

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம்

அரசு பயங்கரவாதமும் இன அழிப்பும்

(1948 - 2009)

கலாநிதி முருகர் குணசிங்கம்

எம் வி வெளியீடு
தென் ஆசியவியல் மையம் - சிட்னி

2012

...S. Mani Segaran (Teacher)
"Moliyagam"
Navaratnaraja Vid.Road,
Araiampathy - E.P.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம்

அரசு பயங்கரவாதமும் இன அழிப்பும்

(1948 - 2009)

முருகர் குணசிங்கம்

B.A. Hons (Jaffna), Dip.Lip.Sc., M.Lib.Sc., (London), PhD (Sydney)

எம்.வி. வெளியீடு

தென் ஆசியவியல் மையம்

சிட்னி - 2012

எம்.வி. வெளியீடு

தென் ஆசியவியல் மையம்

தபாற் பெட்டி எண் -5317

சுலோறா - சிட்னி

நியூ சவுத்வேல்ஸ் 2190

அவுஸ்திரேலியா

பதிப்பு உரிமை : ஆசிரியர் ©

முதற் பதிப்பு : 2012

M.V. Publication

South Asian Studies Centre

P.O. Box 5317

Chullora - Sydney

New South Wales. 2190

Australia

Copyright : Author ®

First Edition : 2012

ISBN : 978-0-646-58221-4

Printed by: Walter Perspektiven GmbH, Oberhausen, Germany

தமிழ் ஈழத்
தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின்
எழுச்சி வடிவமாய், நெருப்பாய், புயலாய்த் திகழும்
தேசியத் தலைவர் ஷே. பிரபாகரன் அவர்களுக்கு
இந்நூல் காணிக்கை

யொருளடக்கம்

முன்னுரை	V
நன்றியுரை	IX
குறுக்கங்கள்	XII
அறிமுக உரை	1
அத்தியாயம்	
1. ஜனநாயக வழிப் போராட்டங்களின் தோல்வி	18
2. விடுதலைப் போராட்டங்களின் எழுச்சி	71
3. இந்தியாவின் தலையீடும் விளைவுகளும்	103
4. விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் மீதான தடையும், அதன் தாக்கமும்	167
5. அரசு பயங்கரவாதமும், இன அழிப்பும்	204
6. தமிழ் மக்களின் நிலை	256
7. தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளும் ஈழமும்	351
முடிவுரை	482
நூற்பட்டியல்	501

முன்னுரை

இந்நூலை எழுதுவதற்கான முக்கிய நோக்கம், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் தொடங்கப்பட்டதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களையும், உடனடிக் காரணங்களையும், கால அடிப்படையில் பதிவு செய்து, சகல மட்டத்தினருக்கும் ஒரு தெளிவை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதே ஆகும். அத்தோடு, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் என்பது, ஒரு பிரிவினைவாதப் போராட்டம் அல்ல; அது, தமிழ் மக்கள் பறிகொடுத்த தமிழ் ஈழத்தை, மீளப் பெறுவதற்கான ஒரு சுதந்திரப் போராட்டம் என்பதனை, சிங்கள தேசத்திற்கும், உலகத்திற்கும் தெளிவுபடுத்த வேண்டியது, வரலாற்றுக் கடமை ஆகும். மேலும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்நின்று, தொடர்ச்சியாக நடத்திச் செல்லும் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம், ஒரு பயங்கரவாத அமைப்பு அல்ல என்பதனையும், அது ஒரு சுதந்திரப் போராட்ட இயக்கம் என்பதனையும், ஆணித்தரமாக, சான்று ஆவணங்களுடன் உலகிற்கு எடுத்துக் காட்ட வேண்டும் என்ற ஒரு காலத்தின் கட்டாயமும் ஆகும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, இலங்கையின் ஆட்சியாளர்கள், முழுக்கமுழுக்க பௌத்த சிங்களப் பேரினவாதக் கொள்கை உடையவர்கள் என்பதனையும், தமிழருக்கு எதிரான அவர்களுடைய செயற்பாடுகள் யாவுமே பயங்கரவாதம் என்பதையும், தக்க ஆவணங்களோடு உலக மக்களுக்கு உரத்துச் சொல்ல வேண்டிய ஒரு கட்டாயத் தேவையும், இன்று உள்ளது.

இலங்கையில் மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வரும் இரு பெரும் சிங்களக் கட்சிகளும், தமிழர்களுக்கு எதிரான இனவெறியை, சிங்கள மக்கள் இடையே தூண்டிவிட்டு, தேர்தல்களில் பிரச்சாரங்களை முன்வைத்து ஆட்சிக்கு வருவதும், தமிழர்களை அடிமைப்படுத்துவதற்கும், அழித்து ஒழிப்பதற்கான சட்டங்களை வகுப்பதிலும்தான் கண்ணும், கருத்துமாகச் செயல்படுகின்றன என்பதை, புடம் போட்டுக் காட்ட வேண்டிய தேவை உள்ளது.

இலங்கையின், சிங்கள பௌத்த இனவாத அரசுக்கு உள்ள ஒரே பலம், அவர்களின் பெரும்பான்மை ஆகும். அத்தோடு, 100 வீதம் சிங்கள மயப்படுத்தப்பட்ட முப்படைகளைக் கொண்டு உள்ளனர். இவை இரண்டையும் வைத்துக் கொண்டு, தமது பொய்யான விசமப் பிரச்சாரங்களின் மூலம், உலகின் பல நாடுகளின் இராணுவ உதவிகளையும் பெற்று, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளையும், தமிழ் மக்களையும், எவ்வாறு இலங்கை அரசு முழுமையாக அந்த மண்ணில் இருந்து அழித்து ஒழிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றது என்பதை, பல்வேறுபட்ட சான்று ஆவணங்களின் மூலம், உலகத்துக்கு உண்மையைச் சொல்வதற்காக, இந்த ஆய்வு நூல் வெளிவருகின்றது. இலங்கை அரசின் கொடூரமான, பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளால் இலட்சக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் ஈவு இரக்கம் இல்லாது கொன்று குவிக்கப்பட்டு இருக்கின்றார்கள். ஒட்டுமொத்த தமிழ் மக்களும் இலங்கை அரசு பயங்கரவாதத்தின் கோரப்பிடிக்குள் சிக்கிக்கொண்டு படுகின்ற துன்பங்கள், வேதனைகள், சோதனைகளுக்கு அளவே இல்லை. மனித குலமே கண்டிராத, சந்தித்து இராத அவலங்களை, இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் அனுபவித்து வருகின்றார்கள். இதனை, மனிதாபிமானம் உள்ள உலக மக்களும், நீதியான ஆட்சி நடத்தும் அரசுகளும் அறிந்து, ஆவன செய்ய வேண்டிய ஒரு தேவையும் உள்ளது. அதனால், தமிழ் மக்களின் ஒட்டுமொத்த வேதனைகளின் வெளிப்பாடாக இந்நூல் அமைந்து, இருண்ட உலகத்தின் கண்களைத் திறக்க வேண்டும் என்ற ஒரு எதிர்பார்ப்பும் உள்ளது.

இறுதி நோக்கமாக, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம், தமிழர்களின் ஒரு சுதந்திரப் போராட்ட அமைப்பு ஆகும். அதனால்தான், அவர்கள் பாரிய நிர்வாகக் கட்டுமானங்களையும், உள் கட்டுமானங்களையும் தொலைநோக்கோடு செய்து காட்டி இருக்கின்றார்கள். மலரப் போகும் தமிழ் ஈழம், எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்றும், தீவிரமாக ஆய்வு செய்து திட்டங்களைத் தீட்டி இருக்கின்றார்கள்.

அவை அனைத்தையும் உலகத்தின் பார்வைக்கு வைத்து, விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை ஒரு பயங்கரவாத அமைப்பு என்று சாயம் பூசி, அவர்களை அழித்து ஒழிக்க முயன்ற சிங்கள அரசையும், அவர்களுக்கு ஆதரவாக நின்ற நாடுகளையும் குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றி, நியாயம் கேட்க வேண்டிய ஒரு தேவையும் உள்ளது. அத்தோடு, மே, 2009 இல் தமிழர்களுக்கு எதிராகவும், விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராகவும் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட, பாரிய அழிவுகளில், பல உள் சதிகளும் இடம் பெற்றமையை, தமிழ் மக்களுக்குத் தெளிவுபடுத்த வேண்டிய தேவையும்

உள்ளது. அவ்வாறான சதிகாரக் கும்பல், மேற்படி அழிவின் பின், தமது அரசியல் நோக்கத்தை நிறைவேற்றத் துடிக்கும் ஒரு நிலைமையையும், தமிழ் மக்களுக்கு உரிய முறையில் தெளிவுபடுத்தி, அவர்களை ஈழ விடுதலையை நோக்கி, தீவிரமாக தொடர்ந்து வீறுநடை போடவைக்க வேண்டியதும் அவசியமானதாகும்.

உலகத்தில் இன்னும் நீதி, நேர்மை, நியாயம் இருக்குமேயானால் ஈழத் தமிழர்களுக்குச் சொந்தமான, அவர்களது தாயகத்தை, தமிழ் ஈழத்தை அவர்களிடமே திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டிய ஒரு பாரிய பணியும், பொறுப்பும் உலகத்திற்கு உண்டு என்பதனை இடித்து உரைப்பதற்கான நோக்கத்துடன், இந்நூல் உண்மைகளைச் சுமந்து நீதி கேட்டு நிற்கின்றது.

உறுதியாக இந்த நூல், சிங்கள அரசையும், சிங்கள அரசுக்கு ஆதரவுக்கரம் நீட்டிய நாடுகளின் மனச்சாட்சியையும் உலுக்காமல் விடப் போவது இல்லை. தமிழர்களை, அவர்களின் போராட்டத்தை அழிப்பதற்காகக் கங்கணம் கட்டி நின்ற அத்தனை அதிகாரவர்க்கங்களையும், தமிழ் ஈழத்தை ஒட்டு மொத்தமாக விலைபேசி விற்க எத்தனித்த எத்தர்களையும், இந்நூல் தமிழ் சமூகத்தின் முன்னும், உலகத்தின் முன்னும் கொண்டு வந்து நிறுத்தும். தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம், நீதியானது, நேர்மையானது, தர்மமானது என்பதனை, உலகத்துக்கு உரக்கச் சொல்லி, உலகத்தின் கண்களை அகலத் திறக்க வைக்கும் ஒரு பாரிய பணியையும் இந்நூல் செய்யும். ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் பற்றி, தமிழ் மக்களும், சிங்கள மக்களும், உலக மக்களும் நிச்சயம் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு, இந்நூல் தன் பாரிய பங்களிப்பைச் செய்யத் தவற மாட்டாது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தமிழர்களும் குறிப்பாக தமிழ் இளம் தலை முறையினரும், தமிழ் ஈழம் மலர தம்மாலான அத்தனை முயற்சிகளையும், முன்னெடுப்புக்களையும் தொடர்ந்தும் அலுக்காது, சளைக்காது, உறுதியுடனும், நம்பிக்கையுடனும் செயற்பட, இந்நூல் வழி சமைத்துக் கொடுக்கும்.

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் பற்றி, பல்வேறுபட்ட நூல்கள் இதுவரை வெளிவந்து உள்ளன. போர்கள் பற்றியும், சமாதான முன்னெடுப்புகள் பற்றியும், ஈழப் போராட்ட வரலாறுகள் பற்றியுமே எழுதிக் குவிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. இந்த ஆய்வில் மேற்படி விடயங்களுக்கு எதுவித முக்கியத்துவமும் கொடுக்கப்படவில்லை. தேவை கருதி, தொடர்ச்சி கருதி, விளக்கம் கருதி, ஏற்கனவே வெளிவந்த நூல்களில் உள்ள சில விடயங்கள் பற்றி கலந்து உரையாடப்பட்டு இருக்கின்றது. எனவே, இந்த ஆய்வில் கூறப்பட்ட விடயங்கள் யாவுமே, இதுவரை சொல்லப்படாதவை; ஆய்வுக்கு

எடுக்கப்படாத, புதிய விடயங்கள் ஆகும்.

இந்நூலாசிரியரின் இதற்கு முன்னைய நூலாகிய, “இலங்கையில் தமிழர் : ஒரு பூரண வரலாறு. (கிமு 300- கிபி 2000) என்னும் வரலாற்று நூலின் தொடர்ச்சியாகவே, இந்நூல் வெளிவருகின்றது. எதிர்கால அரசியல் வரலாற்று மாணவர்களுக்கு, பலவித ஆய்வுகளுக்கான களங்களை, இந்நூல் திறந்து விட்டு உள்ளது.

இந்நூலில், நிகழ்கால அரசியல் வரலாறு பற்றி கலந்து உரையாடுவதால், பல நாடுகளும், நிறுவனங்களும், தனி நபர்களும் இடம் பெற்று இருக்கின்றார்கள். சம்பந்தப்பட்ட மேற்படி நாடுகளிலும், நிறுவனங்களிலும், தனி நபர்களிலும், இந்நூலாசிரியருக்கு, எதுவித பகை உணர்வும் இல்லை. வரலாற்று உண்மைகளை மறைக்காது, ஆதாரங்களுடன் இந்த ஆய்வு நடத்தப்பட்டு, அறிவியல்பூர்வமாகக் கலந்து உரையாடப்பட்டு, உண்மைகள் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டு உள்ளன என்பதை, சகல தரப்பினர்க்கும் முன் கூட்டியே சொல்லி வைக்க வேண்டியது, நூலாசிரியரின் பாரிய பொறுப்பும் கடமையும் ஆகும்.

மு. குணசிங்கம்

18 யூன், 2012

நன்றி உரை

‘இலங்கையில் தமிழர் : ஒரு முழுமையான வரலாறு’ என்னும் எனது ஆய்வு நூல், 2008 ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் வெளிவந்தது. அதே ஆண்டில், தை மாதத்தில், வன்னியில் தலைவர் பிரபாகரன், கஸ்ரோ, தமிழேந்தி, நடேசன் ஆகியோரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. அப்போது எனது ஆய்வு பற்றி கலந்து உரையாடினோம். ‘தொடக்கத்தில் 1983 ஆம் ஆண்டு வரையிலான ஆய்வை மேற்கொள்ள வேண்டும்’ என்றும், ‘அதற்குப்பின்னதான நிகழ்வுகளை, காலம் வரும்பொழுது முழுமையாக ஆய்வு செய்து எழுதுவதே சிறந்தது’ என்றும் பிரபாகரன் கூறினார். அவரின் அறிவுரை, அன்று எனக்கு பெரும் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது.

மே, 2009 இல், வன்னியில் இடம் பெற்ற பாரிய அழிவுகளுக்குப் பின், பிரபாகரன் கூறிய அறிவுரை பற்றி, அடிக்கடி நான் சிந்தித்துக் கொண்டே இருந்தேன். இவ்வேளையில் எனது மேற்படி நூல், உலகின் பல நாடுகளிலும் வெளியிடப்பட்டது. பிரபல ஊடகவியலாளரும், பல தரமான ஆய்வு நூல்களை வெளியிட்டவருமாகிய, மறைந்த எஸ்.சிவநாயகம் அவர்கள், எனது நூலை வாசித்து விட்டு, தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு, “1983 ல் இருந்து இற்றை வரையுள்ள 30 ஆண்டுகால ஈழத்தமிழர் வரலாறு மிகவும் முக்கியமானது; எனவே, அதனையும் ஆய்வு செய்து எழுதி முடிக்க வேண்டிய பணி உங்களுடையது” என்று, அன்பு வேண்டுகோளை விடுத்து இருந்தார். அதற்கு நான், ‘யோசிக்கலாம்’ என்று மட்டும் பதில் கூறினேன். அதன் பின்னர் அவர் காலமாகி விட்டார். 2009 இல், ஈழத்தில் இடம் பெற்ற பாரிய அழிவுகள் என்னை மிகவும் பாதித்து முடக்கிப் போட்டன. என் நிலைமை கண்டு, என் மகள் வாசுகி மிகவும் மனம் வருந்திய நாட்கள் பல. ‘அப்பா, நீங்கள் மீண்டும் உங்கள் ஆய்வுப்பணிகளைத் தொடர்வதே நல்லது’ என்று வலியுறுத்தி வந்தார். இவர்கள் மூவருமே, இந்நூல் இன்று வெளிவர முக்கிய காரணகர்த்தாக்கள் ஆவர். அவர்களுக்கு, எனது முதற்கண் நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இந்த ஆய்வு முயற்சியைத் தொடங்க, அதிக பணம் தேவைப்பட்டது. பாரிஸ் வாழ் தமிழ் நலன் விரும்பிகளும், ஹொலண்டில் வசிக்கும் திரு.பாஸ்கரன் அவர்களும், எனது மகள் வாசகியும் இதற்குத் தேவையான நிதி உதவியை வழங்கினார்கள். அவர்களின் உதவி கிடைத்து இருக்காவிட்டால், இந்த ஆய்வு நடைபெற்று இருக்காது. அவர்களுக்கு நான் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டவன். ஆய்வு முயற்சிகளைத் தொடர்வதற்கு, எனக்கு மன அமைதியும், தனிமையும் தேவைப்பட்டது. அதனால், கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக, எனக்கு மிகவும் விருப்பமான சென்னை மாநகரில் தங்கி இருந்து பணி ஆற்றினேன். தனிமையையும், அமைதியையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டேன். அவ்வேளையில் பலர் உதவி செய்தார்கள். குறிப்பாக, திருவாளர்கள் இளங்கோ, கோபிநாத், செல்விகள் விமலினி, தனுஷா, தட்சாயினி, தர்மினி ஆகியோரையும், அவர்கள் செய்த உதவிகளையும் என்றும் மறக்க முடியாது. மேலும், பல ஈழப் போராளிகளும், அரசியல் தலைவர்களும், கல்விமான்களும், தங்கள் பல்வேறுபட்ட அனுபவங்களையும், கருத்துகளையும் என்னுடன் பரிமாறிக் கொண்டார்கள். அதனால் இந்த ஆய்வு மேலும் சிறப்பு அடைந்து உள்ளது. அவர்கள் எல்லோருக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

தமிழ் மெழியில் எழுதப்பட்ட எனது ஆய்வை, அச்சில் பொறிப்பதற்கு செல்வி தர்மினி அவர்கள், இரவு, பகலாக உழைத்தார். ஈழத்திற்கும், ஈழ மக்களுக்கும், தான் செய்யும் ஒரு பங்களிப்பாக இதனை அவர் கருதுவதாக அடிக்கடி சொல்லி மகிழ்ச்சி அடைவார். அவரையும், அவரது சுயநலம் அற்ற தொண்டையும், என்னால் பராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை. அவருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

அதேபோன்று எழுத்தாளர் அருணகிரி அவர்கள், ஏற்கனவே அச்சில் பொறித்த தமிழ் நூலை, மிகக் குறுகிய காலத்தில் கச்சிதமாகத் திருத்தி, வடிவமைத்துக் கொடுத்து உதவினார். வைகோவின் செயலராகப் பணி ஆற்றுவதுடன், எண்ணற்ற நூல்களையும் படைத்து உள்ள அவர், 'இந்த நூல் ஆக்கப்பணியில் உதவுவது, தாம் ஈழ மக்களுக்குச் செய்யக் கிடைத்த அரிய வாய்ப்பு' எனச் சொல்லி மகிழ்ந்து கொண்டார். அவரையும், அவர் உதவிகளையும் என் வாழ்நாள் முழுவதும் மறக்க முடியாத அளவுக்கு, அவர் அன்பாகவும், பண்பாகவும், விருப்புடனும் தன் பங்களிப்பைச் செய்து முடித்து இருக்கின்றார். அவருக்கு நன்றி சொல்ல வார்த்தைகளே இல்லை.

ஆங்கில மொழியில் இந்நூல் வெளிவருவதற்கு திரு. சூரியபிரகாஷ் அவர்களும், பேராசிரியர் ஐயாசாமி அவர்களும், பாரிய பங்களிப்பைச் செய்து உள்ளார்கள். பல்வேறுபட்ட திருத்தங்களைச் செய்தும், அச்சில் பொறித்தும்

உதவினர். இந்தியத் தமிழர்களாகிய இவர்கள் இருவரும், தமிழ் ஈழத்திற்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் தாம் இதன் மூலம், தமது பங்களிப்பைச் செய்ததாக மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். அவர்கள் இருவருக்கும் என் நன்றிகள் பலப்பல. எனது மகன் முகுந்தன், சிட்னியில் இருந்து இந்தியாவுக்கு வந்து, என்னுடன் மூன்று மாதங்களாகத் தங்கி இருந்து, எனது ஆங்கில ஆய்வினை மிகவும் அழகாக பிரகாசப்படுத்தி உள்ளார். இவர்கள் மூவருக்கும் எனது மிகப் பெரிய நன்றிகள்.

இந்த முயற்சியின்போது, சில முக்கியமான தகவல்களும், ஆவணங்களும் அடிக்கடி தேவைப்பட்டன. எனது அன்புக்கும், மரியாதைக்கும் உரிய திரு. குலசேகரம் சஞ்சயன் அவர்கள், நான் கேட்ட தகவல்களைத் தேடி எடுத்து உடனுக்குடன் அனுப்பி, தன் பங்களிப்பைத் தந்து உள்ளார். அவர் என்றும் என் நன்றிக்கு உரியவர். கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக, குடும்பத்தை விட்டுப் பிரிந்து தனியாக இந்தியாவில் வாழ நேர்ந்தது. இக்காலகட்டத்தில், வழமைபோல் எனது மனைவி றஞ்சினியும், எனது பிள்ளைகள் முகுந்தனும், வாசகியும் பல சிரமங்களையும், பிரிவுத்துயரையும், நிச்சயம் அனுபவித்து இருப்பார்கள். ஆனாலும் அவர்கள், தொடர்ச்சியாக என்னை ஊக்கப்படுத்தி, தமது சகல உதவிகளையும் வழங்கி, எனக்கும், இந்த ஆய்வு முயற்சிக்கும் பக்க பலமாக, உற்ற துணையாக இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்வது என்றே தெரியவில்லை.

மு. குணசிங்கம்

18 யூன், 2012

ABBREVIATIONS

1.	ACTC	:	All Ceylon Tamil Congress.
2.	AIADMK	:	All India Anna Dravida Munnetra kazhagam.
3.	ASEAN	:	Association of South Asian Nation.
4.	B-C Pact	:	Bandaranaike - Chelvanayakam Pact.
5.	CAS	:	Ceylon Administrative Service.
6.	CIA	:	Central Intelligence Agency.
7.	CAN	:	Ceylon National Association
8.	CNC	:	Ceylon National Congress.
9.	CRL	:	Ceylon Reform League.
10.	CVF	:	Citizen Volunteer Force.
11.	CWC	:	Ceylon Worker's Congress.
12.	DCR	:	Donoughmore Commission Report.
13.	DCS	:	Department of Census and statistics.
14.	DDC	:	District Development Council.
15.	DK	:	Dravidar Kazhagam.
16.	DMK	:	Dravida Munnetra kazhagam.
17.	ENDLF	:	Eelam National Democratic Liberation
Front.
18.	ENLF	:	Eelam National Liberation Front.
19.	EPDP	:	Eelam People's Democratic Party.
20.	ENRLF	:	Eelam People's Revolutionary Liberation
Front.
21.	EROS	:	Eelam Revolutionary Organizers.
22.	FP	:	Federal Party.
23.	IAC	:	Interim Administrative Council.
24.	ICJ	:	International Commission of Jurists.
25.	IPKF	:	Indian Peace Keeping Force.
26.	ISLA	:	Indo - Sri Lanka Accord.
27.	ITAK	:	Ilankai Tamil Arasu Kadchi.
28.	JUTHR	:	Jaffna University Teachers of Human Rights.
29.	JVP	:	Janatha Vimukti Peramuna
30.	KMS	:	Keene Minee Services.
31.	LTTE	:	Liberation Tigers of Tamil Eelam.
32.	MDMK	:	Marumalarchi Dravida Munnetra Kazhagam.

33. NAM : Non-Aligned Movement
34. NATO : North Atlantic Treaty Organization.
35. NEPC : North-East Provincial Council.
36. NEPG : North and East Provincial Government.
37. NGO : Non Government Organization.
38. NESOHR : North East Secretariat on Human Rights.
39. PA : People's Alliance.
40. PCs : Provincial Councils.
41. PFLT : People's Front Liberation Tigers.
42. PLO : Palastine Liberation Organization.
43. PLOTE : People's Liberation Organization of Tamil Eelam.
44. PTA : Prevention of Terrorism Act.
45. RAW : Research and Analysis Wing.
46. SAARC : South Asian Association for Regional Cooperation.
47. SAS : Special Air Services.
48. S-C Pact : Senanayake - Chelvanayagam Pact.
49. SIHRN : Secretariat for Immediate Humanitarian and Rehabilitation Needs.
50. SLFP : Sri Lanka Freedom Party.
51. STF : Special Task Forces.
52. TELO : Tamil Eelam Liberation Organization.
53. TESO : Tamil Eelam Supporter's Organization.
54. TIC : Tamil Information Centre.
55. TNA : Tamil National Army.
56. TNA : Tamil National Alliance.
57. TSF : Tamil Student Federation.
58. TUF : Tamil United Front.
59. TULF : Tamil United Liberation Front.
60. TYF : Tamil Youth Federation.
61. UF : United Nation organization.
62. UNP : United National Party.
63. USA : United State of America.
64. USSR : Union of Soviet Socialist Republics.
65. VOA : Voice of America.
66. WFLT : Women Front of the Liberation Tigers.

“வீழ்வது அவமானம் அல்ல;

ஆனால், அந்த வீழ்ச்சியில் இருந்து எழும்பாமல் தவறுவதுதான்
அவமானமானது.”

Falling is not disgraceful;

but, failure to get up from the fall is disgraceful.

அறிமுக உரை

19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், ஐரோப்பியக் கண்டத்தில் போலந்து பிரிவினையோடு தொடங்கிய தேசியவாத எழுச்சி, அதே நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடைபெற்ற பிரெஞ்சுப் புரட்சி மற்றும் அமெரிக்கப் புரட்சி ஆகியவற்றின் வெற்றியால், மேலும் வலுப்பெற்றது. இதன் விளைவாக, பல ஐரோப்பிய நாடுகளில், அடக்குமுறை அரசுகளுக்கு எதிரான தேசியவாத எழுச்சி, பெரும் இரைச்சலோடு கிளர்ந்து எழுந்தது; புதிய அரசுகள் மலர்ந்தன. ஆப்பிரிக்க, ஆசியக் கண்டங்களிலும் இதன் தாக்கம் எதிரொலித்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டில், இரண்டாம் உலகப் பெரும் போரின் அதிர்ச்சி தரும் நிகழ்வுகளுக்குப் பின்னர், ஆசிய, ஆப்பிரிக்கக் கண்டங்களில் இருந்து, குடியேற்ற ஆதிக்கங்கள் ஒவ்வொன்றாக விலகிக் கொண்டன. அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த நாடுகள் அனைத்தும் விடுதலை பெற்றன. 1498 இல், இந்தியாவின் கரைகளை வந்தடைந்த வஸ்கொடகாமாவின் வருகையுடன், ஆசியாவில் வெள்ளப்பெருக்காய்த் தொடங்கிய ஐரோப்பியப் பரம்பல், இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள், முற்றுமுழுதாக வடிந்து விட்டது.

இந்த இருபத்து ஒன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும்கூட, கிழக்குத் தைமூர், கொசோவா, தெற்கு சூடான் உள்ளிட்ட சில நாடுகள் விடுதலை பெற்றதை நாம் கண்டோம். விடுதலை பெற்ற நாடுகளில், குடியேற்ற ஆதிக்கங்களால் விட்டுச் செல்லப்பட்ட அரசியல் ஆட்சி அமைப்புகள், பொய்யானதொரு பாதுகாப்பு அமைப்பினால், குழப்ப நிலையில் இருந்தன. எனவே, அரசியல் கட்டுமானங்களில் விரிசல்கள் தோன்றின. குடியேற்ற ஆதிக்கங்கள் வருவதற்கு முன்பு இருந்த அரசியல், சமூக எல்லைகள், மீண்டும் வலுப்பெறத் தொடங்கின. இந்தோனேசியா, பாகிஸ்தான், இந்தியா, இலங்கை, பர்மா, ஃபிலிப்பைன்ஸ் ஆகிய நாடுகளில்,

விடுதலைக்குப் பின்னர் அமைந்த அரசுகளை, பல்வேறு பிரச்சினைகள் இன்றுவரையிலும் தொடர்ந்து அச்சுறுத்திக் கொண்டு இருக்கின்றன. இதன் பின்னணியை இன்று வரையிலும் விளங்கிக் கொள்வதன்மூலம், ஈழத்தமிழர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தையும் நன்கு விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

இலங்கையில் தமிழர்கள், ஒரு தனித் தேசிய இனம். அவர்கள், தனி மொழி, மதம், கலை, பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்டு, தங்கள் தாயகப் பகுதியில் தனி அரசு அமைத்து, வரலாற்றுக் காலத்தில் இருந்து தம்மைத் தாமே ஆண்டு வந்தார்கள். 16 ஆம் நூற்றாண்டில்தான், போர்த்துகீசியரிடம் தங்கள் ஆட்சியைப் பறிகொடுத்தனர்.

பிரித்தானியர்கள் இலங்கையை ஆளும்பொழுது, 1833 ஆம் ஆண்டு, கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்தினர். அதுவரையிலும் தனித்தனியாக நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்த வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களை, இலங்கையின் ஏனைய சிங்கள மாகாணங்களுடன் இணைத்தனர். மையப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக முறையைக்(Centralised Administration) கொண்டு வந்தனர்.⁽¹⁾ ஆனால், 1948 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு விடுதலை வழங்கியபோது, ஒட்டுமொத்த இலங்கையின் நிர்வாக அதிகாரத்தையும், பெரும்பான்மைச் சிங்களவர் கையில் விட்டுச் சென்றனர். நான்கு நூற்றாண்டுகள் கடந்தபின்னரும், எத்தனையோ போராட்டங்களை நடத்திய பின்னரும், இன்றுவரையிலும் ஈழத்தமிழர்கள், தமது விடுதலையைப் பெற முடியவில்லை. அதற்கான காரணங்கள் என்ன?

இப்பிரச்சினையைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கு, 1948 இல், இலங்கை விடுதலை பெற்றது முதல், 1976 வரையிலும் சிங்கள அடக்குமுறை அரசுக்கு எதிராக, தமிழர்களால் நடத்தப்பட்ட அறவழிப் போராட்டங்களையும், அவைகள் தோற்றுப் போனமைக்கான காரணங்கள் பற்றியும், சுருக்கமாக ஆய்வு செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது.

முந்தைய நூல்

‘இலங்கைத் தமிழர்: ஒரு முழுமையான வரலாறு (கி.மு. 300 - கி.பி. 2000)’ என்னும் ஆய்வு நூல், இந்நூலாசிரியரால் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் எழுதப்பட்டு, 2008 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், வெளியிடப்பட்டது. இலங்கையின் வரலாற்றுக் காலமாகிய கி.மு. 300 இல் இருந்து, தமிழர் பற்றிய அனைத்து வரலாற்று நிகழ்வுகளையும் தொடர்ச்சியாகக் கூறி வந்து, 1983 ஆம் ஆண்டுடன் நிறைவு பெறுகின்றது. இலங்கைவாழ் தமிழர்களின் மொழி

மற்றும் சமய, சமூக, அரசியல், கலை, பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள் பற்றிய சகல துறை சார்ந்த வரலாற்று நிகழ்வுகளையும், முதல் தர ஆவணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, விருப்பு வெறுப்பு இன்றி, நடுநிலையோடு ஆய்வு செய்யப்பட்டு வெளிவந்த ஒரு புலமை சார் நூல் என, பல அறிஞர்களால் பாராட்டப் பெற்றமை, அந்த ஆய்வு நூலுக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரம் ஆகும்.

இந்நூலின் நோக்கம்

1983 முதல் 2009 ஆம் ஆண்டுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில், பல்வேறு விடுதலைப் போராட்டக் குழுக்களுக்கும், சிங்கள அரசு படை, இந்திய அமைதிப் படைக்கும் இடையில் கடுமையான போர் நடைபெற்று வந்தது. பல்வேறு குழப்பங்கள் நிலவின. சமாதான முன்னெடுப்புகள் ஒரு முடிவுக்கு வராமல், அது ஒரு இருண்ட காலமாகவே காணப்பட்டது. எனவே, சுமார் கால் நூற்றாண்டுக் கால வரலாறு, அந்த நூலில் ஆய்வு செய்யப்படாமல் தவிர்க்கப்பட்டது.

இக்காலகட்டத்தில், தமிழரின் சமய, சமூக, கலாச்சார, பண்பாடு, மொழி, கலை, கல்வி, பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகள் பற்றியும், எவ்வாறு தமிழ் மக்கள் மிகக் கொடூரமான முறையில் பல்வேறு சீரழிவுக்கு உள்ளானார்கள். அதை ஆய்வு செய்வதே இந்நூலின் நோக்கம் ஆகும். அத்துடன், மிதவாத தமிழ் அரசியல்வாதிகள் மற்றும் விடுதலை இயக்கங்களுடைய செயல்பாடுகள் குறித்தும், இந்நூல் ஆய்வு செய்கிறது.

இந்திய அரசின் நடவடிக்கைகளாலும், அமெரிக்க, இஸ்ரேல், பாகிஸ்தான், சீனா, ரஷ்யா போன்ற நாடுகள், சிங்கள அரசுக்கு வழங்கிய நேரடி ஆதரவினாலும், மறைமுகமான துரோகங்களாலும், ஏனைய 22 உலக நாடுகளின் ஒத்துழைப்போடும், 2009 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 17 ஆம் திகதி, வன்னி மாவட்டத்தின் முள்ளிவாய்க்கால் பகுதியில் இலங்கை அரசுப்படைகள், பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்களைப் படுகொலை செய்ததன் மூலம், ஈழ விடுதலைப் போராட்டம், முடிவுக்கு வந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

முள்ளிவாய்க்காலில், ஒரு குறுகிய வட்டத்துக்குள், சுமார் நான்கு இலட்சம் மக்கள் கொண்டு வந்து குவிக்கப்பட்டனர். குழந்தைகள், கர்ப்பிணிப் பெண்கள், குடும்பப் பெண்கள், வயது குறைந்தவர்கள், வயோதிபர்கள், ஆண்கள், பெண்கள் என பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களை, அரசு பாதுகாப்பு வலயம் என அறிவிக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கும், மருத்துவமனைகள்,

கல்விக்கூடங்களுக்கும் வரச்செய்து, கடைசிக்கட்டத்தில், அவர்கள் மீது இலங்கை அரசின் முப்படைகள் கண்முடித்தனமாகக் குண்டுகளை வீசியும், துப்பாக்கியால் சுட்டும், ஒன்றிரண்டு நாள்களுக்குள், 40,000 க்கும் மேலான மக்களைக் கொன்று குவித்தனர். வான் தாக்குதலாலும், செல், மோட்டார், பீரங்கி, துப்பாக்கித் தாக்குதலாலும், நச்சு வாயுக் குண்டுகளை வீசியும், சிங்கள இராணுவம் கொன்று குவித்தது.

ஆயிரக்கணக்கான விடுதலைப் போராளிகள் ஈவு இரக்கம் இல்லாமல் மிருகத்தனமாகக் கொல்லப்பட்டனர். பல்லாயிரக்கணக்கான அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் கை, கால்கள் துண்டிக்கப்பட்டுக் குற்றுயிரும், குலையுயிருமாகக் கிடந்தனர். இலட்சக்கணக்கான மக்களும், ஆயிரக்கணக்கான போராளிகளும், அரசுப் படைகளிடம் சரண் அடைந்தனர். அவர்களை, முட்கம்பிகளால் சுற்றி வளைத்து வேலி போடப்பட்ட முகாம்களில், கைதிகளாக அடைத்தனர்.

இளைஞர்கள் பலரைக் கொடூரமாகச் சுட்டுக் கொன்றனர். பெண் விடுதலைப்புலிப் போராளிகளைக் கற்பழித்துக் கொன்றனர். ஐக்கிய நாடுகள் ஒழுங்கின்படி, ஆயுதங்களைக் கைவிட்டு, வெள்ளைக் கொடி ஏந்தி, சிங்களப் படைகளிடம் சரணடையச் சென்ற, நிராயுதபாணிகளான, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் துறையைச் சார்ந்தவர்களையும், போராளிகளையும் சுட்டுக் கொன்றனர். அவர்களுள் பலர், அடித்தும், வெட்டியும், சித்திரவதை செய்யப்பட்டதற்குப்பிறகு, சுட்டுக் கொல்லப்பட்டு இருக்கின்றார்கள்.

“தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் ஒட்டுமொத்தமாக அழிக்கப்பட்டு விட்டதாகவும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு இனி இலங்கையில் இடம் இல்லை” என்றும் அறிவித்து, சிங்களம் வெற்றி வாகை சூடிய நிகழ்வுகளும் நடந்தேறின. இலங்கைப் பேரினவாத அரசின் நடவடிக்கைகள் பயங்கரவாதத் தடுப்பு நடவடிக்கையா? அல்லது தமிழ் இன அழிப்பா? என்பது பற்றியும், இலங்கை இனப்பிரச்சினையை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட சமாதான முன்னெடுப்புகள் யாவும் ஏன் தோல்வியில் முடிவுற்றன? என்பதையும், இந்நூல் சுருக்கமாக ஆராய்கிறது.

தமிழ் மக்களின் எதிர்கால அரசியல் நிலைமை பற்றியும், அது எவ்வாறான நிலைப்பாட்டை எட்ட முடியும்? அதனை முன்னெடுத்துச் செல்பவர்கள் யாராக இருக்க முடியும்? என்பது பற்றியும் ஆய்வு செய்ய வேண்டியது மிகவும் முக்கியமானதாகும். புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத்தமிழர்களின் நிலைப்பாடு பற்றியும் கவனம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது.

இலங்கையின் வரலாறு

இலங்கை என்பது ஒரு தீவு. இரண்டு தனித்தனித் தேசிய இனங்களைக் கொண்ட வேறுவேறு நாடு. ஒன்று சிங்கள தேசம்; மற்றையது தமிழ் ஈழ தேசம். வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு, இலங்கையின் தெற்கு மற்றும் மத்தியப் பிரதேசங்களில் சிங்களவர்களும், வடக்கு, கிழக்கு மற்றும் வடமேற்குப் பிரதேசங்களில் தமிழர்களும் வாழ்ந்து, ஆட்சி புரிந்து வருகின்றனர். இரண்டு இனங்களும், தமக்கே உரிய இன, மொழி, மத, பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்களைக் கொண்டு உள்ளன.

கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து, கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரையிலும், தமிழர்களின் யாழ்ப்பாணப் பேரரசு, மிகவும் வலுவாகத் திகழ்ந்தது. வடக்கு, கிழக்கு பகுதிகளில், முறையான நிதி, நீதி, நிர்வாகக் கட்டமைப்பு இருந்தது. மக்களின் வாழ்க்கை செல்வச் செழிப்புடன், மிக உயரிய நிலையில் இருந்தது. இதுகுறித்து, இந்நூலாசிரியரின் முந்தைய நூலில் விவரிக்கப்பட்டு உள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்த அயல்நாட்டுப் பயணியான இபின் பட்டுடா, தனது பயணக்குறிப்பில், யாழ்ப்பாணப் பேரரசின் சிறப்பை, மிகத் தெளிவாகக் கூறி இருக்கின்றார். ⁽²⁾ 1796 இல், பிரித்தானிய அரசின் சார்பில் இலங்கைக்கு வந்து, இலங்கையின் நிலைமைகளைத் துல்லியமாக ஆய்வு செய்து, பிரித்தானிய அரசுக்கு அறிக்கை அளித்த கிழைகோண் என்ற சிவில் அதிகாரி, வடக்கு கிழக்கு பிரதேசம் பற்றியும், அங்கு தமிழர்கள்தாம் வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பது பற்றியும், மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டு உள்ளார். ⁽³⁾

கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில் சிங்கள அரசுகளை அடிமைப்படுத்திய போர்த்துகீசிய நாட்டினர், அதே நூற்றாண்டின் இறுதியில், தமிழர்களின் அரசையும் அடிமைப்படுத்தினர். அற்ப சலுகைகளுக்காவும், பதவி ஆசைகளாலும், உள்ளூர் தேசத்துரோகிகள் நயவஞ்சக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு, தமது அரசைக் காட்டிக் கொடுத்து உள்ளனர் என்பதை, போர்த்துகீசிய ஆவணங்களில் இருந்து நாம் அறிய முடிகின்றது. ⁽⁴⁾

பின்னர் அவர்களிடம் இருந்து டச்சுக்காரர்களும், ⁽⁵⁾ அதற்குப்பிறகு பிரித்தானியர்களும், இறுதியாக சிங்களப் பெரும்பான்மையினரும், தமிழ் மக்களை அடக்கி ஆண்டு வந்து உள்ளார்கள். இவ்வாறு, கடந்த 500 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை சிதைக்கப்பட்டு, கொத்தடிமைகளாக வாழ்கின்ற அவலத்துக்கு ஆளாகி உள்ளனர்.

இன்றைய நிலை

19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்து, தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசமான வடமேற்குப் பகுதி, சிங்களமயமாக்கப்பட்டு உள்ளது. 2009 மே மாதம் நடைபெற்ற பேரழிவுக்குப் பின்னர், ஒட்டுமொத்த ஈழத்தமிழ் மக்களும் வலு இழந்து, செயல் இழந்து, சிங்கள தேசத்தின் அடிமைகளாக ஆக்கப்பட்டு விட்டனர். உலகில் பல அரச சார்பு அற்ற நிறுவனங்கள், தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கும் உதவிகள், கொடுப்பனவுகள் யாவும் தற்காலிகமானதே. இருப்பினும், அவை சற்று ஆறுதலாகவே அமைந்து உள்ளது.

ஆனால், ஈழத்தமிழர்கள் இந்த உதவிகளோடு தங்கள் வாழ்க்கையை மீளக் கட்டமைத்து விட முடியுமா? அன்றாட வாழ்க்கைத் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ள முடியுமா? இத்தோடு திருப்திப்படப் போகின்றார்களா? அல்லது, தமது அடிமை வாழ்க்கையை உடைத்து எறிந்து, தமது சொந்த நாட்டை மீட்டு எடுத்து, உரிமை வாழ்க்கை வாழப் போகின்றார்களா? இந்த வினாக்களுக்கு எல்லாம் விடை காணும் உரிமை அவர்களுக்கே உரியது. இந்த ஆய்வு நூல், அதற்கான விடைகளைப் பெற்றிட உதவியாக அமையும்.

இனக்கலவரம்

இலங்கையில், 1956 ஆம் ஆண்டு, முதல்முறையாக தமிழர்களுக்கு எதிரான தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. சிங்கள அரசாலும், சிங்களக் கடையர்களாலும் வன்முறை தூண்டப்பட்டது. தமிழர்களின் உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டன; அவர்களது உடைமைகள் சூறையாடப்பட்டு, எரிக்கப்பட்டது.

தொடர்ந்து, 1958, 1977, 1981, 1983 ஆகிய ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற வன்முறைத் தாக்குதல்களில், பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் உயிர்களை இழந்தனர். எண்ணையை ஊற்றி, உயிரோடு தீ வைத்து எரித்துக் கொல்லப்பட்டனர். தமிழ்ப் பெண்கள், பட்டப்பகலில் நடுத்தெருவில் வைத்துக் கற்பழிக்கப்பட்டனர். தமிழர்களின் சொத்து, உடைமைகளைக் குறிவைத்துத் தாக்கி அழித்தனர். தமிழர்களின் வாழ்வு அலங்கோலப்படுத்தப்பட்டது.

1958 க்குப் பின்னர் பிறந்த சிங்களத் தலைமுறையினர், பௌத்த சிங்கள தேசிய வெறி உணர்வுடன் வளர்க்கப்பட்டனர். அவர்களே, இன்றைய ஆட்சியாளர்களாகவும், அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள். இன்று, பௌத்த சிங்கள தேசியவாதம், உச்சகட்ட

நிலைக்குச் சென்று விட்டது. அண்மையில் நடைபெற்ற இலங்கை நாடாளுமன்றத் தேர்தல்களும், ஜனாதிபதி தேர்தலும், உள்ளூர் சபைகளுக்கான தேர்தல்களும், அதைத் தெளிவாக உறுதி செய்கின்றன.

தமிழர்களை அந்த மண்ணில் இருந்து முற்று முழுதாக விரட்டி அடிக்க அவர்கள் மேற்கொண்டுள்ள முயற்சியின் வெளிப்பாடுதான், 2009 முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலைகளா? என்பது குறித்தும், இந்த நூல் ஆய்வு செய்கிறது.

இறந்தவர்களின் உடலங்கள் அழுகிய நிலையில், கனரக வாகனங்களால் குப்பைகளைப் போல அள்ளிக் குவிக்கப்பட்டு, நிலத்தில் பாரிய கிடங்குளைத் தோண்டிப் புதைத்து இருக்கின்றார்கள். புதைக்க முடியாதபடி கைவிடப்பட்ட உடலங்களின் நாற்றம், முள்ளிவாய்க்கால் பகுதி முழுவதும் வீசியது.

சரண் அடைந்த புலிகளின் ஆடைகளைக் களைந்து, அம்மணமாக ஆக்கிச் சித்திரவதை செய்து, சுட்டுக் கொன்றனர். அக்காட்சிகளை சேனல் 4 தொலைக்காட்சி வெளியிட்டபோது உலகம் அதிர்ந்தது. அடையாளம் தெரியாத இடங்களுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட பலரது நிலைமை என்ன ஆயிற்று என்பதே தெரியவில்லை. பத்து ஆயிரத்துக்கும் அதிகமான விடுதலைப்புலிகள், சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டார்கள். மூன்று இலட்சத்துக்கும் அதிகமான மக்கள், அடிப்படை வசதிகள் ஏதுமற்ற தடுப்பு முகாம்களில், முற்கம்பிகளால் சுற்றி வளைத்து வேலி போடப்பட்டு, அதற்கு உள்ளே அடைக்கப்பட்டார்கள். இவையெல்லாம், தீவிர பௌத்த சிங்கள தேசிய உணர்வின் உச்சக்கட்ட வெளிப்பாடுகள் அல்ல; வெறிப்பாடுகளே ஆகும்.

உலக நாடுகளின் நிலை

தமிழ் மக்களுக்கு உதவிட முன்வந்த, அரசு சார்பு அற்ற தொண்டு நிறுவனங்களை, மேற்படி பிரதேசங்களில் இருந்து சிங்கள அரசு விரட்டியடித்தது. இவை அனைத்தையும், ஐக்கிய நாடுகள் சபை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு, பேசாமடந்தையாக மௌனித்து இருந்தது. தமிழர்களைக் காக்க வேண்டிய தமிழ்நாடு அரசும், இந்திய அரசும், ரோம் நகரம் தீப்பிடித்து எரிந்துகொண்டு இருந்தபொழுது, நீரோ மன்னன் பிடில் வாசித்துக் கொண்டு இருந்தபோல, பாராமுகமாக நடந்து கொண்டன.

ஈழத்தமிழர்களின் இந்த இழிவு நிலைமைக்குக் காரணமான பிரித்தானியாவும், என்னய சில ஐரோப்பிய நாடுகளும், அமெரிக்காவின்

முகத்தையும், இந்தியாவின் கண்களையும், மூக்கில் விரல் வைத்தபடி பார்த்துக் கொண்டு இருந்தன. வெளிநாடுகளில் அகதிகளாக வாழும் ஈழத் தமிழர்கள், குழந்தைகளையும், வயோதிபர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு, ஆயிரக்கணக்கில் வீதிக்கு இறங்கி, போராட்டம் நடத்தினார்கள். ஈழத் தமிழர்கள் படும் கொடூரமான துன்பங்களைத் தாங்கிக் கொள்ள மாட்டாது, தமிழர்கள் பலர் தமக்குத்தாமே தீ மூட்டிக்கொண்டு மரித்தார்கள்.

மனசாட்சியுள்ள தமிழ்நாட்டு அரசியல் தலைவர்களும், மக்களும், கூடுமானவரை கொதித்து எழுந்து ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்தினார்கள். இருப்பினும், ஈழத்தமிழர்களின் மரண ஓலங்களோ, புலம் பெயர்ந்து வெளி நாடுகளில் வசித்து வருகின்ற தமிழ் மக்களின் இரைச்சலுடன் கூடிய ஆர்ப்பாட்டங்களோ, இந்திய அரசினது கண்களை ஈரமாக்கவில்லை; தமிழக அரசும் கண்டு கொள்ளவில்லை. கல் நெஞ்சக்காரர்களாகவே காட்சி அளித்தார்கள். உலகப் பாதுகாப்புக்கும், மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கும் நோக்குடன் உருவாக்கப்பட்ட ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் மனசாட்சியையோ, ஏனைய உலக நாடுகளின் மனசாட்சியையோ, ஈழப் படுகொலைகள் உலுக்கவில்லை.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இலங்கையின் தெற்குப் பகுதியில் வசித்து வருகின்ற மனசாட்சியுள்ள சிங்கள மக்கள் கூட, மேற்படி அரசு பயங்கரவாதம் தொடர்பாக எதுவுமே செய்ய முடியாமல் போனது, மிக்க வேதனைக்கும், வெட்கத்துக்கும் உரியது. ஏன் இவ்வாறு தமிழர்கள் அந்த மண்ணில் ஓட்டுமொத்தமாக அழிக்கப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள்? சித்திரவதைப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள்? இது ஒரு இனப் படுகொலையா? அல்லது, ஒரு இன அழிப்பு முயற்சியா? ஏன் அவர்கள் வாழுகின்ற உரிமை அந்த மண்ணில் பறிக்கப்பட்டது?

ஏன் இந்தியாவும், உலக நாடுகளும், ஐக்கிய நாடுகள் சபையும், இந்த அழிவுகளைப் பார்த்துக்கொண்டு பேசா மடந்தைகளாக இருக்கின்றன? ஏன் மேற்குறிப்பிட்ட சில நாடுகள் வெளிப்படையாகவும், மறைமுகமாகவும் சிங்கள அரசுக்கு உதவிகள் புரிகின்றன? பலம் வாய்ந்த தரை, கடல், வான் படைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு, கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக, தமிழ் ஈழத்தின் 70 வீதத்துக்கும் அதிகமான நிலப்பரப்பைத் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்து, பலமான நிர்வாகக் கட்டமைப்புகளை ஏற்படுத்தி, ஒரு நீதியான நிர்வாகத்தை ஏற்படுத்தி, விடுதலைப் போராட்டம் நடத்திய விடுதலைப்புலிகளால், ஏன் சிங்கள அரசுப் படைகளைத் துரத்தி அடிக்க முடியாமல் போனது? விடுதலைப் புலிகளை, உலகம் ஏன்

விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களாகப் பார்க்காமல், பயங்கரவாதிகளாகப் பார்க்கின்றது? மனசாட்சியுள்ள சிங்கள மக்கள், படித்த சிங்கள ஜனநாயகவாதிகள், ஏன் இந்த அரசு பயங்கரவாதத்தைப் பார்த்துச் சகித்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்?

மேற்படி கேள்விகளுக்கு, அறிவியல் கண்ணோட்டத்தில் பதில் காண வேண்டுமானால், இலங்கைத் தமிழர்களின் நவீன கால வரலாறை, 1948 ஆம் ஆண்டில் இருந்து விஞ்ஞான ரீதியாக ஆய்வு செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. அந்தப் பணியை, இந்த நூல் செய்கிறது.

1948 இல் இலங்கை விடுதலை பெற்றது முதலே, தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், தமிழர்கள் இழந்த உரிமைகளைப் பெறுவதற்காக, அறவழியில், அமைதி வழியில் போராடி வந்தார்கள். ஆனால், அந்த முயற்சிகள் எல்லாம் தோற்றுவிட்ட நிலையில், இனி தம்மைத் தாமே ஆளும், தமிழ் ஈழம் தான், தமிழருக்கான ஒரே அரசியல் தீர்வு; அதைப் போராடித்தான் பெற வேண்டும் என்ற இறுதித் தீர்மானத்தை எடுக்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள்.

சகல தமிழ் கட்சிகளும், 'தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி' என்ற பெயரில், ஒரே அணியாகத் திரண்டனர். 1976 ஆம் ஆண்டு, யாழ் குடா நாட்டில் உள்ள வட்டுக்கோட்டையில், மாநாடு கூட்டி விவாதித்துத்தான், மேற்கண்ட முடிவை எடுத்தனர். ⁽⁶⁾ எனவே, தமிழர்களின் அறவழிப் போராட்டமானது, ஆயுதம் ஏந்திப் போராடும் போராட்ட வடிவமாக மாறியது. எனவே, 1976 ஆம் ஆண்டில் இருந்தே, இந்த ஆய்வு முயற்சி ஆழமாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

கடந்த 30 ஆண்டுக்கால தமிழ் ஈழப் போராட்ட வரலாறு குறித்து, இலங்கை கல்விமான்களும், இந்திய ஆய்வாளர்களும், புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வசித்து வருகின்ற அறிஞர்களும், பிற நாட்டு அறிஞர்களும் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு, பல நூல்களை எழுதி வெளியிட்டு இருக்கின்றார்கள். அவற்றுள், விடுதலைப் புலிகளுக்கும், இலங்கை அரசு படைகளுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற போர் நடவடிக்கைகள் தொடர்பாகவும், விடுதலைப் புலிகளுக்கும், இந்திய இராணுவத்துக்கும் இடையில் நடைபெற்ற போர் நடவடிக்கைகள் பற்றியுமே கூடுதலாகக் கவனம் செலுத்தி உள்ளார்கள். மேலும், விடுதலைப் போராட்டக்குழுத் தலைவர்கள், இலங்கை, இந்திய அரசுகளுடனும், நோர்வே அரசுடனும் நடத்திய சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள், அதன் தோல்விகள் குறித்தும் ஆய்வு செய்து உள்ளனர்.

இவ்வாறு எழுதப்பட்ட நூல்களுள், குறிப்பிடத்தக்கவை: 1. தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர், அன்டன் பாலசிங்கம் எழுதிய, 'விடுதலை' (2003); 2. 'போரும் சமாதானமும்' (War and Peace) (2005); 3. அடேல் பாலசிங்கம் எழுதிய, 'சுதந்திர வேட்கை' (Will to Freedom) (2002) 4. கலாநிதி குமார் ரூபசிங்கம் அவர்கள் பதிப்பித்த, 'இலங்கையில் சமாதானம் பேசுதல்' (ஆங்கிலம், தமிழ்), பாகம்-1, (1988); பாகம் -2 (2008); 5. சி. புஸ்பராஜா எழுதிய, 'ஈழப்போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம்' (2003); 6. கலாநிதிகள் ரஜினி திரணகம், ராஜன் கூல், தயா சோமசுந்தரம், கே. சிறிதரன் ஆகியோரால் கூட்டாகச் சேர்ந்து எழுதப்பட்ட 'முறிந்த பனை' (Broken Palmyra) (1996); 7. அ. பரராச சிங்கத்தால் பதிக்கப்பட்ட, 'Sri Lanka : 60 years of independence and beyond' (2009); 8. பாவை சந்திரனால் எழுதப்பட்ட, 'ஈழத்தமிழர்களின் போராட்ட வரலாறு' பாகம் 1,2 (2010); 9. இந்திய இராணுவத் தளபதி தீபிந்தர் சிங்கினால் எழுதப்பட்ட, 'Indian Peace Keeping Force in Sri Lanka' (1987, 1989, 2001); 10. எம். ஆர். நாராயணசாமியால் எழுதப்பட்ட, 'Tigers of Sri Lanka: From boys to Guerillas' (1994); 11. டெனிஸ் ஜஸ்ரினால் எழுதப்பட்ட, Democracy and violence in India and Sri Lanka (1994); 12. பேராசிரியர் எஸ்.ஜே. தம்பையாவால் எழுதப்பட்ட, 'Sri Lanka: Ethnic Fratricide and dismantling of Democracy' (1986); 13. பேராசிரியர் சி.மனோகரனால் எழுதப்பட்ட 'Ethnic Conflict and Reconciliation in Sri Lanka' (1987); 14. கலாநிதி க. மனோகரன் எழுதிய, 'இலங்கையின் தேசிய முரண்பாடுகளும், சமாதான முன்னெடுப்புகளும்' (1948, 2007, 2008) போன்ற நூல்களைக் கூற முடியும்.

'தனித் தமிழ் ஈழமே தீர்வு' என வட்டுக்கோட்டையில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்துக்கு, 1977 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தல் மூலம், தமிழ் மக்கள் தங்கள் ஆதரவைத் வெளிப்படுத்தினர்; தமிழ் ஈழத்துக்கான ஆணையை வழங்கினர்.

ஆனால் அதற்குப்பிறகு வந்த தமிழ் மிதவாத அரசியல் தலைவர்கள், தமிழ் மக்களுக்குத் தாம் வழங்கிய வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றத் தவறினார்கள். அத்துடன், அரசியல் தீர்வுகள் தொடர்பாக, சிங்கள அரசுடன் பேசத்தலைப்பட்டார்கள். அவர்களது இச்செயல், தமிழ் இளைஞர்களை ஆத்திரம் அடையச் செய்தது. மனோகரன் எழுதிய நூலில், 1948 களில் இருந்து, 1976 வரையிலான நிகழ்வுகள், விவரமாக ஆய்வு செய்யப்பட்டு உள்ளது. பேராசிரியர் ஏ.ஜே. வில்சன் அவர்கள் எழுதிய, "The Breakup of Sri Lanka: The Sinhalese-Tamils Conflict" (1988) எனும் புலமைசார் ஆய்வு நூலும், அக்காலப்பகுதி தொடர்பாக, பொதுவாகக் கூறிக் செல்கிறது.

‘இலங்கையில் தமிழர்: ஒரு முழுமையான வரலாறு’ (2008) என்ற, இந்நூலாசிரியரின் நூல், மேற்படி காலப்பகுதி பற்றிய முதல்தர ஆவணங்களைப் பயன்படுத்தி ஆய்வு செய்து, பல உண்மைகளை வெளிக்கொணர்ந்தது. அதன் தொடர்ச்சியான ஆய்வுகள், சுருங்கிய வடிவில், ‘ஜனநாயக வழிப் போராட்டங்களின் தோல்வி’ என்ற தலைப்பில் முதலாவது அத்தியாயமாக, இந்நூலில் இடம் பெறுகிறது.

1977 க்குப் பின்னர், தமிழ் மிதவாத அரசியல் தலைவர்களின் போக்கினால் வெறுப்பு அடைந்த தமிழ் இளைஞர்களும், பெண்களும், எதிர்மறையான முடிவுகளை நோக்கிச் செயல்பட்டார்கள். அரசுக்கு எதிராக, சில ஆரம்ப நடவடிக்கைகளிலும் இறங்கத் தலைப்பட்டார்கள். பதிலாக, இலங்கை அரசு, இராணுவ பலம் கொண்டு, ஆயுத முனையில் தமிழ் இளைஞர்களையும், பெண்களையும் நசுக்க முற்பட்டது.

அதற்குப் பதிலடி கொடுக்கின்ற வகையிலும், தமிழர்களின் பாதுகாப்பு கருதியும், தமது தேசத்தைச் சிங்கள அடக்குமுறை அரசின் பிடியில் இருந்து விடுவிக்கவும், ஆயுதம் ஏந்திப் போராடுவதைத் தவிர, அவர்களுக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை.

இதன் விளைவாக, தமிழர் பிரதேசங்களில், பல போராளிக் குழுக்கள் முளைவிடத் தொடங்கின. ஆனால், தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் மட்டுமே, தமிழ் ஈழ இலட்சியத்தைத் தமது இறுதி மூச்சாகக் கொண்டு, எழுச்சி பெற்றார்கள். தமிழ் மக்களும், அவர்கள் மீது தமது நம்பிக்கையைக் குவித்து இருந்தார்கள்.

தமிழ்ப் போராளிக் குழுக்கள் பற்றி, பல்வேறு நூல்களில் விரிவாக ஆய்வு செய்து எழுதப்பட்டு இருக்கின்றது. இருந்தும், தொடர்ச்சி கருதி, ‘விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களின் எழுச்சி’ என்ற இரண்டாவது அத்தியாயம், மிகவும் சுருக்கமாக, இதுவரை சொல்லப்படாத சில புதிய தகவல்களையும் உள்ளடக்கியதாக அமைகிறது. வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு, தமிழ்நாட்டுக்கும், இந்தியாவுக்கும், இலங்கைக்கும் இடையில் இன, மத, மொழி, கலாசார, பாரம்பரிய, கல்வி, பொருளாதார, அரசியல் தொடர்புகள் தொடர்ச்சியாக இருந்து வந்துள்ளன. இவைபற்றி, விரிவாகவும், தெளிவாகவும், இந்நூலாசிரியர் இதற்கு முந்தைய தனது ஆய்வு நூலில் தெரிவித்து உள்ளார்.

கடந்த கால் நூற்றாண்டுகளாக, இலங்கைத் தமிழர்களின் அரசியல் நிகழ்வுகளில், தமிழ்நாடு மற்றும் இந்தியாவின் பங்கு, அளவுக்கு

அதிகமாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இந்திய அரசின் கொள்கைகளும், செயல்பாடுகளும், தமிழ்ப் போராளிகளை வளர்த்தெடுப்பது மட்டும் அல்லாது, அவர்களின் அழிவுக்கும் காரணமாக அமைந்து உள்ளமை பற்றியும் கவனம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. அத்தோடு, ஏனைய நாடுகளான, அமெரிக்கா, பிரித்தானியா, இஸ்ரேல், பாகிஸ்தான், சீனா போன்ற நாடுகள் நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும், ஈழத்தமிழர் பிரச்சினையில், இலங்கை அரசுக்கு, தம் இராணுவ மற்றும் போர்த் தந்திர உபாய உதவிகளை வழங்கி இருக்கிறது.

இந்தியாவின் தலையீடுகளும், விளைவுகளும் பற்றி, அன்றன் பாலசிங்கம், ஆ.க.மனோகரன், பாவை சந்திரன், அடேல் பாலசிங்கம், ரஜினி திறனகம், தீபிந்தர் சிங் ஆகியோர் எழுதிய நூல்களில், பல்வேறு ஆதாரங்களுடன் விரிவாக ஆய்வு செய்யப்பட்டு உள்ளது. எனவே, வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியும் பதிவும் கருதி, முக்கியமான அம்சங்களில் மட்டும் புதிய பார்வையைச் செலுத்தி, இந்த அத்தியாயத்தில் ஆய்வு செய்யப்படும். எனவே, **‘இந்தியாவின் தலையீடும், விளைவுகளும்’** பற்றிய ஆய்வை உள்ளடக்கியதாக, மூன்றாவது அத்தியாயம் அமைகின்றது.

இலங்கை ஒரு தீவு என்பதும், அங்கே இரண்டு இறைமை உள்ள நாடுகள் உண்டு என்பதும், வரலாற்றுக் காலத்தில் இருந்தே அறியப்பட்ட உண்மை ஆகும். ஆனால், பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய அரசினால், அவர்களது நிர்வாக வசதியின் பொருட்டு இலங்கை ஒரே நாடு என அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அதுமட்டும் அல்லாமல், 1948 ஆம் ஆண்டு, இலங்கைக்கு விடுதலை வழங்கியபோது, தவறான புள்ளி விவரங்களின் அடிப்படையிலும், தெளிவற்ற அரசியல் சித்தாந்தங்களின் அடிப்படையிலும், பெரும்பான்மை இனமான சிங்களவர்களிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பைக் கையளித்து, மாபெரும் வரலாற்றுத் தவறைச் செய்து விட்டுச் சென்றது. அதற்குப் பிறகு, மாறிமாறி ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வந்த இரண்டு சிங்கள பிரதான கட்சிகளும், தமிழர்களின் சகல ஜனநாயக உரிமைகளையும் மறுத்தன; அவர்களை அடக்கி, அழிக்கவும் முனைந்தன.

அதை எதிர்த்து ஆயுதம் ஏந்திப் போராடிய, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் சுதந்திரப் போராட்டத்தை, சிங்கள அரசு உலக நாடுகளிடையே இராஜதந்திர முயற்சிகளை மேற்கொண்டு, ஒரு பயங்கரவாதப் போராட்டமாகச் சித்தரித்தது. அண்டை நாடான இந்தியாவும், உலகின் பெரும்பான்மை நாடுகளும், இலங்கை அரசின் பொய்யான பிரச்சாரங்களை நம்பி, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்புக்குப் பல்வேறுபட்ட தடைகளையும்,

கட்டுப்பாடுகளையும் விதித்தன.

தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்காகப் போராடிய தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள், ஒரு பயங்கரவாத அமைப்பா? அல்லது, ஒரு சுதந்திரப் போராட்ட இயக்கமா?

அந்த இயக்கத்தின் மீது உலக நாடுகள் விதித்த தடைகளும், கட்டுப்பாடுகளும் சரிதானா? நியாயம் ஆகுமா?

இந்த விடயத்தில் சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளின் உண்மையான உள்நோக்கம் என்ன?

ஆகிய கேள்விகளுக்கு விடை அளிக்கின்ற வகையில், 'விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தின் மீதான தடையும், அதன் தாக்கமும்' என்ற நான்காவது அத்தியாயம் இடம் பெறுகின்றது.

மேற்கண்ட ஆய்வு நூல்களில், இலங்கை அரசின் பயங்கரவாதச் செயல்பாடுகளும், தமிழ் மக்களை அவர்களின் பிரதேசங்களில் இருந்தும், ஒட்டுமொத்தமாக இலங்கையில் இருந்தும் விரட்டி அடிக்கும் செயற்பாட்டு வடிவங்களையும், அம்மக்களும், அந்த மண்ணும் சீரழிக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளின் உண்மை நிலையைக் காணத் தவறி இருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசங்களில், இலங்கை அரசு சிங்களக் குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்திய முறைகள் பற்றி, நுணுக்கமாக அணுகி ஆராயப்படவில்லை.

எனவே, இந்த நூலின் ஐந்தாவது அத்தியாயம், 'அரசு பயங்கரவாதமும், இன அழிப்பும்' என்னும் தலைப்பின்கீழ், உரிய, நம்பகத்தன்மையான மூலாதாரங்களையும், பிற ஆதாரங்களையும் ஆய்வு செய்து, மேற்படி வினாக்களுக்கு விடை காணப்பட்டு, உண்மை மறைக்கப்படாது, உலகத்தின் பார்வைக்கு விடப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தைக் கொண்டதாக இடம் பெறுகிறது.

கடந்த கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக, வடக்கு கிழக்கு பிரதேசங்களிலும், தெற்கு சிங்களப் பிரதேசத்திலும், தமிழ் மக்கள் சந்தித்த உயிர் இழப்புக்கள், அழிவுகள், ஆக்கினைகள், சித்திரவதைகள், இடப்பெயர்வுகள், சிறை வாழ்க்கை, அகதி வாழ்க்கை என்பன, கற்பனை பண்ணிப் பார்க்க முடியாத ஒன்று. சிங்களவர்களாலும், சிங்கள இராணுவத்தாலும், தமிழ் மக்களின் சொத்துகள் குறையாடப்பட்டு, எரிக்கப்பட்டு, அவர்களின் வாழ்வாதாரங்கள்

சீரழிக்கப்பட்டு, அவர்களின் பொருளாதார வளங்கள் அனைத்தும் சிதைக்கப்பட்டு, அந்த மக்கள் கொடிய பொருளாதார நெருக்கடிக்குள் தள்ளப்பட்டு இருக்கின்றார்கள். பஞ்சத்தில் அடிபட்டு, வாழ வழி இன்றி, கூனிக் குறுகி, பேய்க்கோலம் பூண்டு இருக்கின்றார்கள். மருத்துவ வசதிகள் மறுக்கப்பட்டு, தமிழ் மக்கள் மரணத்தைத் தழுவிய சம்பவங்கள் விவரிக்க இயலாதவை.

இலங்கை, இந்திய இராணுவத்தினரின் பாலியல் வல்லுறவுகளால், பருவம் அடையாத சிறுமிகளில் இருந்து, வயோதிப மாதுகள் வரை சித்திரவதைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு இருக்கின்றார்கள். தமிழ் மக்களின் சைவக் கோயில்களும், தமிழ் கிறித்துவர்களின் தேவாலயங்களும், அழிக்கப்பட்டு உடைக்கப்பட்டு உள்ளன. சைவக் குருமார்கள் உயிரோடு எரிக்கப்பட்டு உள்ளனர். கிறித்துவப் பாதிரிமார்கள் பரிதாபமாகச் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு, சிறையில் அடைக்கப்பட்டு உள்ளனர்.

தமிழர்களின் ஜனநாயக உரிமைகளை, சட்டம் மூலம் மறுக்கும் நடவடிக்கைகள், கல்வி, வேலை வாய்ப்பு, புலமைப் பரிசில்கள் போன்ற விடயங்களில், அரசின் பாரபட்ச நடவடிக்கைகள், தமிழர்கள் மேற்படி துறைகளில் வளர்ச்சி பெறுவதை மட்டுப்படுத்தி, அவர்களை ஒரு பின்னோக்கிய சமுதாயமாகவும் மற்றும் அவர்களின் இருப்பைச் சிதைவுறச் செய்யும் நடவடிக்கைகள் மறைமுகமாகவும், வெளிப்படையாகவும் சிங்கள அரசால் மேற்கொள்ளப்பட்டதைக் காண முடிகின்றது.

சிங்கள அரசின் திட்டமிட்ட நடவடிக்கைகள், குடியேற்றத் திட்டங்கள் மூலம், தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசங்கள் பெரிய அளவில் பறிக்கப்பட்டு இருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

தமிழ் மக்கள், தமது சொந்த ஊர்களில் இருந்து சிங்களக் கூலிப்படைகளாலும், முஸ்லிம் கூலிப்படைகளாலும் கொல்லப்பட்டும், அவர்களின் சொத்துக்கள் சூறையாடப்பட்டு நிரந்தரமாகவே விரட்டி அடிக்கப்பட்டனர். தமிழ் மக்களின் காணிகள், வீடுகள் கல்விக்கூடங்கள், தொழிற்சாலைகள் என்பன, வேண்டுமென்றே இராணுவத்தினரின் தேவைகளுக்காகப் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன.

இலங்கை ஒரே நாடு என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கின்ற ஓர் அரசு, தனது பெரும்பான்மை பலம் ஒன்றையே ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தி, நூறு விகித சிங்களமயப்படுத்தப்பட்ட இராணுவத்தைப் பயன்படுத்தி,

கூலிப்படைகளைப் பாவித்து, தமிழ் மக்களை தனது சொந்த நாட்டு மக்கள் எனக் கூறிக்கொண்டே, அவர்களுக்கு எதிரான சகல இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளையும் தொடர்ச்சியாக மேற்கொண்டு வருகின்றது.

இலங்கையின் மொத்த சனத்தொகையில் எழுபது விகிதத்துக்கும் அதிகமான சிங்கள மக்களும், இவற்றைக் கண்டும் காணாதவர்களாகவே இருந்து வருகின்றார்கள். அண்டை நாடான இந்தியாவும், உலகமும் இவற்றை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டுதான் இருக்கின்றது. விடுதலைப்புலிகள் சுதந்திரத் தமிழ் ஈழம் கேட்டுப் போராடுகின்றார்கள் என்றால், சிறிலங்கா அரசு, அவர்களுடன் அல்லவா போராட வேண்டும்? அதை விடுத்து, ஒட்டுமொத்தத் தமிழ் இனத்தையும் அழிக்க முயன்றால், அதை எப்படி நியாயப்படுத்த முடியும்? ஒரு மனசாட்சி உள்ள மனிதன் அல்லது நாடு, எவ்வாறு இவ்விதமான அவலங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க முடியும்?

தமிழ் மக்களின் ஒட்டுமொத்த சகல துன்பியல் நிலைமைகள் பற்றியும், அவர்கள் சந்தித்த அவலங்கள், அழிவுகள் பற்றியும், ஒரு விரிவான, தெளிவான, ஆய்வு முயற்சி ஊடாகப் பார்வையைச் செலுத்தி, 'தமிழ் மக்களின் நிலை' என்ற தலைப்பின்கீழ், ஆறாவது அத்தியாயம் இடம் பெறுகிறது.

ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில், பல்வேறு தமிழ் ஆயுதக் குழுக்கள் ஆயுதம் ஏந்திப் போராடினர். இருந்தும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளைத் தவிர்த்த ஏனைய ஆயுதக் குழுக்களில் சில தாமாகவே பின்வாங்கி மறைந்து போய்விட்டனர். சில போராளிக் குழுக்களின் தமிழ்த் தேசியத்துக்கு எதிரான நிலைப்பாடுகள் காரணமாக, தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளால் தடை விதிக்கப்பட்டன.

தமிழ் ஈழமே இறுதி இலட்சியம் என, கழுத்தில் நச்சுக்குப்பிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, தமது உயிர்களைத் துச்சமாக மதித்து, சிங்கள இராணுவத்தைத் தமிழ் மண்ணில் இருந்து விரட்டி அடிக்கும் பணியில் தம்மை அர்ப்பணித்து, சுதந்திரச் சிற்பிகளாகத் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் வலம் வந்தார்கள். தமது தாய், தந்தை, உடன்பிறப்புகளை மறந்து, வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டிய இளமைப்பருவத்தில், தமது ஆசாபாசங்கள் அத்தனையும் தியாகம் செய்து, எதிரியை அழித்துத் தமிழர் தேசத்தை அமைப்பதையே தமது கடமையாகக் கருதி, அயராது உழைத்த ஒரு விடுதலை இயக்கமாக, தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம், தமிழ் மக்களின் இயக்கமாக உயர்ந்தது.

தமிழ் ஈழத்தை மீட்டு எடுப்பதே தமது இறுதி லட்சியம் என வரிந்து

கட்டிக்கொண்ட தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளின் தலைமை, எக்காரணம் கொண்டும், எதற்கும் விலைபோகாது, ஏற்றுக்கொண்ட இலட்சியத்துக்காக, சொல்ல முடியாத துன்பங்களையும், துயரங்களையும், வேதனைகளையும், சோதனைகளையும், சுமார் மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாகத் தமது தோள்களில் சுமந்து கொண்ட ஒரு தலைமையாகத் திகழ்ந்தது.

ஒருநாள் அல்லது ஒரு வாரமோ கூட, மறைவு வாழ்க்கையை அல்லது சிறை வாழ்க்கையை ஏற்க முடியாத மனிதர்கள் நடுவே, சுமார் மூன்று தசாப்த காலமாக, இடத்துக்கு இடம், காடு விட்டுக் காடு, ஊர் விட்டு ஊர், தேசம் விட்டு தேசம் என்று மறைவு வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர்.

அத்தகைய ஒரு இயக்கத்தை, ஒரு பாசிச இயக்கம் என்றும், பயங்கரவாத இயக்கம் என்றும், தமிழ்த் தேச விரோதக் கும்பல்களும், சிங்கள அரசோடு சேர்ந்து இயங்கும் தமிழ் ஒட்டுக் குழுக்களும், பௌத்த சிங்கள தேசியவாதிகளும், ஏன் உலகின் பல நாடுகளும் குற்றம் சுமத்தி, முத்திரை குற்றின. ஆனால், உண்மையான, நேர்மையான இயக்கமாக, தமிழ் மக்களின் அன்பைப் பெற்று, அவர்களது நெஞ்சங்களில் நிலையான இடத்தைப் பெற்று உள்ளது தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம்.

தமிழ் ஈழத்தில் இருந்தும், புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் இருந்தும் கிடைக்கப் பெற்ற பல கோடிக்கணக்கான நிதியைக் கொண்டும், கனரக ஆயுதங்கள், பீரங்கிகள், போர்க்கப்பல்கள், போர் விமானங்கள், விமான எதிர்ப்புக் கருவிகள் எல்லாவற்றையும் வாங்கிக் குவித்து, அவைகளைக் கொண்டு, சிங்கள அரசுப் படைகளை ஓட ஓட விரட்டி அடித்து இருக்கலாம். ஆனால், அவர்கள் அதனை மட்டுமே கருதவில்லை.

தமிழ் மக்களைப் பற்றியும், அவர்களின் நல்வாழ்வு குறித்தும் சிந்தித்தார்கள். மலரப் போகும் தமிழ் ஈழத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தார்கள். தொலைநோக்குடன் நிதி, நீதி, நிர்வாகக் கட்டமைப்புகளையும், உட்கட்டுமானங்களையும் அமைத்தனர். 2004 ஆம் ஆண்டு, சுனாமியில் அகப்பட்டு, வடக்கு கிழக்கு தமிழ் மக்கள் அழிவுக்கு உட்பட்டபொழுது, சிங்கள அரசு பாதிக்கப்பட்ட மக்களை உதாசீனம் செய்தது.

ஆனால், விடுதலைப்புலிகளின் தலைமை, கோடிக்கணக்கான பணத்தைச் செலவு செய்து, மறுவாழ்வுப் பணிகளை மேற்கொண்டது. அத்துடன், பல மனிதநேயப் பணிகளையும் செய்து வந்தது. எனவே, “தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளும், ஈழமும்” என்ற தலைப்பின் கீழ், இந்த நூலின் ஏழாவது

அத்தியாயத்தில் ஆய்வு செய்யப்பட்டு உள்ளது.

இந்த நூலின் ஆய்வு முறை, கால அடிப்படையில் வைத்து அணுகப்படுகின்றது. முடியுமானவரை முதல்தர ஆவணங்களும் (Primary Sources of Information), சில செவ்விகளின் ஊடாகக் கிடைக்கப்பெற்ற தகவல்களும், இடம் பெற்று உள்ளன. அத்துடன், பலதரப்பட்ட அரசியல் தலைவர்கள், கல்விமான்கள், போராளிகளிடம் நேரடியாகப் பெற்ற முதல் தரத் தரவுகளைக் கொண்டு, இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டு உள்ளது.

தேவை கருதி, பிற ஆய்வு நூல்களில் இருந்தும் (Secondary Sources of Information) சில நம்பகமான தகவல்கள் பெறப்பட்டு உள்ளது. மேலும், நூலாசிரியரின் நேரடி அனுபவங்கள் ஊடாகவும், சம்பந்தப்பட்ட தரப்பினருடன் நடைபெற்ற நேரடிச் சந்திப்புகள் மூலம் பெற்ற செய்திகளின் ஊடாகவும், இந்த ஆய்வு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டு உள்ளது.

Introduction

1. Samaraweera, V., 'The Colebrook Cameron Constitutional Reforms', University of Ceylon History of Ceylon (UCHC), Vol. III, Colombo, 1973, pp.77-88.
2. Husain, A.M., The Rehla of Ibn Battuta, Baroda: Oriental Institute, 1953, p.217.
3. Cleghorn, H., 'Administration of Justice and of Revenue on the Island of Ceylon under the Dutch Government', Walker of Boland Papers (1780-1830), Acc. 2228, National Library of Scotland, Edinburgh, pp.1-181.
4. Arquivo Historico Ultramarino (AHU), Tombo (Suppl.), p.146.
5. Governor of Ceylon (1736-1740: Imhoff), Memoirs and instructions of Dutch governors, commandeurs, & c, as left by Gustaaf Willem Baron van Imhoff to his successor Willem Maurits Bruynink in 1740, Colombo: H.C. Cottle Govt. Printer, 1911.
6. Tamil United Liberation Front (TULF), 'The Vaddukoddai Resolution' unanimously adopted at TULF's First National Convention held at Vaddukoddai on 14 May 1976.

அத்தியாயம் ஒன்று

ஜனநாயக வழிப் போராட்டங்களின் தோல்வி

இலங்கையின் முதலாவது பிரதமர் டி.எஸ்.சேனநாயகே அமைச்சரவையின் பரிந்துரையின் பேரில், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராகப் பணிபுரிந்த, சேர். ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் அவர்களால், இலங்கைக்கான அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் பரிந்து உரைக்கப்பட்டன. அவை, பிரித்தானிய அரசின் ஒப்புதலைப் பெற்று, சோல்பரி பிரபுவால் வரையப்பட்டு, நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. ஆனால், இந்த அரசியல் திட்டம், சிங்கள அரசு தலைவர்களால் வழங்கப்பட்ட தவறான புள்ளிவிவரங்களையும், பொய்யான வாக்குறுதிகளையுமே உள்ளடக்கி இருந்தது. அதன் அடிப்படையிலேயே, 1947 ஆம் ஆண்டு, இலங்கை நாடாளுமன்றத்துக்கான தேர்தல் நடத்தப்பட்டது.

தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், டி.எஸ். சேனநாயகேவின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, அரசு அமைப்பதற்கு ஆதரவு வழங்கினர். தமிழர்களுக்கு ஒரு அமைச்சர் பதவியும், துணை அமைச்சப் பதவிகளும், மூத்தோர் சபையில் (மேலவை) பதவிகளும் வழங்கப்பட்டன. தமிழ் மக்களின் விருப்பத்துக்கு மாறாக, அவர்கள் பதவிகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

1948 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம், இலங்கைக்கு சுதந்திரம் (டொமினியன் அந்தஸ்து) வழங்கப்பட்டது. அதற்குப்பிறகு, சேனநாயகே மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள், சோல்பரி பிரபுவுக்கும், சோல்பரி ஆணைக்குழுவினருக்கும், சிறுபான்மை இனத்தவர்க்கும் பெரும் அதிர்ச்சியை அளித்தது. தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. சிறுபான்மையினரின் அரசியல் உரிமைகளும், நலன்களும் பாதுகாக்கப்படும்

என சோல்பரி அரசியல் யாப்பில் விரித்து உரைக்கப்பட்டு இருந்தது. ஆனால், சேனநாயகே, நாடாளுமன்றத்தின் இரண்டாவது கூட்டத் தொடரிலேயே, மலையகத் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக, பிரித்தானியத் தோட்டத் துரைமார்களால் கொண்டு வரப்பட்ட இந்தியத் தமிழ் மக்களின் குடி உரிமையைப் பறித்தார். இதன் விளைவாக, சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் அரசியல் சீர்திருத்தம் முற்றாகத் தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்டது. இலங்கையில் சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக அன்று தொடங்கிய பாரபட்ச அரசியல் நடவடிக்கைகள், இன்றுவரையிலும் தொடர்ந்து கொண்டு இருக்கின்றன.

இந்த நூலின் முதலாவது அத்தியாயம், 1948 இல் இலங்கை விடுதலை பெற்றது முதல், 1976 ஆம் ஆண்டு, தமிழ் அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்கள், தமிழ் ஈழ சுதந்திர அரசுக்கான பிரகடனத்தை, வட்டுக்கோட்டை மகாநாட்டில் பிரகடனப்படுத்தியது வரையிலும் ஏற்பட்ட முக்கியமான அரசியல் நிகழ்வுகளை உள்ளடக்கியதாகக் காணப்படும். இக்காலகட்டத்திலான அரசியல் நிகழ்வுகள் குறித்து, பேராசிரியர்கள் ஏ.ஜே. வில்சன், அம்பலவாணர் சிவராசா, கே.எம்.டி. சில்வா, மைக்கேல் றொபட்ஸ் போன்ற புலமைசார் அறிஞர்கள், பல நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் எழுதி வெளியிட்டு உள்ளனர். எனவே, மிகச் சுருக்கமாகவே இக்காலப்பகுதி பற்றி ஆய்வு செய்யப்படுகிறது.

இலங்கைத் தீவின் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில், வரலாற்றுக் காலந்தொட்டே தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இந்த மாகாணங்களில் வாழும் தமிழர்கள், இனம், மதம், மொழி, பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்களால் ஒத்தவர் என்றபோதிலும், அவர்களின் பொருளாதார நிலை, பாரம்பரியச் சட்டங்கள், வழமை என்பனவற்றிலும், பொருளாதாரக் கட்டுமானங்களிலும், வேறுபாடுகள் இருந்தன. கிழக்கு மாகாணத்தில், மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை மாவட்டங்களில், தமிழர்கள் பெரும்பான்மையினராக வாழ்கின்றனர். மட்டக்களப்பு மாவட்டம், விவசாயத்தையே முதன்மையாகக் கொண்டு இருக்கின்றது. யாழ்ப்பாண மாவட்டமோ, புகையிலை, மிளகாய், வெங்காயம் போன்ற பணப்பயிர்களுடன், சிறிய அளவில் நெற்செய்கையும் கொண்டு உள்ளது. இவ்விரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட கட்டமைப்பைக் கொண்டதாக, திருகோணமலை மாவட்டம் விளங்குகிறது. யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள், வணிகத்தில் அதிகமாக ஈடுபட்டு உள்ளனர். கொழும்பு நகரிலும், வணிகத்தில் சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

இலங்கையில், ஏனைய இடங்களைவிட, யாழ்ப்பாணத்தில் பள்ளிகளும், கல்லூரிகளும் மிகுதியாக இருந்தன. எனவே, கல்வியில் மேம்பட்ட யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள், பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்திலும், இலங்கை

விடுதலை பெற்றபின்னரும், பொதுச் சேவைத் துறையில் ஆதிக்கம் பெற்று இருந்தனர். கிழக்கு மாகாணம், கல்வித் துறையில் பின்னடைந்த நிலையில் இருந்தமையால், பொதுச் சேவைத் துறையில் அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பங்கு மிகக் குறைவாகவே இருந்தது.

1921 ஆம் ஆண்டுக் கணக்கின்படி, தமிழர், சிங்களவர், பறங்கியர், முஸ்லிம்கள் இன்னும் பிறர், பின்வரும் எண்ணிக்கையில் அரசாங்கச் சேவைகளில், குறிப்பாக உயர் பதவிகளில் இருந்தனர்.⁽¹⁾

விருப்புப் பதவிகளில் இன வாரியான எண்ணிக்கை 1921

இனம்	விருப்புக்குரிய தொழில்களில் ஆண்கள்	மொத்த இலங்கையர் (20 வயதுக்கு மேற்பட்ட) ஆண்கள்
கரையோரச் சிங்களவர்	912	509,909
கண்டிச் சிங்களவர்	75	281,045
மொத்தச் சிங்களவர்	987	790,954
இலங்கைத் தமிழர்	684	139,361
பறங்கியர்	380	83,070
முஸ்லீம்கள்	40	7,852
ஏனையோர் (மலாயர் உட்பட)	51	18,970
மொத்த இலங்கையர்	2142	1,040,207

வட மாகாணத் தமிழர்கள் இடையே, குறிப்பாக யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில், சமுதாயத்தின் அதி உச்ச வகுப்பினரான வெள்ளாளர்களே ஆங்கிலக் கல்வியிலும், நில உடைமையிலும் மேலாதிக்கம் பெற்று இருந்தனர். பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறைமைகளால், சமுதாயத்தில் மேல் நடுத்தட்டு வகுப்பினராக உயர்ச்சி அடைந்த தமிழர், பெரும்பாலும் வெள்ளாளர்களாவே காணப்பட்டனர்.

இதே போன்றதொரு நிலையே, ஓரளவுக்குச் சிங்களவர் சமுதாயத்திலும் நிலவியது. அங்கே, 'கொயிகம்' (Goyigama) எனும் உயர்மட்ட வகுப்பினரே, வேலைவாய்ப்புகளிலும், அதிகார மட்டத்திலும், சமுதாயத்திலும் மேலாதிக்கம் செலுத்தினர்.

ஆனால், தமிழர்கள் இடையே காணப்பட்டதுபோல், சிங்களவர் சமுதாயத்தில் 'கரையார்' (Karawas), 'சலாகம்' (Salagama), போன்ற சாதியினர், கொயிகம் சிங்களவருடன் போட்டியிட்டு, சமூக, பொருளாதார முன்னேற்றத்தை ஈட்டிக் கொண்டனர். வணிகர்கள், நிலப்பிரபுக்கள், உயர் பதவிகளிலும், தொழில்சார் நடுநிலைப் பதவிகளிலும் உள்ளோர், வர்த்தகர்கள், வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்போர், நடுத்தர விவசாயிகள், கடை முதலாளிகளாகவும் வெள்ளாளர்களாகவே இருந்தார்கள்.

நில உடைமையிலும், கல்வியிலும் பெற்று இருந்த முன்னேற்றத்தின் காரணமாக, அரசியலிலும் அவர்கள் தமது மேலாதிக்கத்தைத் தொடர்ந்து பேணி, 1977 வரை, தமிழரின் அரசியலில், கட்சித் தலைமையைக் கட்டுப்படுத்தும் நிலையில் இருந்தனர். ⁽²⁾

புவியியல் வலயங்கள்	மாவட்டங்கள்	1921	1946
தெற்கு மேற்கு	கொழும்பு	923,143	1,420,332
	களுத்துறை	323,704	456,572
	காலி	313,118	459,785
	மாத்தறை	238,509	351,947
	மொத்தம்	1,798,474	2,688,636
மலைநாடு	கண்டி	433,993	711,449
	மாத்தளை	116,584	155,720
	நுவரேலியா	167,162	268,121
	பதுளை	233,864	372,238
	இரத்தினபுரி	202,975	343,620
	கேகாலை	268,839	401,762
	மொத்தம்	1,423,417	2,252,910
கிழக்குக் கரையோரம்	மட்டக்களப்பு	158,709	203,186
	திருகோணமலை	34,112	75,926
	மொத்தம்	192,821	279,112
யாழ் மாவட்டம்	யாழ்ப்பாணம்	330,541	424,768
உலர் வலயம்	மன்னார்	25,582	31,538

	வவுனியா	18,706	23,246
	அனுராதபுரம்	96,525	139,534
	குருணாகல்	354,197	485,042
	புத்தளம்	35,610	43,033
	சிலாபம்	102,374	139,764
	அம்பாந்தோட்டை	119,607	149,686
	மொத்தம்	1,083,142	1,436,611

மேற்காணப்படும் புள்ளிவிவரங்கள், 1946 ஆம் ஆண்டு, இலங்கையின் மொத்த மக்கள்தொகையை, வலயம், மாவட்டம் என்ற அடிப்படையில் காட்டுகின்றன. மேலும், சமூக அல்லது இனவாரி அடிப்படையில், 1946 ஆம் ஆண்டு, மக்கள்தொகைப் புள்ளிவிவரங்கள், 1948 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இடம் பெற்ற அரசியல் நடவடிக்கைகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

இன வாரியாக இலங்கை மக்கள்தொகை - 1946 ⁽³⁾

இனம்	தொகை	நூற்றுவீதம் %
கரையோரச் சிங்களவர்	2,902,509	43.90
கண்டிச் சிங்களவர்	1,718,998	26.00
இலங்கைத் தமிழர்	733,731	11.10
இந்தியத் தமிழர்	780,589	11.80
இலங்கை முஸ்லீம்	373,559	5.60
இந்திய முஸ்லீம்	35,624	0.50
மலே இனத்தவர்	22,508	0.30
பறங்கி யுரேசியன்	41,926	0.60
ஐரோப்பியர்	5,418	0.10
வேடர்	2,361	0.00
ஏனையோர்	4,11	0.00
மொத்தம்	6,617,634	100.00

குறிப்பாக, 1946 ஆம் ஆண்டு, இலங்கையின் மொத்த மக்கள் தொகையில்,

சிங்கள மக்கள் 70 வீதமாகவும், தமிழர்கள் 22.7 வீதமாகவும் காணப்படுகின்றனர். அப்போது, இலங்கைத் தமிழரைவிட, இந்தியத் தமிழர்களே எண்ணிக்கையில் கூடுதலாக இருந்தனர்.

மலையகத் தமிழர்

இந்த ஆய்வு, இலங்கையின் பூர்வீகத் தமிழர்களைப் பற்றிய ஆய்வு ஆகும். ஆனால், இலங்கையில், தமிழ் மொழியைப் பேசுகின்ற முஸ்லிம் மக்களும் வாழ்கின்றனர். அவர்கள், இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியத்தின் வரையறைக்குள் இருந்து விலகிக் காணப்படுவதால், அவர்களைப் பற்றிய ஆய்வு இங்கு இடம் பெறவில்லை. இவர்களைவிட, 1830 களில் இருந்து, பிரித்தானியப் பெருந்தோட்டச் செய்கையாளரால், இலங்கையின் மலையகப் பிரதேசங்களில் உருவாக்கப்பட்ட கோப்பி, தேயிலை, இரப்பர்த் தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் பொருட்டு, தென்னிந்தியாவில் இருந்து, குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட, தமிழ் மொழி பேசுகின்ற தொழிலாளர்கள் முக்கியமானவர்கள் ஆகும். இவர்கள், இலங்கையின் பூர்வீகத் தமிழருடன், சமயம், மொழி, கலை, பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்களால், நெருங்கிய, ஒன்றுபட்ட உறவுகளை உடையவர்கள். இவர்கள், இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியக் கோட்பாட்டின் வரையறைக்குள், பலவகையாலும் நெருக்கமான ஒற்றுமைகளைக் கொண்டுள்ளபோதும், புவியியல் அடிப்படையிலும், வரலாற்று அடிப்படையிலும் வேறுபட்ட நிலையில் காணப்படுகின்றனர். இருப்பினும் இவர்கள், 1830 கள் முதல், தமிழ்நாட்டில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்து, மலையகப் பகுதிகளில் உள்ள பெருந்தோட்டங்களில் தொடர்ச்சியாகத் தொழில் புரிந்து, இலங்கைக் குடி உரிமையையும், தேர்தலில் வாக்கு அளிக்கும் உரிமையையும் பெற்று வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனர்.

1948 இல், இலங்கை விடுதலை பெற்றபின்னர், மலையகத் தமிழர்களின் இருப்பு, ஒரு பெரிய அரசியல் பிரச்சினையாக உருவெடுத்தது. மலையகத் தமிழர், இலங்கை அரசியலில், குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழர் அரசியலில் மிக முக்கியப் பங்கை எடுத்துக் கொள்கின்றார்கள். 1977, 1981, 1983 ஆம் ஆண்டுகளில், இலங்கைத் தமிழருக்கு எதிராக, சிங்களத் தேசியவாதிகளால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இனப்படுகொலைகளின்போது, மலையகத் தமிழரும் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். குறிப்பிட்ட அளவு மலையகத் தமிழர்கள், மலையகப் பிரதேசங்களில் இருந்து குடிபெயர்ந்து, தமிழரின் பிரதேசங்களில், குறிப்பாக வன்னிப் பிரதேசங்களில் குடியேறி, அங்கு தொடர்ந்து வாழ்ந்து வருகின்றனர். எதிர்காலத்திலும் அவ்வாறான இனப்படுகொலைச் சம்பவங்கள் தொடருமானால், மலையகத் தமிழர்கள்

மேலும் குடிபெயர்ந்து, தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்குச் சென்று வாழ வேண்டிய நிலைமைக்குத் தள்ளப்படலாம். எனவே, மலையகத் தமிழர் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ, இலங்கைத் தமிழருடன் வாழ வேண்டிய கட்டாயத்தையும், தமிழர் பிரதேசங்களில் தமது வாழ்வுக்கு உத்தரவாதம் பெற வேண்டிய நிலைமையை எதிர்நோக்க வேண்டியவர்களுமாகவே காணப்படுகின்றனர்.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில், மலையகத் தமிழர்கள், இலங்கைத் தமிழர் தேசியத்துக்கு உள்ளே தவிர்க்க முடியாதவாறு உள்வாங்கப்பட்டே தீர வேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, 1830 களில், தமிழ்நாட்டில் இருந்து இலங்கையின் மலையகப் பிரதேசங்களில் உள்ள தோட்டங்களில் தொழில் செய்வதன் பொருட்டு குடிபெயர்ந்து சென்ற அத்தமிழ் மக்களே, இலங்கையின் பூர்வீகத் தமிழ் மக்கள் என்று, இன்றுவரையிலும் பலர் நம்பிக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். இது அறியாமையே.

தமிழ்த் தேசியத்தின் எழுச்சி

1850 களில் இருந்து, ஆங்கிலக் கல்வி பெற்ற தமிழ் அறிஞர்களால், தமிழரின் மதம், மொழி, கலாசாரம் ஆகிய பாரம்பரியப் பண்பாட்டு விழுமியங்களை, மேற்கு நாடுகளின் ஆக்கிரமிப்பாளரிடம் இருந்தும், கிறித்துவ மதத்திடம் இருந்தும் பாதுகாப்பதன் பொருட்டுத் தூண்டப்பட்டு, எழுச்சி பெற்று வளர்ந்த ஒரு கலாச்சாரத் தேசியவாதமாகத்தான், தமிழ்த் தேசியவாதம் முதலில் எழுச்சி பெற்று உள்ளது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தோற்றம் பெற்ற 'யாழ்ப்பாணச் சங்கம்' (1905), 'தமிழர் மகா சபை' (1921), 'யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ்' (1924), ஆகிய தமிழ் அமைப்புகள், தாமும் இலங்கை ஆட்சியில் பங்கு எடுத்துக் கொள்வதற்காக, அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் கோரி, பிரித்தானிய அதிகாரவர்க்கத்துக்கு எதிராக, கிளர்ச்சிகளில் இறங்கின. இக்காலகட்டங்களில் இருந்து, 1940 கள் வரையில், தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், தமது அரசியல் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காக, தொடர்ச்சியாக அரசியல் சீர்திருத்தக் கிளர்ச்சிகளில் இறங்கி இருந்தனர். 1944 ஆம் ஆண்டில் இருந்து, தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், பெரும்பான்மையினருக்கு வழங்கப்பட்டது போன்று, சிறுபான்மையினருக்கும், சிறுபான்மையினருள் பெரும்பான்மை வகிக்கும், இலங்கையின் பூர்வீகத் தமிழருக்கும் ஆட்சியில் சம பிரதிநிதித்துவம் தரப்பட வேண்டும் என்று, பல வழிகளிலும் தங்கள் வாதங்களை முன்வைத்தனர். அத்தோடு, தமிழருக்கு, அவர்களது பாரம்பரியப் பிரதேசத்தில், தனியான ஆட்சி அலகு தரப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையையும் முன்வைத்தனர்.

அரசரிமைக்கான, இவ்வாறான தொடர்ச்சியான வாதங்களும், பிரதிவாதங்களும், தமிழின் தேசிய எழுச்சியின் படிக்கற்களாக அமைந்தன.

1947 ஆம் ஆண்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சோல்பரி அரசியல் யாப்பு, பெரும்பான்மை சிங்கள மக்களின் அரசியல் தலைவர்களிடம் நாட்டை ஆளும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தது. பிரித்தானிய வெஸ்ற்மின்ஸ்டர் நாடாளுமன்ற அமைப்பு முறையில் வரையப்பட்ட சோல்பரி அரசியல் யாப்பும், ஒற்றை ஆட்சி முறைமையும், எந்த வகையிலும் இலங்கை போன்ற பல இன மக்கள் வாழும் ஒரு நாட்டுக்குப் பொருத்தமாக அமையவில்லை. சிறுபான்மையினரின் அரசியல் நலன்கள், அரசியல் உரிமைகள் என்பவை பற்றி, எவ்வாறான கோட்பாடுகளையும், நடைமுறைகளையும் கருத்திற்கொண்டு சோல்பரி பிரபுவும், அவரது ஆணைக்குழுவினரும் அரசியல் திட்டத்தை நிறைவேற்றினார்களே, அவர்களது அத்தனைத் திட்டங்களும், கருத்துகளும், நம்பிக்கைகளும் நிறைவேற்றப்படாது, புறந்தள்ளப்பட்டன.

1948 ஆம் ஆண்டு, இலங்கைக்கு டொமினியன் அந்தஸ்து வழங்கப்பட இருப்பதை, 1947 ஆம் ஆண்டிலேயே அறிந்து இருந்த டி.எஸ். சேனநாயகேவும், அவரது அமைச்சரவையும், தமிழ் அரசியற் தலைவர்கள் மற்றும் ஏனைய சிறுபான்மை இன அரசியல் தலைவர்களது ஆதரவைப் பெற்று, பிரித்தானிய அரசுக்குத் தன் மேல் நம்பிக்கை ஏற்படும்படி செய்வதற்காக, மிகவும் திட்டமிட்டுச் செயல்பட்டனர். 1947 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலும், அதனைத் தொடர்ந்து அமைக்கப்பட்ட நாடாளுமன்றமும், சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் நடைபெற்ற அரசியல் நிகழ்வுகளும், இதனைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் எவ்வாறு ஏமாற்றப்பட்டனர் என்பது பற்றியும், தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவர் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்களும், தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும், எவ்வாறு ஒட்டுமொத்தமாக தமது சமப்பிரதிநிதித்துவக் கோரிக்கையைக் கைவிட்டு, 'இளகுநிலை ஒத்துழைப்பு' (Responsive Co-operation) என்ற மாயை வார்த்தையினால், கூட்டுப் பொறுப்பு தமிழ்த் தேசத்தையே ஒட்டுமொத்தமாக ஏமாற்றினார்கள் என்பது பற்றி, இந்த நூலாசிரியரின் முன்னைய நூலில் மிகவும் தெளிவாக எடுத்து உரைக்கப்பட்டு உள்ளது.

ஆறுமுக நாவலர் அவர்களால், 1850 களில் தொடங்கி வைக்கப்பட்ட, தமிழர் கலாசார தேசிய விழிப்பு உணர்வும் எழுச்சியும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையிலும், சாதகமான பல பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தி இருந்தன.

1920 களில், சேர்.பொன். அருணாசலம் அவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட அல்லது கருப் பெற்ற, தமிழர் தேசியவாத எழுச்சி, 1924களில் அவரது மறைவுடன் ஒரு தேக்கநிலையை அடைந்தது. அதன்பின்னர், கொழும்பு நகரைத் தனது வாழ்விடமாகக் கொண்ட தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், தமிழரின் அரசியல் எதிர்காலம் குறித்து, எவ்விதத் தொலைநோக்கும் இன்றிச் செயற்பட்டமையே, தமிழர் தமது அரசியல் தேசியத்தை 1948 இல் வென்றெடுக்க முடியாமல் போனதற்கான காரணமாக அமைந்தது.

சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள், தமது தேச நன்மை கருதி, முழுநேர அரசியலில் ஈடுபட்டனர். மாறாக, தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், பகுதி நேர அரசியலில் ஈடுபட்டமை, தமிழர்களின் அரசியல் எதிர்காலத்தைப் பாழாக்கி இருக்கின்றது. இருந்தும், 1930 களில் இருந்து இடம் பெற்ற பல்வேறு அரசியல் நிகழ்வுகள், குறிப்பாக, சமப்பிரதிநிதித்துவக் கோரிக்கை, வடக்கு, கிழக்கிற்கான ஆட்சி உரிமைக் கோரிக்கை என்பன, தமிழர் தேசிய எழுச்சியை வேகப்படுத்தின. 1948 இல் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றபின்னர் நடைபெற்ற அரசியல் நிகழ்வுகள், தமிழர் தேசிய எழுச்சியை மேலும் வேகமாக விரிவுபடுத்திச் சென்றன. சோல்பரி அரசியல் யாப்புக்கு முரணாகச் செயற்பட்ட பெரும்பான்மை அரசின் நடவடிக்கைகளால், தவிர்க்க முடியாதவாறு, 1970 களில் இருந்து தமிழரின் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு இட்டுச் சென்றது.

1947 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தல் முடிவுகளின்படி, இலங்கைத் தமிழர்கள் 12 பேரும், இந்தியத் தமிழர்கள் 8 பேரும், நாடாளுமன்றத்துக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இலங்கைத் தமிழர், தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியின் கீழும், இந்தியத் தமிழர், இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் கட்சியின் கீழும், தேர்தலில் போட்டியிட்டிருந்தனர். இந்தியத் தமிழர்களின் குடி உரிமையும், வாக்கு உரிமையும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியால், சட்ட மூலம் பறிக்கப்பட்டபொழுது, நாடாளுமன்றத்தில் இருந்த 20 தமிழ் உறுப்பினர்களுள், அவ்வாறான மசோதாவுக்குச் சாதகமாகப் பலரும், பாதகமாகச் சிலரும் வாக்கு அளித்து, அச்சட்டத்தை நிறைவேற்றத் துணை போனார்கள்.

இலங்கைத் தமிழர்கள் 12, இந்தியத் தமிழர்கள் 8, முஸ்லிம்கள், குறிப்பாக கிழக்கு மாகாணத்திலும், கொழும்பிலுமாக மொத்தம் 6, பறங்கியர் 1 என ஒட்டுமொத்தமாக 27 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சிறுபான்மை இனங்களின் சார்பில் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். பெரும்பான்மை சிங்கள மக்களின் சார்பில், 68 உறுப்பினர்கள், நாடாளுமன்றத்துக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். சிங்கள

அமைச்சர் சபையின் நகல் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்ட சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர், அது சிறுபான்மை இனத்தவருக்குப் போதுமான பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்கும் என நம்பினார்கள். இந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு, இரண்டு கொள்கைகள் கடைபிடிக்கப்பட்டன. முழுக்கமுழுக்க, எண்ணிக்கையின் அடிப்படையிலான பிரதிநிதித்துவம் என்றும், ஒவ்வொரு ஆயிரம் சதுர மைல் பிரதேசத்துக்கும் ஒரு பிரதிநிதித்துவம் என்றும் திட்டமிட்டனர். இரண்டாவது கொள்கையை, 'பிரதேசங்களுக்கு முக்கியத்துவம்' (Weightage to areas) வழங்குதல் என்று அவர்கள் அழைத்தனர். அப்போது, பல சிங்கள மாகாணங்கள் குறைவான மக்கள் தொகை கொண்டவையாக இருந்தன. பிரதேசங்களுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கும் கொள்கை நாடு முழுமையும் ஒரே சீராக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது, ஏற்கனவே மேலதிகப் பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்டு இருந்த சிங்களப் பெரும்பான்மை இனத்துக்கு, மேலும் அதிகப் பிரதிநிதித்துவத்தையே வழங்கியது.

இலங்கையின் மொத்த மக்கள் தொகையில், 22.9 வீதம் தமிழர்கள். சிங்களவர் 69.8 வீதம். 1947 ஆம் ஆண்டின் புதிய நாடாளுமன்றத்துக்கு, 101 உறுப்பினர்கள் என, சோல்பரி குழுவினரால் பரிந்து உரைக்கப்பட்டது. இவற்றுள், பிரித்தானியர், மலே இனத்தவர்களுக்கு 6 உறுப்பினர்கள் என, தேசாதிபதியின் பரிந்துரையின் பேரில் வழங்கினார்கள். மிகுதிய 95 உறுப்பினர்களுள், 20 பேர், தமிழர் தரப்பில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். சிங்களவர் தரப்பில் இருந்து, 68 உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள்.⁽⁴⁾ இவற்றின் விகிதாசாரப்படி நோக்கின், தமிழர்களுக்கு இரண்டு பிரதிநிதித்துவம் குறைவாகவும், சிங்களவர்களுக்கு இரண்டு பிரதிநிதித்துவம் கூடுதலாகவும் கிடைக்கப் பெற்று உள்ளது. மொத்தத்தில், நான்கு பிரதிநிதித்துவம், பாரிய வித்தியாசத்தை, புதிய நாடாளுமன்றத்தில் ஏற்படுத்தியது.⁽⁵⁾

சோல்பரி பிரபு எதிர்பார்த்தபடி, பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையில், சிறுபான்மையினருக்கு, குறிப்பாகத் தமிழருக்கு, உரிய பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கவில்லை. டி.எஸ்.சேனநாயகேவின் அமைச்சரவை, சேர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் அவர்களின் உதவியுடன், சோல்பரி ஆணைக்குழுவினருக்கு அளித்த நகல் திட்டத்தில் உள்ள புள்ளி விவரங்கள், தவறான தரவுகளைக் கொண்டு இருந்தன என்பது புலனாகிறது. 1947 தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற டி.எஸ்.சேனநாயகே, இலங்கைக்கு டொமினியன் அந்தஸ்து பெறும் நோக்கத்துடன், சிறுபான்மையினரை, குறிப்பாகத் தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களை, தமது அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவு வழங்க வைக்கும் திட்டங்களையும், முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டார். முதலில், அவர்

முஸ்லிம் உறுப்பினர்களின் ஆதரவைப் பெற்றார். அடுத்து, தமிழ் உறுப்பினர்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காக, தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியின் ஆதரவை நாடினார். வவுனியா தொகுதியில் இருந்து சுயேட்சை உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட சி. சுந்தரலிங்கம், சேனநாயகே அமைச்சரவையில், வர்த்தக அமைச்சராக இடம் பெற்றுக் கொண்டார். 1943, 1944 தேர்தல்களில், வவுனியா தொகுதியில் போட்டியிட்டுத் தோற்றதன் விளைவாக, தமிழ் காங்கிரசின் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம், எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் போன்றோர்தான் தனது தோல்விக்குக் காரணமாக இருந்தனர் என்பதால், 1947 தேர்தலில் அதே வவுனியாத் தொகுதியில் சுயேட்சை வேட்பாளராகப் போட்டியிட்டு வென்றபோது, சேனநாயகே அமைச்சரவையில் அமைச்சர் பதவியைப் பெற்றுக் கொண்டார். ⁽⁶⁾ எது எவ்வாறாக இருப்பினும், தமிழருக்கு ஒரு நிரந்தரமான அரசியல் தீர்வு கோரிப் போராட வேண்டிய வேளையில், சுந்தரலிங்கம் அவர்கள் தனது சொந்த விருப்பு, வெறுப்புகளுக்காக, சிங்கள அரசியல் தலைவர்களிடம் விலை போனார்.

இவ்வாறாக, வடமாகாணத்தில் இருந்து இரண்டு தமிழ் உறுப்பினர்களும், கிழக்கு மாகாணத்தின் பெரும்பான்மைத் தமிழ் உறுப்பினர்களும், இலங்கை முஸ்லிம் உறுப்பினரும், ஆறு நியமன உறுப்பினர்களும், சேனநாயகா அமைச்சரவைக்கு ஆதரவு வழங்கினர். பிரித்தானிய அரசு தன்மேல் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக, சிறுபான்மைத் தமிழரைத் தம்பக்கம் இழுக்க வேண்டிய கட்டாய நிலையில் சேனநாயகே இருந்தார். இலங்கைக்கு முழு விடுதலை வழங்கப்பட இருப்பதாகவும், அனைத்து சிறுபான்மை இன மக்களும், இந்த முக்கியமான காலகட்டத்தில், பெரும்பான்மை பலம் அற்ற தமது அரசுக்கு உதவி, எப்படியாவது பிரித்தானிய அரசிடம் இருந்து முழுவிடுதலை பெறுவதற்கு ஒத்துழைப்பு நல்க முன்வர வேண்டும் என்றும், அழைப்பு விடுத்தார். முஸ்லிம், இந்தியத் தமிழ் உறுப்பினர்கள், தமது ஆதரவுக்கான வாக்குறுதியை அவருக்கு ஏற்கனவே அளித்து இருந்தனர். இடதுசாரிக் கட்சிகளும், இலங்கைக்கு விடுதலை கிடைப்பதைச் சாதகமாகக் கருதி, சேனநாயகேவுக்குத் தமது மறைமுகமான ஆதரவை வழங்கினர். அத்துடன், 21 சுயேட்சை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும், அவரது இடைக்கால உள்ளக சுய ஆட்சி அரசாங்கத்துக்குத் (Interim Internal Self-Government) தமது ஆதரவை நல்கினர்.

அரசாங்கத்துக்குப் போதிய ஆதரவு கிடைக்கவில்லை என்றால், உறுதியான பெரும்பான்மை இல்லை என்ற காரணத்தைக் காட்டி, நாடாளுமன்றத்தைக் கலைக்கப் போவதாக, சேனநாயகே அரசில் இருந்து ஒரு வதந்தி கிளம்பி

இருந்தது.⁽⁷⁾ எனவே, மீண்டும் ஒரு தேர்தலை எதிர்கொள்ள விரும்பாத, சுயேட்சை உறுப்பினர்கள், அரசுக்குத் தமது ஆதரவை வழங்கினர் என, பேராசிரியர் வில்சன், தமிழ்த் தேசியவாதம் பற்றிய நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த நிலையில், பிரித்தானிய அரசு, 1948 பெப்ரவரி 4 ஆம் திகதி, இலங்கைக்கு சுதந்திரம் வழங்கியது.

சோல்பரி அரசியல் யாப்பையும், சிங்கள அரசின் மேலாதிக்கத்தையும், முழுமூச்சாக எதிர்த்து வந்த ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர், சிறுபான்மையினருக்கு 50 வீதம் பிரதநிதித்துவம், பெரும்பான்மையினருக்கு 50 வீதம் பிரதிநிதித்துவம் என்ற தனது கொள்கையில் இருந்து விலகி, இளகுநிலை ஒத்துழைப்பு என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில், தனது ஆதரவை டி.எஸ்.சேனநாயகே அரசுக்கு வழங்கியதோடு, 1948 ஆம் ஆண்டின் இறுதிப்பகுதியில், அமைச்சுப் பதவியையும் ஏற்றுக் கொண்டார்.⁽⁸⁾ பிரித்தானியாவின் புகழ்மிகு பல்கலைக்கழகத்தில், சட்டத்துறையிலும், விஞ்ஞானத் துறையிலும் உயர்கல்வி பெற்று, தலைசிறந்த சிவில், குற்றவியல் வழக்கறிஞராகவும், மகாராணியின் வழக்கறிஞராகவும் உயர்ச்சி பெற்ற சி. சுந்தரலிங்கம், ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் ஆகிய இரு தமிழ் அரசியல் தலைவர்களும், எட்டாம் வகுப்பு வரையுமே கல்வி கற்றிருந்த, இலங்கையின் முதற் சிங்கள பிரதமர் டி.எஸ். சேனநாயகேவிடம், அரசியல் களத்தில் தோல்வி கண்டதோடு, மிக எளிதாக ஏமாற்றப்பட்டனர்.

சோல்பரி அரசியல் யாப்பின்படி, 30 பேரைக் கொண்ட, மூதவை (நாடாளுமன்ற மேலவை) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு இருந்தது. அவர்களுள் 15 பேர், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களால் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். ஏனைய 15 பேர், சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக, தேசாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்பட்டு, நியமிக்கப்படும் முறைமை, நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டது. தேசாதிபதி, இலங்கை அரசின் தலைவராக, பிரித்தானிய அரசின் ஒரு சின்னமாக, இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் இடம் பெறுபவர். இவருக்கு எதுவித அதிகாரமும் வழங்கப்படாது. ஒரு கௌரவப் பதவி.

இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திய டி.எஸ். சேனநாயகே, சிறுபான்மையினர் சிலருக்கு மூதவையில் இடம் அளித்து, அவர்களின் ஆதரவையும் பெற்றுக் கொண்டார். பிரதிநிதிகள் சபையிலும், மூதவையிலும் இடம் பெற்று இருந்த சிறுபான்மையினருள் கணிசமான பங்கினருக்கு, அமைச்சர், துணை அமைச்சர் பதவிகளையும், வேறு பொறுப்புமிக்க பதவிகளையும் வழங்கி, எதிர்காலத்தில் தான் மேற்கொள்ளவிருந்த அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்கு எதிர்ப்புகள் அதிகம் எழாதபடிக்கு, தனது அரசாங்கத்துக்குச் சாதகமான

சூழ்நிலையை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்.

சிறுபான்மை இனத்தவரின் நிலையைப் பலப்படுத்துவதற்காக, சோல்பரி ஆணைக்குழு, தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்ட 15 பேரைக் கொண்ட இரண்டாவது அவை ஒன்றை, அறிமுகப்படுத்தியது. சுதந்திரமான பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு ஒன்றையும், நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு ஒன்றையும், அறிமுகப்படுத்துவதற்கான அமைச்சரவையின் நகல் திட்டத்தையும், சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் அங்கீகரித்து இருந்தனர். இவ்விரண்டு ஆணைக்குழுக்களின் உறுப்பினர்கள், தேசாதிபதியால், அவரது விருப்பிற்கிணங்க நியமிக்கப்படவிருந்தனர்.

இறுதியாக, சிறுபான்மை இனத்தினருக்கு எதிராகச் சட்டம் இயற்றப்படுவதைத் தடுப்பதற்காக, ஆணைக்குழு, 29 (2) எனும் பிரிவை ஏற்படுத்தி இருந்தது. இந்த ஏற்பாடுகள் யாவும், நாடாளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மைச் சிங்களப் பிரதிநிதிகள் ஒத்தபடி, சிறுபான்மையினருக்கு எதிராகச் செயற்படுவதைத் தடுக்க முடியாதிருந்தபோதிலும், பாரபட்சம் அற்ற ஒரு தேசாதிபதியைக் கொண்ட, பாரபட்சம் அற்ற இடைக்கால உள்ளக சுய ஆட்சி சட்ட வரையறைக்குள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டின், அவை பயன் அளிப்பதாய் அமைந்து இருந்தன.

ஆனால், இந்த நிலை, இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைத்தபின்னர் முற்றுமுழுதாக மாறி விட்டது. 1947 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 14 ஆம் நாள், சோல்பரி அரசியற் திட்டத்தின்படி கூட்டப்பட்ட நாடாளுமன்றத்தின் முதலாவது கூட்டத் தொடரில் தொடங்கி, பல்வேறுபட்ட வளர்ச்சித் திட்டங்கள், நிர்வாகக் கட்டுமானங்கள், நிதி ஒதுக்கீடுகள் தொடர்பான நடவடிக்கைகள் முன்வைக்கப்பட்டு, கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் நடைபெற்று, நிறைவேற்றப்பட்டு வந்தன என்பது, முதலாவது நாடாளுமன்ற ஹன்ஸாட்டில் இருந்து, 1948 ஆம் ஆண்டின் இறுதி வரையிலான ஹன்ஸாட் பிரதிகளை உன்னிப்பாக ஆய்வு செய்தபோது காணப்பட்டது.

இவ்வாறான நடவடிக்கைகள் மூலம், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும், மூதவை உறுப்பினரும், மிக ஆர்வத்தோடு நாடாளுமன்றக் கூட்டத் தொடர்களில் பங்கு பற்றி இருந்தமையைக் காண முடிகின்றது.

தேசியக் கொடி

இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைக்கும் நாளில், பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியக் கொடிக்குப் பதிலாக, இலங்கையின் தேசியக் கொடியை ஏற்ற வேண்டும் என்றும், அது சிங்கக் கொடியாகவே இருக்க வேண்டும் என்றும், டி.எஸ்.சேனநாயகே திட்டமிட்டு இருந்தார். இதுபற்றிய விவாதம், நாடாளுமன்றத்தில், 1948 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதத்தில் தீவிரம்

அடைந்தது.⁽⁹⁾ டி.எஸ். சேனநாயகே, ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே, ஏ.எ. குணசிங்க போன்றோர், 'சிங்கக் கொடியையே தேசியக் கொடியாக, அனைவரும் ஏற்க வேண்டும்' என வாதங்களை முன்வைத்தனர்.

இவ்வேளையில், யாழ்ப்பாணப் பேரரசு, அதன் தேசியக் கொடி, கண்டிப் பேரரசு, அதன் தேசியக் கொடி போன்றவற்றின் வரலாறு யாவும் நாடாளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டன. எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம், ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம், சி.வன்னியசிங்கம், சி.சுந்தரலிங்கம் போன்ற தமிழ் உறுப்பினர்கள், இலங்கையின் தேசியக் கொடி, சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள் ஆகிய மூன்று முக்கிய இனத்தவரின் உணர்வுகளை உள்ளடக்கியதாக அமைய வேண்டும் என வாதாடினார்.

இவ்வாறான, பலதரமான கருத்துப் பரிமாற்றங்களின் நடுவே, டி.எஸ்.சேனநாயகே, தமது வாதத்தை முன்வைத்தார்:

“சிங்கக் கொடி ஏற்றப்பட வேண்டும் என்று நான் விரும்புவதற்குக் காரணம், நாம் எமது தேசத்தைத் தோற்று, கண்டிப் பேரரசின் இறுதி அரசன், சிம்மாசனத்தில் இருந்து அகற்றப்பட்டு, அவனது சிங்கக் கொடி கீழே இறக்கப்பட்டது. இப்போது, நாட்டின் ஆட்சி அதிகாரத்தை மீளப் பெறுகையில், அந்தக் கொடியை இங்கிலாந்து நமக்கு மீளத் தரவேண்டும் என நான் விரும்புகின்றேன். இலங்கையின் விடுதலைத் திருநாளில், சிங்கக்கொடியை ஏற்ற எண்ணுவதற்கு, இதுவே காரணம் ஆகும்.”⁽¹⁰⁾

என்று பேசினார். மட்டக்களப்பு உறுப்பினர் முதலியார் ஏ.எல்.சின்னலெப்பை அவர்கள், நாடாளுமன்றத்தில் இதற்கான மசோதாவை முன்வைக்க, டி.எஸ்.சேனநாயகே முன்மொழிந்த பிரேரணை சபையில் ஏற்கப்பட்டு, 1948 ஆம் ஆண்டு, பெப்ரவரி 4 ஆம் திகதி, இலங்கையில் சிங்கக் கொடி ஏற்றப்பட்டது.

தேசியக்கொடி மீதான விவாதங்களில், சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள், மிகத் தீவிரமாகவும், விடாப்பிடியாகவும், தேசியத்தின் மீதான தமது விருப்பை, உரிமையை, அதிகாரத்தை நிறுவி இருக்கின்றனர். சிறுபான்மைப் பிரதிநிதிகள், பலவகையான நியாயங்களைச் சுட்டிக்காட்டியபோதும், சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள், குறிப்பாக, டி.எஸ்.சேனநாயகே, ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே போன்றவர்கள், சிங்களத் தேசியத்தின் மீதான தமது தீவிரப் பற்றையும், தமது பெரும்பான்மைப் பலத்தையும் வெளிக்காட்டி இருக்கின்றனர். சிங்களத் தேசியம் என்ற கோட்பாட்டுக்குள் நின்று சுற்றிச் சுழலும் சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள், சிறுபான்மையினர் கோரும் எந்த நியாயமான கோரிக்கைகளையும் கூட ஒருபோதும் ஏற்க மாட்டார்கள்

என்பதற்கு, இந்த நிகழ்வு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது.

இலங்கைக்கு விடுதலை கிடைக்கும் வரையில், டி.எஸ்.சேனநாயகே அவர்கள், இந்தியத் தமிழரின் குடி உரிமை பற்றிய விவாதங்களைப் பெரிதாக முன்வைக்கவில்லை. இதுகுறித்து, 1945 களில் இருந்தே கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வந்தன. அனைத்து சிறுபான்மைப் பிரதிநிதிகளையும் பல்வேறு வகைகளில் திருப்திப்படுத்திய பின், இலங்கைக்கு விடுதலை கிடைத்தபின்னர், 1948 மாசியில், இந்தியத் தமிழர் குடி உரிமை குறித்த பிரச்சினையை, நாடாளுமன்றத்தின் முன் கொண்டு வந்தார்.

சகல இனத்தவர்களுடைய ஒத்துழைப்பை, பல்வேறு நடைமுறைகள் மூலம் சம்பாதித்துக்கொண்டு, சிறுபான்மை இனப் பிரதிநிதிகளுக்கு அமைச்சப் பதவிகளையும், துணை அமைச்சர் பதவிகளையும், மூத்தோர் அவையில் இடம் அளித்தும், அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தி, பிரித்தானிய அரசின் நன்மதிப்பையும், நம்பிக்கையையும் பெற்று, இலங்கைக்கு விடுதலை கிடைக்க வழிசெய்தபின்னரே, இந்தியத் தமிழரின் குடி உரிமைப் பிரச்சினையை, நாடாளுமன்றத்தின் முன்வைப்பதே, டி.எஸ்.சேனநாயகேவின் அரசியல் சாணக்கியம்.

சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர், அரசியல் யாப்பை அறிமுகப்படுத்தியபோது, குடி உரிமை குறித்து, பின்வரும் முடிவை எடுத்து இருந்தனர்: “தற்போது உள்ள அரசியல் வாக்கு உரிமை, தேர்தல் தொடர்பான சட்டங்கள், சில திருத்தங்களுடன், திருத்தி அமைக்கப்பட்ட நகல் திட்டத்துடன் சேர்க்கப்பட்டு உள்ளன. எனவே, சோல்பரி ஆணைக்குழுவின பரிந்துரைகளுக்கு இணங்க, இச்சட்டங்களைச் சீரமைக்கும் பணி, இலங்கையின் புதிய நாடாளுமன்றத்தினதாகும்.”⁽¹¹⁾ ஆணைக்குழுவானது, இந்தியத் தமிழரின் வாக்கு உரிமை, குடி உரிமை பற்றி, இலங்கைக்கு விடுதலை அளிப்பதற்கு முன்னர் எந்த நடவடிக்கையும் எடுப்பதற்கு விரும்பவில்லை என்பதையே, இந்தக் கூற்று எடுத்துக் காட்டுகிறது.

சோல்பரி குழுவின பரிந்துரையின்படி, டி.எஸ். சேனநாயகே, தான் ஏற்கனவே திட்டமிட்டு இருந்தபடி, 1948 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 4 ஆம் திகதி, இந்தியர் குடி உரிமை பறிப்பு மசோதாவை, நாடாளுமன்றத்தின் இரண்டாவது கூட்டத்தொடரில் முன்வைத்தார்.⁽¹²⁾ இதுகுறித்து, காரசாரமான விவாதங்கள், டிசம்பர் மாதம் வரையிலும் நடைபெற்றன. சிங்கள அரசியல் தலைவர்களான, டி.எஸ். சேனநாயகே, டட்லி சேனநாயகே, எஸ்.டபிள்யு.ஆர்.டி. பண்டாரநாயகே, ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே போன்றவர்களும், மற்றும் பல ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும், இந்தியத் தொழிலாளருக்குக் குடி உரிமை வழங்குவதில்

தமது விருப்பம் இன்மையை, வெளிப்படையாகத் தெரிவித்தனர். நாடாளுமன்ற விவாதங்களிலும் பதிவு செய்தனர். தமிழராகிய சி. சுந்தரலிங்கம் அவர்களும், தான் சார்ந்து இருந்த அரசை ஆதரிக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தார். சிங்கள இடதுசாரிகளான கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா, என்.எம். பெரேரா போன்றவர்களும், ஏனைய இடதுசாரிப் பிரதிநிதிகளும், இந்தியத் தமிழருக்குக் குடி உரிமை மறுக்கப்படுவதை, மிகத் தீவிரமாக எதிர்த்தனர். நாடாளுமன்ற விவாதத்தில், கேள்வி ஒன்றுக்குப் பதில் அளிக்கையில், என்.எம். பெரேரா பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“இந்தியர்கள் இங்கு வாழ்வதற்கும், தொழில் புரிவதற்கும், ஏன் சாவதற்கும் தயாராக இருக்கும்போது, அவர்களுக்குக் குடி உரிமை வழங்குவது, ஆகக் குறைந்த நீதியே ஆகும். சிங்களவரை மட்டும்தான் உங்கள் நாட்டவராக நீங்கள் நடத்த வேண்டுமா? இந்தியர்களை, உங்கள் நாட்டவராக நீங்கள் ஏன் நடத்தக்கூடாது? அவர்களை, மனிதர்களைப் போன்று நடத்த வேண்டுமே தவிர, வேண்டத்தகாதவர்களாகக் கருதக் கூடாது.”⁽¹³⁾

என்று பேசினார். முஸ்லிம் பிரதிநிதிகளும், குறிப்பாக, ரி.பி. ஜாயா, எம்.எஸ். இஸ்மாயில், ஏ. சின்னலெப்பை போன்றவர்களும், அரசுக்குத் தமது ஆதரவை அளித்தனர். இவர்களைவிட, இலங்கைத் தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும், ஒரு சில இந்தியத் தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும், குறிப்பாக, ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், சி. சுந்தரலிங்கம், கே. கனகரட்ணம், வி. நல்லையா, எஸ்.யு. எதிர்மன்னசிங்கம், ரி. ராமலிங்கம், ஏ.எல். தம்பி ஜயா போன்றவர்களும், அரசுக்கு ஆதரவு அளித்தனர்.⁽¹⁴⁾ எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம், பி. குமாரசிறி, கே.ராஜலிங்கம், டி.ராமானுஜம், எஸ். சிவபாலன், எம். சுப்பையா, எஸ். தொண்டைமான், சி. வன்னியசிங்கம், வி. வேலுப்பிள்ளை போன்றவர்கள், தமது தீவிர எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர்.⁽¹⁵⁾ இறுதியாக, இந்தியர் குடி உரிமை பறிப்பு மசோதா, நாடாளுமன்றத்தில் வாக்குப்பதிவுக்கு விடப்பட்டது. 52 உறுப்பினர்கள் ஆதரித்தனர்; 32 உறுப்பினர்கள் எதிர்த்து வாக்கு அளித்தனர். 20 வாக்குகள் பெரும்பான்மையோடு, 1948 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 10 ஆம் திகதி, மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டது.

இதன்மூலம், சில விடயங்களை அவதானிக்க முடிகின்றது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்கள், இந்தியத் தமிழர்கள் இலங்கையைவிட்டு, அவர்களின் தாய்நாடாகிய இந்தியாவுக்குச் செல்வதையே விரும்பினர். அதை நாம் இங்கு கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது இல்லை. ஆனால், நான்கு அல்லது ஐந்து தலைமுறைகளுக்கு

முன்பு, இந்தியாவில் இருந்து வந்த தமிழ்ச் செட்டிகளின் பரம்பரையில் தோன்றி, பின்னர் தமது கிறிஸ்தவப் பெயர்களைச் சிங்களப் பெயர்களாக மாற்றிக்கொண்டு, பௌத்த சிங்களத் தேசியவாதிகளாகத் தம்மைச் சிங்கள மக்களுக்குக் காட்டிக்கொண்ட எஸ்.டபிள்யு.ஆர்.டி. பண்டாரநாயகவும், ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனவும், தமது சகோதரர்களுக்கு எதிராக முழுமூச்சுடன் செயற்பட்டு, அவர்களது குடி உரிமையைப் பறிப்பதில் தீவிரம் காட்டியமை குறித்துச் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.⁽¹⁶⁾ யஸ்மின் குணரத்தன (Yasmin Guneratne), கே.எம்.டி.சில்வா (K.M. De Silva), ஹோவாட் ரிகின்ஸ் (Howard Wriggins) ஆகியோரும், இதுசம்பந்தமான ஆய்வுகளை நடத்தி, எழுதி உள்ளார்கள். இந்திரபாலா அவர்கள், அண்மையில் வெளியிட்ட தனது நூலில் இதுபற்றி விரிவாகக் குறிப்பிட்டு உள்ளார்.

இடதுசாரிகள், இயல்பாகவே தொழிலாளரின் நலன்களையும், உரிமைகளையும் பேணி, மதித்து நடப்பவர்கள் என்ற அடிப்படையில், முன்பு குறிப்பிட்ட இடதுசாரி உறுப்பினர்கள் உயர்ந்த கல்விமான்களாகவும் இருந்ததன் விளைவாக, அவர்கள் 100 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இலங்கைக்காக உழைத்த இந்தியத் தமிழர்களை மனிதாபிமானக் கண்ணோட்டத்துடனும், அரசியற் கண்ணோட்டத்துடனும் பார்த்து உள்ளனர். முஸ்லிம்கள் இயல்பாகவே, வணிகத்தில் இந்தியத் தமிழர்கள் தமக்குப் போட்டியாக இருப்பதை என்றுமே விரும்பவில்லை. அதனால், அரசாங்கத்தின் நன்மதிப்பைப் பெற வேண்டும் என்ற நோக்கில், அரசுக்குச் சார்பாக இருந்து உள்ளனர்.

ஆனால், தமிழரின் அதிமுக்கியம் வாய்ந்த தலைவராகிய ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம், இந்தியத் தமிழரின் குடி உரிமையைப் பறிப்பதற்குத் துணை போயிருக்கின்றார் என்பது, அரசியல் வரலாற்றாளருக்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் அதிகபட்ச அதிர்ச்சியையும், வெறுப்பையும், விரக்தியையும் ஏற்படுத்தவே செய்யும். இந்தியத் தமிழரின் குடி உரிமையைப் பறித்தால், அவர்கள் வாக்கு அளிக்கும் உரிமையையும் இழக்க நேரிடும். அன்றைய காலகட்டத்தில், இலங்கைத் தமிழரை விட, இந்தியத் தமிழர்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்பது பற்றி, ஏற்கனவே புள்ளிவிவரங்கள் மூலம் காட்டப்பட்டு உள்ளது.

எனவே, அவர்கள் வாக்கு உரிமையை இழக்கையில், அதன் விளைவாக, சுமார் 50 வீதமான நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தையும் ஒட்டுமொத்தமாகத் தமிழர்கள் இழப்பார்கள் என்ற விடயம், மேலைத்தேச விஞ்ஞானக் கல்வி பெற்ற, ஒரு தலைசிறந்த குற்றவியல் வழக்கறிஞருக்குத் தெரியாமற் போயிருக்குமா எனச் சகலரும் வியப்பதில் நியாயம் உண்டு. இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில், சிறுபான்மையினருக்கு ஐம்பதுக்கு ஐம்பது

சமப்பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும் என்று, சுமார் 12 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகப் போராடி, பிரித்தானியா வரை சென்று வாதாடிய ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்களின் பிற்கால அரசியல் நடவடிக்கையை, வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் எங்ஙனம் மதிப்பிடுவார்கள் என்பதற்கான விடையை, இன்றைய தமிழரின் நிலை காண்பித்து நிற்கின்றது.

சுமார் மூன்று மாதங்களுக்கும் மேலாக விவாதிக்கப்பட்ட, இந்தியத் தமிழரின் குடி உரிமை பறிப்பு மசோதாவின்போது, ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்கள், எதுவித கருத்தும் தெரிவிக்காமல் இருந்ததுபோல, சி.சுந்தரலிங்கம் அவர்களும் எந்தக் கருத்தையும் தெரிவிக்கவில்லை. அரசாங்கத்தில் ஒரு அமைச்சராக இருந்தமையால், அவரால் அரசாங்கத்துக்கு எதிராக எதுவும் பேச முடியவில்லை. ஆனால், இம்மசோதா நாடாளுமன்றத்தில் வாக்குப்பதிவுக்கு விடப்பட்டபோது, சுந்தரலிங்கம் அவர்கள் அவைக்கு வரவில்லை என்பதை, 'ஹன்ஸாட்' மூலமாக அறிய முடிகின்றது.⁽¹⁷⁾ எதிர்காலத்தில் அரசியல் வரலாற்று மாணவர்கள், நடந்த உண்மைகளை உறுதியாக உலகத்துக்கு எடுத்துச் சொல்வார்கள்; தங்கள் மேல் பழி சுமத்துவர் என்று, இத்தனை சிறந்த கல்விமானாலும், வழக்கறிஞராலும் ஏன் சிந்திக்க முடியாமற் போய்விட்டது?

ஆனால், சுந்தரலிங்கம் அவர்களது மனசாட்சி அவரை நிச்சயம் உறுத்திக்கொண்டே இருந்திருக்க வேண்டும். 1950 களில், இலங்கைக்கான தேசியக் கொடியை வடிவமைக்கும் விடயத்தில் கருத்து முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டபோது, சுந்தரலிங்கம் தனது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியைத் துறந்து, மறுபடியும் வவுனியாத் தொகுதிக்குப் போட்டியின்றித் தெரிவு செய்யப்பட்டு, மீண்டும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகப் பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டார்.⁽¹⁸⁾ தமிழரின் அரசியல் அந்தஸ்து பறிபோனபோது, அரசுக்குச் சாதகமாக இருந்துவிட்டு, தேசியக்கொடியை வடிவமைக்கும் விடயத்தில் தனது எதிர்ப்பைக் காட்டி, தான் செய்த அரசியல் தவறைச் சீர் செய்து கொண்டதாக அவர் கருதினார்.

இலங்கைத் தமிழர்கள் மன்னிக்கும் மனப்பான்மை கொண்டவர்கள்; அமைதியான இயல்பு உடையவர்கள்; தீவிர முயற்சியாளர்கள்; கல்வி கற்ற சமூகத்தினர் என்று, சமூகவியல் ஆய்வாளர்களால் கருதப்படுகிறார்கள். ஆனால், அவர்களிடம் இருந்த ஒரு பெரிய குறை என்னவெனில், உள்ளூர் அரசியல் தலைவர்களைப் பெரிதாக மதிப்பது இல்லை. கொழும்பு வாழ் மேல்தட்டுத் தமிழர், ஆங்கிலத்திலும், சிங்களத்திலும் நன்றாகப் பேசக்கூடியவர்களாக இருந்தனர்.

அதிலும், தலைசிறந்த தமிழ், சிவில், குற்றவியல் வழக்கறிஞர் என்றால், அவர்களைப் போற்றுகின்ற மனப்பாங்கு கொண்டவராக, ஏனைய தமிழர்

இருந்தனர். கொழும்புவாழ் தமிழ்த் தலைவர்களான ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அவர்களும், சி. சுந்தரலிங்கம் அவர்களும், தமிழரின் அரசியல் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்து, 1956 வரை முன்னணியில் இருந்தமைக்கும், அக்காலத் தமிழர் அவர்களை அதீதமாகப் போற்றியதே காரணமாக அமைந்து இருக்க வேண்டும்.

1952, 1956 பொதுத் தேர்தல்களில், சி. சுந்தரலிங்கம் அவர்களைத் தமிழ் மக்கள் வவுனியாத் தொகுதியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்ததற்கும், 'அடங்காத் தமிழன்' என ஆராதிக்கும் வகையில் அழைத்தமைக்கும், மேற்குறிப்பிட்ட மனப்பாங்கே காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும். பல ஆண்டுகளாகத் தமிழரின் அரசியலில் முன்னணி வகித்து இருந்தும், அவர்களது அரசியல் விடிவுக்கு உருப்படியாக எதுவுமே செய்யாமல், தமது இறுதிக் காலத்தில், அவர் 1954 இல், சுதந்திரத் தமிழ் அரசுக்கான மசோதாவை, நாடாளுமன்றத்தில் முன்மொழிந்தார்.

ஆனால், அம்மசோதா, இலங்கை அரசியலில் எதுவித பாரிய தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை.⁽¹⁹⁾ மேலும் 1954 இல், சிங்களம் மொழியே, இலங்கையின் ஒரே உத்தியோகபூர்வ மொழியாக, சட்டம் மூலம் அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டபோது, அவர் தனது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பொறுப்பை விட்டு விலகியது,⁽²⁰⁾ காலங்கடந்த நடவடிக்கையாகவே காணப்படுகின்றது. எனவே, தமிழ் மக்கள் தமது அரசியல் நிலைமை பற்றி மிகத் தீவிரமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கியபோது, திருவாளர்கள் சுந்தரலிங்கம், பொன்னம்பலம் போன்ற அரசியல் தலைவர்களை, அரசியலில் இருந்து நிரந்தரமாக விலக்கி வைத்தனர்.

1960 இல், சுந்தரலிங்கம் அவர்கள் கடுமையாக முயன்றும், நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகத் தெரிவு பெற முடியவில்லை. தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சிக்கும், ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்களுக்கும், அதே நிலைதான் ஏற்பட்டது. அரசியலைத் தமது சொந்த நலன்களுக்காகப் பயன்படுத்தும் அரசியற் தலைவர்களுக்கு இது நல்ல பாடமாக அமையும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

இந்தியத் தமிழர் குடி உரிமை பறிப்பு மசோதாவை எதிர்த்து, நாடாளுமன்றத்தில் குரல் எழுப்பியவர்களுள் ஒருவர் எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம், மற்றையவர், சி. தொண்டைமான்.⁽²¹⁾ இந்தியத் தமிழர் குடி உரிமை, சட்டம் மூலம் பறிக்கப்படுவதால், எதிர்காலத்தில் ஏற்படப்போகும் நிரந்தரமான பாதிப்புகளை நன்கு உணர்ந்து இருந்த இவ்விரு தலைவர்களும், மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற, இரண்டாவது நாடாளுமன்றத் தொடர் கூட்டத்தில், மணித்தியாலக் கணக்கில், தமது வாதப் பிரதிவாதங்களை, ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட தமிழ் உறுப்பினர்களின் உதவியுடன், உரிய முறையில் முன்வைத்தனர்.

இருந்தபோதும், 1948 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் அம்மசோதா நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு, இந்தியத் தமிழரின் குடி உரிமை பறிக்கப்பட்டது.

இலங்கை தமிழ் அரசுக் கட்சி

இதன் உடனடியான தாக்கம், 1952 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற, இலங்கையின் இரண்டாவது நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் தெளிவாக வெளிப்பட்டது. திருவாளர்கள் செல்வநாயகம், வன்னியசிங்கம், நாகநாதன் போன்ற தலைவர்கள், தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியில் இருந்து விலகி, 'இலங்கை தமிழ் அரசுக் கட்சி' (Ilankai Tamil Arasu Katchi - ITAK or Tamil Federal Party-FP) என்ற அரசியல் கட்சியை, 1949 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் தொடங்கினார்கள்.⁽²²⁾ 1952 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலில், இக்கட்சி 2 உறுப்பினர்களையும், தமிழ் காங்கிரஸ் 4 உறுப்பினர்களையும் பெற்றன. 1947 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில், நாடாளுமன்றத்தில் 13 உறுப்பினர்களைப் பெற்று இருந்த தமிழரின் அரசியற் கட்சிகள், தற்பொழுது 6 உறுப்பினர்களை மட்டுமே பெற முடிந்தது.⁽²³⁾

இந்தியத் தமிழரின் குடி உரிமை பறிக்கப்பட்டு விட்டதால், அவர்கள் தேர்தலில் வாக்கு அளிக்கும் உரிமையை இழந்தார்கள். இதன் விளைவாக, இந்தியத் தமிழர் சார்பில் 1947 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் போட்டியிட்டு, எட்டு உறுப்பினர்களைப் பெற்று இருந்த இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ், 1952 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கான உரிமையையே இழந்தது. எனவே, இந்தியத் தமிழர்கள் சார்பில் ஒரு உறுப்பினர் கூட நாடாளுமன்றம் செல்ல முடியவில்லை. 1977 ஆம் ஆண்டுவரையிலும், இதே நிலைமைதான் நீடித்தது.

மேலே கூறப்பட்ட அரசியல் நடவடிக்கைகளின் பின்னணியை நோக்கும்போது, சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர், சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் என எதிர்பார்த்து அறிமுகப்படுத்திய, புதிய அரசியல் யாப்பின் 29(2) வது பிரிவு, முற்றுமுழுதாகப் பயனற்றுப் போனதைக் காண முடிகிறது. இதன் விளைவாக, பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறை மூலம், சிறுபான்மையினரின், குறிப்பாகத் தமிழரின் பிரதிநிதித்துவம், நியாயமான முறையில் நடைபெறும் என்ற சோல்பரி ஆணைக்குழுவினரின் எதிர்பார்ப்பும் தகர்த்து எறியப்பட்டது.

சுருங்கக் கூறின், இலங்கைத் தமிழர், இந்தியத் தமிழர் ஆகியோரின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது தொடர்பாக, சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர்

தவறான கருத்துகளையே கொண்டு இருந்தனர். தமிழ் மக்களின் நியாயமான உணர்வுகளைப் புறக்கணித்து, டி.எஸ். சேனநாயகேவையும், சிங்கள அரசியற் தலைவர்களையும் நம்பியதன் விளைவே, இன்றைய இலங்கையின் பரிதாபமான அரசியல் நிலைக்கு அடிப்படைக் காரணம்.

1936 களில் இருந்து, ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அவர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட, 'ஐம்பதுக்கு ஐம்பது (50:50)' என்ற கோரிக்கையும், நாடாளுமன்ற அங்கத்துவத்தில், அதாவது சிறுபான்மையினருக்கு 50 விழுக்காடு, பெரும்பான்மையினருக்கு 50 விழுக்காடு என அது தொடர்பான வாதப் பிரதிவாதங்களும், அரச சபையிலும், மக்கள் மன்றத்திலும், பொது மேடைகளிலும் இடம் பெற்றன. அக்காலச் செய்தி ஏடுகள், இது தொடர்பான செய்திகளைத் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டவண்ணம் இருந்தன. இவ்வாறான, சிறுபான்மையினருக்கான அரசியல் சம உரிமைப் போராட்டம், தமிழ் மக்களிடம் தேசியவாத உணர்வைத் தூண்டுவதற்குக் காரணமாக அமைந்து இருக்கின்றது.

தமிழருக்கென சமஷ்டி முறையில் அமைந்த, தனியான அரசு தேவையென, ஏற்கனவே யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் இருந்து, அரசியற் தலைவர்கள், இலங்கைத் தேசாதிபதிக்கும், பிரித்தானிய அரசுக்கும் எழுதி அனுப்பிய விண்ணப்பம், தமிழரை, அவர்களது தேசிய நலனில் அக்கறை கொள்ளச் செய்தது; தமிழ்த் தேசிய உணர்வினை மேலும் தீவிரப்படுத்தியது. தேசாதிபதி, இலங்கை அரசின் தலைவராக, பிரித்தானிய அரசின் ஒரு சின்னமாக, இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் இடம் பெறுபவர். இவருக்கு எதுவித அதிகாரமும் வழங்கப்பட மாட்டாது. ஒரு கௌரவப் பதவி மட்டுமே.

தமிழ் அரசியல் தலைவர்களின் நீண்டகாலக் கோரிக்கையான ஐம்பதுக்கு ஐம்பது சமப்பிரதிநிதித்துவக் கோரிக்கையை, சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர் ஏற்க மறுத்தமையும், மாறாக, பிரித்தானிய அரசு, வெஸ்ற்மினிஸ்டர் நாடாளுமன்ற முன்மாதிரியைப் பின்பற்றி, சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசின் அமைச்சரவை முன்வைத்த அரசியல் யாப்பு நகல் திட்டத்தை ஏற்று, அதனையே நடைமுறைப்படுத்துமாறு சோல்பரி ஆணைக்குழுவினருக்குக் கட்டளை பிறப்பித்து இருந்தமையும், தமிழ் மக்களிடையே அதிருப்தியை ஏற்படுத்தக் காரணமாக அமைந்து உள்ளன.

50:50 க்கு, இன அடிப்படையில் உள்ள ஒரு பிரதிநிதித்துவம். இதனால், சோல்பரி பிரபுவும், பிரித்தானிய அரசும், அதனை ஏற்க மறுத்தனர். தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், ஐம்பதுக்கு ஐம்பது என்ற தமது கோரிக்கையைக் கைவிட்டு, சோல்பரி அரசியல் யாப்பினை நிறைவேற்றுவதற்குச் சார்பாக, சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசுக்கு ஆதரவு வழங்கியமை, தமிழரிடையே

வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது. அதன் விளைவாக, அவர்கள் தமது அரசியல் எதிர்காலம் பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர்.

எவ்வாறு இருந்தபோதிலும், முழு இலங்கையையும் தழுவும் அரசமைப்பு என்ற அடிப்படையில், தமிழர் கொண்டு இருந்த தேசிய உணர்வை அவர்கள் கைவிட்டு, தாம், தேசியம் ஒன்றின் அனைத்து இலட்சணங்களையும் உடைய தனித்துவமான இனக்குழு என்றும், அதன்வழியாக, தமக்கெனத் தனியானதொரு தேசிய அடையாளம் உண்டு என்றும் எண்ணும் நிலைக்கு, அவர்களுடைய உணர்வைத் தூண்டியதில், பொன்னம்பலம் அவர்களுக்கு முக்கியப் பங்கு உண்டு. இருந்தபோதிலும், இம்முயற்சியில் அவர் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை. ஆனால், இந்த உணர்வை நெறிப்படுத்தி முன்னெடுத்துச் செல்லும் பணியைத் தமிழ் அரசுக் கட்சி போன்ற எழுச்சியும், வலுவும் கொண்ட சக்திகளே ஆற்ற வேண்டியிருந்தது.

இலங்கையின் தேசியக்கொடி தொடர்பான கருத்துப் பரிமாற்றங்களில், தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், தங்களின் வரலாற்றுப் பின்னணியையும், தமிழரின் யாழ்ப்பாண அரசு, வன்னி அரசு போன்றவற்றின் சுதந்திரமான நிலைகளையும் எடுத்துக் காட்டி, தமிழர் ஒரு தனியான தேசியம் என்ற வாதத்தை முன்வைத்தனர். இருந்தபோதிலும், தாம் இலங்கையின் தேசிய நீரோட்டத்தில் இணைந்து ஒத்துழைக்க வேண்டுமானால், தமது இனத்தின் அடையாளத்தையும் தேசியக் கொடியில் இடம் பெறச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டனர். ஆனால், சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசு, தமது எண்ணத்தையே, தேசியக் கொடிப் பிரச்சினையில் நிறைவேற்றியது. சிங்கக் கொடியையே தேசியக் கொடியாக உயர்த்தியது. இந்நிகழ்வு, தமிழரின் உணர்வுகளைப் பெரிதும் பாதித்தது.

1952 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில், ஐக்கிய தேசியக் கட்சி மீண்டும் வெற்றி பெற்றது. அதன் தலைமையிலான வலதுசாரி அணியின் ஓர் அங்கமாக இருந்தபோதும், தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சி, தன்னைத் தனியானதொரு கட்சியாகவே பேணிக் கொண்டது. தேர்தலுக்குச் சில மாதங்களுக்கு முன்னர், சிங்களப் பெரும்பான்மை மக்களால், 'தேசப்பிதா' என்று அழைக்கப்பட்ட, டி.எஸ். சேனநாயகே இயற்கை எய்தினார். அவருடைய மகன், டட்லி சேனநாயகே, பிரதமராகப் பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டார். நான்கு உறுப்பினர்களைப் பெற்று இருந்த தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சி, டட்லி அரசுக்குத் தமது வெளிப்படையான ஆதரவை வழங்கினர். பொன்னம்பலம் மீண்டும் அமைச்சர் ஆனார். டட்லி சேனநாயகாவுக்கும், அவரது உறவினரான சேர் ஜோன் கொத்தலாவலுக்கும் இடையே எழுந்த, அரசியற் கொள்கை பற்றிய தகராறில், டட்லி பிரதமர் பொறுப்பில் இருந்து விலகினார். கொத்தலாவல

பிரதமர் ஆனார். 1953 இல், பொன்னம்பலம் அவர்களின் அமைச்சுப் பதவி பறிக்கப்பட்டது. இதனால், தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியின் அரசியல் செல்வாக்கு, தமிழர்கள் இடையே சரியத் தொடங்கியது. தமிழரசுக் கட்சி உறுப்பினர்கள், தமிழரின் அரசியல் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுத்தும், தொடர்ச்சியாகப் போராட்டங்களை நடத்தியும், தமிழரின் ஜனநாயக உரிமைகளை வென்றெடுக்கவும், தமிழரின் தேசியப் பிரச்சினை சமஷ்டி முறையில் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்றும், அறவழியில் போராட்டங்களை நிகழ்த்தினர்.

1952 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில், இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி, இரண்டு உறுப்பினர்களைப் பெற்று இருந்தது. எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் அவர்கள், காங்கேசன்துறைத் தொகுதியில் இருந்து போட்டியிட்டார். அப்போது, யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ்வரா கல்லூரியின் அதிபராக இருந்த எஸ்.நடேசன் (சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் மருமகன்), ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் சார்பில் போட்டியிடுவதால், அவருக்கு அமைச்சுப் பதவி கிடைக்கும் என வடமாகாணத் தமிழர் நம்பியதன் விளைவாக, எஸ்.நடேசன் அவர்கள் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார். தோல்வி அடைந்த செல்வநாயகம், தமிழரின் அரசியல் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காக, நாடாளுமன்றத்துக்கு வெளியில் இருந்து, போராட்டங்கள் நடத்தி வந்தார். வன்னியசிங்கம் அவர்கள், தமிழரசுக் கட்சியின் துணைத் தலைவராகவும், செல்வநாயகம் அவர்களின் வலதுகரமாகவும் நாடாளுமன்றத்தில் செயல்பட்டார். அத்துடன், நாகநாதன் அவர்களும், வன்னியசிங்கத்துடன் இணைந்து செயல்பட்டார். கிழக்கு மாகாணத்தில், திருகோணமலைத் தொகுதியில் தமிழரசுக் கட்சியின் சார்பில் வெற்றி பெற்ற தமிழ்ப் பிரதிநிதியின் ஆதரவும், மட்டக்களப்புத் தொகுதியில் வெற்றி பெற்ற தமிழ்ப் பிரதிநிதியின் ஆதரவும், செல்வநாயகம் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. ஆனால், மட்டக்களப்பு உறுப்பினர், பின்னர் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியில் இணைந்து கொண்டார். இடதுசாரிக் கட்சிகளின் பெரும்பான்மையான பிரதிநிதிகள், சிறுபான்மைத் தமிழரின் உரிமைப் பிரச்சினையில், தமிழரசுக் கட்சிக்குத் தமது ஆதரவை வழங்கினர்.

சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தோற்றம்

1951 ஜூலை 12 இல், எஸ்.டபிள்யு.ஆர்.டி. பண்டாரநாயகா, தனது உள்ளூராட்சி அமைச்சுப் பதவியையும், சுகாதார அமைச்சுப் பதவியையும், நாடாளுமன்றத் தலைவர் பதவியையும் ராஜினாமா செய்தார். ஜூலை 15 ஆம் நாள், அவர் அரசாங்கத்தில் இருந்து விலகி, தீவிர வலதுசாரிக் கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கும், தீவிர இடதுசாரி மார்க்சிஸ்ட் கட்சிகளுக்கும் இடைநிலைப்பட்ட, நடுநிலைக் கட்சி ஒன்றைத் தொடங்கப் போவதாக அறிவித்தார்.⁽²⁴⁾ 1951 ஆம் ஆண்டு, செப்ரெம்பர் மாத முற்பகுதியில்,

சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியைத் தொடங்கினார். முதன்முறையாக வாக்காளருக்கு, ஜனநாயக அடிப்படையில் ஒரு மாற்று வழி கிடைத்தது. இருந்தபோதிலும், 1952 தேர்தலில், ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 81 தொகுதிகளில் போட்டியிட்டு, 54 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களைப் பெற்றுநிற்க, சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, 48 தொகுதிகளில் போட்டியிட்டு, 9 இடங்களில் மட்டுமே வெற்றி பெற்றது.⁽²⁵⁾

1952-56 க்கு இடைப்பட்ட காலங்களில், சிறுபான்மைத் தமிழர் தொடர்பாக, மிக முக்கியமான நான்கு சம்பவங்கள் இடம் பெற்றன. முதலாவதாக, தமிழரசுக் கட்சி, சமஷ்டி அரசு முறையைக் கோரி, தனது கொள்கைகளை முன்வைத்தது. இரண்டாவதாக, தனிச்சிங்கள மசோதாவை, தமிழரசுக் கட்சி, தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சி, ஏனைய சுயேட்சைத் தமிழ் உறுப்பினர்கள் மிகவும் கடுமையாக எதிர்த்தன. மூன்றாவதாக, தமிழர் பகுதிகளில், திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றத்துக்கு எதிராக, தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். நான்காவதாக, இந்தியத் தமிழரின் குடி உரிமை, வாக்கு உரிமை தொடர்பாகக் குரல் எழுப்பினர். இந்தியத் தமிழர்கள், தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இருந்ததுடன், வெளித் தொடர்புகள் ஏதும் இன்றி, தத்தம் பெருந்தோட்ட எல்லைகளுக்கு உள்ளேயே, தனிமைப்பட்டவராய் வாழ்ந்தனர். இவர்கள், இலங்கைத் தமிழரிடம் இருந்து சமூக அடிப்படையில் மட்டும் அன்றி, புவியியல் அடிப்படையிலும் பிரிந்தே வாழ்ந்தனர்.

ஆர். கேணி (R.Kearney) அவர்கள் கூறுவது போல்:

“மொழி, சமயம் என்பவை, இவ்விரண்டு இனத்துக்கும் பொதுவாக இருந்தபோதிலும், வேறுபட்ட வரலாற்றுப் பின்னணி, பொருளாதார நிலை, சாதி என்பவற்றுடன், இலகுவில் வளைக்க முடியாத, சுய அடையாள உணர்வு போன்ற காரணிகள், இவ்விரு இனங்களும் ஒன்றுபடுவதைப் பாதித்து உள்ளன.”⁽²⁶⁾

இத்தகைய வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும், தமிழரசுக் கட்சி தொடங்கப் பெற்றதற்கான உடனடிக் காரணம், இந்தியத் தமிழரின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகவே எனத் தெரிய வருகின்றது. 1948 ஆம் ஆண்டிலும், 1949 ஆம் ஆண்டிலும், இந்தியத் தமிழரின் குடி உரிமை சட்டப்படிப் பறிக்கப்பட்டபோது, டி.எஸ். சேனநாயகே, 1948, 1949 ஆம் ஆண்டுகளில் அறிமுகப்படுத்திய, இந்தியத் தமிழர் குடி உரிமைச் சட்ட ஏற்பாடுகளுக்கு இணங்க, அவர்கள் தம்மைக் குடிமக்களாகப் பதிவு செய்து இருப்பின், குடிவரவைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக, 1948 இறுதியில் நிறைவேற்றப்பட்ட குடி உரிமைச் சட்டத்தின்படி, அவர்களில் பலர் வாக்காளர் பட்டியலில்

சேர்க்கப்படுவதற்குத் தகுதி பெற்று, அவ்வாறு வாக்காளர் பட்டியலில் இடம் பெற்று இருப்பார். ஆனால், சிங்கள அரசு அதற்கான எந்த ஒரு முயற்சியையும் எடுக்கவில்லை.

இந்திய அரசாங்கத்துடன், இலங்கை அரசு பல பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தியும், இந்தியத் தமிழர் எதுவிதமான பலனையும் அடையவில்லை. தமிழரசுக் கட்சியும், செல்வநாயகம் அவர்களும், இந்தியத் தமிழருக்கு மீண்டும் குடி உரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என, நாடாளுமன்றத்திலும், பொது மேடைகளிலும் தொடர்ந்து குரல் கொடுத்துப் போராடி வந்தனர்.

1949 ஆம் ஆண்டு அவர் தமிழரசுக் கட்சியை நிறுவியபொழுது, கட்சியின் கொள்கைகளை முன்னெடுப்பதற்காக, 'சுதந்திரன்' என்னும் தமிழ் வார ஏட்டினைத் தொடங்கினார். அந்த ஏடு, இந்தியத் தமிழரின் உரிமைகள் குறித்த செய்திகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்துத் தொடர்ச்சியாகப் பிரசுரித்து வந்தது. இந்தியத் தமிழர், இலங்கைத் தமிழருடன், 'அகில இலங்கைத் தமிழர் முன்னணி' (All Island Tamil Front) என்ற அடிப்படையில் ஒன்றிணைந்து போராட வேண்டும் என்று அழைப்பு விடுத்தார்.

1952-56 காலப்பகுதிகளில், தமிழரசுக் கட்சியும், செல்வநாயகம் அவர்களும் நிகழ்த்திய போரட்டங்கள், ஒட்டுமொத்தத்தில், தமிழரின் தேசியவாத எழுச்சிக்குப் பாரிய பங்களிப்பை வழங்கியது. அக்கட்சி முன்வைத்த சமஷ்டி ஆட்சி முறைக் கோரிக்கை, தமிழரின் அதிமுக்கிய அரசியற் பிரச்சினையாகவும், இலங்கை அரசாங்கத்தின் பிரச்சினையாகவும் இடம் பெற்றது.

பொன்னம்பலம் அவர்கள் இந்தியத் தமிழரின் குடி உரிமை பறிபோக ஆதரவு வழங்கியதால், செல்வநாயகமும், அவரது அரசியல் சகாக்களும், தமிழரின் அரசியல் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக, தமிழரசுக் கட்சியின் கீழ் மாற்று அரசியல் திட்டங்களை மேற்கொண்டனர். தமிழ் பேசும் மக்களுக்கான சுயாட்சி அரசு என்ற மாற்றுத் திட்டம், தமிழ் மொழி, தமிழரின் பாரம்பரியப் பிரதேசம் எனும் இரண்டையும், இவை ஒரு தேசத்தின் அதி முக்கியமான கூறுகள் என்ற வகையில், ஒன்றிணைத்தது.

திருகோணமலைத் தீர்மானங்கள்

1952 ஆம் ஆண்டு திருகோணமலையில் கூட்டிய மகாநாட்டில், தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர்கள், ஏழு தீர்மானங்களை நிறைவேற்றினர்.⁽²⁷⁾ சமஷ்டி அரசு முறை வழியில், எவராலும் பறிக்கப்பட முடியாத ஒரு தேசத்தை உடைமையாக்கிக் கொள்வது அவற்றுள் முதன்மையான இடத்தை

வகித்தது. அத்துடன், தமிழ் அரசின் தலைநகராக, திருகோணமலையே அமையும் எனவும் பிரகடனப்படுத்தியது. இது கிழக்கு மாகாணத் தமிழருக்கும், வடமாகாணத் தமிழருக்கும் இடையே, அரசியல் அடிப்படையில் மிகவும் இறுக்கமான இணைப்பை ஏற்படுத்த உதவியது. தமிழரசுக் கட்சி, ஏனைய தமிழ்க் கட்சிகளுடன் இணைந்து, சமஷ்டி கோரிக்கைக்காகத் தொடர்ந்து, ஜனநாயக வழிமுறைகளில் பல்வேறு போராட்டங்களை அமைதி வழியில், அறவழியில் நடத்தினர்.

சிங்கள ஆதிக்கத்துக்கு எதிராகத் தூண்டப்பட்ட தமிழ்த் தேசியம், சமஷ்டி முறையில் அமைந்த சுய ஆட்சிக் கோரிக்கை தோல்வி அடைந்ததால், சுதந்திரத் தனிநாடுக் கோரிக்கையை முன்னெடுப்பதற்கும் ஆயத்தமாகவே இருந்தது. அக்கட்சியின் தலைவர்கள், நாடாளுமன்றத்திலும், பொது மேடைகளிலும், சமஷ்டி கோட்பாடு தொடர்பாகப் பேசிய விடயங்களும், ஏடுகளின் வாயிலாகத் தரப்பட்ட கருத்துகளும், தமிழ் மக்களிடையே பரவி, அதன் தாக்கம், தமிழர் தமது அரசியல் நிலைப்பாடு பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்திப்பதற்கும், தமிழ்த் தேசியவாதத்தை முன்னெடுப்பதற்கான படிக்கற்களாகவும் அமைந்தன.

1956 ஆம் ஆண்டு நாடாளுமன்றத் தேர்தலில், தமிழரசுக் கட்சி, எட்டுத் தொகுதிகளில் வெற்றி பெற்றது. பொன்னம்பலம் அவர்களின் தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சி, ஒரேயொரு தொகுதியில் மட்டுமே வெற்றி பெற முடிந்தது.⁽²⁸⁾ பெரும்பான்மையான தமிழ் மக்கள், செல்வநாயகம் அவர்கள் முன்வைத்த, சமஷ்டி ஆட்சி முறையை ஏற்றுக் கொண்டனர் என்பதையும், தமிழ்த் தேசிய எழுச்சி அவர்களிடையே வளர்ந்து இருந்ததையும், தேர்தல் முடிவுகள் தெட்டத்தெளிவாக எடுத்துக் காட்டின.

தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியும், பொன்னம்பலம் அவர்களும் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளால், இரு பகுதியினரிலும், நம்பிக்கையீனமும், விரக்தியும் அடைந்து இருந்தமையையும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. தமிழரசுக் கட்சியும், அதன் தலைவர்களும், சமஷ்டி கோரிக்கை பற்றி, தமிழர் பிரதேசங்களில் உள்ள சகல தமிழ் மக்களிடையேயும், தெளிவான விளக்கங்களை அளித்து, அவர்களின் ஆதரவைப் பெற்றுக் கொண்டனர். எனவே, செல்வநாயகம் அவர்களின் தலைமையிலான தமிழரசுக் கட்சி, மக்கள் இயக்கமாக வளர்ச்சி அடைந்தது. தமிழ் மக்கள் தமது அரசியல் விடிவுக்காகவும், விடுதலைக்காகவும், தமது ஆதரவை வழங்கிட ஆயத்தமாக இருப்பதையே, இத் தேர்தல் முடிவுகள் மேலும் காட்டுகின்றன.

ஹவாட் நிகின்ஸ் (Haward Wriggins) பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“செல்வநாயகம், தமிழ்த் தலைவர்கள் அத்தனைப் பேரையும் விட,

தான் நினைப்பதை வெளிப்படையாகக் கூறுவதிலும், தளராத கொள்கை உடைய ஒருவராகவும் இருந்ததுடன், கடந்த காலத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அளிக்க முன்வந்த பதவிகள் யாவற்றையும் புறந்தள்ளியவர். முதலாவது நாடாளுமன்றம் அமைக்கப்பட்ட போதிருந்து, தற்போதைய ஒற்றையாட்சி முறை, பல இனங்களைக் கொண்ட இலங்கைக்குப் பொருத்தம் அற்றது எனவும், சமஷ்டி முறையிலான அரசு அமைப்பு ஒன்றினால் மட்டுமே தமிழ் பேசும் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்க முடியும் என்றும் தொடர்ந்து நிலைநிறுத்தி உள்ளார். சிங்கள மொழிச் சட்டத்தினால், தமக்குப் பேராபத்து ஏற்படப்போகின்றது எனத் தமிழர்கள் உணர்ந்தபோது, அவர்கள் இயல்பாகவே, சிறந்த மனிதர் எனத் தாம் அறிந்த ஒருவரிடமே வழிகாட்டலைக் கோரி நின்றனர்.” (29)

சிங்களம் மட்டுமே ஆட்சி மொழி

தமிழரசுக் கட்சியினர், சமஷ்டி கோரிக்கையை முன்வைத்த காலப்பகுதிகளில் (1952-56), சிங்கள (Swabasha Movement) இயக்கம், மிகவும் மும்முரமாக இலங்கை அரசியலில் இடம் பெற்றது. சிங்கள மொழி இயக்கம் 1940 களில் இருந்தே, ஆங்கில மொழிக்கு எதிராக எழுந்த ஒன்றாகும். இது பின்னர் தமிழ் மொழிக்கு எதிரானதாக மாறி, 1951 களில் இருந்து மிகத் தீவிரமான அரசியல் பிரச்சினையாக உருவெடுத்து விட்டது. ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே, ‘குறிப்பிட்ட சில ஆண்டுகளுக்குள், சிங்கள மொழியை இலங்கையின் உத்தியோகபூர்வ மொழியாக ஆக்க வேண்டும்’ என்ற மசோதாவை, 1944 மே 24 ஆம் நாள், அரசு சபையில் முன்வைத்தார்.

அதை ஆதரித்து அவர் பேசியதாவது:

“ உலகம் முழுமையும், மூன்று மில்லியன் சிங்கள மக்களால் மட்டுமே பேசப்படும் மொழியாகிய சிங்கள மொழிக்குச் சமமான அந்தஸ்து, தமிழ் மொழிக்கும் வழங்கப்படின், சிங்கள மொழி பாதிப்புக்கு உள்ளாகும். இந்தியாவில் நாற்பது மில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்களால் பேசப்படுகின்ற தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்த் திரைப்படங்கள், தமிழ்க் கலாச்சாரம் என்பனவற்றின் செல்வாக்கு, சிங்கள மொழியின் எதிர்காலத்துக்குப் பாதகமாகும் என நான் அஞ்சுகிறேன்.” (30)

என்றார். இதே கருத்தை, எஸ்.டபிள்யு.ஆர்.டி. பண்டாரநாயகே அவர்கள், 1955 ஆம் ஆண்டு, ‘சிங்களம் மட்டும்’ என்ற சட்ட மசோதா விவாதத்தின்போது தெரிவித்ததை, 1955 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 8 ஆம் நாள்,

‘டெய்லி நியூஸ்’ ஏடு பின்வருமாறு வெளியிட்டு இருந்தது:

‘அவர்களுடைய இனத்துக்கே (தமிழருக்கு) உரித்தான நூல்கள், கலாசாரம், பற்றுறுதி, வலிமை என்பனவற்றுடன், (தமிழுக்கும் சம அந்தஸ்து வழங்கப்படின்), தமிழர் விரைவில் எம்மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் சக்தியாகி விடுவர்.’

அரச சபையின் தமிழ் உறுப்பினர்கள், இந்த மசோதாவுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தமையால், தமிழ் மொழியும் உத்தியோகபூர்வ மொழியாக இருக்க வேண்டும் எனத் திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. சிங்கள சுயபாசை இயக்கம், அடித்தட்டு மற்றும் நடுத்தரச் சிங்கள மக்களாலேயே முன்னெடுக்கப்பட்டது. தொடக்கத்தில் இவர்கள், சிங்களம், தமிழ் மொழிகள் இரண்டுக்குமே உத்தியோகபூர்வ அந்தஸ்து வழங்க வேண்டும் எனக் கொண்டு இருந்த தமது நிலைப்பாட்டைப் பின்னர் மாற்றிக்கொண்டு, இலங்கை விடுதலை பெற்றதற்குப் பின்னர், ‘சிங்களம் மட்டும்’ என்ற கொள்கையை முன்வைத்தனர். ‘அகில இலங்கை பௌத்த காங்கிரஸ்’ (All Ceylon Buddhist Congress) போன்ற சிங்கள இயக்கங்கள், சிங்களம் மட்டும் என்ற கொள்கைக்காக மிகவும் தீவிரமாகச் செயற்பட்டன.

1953-56 காலப்பகுதியில், இடைக்காலப் பிரதமர் சேர். ஜோன். கொத்தலாவல, எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயகே ஆகிய இரு தலைவர்களுக்கும் இடையிலான அரசியல் போட்டியினால், ஏற்கனவே எரியும் நிலையில் இருந்த சிங்களம் மட்டும் பிரச்சினை மேலும் தீவிரம் அடைந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற ஒரு விருந்தின்போது, ‘அரசியற் சட்டத்தில் தமிழ் மொழி, சிங்கள மொழி இரண்டுக்குமே சம அந்தஸ்து அளிக்கும் வகையில் திருத்தம் செய்ய நடவடிக்கை எடுப்பேன்’ என கொத்தலாவல அறிவித்தார். அவரது இந்தக் கூற்றுக்கு, சிங்கள மக்கள் கடும் கண்டனத்தைத் தெரிவித்தனர்.

ஏற்கனவே, ஐக்கிய தேசியக் கட்சியில் இருந்து விலகி, வவுனியா தொகுதியில் இருந்து, 1952 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் சுயேட்சைப் பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட சி. சுந்தரலிங்கம், ‘சிங்களம் மட்டுமே’ என்ற மசோதாவை மிகவும் கடுமையாக எதிர்த்தார். “அச்சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டால், தமிழர் தமக்கெனத் தனியான அரசை அமைக்கின்ற நிலை ஏற்படும்” என, நாடாளுமன்ற விவாதத்தின்போது எச்சரித்தார்.⁽³¹⁾ ஜி.ஜி. பொன்னம்பலமும், அதே கருத்தையே தெரிவித்தார். ஐக்கிய தேசியக் கட்சியில் இருந்த, எஸ்.நடேசன், வி.குமாரசுவாமி ஆகியோரும், சிங்களம் மட்டுமே என்ற மசோதாவைக் கடுமையாக எதிர்த்ததுடன், தமிழ் மொழி புறக்கணிக்கப்பட்டால், தாம் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியில் இருந்து

விலகுவதாகவும் எச்சரித்தனர்.⁽³²⁾

இடதுசாரிகளுள் பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்களும், எடுத்துக்காட்டாக, என்.எம்.பெரேரா போன்றோரும், சிங்களம், தமிழ் இரண்டுமே அரசு மொழிகளாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தை, நாடாளுமன்றத்தில் முன்வைத்தனர். மேற்குறிப்பிட்டவர்களுடைய வாதங்கள் யாவும், செல்வநாயகம் அவர்களின் சமஷ்டி கோரிக்கைக்கும், தமிழர் தமது மொழி, பாரம்பரியப் பிரதேசம் என்பன தொடர்பான பிரச்சினைகளை, சமஷ்டி அரசமைப்பு மூலம் மட்டுமே தீர்க்க முடியும் என்ற கொள்கைகளுக்கும் மேலும் வலுச் சேர்த்தன. தமிழ் மக்கள், செல்வநாயகம் அவர்களையும், தமிழரசுக் கட்சியினரையும் மிகவும் ஆர்வத்துடன் வரவேற்றனர். தமிழ்த் தேசியவாத எழுச்சி மேலும் விரைவு பெற்றது.

சிங்களம் மட்டும் என்ற கொள்கை, சிங்களப் பிரதேசங்களில் மிகத் தீவிரம் அடைந்தபோது, பண்டாரநாயகே அவர்களது சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, சிங்கள மொழிக்கும், தமிழ் மொழிக்கும் உத்தியோகபூர்வ அந்தஸ்து வழங்க வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டில் இருந்து, சிங்கள மக்களின் விருப்புக்கு இசைய, தனது நிலையை மாற்றிக்கொண்டது.

1955 இல் இக்கட்சி, 'தமிழ் மொழிக்கு உரிய அங்கீகாரத்துடனான, சிங்களம் மட்டும்' என்ற கொள்கையை முன்வைத்தது. இதன் விளைவாக, சேர். ஜோன். கொத்தலாவல, வடக்கில் தமிழருக்கு சிங்களம், தமிழ் இரண்டுக்குமே சம அந்தஸ்து வழங்கப்படும் என அளித்த வாக்குறுதியையும் மீறி, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, சிங்களம் மட்டுமே எனும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. அதைத் தொடர்ந்து, சிங்களம் மட்டும் என்ற சட்டம், 1956 ஆம் ஆண்டு, நாடாளுமன்றத்தில் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றப்பட்டது.⁽³³⁾ அரசாங்கக் கடிதங்களும், ஏனைய தொடர்புகளும், சிங்கள மொழியிலேயே அமைந்ததால், தமிழர்கள் சிங்கள மொழியைக் கற்கும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர்.

சிங்கள மொழித் தேர்ச்சி இன்மை காரணமாக, பல தமிழர்கள் வேலைவாய்ப்புகளை இழந்தனர். ஏற்கனவே கொதித்துக் கொண்டு இருந்த தமிழ் மக்களது உணர்வுகளை, மொழிப் பிரச்சினை மேலும் தீவிரப்படுத்தியது. தமிழர்கள், தமது கசப்பு உணர்வையும், கோபத்தையும் வெளிக்காட்டுகின்ற வகையில், நாடாளுமன்ற விவாதங்கள், எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்கள், ஊர்வலங்கள் உள்ளிட்ட அரசாங்கத்துக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். தமிழர் பகுதிகளில் அமைதி வழி, அறவழிப் போராட்டங்களை நிகழ்த்தினர்.

கொழும்பு நகரில் குண்டாந்தடித் தாக்குதல்

அதேவேளையில், சிங்களப் பிரதேசங்களில், தீவிரம் அடைந்த தமிழ் இன எதிர்ப்பு உணர்வு, தமிழ் மக்களிடையே அச்சத்தை ஏற்படுத்தியது. தமது கலாச்சாரப் பாரம்பரியத்தையும், தனித்துவமான அடையாளத்தையும் இழப்பதற்குத் தாம் கட்டாயப்படுத்தப்படுவதாக அவர்கள் உணர்ந்தனர்.

தமது கோரிக்கைகளில், தமிழ் மொழிக்கு முதல் இடம் அளித்து இருந்த தமிழரசுக் கட்சியினர், நாடாளுமன்றத்தில் சிங்களம் மட்டுமே அரசாங்க மொழி என்ற மசோதா ஏற்கப்பட்டபோது, நாடாளுமன்றத்துக்குச் சில நூறு யார் தொலைவில் உள்ள காலிமுகத் திடலில் அமர்ந்து, அறவழிப் போராட்டம் நடத்தித் தமது எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தினர்.

ஆனால், அவர்கள் கோரிக்கைக்கு சிங்கள அரசு செவிசாய்க்கவில்லை. அந்த இடத்திலேயே சிங்கள அடியாட்கள், அமைதிவழிப் போராட்டம் நடத்திய தமிழர்களைத் தாக்கினர். அவர்களுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கக்கூடிய சிங்களவரின் கூட்டம் அதிகரிக்கவே, போராட்டம் அன்றே கைவிடப்பட்டது. ⁽³⁴⁾ ஆனால், இந்தத் தாக்குதலால், கொழும்பு நகரிலும், கல்லோயா குடியேற்றத் திட்டத்திலும், இனக்கலவரம் பரவியது.

‘சிங்களம் மட்டுமே’ என்ற சட்டத்தை உருவாக்கிய எஸ்.டபிள்யு.ஆர்.டி. பண்டாரநாயகேவின் மறைவுக்குப் பின்னர், பிரதமராகப் பொறுப்பு ஏற்ற அவரது மனைவி சிறிமாவோ பண்டாரநாயகே, 1961 ஆம் ஆண்டு, அச்சட்டத்தை, தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் உட்பட, நாடு முழுமையும் நிறைவேற்றுவதற்கு, நடவடிக்கை எடுத்தார்.

இதற்கு எதிர்நடவடிக்கையாக, வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் நிர்வாக மொழியாகவும் நீதிமன்ற மொழியாகவும் சிங்களம் ஆக்கப்படுவதை எதிர்த்து, வெகுசனத் தமிழரின் ஆதவுடன், அறவழியிலான போராட்ட நடவடிக்கைகளில் தமிழரசுக் கட்சி இறங்கியது. அரசாங்கக் கச்சேரிகளின் இயக்கத்தை முடக்குவது, அதன் நோக்கமாக இருந்தது. கச்சேரியில் பணிபுரியும் அரசு பணியாளர், தமது அலுவலகங்களுக்குள் நுழைய இயலாதபடிக்கு, கச்சேரி வாயிலிலேயே மறியல் சத்தியாகிரகப் போராட்டங்களை நடத்தினர். ⁽³⁵⁾

பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம்

இதனால், அரசாங்கம், அவசர கால நிலையை அறிவித்தது. தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளைக் கைது செய்து, தடுப்புக் காவலில் வைத்தது. ஏறத்தாழ

இரண்டு மாதங்களாகத் தொடர்ந்த போராட்டங்களை ஒடுக்க, இராணுவத்தை அனுப்பியது. அறவழியில் மறியல் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டு இருந்தவர்களைக் கடுமையாகத் தாக்கினர். அத்தனைக்கும் மேலாக, தமிழரசுக் கட்சியையே தடை செய்தனர்.

நாடெங்கிலும் தமிழரால் முன்னெடுக்கப்பட்ட சத்தியாகிரகப் போராட்டம், ஒத்துழையாமைப் போராட்டம் ஆகியவற்றால், நாட்டின் முன்னேற்றம் பாதிக்கப்பட்டது. அதனால் விளையக்கூடிய ஆபத்தை உணர்ந்த பிரதமர் பண்டாரநாயகா, செல்வநாயகத்துடன், 1957 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் ஒரு உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டார். அது, 'பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம்' எனப் பிரபலம் பெற்றது.

இதைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முனைந்த, எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்த ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனே, இந்த உடன்படிக்கைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் முகமாகவும், சிங்கள வெகுசனத்தின் தமிழ் இன எதிர்ப்பு உணர்வுகளைத் தூண்டுவதற்காகவும், கண்டி நகருக்கு நடைபயணம் மேற்கொண்டார். ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் பத்திரிகையிலும், துண்டு அறிக்கைகளிலும், 'உடன்படிக்கையில் கையெழுத்து இட்டதன் மூலம், பண்டாரநாயகா நாட்டைத் தமிழருக்கு விற்றுவிட்டார்' எனத் தீவிரமான பிரச்சாரம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. ⁽³⁶⁾

1958 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், இலங்கை அரசு, யாழ்ப்பாணத்துக்கு சில பேருந்து வண்டிகளை அனுப்பி வைத்தது. இவற்றின் இலக்கத் தகடுகளில், முன்பு எழுதப்பட்டு இருந்த ஆங்கில எழுத்துகளுக்குப் பதிலாக, சிங்கள 'ஸ்ரீ' என்ற எழுத்து புகுத்தப்பட்டு இருந்தது. இனி சிங்களம் மட்டுமே என்ற சட்டம், முழுமையாக நிறைவேற்றப்படும் என்ற தனது திடமான முடிவைத் தமிழருக்கு அறிய வைப்பதற்கு, அரசினால் திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சியாக இது அமைந்து இருந்தது. ஏற்கனவே, அச்சட்டத்தால் கொதித்துப் போயிருந்த தமிழ்த் தலைவர்களும், பொதுமக்களும், அந்த இலக்கத் தகடுகளில் இருந்த சிங்கள 'ஸ்ரீ' எழுத்தைத் தாள் பூசி அழித்ததுடன், அதற்குப் பதிலாக, தமிழ் சிறீ எழுத்தைப் புகுத்தினர். இந்த எதிர்ப்பு உணர்வு, உடனடியாகவே வடக்கு, கிழக்கு எங்கும் பரவியது. தமிழ் மக்கள் பேராதரவு அளித்தனர்.

1958 ஆம் ஆண்டு மே மாதம், வவுனியாவில் நடைபெற்ற தமிழரசுக் கட்சியின் வருடாந்த மாநாட்டில், பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் அறவே கைவிடப்பட்டதால், எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை, அறவழியிலான நேரடிப் போராட்டங்களை நடத்துவது எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக, 1958 ஜூன், ஜூலை மாதங்களில், பெருமளவிலான

கலவரங்களும், இரத்தக்களரியும் நிகழ்ந்தன.⁽³⁷⁾

தெற்கே சிங்களப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் மேல், சிங்கள இனவெறிக் காடையர்கள் தாக்குதல் நடத்தினர். பல தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர். தமிழ்ப் பெண்கள் பாலியல் வன்கொடுமைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். அவர்களின் சொத்துகளும், உடைமைகளும் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டன. இதனால், தமிழர்கள் தாம் ஒரு அந்நிய நாட்டில் இருப்பது போன்று உணர்ந்தவராய், இடம் பெயர்ந்து, தமது பாரம்பரியத் தாயகமான வடக்கு, கிழக்கு பிரதேசங்களுக்குப் பாதுகாப்பும், புகலிடமும் தேடிச் சென்றனர். இவ்வாறு கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இன அழிப்பு, அடிப்படையில் தமிழ் மொழி சார்ந்தது. ஆனால், தமிழர் தமது மொழியையும், தமது பாரம்பரியப் பிரதேசத்தையும் ஒருங்கிணைத்துப் பார்த்து, தமக்கென ஒரு தனியான தேசத்தை அமைக்க வேண்டிய தேவைக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பதற்கு, இந்த இன அழிப்பு நடவடிக்கை அவர்களைத் தூண்டியது.

டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தம்

1960 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் நடைபெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலுக்குப் பின்னர், தமிழரசுக் கட்சிக்கு, தனது பலத்தைக் காட்டக்கூடியதொரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.⁽³⁸⁾ தேர்தல் பெறுபேறுகள், எந்தச் சிங்களக் கட்சிக்குமே அறுதிப் பெரும்பான்மையை அளிக்கவில்லை. எனவே, அரசு அமைக்கப் போட்டியிட்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும், சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும், தமிழரசுக் கட்சியின் தயவை நாட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. தமிழரசுக் கட்சி அதன் நடவடிக்கைகளுள் ஒன்றாக, நிறைவேற்றப்படாத பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில், தனது மிகக் குறைந்த கோரிக்கைகளை, பிரதம மந்திரி டட்லி சேனநாயகேவிடம் முன்வைத்தது. அவை வருமாறு: (1) மாவட்ட சபைகள் அமைத்தல். (2) தமிழ் மொழியை, தேசிய சிறுபான்மை இனத்தின் மொழியாக அங்கீகரித்தல் (3) இலங்கைக் குடி உரிமைச் சட்டச் சீர்திருத்தம் (4) நாடாளுமன்றத்தின் நியமன உறுப்பினர்களுள், ஆறு பேர் இந்தியப் பிரதிநிதிகளாக இருத்தல்⁽³⁹⁾ ஆகியனவாகும். இதன் விளைவாக, டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது.⁽⁴⁰⁾ இருப்பினும், முன்னர் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தத்துக்கு எதிராகப் பிரச்சாரம் செய்து இருந்தமையால், டட்லி சேனநாயகேவால், தமிழரசுக் கட்சியின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. இதன் விளைவாக, நாடாளுமன்ற அங்குரார்ப்பணத்தின்போது, தமிழரசுக் கட்சி, ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு எதிராக வாக்கு அளித்தது. டட்லி சேனநாயகே அரசு கவிழ்ந்தது. அதே ஆண்டில், மீண்டும் தேர்தல் நடைபெற்றது.

1960 ஜூலையில் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில், படுகொலை செய்யப்பட்ட முன்னாள் பிரதமர் எஸ்.டபிள்யு.ஆர்.டி. பண்டாரநாயகேவின் மனைவி, சிறிமாவோ பண்டாரநாயகே தலைமையிலான சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, அறுதிப் பெரும்பான்மையுடன் வெற்றியை ஈட்டியது. அவரது அரசாங்கம், அவருடைய கட்சி, முன்னர் தமிழரசுக் கட்சியுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்துக்கு முற்றிலும் எதிரான வகையில், சிங்களம் மட்டுமே சட்டத்தை முழுமையாக, 1961 ஜனவரி 1 ஆம் நாளில் இருந்து அமுல்படுத்தியது.⁽⁴¹⁾ நாட்டின் அனைத்து நீதிமன்றங்களிலும், வடக்கு, கிழக்கு தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் உள்ள நீதிமன்றங்கள் உட்பட, சிங்கள மொழி மட்டுமே உத்தியோக கரும மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்ற சட்டத்தையும் நிறைவேற்றியது. இது, தமிழரசுக் கட்சிக்குப் பெரும் ஏமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. இதை எதிர்த்து, தமிழரசுக் கட்சியும், தமிழ் மக்களும் பெரும் ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்தினர்.

தேசியவாத உணர்வுகள் உருவாவதில், மொழி மிக முக்கியமான பங்கை வகிக்கின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, ஜே.எச். ஹேயிஸ் (Hayes), 'ஒரு தேசியத்தின் கலாசார குணாதிசயங்களுள், மொழி என்பது, இப்போதும் எப்போதும், முதன்மையானது' என வாதிடுகின்றார்.

1958 இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட தமிழ் இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள், தமிழரை அவர்களது பாதுகாப்புக்காக, தமது பாரம்பரியப் பிரதேசங்களை நோக்கி இடம்பெயர வைத்த நிகழ்வுகள், தமிழ் மொழிப் பிரச்சினையுடன், தமிழருக்கு எனத் தனியான சுய ஆட்சி தேவை என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியது. தமிழரசுக் கட்சியின் கொள்கைத் திட்டங்களிலும், அது பண்டாரநாயகேவுடனும், டட்லி சேனநாயகேவுடனும் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கைகளிலும், தமிழரது பாரம்பரியப் பிரதேசங்களாகிய வடக்கு, கிழக்கில் எதுவிதக் குடியேற்றங்களும் இடம் பெறக்கூடாது என்பதை முன்வைத்து இருந்தனர்.

இந்தியத் தமிழரின் குடி உரிமை பறிக்கப்பட்டபோது, தமிழ்க் காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகள், சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசுக்கு ஆதரவு வழங்கியமை, தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் சிங்களக் குடியேற்றத்தை நிறுவ, சிங்கள அரசாங்கத்துக்கு மேலும் ஊக்கத்தை அளித்தது. அதன் உடனடி விளைவாக, நாடாளுமன்றத்தில் ஏழு தமிழர் பிரதிநிதித்துவங்களைத் தமிழர்கள் இழந்தனர்.

தமிழ்ப் பிரதேசங்களில், திட்டமிட்ட குடியேற்றத்தின் மூலம், தமிழரின் நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தைக் குறைக்கவும், அவர்களை நாடாளுமன்றத்தில் வலு இழக்கச் செய்வதும், தமிழரின் பாரம்பரியப் பிரதேசம் என்ற கோட்பாட்டை இல்லாது ஒழிப்பதுவுமே, சிங்களப்

பெரும்பான்மை அரசுகளின் நோக்கமாக இருந்தது.⁽⁴²⁾

இதையிட்டு, செல்வநாயகம் அவர்கள் பின்வருமாறு குற்றம் சுமத்தினார்:

“கடந்த மூவாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழர் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களைத் தமது சொந்தமாகக் கொண்டு உள்ளனர். இப்போது, சிங்களவர், தமது ஏழு மாகாணங்களுடனும் திருப்தி அடையாது, எமது நிலங்களையும் பறிக்க முயல்கின்றனர்.”⁽⁴³⁾

சிங்களவர் தமிழர் மேல் ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கு எதுவித தார்மீக உரிமைகளையும் கொண்டு இருக்கவில்லை என்பதனை செல்வநாயகம் வலியுறுத்தினார். சிங்கள அரசியல் தலைவர்களான டி.எஸ். சேனநாயகே, டட்லி சேனநாயகா, சேர்.ஜோன் கொத்தலாவல ஆகியோர், பிரித்தானியர் இலங்கைக்கு விடுதலை வழங்கியபோது, அவர்கள் மேல் வைத்து இருந்த நம்பிக்கைக்குத் துரோகம் இழைத்தனர் என, 1956 தேர்தலுக்கு முன்னதான காலத்தில், செல்வநாயகம் அவர்கள் வாதாடினார்.⁽⁴⁴⁾

சிங்களத் தலைவர்கள் சிறுபான்மையினரை அடக்கி ஒடுக்க மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையில், இலங்கையின் ஆட்சிப் பொறுப்பை, பிரித்தானியர் அவர்களிடம் ஒப்படைத்தார்கள். ஆனால், சிங்களத் தலைவர்கள், அதனைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி, தமது பெரும்பான்மை எண்ணிக்கைப் பலத்தினால், தமிழரின் சட்டப்படியான உரிமைகளைப் பறித்தனர்.⁽⁴⁵⁾

சிங்களப் பெரும்பான்மையினரின் எதிர்கால நடவடிக்கைகளை, செல்வநாயகம் அவர்கள், மிகச் சரியாகவே கணித்து இருந்தார். முதலில், இந்தியத் தமிழரின் குடி உரிமையைப் பறித்தார்கள். பின்னர், தமிழரின் பாரம்பரியத் தாயகப் பிரதேசங்களைத் தமதாக்கினார்கள். அதையடுத்து, சிங்களம் மட்டுமே என்ற சட்டத்தை நிறைவேற்றியதுடன், தமது புத்த சமயத்துக்கு அரசியல் அமைப்பில் முதல் இடம் அளித்தார்கள்.

சிங்களக் குடியேற்றங்கள்

தமிழர் பகுதிகளில் சிங்களவரைக் குடியேற்றும் முயற்சி, முதன்முதலில் கிழக்கு மாகாணத்தில், கல்லோயா, கந்தளாய் போன்ற இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. தொடக்கத்தில், அரசாங்கத்தின் மீள்குடியேற்றத் திட்டம், நாட்டின் பொருளாதாரத்தையும், அதன் மக்களையும் வளர்ச்சி பெறச் செய்யவும், வேலை இல்லாத நிலையைக் குறைக்கவும், சனநெரிசல் மிக்க மேற்குக் கரையோரப் பிரதேச மக்களை, பயிர்ச் செய்கை மேற்கொள்வதற்கு வளமான நிலமும், போதிய நீர்வசதியும் கொண்ட, மக்கள் குறைவாக வாழும் இடங்களுக்குக் குடிப்பரம்பல் செய்வதற்கும்

நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. வடமத்தியப் பிரதேசமும், அதன் அயல் பிரதேசங்களும், இவ்வாறான மீள் குடியேற்ற நோக்கங்களுக்காகப் பொருத்தமானவையாகத் தோன்றின. இவை புவியியல் அடிப்படையிலும், வரலாற்று அடிப்படையிலும், தமிழ், சிங்கள ஆட்சி உரிமைப் பிரதேசங்களுக்கு இடையிலான எல்லைகளாக அமைந்து இருந்ததுடன், 1932 இல் இருந்தே குடியேற்றத்துக்காக, சிங்கள அரசால் குறிவைக்கப்பட்டவையாகவும் இருந்தன. ⁽⁴⁶⁾

1951 வரையிலான காலப்பகுதியில், சுமார் 24 குடியேற்றத் திட்டங்கள் இப்பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ⁽⁴⁷⁾ இவை, அரசால் நன்கு திட்டமிட்டபடி, அண்மைக்காலம் வரையிலும் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்பட்டன. கல்லோயாவில் பகுதியாக, தொடங்கப்பட்ட இத்திட்டங்கள், 1977க்குப் பின்னர், பாரிய அளவில் நன்கு பிரபலமான துரித மகாவலி அபிவிருத்தித் திட்டம் வரையில் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

இதனால், சில தமிழ்ப் பாரம்பரியப் பிரதேசங்கள் மறைந்து அழிந்தன. அவற்றுள் சில, சிங்களப் பிரதேசங்களுடன் இணைக்கப்பட்டதுடன், புதிதாகச் சில சிங்களப் பிரதேசங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. ⁽⁴⁸⁾ இந்த நடவடிக்கைகள், தமிழரைக் கிளர்ச்சி அடைய வைத்தன. சிங்கள அரசிடம் இருந்தும், சிங்கள மக்களிடம் இருந்தும், தமது நிலங்களை மீட்பதற்கும், பாதுகாப்பதற்கும், ஆயுதம் ஏந்திப் போராடும் நிலைக்கு அவர்களைத் தள்ளியது.

1956 க்குப் பின்னர், தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி, அதன் தலைவர் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், அவர்களின் கொள்கைகள், நடவடிக்கைகள் என்பனவற்றின் காரணமாக, தமிழ் அரசியலில் இருந்து பின்தள்ளப்பட்டது. தமிழரசுக் கட்சியும், அதன் தலைவர் செல்வநாயகமும், அதன் முக்கிய அங்கத்தவரும், தமிழர் அரசியலில் முன்னிடம் வகித்தனர்.

இந்தியத் தமிழரின் குடி உரிமைப் பிரச்சினை, தேசியக் கொடிப் பிரச்சினை, சமஷ்டிக் கொள்கை, மொழி சார்ந்த உரிமைப் பிரச்சினைகள், குறிப்பாக, தமிழ் மொழிக்குச் சம அந்தஸ்து வழங்கப்பட வேண்டும், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கப்பட்டு, அங்கு தமிழ் மொழியிற் கற்பித்தல் நடைபெற வேண்டும், தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் உள்ள மோட்டார் வாகனங்களுக்கு தமிழில் இலக்கத் தகடுகள் இருக்க வேண்டும், வடக்கு, கிழக்கில் நிர்வாக அலுவல்கள் தமிழ் மொழியில் இடம் பெற வேண்டும் என்ற கொள்கைகளினாலும், மேலும், வடக்கு, கிழக்குப் பாரம்பரியப் பிரதேசங்களில் சிங்களக் குடியேற்றத்துக்கு எதிரான போராட்ட நடவடிக்கைகளாலும், வடக்கு, கிழக்குத் தமிழர் மத்தியில், தமிழரசுக்

கட்சியும் அதன் பிரதிநிதிகளும் மிகவும் பிரபலம் அடைந்தனர்.

1956 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில், தமிழ்க் காங்கிரஸ், குறிப்பாக ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்கள் ஒரு பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற, தமிழரசுக் கட்சியினர் எட்டுப் பிரதிநிதித்துவங்களைப் பெற்றனர்.⁽⁴⁹⁾

1952 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் தோல்வியுற்ற செல்வநாயகம் அவர்கள், தமது தளராத கொள்கைகளால், 1956 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் நாடாளுமன்றத்துக்குத் தமிழ் மக்களால், தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

ஏற்கனவே, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களாக விளங்கிய, தமிழரசுக் கட்சியின் சி.வன்னியசிங்கம், நாகநாதன் போன்றோரும், வட மாகாணத்தில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட அ. அமிர்தலிங்கம், வி. நவரத்தினம், வி.என். நவரத்தினம் போன்ற யாழ்ப்பாணம் வாழ் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளும், கிழக்கு மாகாணத்தில் இருந்து ஆர். இராஜதுரை, நேமிநாதன் போன்றவர்களும், செல்வநாயகம் அவர்களுக்கும், அவர் முன்னெடுத்த தமிழர் உரிமைப் போராட்டங்களுக்கும் தமது முழு ஆதரவை வழங்கினர்.

1947 தொடக்கம் 1953 வரையிலான அமைச்சரவைகளில், குறைந்தது இரண்டு அல்லது மூன்று இலங்கைத் தமிழர்கள், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் சார்பாக, அமைச்சரவையில் இடம் பெற்று இருந்தனர். ஆனால், 1956 தொடக்கம் 1965 வரை, தமிழர் ஒருவரேனும் அமைச்சரவையில் இடம் பெறவில்லை. 1970 இல் மூதவையில் இடம் பெற்று இருந்த செ. குமாரசூரியர் அவர்கள், சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் சார்பில், அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். இவ்வாறு அமைச்சரவையில் இடம் பெற்ற தமிழ் அமைச்சர்கள் யாவரும், சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசுகளின் ஆதரவாளராக இருந்தமையால், அவர்களால், தமிழருடைய அரசியல் உரிமைப் போராட்டங்களில் எதுவித பங்களிப்பையும் செய்ய முடியாமற் போய்விட்டது. ஆனாலும், பொருளாதார வளர்ச்சித் திட்டங்கள் தொடர்பாக, அவர்கள் சில பங்களிப்புகளைச் செய்து உள்ளனர். குறிப்பாக, ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம், சி. சுந்தரலிங்கம் போன்றோர் அமைச்சர்களாக இருந்தபொழுது, வட மாகாணத்தில், காங்கேசன்துறையில், சிமெந்துத் தொழிற்சாலையும், பரந்தனில் இரசாயனத் தொழிற்சாலையும் நிறுவக் காரணமாக இருந்தனர். அதனால், வடக்கு கிழக்குப் பிரதேச மக்கள் பலருக்கு வேலை வாய்ப்பை வழங்கியும், பொருளாதார வளர்ச்சித் திட்டங்களை ஏற்படுத்தியும் உதவி இருந்தனர்.

1965 தேர்தலில், எந்தவொரு சிங்களக் கட்சியுமே, நாடாளுமன்றத்தில் அறுதிப் பெரும்பான்மை பெறாத நிலையில், தமிழரசுக் கட்சி, மீண்டும்

ஒருமுறை தனது பலத்தைப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்பைப் பெற்றது.⁽⁵⁰⁾ அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கு, அக்கட்சியின் ஆதரவு தேவையாக இருந்தது. டட்லி சேனநாயகே அளித்த வாக்குறுதியில் நம்பிக்கை வைத்த செல்வநாயகம் அவர்கள், ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குத் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவை வழங்கினார். ஆனால், இதைத் தமிழ் மக்கள் ஏற்கவில்லை. சிங்களக் கடும் போக்காளர், தமிழரின் ஆகக் குறைந்த அளவிலான கோரிக்கையைக் கூட நிச்சயமாக எதிர்ப்பார்கள் எனத் தமிழ் மக்கள் திடமாக நம்பினர். தமிழரசுக் கட்சியால், 1966 ஆம் ஆண்டில், தமிழ்மொழி உபயோக ஏற்பாடு சட்டத்தை நிறைவேற்ற முடிந்தது. இது வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் நீதிமன்ற நிர்வாக மொழியாக தமிழ் இடம் பெற வழிவகுத்தது.⁽⁵¹⁾

ஆனால், டட்லி-செல்வா உடன்படிக்கையில் உள்ள ஏனைய கோரிக்கைகளை, டட்லி சேனநாயகேவால் நிறைவேற்ற முடியவில்லை. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் முன்னணித் தலைவர்கள் அதை எதிர்த்தனர். குறிப்பாக, ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே கடுமையாக எதிர்த்தார். எனவே, தமிழர்கள் எதிர்பார்த்தபடியே, தமிழரசுக் கட்சி அரசுக்கு அளித்து வந்த ஆதரவைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ள நேர்ந்தது. ஒருகாலம், பண்டாரநாயகே அவர்களால், தமிழரசுக் கட்சியின் மூளை என வருணிக்கப்பட்ட, ஊர்காவற்றுறை உறுப்பினர் வி. நவரத்தினம், தமிழரசுக் கட்சி ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு அளித்த ஆதரவுக்குத் தனது கடும் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்து, கட்சியில் இருந்து விலகி, 'தமிழர் சுயாட்சிக் கழகம்' என்றதொரு அரசியல் கட்சியைத்தொடங்கினார். திடமான கொள்கைப் பிடிப்பும், நேர்மையும், தமிழர் அரசியலுக்குத் தளராத அர்ப்பணிப்பும் கொண்ட நவரத்தினம் அவர்களை, தமிழ்த் தேசியவாத இயக்கத்தின் முன்னோடிகளுள் ஒருவராகச் சிலாக்கிக் முடியும்.

இலக்கிய மறுமலர்ச்சி இயக்கம்

இளைஞர் காங்கிரசால் உருவாக்கப்பட்ட 'இலக்கிய மறுமலர்ச்சி இயக்கம்' 1920 களில் இருந்து 1930 களின் நடுப்பகுதி வரை இயங்கி வந்தது. 1924 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற அதன் முதலாவது மகாநாட்டில், தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சியின் அவசியத்தை ஆராய வேண்டும் எனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. தொடர்ந்து வந்த மகாநாடுகளில், அதற்கென ஒரு நாள் ஒதுக்கப்பட்டது. இந்த இலக்கிய முயற்சிகள், அரசியல் பரப்பில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கம் எதனையும் ஏற்படுத்தாவிடினும், அவை படைப்பு இலக்கியத்தை ஊக்குவித்தன என, பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் எழுதி உள்ளார்.⁽⁵²⁾

1920-1948 காலத்தின் நிகழ்வுகளைத் தொடர்ந்து, தீவிரமானதொரு தமிழ் கலாச்சார இயக்கம் எழுந்தது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் என அறியப்படும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில், கல்வித்துறைப் பேராசிரியராக இருந்த அறிஞரும், தேசப்பற்றாளருமாகிய, வணக்கத்துக்குரிய டாக்டர் சேவியர் ஸ்ரனிஸ்லோஸ் தனிநாயகம் அடிகள், 1948 இல் இருந்து, 1970 வரையிலான காலத்தில், இக்கலாசார இயக்கத்தின் வழிகாட்டும் ஒளியாகத் திகழ்ந்தார். தனிநாயகம் அடிகள், பல்கலைக்கழகத்தின் இளம் கல்விமான்களை, தமிழரின் ஒடுக்கப்படும் கலாச்சாரத்தையிடும், அவர்களது கவலைக்குரிய நிலை பற்றியும், சிந்திக்கும் வகையிற் தூண்டினார். இதன் விளைவாக, அவர்களுடைய சிந்தனைப் பரப்பில் உதித்த புதிய விடயங்கள், அவரால் சென்னையில் வெளியிடப்பட்ட, 'தமிழ்க் கலாச்சாரம்' என்ற கால ஏட்டில் வெளியிடப்பட்ட கட்டுரைகளில் எதிரொலித்தன.

இக்கட்டுரைகள், இலங்கைத் தமிழர்கள் ஒடுக்கப்படும் விடயத்துக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கி இருந்தன. இவை, தமிழரை ஆழமாகச் சிந்திப்பதற்குத் தூண்டுகோலாக அமைந்தன. 1960 களில், மலேசியப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்தியக் கல்வித்துறைக்குப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்ற நியமனம் பெற்ற தனிநாயகம் அடிகள், தமிழ் ஆராய்ச்சியை முன்னெடுப்பதற்கான பணிக்குத் தனது சேவையை அளித்தார். புகழ்மிக்க 'அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு' (International Tamil Conference) என்ற விடயத்தைத் தொடங்கி வைத்த பெருமை, அவரையே சாரும். 'தமிழ் ஆராய்ச்சிக்கான அனைத்துலகக் கழகம்' (International Association of Tamil Research) அவரால் தொடங்கப்பட்டு, அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகள் தொடர்ந்தும், ஊக்கத்துடனும் நடத்தப்பட்டமைக்கும், அவருடைய இடையறாத முயற்சிகளே காரணமாக அமைந்தன.

இந்த ஆராய்ச்சி மாநாடுகள், பன்னாட்டு அறிஞர்களின் கவனத்தை ஈர்த்ததுடன், தமிழ் ஆராய்ச்சியின் முன்னேற்ற நிலைக்கும் உதவின. இவர்களுள், பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளை அவர்கள், முதன்மையானவராகத் திகழ்ந்தார். இவர் எழுதிய, 'சங்கிலி' (1956) என்ற நாடகம், பலரின் பாராட்டையும் பெற்றது. நாட்டுக் கூத்துக் கலைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்த கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன், அத்துறையை மேம்படுத்த பெருமளவு பங்களிப்புச் செய்தார். கலைப்புலவர் கே. நவரத்தினம் அவர்கள் எழுதிய, 'இலங்கை கலாச்சாரத்தில் தமிழ் மூலம்' (Tamil Element in Ceylon Culture) என்ற நூலும், எச்.டபிள்யு. தம்பையா அவர்கள் ஆக்கிய 'இலங்கையில் தமிழர்களின் சட்டங்களும், வழமைகளும்' (The Laws and Customs of the Tamils in Ceylon) என்ற நூலும், குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்பட

வேண்டிய இரண்டு சிறந்த ஆக்கங்கள் ஆகும்.

மேலும், சிறந்த கல்விமான்களான பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா, பேராசிரியர் எஸ். பத்மநாதன் ஆகிய இருவரும், முறையே ஆக்கி அளித்த 'இலங்கையில் திராவிட குடியமர்வும், யாழ்ப்பாணப் பேரரசின் தோற்றமும்' 'On Dravidan Settlements in Ceylon and the beginning of the Kingdom of Jaffna, The Kingdom of Jaffna' ஆகிய இரண்டு ஆய்வு நூல்கள், அவை தோன்றிய காலத்துடன் முக்கியத் தொடர்பு உடையனவாய்க் காணப்பட்டன.

1948 இல் இருந்து, 1970 வரையில் தோன்றிய வளமான ஆக்க இலக்கியத்தின் இடத்தை, விரைவில் போராட்ட இலக்கியம் பிடித்துக் கொண்டது.

இந்த மாற்றத்தை, பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“1948 இல் இருந்து 1970 வரையிலான இலக்கிய உணர்வு எழுச்சி, தன் காலத்தை முடித்துக்கொண்டது போல் தோன்றுகிறது. சமுதாயத்தின் உயர்மட்டத்தில் தோன்றிய இவ்வெழுச்சி, சமுதாயம் முழுவதையுமே ஏதோவொரு வகையில் தொடவே செய்தது. மொழி, கலாச்சார உணர்வுகள் முழுச்சமுதாயத்துக்கும் பொதுவாகக் காணப்பட்டபோதும், அவற்றின் முக்கியத்துவமும், தொடர்பும், வெவ்வேறு சமுதாயக் குழுவினராலும், வர்க்கத்தினராலும், வெவ்வேறு வகைகளில் உணரப்பட்டன. மேலும், ஆரம்பத்தில் வெறுமனே உணர்ச்சிவசமான, குறியீட்டு வகையினதாக இருந்த இவை, பின்னர் மக்களின் அன்றாட, சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பிரச்சினைகளை உள்ளடக்கியதாகப் பரிணமித்தன.”⁽⁵³⁾

மேற்படி புலமைசார் இலக்கியங்கள், சிறுபான்மைத் தமிழரின் உரிமைகள், சிங்கள அரசினால் பறிக்கப்பட்டுக் கொண்டு இருந்த காலத்தில் எழுந்தவை. தமிழர்கள் அச்சுறுத்தப்பட்டுக் கொண்டு இருந்த வேளையில், இவ்விலக்கியங்கள், அவர்களது தேசியவாத உணர்வுகளைக் கிளறி விட்டன. இதன் விளைவாக, தமிழ்க் கல்விமான்களும், அரசியல் தலைவர்களும், மாணவர்களும், விடுதலை வேட்கை கொண்டவர்களும், தமிழரின் வரலாற்றுப் பின்னணியை அறிய முற்பட்டனர்.

பதினேழு, பதினெட்டு நூற்றாண்டுகளில் எழுந்த 'யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, கைலாய மாலை, வையாபாடல்' போன்ற, தமிழர் வரலாறு பற்றிக் கூறும் நூல்களையும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் முதலியார் சி.

இராசநாயகம் (1870-1940) அவர்களின், 'இலங்கையில் தமிழர்' 'Tamils of Ceylon' என்ற ஆக்கத்தையும், ஏ. முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை, கே. வேலுப்பிள்ளை ஆகியோரின் நூல்களையும், அவர்கள் ஆர்வத்துடன் ஆய்வு செய்தனர். ஆனால், அந்த நூல்கள், அடிப்படையான ஆய்வையும், துறைசார் புலமையையும் கொண்டவையாக இருக்கவில்லை. ஆயினும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் அரையிறுதிப் பகுதியில், ஆறுமுக நாவலர் அவர்களால் தொடங்கி வைக்கப்பட்ட தமிழ் இலக்கிய விழிப்பு உணர்வினை, இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் எழுந்த மேற்கண்ட வரலாற்று நூல்கள், இரண்டு மூன்று தசாப்தங்களாகத் தொடர்ந்து தக்க வைத்து இருந்தன. அதற்குப்பின்னர், 1940களில் இருந்து 1970 கள் வரையில் வெளிவந்த பல நூல்கள், தமிழரின் தேசியவாத உணர்வுக்கு உந்து சக்தியாக இருந்து, தமிழ்த் தேசியவாத எழுச்சிக்குப் பெரும்பங்கு ஆற்றின என்று கூறுவது பொருத்தமானது ஆகும்.

தமிழர் அரசியல், 1970 இல், புதியதொரு சகாப்தத்தைக் கண்டது. திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயகாவின் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி-மார்க்சிஸ்ட் கட்சிகளின் கூட்டணி, 1970 தேர்தலில், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை மோசமான தோல்வியைத் தழுவ வைத்தது. திருமதி பண்டாரநாயகே பிரதமராகப் பதவி வகித்த ஐக்கிய முன்னணி அரசில், ஒரு சிரேஷ்ட அமைச்சராக இருந்த, அரசியலில் நடைமுறை அனுபவம் அற்ற அவரது மருமகன் பிலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயகே, தமிழரின் பிரச்சினைகளையிட்டு உணர்வு அற்றவராக இருந்தார். இவர்கள் இருவருமே, தமிழ்த் தேசியவாதம் வலுவடைய, அவர்களை அறியாமலே உதவிய ஆரம்பகர்த்தாக்கள் ஆவர்.

1972 அரசியல் சட்டம்

சிறிமாவோ-மார்க்சிய ஐக்கிய முன்னணிக்கு, தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவு தேவைப்படாத நிலையில், 1972 இல் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட புதிய அரசியல் அமைப்பு, தமிழருக்கும் சிங்களவருக்கும் இடையே நிலவிய இனப் பகைமையை மேலும் தீவிரமாக்கியது. அந்த அரசியல் அமைப்பு, சிங்கள மொழியை மட்டுமே உத்தியோக கரும மொழியாகப் பிரகடனப்படுத்தியதுடன், பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்களின் புத்த சமயத்துக்கு அரசியல் அமைப்பில் விசேட அந்தஸ்தையும் வழங்கி இருந்தது. மேலும் அது, நாடாளுமன்றத்தின் இரண்டாவது அவையான, மூதவையையும் இல்லாமல் ஒழித்தது. தமிழரசுக் கட்சியின் முதன்மை இலக்கான, தமிழ் பிரதேசங்களுக்கான சுய ஆட்சியை அடைவதற்கான முயற்சிகளுக்குத் தடையாய் இருந்தமையால், தமிழரசுக் கட்சியினர் விரக்கி அடைந்து இருந்தனர்.

சிறுபான்மையினருக்குப் பாதகமான சட்ட மூலங்களை, நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மைச் சிங்கள இனத்தவர் நிறைவேற்றுவதைத் தடுப்பதற்காகவே, மூதவை அமைக்கப்பட்டு இருந்தது. போதிய அளவு பிரதிநிதித்துவம் இல்லாத பிரிவினர்களில் இருந்து, பிரதிநிதிகள் நியமிக்கப்படும் முறைமையையும், 1972 ஆம் ஆண்டு புதிய அரசியல் அமைப்பு இல்லாமல் செய்தது. இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரம் வைப்பதுபோல், சோல்பரி ஆணைக்குழுவினரால், சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக அறிமுகப்படுத்திய, 29 (2), சட்டப்பிரிவு (சரத்து), அரசியல் அமைப்பில் இருந்து அகற்றப்பட்டது. இதற்குப் பதிலாக, அடிப்படை உரிமைகள் (Fundamental Rights) என்ற பிரிவு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

மேலும், இதுவரை இருந்து வந்த 'சிலோன்' (Ceylon) என்ற பெயரை மாற்றி, சிங்கள இனத்துடன் தொடர்பு உடைய 'Sri Lanka' 'ஸ்ரீ லங்கா' என்ற புதுப்பெயர் கொண்டு இலங்கை அழைக்கப்பட்டதோடு, ஒரு இறைமை உள்ள குடியரசாகவும் மாற்றப்பட்டது.

பிரதிநிதிகள் சபையில், சமஷ்டி ஆட்சி கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டபோது, அச்சபையின் கருமங்களில் பங்குபற்றாது, தமிழரசுக் கட்சி புறக்கணித்தது. தமிழ் மக்களை ஒன்றுபடுத்தி, அவர்களை புதிய அரசியல் அமைப்பில் இருந்து பாதுகாப்பதற்காக, தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியும், ஏனைய தமிழர் அமைப்புகளும் ஒன்றிணைந்து, 1972 ஆம் ஆண்டு, 'தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி' என்ற அரசியல் கட்சியை, உருவாக்கினர். இந்தக் கட்சியின் பெயர், பின்னர் 'தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணி' என மாற்றப்பட்டது. இந்த மாற்றம், பெயரில் மட்டும் அன்றி, இக்கட்சியின் கொள்கைகளை பிரசித்தப்படுத்தும் வகையிலும் அமைந்தது.

அதாவது, சுய ஆட்சிக் கொள்கையில் இருந்து, இப்பொழுது தனிநாடு கோரிக்கைக்கு அதன் கொள்கைகள் மாறி இருந்தன. தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணியினர், புதிய அரசியல் அமைப்பில், தமிழரின் நியாயமான கோரிக்கைகளை உள்ளடக்குமாறு ஐக்கிய முன்னணி அரசை கேட்டுக்கொண்ட முயற்சிகள் தோல்வி அடைந்த நிலையில், முதன்முதலாக, தமிழருக்கெனத் தனியான சுதந்திர நாடு ஒன்றை அமைப்பதைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினர்.

இந்த நிலையில், தமிழ்ப் பிரதேச எல்லைகளில், திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களின் மூலம், புதிய சிங்களத் தேர்தல் தொகுதிகளை அரசு உருவாக்கியது. இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு, கிழக்கில் உள்ள அம்பாறை தேர்தல் தொகுதி ஆகும். 1977 ல், இந்தியத் தமிழருக்கு வாக்கு

அளிக்கும் உரிமை கிடைத்தது. ஆனால், அவர்களும் பெரும்பான்மைச் சிங்களக் கட்சிகளுக்குத் தமது ஆதரவை வழங்கி வருவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

அரசியல் அமைப்பு, சட்டவிதிகள் என்பனவற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுடன், கொள்கை, நிர்வாகம் தொடர்பான நடைமுறைகளிலும் பெரிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. பல்கலைக்கழக அனுமதி நடைமுறையில், ஐக்கிய முன்னணி அரசால், 1970 ல் தரப்படுத்துதல் (Standardization) என்னும் முறைமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதன்படி, தமிழ் மாணவர் ஒருவர், பல்கலைக்கழக அனுமதி பெறுவதற்கு, நுழைவுத்தேர்வில் மேலதிகப் புள்ளிகளைப் பெற வேண்டி இருந்தது. இதையிட்டு, கே.எம்.டி.சில்வா, கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா ஆகிய இருவரும், சிறப்பான விளக்கம் அளித்து உள்ளனர்.

பேராசிரியர் கே.எம்.டி.சில்வா பின்வருமாறு கூறினார்:

“தமிழ் மாணவர் மருத்துவத்துறையில் அனுமதி பெறுவதற்கு, மொத்தம் 400 புள்ளிகளில், 250 புள்ளிகளைப் பெற வேண்டியிருக்க, சிங்கள மாணவர் 229 புள்ளிகள் மட்டுமே பெற்று இருந்தால் போதும். சிங்கள மாணவரும், தமிழ் மாணவரும் ஒரே தேர்வை ஆங்கில மொழியில் எழுதியபோதும், இதே முறைமை கடைப்பிடிக்கப்பட்டமை, முன்னதைவிட மோசமாக இருந்தது. சுருங்கக்கூறின், ஒரே மொழியில் தேர்வு எழுதுகின்ற, இருவேறு இனத்து மாணவர், வேறுபட்ட தகைமைப் புள்ளிகளைப் பெற வேண்டி இருந்தனர்.”⁽⁵⁴⁾

1977 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மாவட்ட அடிப்படையிலான ஒதுக்கீடு முறை, இலங்கைத் தமிழருக்கு மேலும் பாதகமாக அமைந்தது. கே.எம்.டி.சில்வா இதையிட்டு, பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்தார்:

1977 ஆண்டளவில், பல்கலைக்கழக அனுமதி விடயம், தமிழ்த்தலைவர்களுக்கும், அரசாங்கத்துக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டில் முக்கியமாக இருந்தது. இது தமக்கு எதிரான பாரபட்சம் எனக் கருதிய தமிழ் மாணவர், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் புரட்சிக் கிளையை உருவாக்கினர். பலர், தமிழ் ஈழத் தனியரசை அமைக்க, வன்முறையைப் பயன்படுத்தல் வேண்டுமென ஆலோசனை தெரிவித்தனர். இங்கிதமற்ற நடைமுறைகளும், சிறுபான்மையினரின் நலன்களையிட்டு உணர்ச்சியற்று இருப்பதும், இனங்களுக்கு இடையில் நிலவும் முறுகல் நிலையைத் தீவிரப்படுத்தும் என்பதற்கு, இது ஒரு யதார்த்தமான பாடமாக இருந்தது.⁽⁵⁵⁾

ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே, 'றியூன்' (Tribune) வார ஏட்டுக்கு, 1979 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் அளித்த பேட்டியில் தெரிவித்த கருத்து, சிறிமாவோ பண்டாரநாயகே இவ்விடயத்தில் கடைப்பிடித்த கொள்கைகளை நியாயப்படுத்துவது போல் அமைந்தது. அது பின்வருமாறு:

“நாம், மொழி, இனம் என்ற அடிப்படையிலான தரப்படுத்தலை ஒழித்து விட்டோம். இப்போது அது, அபிவிருத்தி அடைந்த, அபிவிருத்தி அடையாத மாவட்டங்கள் என்ற அடிப்படையிலான தரப்படுத்தலாக உள்ளது. இவர்கள் (தமிழர்) சொல்வது நியாயம் அற்றது. தரப்படுத்தல் தமிழருக்கு மட்டுமன்றி, சிங்களவருக்கும் நியாயம் அற்றது.” (56)

யாழ்ப்பாணம் முழுக்கமுழுக்கத் தமிழரைக் கொண்டு இருக்க, கொழும்பிலும் கணிசமான தொகையில் தமிழர்கள் வாழ்ந்தனர். எனவே, அபிவிருத்தி அடைந்த, அபிவிருத்தி அடையாத மாவட்டங்கள் என்ற அடிப்படையிலான தரப்படுத்தல், பெரும்பான்மையான சிங்கள மாவட்டங்கள், அதிக அளவு நிலப்பரப்பைக் கொண்டன் விளைவாக, மாவட்டங்கள் என்ற வரையறைக்குள் போடப்பட்டமையினால், அபிவிருத்தி அடையாத சிங்கள மாவட்டத்தில் உள்ள சிங்களவருக்கே மேற்படி தரப்படுத்தல் திட்டம் சாதகமாக இருந்தது.

மேலும், தமிழர் மாகாணங்களாக இரண்டும், சிங்கள மாகாணங்களாக ஏழும் இலங்கையில் உள்ளதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அதிலும், தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட மக்கள் வாழும் மாகாணமாக, வடமாகாணம் இடம் பெறுகிறது. இதே கதிதான், கொழும்புவாழ் தமிழ் மாணவர்களுக்கும் நடந்தது. இதன் விளைவாக, அதிகமான தமிழ் மாணவ மாணவியர், கல்வி வாய்ப்பினை இழந்து தவித்தனர்.

இதைவிட, பொதுச்சேவைத் துறையில் வெளிப்படையாகவே கடைப்பிடிக்கப்பட்ட தொழில் வாய்ப்பிலான பாரபட்சம், நிலைமையை மேலும் மோசமாக்கியது. எஸ்.டபிள்யு.ஆர்.டி.ஏ. அமரசிங்க எனும் பொருளாதார வல்லுநர், தனது 'இலங்கையில் தமிழ்-சிங்கள உறவுகளும், உத்தியோகத்தில் இனப்பிரதிநிதித்துவமும்' ('Ethnic Representation in Central Government Employment and Sinhala-Tamil Relations in Sri Lanka') என்ற கட்டுரையில் தெரிவிப்பதாவது:

“பத்து வீதத்துக்கும் குறைந்த இடங்களையே கூடியபட்சம் தமிழருக்கு அளிக்கும் தற்போதைய ஆட்சேர்ப்பு முறை, தொடர்ந்தும் கடைப்பிடிக்கப்படுமாயின், இனங்களுக்கு இடையிலான முறுகலை அது நிச்சயம் தீவிரம் அடையச் செய்யும்.” (57)

பெரும்பான்மை சிங்கள அரசுகளால் தமிழர்கள் பாரபட்சமாகவே நடத்தப்படுகின்றனர் எனக்கூறும், மேற்கோள் காட்டப்பட்ட மூன்று அறிஞர்களுமே, சிங்கள இனத்தவரே.

அத்துடன், ஆர்.என். கேணி அவர்கள் பின்வருமாறு தெரிவிக்கின்றார்:

“விரைந்து மோசம் அடைந்து செல்லும் வேலைவாய்ப்பு நிலைமை, தமிழ் இளைஞரால் தீவிரமாக உணரப்பட்டது. இவர்கள், பொதுவான வேலைவாய்ப்பு இன்மையினால் பாதிக்கப்பட்டதுடன், கிடைக்கக்கூடிய சில வேலைகளைப் பெறுவதில், இவர்கள் பாரபட்சத்துக்கும், சாதகமற்ற நிலைக்கும் ஆளாக வேண்டி இருந்தது.”⁽⁵⁸⁾

இலங்கையில் பிரித்தானியரின் ஆட்சியின்போது, தமிழருக்கு அவர்களுடைய எண்ணிக்கைக்கும் உரிய விகிதத்தில் வேலைவாய்ப்பு ஒதுக்கீடு செய்யப்படாமல், மிக அதிகமாக வழங்கப்பட்டதனால், தமிழ்ச் சமுதாயம் தம்மைவிட சாதகமான வாய்ப்புகளைக் கொண்டு உள்ளது என்பது, சிங்களவரால் எப்போதுமே முன்வைக்கப்படும் ஒரு வாதம் ஆகும். இதற்குக் காரணம், யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் மிகத் தரமான கல்லூரிகள் தொடங்கப்பட்டதால், தமிழர் விருப்புடன் ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்றனர். அதன் விளைவாக, அரசுப் பணிகளிலும், ஏனைய அரசு, தனியார் துறைகளிலும் வேலைவாய்ப்பைப் பெற்றனர்.

ஆனால், இலங்கை விடுதலை அடைந்ததற்குப் பின்னர், இந்நிலைமையில் பெரும் சரிவு ஏற்படுவதைப் புள்ளிவிவரங்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, 1948 இல் உயர் சிவில் சேவையில் இருந்த 154 சிவில் உத்தியோகத்தரில், 38 தமிழர் (24.7 வீதம்) காணப்பட்டனர். ஆனால், 1981 ஆம் ஆண்டில், இலங்கை சிவில் சேவைக்குப் பதிலாக, சிறீலங்கா நிர்வாக சேவை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது, 1545 நிர்வாகப் பதவிகளில், 203 தமிழர்களே இருந்தனர். அதாவது, மொத்த எண்ணிக்கையில் 13.1. வீதமாக இருந்தனர். 1948 இல் 53.9 வீதமாக இருந்த சிங்களவரின் எண்ணிக்கை, 1981 இல், 85.2 வீதமாக அதிகரித்து இருந்தது.⁽⁵⁹⁾

சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர், நிர்வாக சேவை, நீதிச்சேவை ஆகியவற்றுக்கு ஆணைக்குழுக்களை நியமித்தமைக்கு அடிப்படைக் காரணம், பொதுச்சேவைக்கு நியமனம் வழங்குவதிலும், நீதி சம்பந்தப்பட்ட தீர்ப்புகளிலும், இனங்களுக்கு இடையே எதுவித பாரபட்சமும் இடம் பெறக் கூடாது என்பதற்காகவே. ஆனால், மேற்படித் தரவுகள் மூலம், 1948 ல் இருந்து, பெரும்பான்மை சிங்கள அரசாங்கங்கள், அரசாங்க சேவை

நியமனங்களில், தமிழ்ச் சிறுபான்மையினருக்கு மிகவும் அநீதியை இழைத்து உள்ளன என்பது, மிகவும் துல்லியமாகத் தெரிய வருகிறது.

ஐக்கிய முன்னணி அரசு, 1972 இல் புதிய அரசியல் அமைப்பை அறிமுகம் செய்ய முயற்சித்தபோது, தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், தமிழரைத் திருப்திப்படுத்தக்கூடிய, சமஷ்டி முறையில் அமைந்த அரசியல் சீர்திருத்தத்துக்கு, பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வு ஒன்றைக் காண்பதற்கு, தமது விருப்பத்தை அரசுக்குத் தெரியப்படுத்தினர். வடக்கு, கிழக்குத் தமிழின் பாரம்பரியப் பிரதேசத்துக்கு, பிரதேச சுய ஆட்சி வழங்க வேண்டுமென, அரசிடம் கேட்டுக் கொண்டனர்.

ஆனால், திருமதி பண்டாரநாயகேவும், ஃபிலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயகேவும், தமிழ் அரசியல் தலைவர்களின் கோரிக்கையை நிராகரித்தனர். அத்தோடு, இதுவரை காலமும், தமிழ் மக்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளை ஆதரித்து, இடதுசாரிக் கொள்கைகளை வரித்துக் கொண்ட கல்விமான்களாக நாடாளுமன்றத்தில் இடம் பெற்று இருந்த கலாநிதி என்.எம்.பெரேரா, கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வா, லெஸ்லி குணவர்த்தன, பீற்றர் கெனமன் ஆகிய சிங்களத் தலைவர்களும், ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் முடிவுக்குத் தமது ஆதரவை அளித்தமையால், அதனைத் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த அனர்த்தங்களுக்கும் பொறுப்பானவர்கள் ஆகின்றனர்.

யாழ்ப்பாண மகாநாடு

1974 இல், யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தப்பட்ட அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டின்போது நிகழ்ந்த சம்பவங்கள், நிலைமையை மேலும் மோசமாக்கிய முக்கியமான காரணியாகக் காணப்படுகின்றது. இந்த மகாநாடு, அருட்திரு தனிநாயகம் அடிகளார், பேராசிரியர்கள் எஸ். வித்தியானந்தன், பொன். பூலோகசிங்கம், பிரபல கட்டிடக் கலைஞர் வி.எஸ். துரைராஜா, மறவன்புலவு சச்சிதானந்தன் ஆகியோருடன், சிறிலங்கா பல்கலைக்கழகத்தின் யாழ்ப்பாண வளாகத்தைச் சேர்ந்த பல கல்விமான்கள் போன்றோரால் நடத்தப்பட்டது.

சிறிலங்கா அரசின் கடுமையான அழுத்தங்களுக்கு நடுவே, இம் மகாநாடு, 1974 ஜனவரி 3 ஆம் திகதியில் இருந்து, 10 ஆம் தேதி வரை நிகழ்ந்தது. மகாநாட்டின் இறுதி நாளன்று, சிங்களக் காவற்றிறையினர், விழாவைக் கொண்டாடிக் கொண்டு இருந்த கூட்டத்தினர் மீது கண்ணீர்ப்புகை, கைக்குண்டுகளை வீசி, குண்டாந்தடித் தாக்குதல்களை மேற்கொண்டதுடன், துவக்குப் பிடிகளாலும் அவர்களைத் தாக்கியதை, இந்நூலின் ஆசிரியர் நேரில் கண்டு உள்ளார். ஓய்வு பெற்ற உச்சநீதிமன்ற

நீதிவான்களான ஓ.எல்.டி.கிறெஸ்ரர், வி. மாணிக்கவாசகர், தென்னிந்தியத் திருச்சபையின் யாழ்ப்பாண ஆயர் சபாபதி குலேந்திரன் ஆகியோர் அங்கம் வகித்த, சுதந்திர ஆணைக்குழுவின், இந்தத் தாக்குதல்களைக் கண்டித்து உள்ளனர்.⁽⁶⁰⁾ காவற்றுறை அதிகாரி ஒருவர், மின்சாரத் தொடுப்பு ஒன்றின்மேல் துப்பாக்கியால் சுட்டதால், ஒன்பது பேர் இறந்ததாகவும், இந்த ஆணைக்குழு அறிவித்தது. எதிர்பார்க்கப்பட்டவாறே, இதையிட்டு எந்த நடவடிக்கையையும் அரசாங்கம் எடுக்கவில்லை. எனவே, தமிழ் இளைஞர்கள் கொதிப்பு அடைந்தனர்.

திருகோணமலை மகாநாடு - புதிய அணி

பிரதான தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் அனைத்தும், திருகோணமலையில், 1972 மே 14 அன்று மகாநாடு ஒன்றைக் கூட்டியபோது, நம்பிக்கை இழந்த நிலையில் இருந்த தமிழ் இளைஞர்கள், தமது பலத்த ஆதரவை அவர்களுக்கு வழங்கினர். இங்கு 'தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி' அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்டது. இதில், சௌ. தொண்டைமானின் கட்சியாகிய 'இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ்' இணைந்தமை குறிப்பிடக்கூடியது. மேலும், ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், பல ஆண்டுகளாக தமிழரின் அபிமானத்துக்குரிய தலைவராகவும், சக்திவாய்ந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவும் விளங்கிய எம். சிவசிதம்பரம், வவுனியா நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் தா. சிவசிதம்பரம் ஆகியோரை உள்ளடக்கிய 'இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி'யும், இதிலே இணைந்து கொண்டது. இந்தவேளையிலும்கூட, தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், சமஷ்டி முறையில் அமைந்த, மத்திய நிர்வாக முறை அற்றதோர் ஆட்சியைக் கோரியபோது, தமிழ் இளைஞர், தமிழருக்குத் தனி நாடு நிறுவப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தினர்.

எம்.சிவசிதம்பரம், அ. அமிர்தலிங்கம் இருவருமே, 1970 பொதுத் தேர்தலில் தமது நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தை இழந்ததன் விளைவாக, முழுநேரமும், வடக்கு, கிழக்கு பகுதிகளில் உள்ள ஒவ்வொரு கிராமத்துக்கும் சென்று, தமிழரின் அரசியல் நிலைப்பாட்டைத் தமிழ் மக்களுக்குப் புரிய வைத்தனர். ஏனைய தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், நாடாளுமன்றத்துக்கு உள்ளேயும், வெளியேயும், தமது அரசியல் நிலைப்பாட்டை மிகவும் தெளிவாக எடுத்து விளக்கினர்.

ஆனால், சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசு, தமிழ் அரசியல் தலைவர்களின் கோரிக்கையை நிராகரித்து, தமது அரசியல் திருத்தத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதில் விடாப்பிடியாக இருந்தது. 'அரசியல் அமைப்புப் பேரவை' (Constituent Assembly) தமிழர் கூட்டணியின் தீர்மானத்தை

ஆராயாமல் ஒதுக்கினால், மேற்கொண்டு என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்ற முடிவை எடுக்கின்ற அதிகாரத்தையும், அந்த முடிவையிட்டு அரசியல் அமைப்புச் சபைக்கும், கட்சியின் அங்கத்தவருக்கும் அறிவிக்கும் பொறுப்பையும், கூட்டணியின் தலைவர் செல்வநாயகம் அவர்களிடமே வழங்க வேண்டுமென, 1971 ஜூன் 21 ஆம் நாள், யாழ்ப்பாணத்தில் கூட்டப்பட்ட, கட்சி பொதுச்சபைக் கூட்டத்தில் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதன்பின்னர், விடயங்கள் தீவிரமடைய, தமிழர் பிரிந்து செல்வதற்கான, யுத்தத்தை நோக்கி விரைந்தனர்.⁽⁶¹⁾ புதிய அரசியல் திட்டத்தில், வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு இருந்து வந்த, 'இலங்கை' என்ற பெயரை மாற்றி, 'ஸ்ரீ லங்கா' என்ற புதிய பெயரைச் சூட்டினர். ஸ்ரீ லங்கா என்ற பெயர், சிங்கள இனத்தோடும், சிங்கள மொழியோடுமே அதிகப் பிணைப்பைக் கொண்ட ஒரு சொற்பதம் ஆகும். எனவே, இலங்கை என்பது சிங்கள மக்களுக்குத்தான் சொந்தமானது, தமிழருக்கு இங்கு இடம் இல்லை என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டிற்று. 1973 அக்டோபர் 2 ஆம் நாள், செல்வநாயகம் அவர்கள், தேசிய அரசப் பேரவையில் இருந்து தனது பிரதிநிதித்துவத்தை ராஜினாமா செய்தார்.

“நான் மீண்டும் தேர்தலில் போட்டியிடுகிறேன். அரசின் இந்தப் புதிய அரசியல் அமைப்பைத் தமிழ் மக்கள் ஏற்கின்றனரா? அல்லது நிராகரிக்கின்றனரா? என்பதை அறிவதற்கு, எனக்கு எதிராக அரசு சார்பில் ஒரு வேட்பாளரை நிறுத்த வேண்டும். நான் தோற்பேனாயின், எனது கொள்கையை நான் கைவிடுகின்றேன். அரசாங்கம் தோற்குமாயின், அது, தமது கொள்கையையும், அரசியல் அமைப்பையும் தமிழ் மக்கள் ஆதரிக்கின்றனர் எனக் கூறுவதை நிறுத்தவேண்டும்.”⁽⁶²⁾

செல்வநாயகம் அவர்களின் இந்த அறைகூவல், தொடரவிருக்கும் நிகழ்வுகளின் எதிர்வுகூறல் போன்று தோன்றியது. இருபத்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், தமிழரசுக் கட்சி தொடங்கப்பட்டபோது, முதல் தடவையாக, அது சுயநிர்ணய உரிமை கோரும் கொள்கைக்குத் தன்னை மாற்றிக் கொள்ளும் குறிப்புகளைக் காட்டியது. அப்போது, செல்வநாயகம் அவர்கள், கனதிமிக்க செய்தியைப் பிரகடனப்படுத்தினார்:

“நடந்த நிகழ்வுகளைக் கவனத்திற் கொள்கையில், இலங்கைத் தமிழர், தாம் இலங்கையில் ஓர் அடிமை இனமாக இருப்பதா? அல்லது சுதந்திரமான மக்களாக வாழ்வதா? என்ற அவர்களின் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிப்பதற்கான உரிமை, அவர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.”⁽⁶³⁾

ஆனால், அரசாங்கம், காங்கேசன்துறை இடைத்தேர்தலை உடனே நடத்தாது. இரண்டு ஆண்டுகளாக இழுத்தடித்தது. ஈற்றில், பெப்ரவரி 1975 இல், காங்கேசன்துறை இடைத்தேர்தல் நடைபெற்றது. தமிழ் மக்களின் அமோக ஆதரவுடன், செல்வநாயகம் அவர்கள், மீண்டும் நாடாளுமன்றம் சென்றார். அரசாங்கத்தின் சார்பில் போட்டியிட்ட, பொது உடைமைக் கட்சி வேட்பாளர், வி. பொன்னம்பலம் தோல்வியைத் தழுவிக் கொண்டார்.

மல்லாகம் மகாநாடு

1973 ஆம் ஆண்டு, மல்லாகத்தில் நடைபெற்ற, தமிழரசுக் கட்சியின் 12 ஆவது தேசிய மகாநாட்டில், தமிழ் பேசும் மக்களின் விடிவுக்கு ஒரு புதிய சிந்தனை தீர்மானமாக நிறைவேற்றப்பட்டது. கட்சி உயர்பீடம், தமிழருக்குத் தனிநாடு கோருவது என எடுத்த முடிவுக்கு, இந்த மகாநாட்டில் அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டு, உறுதி செய்யப்பட்டது. அந்தத் தீர்மானம் பின்வருமாறு அமைந்தது:

“இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்கள், தமது மொழி, கலாசாரம், பிரதேசம் என்பனவற்றுடன், தாம் ஒரு தனியான தேசமாகப் பிரிந்து வாழ வேண்டும் என்ற தீவிரமான விருப்பையும் கொண்டிருப்பதனால், அவர்கள் எல்லா வகையிலும், ஒரு தனியான தேசமாக இருப்பதற்கு முழுமையான தகுதியைக் கொண்டு உள்ளனர். அவர்களுக்கு ஒரேயொரு வழிதான் உண்டு. சர்வதேசத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதான, ஒவ்வொரு தேசத்துக்கும் உள்ள சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில், அவர்கள் தமது சட்டபூர்வமான சொந்தத் தாயகத்தில், சுய ஆட்சியை நிறுவுவதே அவ்வழி ஆகும்.”⁽⁶⁴⁾

இதன்பின்னர், கட்சியின் புதிய வழி ஒவ்வொரு மேடையிலும் முழங்கப்பட்டது. ஆயினும், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியைப் பொறுத்தவரையில், அது சமரசத்துக்கான தனது கதவை மூடிக்கொள்ளவில்லை.

ஆனால், 1975 இல், தமிழ் இளைஞர் குழு ஒன்று, யாழ்ப்பாணம் நகர முன்னாள் பிதாவும், யாழ்ப்பாணம் தொகுதியின் முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினரும், சிறீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் யாழ்ப்பாண அமைப்பாளருமான அல்பிரட் துரையப்பாவைப் படுகொலை செய்தது. மேலும், 1974 இல், நான்காவது அனைத்து உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதி நாளன்று நடந்த சம்பவங்கள், தமிழ் இளைஞரின் ஆத்திரத்தை மேலும் தீவிரம் அடையச் செய்து இருந்தன. அவர்கள் தொடர்ந்தும், காவல்துறை அதிகாரிகளையும், புலனாய்வாளரையும் தாக்கி,

கொலையும் செய்தனர்.

அத்துடன், அவர்கள், தமிழர் போராட்டங்களை விரிவுபடுத்தும்படி, தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்குத் தொடர்ந்து அழுத்தம் கொடுத்தனர். 1972 இல் இருந்து, நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட கல்வியில் தரப்படுத்துதல் திட்டத்தால், ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் இளைஞர்கள் பாதிக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்குப் பல்கலைக்கழக அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக, வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் அவர்களை வாட்டியது. பெரும்பான்மைச் சிங்கள அரசின் அடக்குமுறையும், பொருளாதாரக் கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கையும், பல்வேறுபட்ட சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நெருக்கடிகளுக்குள் அவர்களை, வலுக்கட்டாயமாகத் தள்ளின.

இவ்வேளையில், தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், தமிழர்களின் சகலவிதமான உரிமைகளையும் வென்றெடுப்பதற்கு, தமிழரின் அனைத்துக் கட்சிகளும் ஒரே குடையின்கீழ் ஒன்றுபட்டு, தமிழரின் உரிமைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஒரு பொதுக் கோட்பாட்டின்கீழ், ஒன்றாக இணைவது, தவிர்க்க முடியாததாக ஆகிவிட்டது. இதன் விளைவாக, தமிழ் அரசியல் கட்சிகளான, தமிழரசுக் கட்சி (Federal Party), அகில இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சி (All Ceylon Tamil Congress), இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் (Ceylon Worker's Congress) ஆகியன இணைந்து, 13 யூன் 1973 ஆம் ஆண்டு, தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி (Tamil United Front) ஆனது.

1973 இல் தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசுக்கு, சமரசத்துக்கான வாய்ப்பை வழங்கியபோதும், அரசு அதையிட்டு எவ்வித அக்கறையும் காட்டவில்லை.

சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசின் பெரும்பான்மைப் பலம் என்ற அடிப்படையிலான இனவாதப் போக்கு, சர்வாதிகாரம் கொண்டதாக மென்மேலும் அதிகரித்துச் செல்வதைத் தமிழ் இளைஞரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே, அவர்கள், தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்குத் தொடர்ந்து அழுத்தங்களைக் கொடுத்தனர். மேலும், தமிழ் இளைஞர்களின் அரசியல் சுதந்திரத்துக்கான எழுச்சியையும், கிளர்ச்சியையும், இலங்கை அரசு தமது சிங்கள இராணுவத்தைக் கொண்டு அடக்க முற்பட்டது.

இளைஞர்களைச் சிறைப்பிடிப்பதும், சித்திரவதை செய்வதும், கொலை செய்வதும், அன்றாட நிகழ்வுகளாக ஆகி விட்டன. நூறு வீதம் சிங்களச் சிப்பாய்களைக் கொண்ட, சிங்கள அரசின் இராணுவத்தின் கோரப்பிடியில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காகவும், தமிழ் மக்களையும், தமிழர்

பகுதிகளையும், சிங்களப் பேரினவாதத்தின் பிடியில் இருந்து பாதுகாத்து விடுவிப்பதற்காகவும், தமிழர்கள் இழந்த தாயகத்தை மீட்பதைத் தவிர, தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. இவ்வேளையில், தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியின் செயற்குழு, மே 1973 இல் கூடி, தமது இலக்கு, 'தமிழ் ஈழம் என்ற தனி அரசு' என்ற முடிவைப் பகிரங்கமாக அறிவித்தது. இதனைத் தொடர்ந்து, வடக்கு கிழக்கு எங்கும் இரகசிய முறையில் இளைஞர்கள், தங்களுடைய ஆரம்ப அரசு எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். அரசு சார்ந்தவர்களை எதிர்த்தல், அரசு முறைமைகளைத் தடைப்படுத்தல், பாதுகாப்புக் கருதி, தமது ஆரம் வெடிபொருள் சாதனங்களைத் தாமாகவே சிறிய அளவில் தயாரித்தல் போன்றவைகளில் தம்மை ஈடுபடுத்தினர்.

தமிழ் ஈழ உணர்வு கொண்டவர்களை, தொடக்கத்திலே அழித்து விடுவதற்காக, சிங்கள அரசு அவர்களைத் தேடிப்பிடித்துச் சிறையில் தள்ளுவதும், சித்திரவதை செய்வதும், கொலை செய்வதும், அன்றாட நிகழ்வுகளாக ஆகி விட்டன. மேலும், ஏற்கனவே கூறப்பட்ட 1974 உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டில், தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்ட அழிவுகளும், இக்காலகட்ட அரசியலில் பாரிய விளைவுகளை ஏற்படுத்திய ஒரு நிகழ்வாக அமைந்தது.

இதுவரை கலந்து உரையாடப்பட்ட, தமிழர் மீதான சகல அரசு அடக்குமுறைகளும், அழிவுகளும் தமிழ் அரசியல் தலைவர்களை, தமிழ் ஈழ விடுதலை நோக்கி விரைவாக முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கும், இளைஞர்கள் மத்தியில் பல தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களைத் தொடங்குவதற்கும் வழிகோலின. இவை பற்றி, அடுத்து வரும் அத்தியாயத்தில் சுருக்கமாகக் கலந்து உரையாடப்படும்.

அடிக்குறிப்புகள்:

Chapter 1

1. Roberts, M., 'Elite Formation and Elites 1832-1931', UCHC, Vol. III, Colombo, 1973, p. 284.
2. Panditaratne, B.L. and Selvanagakam, S., 'The Demography of Ceylon: An Introductory Survey', UCHC, Vol.III, Colombo, 1973, p. 292.
3. Ibid., p. 299.
4. 'Constitutional Reform: Interviews, Request for Interviews and Memoranda to Secretary of State from Minorities Representatives, etc.', Ceylon Correspondence: The National

- Archives' Catalogue, CO 54/987/1, London, 1945, pp.1-6.
5. Ibid.
 6. Suntharalingam, C., Private Notes of Suntharalingam, 1977, p. 3.
 7. Wilson, A.J., Sri Lankan Tamil Nationalism: It's Origins and Development in the Nineteenth and Twentieth Centuries, Vancouver: University of British Columbia Press, 2000, p. 78.
 8. Ceylon Parliamentary Debates, 16 January 1948, 3520, pp.34-48.
 9. Ibid.
 10. Ibid.
 11. Ceylon Correspondence: The National Archives' Catalogue, CO/54/55541/45, London, 1945.
 12. Ceylon Parliamentary Debates, 4 August 1948.
 13. Ceylon Parliamentary Debates, 10 December 1948, p. 580.
 14. Ibid., p. 592.
 15. Ibid.
 16. Rutnam, J.T., 'The House of Nilaperumal', Colombo Tribune, 19 July 1957.
 17. Ceylon Parliamentary Debates, 10 December 1948, p. 592.
 18. Suntharalingam, op.cit., p. 1.
 19. Ibid., p. 3.
 20. Ibid.
 21. Ceylon Parliamentary Debates, 1948-1949.
 22. Wilson, A.J., S.J.V. Chelvanayakam and the Crisis of Sri Lankan Tamil Nationalism (1947-1977): A Political Biography, Honolulu: University of Hawaii Press, 1994, p. 8.
 23. Wilson (2000), op. cit., p. 80.
 24. The Ceylon Daily News, 16 July 1951.
 25. Sivarajah, A., Politics of Tamil Nationalism in Sri Lanka, New Delhi: South Asian Publishers, 1996, p. 48.
 26. Kearney, R.N., Communalism and Language in the Politics of Ceylon, Durham: Duke University Press, 1967, p. 100.
 27. Ilankai Tamil Arasu Katchi (ITAK), Vellhi Vizha Malar (Silver Jubilee Souvenir), 20 August 1956, pp. 7-10.
 28. Ibid., p. 19.
 29. Wriggins, W.H., Ceylon: Dilemmas of a New Nation, New

- Jersey: Princeton University Press, 1960, p. 334.
30. Russell, J., Communal Politics of Sri Lanka in the Donoughmore Era (1927-1947), Colombo: Tissara, 1982, p. 286.
31. Wilson (1994), op. cit., p. 56.
32. Ibid., p. 57.
33. A.J. Wilson, The Break-up of Sri Lanka: The Sinhalese-Tamil Conflict, London: Hurst & Company, 1988, p. 128.
34. Vittachi, T., Emergency '58: The Story of the Ceylon Race Riots, London: Andre Deutsch, 1958, p.20.
35. Kearney, op. cit., p. 110.
36. Wilson (2000), op. cit., p. 86.
37. Ibid., p. 20.
38. Department of Elections, Result of Parliamentary General Election in Ceylon, Colombo: Govt. Printers, 1970.
39. Ceylon Parliamentary Debates, 1965.
40. Sivarajah, op. cit., p. 123.
41. Wilson (1988), op. cit., p. 94.
42. The Ceylon Times, 17 July 1955.
43. The Ceylon Times, 16 July, 1956.
44. The Ceylon Daily News, 27 March 1956.
45. Ibid.
46. Farmer, B.H., 'Peasant Colonization in Ceylon', Pacific Affairs, Vol. 25, No. 4, 1952, p.389.
47. Ibid.
48. Tambiah, S.J., Buddhism Betrayed? Religion, Politics and Violence in Sri Lanka, Chicago: University of Chicago Press, 1992, p. 68.
49. Phadnis, U., 'Electoral Dynamics and Ethnic Minorities in Sri Lanka', paper presented for the Research Committee on Elections in Developing Countries, World Congress of Sociology, New Delhi, 18-22 August, 1986, p. 191.
50. Sivarajah, op. cit., 1965.
51. Wilson (2000), op. cit., p. 98.
52. Ibid., p. 33.
53. Ibid., p. 34.
54. Ibid., p. 102.
55. Ibid., p. 103.

56. Colombo Tribunc, August 1979.
57. Wilson (2000), op. cit., p. 103.
58. Kearney, op. cit., pp. 49-50.
59. Samarasinghe, S.W., 'Ethnic Representation in Central Government Employment and Sinhala-Tamil Relations in Sri Lanka (1948-1981)' in From Independence to Statehood: Managing Ethnic Conflict in Five African and Asian States, eds. Goldman, R.B. and Wilson, A.J., London: Frances Pinter, 1984, p.177.
60. Wilson (2000), op.cit., p.107.
61. Ibid.,p.104.
62. Ibid.,p.105.
63. Ibid.
64. Ibid.

அத்தியாயம் இரண்டு

விடுதலைப் போராட்டங்களின் எழுச்சி

கால் நூற்றாண்டாக மாறிமாறி வந்த சிங்கள ஆட்சியாளர்களுடன், தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் பேசிப்பேசி, போராடிப்போராடித் தோற்றுவிட்ட நிலையில், தமிழர்களின் ஜனநாயக உரிமைகளை வென்றெடுக்க, மாற்றுவழியில் கால் பதிக்க வேண்டிய கட்டாயத்துக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். பேரினவாத சிங்கள அரசுக்கு எதிராகவும், அவர்களின் அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராகவும் போராடுவது தவிர்க்க முடியாததாகி விட்டது. நூறு வீதம் சிங்களர்களை மட்டுமே கொண்ட இராணுவமும், காவல்துறையினரும், தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக மேற்கொண்ட அடக்குமுறைகளும், சிறைப்பிடிப்பும், சித்திரவதைகளும், 1970 களில், நாளுக்குநாள் மிக வேகமாக அதிகரிக்கத் தொடங்கின.

1974 க்குச் சற்று முன்னும்பின்னுமாக, சிங்கள அரசியல் தலைமைகள், கல்வி, வேலைவாய்ப்பு போன்றவற்றில், தமிழ் மக்களுக்கு எதிராகக் காட்டிய பாரபட்சம், தமிழ் இளம் தலைமுறையினரை விரக்தியும், வெறுப்பும் அடைய வைத்தது. அத்தோடு, 1972 மே 22 ஆம் நாள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட, இலங்கையின் முதலாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பு, சிங்கள மொழிக்கும், பௌத்த சமயத்துக்குமே முன்னுரிமை கொடுத்தது. வரலாற்றுக் காலம் தொடக்கம் 'இலங்கை' என்று இருந்துவந்த பெயரை மாற்றி, சிங்கள வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய 'ஸ்ரீ லங்கா' என்று புதிய பெயரைக் சூட்டினார்கள். அவர்களது இந்த நடவடிக்கை, தமிழ் மக்களை முற்றும் முழுதுமாக, இலங்கை மண்ணில் இருந்து உணர்வு அடிப்படையில் அந்நியப்படுத்தியது.

புதிய அரசியல் சட்டத்தைத் தமிழர்கள் வெறுத்து ஒதுக்கியதோடு, அந்த நாளையும் ஆண்டுதோறும் கருப்பு நாளாகக் காட்டி, ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தினர். அரசு தலைவர்கள், வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு வருவதையும் எதிர்த்தனர். அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவு நல்கும் தமிழ்த் தலைவர்கள், தமிழ் காவல்துறை அதிகாரிகளைக் கொன்ற நிகழ்வுகளும் நடந்தன. எடுத்துக்காட்டாக, இலங்கை அரசுக்கு ஆதரவு வழங்கி வந்த, யாழ்ப்பாண நகர பிதா (Mayor) அல்பிரட் துரையப்பா, 1975 யூலை மாதம், தமிழ் இளைஞர்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.⁽¹⁾ அவ்வாறே, தமிழ் இளைஞர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தவர்களான பஸ்யியாம்பிள்ளை சண்முகநாதன், பேரம்பலம், பாலசிங்கம், குமார், குருசாமி போன்ற காவல்துறை அதிகாரிகளும் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.⁽²⁾ 1974 இல், யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில், சிங்கள இராணுவம் நடத்திய துப்பாக்கிச்சூட்டும், படுகொலைகளும், ஒட்டுமொத்த சிறுபான்மைத் தமிழ் மக்களையும் விரக்தியின் விளிம்புக்குக் கொண்டு சென்றது.

எனவே, மறியல் போராட்டங்கள், உண்ணாவிரதங்கள், கடை அடைப்புகள், பாடசாலை, பல்கலைக்கழக வகுப்புகளைப் புறக்கணித்தல், எதிர்ப்புச் சுவரொட்டிகள், துண்டு அறிக்கைகள் போன்றவற்றின் மூலம், தொடர்ச்சியாகத் தமது எதிர்ப்பு உணர்வினை வெளிக்காட்டி வந்தனர். தமிழ்த் தலைவர்களும், தமிழ் இளைஞர்களும், தமது அண்டை நாடான தமிழ்நாட்டுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, அங்கிருந்து பலவகையிலும் ஆயுதங்களைப் பெறத் தொடங்கினர். சுருங்கக்கூறின, 1972 களில் இருந்து, தமிழர்கள் மத்தியிலும், குறிப்பாகத் தமிழ் இளைஞர்களிடமும், சிங்கள இனவாத அரசுக்கு எதிரான போக்குகளும், செயல்களும், மிகவும் இறுக்கமாக வேர் ஊன்றத் தொடங்கியது எனலாம்.

1948 இல் இலங்கை விடுதலை பெற்றதுமுதல், 1972 ஆம் ஆண்டு, புதிய அரசியல் சட்ட அமைப்பு கொண்டுவரப்பட்ட காலப்பகுதி வரை, தமிழர் தரப்பில் இருந்த அரசியல் போக்குகள் வேறுபட்ட ஒன்றாகக் காணப்பட்டது. ஒன்றுபட்ட இலங்கைக்குள், கூட்டுஆட்சி முறையில், தமது அரசியல் தலைவிதியை மாற்றிக்கொள்ளலாம் என்று நம்பிச் செயற்பட்டனர். 1972 க்குப் பின்னர், சுயநிர்ணயம் என்ற அடிப்படையில், தாம் இழந்த உரிமைகளை, சிங்கள அடக்குமுறையாளர்களிடம் இருந்து போராடி மீட்டு, தமக்கென, தமது தாயகத்தில் ஒரு தமிழ் தேசத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்ற ஒரு கட்டாய நிலைப்பாட்டுக்கு மாறினர். இக்காலகட்டத்தில், தமிழ் மிதவாத அரசியல் தலைவர்களின் அரசியல் கட்சிகளான, 'தமிழரசுக் கட்சி',

‘தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி’, ‘மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் கட்சி’ என்பன, தமிழர்களின் அரசியல் செயற்பாடுகளில் முக்கியப் பங்கு வகித்தன.

தமிழ் மாணவர் பேரவை

மேற்படி காலகட்டத்தில், தமிழ் இளைஞர்களிடையே ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஒரு விடுதலை இயக்கமோ, அல்லது பலமான விடுதலை அமைப்போ தோற்றம் பெறவில்லை. ஆனால், தமிழ் விடுதலைப் போராட்டம் பற்றி வெளிவந்த பல நூல்களிலும், பத்திரிகைச் செய்திகளிலும், சில முக்கியமான இளைஞர் இயக்கங்கள் அப்போதே தமிழ் ஈழத்தில் செயற்படத் தொடங்கி விட்டன என்பதை அறிய முடிகிறது. குறிப்பாக, இரண்டு அமைப்புகளைப் பற்றி அறிய முடிகிறது. 1970 களில் இலங்கை அரசு, தமிழ் மாணவர்களின் பல்கலைக்கழக அனுமதியைக் குறைப்பதன்பொருட்டு, ‘தரப்படுத்துதல்’ என்ற கல்விக் கொள்கையை முன்வைத்தது. இதனால், மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்ட யாழ்குடா நாட்டு மாணவர்களுள் சிலரும், ஏனைய தமிழ்ப் பகுதிகளில் உள்ள சில இளைஞர்களும் இணைந்து, ‘தமிழ் மாணவர் பேரவை’ என்ற அமைப்பினை ஏற்படுத்தி, இலங்கை அரசுக்கு எதிராக சிறிய அளவிலான கிளர்ச்சிகளை, பல்வேறு வடிவங்களில் தொடங்கி இருந்தனர். (3)

இதன் முக்கிய அங்கத்தவராக, தமிழ் மக்கள் மத்தியிலும், சிங்களச் சிப்பாய்கள் மத்தியிலும் நன்கு அறியப்பட்ட சிவகுமாரன் என்பவரைக் குறிப்பிடலாம். ஆனால், பல கிளர்ச்சிகளையும், போராட்டங்களையும் நடத்திய சிவகுமாரனால், குறிப்பிடத்தக்க காரியங்களைச் சாதிக்க முடியாமல் போய்விட்டது. இதற்குக் காரணம், பலம் இல்லாத, ஒழுங்கமைக்கப்படாத ஒரு அமைப்பாக இருந்தமையாகும். இதன் விளைவாக, இலங்கை இராணுவ, காவல்துறை, படைகளின் நெருக்குவாரத்தில் இருந்தும் இவர்களால் தப்பித்துக் கொள்ள முடியாமல், இறுதியில் சிவகுமாரனின் வீரமரணத்தோடு, அந்த அமைப்பு நிலைகுலைந்து போய்விட்டது. (4)

தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியும், தமிழ் அமைப்புகளும்

சிவகுமாரன் போன்றவர்களின் துணிச்சலான செயற்பாடுகளும், 1976 க்குப் பின்னர் பல்வேறு விடுதலை இயக்கங்கள் எழுச்சி பெற வழிகாட்டியாக, உந்து சக்தியாக அமைந்தது. 1972 ஏப்ரல் மாதம், தமிழரசுக் கட்சி, தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி, தோட்டத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் ஆகிய மூன்று தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் ஒன்றாக இணைந்து, ‘தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி’ (Tamil

United Front) என்ற அமைப்பை உருவாக்கின.⁽⁵⁾ இந்த இணைப்பு, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்துக்கான அமைப்பாகவே அமைந்தது: சிங்கள அரசைத் திகில் அடையச் செய்தது. இக்கட்சியின் அரசவணைப்பில், 'தமிழ் இளைஞர் பேரவை' (Tamil Youth Federation) என்னும் அமைப்பும் தோற்றம் பெற்றது.⁽⁶⁾ பின்னர், இடதுசாரிப் போக்கைக் கடைப்பிடித்த சிலர், இந்த அமைப்பில் இருந்து பிரிந்து சென்று, 'தமிழ் ஈழ விடுதலை அமைப்பு' (Tamil Eelam Liberation Organisation- TELO) என்ற ஒரு அமைப்பைத் தோற்றுவித்தனர். பின்னர், இந்த அமைப்பும் செயல் இழந்து⁽⁷⁾ போனதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

1983 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இனக்கலவரத்தின்போது, வெலிக்கடை சிறையில் வைத்து, சிங்கள இனவாதக் கும்பலால் வெட்டிக் கொல்லப்பட்ட குட்டிமணி, தங்கதுரை ஆகியோரின் தலைமையின்கீழ், இந்த இயக்கம் இரகசியமாக இயங்கியது. இதேபோன்று, பிரபாகரன் தலைமையில், 'தமிழ்ப் புதிய புலிகள்' (Tamil New Tigers) என்னும் அமைப்பு தோன்றி, தமிழ் மிதவாத அரசியல் தலைவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டு செயல்பட்டு வந்தது. 1975 இன் முற்பகுதியில், லண்டனில் உயர்கல்வி கற்றுக்கொண்டு இருந்த தமிழ் இளைஞர்களும், தமிழ் ஈழ உணர்வாளர்களும் இணைந்து, 'ஈழ புரட்சிகர அமைப்பாளர்கள்' (Eelam Revolutionary Organisers) என்ற ஒரு அமைப்பை, தமிழ் ஈழத்துக்கு வெளியில் தோற்றுவித்தனர். மேற்கண்ட அமைப்புகள், 1970 முதல் 75 க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில், தமது செயற்பாடுகளை, தமிழ் ஈழம் நோக்கி நகர்த்தின.

1976 ஆம் ஆண்டும், அதனைத் தொடர்ந்து வருகின்ற சில ஆண்டுகளும், தமிழர்களின் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான காலப்பகுதி ஆகும். குறிப்பாக, மிதவாத தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், அறவழியிலான போராட்டங்களில் இருந்து விலகி, இலங்கை அரசின் அடக்குமுறைக்கு எதிராக, மாற்றுவடிவிலான போராட்ட வழிமுறைகளை நோக்கி விரைந்து செல்ல வேண்டிய கட்டாயத்துக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இனி சுதந்திரத் தமிழ் ஈழம்தான் தமிழர் இழந்த உரிமைகளை மீட்டெடுத்து, அவர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசங்களில் அமைதியாக வாழ வழி வகுக்கும் என்று திடமாக நம்பினார்கள்.

இவ்வேளையில், 1976 ஆம் ஆண்டு மே 05 ஆம் திகதி, 'தமிழ்ப் புதிய புலிகள்' (TNT) எனும் அமைப்பு, பிரபாகரன் தலைமையில், 'தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள்' (Liberation Tigers of Tamil Eelam-LTTE) எனும் புதிய பெயரைச்

சூட்டிக் கொண்டது. மே 14 ஆம் நாள் நடைபெற்ற வட்டுக்கோட்டை மகாநாட்டில், தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி, 'தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி' (Tamil United Liberation Front-TULF) என்று, தமது கட்சியின் பெயரையும் மாற்றிக் கொண்டனர். இந்திகழ்வுகள் அனைத்தும், இலங்கைத் தமிழர், தமக்கு உரித்தான தேசத்தை, சிங்கள அரசிடம் இருந்து மீட்டெடுக்கப் போராட ஆயத்தமாகின்றார்கள் என்ற செய்தியை, சிங்கள தேசத்திற்கும், உலகத்திற்கும் பறைசாற்றியது.

வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம்

தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் செல்வநாயகம் அவர்கள் தலைமையில், 1976 ஆம் ஆண்டு, மே 14 ஆம் நாள், யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள வட்டுக்கோட்டையில் நடைபெற்ற, தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியின் முதலாவது தேசிய மாநாட்டில், ஏகமனதாக 'வட்டுக்கோட்டை தீர்மானம்' என்னும், முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரகடனத்தை முன்வைத்தார். அத்தீர்மான விவரம் வருமாறு:

“1976 மே 14 ஆம் தேதியன்று (வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில் உள்ள) பண்ணாகத்தில் கூடுகின்ற தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியின் முதலாவது தேசிய மகாநாடு, இலங்கைத் தமிழர்கள் தங்களின் தொன்மைவாய்ந்த மொழியினாலும் மதங்களினாலும், வேறான கலாசார, பாரம்பரியம் ஆகியவற்றினாலும் ஐரோப்பியப் படையெடுப்பாளர்களின் ஆயுதபலத்தினால் அவர்கள் வெற்றி கொள்ளப்படும்வரை, பல நூற்றாண்டுகளாக ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தில் தனிவேறான அரசாகச் சுதந்திரமாக இயங்கிய வரலாற்றின் காரணமாகவும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தமது சொந்தப் பிரதேசத்தில் தமமைத்தாமே ஆண்டுகொண்டு தனித்துவமாக இயங்கிய வரலாற்றின் காரணமாகவும் சிங்களவர்களில் இருந்து வேறுபட்ட தனித் தேசிய இனமாக உள்ளனர் என, இத்தால் பிரகடனப்படுத்துகின்றது. மேலும், 1972 ன் குடியரசு அரசியல் அமைப்பு தமிழ் மக்களைப் புதிய காலனித்துவ எசமானர்களான சிங்களவர்களால் ஆளப்படும் ஓர் அடிமைத் தேசிய இனமாக ஆக்கி உள்ளதென்றும் தமிழ் தேசிய இனத்தின் ஆட்சிப் பிரதேசம், மொழி, பிரசாவுரிமை, பொருளாதார வாழ்க்கை, தொழில் மற்றும் கல்வி வாய்ப்புகள் ஆகியவற்றை இழக்கச் செய்வதற்கு சிங்களவர்கள் தாம் முறைகேடாகப் பறித்துக்கொண்ட அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனரென்றும், அதன்மூலம் தமிழ் மக்களின்

தேசியத்துக்கான இயற்பண்புகள் யாவும் அழிக்கப்படுகின்றவென்றும் இம்மகாநாடு உலகுக்கு அறிவிக்கின்றது.

மேலும், தமிழ் ஈழம் என்ற தனிவேறான அரசொன்றைத் தாபிப்பதற்கான அதன் ஈடுபாட்டுக் கட்டுப்பாடு தொடர்பில், வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பிரதேசங்களுக்கு வெளியே வாழ்கின்றவர்களும் வேலை செய்கின்றவர்களுமான பெரும்பான்மையான பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் ஒரு தொழிற்சங்கமான இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் வெளிப்படுத்திய அதன் ஒவ்வாமைகளைக் கருத்தில் கொள்கின்ற அதேவேளையில், ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தினதும் உள்ளியல்பான சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் சுதந்திரமான, இறைமை பொருந்திய, சமயச்சார்பற்ற, சமதர்மத் தமிழீழ அரசை மீட்டளித்தலும், மீள உருவாக்குதலும் இந்நாட்டில் தமிழ்த் தேசிய இனம் உளதாயிருத்தலைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டுத் தவிர்க்க முடியாததாகியுள்ளதென இம்மகாநாடு தீர்மானிக்கின்றது”.

இம்மகாநாடு மேலும் பிரகடனப்படுத்துவதாவது -

1. தமிழ் ஈழ அரசு வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள மக்களைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும் என்பதுடன் இங்கையின் எந்தப் பகுதியிலும் வசிக்கின்ற தமிழ் பேசுகின்ற மக்களுக்கும் தமிழ் ஈழத்தின் பிரசாவுரிமையை விரும்பித் தெரிகின்ற உலகின் எப்பகுதியிலும் வசிக்கின்ற ஈழ வம்சாவழித் தமிழர்களுக்கும் முழுமையான, சமமான பிரசாவுரிமையை உறுதிப்படுத்தவும் வேண்டும். தமிழ் ஈழத்தின் ஏதேனும் சமயத்தைச் சேர்ந்த அல்லது ஆட்சிப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சமூகமொன்று, வேறு ஏதேனும் பிரிவினரின் மேலாதிக்கத்திற்குட்படுத்தப்படாதிருத்தலை உறுதிப்படுத்தும் பொருட்டு தமிழ் ஈழத்தின் அரசியல் அமைப்பு சனநாயகப் பன்முகப்படுத்தற் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

2. தமிழ் ஈழ அரசில் சாதி ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதுடன், பிறப்பின் அடிப்படையில் பின்பற்றப்படும் பெருங்கேடான பழக்கமான தீண்டாமை அல்லது ஏற்றத்தாழ்வு முற்றாக ஒழித்துக் கட்டப்படவும் எவ்வகையிலேனும் அதனைக் கடைபிடித்தல் சட்டத்தால் தண்டிக்கப்படவும் வேண்டும்.

3. தமிழ் ஈழம் அவ்வரசிலுள்ள மக்கள் சார்ந்திருக்கக்கூடிய எல்லாச் சமயங்களுக்கும் சமமான பாதுகாப்பும் உதவியும் வழங்குகின்ற சமயச் சார்பற்ற ஓர் அரசாக இருக்கவேண்டும்.

4. தமிழ் அரச மொழியாக இருக்க வேண்டும். எனினும் தமிழ் ஈழத்தில் சிங்களம் பேசுகின்ற சிறுபான்மைகள் அவர்களின் மொழியில் கல்வியையும் அலுவல்களையும் தொடர்வதற்கான உரிமைகள் சிங்கள அரசிலுள்ள தமிழ்பேசும் சிறுபான்மைகள் பாதுகாக்கப்படும் சரி எதிரீடான அடிப்படையில் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

5. தமிழ் ஈழத்தில் மனிதனால் மனிதன் சுரண்டப்படுதல் தடை செய்யப்படும், உழைப்பின் மகத்துவம் பாதுகாக்கப்படும், சட்டத்தினால் அனுமதிக்கப்படும் எல்லைகளுக்குள் தனியார் துறையின் இருப்புக்கு அனுமதி வழங்கப்படுகின்ற அதே வேளையில், பண்டங்களின் உற்பத்தி மற்றும் விநியோகம் என்பன அரசு உரிமையின் கீழ் அல்லது அரசு கட்டுப்பாட்டுடன் மேற்கொள்ளப்படும். பொருளாதார அபிவிருத்தி சோசலிசத் திட்டமொன்றின் அடிப்படையில் ஏற்படுத்தப்படும். ஒரு தனிநபரின் அல்லது குடும்பத்தின் செல்வம் தொடர்பில் உச்சவரம்பு விதிக்கப்படும். இவ்வகையில் தமிழ் ஈழம் ஒரு சமதர்ம அரசாக இருக்க வேண்டும்.

தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் இறைமையையும், சுதந்திரத்தையும் வென்றெடுப்பதற்கான போராட்டத்திற்கான செயல் திட்டத்தை, மிதமிஞ்சிய தாமதம் இன்றி வகுத்து, அதனைத் தொடங்க வேண்டும் என, தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியின் செயற்குழுவை, இம்மகாநாடு பணிக்கின்றது.

மேலும், இம்மகாநாடு, சுதந்திரத்துக்கான புனிதப்போரில், தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணிக்க முன்வரும்படியும், இறைமை உள்ள தமிழ் ஈழ அரசு என்ற இலக்கு எட்டப்படும் வரை அஞ்சாது போரிடும்படியும், பொதுவில் தமிழ்த் தேசிய இனத்துக்கும், குறிப்பாகத் தமிழ் இளைஞர்களுக்கும் அறைகூவல் விடுக்கின்றது.⁽⁸⁾

தமது தேச விடுதலைப் போராட்டத்தில் இறங்குவதற்கு அணிதிரண்டு இருந்த தமிழ் இளைஞர்களும், பெண்களும், வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் அப்படியே மனதில் வரித்துக்கொண்டனர். நாடாளுமன்ற ஜனநாயக முறைகளிலும், சிங்கள

அரசியல் வழிகளிலும், அவர்களுக்கு நம்பிக்கை அற்றுப்போய் விட்டது. இனி, ஆயுதப் போராட்டமே ஒரே வழி என்று நம்பிய அவர்களிடம், அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் ஒரு இனமாக வாழ்வதைவிட, சாவதே மேல் என்ற எண்ணமே மேலோங்கியது. அதைத்தான், 1976 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னான அவர்களின் வீரதீரச் செயற்பாடுகள் வெளிக்காட்டுகின்றன.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் மிக முக்கியம் வாய்ந்த, அனுபவம் வாய்ந்த தலைவரான ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அவர்கள், 1977 ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி மாதம் இயற்கை எய்தினார். அதனைத் தொடர்ந்து, ஒட்டுமொத்தத் தமிழரின் நன்மதிப்பையும், நம்பிக்கையையும் பெற்று, 1949 களில் இருந்து தமிழரின் அரசியல் உரிமைகளுக்காவும், விடிவிற்காகவும் சிங்கள அரசியல் தமையிடம் விலைபோகாமல் தொடர்ந்து போராடிய எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் அவர்களும், இயற்கை எய்தினார். அதன்பின்னர், தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவராக, அ. அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டார். இறப்பதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன்னர், தேசிய அரசுப் பேரவையில் செல்வநாயகம் அவர்கள் ஆற்றிய உரையில், தனித் தமிழ் ஈழம் அமைப்பதை அவர் முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டார் என்பதைத் தெளிவாக அறிய முடிகின்றது.

1976 ஆம் ஆண்டு, நவம்பர் மாதம் 19 ஆம் நாள், நாடாளுமன்றத்தில் ஒரு மசோதாவின் மீதான விவாதத்தின்போது, 'ஐக்கிய இலங்கை' என்ற கோட்பாட்டில் தன்னால் நம்பிக்கை கொள்ள முடியாமல் இருப்பதை, நெஞ்சைத் தொடும் வகையில் அவர் ஒப்புக்கொண்டு உள்ளார். தமிழ் பேசும் மக்கள் இழந்த உரிமைகளை மீட்டு எடுப்பதையே முதன்மையான இலட்சியமாகக் கொண்டு இருந்த அவரது சமஷ்டி இயக்கம், இறுதியில் தோற்றுவிட்டதை அவர் தெளிவாக எடுத்துக் கூறி உள்ளார். அத்தோடு, தமிழ் ஈழம் தவிர, தமிழர்களுக்கு மாற்று வழி இல்லை என விதந்துரைந்தார் என்பதை, பின்வரும் அவரது விவாதப் பேச்சில் இருந்து அறிய முடிகின்றது.

"சமஷ்டி அரசியல் அமைப்புக்கான கோரிக்கையை நாம் கைவிட்டு விட்டோம். சிங்கள மக்கள், ஒருநாள் எமது தமிழ் ஈழக் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்வர் என்பதும், நாம் எமக்கென தனியான ஒரு தேசத்தை, இந்தத் தீவின் ஏனைய பகுதியில் இருந்து பிறிதாக நிறுவுவோம் என்பதும் எமக்குத் தெரியும்." (9)

செல்வநாயகம் அவர்கள், தானும், தமது கட்சியும் முன்னெடுத்த தமிழ் ஈழத்தின் கொள்கையில், எவ்வளவு நம்பிக்கையுடனும், தெளிவுடனும்

இருந்தார் என்பதை, அவரது உரை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அவரது தலைமையில், தமிழ் ஈழ இலட்சியத்தைத் தமது மனதில் சுமந்துகொண்டு, தீவிரமாக சிங்கள அரசை எதிர்க்கும் இரகசிய நடவடிக்கைகளில், தமிழ் இளைஞர்கள் ஈடுபட்டனர்.

அரசியல் அதிகாரிகளையும், அரசு சார்ந்த தமிழ்த் தலைவர்களையும், அரசு பாதுகாப்பு அலுவலர்களையும் குறி வைப்பதும், சிறிய ரகத் துப்பாக்கிகளையும், வெடிமருந்துகளையும் சேகரிப்பதும், அவற்றைத் தேவையான நேரங்களில் பயன்படுத்தவும் தொடங்கி இருந்தனர்.

அவர்களுள் பலரை, சிங்களப் படைகள் கைது செய்து, சிறையில் அடைத்துச் சித்திரவதை செய்தனர். ஆனால், அத்தகைய இளைஞர்களின் தமிழ் ஈழம் நோக்கிய தீவிரக் கொள்கைகளையும், தியாகத்தையும், அமிர்தலிங்கம் அவர்களும், அவரின் சகாக்களும் பெரிதாகக் கருத்தில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

இவ்வாறான ஒரு சூழ்நிலையில், 1974 இல் யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் தோற்றம் பெற்ற யாழ்ப்பாண வளாகம், 1977 இல், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமாகத் தரம் உயர்த்தப்பட்டது. பல தலைசிறந்த கல்விமான்கள், தெற்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்தும், உலகின் பல பாகங்களில் இருந்தும் தமது சொந்த நாட்டுக்கும், இனந்தலைமுறையினருக்கும், கல்வியை வழங்கிச் சேவை புரியும் விருப்பத்துடன் வந்து இணைந்து கொண்டனர்.

பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, இந்திரபாலா, மகேஸ்வரன், கணேசலிங்கம், கைலாசநாதக் குருக்கள், செல்வநாயகம் போன்ற தலைசிறந்த கல்விமான்கள், யாழ்ப்பாண வளாகம், 1974 ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்ட காலத்திலேயே தமது பணியைத் தொடங்கி, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமாகத் தரம் உயரும் அளவுக்குத் தமது பங்களிப்பைச் செய்தார்கள். பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள், அதன் துணைவேந்தராக நியமனம் பெற்றார். பேராசிரியர்களான சிவஞானசுந்தரம், ரொனி ராஜரட்னம், சிறிதரன் போன்ற கல்விமான்களும் இக்காலகட்டத்தில், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தை வந்து அடைந்தனர்.

1974 ல் இருந்தே, சிங்கள மாணவர்களும், சிங்கள விரிவுரையாளர்களும், பேராசிரியர்களும் இப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்க்கப்பட்டு இருந்தனர்.

கலை, விஞ்ஞானம், நுண்கலை, மருத்துவம் போன்ற முக்கியமான துறைகள், மிகவும் விடுவிடுப்பாகத் தமது கல்விச்சேவையை ஆற்றிக்கொண்டு இருந்தன. கலை அரங்கு, நூல் நிலையம், ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்குமான தனித்தனி வதிவிட வசதிகள், விளையாட்டுத் திடல்கள் எனச் சகல வசதிகளையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பல்கலைக்கழகமாக, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் மலர்ந்த ஒரு பொற்காலமாக இதைக் கொள்ளலாம். அத்துடன், தமிழர் போராட்ட முனைப்பிற்கும், அதன் வளர்ச்சிக்கும், எழுச்சிக்கும் இந்தப் பல்கலைக்கழகம் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது. இதன் விளைவாக, பல இளைஞர்களும், இளம்பெண்களும், தேச விடுதலைக்கான போராட்டங்களில் குதித்ததோடு, எழுச்சி பெற்றுக்கொண்டு இருந்த விடுதலை இயக்கங்களுடன் இணைந்து கொண்டனர்.

செல்வநாயகம் மறைவுக்குப்பின், தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவர் அமிர்தலிங்கமும், அவரது சகாக்களும், தனிநாடு நிறுவுவதைத் தமது இலட்சியமாகப் பிரகடனப்படுத்தியபோதிலும், 1977 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற நாடாளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலில் போட்டியிடத் தீர்மானித்தனர். அவர்கள் தமது தேர்தல் அறிக்கையில், பின்வருமாறு குறிப்பிட்டு இருந்தனர்:

“தெரிவு செய்யப்படும் தமிழ் பேசும் பிரதிநிதிகள், இலங்கைத் தேசிய அரசுப் பேரவையின் உறுப்பினர்களாயுள்ள அதேவேளையில், தமிழ் ஈழத்தின் தேசியப் பேரவையாகவும் தம்மை அமைத்துக் கொண்டு, அதன் அரசியல் அமைப்பை, சமாதான வழிகளிலோ அல்லது நேரடி நடவடிக்கைகளிலோ, அல்லது போராட்டம் மூலமாகவே செயற்படுத்துவதன் ஊடாக, தமிழ் ஈழத்தின் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டுவர்.”⁽¹⁰⁾

சகல வழிகளிலும் போராடி சிங்கள அரசுடன் தோற்றபின்தானே, தமிழ் ஈழத்தின் சுதந்திரத்தை வெல்வதற்காக, வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தை இவர்கள் பிரகடனப்படுத்தினார்கள். அமைதிவழிப் போராட்டம் சரிவராது என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தும், சொற்பதங்களால் அரசியல் நடத்தினர். தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்காகத் தமிழ் இளைஞர்களைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றனர்.

1977 நாடாளுமன்றத் தேர்தல்

எதிர்பார்ப்புகளுக்கு இணங்க, வடமாகாணத்தின் பதினான்கு

தொகுதிகளிலும், தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் வெற்றி பெற்றார்கள். கிழக்கு மாகாணத்தின் பதினொரு தொகுதிகளில், நான்கு இடங்களையும், தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி கைப்பற்றியது. அந்தத் தேர்தலில், நாடாளுமன்றத்தின் 168 இடங்களில், 139 இடங்களில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி வெற்றி பெற்று, முன்னொருபோதும் கண்டிராத வகையில் பெரும்பான்மையை ஈட்டியிருந்தது. சிங்களப் பௌத்த பேரினவாதியான ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே அவர்கள், அரசுத் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி, நாடாளுமன்றத்தில் அதிக இடங்களைப் பெற்ற இரண்டாவது கட்சியாக உருவெடுத்தது. எனவே, அக்கட்சிக்கு எதிர்க்கட்சி என்ற தகுதியும், அதன் தலைவரான அமிர்தலிங்கம் அவர்களுக்கு, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் பதவியும் கிடைத்தது.

அவர் தமது நாடாளுமன்ற உரையில், தமது கட்சியின் நிலையை, பின்வருமாறு வலியுறுத்தினார்:

“சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில், தமிழ்த்தேசத்தின் விடுதலைக்காக உழைத்து, தமிழ் ஈழத்தை நிறுவுவதற்காகவே தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணியின் உறுப்பினர்கள் இந்தத் தேசியப் பேரவைக்குத் தேர்ந்து எடுக்கப்பட்டனர்.”⁽¹¹⁾

இலங்கையின் சிங்கள ஆட்சியாளர்கள், தமக்கு சிங்கள மக்கள் வழங்கிய அமோக ஆதரவின் விளைவாக, இறுக்கமான சிங்கள பௌத்த தேசியவாதச் சித்தாந்தங்களுக்குள் மூழ்கி, ஜெயவர்த்தனேவின் தலைமையின் கீழ் மிகவும் மமதை அடைந்து இருந்த காலமாகவே, இப்பகுதி இலங்கை வரலாற்றில் காணப்படுகின்றது. அதேபோன்று, தமிழ் ஈழக் கோரிக்கையை, தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் முன்வைத்ததன் விளைவாகவே, பெரும்பான்மையான தமிழ் மக்கள், தமது ஆணையை தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கு வழங்கினர். இவ்வாறு, ஒவ்வொரு இக்கட்டான அரசியல் சூழ்நிலையிலும், தமது ஒட்டுமொத்த ஆதரவையும், தமிழ் மக்கள், தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கும், விடுதலைப் போராளிகளுக்கும் வழங்கியே வந்தனர். ஆனால், அந்தக் காலகட்டத்தில், தமிழ் இளைஞர்களை எப்படியும் தம்பக்கம் இழுத்து, ஜனநாயக வழிகளில் அரசியல் வியாபாரம் செய்வதுதான், தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கு அப்போதைய தேவையாகவும், வசதியாகவும், வாய்ப்பாகவும் இருந்திருக்கின்றது.

உண்மையில் அவர்கள், தமிழ் ஈழத்துக்கான மக்கள் ஆணையைப் பெறுவதற்காகவே நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிட்டிருந்தால், அந்த ஆணையைப் பெற்றதற்குப் பின்னர், அவர்கள் நாடாளுமன்றத்தைப்

புறக்கணித்து இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்து இருந்தால், சிங்கள தேசத்துக்கும், உலகத்துக்கும், தமிழர்களின் ஒட்டுமொத்த நிலைப்பாட்டை, உறுதியாக அறிவித்து இருக்கலாம். தமிழ் இளைஞர்களும், தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுடன் இணைந்தே தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தை உரிய முறையில் நடத்தி இருப்பார்கள். ஆனால் அவ்வாறு செய்யாத தமிழ் அரசியல் தலைவர்களின் போக்கு, இளந்தலைமுறையினரால் சந்தேகக் கண்ணோடு பார்க்க இடம் அளித்தது. தேர்தலில் தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் முன்வைத்த தமிழ் ஈழத்துக்கான ஆணை என்ற முழுக்கம்தான், அவர்களுக்குப் பாரிய வெற்றியைக் கொடுத்து, நாடாளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சியாக அமரக்கூடிய வாய்ப்பை வழங்கியது. அத்துடன், ஈழ விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களுக்கும் மிகப்பெரிய உந்துசக்தியை வழங்கியது.

சிங்கள தேசத்தின் எச்சரிக்கை

1977 ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்ட் 16 ஆம் நாள், யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கல்லூரி ஒன்றில் இடம் பெற்ற களியாட்ட விழாவில், மாணவர்களுக்கும், சிங்களக் காவல்துறையினருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட மோதலால், இலங்கையின் தெற்கு மாகாணங்களில் இனக்கலவரம் வெடித்தது.⁽¹²⁾ அங்கே ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டனர்; பலர் கொல்லப்பட்டனர். அவர்களின் வீடுகளும், வணிக நிறுவனங்களும் தீவைத்துக் கொளுத்தப்பட்டன. அவர்களுடைய உடைமைகளைச் சிங்களவர்கள் கொள்ளையடித்தனர். இக்கலவரத்தில், மலையகத் தமிழர்களும் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். 1956, 1958 களுக்குப் பின்னர், தமிழருக்கு எதிராக வெடித்த மூன்றாவது இனக்கலவரமாக இது இடம் பெற்றது. தெற்கே உள்ள சிங்களப் பிரதேசங்களில் இருந்தும், மலையகத்தில் இருந்தும், ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் பாதுகாப்புத் தேடி, வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு அகதிகளாக இடம் பெயர்ந்தனர். இந்த வன்முறை வெறியாட்டங்கள், தமிழ் இளைஞர்களின் விடுதலை வேட்கைத் தீயில், மேலும் எண்ணெயை ஊற்றியது போலாகியது. வடக்கு, கிழக்கு பிரதேசமே தமிழ் மக்களுக்குப் பாதுகாப்பான இடம் என்பதையும், அதுவே அவர்களின் தாயகம் என்பதையும், சிங்கள தேசம், மிகவும் வெளிப்படையாக, தமிழ் மக்களுக்கும், உலகத்துக்கும் பறை சாற்றியது. இதுவே, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களின் எழுச்சியை வெகுவாக ஊக்குவித்தது.

தமிழ் மக்கள் கொதிப்பு அடைந்த நிலையிலும், தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை

முன்னணித் தலைவர்கள், பிரச்சினையைப் பேசித் தீர்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் இருந்து விலகாதவர்களாக, தமிழர் பிரதேசங்களில் உண்ணாவிரதப் போராட்டங்களை நடத்தினர். ஆயுதம் ஏந்திப் போராடுகின்ற நிலையில் அவர்கள் இல்லை. இருப்பினும், ஆயுதம் ஏந்திய தமிழ் இளைஞர்களை அவர்கள் ஊக்குவித்து இருக்கலாம். அதையும் அவர்கள் செய்யவில்லை. ஆனால், சுதந்திரத் தமிழ் ஈழம் அமைக்கும் இலட்சியத்தில் இருந்து, தமிழ் இளைஞர்கள் தொடக்கத்தில் இருந்து மாறாமல், ஒரே நிலையில் இருந்தனர் என்பதை, அவர்களுடைய செயற்பாடுகள் தெளிவாகக் காட்டின.

அத்தகைய இளைஞர்களால், உண்ணாவிரதப் போராட்டங்களை ஏற்க முடியவில்லை. எனவே, எங்கெல்லாம் தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் உண்ணாவிரதப் போராட்டங்களை ஒழுங்கு செய்து நடத்தினார்களோ, அங்கெல்லாம் இளைஞர்கள் சென்று, அதைத் தடுத்து நிறுத்தும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். இவ்வாறான நிகழ்வுகள், தமிழ் அரசியல் தலைவர்களை ஈழமக்களின் அரசியல் வாழ்வில் இருந்து புறந்தள்ளி, தமிழ் இளம் தலைமுறையினரின் தலைமையின்கீழ் அணிதிரள வழி அமைத்துக் கொடுத்தது.

1977 இல் தமிழருக்கு எதிரான இனக்கலவரத்தை அடுத்து, இளைஞர்கள், தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள், தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம், ஈழப் புரட்சிகர அமைப்பாளர் போன்ற இயக்கங்களில் சேரத் தொடங்கினர். தமிழ் தேசம் எங்கும், சிங்கள இராணுவ அடக்குமுறைக்கு எதிரான செயற்பாடுகள் முடுக்கி விடப்பட்டன. எனவே, இலங்கை அரசு, தமிழ் இளைஞர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தைத் தமது ஆயுத பலத்தினாலும், அடக்குமுறையாலும், சட்டதிட்டங்களாலும் அடக்கி விட முனைப்புடன் செயற்பட்டது. இதன் விளைவாக, 1979 ஆம் ஆண்டு, பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் ⁽¹³⁾ என்னும் மசோதாவை, நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றியது. இச்சட்டத்தின்கீழ் கைது செய்யப்படும் எவரையும், எவ்வித விசாரணையும் இன்றி, 18 மாதங்களுக்குத் தடுத்து வைப்பதற்கு, அனுமதி வழங்கியது. அதன்படி, தமிழ் இளைஞர்களைச் சந்தேகத்தின்பேரில் கைது செய்து, சிறையில் அடைத்துச் சித்திரவதை செய்தனர்.

இவ்வாறாகத் தமிழ் இளைஞர்களை ஒடுக்கி விடலாம் என, சிங்கள அரசு தப்புக்கணக்குப் போட்டது. அதற்கு மாறாக, தமிழ் இளைஞர்களின் போராட்ட வேகம் அதிகரித்தது. ஆயிரமாயிரம் இளைஞர்களும், இளம்பெண்களும், தாமாகவே முன்வந்து, விடுதலை இயக்கங்களில்

இணைவதை, யாராலும் தடுக்க முடியவில்லை. அதுவரையிலும் கெரில்லா பாணியில் இடம் பெற்ற விடுதலை இயக்கங்களின் தாக்குதல் நடவடிக்கைகள், அரசு படைகளையும், அவர்களின் பாரிய தாக்குதல் நடவடிக்கைகளையும் சமபலத்துடன் எதிர்க்கக்கூடிய நிலைக்கு முன்னேறியது.

ஈழ விடுதலை இயக்கங்கள்

ஆனால், 1980 களின் தொடக்கத்தில், சில பின்னடைவுகளும் ஏற்பட்டன. குறிப்பாக, தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள் அணிகளுக்குள் கருத்து வேறுபாடுகள் வளர்ந்தன. எனவே, உமா மகேஸ்வரன் தலைமையில் ஒரு பிரிவினர் அந்த இயக்கத்தில் இருந்து விலகிச் சென்று, 'தமிழ் ஈழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம்' (People's Liberation Organisation of Tamil Eelam- PLOTE) என்ற அமைப்பை உருவாக்கினர். இவ்வேளையில், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன், குட்டிமணி, தங்கத்துரை தலைமையிலான 'தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்'துடன் (Tamil Eelam Liberation Organisation-TELO) தன் உறவை வளர்த்துக் கொள்ளவும் தவறவில்லை.⁽¹⁴⁾

1979 ஆம் ஆண்டு, ஈரோஸ் இயக்கத்தில் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகளால், அந்த இயக்கத்தில் இருந்து வெளியேறிய பத்மநாபா, சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரன் ஆகியோர், பத்மநாபா தலைமையில், 'ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி' (Eelam People Revolutionary Liberation Front-EPRLF) என்ற இயக்கத்தைத் தொடங்கி இருந்தனர்.

மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை

தமிழ் இளைஞர்கள் நடத்திய பல்வேறுபட்ட போர் உத்திகள், ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனேவையும், சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசையும், சிக்கலான சூழ்நிலைக்கு உள்ளாக்கியது. எனவே, ஜெயவர்த்தனே அரசாங்கம், மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் மூலம் தமிழரைத் திருப்திப்படுத்தலாம் எனத் தப்புக்கணக்குப் போட்டது. அதற்கான மசோதா, 1981 ஆம் ஆண்டு, நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டு வரப்பட்டு, ஜூலை மாதம் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளுக்கான தேர்தல் நடைபெறும் எனவும் அறிவித்தது.⁽¹⁵⁾ யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கல்விமான்கள், மாவட்ட சபை மசோதா, தமிழரின் அரசியல் பிரச்சினையைத் தீர்க்க உதவ மாட்டாது என்று கூறியபோதும், தமிழர் கூட்டணியினர் மாவட்ட சபை மசோதாவை ஆதரித்தனர். மாவட்ட சபைகளுக்கான தேர்தலில் நிற்பதெனத் தீர்மானித்தனர்.

தேர்தல் பிரச்சாரங்களின்போது, யாழ் மாவட்ட ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் முதன்மை வேட்பாளர் ஆர். தியாகராஜா, தமிழ் இளைஞன் ஒருவனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். மற்றொரு சம்பவத்தில், காவல்துறையினர் இருவர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.⁽¹⁶⁾ இறுதியில், அந்த மாவட்ட சபைத் திட்டத்தை, நிறைவேற்ற முடியாமற் போயிற்று. இதன் விளைவாக, மே மாதம் யாழ் நகரில் கலவரம் மூண்டது. தமிழரின் 95ஆயிரம் நூல்களையும், கையெழுத்துப் பிரதிகள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற அரிய பொக்கிசங்கள் சேகரித்து வைக்கப்பட்டு இருந்த, யாழ் நூலகத்தையும், சிங்களப் படையினர் எரித்துச் சாம்பலாக்கினர்.⁽¹⁷⁾ யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளிவரும் 'ஈழநாடு' பத்திரிகை அலுவலகம், யாழ் சந்தை உள்ளிட்ட ஆயிரத்துக்கும் கூடுதலான வணிக நிறுவனங்கள், கடைகளைத் தீவைத்து எரித்தனர். இச்சம்பவங்கள் நடைபெற்றபோது, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அமைச்சர்களான, சிறில் மாத்யூ, காமினி திசநாயக போன்றவர்கள், யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தார்கள் எனவும், அழிப்பு நடவடிக்கைகளின் பின்னணியில் அவர்களே செயற்பட்டார்கள் எனவும், பல ஆதாரங்கள் வெளியாகி உள்ளன.⁽¹⁸⁾

இக்கலவரங்களைத் தொடர்ந்து, சிங்கள-தமிழ் இனங்களுக்கு இடையில் முறுகல் நிலை தீவிரம் அடைந்தது. வன்முறைகள் தெற்கு மாகாணங்களுக்கும் பரவின. இம்முறை, தமிழருக்கு எதிராகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள், நன்கு திட்டமிடப்பட்டவையாகவும், தமிழர்கள் அதிமாகக் குடியிருந்த இடங்களை இலக்கு வைத்தவையாகவும் காணப்பட்டன. கொள்கை அற்ற இனவாத சிங்கள அரசியல் பிரமுகர்களால் ஏவப்பட்ட சிங்களக் காதையர்கள், தமிழர்களை மோசமாகத் தாக்கியதுடன், அவர்களுடைய வீடுகள், சொத்துகளைக் கொள்ளையடித்தும், தீவைத்தும் அழித்தனர்.

1983 இனக்கலவரம்

1983 ஆம் ஆண்டு, யூலை மாத இறுதியில், இந்தத் தாக்குதல்கள் உச்சகட்டத்தை அடைந்தன. இரண்டாயிரத்துக்கும் கூடுதலான தமிழர்கள், அதிலும் அப்பாவிகள், வாள்களால் வெட்டப்பட்டும், துப்பாக்கிகளால் சுடப்பட்டும், தீ வைத்து எரித்தும் கொல்லப்பட்டனர். தமிழ்ப்பெண்கள், சிங்களக் காதையரால் பாலியல் வன்கொடுமைகளுக்கு உள்ளாயினர். பல மில்லியன் பெறுமதியான தமிழர்களின் வணிக நிறுவனங்கள், கடைகள், தொழிற்சாலைகள் உடைத்து நொறுக்கப்பட்டுப் பாரிய அழிவுகளுக்கு உள்ளாயின. ஒரு இலட்சத்துக்கும் கூடுதலான தமிழர்கள் ஏதிலிகளாக ஆக்கப்பட்டனர். நாற்பது ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள், கடல் கடந்து

வந்து, இந்தியாவிலும் உலகின் வேறுபல நாடுகளிலும் தஞ்சம் புகுந்தனர். தென் இலங்கையில் வாழ்ந்த பல்லாயிரக்கணக்கான இலங்கைத் தமிழரும், மலையகத்தில் வாழ்ந்த இந்தியத் தமிழரும் கப்பல்களில் ஏற்றப்பட்டு, அகதிகளாக, வடக்கு, கிழக்கு பிரதேசங்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். இத்தகைய இன அழிப்பு கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டதற்கு, யாழ்ப்பாணத்தில் விடுதலைப்புலிகள் பதுங்கி இருந்து தாக்கியதில், 13 இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டதே காரணம் எனச் சிங்கள அரசு கூறி வருகின்றது.

இதனை அடுத்த முக்கிய நிகழ்வாக, சிறீலங்காவின் ஐக்கியத்தையும், பிரதேச ஒருமைப்பாட்டையும் ஏற்றுச் சத்தியப் பிரமாணம் செய்யத் தவறும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், தமது பிரதிநிதித்துவ உரிமையை இழக்க நேரிடும் என்ற, அரசியல் அமைப்புத் திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், இச்சத்தியப் பிரமாணத்தைச் செய்ய மறுத்ததால், அவர்கள் தமது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பொறுப்பை இழந்தனர். இதனால், அவர்கள் தமது நடவடிக்கைகளை, நாடாளுமன்றத்தில் முன்னெடுக்கும் வாய்ப்பு இல்லாமல் போயிற்று. அவர்களுள் பலர், இந்தியாவில் அடைக்கலம் பெற்று உள்ளனர்.

சிங்கள தேசத்தின் செய்தி

1983 யூலை தமிழ் இன அழிப்பின் ஊடாக, சிங்கள தேசம், சில முக்கியச் செய்தியை, தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கும், தமிழ்த் தேசத்துக்கும், உலகுக்கும் அறிவித்தது. மிதவாத தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், தமிழரின் உரிமைகளுக்காக, சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசுடன், ஜனநாயக வழிமுறைகளில் போராடுவதால், எதுவித நியாயமான தீர்வையும் எட்டப் போவது இல்லை என்பது முதலாவது செய்தி. தமிழர்கள் தமது வரலாற்றுப் பாரம்பரியப் பிரதேசமும், அவர்களது சொந்தமானதுமான வடக்கு, கிழக்கில்தான் வாழ்ந்தாக வேண்டுமே அல்லாது, சிங்களப் பெரும்பான்மையினர் வாழ்கின்ற தென்னிலங்கையில் அல்ல என்பது இரண்டாவது செய்தி. சிறுபான்மைத் தமிழருக்கு, எதிர்காலத்தில் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தோடும், அதை முன்னின்று நடத்தும் இளைஞர்களோடும் இணைந்து, தமது தேசத்தின் விடுதலைக்காகப் போராடுவதைத் தவிர, வேறு எந்த வழிகளும் இல்லை என்பதை, இச்செய்திகள், சூசகமாகத் தெரியப்படுத்தின. மூன்றாவதாக, சிறீலங்கா ஒரு தீவு; அங்கே இரண்டு நாடுகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று 'சிங்கள நாடு', மற்றையது 'தமிழ் ஈழம்' என்பதையும், சிங்கள தேசம் தனது செயல்களால் காட்டிவிட்டது.

விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவு

1983 இனப்படுகொலைகள், போராட்ட இயக்கங்களுக்கு மேலும் பல வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. முதலாவதாக, இக்காலகட்டத்தில் இலங்கையின் அண்டை நாடான இந்தியாவில் பிரதமராக இருந்த இந்திரா காந்தி மற்றும் அவரது காங்கிரஸ் அரசின் அனுதாபத்தைத் தமிழ் மக்களும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராளிகளும் பெற்றுக்கொண்டனர். இரண்டாவதாக, தமிழ்நாடு மாநில அரசின் முதல் அமைச்சராக இருந்த எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் அவர்களின் உணர்வுடன் கூடிய அனுதாபத்தையும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராளிகள் ஒட்டுமொத்தமாகத் திரட்டி எடுத்து இருந்தனர். மூன்றாவதாக, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் தேவையை நியாயப்படுத்தும் அளவுக்கு, உலக நாடுகளின் கவனத்தை ஈர்த்தது. நான்காவதாக, தமிழ் மக்களின் ஒட்டுமொத்த ஆதரவையும், விடுதலை இயக்கங்கள் தாராளமாகப் பெறத் தொடங்கினர். ஐந்தாவதாக, தமிழ்நாட்டுக்கும், ஐரோப்பிய, அமெரிக்க, கனடா, அவுஸ்ரேலியா போன்ற நாடுகளுக்கும், அகதிகளாகச் சென்ற தமிழர்களின் ஆதரவுகளையும், பல்வேறு வழிகளில் எதிர்காலத்தில் பெறுவதற்கும் வழி அமைத்துக் கொடுத்தது. ஆறாவதாக, தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கும், விடுதலைப் போராளிகளுக்கும், இந்தியாவினுடைய கதவு அகலத் திறந்து விடப்பட்டது. அவர்கள் தம்மைப் பல்வேறு வழிகளில் பலப்படுத்துவதற்கு, நல்ல வாய்ப்பும் கிடைத்தது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் இளைஞர்களையும், இளம்பெண்களையும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் துணிச்சலோடும், உணர்வோடும் பங்கேற்கச் செய்தது.

1970 களில் இருந்து, சிறிய இரகசியக் குழுக்களாகத் தமிழர் தரப்பில் இருந்து தோற்றம் பெற்ற தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டக் குழுக்கள், 1976 க்குப் பின்னர், எல்.ரீ.எ., ரெலோ, ஈ.பி.ஆர்.எல்.ஃப், புளொட், ஈரோஸ் ஆகிய விடுதலை இயக்கங்களாக வளர்ச்சி பெற்றமை, ஏற்கனவே எடுத்துக் கூறப்பட்டு உள்ளது. ஆனால், 1983 இனக்கலவரத்துக்குப் பின்னர், சுமார் 30க்கும் மேற்பட்ட விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்கள் வரை ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கு எடுத்துக் கொண்டு இருந்தமையை, பல்வேறு பத்திரிகைச் செய்திகளில் இருந்து அறிய முடிகிறது. இவ்வாறான நிலைமைக்கு, சிங்களப் பேரினவாத அரசின் தமிழர்களின் மீதான இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளே அடிப்படைக் காரணங்களாகவும், உடனடிக் காரணங்களாகவும் அமைந்தன.

இதற்குப் பிறகு, இந்திய அரசிலும், தமிழ்நாட்டு அரசிலும் ஏற்பட்ட

மாற்றங்களும், அவர்களின் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளும், ஈழ விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்கள் தோன்றுவதற்கும், அழிவதற்கும் காரணமாக அமைந்தன என்பது, கசப்பான உண்மை ஆகும். எது எப்படி இருந்தபோதிலும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராளிகளும், தமிழ் அரசியல் தலைவர்களும் தமது தமிழ் ஈழத்துக்கான நியாயங்களை, இந்தியாவிலும், தமிழ்நாட்டிலும் எடுத்து உரைக்கவும், 1983 ஆம் ஆண்டுக் கலவரம் வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது.

மேலும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராளிகள், 17 மைல்கள் தொலைவில் உள்ள தமிழ்நாட்டுக் கடற்கரையைச் சென்று அடைந்து, தமது பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்தியதோடு, சிங்கள இராணுவத்தினருக்கு எதிரான தமது படைபலத்தையும், பயிற்சியையும் பெறுவதற்கு நல்ல வாய்ப்பையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. இந்தியாவின் தலையீடும், ஆர்வமும், தேவையும் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் முழுமையாக ஈடுபட வைத்தது. இந்திய இராணுவத்தினரால், முக்கியமான தமிழ்ப் போராளிகள், இயக்கங்களுக்கு, 1986 வரையிலும் போர்ப்பயிற்சிகள் அளிக்கப்பட்டன.

இந்தியா மட்டும் அன்றி, வேறு சில நாடுகளிலும், ஈழ விடுதலைப் போராளிகள் தமது போர்ப்பயிற்சியைப் பெறத் தொடங்கி இருந்தனர். குறிப்பாக, 1976 ஆம் ஆண்டு, ஈரோஸ் இயக்கப் போராளிகளுக்கு, லெபனான் நாட்டில் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. அதேபோன்று, எல்ரீஈ இயக்கப் போராளிகளுக்கும், லெபனானில் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. இத்தகைய பயிற்சிகளால், ஈழ விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்கள், பலமும், நம்பிக்கையும் கொண்டவர்களாக மேலும் எழுச்சி பெற்றனர். சிங்கள அரசும், சிங்கள இராணுவமும், பாரிய எதிர்ப்பை எதிர்நோக்க வேண்டிய நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

1984 வரையிலும் யாழ்குடா நாட்டுக்குள் செயற்பட்டுக் கொண்டு இருந்த போராட்ட இயக்கங்கள், இப்பொழுது, வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பையும் கடந்து, கிழக்கு மாகாணத்துக்கும், தெற்கு நோக்கியும் தமது நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் அளவுக்குப் பலம் பெற்று, பரந்து விரிந்த செயல்பாடுகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினர். இதுவரையிலும், ரோந்து செல்லும் படை அதிகாரிகளைத் தாக்கி அழித்த நிலைமைகளுக்கு மேலாக, இராணுவ, கடற்படை முகாம்கள் மீது திடீர்த்தாக்குதல்களை மேற்கொள்ளும் அளவுக்கு, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராளிகள் பலம் பெற்றனர். தமிழ் மக்கள் வாழ்கின்ற பகுதிகளில், சிங்கள இராணுவம் மேற்கொண்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளுக்கும், அவர்கள் பதிலடி கொடுக்கத் தவறவில்லை. பல வழிகளிலும் தமது இராணுவ பலத்தைப் பெருக்கிக்கொண்ட போராளிகள்,

இந்தியா, இஸ்ரேல், லெபனான் போன்ற நாடுகளிலும் தமது போர்ப்பயிற்சிகளைப் பெற்று, கட்டுப்பாடு கொண்ட ஒரு விடுதலைப் போராட்ட இயக்கமாகத் தம்மை வளர்த்துக் கொண்டனர்.

தரையில் இருந்த வானில் செலுத்தப்படும் ஏவுகணைகளையும், சிறிய ரக பீரங்கிகளையும், எறிகுண்டுகளை வீசுவதிலும், இராணுவ வாகனங்களைக் குண்டு வைத்துத் தகர்ப்பதிலும், கட்டடங்களைத் தகர்க்கின்ற தொலைக்கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகளைப் பயன்படுத்துவதிலும், அரசு படைகளுடன் நேருக்கு நேர் நின்று மோதுகின்ற, மரபு வழியான போர்முறைகளிலும், நல்ல தேர்ச்சியும், பயிற்சியும் பெற்று, துணிச்சலான விடுதலைப் போராளிகளாக உயர்ச்சி பெற்றனர். சிங்கள அரசு, நாட்டின் தேசிய வருமானத்தில் கணிசமான அளவு பணத்தைச் செலவு செய்து, போர் ஆயுதங்களை வாங்கிக் குவித்தது. இராணுவக் கட்டமைப்புகளை வலுப்படுத்தியது; இராணுவச் சிப்பாய்களின் எண்ணிக்கையைப் பல மடங்கு உயர்த்தியது. இருதரப்பினருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட மோதல்களால், இக்காலகட்டத்தில், தமிழ் ஈழத்தில் மட்டும் அல்ல, இலங்கை முழுமையும் ஒரு போர்க்களமாகவே காட்சி அளித்தது.

இந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையில், முக்கியமான விடுதலை இயக்கங்களான எல்ரீஈஈ, ஈபிஆர்எல்எஃப், ரெலோ, புளோட் ஆகிய இயக்கங்கள், தாம் எல்லோரும் ஒழுங்கு சேர்ந்து, ஒற்றுமையாக இலங்கை இராணுவத்தை எதிர்க்க வேண்டிய ஒரு கட்டாயத்தை உணர்ந்தனர். இதன் விளைவாக, முதலில் ஈபிஆர்எல்எஃப், ஈரோஸ், ரெலோ, புளோட் ஆகிய விடுதலை இயக்கங்களின் தலைவர்கள், 1984 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம், 'ஈழத்தேசிய விடுதலை முன்னணி' (Eelam National Liberation Front-ENLF) என்ற அணியின்கீழ் ஒன்றுதிரண்டனர்.⁽¹⁹⁾

அதன் தலைவர்கள், தமது தனித்துவத்தைத் தொடர்ந்து பேணுகின்ற அதேவேளையில், இலங்கை இராணுவத்துக்கு எதிரான செயற்பாடுகளில் ஒன்றிணைந்து செயற்படுவது என உடன்பட்டனர். தொடக்கத்தில் இந்த அணியில் சேராது தனித்து நின்ற எல்ரீஈஈ அணியினர், பின்னர் 1985 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம், இம்முன்னணியினருடன் இணைந்து கொண்டனர்.⁽²⁰⁾ இவர்கள் அனைவரும் ஒற்றுமையாக, இந்திய அரசினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட திம்பு பேச்சுவார்த்தையில் கலந்துகொண்டனர். இருந்தும், சிங்கள அரசுடனான அந்தப் பேச்சுவார்த்தை தோல்வியில் முடிந்தது.

தமிழ் ஈழம் கோருவதற்கான தமது கொள்கையைத் துறப்பதற்கு மறுத்ததைத் தொடர்ந்து, புதிய அரசியல் சீர்திருத்த ஒழுங்கின்படி, தமது

நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பதவிகளை இழந்த தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தனித்து விடப்பட்டு இருந்தபோதிலும், அவர்களும் திம்பு பேச்சுவார்த்தையில் பங்கு எடுத்துக் கொண்டனர். ஆனால், தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி கட்சியும், அதன் தலைவர்களும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் பேராளிகளாலும், தமிழ் மக்களாலும் ஓரங்கட்டப்பட்ட நிலையிலேயே இருந்தனர்.

புளொட் இயக்கத்தின் அழிவு

ஈழ விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களின் வரலாற்றில், 1986 ஆம் ஆண்டு மிகவும் துன்பகரமானது. அதி தீவிர முயற்சிகளாலும், நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலும், முக்கியத்துவம் கருதியும், விடுதலை இயக்கங்கள் ஒன்றாக இணைந்தன. ஆனால், இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு உள்ளாகவே, அந்த முன்னணி உடைந்தது. அத்துடன் மட்டும் அல்லாது, ஒரு இயக்கம், மற்றொரு இயக்கத்தை அழித்து ஒழிக்கும் அளவுக்குச் சென்று விட்டது. இதுவே, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்துக்கும், தமிழ் ஈழ விடுதலைக்கும் ஏற்பட்ட முதல் பாரிய பின்னடைவு ஆகும்.

1982 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், சென்னையில் உள்ள பாண்டி பசாரில், புளொட் இயக்கத்தின் தலைவர் உமா மகேஸ்வரனுக்கும், எஸ்.ரீ. யின் தலைவர் பிரபாகரனுக்கும் இடையில் துப்பாக்கிச் சமர் இடம் பெற்றதன் விளைவாக, இவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் உள்பகை இருந்து வந்தது.⁽²¹⁾ விடுதலைப்புலி இயக்கத்துடன் ஆயுத மோதலைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு, யாழ்குடா நாட்டில் இருந்தும், ஏனைய இடங்களில் இருந்தும் வெளியேறி, தலைமறைவான இயக்கமாக மாறி, இறுதியில், உமா மகேஸ்வரன், கொழும்பில் வைத்து, இலங்கை அரசின் சதி நடவடிக்கையால், 1989 ஆம் ஆண்டு யூலை 15 ஆம் நாள் கொல்லப்பட்டதுடன், புளொட் இயக்கம் செயல் இழந்தது.⁽²²⁾ அந்த அமைப்புக்கு உள்ளே நிலவிய உட்பூசல்களும், குளறுபடிகளும், உட்கொலைகளும் தான் அதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.⁽²³⁾

ரெலோ இயக்கத்தின் மீது தடை

மே மாதம் 1986 ஆம் ஆண்டு ரெலோ இயக்கத்தின் மீது எல்.ரி.ரி. இயக்கத்தினர்பாரிய தாக்குதலைத் தொடுத்தும், பலரைக் கொன்றும், அவ்வியக்கத்திற்குத் தடைவிதித்தனர். பொதுமக்களின் சொத்துகளைச் சூறையாடும் செயற்பாடுகளை, ரெலோ இயக்கத்தினர் செய்து வருவதாகவும், சகபோராளிகளைத் தகாத முறையில் தண்டிப்பதாகவும், கொலை செய்வதாகவும், ஆட்கடத்தில், வாகனம் கடத்தல் போன்றவற்றில்

ஈடுபடுவதாகவும், எல்ரீஈ இனம் அவர்களைக் குற்றம் சாட்டினர்.⁽²⁴⁾

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, ரெலோ இயக்கத்தினர், இந்தியாவுடனும், இந்திய உளவுத்துறையினருடம், நெருக்கமான இரகசிய உறவைக் கொண்டுள்ளார்கள் என்றும் குற்றம் சாட்டினார். அதில் பல உண்மைகள் இருப்பதை அறிய முடிந்தது. ரெலோ இயக்கத்தினரால் கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பொதுமக்களின் பொருள்களை மீட்டு எல்ரீஈ இனர், யாழ்ப்பாணம் திரைப்பட மாளிகை ஒன்றில் வைத்து, பொருட்களுக்குச் சொந்தமான பொதுமக்களை அடையாளம் கண்டு, அப்பொருட்களை உரியவர்களிடம் கொடுத்து இருக்கின்றனர்.

இந்நூலாசிரியர், இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுமானிப் பட்டப்படிப்பைத் தொடர்ந்து இருந்த காலகட்டத்தில் (1985), இலண்டனில் உள்ள 'தமிழர் தகவல் நடுவம்' (Tamil Information Center) என்ற நிறுவனத்தில், பகுதி நேர ஊழியராகக் கடமை புரியும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவ்வேளையில், அந்நிறுவனத்தில், கிறித்துவ பாதிரிமாராகிய ஜேம்ஸ் பத்தினாதர், பேர்னாட், திரு வரதகுமார், சட்ட அறிஞரான திரு கந்தசாமி ஆகியோர், தமிழ் அகதிகளுக்கான மறுவாழ்வுப் பணிகளில் ஈடுபட்டு இருந்தனர். திரு கந்தசாமி, நீண்டகாலமாக, தமிழரசுக் கட்சியினது, (பின்னர் தமிழர் விடுதலை முன்னணி, இறுதியாக, தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி) விசுவாசம் மிக்க தீவிர உறுப்பினராக இருந்தார். இந்திய அரசோடு மிக நெருங்கிய நட்புறவைப் பேணி வந்தார்.

1983 இல்தமிழருக்கு எதிரான இனக்கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழர்களின் மறுவாழ்வுப் பணிகளில் திரு கந்தசாமி, மிகவும் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்துக் கொண்டார். இதன் பொருட்டு, பல ஐரோப்பிய நாடுகள், பல இலட்சக்கணக்கான பணத்தை மேற்படி நிறுவனத்துக்கு அள்ளிஅள்ளிக் கொடுத்ததை, இந்நூலாசிரியர் நேரில் அறிந்தவர்.

தமிழர் மறுவாழ்வுத் திட்டங்களுக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட அப்பணத்தில், திரு கந்தசாமி, கணிசமான அளவு பணத்தை, ரெலோ இயக்கத்துக்கு வழங்கியதாக, ஏனைய விடுதலை இயக்கங்கள் அவர் மேல் குற்றம் சுமத்தின. எனவே, அவர்களைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காக, அவர்களுக்கும் சிறுதொகைப் பணத்தைக் கொடுத்தார். இது தொடர்பாக, இலண்டன் வாழ் மேற்படி இயக்க உறுப்பினர்களோடு, திரு கந்தசாமி, வாக்குவாதங்களில் ஈடுபட்டதையும், இந்நூலாசிரியர் அறிவார்.

ஈழத்தமிழர் பிரச்சினைக்கு இந்தியாவால்தான் ஒரு நல்ல தீர்வை ஏற்படுத்த முடியும் என, தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி கருதியதுபோல், திரு

கந்தசாமியும் கருதி இருக்க முடியும். ஆதலால், இந்தியாவுடன் நெருக்கமான உறவு வைத்து இருந்த ரெலோ அமைப்புக்கு, திரு கந்தசாமி பாரிய உதவிகளைச் செய்து இருக்கக் கூடும். இதனால், ரெலோ இயக்கத்தினர் தமது படைபலம், இராணுவபலத்தை வெகுவிரைவாக வளர்த்துக்கொண்டு, ஏனைய இயக்கங்கள்மேல் மேலாண்மை செலுத்தும் நிலைக்குச் சென்று இருக்கலாம். அத்தோடு, இலங்கை அரசிடம் இருந்தும், இலங்கை இராணுவத்திடம் இருந்தும் விடுதலை பெறுவதற்காகப் போராடி வருகின்ற உண்மையான ஏனைய இயக்கங்களுக்கு இவை ஆத்திரத்தையும், வெறுப்பையும் ஏற்படுத்தி இருக்கக்கூடும்.

இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தம்

1987 ஆம் ஆண்டு, இலங்கை அரசுக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையே ஒரு ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டு, தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் இந்தியப் பாதுகாப்புப் படை கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டது. இந்தியா தலையிட்டதால், இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடும் என்று தப்புக்கணக்குப் போட்ட திரு கந்தசாமி, இலண்டனில் இயங்கிய தமிழர் தகவல் நடுவம் மற்றும் தமிழ் அகதிகள் நிவாரணப் பிரிவு ஆகியவற்றை, இரவோடு இரவாக மூடிவிட்டு, யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பயணம் மேற்கொண்டார். இதன் மூலம், எந்த அளவுக்கு அவர் இந்தியாவை நம்பி இருந்தார் என்பதும், இதனால்தான் இந்தியாவின் அரவணைப்பில் இயங்கிய ரெலோ இயக்கத்துக்குத் தாராளமாகப் பணம் வழங்கினார் என மேலே கூறப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளை மெய்ப்பித்தன. இதன் விளைவாக, திரு கந்தசாமி, யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்து, விடுதலை இயக்கம் ஒன்றினால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அவரது படுகொலை, ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், ஈழத்திலும் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. எந்த இயக்கம் யாரைக் கொன்றாலும், அப்பழி, விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின்மேல் விழுவது வழக்கமாகி இருந்தது. எனவே, தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள்தான் அவரைச் சுட்டனர் என்று, தமிழ் மக்கள் நடுவே, பரபரப்பாகவும், வெறுப்புடனும் பேசப்பட்டது.

1990 இல், இந்நூலாசிரியர் அவுஸ்ரேலியாவில் இருந்து, இலங்கைக்குப் போக நேர்ந்தது. அப்பொழுது, விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் அனைத்துலகத் தொடர்புப் பொறுப்பாளர் காஸ்ரோ அவர்களை, முதன்முதலில் சந்திக்கின்ற வாய்ப்பு கிடைத்தது. அவரிடம், திரு கந்தசாமியின் கொலை பற்றிப் பேசியபோது, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள்தாம் அவரைச் சுட்டுக் கொன்றதாக வெளிநாடுகளில் பேசப்படுகிறது என்றும், தமிழர்கள் மத்தியில் நன்மதிப்பைப் பெற்று இருந்த அவரைச்

சுட்டுக் கொன்றதாக உங்கள் அமைப்பின் மீது தமிழ் மக்கள் மிகவும் ஆத்திரம் கொண்டு உள்ளார்கள் என்றும் எடுத்து உரைத்தார். அதற்கு திரு காஸ்ரோ அவர்கள், தமது உதவியாளரை அழைத்து, ஆவணத்துறைக்குப் போய், திரு கந்தசாமி சுடப்பட்டதற்கான ஆவணத்தை எடுத்து வரும்படிப் பணித்தார். அந்த ஆவணம் இந்நூலாசிரியரிடம் காட்டப்பட்டது. அதை முழுமையாகப் பார்வையிட்ட பின்னர்தான், திரு கந்தசாமி அவர்களைச் சுட்டுக் கொன்றது ஈரோஸ் அமைப்பு என்பது தெரிய வந்தது.

இந்த விடயத்தை இங்கு சுட்டிக் காட்டுவதற்குக் காரணம், ஒரு விடயத்தைச் செய்யும்பொழுது மிகவும் அவதானமாகவும், தீர ஆலோசித்தும் செயல்படுவதுதான் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் ஒழுங்குமுறையாகவும், கொள்கையாகவும் இருந்தது. எனவே, ரெலோ அமைப்புக்குத் தடை விதித்ததற்கும், அழித்தமைக்கும் உரிய முக்கியக் காரணம், அவர்கள் இந்தியாவின் கைப்பொம்மைகளாக விலை போய் விட்டார்கள் என்பதுதான். மேலும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள், சிங்கள அடக்குமுறையாளர்களிடம் இருந்து தமிழ் ஈழத்தை விடுவித்து, மற்றொரு மேலாதிக்கத்தின்கீழ் அடகு வைக்க விரும்பாமையும் ஒரு காரணம் ஆகும்.

1986 ஆம் ஆண்டு மே மாதம், ரெலோவைத் தடை செய்த தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள், அதே ஆண்டு டிசம்பர் மாதம், ஈபிஆர்எல்எஃப் என்று அழைக்கப்பட்ட, இடதுசாரிப் போக்குக் கொண்ட, ஈழமக்கள் புரட்சிகர முன்னணியையும் தாக்கி அழித்து, அதனையும் தடை செய்தனர். இருந்தபோதிலும், ஈபிஆர்எல்எஃப் போராளிகள், தமது காப்பு அரண்களை வன்னிப் பெரும் பரப்பினுள் காட்டுப்பகுதிகளுக்கும், கிழக்கில் உள்ள காட்டுப் பிரதேசங்களுக்குள்ளும் நகர்த்தி, இரகசியமாகச் செயற்பட்டுக்கொண்டு இருந்தனர். இந்நூலாசிரியர், 1987 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், இலண்டனில் மேற்படிப்பை முடித்துக்கொண்டு, திரும்பவும் யாழ் பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சென்று பணியைத் தொடர்ந்தபோது, வவுனியாவில் ஒருநாள் தங்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அப்பொழுது, அவரது ஊரைச் சேர்ந்தவரும், அந்த அமைப்பின் தளபதிகளுள் ஒருவருமான இராசலிங்கம் என்பவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது.

நூலாசிரியரைக் கண்டதும் ஆர்வத்துடன் அழைத்துக்கொண்டு, வவுனியாக் காட்டுக்குள் மறைந்து இருக்கின்ற, அந்த அமைப்பின் பொறுப்பாளர் வரதராஜ பெருமானைச் சந்திக்க வரும்படி வற்புறுத்தினார். வரதராஜப் பெருமாள் என்னுடன் ஒரே காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தவர். அவரையும், அவரது அவரது

கொள்கைகளையும் பற்றி நான் நன்கு அறிந்தவன். எனவே, அவரை நான் சந்திக்க விரும்பவில்லை என்று கூறி, அவரின் அழைப்பை மறுத்துவிட்டேன். அதன்பின்னர், சிறிது நேரம் என்னுடன் கலந்துரையாடினர். அப்பொழுது அவர் கூறியது பின்வருமாறு: எங்களை அழித்த விடுதலைப் புலிகளை அழிப்பதே, எமது இயக்கத்தின் முதல் குறிக்கோள். அத்தோடு, சிங்கள இராணுவத்தையும் அழிப்போம் என்றார்.

இச்சந்திப்புக்குப் பின்னர், சில போராளிகளைச் சந்தித்து, மேற்படி நிலைமை பற்றி விசாரித்தேன். அதற்கு அவர்கள், ‘பல விடுதலைப் புலிகளை, ஈபிஆர்எல்எஃப் அமைப்பினர் கொலை செய்து உள்ளார்கள்’ என்றனர். இக்கூற்றில் உண்மை இருப்பதை, மற்றொரு சம்பவத்தின் மூலம் அறியலாம். எனது சகோதரனின் மகன் குணபாலராசா, ஈரோஸ் அமைப்பைச் சேர்ந்தவர். அவரையும், மேலும் இரு புலி உறுப்பினர்களையும், வவுனியாவில் உள்ள ஒரு அரிசி ஆலையில் சந்திக்க வரும்படி, இராசலிங்கம் அழைத்து இருக்கிறார். இவர்கள் மூவரும் குறித்த நேரத்துக்கு அங்கே சென்றபோது, இராசலிங்கமும் அவரது சகாக்களும், மேற்கண்ட மூவரையும் வெட்டிக் கொன்றுவிட்டு, உமிக்குள் தாட்டுவிட்டுச் சென்று விட்டனர். மூன்று நாள்களுக்குப் பின், இறந்த உடல்களில் இருந்து வீசிய துர்வாடையால், பொதுமக்கள் காவல்துறைக்கு அறிவித்தனர். செய்தி அறிந்து எனது சகோதரர் அங்கு சென்று பார்த்தபொழுது, அவர் மகனும், ஏனைய இரு போராளிகளும் கொலையுண்டு அழுகிய நிலையில் இருப்பதைக் கண்டார்.

இந்நிகழ்வை, இங்கு கூறுவதற்குக் காரணம், ஈபிஆர்எல்எஃப் அமைப்பினர், களவு, வழிப்பறிக் கொள்ளை, கொலை, ஆட்கடத்தல் போன்ற பல்வேறு குற்றச்செயல்களைப் புரிந்ததாக, எல்ரீரீஈ கூறியதில் உண்மை உண்டு என்பதற்காகவே! இறுதியாக, 1990 ஆம் ஆண்டு, யூன் 19 ஆம் நாள், சென்னையில் ஈபிஆர்எல்எஃப் தலைவர் பத்மநாபா உட்பட 13 முன்னணி உறுப்பினர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதோடு, அந்த இயக்கம் செயல் இழந்தது. அவர்கள் மீது தடை விதிக்கப்பட்டதற்கான காரணி பற்றி, விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் முக்கியத் தளபதி ஒருவரை, இந்நூலாசிரியர் கேட்டபோது, “அவர்கள் பல்வேறுபட்ட சமூக விரோதச் செயல்களின் ஈடுபட்டு வருகின்றார்கள்” என்று மட்டும் பதில் அளித்தார். விடுதலைப் புலிகளின் பாரிய பலம், நாட்டுப்பற்று ஆகியவற்றால், ஈரோஸ் இயக்கமானது, புலிகளுடன் இணைந்து செயல்படும் நிலையில் காணப்பட்டார்கள்.

மேற்படி இயக்கங்கள் யாவும் தடை செய்யப்பட்டதால், சிறுசிறு விடுதலை இயக்கங்கள் யாவும் சிதைந்து போயின. பல இயக்கங்கள் தாமாகவே

கலைந்து சென்று விட்டனர். அவர்களுள் பலர், ஐரோப்பிய, அமெரிக்க, கனடா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளுக்கு அகதிகளாகச் சென்று விட்டனர். அதிதீவிர தேசப்பற்றுக் கொண்டவர்கள், பலம் வாய்ந்த இயக்கமாக வளர்ச்சி பெற்று, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தைத் தமிழ் மக்கள் ஆதரவுடன் வழிநடத்திச் சென்ற தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்துடன் சேர்ந்தனர்.

சிலர் தமது சுய கௌரவம், சுயநலன் கருதியும், வசதியான வாழ்க்கை, பதவிக்காகவும், விடுதலைப்புலிகள் மீது கொண்ட வெறுப்பினாலும், இலங்கை அரசுடன் சேர்ந்து உள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக, ஈபிஆர்எல்எஃப் இயக்கத்தின் முக்கியத் தளபதியான டக்ளஸ் தேவானந்தா, உட்பூசல்களால் அந்த இயக்கத்தில் இருந்து பிரிந்து, ஈபிஈபி (EPDP) என்னும் இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்து, பின்னர், இலங்கை சிங்கள அரசுடன் சேர்ந்துகொண்டு, பல ஆண்டுகளாக அமைச்சராக இருந்து வருகின்றார்.

விடுதலைப்புலிகள், தமிழ்நாட்டில் தமது பயிற்சி முகாம்களை அமைத்து இருந்தனர். லண்டனில் வசித்துவந்த அன்றன் பாலசிங்கம் அவர்களும், அவரது துணைவியார் அடேல் பாலசிங்கம் அவர்களும், இந்தியாவுக்குச் சென்று, தலைவர் பிரபாகரனைச் சந்தித்தனர். அதன் பயனாக, திரு அன்றன் பாலசிங்கம் அவர்கள், விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பின் அரசியல் ஆலோசகராக, பிரபாகரனால் உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டார். விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தின் கொள்கைகளையும், தத்துவங்களையும் வகுப்பதில், திரு பாலசிங்கம் அவர்கள், பாரிய பங்களிப்பைச் செய்து உள்ளார். அவர் ஒரு இடதுசாரிச் சிந்தனையாளர் என்பதை, அவரின் 'போரும் சமாதானமும்', 'விடுதலை' போன்ற நூல்களின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. இருப்பினும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளின் கொள்கை, கோட்பாடுகளை வகுப்பதில், பிரபாகரன் மற்றும் அந்த இயக்கத்தின் மத்தியக்குழு உறுப்பினர்களது கருத்துகளுக்கும், இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகளுக்கும் அமைவாகவே அவர் செயற்பட்டு உள்ளார் என்பதையும், அவரது வெளியீடுகள் ஊடாக அறிய முடிகின்றது.

1987 களில் இருந்து, ஈழத்தமிழர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை வழிநடத்திச் செல்லும் ஒரு தனி இயக்கமாகவும், அரசியலையும், போர்ப்பொறி முறைகளையும் ஒருசேரக் கொண்டு செல்லும் ஒரு இயக்கமாகவும், மேலாக மக்கள் இயக்கமாகவும் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் திகழ்ந்தது. அவர்களின் இறுக்கமான, கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய தமிழ்த்தேசியக் கொள்கை, எவரிடமும், எதற்காகவும் விலைபோகாத

தன்மை, தமிழ் ஈழம் ஒன்றே இறுதி லட்சியம் என்பது போன்றவை, அவர்களுக்குத் தனி இடத்தைப் பெற்றுத் தந்தது. அந்த இயக்கத்தின் ஒவ்வொரு போராளியும், தாம் சிங்கள இராணுவத்தினரிடம் பிடிபட நேர்ந்தால், உடனே தம் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதற்காக, சயனைட் நஞ்சுக் குப்பியைக் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு, இலட்சியவாதியாகவே வாழ்ந்து காட்டியிருக்கின்றார்கள்.

தமிழ் ஈழம் பற்றிய, தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளின் கொள்கை:

தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள் கொள்கை, தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட அரசியல் நிகழ்ச்சித் திட்டமொன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தமிழ் மக்களுக்குச் சுய நிர்ணய உரிமையை ஈட்டும் குறிக்கோளைக் கொண்டது. அதுவே, அரசியல் சுதந்திரத்துக்கான தமிழர் போராட்டத்துக்கு அடிப்படையாக உள்ள மூலாதாரக் கோட்பாடு. தமிழர் மக்கள் கூட்டம் அல்லது ஒரு தேசிய இனமாக அமைகின்றனரென்றும், அவர்களுக்கு ஒரு தாயகம் உள்ளது என்றும், அது வரலாற்று அடிப்படையில் தமிழரின் உறைவிடமாக, வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களைத் தழுவி, நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட, இடையறாத தொடர்ச்சியுள்ள ஆட்சிப் பிரதேசமாக அமைகிறதென்றும் கொள்கின்ற நிலைப்பாட்டில், எஸ்.ரீ.ஈ. உறுதியாக இருக்கின்றது.

தமிழருக்கு ஒரு தாயகமும், தெளிவாக வேறுபட்ட ஒரு மொழியும், கலாசாரமும், ஒரு தனித்துவமான பொருளாதார வாழ்க்கையும், மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேல் நீடிக்கின்ற ஒரு வரலாறும் உள்ளதால், அவர்கள் ஒரு தேசிய இனத்துக்குரிய அல்லது ஒரு மக்களுக்குரிய எல்லாப் பண்புகளையும் கொண்டு உள்ளனர். ஒரு மக்களென்ற வகையில், பராதீனப்படுத்த முடியாத சுயநிர்ணய உரிமை அவர்களுக்குள்ளது. இவ்வுரிமை, தமது சொந்த அரசியல் அந்தஸ்தைத் தீர்மானிப்பதற்கான ஒரு தேசிய இன மக்களின் சுதந்திரத்தை இன்றியமையாததாக ஆக்குகின்றது. தமிழ் மக்கள், 1977 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில், சுயநிர்ணய உரிமையின் பாதுகாப்பு வேண்டியுள்ளனர் என்றும், அரசியல் சுதந்திரத்துக்கும், அரசு அந்தஸ்துக்கும் போராடத் தெரிவு செய்துள்ளனர் என்றும், எஸ்.ரீ.ஈ. கருதுகின்றது. எஸ்.ரீ.ஈ. இன் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம், சுயநிர்ணயத்துக்கான மக்களின் ஆணையை அடிப்படையாகக் கொண்டது.⁽²⁵⁾

அது மேலும் கூறுவதாவது:

தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் அரசியல் சுதந்திரத்துக்காகப் போராடுகின்ற எல்லீரீஈ இன் கொள்கை, அந்த அமைப்பு தன்னிச்சையாக எடுத்த ஒரு தீர்மானம் அல்ல. மாறாக, அது தமிழ் மக்களின் கூட்டு விருப்பத்தினதும், அபிலாசையினதும் வெளிப்பாடும், முன்வைப்பும் ஆகும். பல தசாப்த காலச் சிங்கள ஆதிக்கமும், அடக்குமுறையும், தமிழ் மக்கள் சனநாயகச் செயல்முறையொன்றின் ஊடாகத் தமது சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிப்பதற்கு, அவர்களைத் தூண்டியது. இச்சுயநிர்ணய உரிமையானது, சர்வதேசச் சமூகத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஓர் அடிப்படையான மனித ஐ.நா. சாசனத்தின் சர்வதே சமவாயங்கள் சுயநிர்ணயக் கோட்பாட்டைப் பின்வருமாறு தெளிவுபடக் கூறுகின்றது.

“எல்லா மக்களுக்கும் சுயநிர்ணய உரிமை உண்டு. அவ்வுரிமையின் காரணமாக, அவர்கள் தமது அரசியல் அந்தஸ்தைச் சுதந்திரமாகத் தீர்மானிப்பதுடன், தமது பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார அபிவிருத்தியையும் சுதந்திரமாகத் தொடர்கின்றனர்.”

சுயநிர்ணயம் பற்றிய வினா மீதான ஒரு மக்கள் தீர்ப்பு என்ற பண்பைப் பெற்று, 1977 ஆம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலில், தமிழ்த் தேசிய இனம் பிரிந்து சென்று, அதன் தாயகத்தில் அதன் இறைமையை நிலைநாட்டுவதன்மூலம், அதன் அரசியல் அந்தஸ்தைத் தீர்மானிக்க முடிவு செய்தது. “சமாதான வழிகளில் அல்லது நேரடி நடவடிக்கை மூலம் அல்லது போராட்டத்தின் மூலம்” ஒரு சுதந்திரமான அரசை உருவாக்குவதற்குப் போராடுவோமென உறுதி அளித்ததும், அதற்கான தெளிவான ஆணையை மக்களிடம் இருந்து பெற்றுக்கொண்டதும் தான் தமிழ் நாடாளுமன்ற அரசியற் கட்சியான, தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி அக்குறிக்கோளை அடைவதற்குப் போராளிகளை அழைத்தது. எனினும், தமிழ் மக்களின் விருப்பையும், தேசிய அபிலாசையையும் ஆதரிக்கின்ற எல்லீரீஈ, சுயநிர்ணயத்திற்கான போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்த உறுதி பூண்டுள்ளது.⁽²⁶⁾

1987 ஆம் ஆண்டில், எல்லீரீஈ பல ஆயிரக்கணக்கான போராளிகளையும், தமிழ் மக்களில் கணிசமான பகுதியினரின் ஆதரவையும் பெற்ற ஒரு சக்தி வாய்ந்த விடுதலை அமைப்பாக வளர்ச்சி பெற்றது. யாழ்ப்பாணக் குடா நாடு முழுவதும், விடுதலைப்புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்து இருந்தது. அங்கு நிலை கொண்டு இருந்த சிங்கள இராணுவம் அடித்து விரட்டப்படும், இராணுவத் தளங்களுக்குள் முடக்கப்படும்

காணப்பட்டனர். அரசு நிர்வாகம் முற்றாகச் செயல் இழந்து போயிருந்தது. விடுதலைப்புலிகளின் இராணுவபலமும், ஆயுதபலமும் பெருமளவில் வளர்ந்து இருந்தது. இதன் விளைவாக, யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் சிவில் நிர்வாகத்தை நடத்தும் அளவுக்கு அவர்கள் வளர்ச்சி அடைந்து இருந்தார்கள்.

ஜெயவர்த்தனே தலைமையிலான சிங்கள அரசும், தமது இராணுவ பலத்தை அதிகரித்தது. அமெரிக்கா, பிரித்தானியா, பாகிஸ்தான், இஸ்ரேல் போன்ற நாடுகள் வெளிப்படையாகவும், மறைமுகமாகவும் தமது ஆதரவை சிங்கள அரசுக்கு வழங்கின. ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனேவும், பிரதமர் பிரேமதாசாவும், பாரிய இராணுவத்தாக்குதல் மூலம் விடுதலைப்புலிகளை அழித்துவிடலாம் என திடமாக நம்பிச் செயற்பட்டனர். ஏனைய இயக்கங்கள் எல்லவற்றையும் விடுதலைப்புலிகள் தடை செய்ததால், அந்த இயக்கங்களின் எதிர்ப்பு இல்லாமற்போய்விட்டது; எனவே, தனியாக நிற்கின்ற புலிகளை எளிதாக வென்றுவிடலாம் என அவர்கள் எண்ணினர். மேலும், அரசு முப்படைகளின் தாக்குதல்களை எதிர்த்துப் போரிடக்கூடிய ஆயுதங்கள் விடுதலைப்புலிகளிடம் இருக்காது என்று தப்புக்கணக்குப் போட்டனர்.

இலங்கை இராணுவம், கடல் தளங்களில் இருந்தும், வானில் இருந்தும், தரைப்படைத் தளங்களில் இருந்தும் பாரிய அளவில் குண்டுகளை வீசியும், பீரங்கித் தாக்குதல் நடத்தியும், யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டை முற்றாக விடுதலைப் புலிகளிடம் இருந்து மீட்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். 'விடுதலை நடவடிக்கை' (Operation Liberation) என்று ஜெயவர்த்தனாவால் அழைக்கப்பட்ட இப்போரில், விடுதலைப்புலிகள் முதலில் வடமராச்சியை இழந்தனர்; கணிசமான இழப்புகளையும் சந்தித்தனர். இருந்தும் அவர்கள் தமது பதில் நடவடிக்கைகளை நிறுத்தவில்லை. யாழ்ப்பாணக் குடா நாடு, சுடுகாடு போல் காட்சி அளித்தது. அத்தோடு, சிங்கள அரசு, யாழ்குடா நாட்டின் மீது பொருளாதாரத் தடைகளையும் விதித்தது. இந்நிலைமையைப் பயன்படுத்தி, மனிதாபிமான அடிப்படை என்ற கோட்பாட்டின்கீழ், இந்தியா தலையிடத் தொடங்கியது.

1987 ஆம் ஆண்டு, யூன் மாதம் 4 ஆம் நாள், இந்திய விமானங்கள் யாழ்குடா நாட்டின் மேல் பறந்து, உணவுப் பொருள்கள் அடங்கிய பொதிகளைப் போட்டன.⁽²⁷⁾ அடுத்தகட்ட நடவடிக்கையாக, இலங்கை அரசுத் தலைவர் ஜெயவர்த்தனேவுடன், இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி பேச்சுகளைநடத்தி, 1987 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 29 ஆம் நாள், இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம், இருதலைவர்களாலும் கைச்சாத்திடப்பட்டது.⁽²⁸⁾ மூன்றாம் நாள்,

இந்திய அமைதிப்படை, இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.⁽²⁹⁾ அமைதி காக்கச் சென்ற இந்தியப் படை, மிகக்குறுகிய காலகட்டத்தில், விடுதலைப்புலிகளுடன் போர் தொடுத்து, அவர்களை அழித்து ஒழிக்க முயன்றது. இறுதியில், இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் தோல்வியில் முடிந்தது. 1990 ஆம் ஆண்டு, மார்ச் மாதம் 24 ஆம் நாள், இந்திய அமைதிப்படை, இலங்கையில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டது.

விடுதலைப்புலிகள், 1986 இல் தமது சக தோழமை இயக்கங்களோடு போர் புரிந்து முடிந்த நிலையில், சிங்கள இராணுவத்துடன் கடும் சமரில் ஈடுபட்டு, பல இழப்புகளைச் சந்தித்துக் கொண்டு இருந்தனர். அதே காலப்பகுதியில், தொடர்ந்தும் உலகத்தின் நான்காவது பெரிய இராணுவமான இந்திய இராணுவத்துடன் போர்புரிய வேண்டிய நிலைமைக்கும் தள்ளப்பட்டார்கள். இவையெல்லாம், அவர்கள் தகுதிக்கு மேலான செயற்பாடுகள்தான். ஆனால், அவர்கள் தமிழ் ஈழத்தின் சுதந்திரத்துக்கு எதிராகச் செயற்படும் எந்தச் சக்தியுடனும் போராட, திடசங்கற்பமும், உறுதியும், இலட்சியமும் கொண்ட ஒரு தேசப்பற்று நிறைந்த சுதந்திர வீரர்களாகவே களத்தில் நின்றார்கள் என்ற உண்மையை, மேற்படி நிகழ்வுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

1990 களின் முற்பகுதியில், இந்திய அமைதிப்படை இலங்கையை விட்டு நீங்கியவுடன், மீண்டும் விடுதலைப்புலிகளின் வளர்ச்சி பலதுறைகளை நோக்கிப் பரந்து விரிந்து சென்றது. சுமார் இருபத்து ஐந்தாயிரத்துக்கும் மேலான போராளிகளைக் கொண்ட இயக்கமாக வளர்ச்சி பெற்று இருந்தனர். தமிழர் தாயகமான வடக்கு, கிழக்கு பகுதிகளில், 70 வீதமான நிலப்பரப்பை, 2008 ஆம் ஆண்டு வரையிலும், தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்து இருந்தனர். வலுவான, தரமான, கட்டுப்பாடான, தரைப்படை, காவல்படை, கடற்படை, விமானப்படைகளை அமைத்தனர். அத்தோடு, நிதி, நீதி, நிர்வாகக் கட்டமைப்புகள், வானொலி, தொலைக்காட்சி, பத்திரிகை போன்ற சர்வதேசத் தொடர்புச் சாதனங்கள் போன்றவை, வளர்ச்சி அடைந்த நாடுகளில் உள்ளது போன்று, உலகத் தரத்தைக் கொண்டதாகவும் அமைத்து இருந்தார்கள். மலர்ப் போகும் தமிழ் ஈழத்துக்கான கட்டுமானப் பணிகளை மேற்கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் வெறுமனே போராட்டம் நடத்தவில்லை. அரசியல் அடிப்படையில், ஒரு அரசுக்கு உரிய சகல கட்டுமானங்களையும், மிகவும் திறம்பட, பலரும் அங்கு வந்து பார்த்து ஆச்சரியப்படும் அளவுக்குச் செய்து காட்டினார்கள்.

அவ்வாறாக, அவர்கள் சுதந்திரத் தமிழ்த் தேசத்தை அடையும் நிலையில் இருக்கும்போது, உலகின் பல நாடுகள் இலங்கை அரசுடன் சேர்ந்து,

அவர்களை வீழ்த்தி இருக்கின்றார்கள்.

சுருங்கக் கூறின், உலகின் எந்த விடுதலைப் போராட்டங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தாலும், சுதந்திரம் அடைந்த அந்த நாடுகளுக்கு, பல்வேறு நாடுகளின் உதவிகள் பல வழிகளில் கிடைத்து இருக்கின்றன. அதன் விளைவாகவே, அவர்கள் தங்கள் போராட்டங்களில் வெற்றி பெற்று இருக்கின்றார்கள். மா ஓ சே துங் செஞ்சீனத்தை விடுவிக்கப் போராடியபோது, அவருக்கு சோவியத் ஒன்றியம் துணை நின்றது. ஆயுதங்களையும், நிதியையும் அள்ளிக்கொடுத்தது. வியட்நாமம் விடுவிக்க ஹோ சி மின் போராடியபோது, அவருக்கு சோவியத் ஒன்றியமும், செஞ்சீனமும் துணை நின்றன. யாசீர் அரபாத் பாலஸ்தீன் விடுதலைக்காகப் போராடியபோது, அவருக்கு அனைத்து அராபிய நாடுகளும் துணை நின்றன. சோவியத் ஒன்றியமும் துணை நின்றது. இந்தியாவும், நடுநிலை நாடுகளும் தங்கள் தார்மீக ஆதரவை வழங்கினர். இந்திய சுதந்திர விடுதலைக்காக சுபாஷ் சந்திரபோஸ் ஆயுதம் ஏந்தி, பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராகப் போராடியபோது, ஜேர்மனி, ஜப்பான், இத்தாலி இன்னும் பல நாடுகள் துணை நின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், இருபத்து ஒன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும், இவ்வாறாக சில முக்கிய நாடுகள் தங்கள் விடுதலைப் போராட்டத்தை வென்று எடுத்தன.

1991 ஆம் ஆண்டு, 'எரித்ரிய மக்கள் விடுதலை முன்னணி' (Eritrea People's Liberation Front), தொடக்கத்தில் சோவியத் யூனியன் ஆதரவுடனும், பின்னர் அமெரிக்காவின் உதவியுடனும், எத்தியோப்பியாவில் இருந்து விடுதலை பெற்றது. அதேபோன்று, 'கிழக்குத் தைமார் விடுதலைப் படை' (East Timor's Guerilla Force), போர்த்துகல், அவுஸ்ரேலியா, ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் உதவியைப் பெற்று, 2002 இல், இந்தோனேசியாவிடம் இருந்து விடுதலை பெற்றது. மொனரி நீக்கிரோ, பல ஐரோப்பிய நாடுகளின் உதவியுடன், 2006 இல் சேர்பியாவில் இருந்து விடுதலை பெற்றது. உலகை உலுக்கிய கோசோவாவுக்கும், சேர்பியாவுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற இனவாதக் கிளர்ச்சி, பல்லாயிரக்கணக்கான உயிர்களைக் காவு கொண்டது. 'கோசோவா விடுதலை இராணுவம்' (Kosova Liberation Army), சேர்பியாவின் இன அடக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடியது. பல ஐரோப்பிய நாடுகள், அதற்கு உதவின.

ஐக்கிய நாடுகள் பாதுகாப்புச் சபையினால் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதன் விளைவாக, நேட்டோ சமாதானப் படைகள் கோசோவாவுக்கு அனுப்பப்பட்டன. இறுதியாக, 2008 ஆம் ஆண்டு, கோசோவா சுதந்திர நாடாக மலர்ந்தது. ஆனால், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்ட இயக்கமான

விடுதலைப்புலிகளுக்கு, இந்தியாவில் இருந்து கிடைத்த சிறு ஆரம்ப உதவிகளை விட, வேறு எதுவித உதவிகளும், எந்த நாட்டில் இருந்தும், எப்போதும் கிடைக்கவில்லை. களத்திலும், புலத்திலும் இருக்கும் தமிழர்கள் வழங்கிய உதவிகளின் மூலமே அவர்கள் இப்பாரிய போராட்டத்தை நடத்தினர். எந்த ஒரு சுதந்திரப் போராட்டம் நடத்திய நாளும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் வளர்ச்சி அடைந்த அளவுக்கோ அல்லது அவர்கள் நிகழ்த்திக் காட்டிய சாதனைகளையோ, நிர்வாகக் கட்டுமானங்களையோ, நிச்சயம் நினைத்துப் பார்த்திருக்க முடியாது.

ஒவ்வொரு தமிழ் இளைஞரும், இளநங்கையும், தமிழ் ஈழம் சிங்கள இனவாத அடக்குமுறையில் இருந்தும், ஆக்கிரமிப்பில் இருந்தும் விடுபட்டு, சுதந்திர நாடாக மலர வேண்டும் என்ற தணியாத தாகத்துடன் தான் போராட்டத்தில் குதித்தார்கள். இளமையின் வசந்த காலங்களையும், ஆசாபாசங்களையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு, தமிழ் ஈழத்தின் சுதந்திரத்துக்காகவும், தமிழ் மக்களின் வளமான வாழ்க்கைக்காகவுமே அவர்கள் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்கள். தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம், இன்று பாரிய பின்னடைவையும், வீழ்ச்சியையும் சந்தித்து இருக்கின்றது. இந்த வேளையிலும் சரி, எதிர்காலத்திலும் சரி, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களையோ, போராளிகளையோ, மாவீரர்களையோ உலக மக்களும், குறிப்பாகத் தமிழ் மக்களும் மிகவும் மரியாதையோடு தான் பார்க்கும் அளவுக்கு அவர்கள் தியாகம் புரிந்து உள்ளார்கள் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது.

அடிக்குறிப்புகள்:

Chapter 2

1. Sivanayagam, S., Sri Lanka: Witness to History: A Journalist's Memoirs (1930-2004), London: Sivayogam, 2005, p.170.
2. Thinamurasu, 13-19 November 1994.
3. Sivanayagam, op.cit., p.162
4. Suthanthiran, 6 June 1982
5. Thinamurasu, 13-19 November 1994
6. Manoharan, A.K., Sri Lanka: Ethnic Conflict and Peace Initiation: A Historical Perspective (1948-2007), Chennai: The Parkar, 2008, p.247
7. Ibid., p. 248.
8. TULE, 'The Vaddukoddai Resolution', op.cit.

9. Wilson (1994), op.cit., p.129.
10. TULF, 'Election Manifesto', 1977.
11. Sri Lankan National State Assembly Debates, Official Report 23, No.1, August 1977, Colombo, p.792.
12. Suthanthiran, 16 August 1977.
13. Manoharan, op.cit., pp.780-783.
14. Thinamurasu, 12 February 1995.
15. Thinamurasu, July 1981.
16. Ibid.
17. Gunaratna, R., Indian Intervention in Sri Lanka: The Role of India's Intelligence Agencies, Colombo: South Asian Network on Conflict Research, 1993, p.72.
18. Sivanayagam, op.cit, p.198.
19. Manoharan, op.cit, p.256.
20. Ibid.
21. Thinamurasu, 5 November 1995.
22. Thinamurasu, 1-7 January 1998.
23. People's Liberation Organisation of Tamil Eelam (PLOTE), 'Puthiyathor Ulagam', 1985.
24. Thinamurasu, 1-13 January 1996.
25. Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), Policy Document, 6 June 1994.
26. Ibid.
27. Virakesari, 5 June 1987.
28. Dinakaran, 30 July 1987.
29. Sivanayagam, op.cit, p.347.

அத்தியாயம் மூன்று

இந்தியாவின் தலையீடும் விளைவுகளும்

வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு, இலங்கையுடன் இந்தியா, குறிப்பாக தமிழ்நாடு, மிக நெருங்கிய சமூக, சமய, மொழி, கலை, பண்பாடு, பழக்கவழங்கள், அரசியல் தொடர்புகளைப் பேணி வந்துள்ளன. கி.பி.6 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து, தென் இந்தியாவில் வலிமை பெற்று விளங்கிய, பல்லவ, பாண்டிய, சோழப் பேரரசுகள், இலங்கையின் மீது மேலாண்மை செலுத்தி வந்தன. தமிழ்நாட்டில் சோழர் ஆட்சி மிகவும் உச்ச நிலையில் இருந்த, கி.பி.900-கி.பி.1200 களில், சோழப் பேரரசர்கள் இராஜராஜ சோழன், இராஜேந்திர சோழன் ஆகியோர், இலங்கை மேல் படையெடுத்துக் கைப்பற்றி, சுமார் 77 ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக, இலங்கையை சோழப் பேரரசின் ஒரு மாகாணமாக ஆட்சி செய்து வந்து உள்ளனர். அதற்குப் பின்னர், இந்தியாவிலும், தமிழ்நாட்டிலும் பாரிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. அராபியர்களான முஸ்லிம் இனத்தவரின் வணிக நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்து, அவர்கள் வட இந்தியாவைத் தொடர்ச்சியாக 16 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை ஆட்சி செய்தனர். இக்காலகட்டத்தில், இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கு, தமிழ் பிரதேசங்களில், ஒரு பலம் வாய்ந்த அரசாக, யாழ்ப்பாணப் பேரரசு எழுச்சி பெற்று இருந்தது. இந்தியாவில் ஆட்சி செய்த முஸ்லிம் ஆட்சியாளர்கள், யாழ்ப்பாணப் பேரரசுடன், நல்லுறவை வளர்த்துக் கொண்டனர்.

இந்தியாவுக்குக் கடல் வழி

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், உலகம் முழுமையும் பல மாறுதல்கள் நிகழ்ந்தன. ஐரோப்பாவில், ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக,

செல்வம் நிறைந்த பெருநகராகவும், உரோமப் பேரரசின் தலைநகராகவும் விளங்கிய, கொன்ஸ்தாந்திநோப்பிள் (இன்றைய இஸ்தான்புல்), 1453 ஆம் ஆண்டு, மே 29 ஆம் நாள், துருக்கியப் படைகளால் கைப்பற்றப்பட்டது. அந்நிகழ்வு, ஒரு நகரின் வீழ்ச்சியாக மட்டும் அமையாமல், ஐரோப்பாவிலும், அதற்கு அப்பாலும் பல்வகைப்பட்ட தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஏறத்தாழ, 1500 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, ஐரோப்பிய வணிகர்கள், இந்தியாவுடன் நடத்திய வணிக நடவடிக்கைகள், கொன்ஸ்தாந்திநோபிள் வீழ்ச்சியால் தடைப்பட்டது.

இந்தியாவில் இருந்து வாசனைப் பொருள்களைப் பெற்றுச் சென்று, ஐரோப்பிய நாடுகளில் விற்றுப் பெரும் பொருள் ஈட்டிவந்த ஐரோப்பிய வணிகர்கள், அதற்குப்பிறகு துருக்கியப் பேரரசைக் கடந்து இந்தியாவுக்குச் செல்ல முடியவில்லை. அவர்கள் அதுவரையிலும் நடத்தி வந்த வாசனைத் திரவியங்கள் வணிகம், இஸ்லாமிய வணிகர்களின் கைகளுக்கு மாறியது. அவர்கள், இந்திய வாசனைப் பொருள்களை எடுத்துச் சென்று, அதனை ஐரோப்பியர்களுக்கு விற்றுப் பெரும் பொருள் ஈட்டினர். இதனால், ஐரோப்பிய வணிகர்கள், அதிலும் குறிப்பாக இத்தாலிய வணிகர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். எனவே, அவர்கள் இந்தியாவுக்குக் கடல் வழியாகச் செல்ல முடிவு செய்தனர். அத்திலாந்திக் கடற்கரையோர நாடுகளாகிய ஸ்பானியாவும், போர்த்துகலும், கடல்வழியாக இந்தியாவுக்குச் செல்லப் புதிய வழி ஒன்றைக் கண்டு அறியும் முயற்சியில் முன்னின்று உழைத்தனர்.

கொலம்பஸ், அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்ததும், வஸ்கொடகாமா இந்தியாவின் கேரளத் துறைமுகமான கள்ளிக்கோட்டையில் காலடி எடுத்து வைத்ததும், லூரென்சோ டி அல்மெய்டா (Lourenco De Almeida), இலங்கையில், கொழும்பில் உள்ள கோட்டைத் துறைமுகத்தில் கால் பதித்த நிகழ்வும், எல்லாமே ரோமப் பேரரசில், துருக்கியரின் தலையீட்டால் இடம்பெற்ற நிகழ்வுகளே ஆகும். போர்த்துகீசர் இலங்கையில் காலடி எடுத்து வைத்த 1506 ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கம், அவர்களை அடுத்து, இலங்கையை 1658 இல் இருந்து, 1796 வரையிலும் ஆட்சி செய்த டச்சுக்காரர், பின்னர் 1796 இல் இருந்து 1948 வரையிலும், பிரித்தானியர் ஆட்சியில் இருந்து இலங்கை விடுதலை அடையும் வரையிலும், இலங்கையில் இந்தியாவின் தலையீடு எதுவும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் அளவுக்கு இடம் பெறவில்லை. மதம் மற்றும் வணிகத் தொடர்புகளே இருந்து வந்தன. அத்துடன், ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டு உள்ளதுபோல, இலங்கையில் உள்ள தேயிலை, ரப்பர், கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக, தோட்டத் துறைமாள்களால், பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்கள்,

தமிழ்நாட்டில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்டு, வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர்.

இந்தியா 1947 இலும், இலங்கை 1948 இலும், பிரித்தானியப் பேரரசிடம் இருந்து விடுதலை பெற்றன. அதற்குப்பிறகு, இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான, சகல தொடர்புகளும் மீளக் கட்டி எழுப்பப்பட்டன. 1954 இல், இந்தியப் பிரதமர் நேருவுக்கும், இலங்கைப் பிரதமர் சர் ஜான் கொத்தலாவலவுக்கும் இடையில், இலங்கையின் மலையத் தமிழர்களுள் கணிசமானவர்களை, இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்புவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், அம்முயற்சி, பெரிதாக வெற்றி அளிக்கவில்லை. 1965 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் ஆட்சிக்கு வந்த சிறிமாவோ பண்டாரநாயகே, அன்றைய இந்தியப் பிரதமராக இருந்த லால் பகதூர் சாஸ்திரி அவர்களுடன், இலங்கையில் வாழும், இந்தியத் தமிழர்களைத் திருப்பி அனுப்புவதற்கான உடன்படிக்கை ஒன்றில் கைச்சாத்திட்டார். அதன்படி, ஒரு மில்லியன் இந்தியத் தமிழர்களுள், அரை மில்லியன் பேரை இந்தியா, ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதிக்குள் மீள்ப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால், இந்த உடன்படிக்கை சரியாக நிறைவேற்றப்படவில்லை. எனவே, ஆயிரக்கணக்கான இந்தியத் தமிழர்களை மிருகங்களை வேட்டையாடுவது போல, இலங்கைக் காவல்துறையினர் மடக்கிப் பிடித்து, வலுக்கட்டாயமாக, இரவோடு இரவாக நாட்டை விட்டு வெளியேற்றினார்கள். 1958 இனக்கலவரத்துக்குப் பின், பல இந்தியத் தமிழர்கள், தாம் பிறந்து வளர்ந்து, தொழில் புரிந்த இடமாகிய இலங்கையின் தெற்குப் பிரதேசங்களில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்து, வன்னிப் பிரதேசங்களில் தமது வாழ்க்கையை மீளத் தொடங்கி இருந்தனர். அங்கும், இலங்கைக் காவல்படையினர் தேடுதல் வேட்டைகளில் ஈடுபட்டனர். அவ்வாறு, இந்தியத் தொழிலாளர்களை மடக்கிப் பிடித்து, உடுத்த உடுப்புடன், தமது வாகனங்களில் ஏற்றிச் சென்றதை, இந்நூலாசிரியர் நேரில் கண்டு உள்ளார்.

தமிழ் அரசியல்வாதிகளின் அழுத்தங்களாலும், சிங்கள இடதுசாரி அரசியல்வாதிகளின் அழுத்தங்களாலும், அந்த ஒப்பந்தம் முழுமையாக நிறைவேற்றப்படவில்லை. 1977ல், இந்திய மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளத் தமிழ் மக்கள், மீண்டும் தமது வாக்கு உரிமை, குடி உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

இலங்கைக்கு அடிபணிந்த இந்தியா

இந்தியா, பலம் வாய்ந்த ஒரு பேரரசாகவும், துணைக்கண்டத்தையே

ஆளுகின்ற அரசாசனம் இருந்தபோதிலும், சிறிய, பலமற்ற, இலங்கை அரசுடன், அன்று முதல் இன்றுவரையிலும், அனைத்துப் பிரச்சினைகளிலும், தோல்வியையே சந்தித்து இருக்கின்றது. 1965 இல், இலங்கை அரசு, மூன்று நான்கு தலைமுறைகளுக்கு முன்னர் இலங்கைக்கு வந்து, அங்கேயே பிறந்து வளர்ந்த ஐம்பது வீதமான இந்தியத் தமிழர்களை ஏற்கும்படி இந்தியாவை வற்புறுத்தியபோது, இந்தியா எவ்வித எதிர்ப்பும் காட்டாமல் அடிபணிந்து ஏற்றுக்கொண்டது. ஆனால், அந்தவேளையில், தமிழக முதல் அமைச்சராக இருந்த பக்தவத்சலம் அவர்கள், இந்த உடன்படிக்கையை முழுமையாக எதிர்த்தார். இலங்கை தமிழ் அரசியல் தலைவர்களும் எதிர்த்தனர். மனிதாபிமானம் உள்ள சிங்களத் தலைவர்கள் கூட எதிர்த்தனர். ஆயினும், இந்தியா, இலங்கைக்கு அடிபணிந்தது.

இதற்கான அடிப்படைக் காரணம், இந்தியாவுக்கும், இந்தியத் தமிழர் வேண்டாத விருந்தாளிகள். அதேபோல், இலங்கைக்கு பூர்வீகத் தமிழர்கள், இந்தியத் தமிழர்கள் இருவருமே வேண்டாத விருந்தாளிகள். காரணம், இலங்கைத் தமிழர்களும், தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களும், இலங்கை, இந்திய அரசுகளின் விருப்பங்களுக்கும், அவர்களின் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கும் அச்சுறுத்தலாக இருக்கின்றார்கள் என்கின்ற அணுகுமுறையே. ஒரு தேசிய இனம், சுயநிர்ணயக் கோட்பாட்டுக்கு இணங்க, ஒரு அடக்குமுறை இனவாத அரசிடம் இருந்து பிரிந்து, தான் தனியாகவும், சுதந்திரமாகவும் வாழ எத்தனிக்கும்போது, அதனை அதன் வழிக்கு விடுவதுதானே ஜனநாயகக் கோட்பாட்டின் தத்துவமும், விதிமுறையும் ஆகும்? ஆனால், ஜனநாயக நாடுகள் என்று கூறிக்கொள்கின்ற இலங்கையும், இந்தியாவும், ஏன் தமிழர்களின் சுய நிர்ணய உரிமையை மதிக்காது, அவர்களை அடக்கி ஒடுக்கி, அழிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றார்கள் என்பது, பொதுவாக எல்லோருக்கும் எழும் ஒரு கேள்வி ஆகும். இவ்வாறான பின்னணியில், இலங்கைத் தமிழர்களின் அரசியல் சுதந்திரத்திலும், வாழ்விலும், இந்தியாவின் தலையீடு எத்தன்மை வாய்ந்தது என்றும், அதன் தலையீட்டால் ஈழத்தமிழரின் அரசியல் வாழ்வில் ஏற்பட்ட விளைவுகள் என்னவாக இருக்கும் என்று ஆய்வதே, இந்த அத்தியாயத்தின் முக்கிய நோக்கம் ஆகும்.

அந்த உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர், 1983 வரையிலும், இந்தியா இலங்கைத் தமிழர் விவகாரங்களில் பெரிதாக ஈடுபாடு காட்டவில்லை. ஆனால், 1977, 81 ஆம் ஆண்டுகளில், இலங்கைத் தமிழருக்கு எதிராக, சிங்கள இனவாதிகளால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள், படுகொலைகளின் விளைவாகவே, தமிழ்ப் போராளிகள், தமிழ்நாட்டில் கால்

பதித்து, தமது செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ள இந்தியா அனுமதித்தது. 1977 ஆம் ஆண்டு, சிங்கள இனவாத நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக, தமிழ்நாட்டு மக்கள் மாபெரும் எதிர்ப்புப் போராட்டங்களை நடத்தினர். தமிழகத்தின் அனைத்துக் கட்சிகளும் ஒற்றுமையுடன் அப்போராட்டங்களில் கலந்து கொண்டு, இலங்கை அரசுக்கு எதிராகத் தமது கண்டனங்களைத் தெரிவித்தனர். அத்துடன், இந்திய அரசுக்கும், தமது கோரிக்கைகளை அனுப்பினர்.⁽¹⁾

அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசில், சட்டமன்றத்தில் நிதி அமைச்சரும், அவை முன்னவருமான நாஞ்சில் மனோகரன் அவர்களால், சிங்கள அரசுக்கு எதிரான தீர்மானம் முன்மொழியப்பட்டு, அது ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது. அன்றைய பிரதமர் மொரார்ஜி தேசாய், வெளிநாட்டு அமைச்சர் வாஜ்பாய் ஆகியோரிடம், இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில், இந்திய அரசு தலையிட வேண்டும் என்று அத்தீர்மானம் கேட்டுக் கொண்டது.

எனவே, இந்திய அரசு, அன்றைய இலங்கை ஜனாதிபதியாக இருந்த, அதிதீவிர பௌத்த சிங்கள இனவாதியான ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனேவுக்கு, ஈழத்தமிழர் பிரச்சினை தொடர்பாக, சில அறிவுறுத்தல்களை வழங்கியது. ⁽²⁾ இதனால், இலங்கையின் உள்நாட்டுப் பிரச்சினையில் இந்தியா தலையிடுகிறது என்ற குற்றச்சாட்டு எழுந்தது. இதற்கு இந்திய அரசு வெளிப்படையாக விளக்கம் எதுவும் சொல்ல முடியாமல் தவித்தது.

தமிழகச் சட்டமன்றத் தீர்மானம்

1956, 1958 களில், நடைபெற்ற, தமிழருக்கு எதிரான இனக்கலவரம், தமிழ்த் தலைவர்கள் கூட்டு ஆட்சி கோரிய காலம். ஆனால், 1977, 1981, 1983 களில் இடம் பெற்ற தமிழருக்கு எதிரான கலவரம், தமிழ் மிதவாத அரசியல் தலைவர்கள், தமிழ் ஈழம் கோரிய காலப்பகுதி ஆகும். 1977 ஆம் ஆண்டுக் கலவரத்தையொட்டி, இந்தியா, இலங்கை அரசுக்கு அச்சுறுத்தல்களை வழங்கியதோடு நின்றுவிட்டது.

1981 ஆம் ஆண்டுக் கலவரத்தின்போது, தமிழர்களின் மிகப் பெறுமதி வாய்ந்த யாழ்ப்பாண நூலகம், சிங்கள இராணுவத்தால் தீ வைத்து எரிக்கப்பட்டது.⁽³⁾ அத்துடன், யாழ்ப்பாணத்தின் புதிய சந்தை, 'ஈழநாடு' பத்திரிகை அலுவலகம், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் யோகேஸ்வரன் வீடு மற்றும் பல வணிக நிறுவனங்கள், கடைகளும் தீ வைத்துக் கொளுத்தப்பட்டன.⁽⁴⁾

எனவே, தமிழ்நாட்டு முதல் அமைச்சர் எம்.ஜி. இராமச்சந்திரன், டெல்லிக்குச் சென்று, பிரதமர் இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்களைச் சந்தித்து, இலங்கைத் தமிழர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.⁽⁵⁾ அதேவேளையில், தமிழ்நாடு சட்டமன்றம், இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையை, ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, அனைத்துக் கட்சிகளின் ஆதரவுடன் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி, இந்திய வெளியுறவுத்துறை அமைச்சர் நரசிம்மராவுக்கு அனுப்பி வைத்தது. அவர் இப்பிரச்சினை, முழுக்கமுழுக்க இலங்கையின் உள்நாட்டுப் பிரச்சினை என்று கூறி நிராகரித்து விட்டார்.⁽⁶⁾ போர்முனையில் நிற்கும் இலங்கை அரசுத்தலைவர் ஜெயவர்த்தனே, நரசிம்மராவின் அறிக்கையையே எதிரொலித்தாராயினும், மிகவும் சுருக்கமாகப் பின்வருமாறு கூறினார்.

“இந்தியா அல்லது வேறு எவருமோ, எப்படி ஒரு நாட்டை ஆள வேண்டும் என்று எமக்குக் கற்றுத் தருவதற்கு எதுவும் இல்லை”⁽⁷⁾

என்று, ‘இந்தியா டுடே’ ஏட்டுக்குத் தெரிவித்து இருக்கின்றார். எனவே, 1981 ஆம் ஆண்டிலும், இந்தியா, இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் பின்வாங்கியது.

ஆனால், 1983 யூலை இனக்கலவரத்தின்போது, இந்தியாவின் தலையீடு, இலங்கையில் குறிப்பாக, ஈழத்தமிழர்களின் பாதுகாப்பு, அவர்களின் அரசியல் நிலைமை குறித்து ஆழமான ஈடுபாட்டையும், தலையீட்டையும் கொண்டு காணப்பட்டது. இருந்தும், பிராந்திய நலனும், புவிசார் அரசியல் நிலைப்பாடுமே, இந்தியாவின் அக்கறைக்கும், ஈடுபாட்டுக்கும் காரணமாக அமைந்தது. அதேவேளையில், தெற்கு ஆசியப் பகுதியில் உறுதிப்பாடு இன்மைக்கும், உள்நாட்டுக் குழப்பங்களுக்கும் மூலகாரணமாக இருப்பது, வெளிப்புறச் சக்திகளின் தலையீடும், ஊடுருவலும் என்று காணுகின்ற வேளைகளில், இந்தியா தனது கோர முகத்தைக் காட்டவும் தயங்காது. இந்நிலைமைகளைக் கண்காணிப்பதற்காகவே, இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா காந்தி, 1968 ஆம் ஆண்டு, இந்தியாவின் உளவு நிறுவனமான ‘ரோ’ (Research and analysis Wing- RAW)வை உருவாக்கி, அதைத் தனது நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்து இருந்தார். எழுபதுகளின் தொடக்கத்தில் பாகிஸ்தானில் இருந்து கிழக்கு பாகிஸ்தானைப் பிரித்து, ‘பங்களாதேஷ்’ என்னும் புதிய நாடு உருவாக, இந்த உளவு நிறுவனமே பாரிய பங்களிப்பைச் செய்தது. அதேபோன்று, 1983 இல் இருந்து, இலங்கை அரசியலிலும், குறிப்பாகத் தமிழர் பிரச்சினையிலும், இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா

காந்தியினதும், அவரது உளவு நிறுவனமான 'ஹோ' வினுடைய தலையீடு இருந்தது.

கிழக்குப் பாகிஸ்தானில் இருந்து ஒரு இலட்சத்துக்கும் கூடுதலான முஸ்லிம் அகதிகள், இந்தியாவுக்கு உள்ளே வந்ததால், இந்தியாவின் உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பையும், தெற்கு ஆசியப் பிராந்திய நலனையும் கருத்தில்கொண்டு, இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள், பங்களாதேஷ் நாட்டை உருவாக்கினார். அதேவேளையில், 1983 ஆம் ஆண்டு, இரண்டு இலட்சத்துக்கும் கூடுதலான தமிழர்கள், அகதிகளாக, இந்தியாவில், தமிழ்நாட்டுக்கு உள்ளே வந்தபோதும், இந்திரா காந்தி அம்மையாரால் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் போனது. அன்று பங்களாதேசில் இந்தியா தலையிட்டதுபோல், இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையிலும் தலையிட்டு இருந்தால், அன்றே தமிழ் ஈழம் மலர, அளவுக்கு அதிகமான, வாய்ப்புகள் கிட்டி இருக்கும்.

அவ்வாறு நிகழ்ந்து இருந்தால், இந்து சமுத்திரப் பெருங்கடலில், தமிழ் ஈழம், இந்தியாவுக்கு ஒரு நல்ல நிலையான பாதுகாப்பு அரணாக அமைந்து இருக்கும். அப்போது, உலக நாடுகள், இலங்கைத் தமிழர் அரசியல் வாழ்வில் பெரிதாகத் தங்கள் இரும்புக்கரங்களை நீட்டாத ஒரு காலம். இலங்கை இராணுவம் பெரிதாகப் பலமற்று இருந்த காலம். அதிதீவிர சிங்கள பௌத்த தேசியவாதம், பாரிய அளவில் பெருக்கெடுக்காத காலகட்டம். அத்தோடு தமிழர் வரலாற்றில் நிகழ்ந்த மிக மோசமான, இன ஒழிப்பு விவகாரம், சுமார் இரண்டு இலட்சத்துக்கும் மேலான ஈழத்தமிழர்கள், இந்தியாவுக்குள் அடைக்கலம் புகுந்த பாரிய நிகழ்வு, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, ஆறுகோடித் தமிழ்நாட்டு மக்களின் பாரிய எழுச்சியும், உணர்வும், இவைகளை வைத்துக்கொண்டு, இந்திரா காந்தி அம்மையார், மிக இலகுவாக, இலங்கை விவகாரத்தில் தலையிட்டு, தமிழர்களின் அரசியல் தலைவிதியைத் தீர்மானித்து இருக்கலாம். ஆனால், ஒரு இறைமை உள்ள நாட்டின் உள் விவகாரங்களில் தலையிட இந்தியா விரும்பவில்லை எனக் கூறியது. அவ்வாறெனில், பாகிஸ்தான் ஒரு இறைமை உள்ள நாடு இல்லையா? என்ற கேள்விக்கு, இந்தியா என்ன பதில் கூற முடியும்?

இலங்கையில் வாழும் தமிழர்களுக்கு, அவர்கள் வாழும், வடக்கு, கிழக்கு தமிழர் தாயகத்தை, சிங்கள அரசிடம் இருந்து பிரித்துக் கொடுத்தால், அது இந்தியாவின் ஒருமைப்பாட்டுக்குப் பாரிய அச்சுறுத்தலாக அமையும் என்பதே, இந்தியாவின் ஆழமான நிலைப்பாடாகும். காரணம், 1949 இல் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தோற்றம் பெற்றபோது, அதன் தலைவர்கள்,

‘திராவிட நாடு திராவிடர்களுக்கே’ என்ற, பிரிவினைவாத முழக்கத்தை எழுப்பத் தொடங்கி இருந்தனர். மேலும், தமிழ்நாடும், ஒரு மொழிவாரியான, இன அடிப்படையில் பிரிந்து செல்லும் நோக்கம் கொண்டதாகக் காணப்பட்டது. ஆனால், 1962 இல், இந்தியாவுக்கும், சீனாவுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த யுத்த மோதல்களைத் தொடர்ந்து, இந்தியாவின் ஆட்புல ஒருமைப்பாடு பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்று, இந்தியத் தலைவர்கள் ஒட்டுமொத்தமாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர்.

1967 ஆம் ஆண்டு, தமிழ்நாட்டில், இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் முதன்முதலாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டு, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வெற்றி பெற்று, அண்ணாதுரையின் தலைமையில் ஆட்சி அமைத்தது. இந்நிகழ்வோடு, தனித்தமிழ்நாடு கோரும் அக்கட்சியின் போக்கிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. இந்தியாவின் ஒருமைப்பாடு கருதி, தனித்தமிழ்நாடு என்ற முழக்கத்தையும் கைவிட்டது. ஆனால், 1977, 1981, 1983 ஆம் ஆண்டு, ஈழத்தமிழருக்கு எதிராக, சிங்கள இனவெறி அரசால் தொடுக்கப்பட்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளின்போது, தமிழ்நாட்டு அரசியல் கட்சிகளும், தலைவர்களும், இலங்கை விவகாரத்தில் இந்தியா தலையிட்டு, தமிழர்களின் அரசியல் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண வேண்டும்; இல்லையேல், இந்தியாவில் இருந்து தமிழ்நாடும் பிரிந்து போக நேரிடும் என்று பேசி வந்தனர். இவ்வாறான பேச்சுகள், இந்தியாவின் ஒருமைப்பாட்டுக்குக் கேடு விளைவிக்கக்கூடியது எனக் கருதியதால்போலும், இந்திராகாந்தி அம்மையார் அவர்கள், “ஈழத்தமிழர் பிரச்சினை ஒரு உள்நாட்டுப் பிரச்சினை என்றும், ஒரு இறைமை உள்ள நாட்டில் இந்தியா தலையிடாது” எனவும் தெரிவித்து இருந்தார்.

இந்திரா அம்மையாரின் தலையீடு

ஆனால், 83 இனப்படுகொலைகளுக்குப் பின்னர், தனது அமைச்சரவையில் வெளியுறவுத்துறை அமைச்சராக இருந்த பி.வி.நரசிம்மராவ் அவர்களை, கொழும்புக்கு அனுப்பி, ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனையுடன் ஈழத்தமிழர் பிரச்சினை பற்றிப் பேச வைத்தார். இதுதான், 1965க்குப் பிறகு, ஈழத்தமிழர் விவகாரத்தில், இந்தியா நேரடியாகத் தலையிட்ட முதல் நிகழ்வு ஆகும். இதை ஒரு இராஜதந்திர நடவடிக்கை என்பதைவிட, இந்தியாவின் ஒரு மிரட்டல் நடவடிக்கை என்றே கொள்ளலாம். இந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில், ஈழத்தமிழர் விவகாரத்தில், அல்லது ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் தலையிடுவதற்கான முதல் முயற்சி என்றும் கொள்ளலாம். சாதாரணத் தமிழ் மக்கள் தொடக்கம், தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் வரை,

இந்திரா காந்தியின் மேற்படி முயற்சிகளை ஆவலோடு பாராட்டினர். ஆனால், ஈழ விடுதலைப் போராளிகளுக்கு, குறிப்பாக, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தினருக்கு, இந்த நடவடிக்கை உற்சாகம் அளிக்கவில்லை. தமது ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு, இந்தியாவின் தலையீடு மிக ஆபத்தானதாக முடியும் என்றே அவர்கள் கருதினர். இருந்தும், சில தேவைகளுக்காக, குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் தொடங்கி இருந்த போர்ப்பயிற்சிகளுக்கு இடையூறு ஏதும் ஏற்படக்கூடாது என்பதற்காக, அவர்கள், இந்தியாவை எதிர்க்க விரும்பவில்லை. இந்தியாவும், தனது தலையீட்டை, ஒரு ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கையாகவோ, அல்லது மேலாண்மை செலுத்தும் நடவடிக்கையாகவோ காட்டாது, ஒரு கரிசனத்தோடு, மனிதாபிமானச் செயல்பாடாகவே காட்ட முனைந்தது. செய்தி ஏடுகளும், இந்திரா காந்தியின் மேற்படி நடவடிக்கையை, பங்களாதேஷ் நடவடிக்கையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கி, தமிழர்களுக்கு, தமிழ் ஈழத்தை இந்திரா காந்தி அம்மையார் அமைத்துத் தருவார் என்ற ஒரு மாயையை ஏற்படுத்துகின்ற வகையில், செய்திகளை வெளியிட்டவண்ணம் இருந்தார்கள்.

தமிழ் அரசியல் தலைவர்களோ, கல்விமான்களோ, அரசியல் பார்வையாளர்களோ, அல்லது பக்கச்சார்பு அற்ற பத்திரிகைகளோ, இந்தியாவின் உண்மையான உள்நோக்கை, அல்லது நகர்வை, அறிவில் அடிப்படையில் ஆராய்ந்து, மக்களுக்கு உண்மை நிலையைக் கூறத் தவறி விட்டன. தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பும், புளொட் அமைப்பினரும், 'இந்தியாவின் மனிதாபிமான உதவிகளையே ஈழத்தமிழ் மக்கள் எதிர்பார்க்கின்றன' என்று, இராணுவத் தலையீட்டை அல்ல' என்று பல வேளைகளில் எடுத்துக்கூறியும், தமிழ் மக்களின் மனநிலையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. தமிழ் மிதவாத அரசியல் தலைவர்களும், இந்தியாவின் ரோ உளவு நிறுவனத்தின் ஆதரவில் இயங்கிய ரெலோ அமைப்பும், இந்தியாவின் தலையீட்டை வெகுவாக வரவேற்றனர்.

இளைஞர்களும், இளம்பெண்களும், ஆயிரக்கணக்கில் விடுதலைப் போராட்டத்தில் தாமாகவே முன்வந்து குதித்தனர். இந்த நிலைமை, தமிழ் ஈழத்தில், ஆயுதப் போராட்டத்துக்கும், ஈழ விடுதலையின் வெற்றிக்கும் மிகச் சாதகமான சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்தது. நிச்சயமாக, இதை இந்தியா விரும்பி இருக்காது. காரணம், பங்களாதேசில் தலையீட்டுப் படித்த பாடமே ஆகும். மேலும், விடுதலைப் போராளிகள் தாமாகவே போராடிப் பெறப்போகும் தமிழ் ஈழம் என்பது, இந்தியாவுக்கு எதிர்காலத்தில் உகந்தது அல்ல என்றும் இந்தியா எண்ணி இருக்கக்கூடும்.

எனவே, மனிதாபிமான அடிப்படையில், ஈழத்தமிழர் பிரச்சினையில் தலையிட்டு, அதன்மூலம் வெளிநாடுகளில் இராணுவ உதவி கோரி நிற்கும் ஜெயவர்த்தனேவையும், இலங்கை அரசையும், இந்தியாவின் உதவியை நாட வைத்து, நிரந்தரமாக இலங்கையைத் தமது ஆதிக்கத்தின்கீழ் கொண்டு வருவதுதான், இந்தியாவின் திட்டம் ஆகும். அத்தோடு, ஈழத்தமிழர் பிரச்சினையில், தமக்குச் சாதகமான ஒரு அமைப்பினருக்கு அரைகுறைத் தீர்வு மூலம் பொறுப்பினைக் கொடுத்து, ஈழப்போராட்டத்தை நசுக்கி, தமிழ் ஈழம் மலர்வதைத் தடுப்பது, தமது பிராந்திய நலனுக்கும், ஒருமைப்பாட்டுக்கும் உகந்தது எனவும் இந்தியா கருதி இருக்கலாம். 1983 க்குப் பின்னர் நடந்தேறிய நிகழ்வுகள் மூலம், இந்தியாவின் அரசியல் சாணக்கியத்தனத்தைத் தெளிவாக அறிய முடிகிறது.

இந்த அடிப்பைத் திட்டத்தோடுதான், இந்திரா காந்தியும், 'றோ'வும், ரெலோ அமைப்பை முதலில் வளர்த்தன. ஏனைய இயக்கங்களுக்கு அந்த நிலைமை தெரிய வந்தபோது, அவர்களுக்கும் சில சலுகைகளை இந்தியா வழங்கியது. ஆனால், அதை மறைப்பதற்காக, இந்தியாவில், குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் விடுதலை இயக்கங்களின் பயிற்சி முகாம்கள் இல்லை என்றே இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் மறுத்து வந்து உள்ளார். அவ்வாறு கூறுவதன் மூலம், இலங்கை அரசையும், உலக நாடுகளையும் நம்ப வைக்க முடியும் என்றும் அவர் கருதி இருக்கலாம். இத்தகைய பின்னணியில், ரெலோ இயக்கத்தின் வளர்ச்சி தமிழ் ஈழ விடுதலைக்கு எதிரானது எனக் கருதியே, விடுதலைப்புலிகள், அந்த இயக்கத்தைத் தடை செய்தனர். இது, இந்தியாவின் இராஜதந்திரத்துக்கு ஏற்பட்ட பாரிய பின்னடைவே.

மக்கள் திலகம் எம்.ஜி.ஆரின் மகத்தான உதவிகள்

இந்த நிலையில், 1984 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 30 ஆம் நாள், இந்திரா காந்தி அம்மையாரை, அவரது மெய்காப்புப் படையைச் சேர்ந்த சீக்கியத் தீவிரவாதிகள் இருவர் சுட்டுக் கொன்றனர். அவரது மகன், ராஜீவ் காந்தி, இந்தியப் பிரதமர் ஆனார். அவரும், 'றோ' வும் இணைந்து, 'ரெலோ'வுக்குப் பதிலாக, ஈபிஆர்எல்எஃப் இயக்கத்தைத் தேர்ந்து எடுத்தனர்.

1983 கலவரத்துக்கு முன்பாக, தமிழ்நாட்டு அரசியலிலும், இந்திய மத்திய அரசியலிலும் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ், 1980 நாடாளுமன்றத் தேர்தலின்போது, தி.மு.க.வுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட கூட்டணியை முறித்துக்கொண்டு, 1980 ஆம் ஆண்டு தமிழகச் சட்டமன்றத் தேர்தலில் பெரும்பான்மை பெற்று ஆட்சிக்கு வந்த

அ.இ.அ.தி.மு.கழகத்துடன் தனது உறவுகளைப் புதுப்பித்துக் கொண்டது.⁽⁸⁾ தமிழக முதல் அமைச்சர் எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன், ஈழத்தமிழர்கள் பிரச்சினையில், மிகுந்த அக்கறையும், அனுதாபமும் கொண்டவராகத் திகழ்ந்தவர். விடுதலைப்புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் மேல் மதிப்பும், நம்பிக்கையும் கொண்டு இருந்தார். விடுதலைப்புலிகளின் தேவை கருதி, பிரபாகரனுக்குப் பெருந்தொகைப் பணம் கொடுத்து உதவினார். 1983 ஆம் ஆண்டு, இனக்கலவரத்தின்போது, மிகவும் உணர்ச்சிவயப்பட்டு, தமிழர் பிரச்சினைக்காக, தமிழ்நாட்டிலும், டெல்லியிலும், பலத்த குரல் எழுப்பினார். விடுதலை இயக்கங்கள், தமிழ்நாட்டில் நிலை கொண்டு, தங்களது பலத்தைப் பெருக்குவதற்கு இடம் அளித்தார். 'தமிழ் தகவல் நடுவம்' ஒன்றை நிறுவி, தமிழ் ஈழம் பற்றிப் பரப்புரை செய்வதற்கு, வானொலி மூலம் தமிழிலும், சிங்களத்திலும், தமிழ் ஈழம் பற்றிப் பரப்புரை செய்வதற்கும், அனுமதி அளித்தார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, விடுதலை இயக்கங்கள், தமிழ்நாட்டில் தற்பாதுகாப்பு ஆயுதங்களுடன் நடமாட, வழமைக்கு மாறாக அனுமதி வழங்கினார். யூலை இனக்கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டு, தமிழ்நாட்டுக்கு அகதிகளாக வந்த இரண்டு இலட்சத்துக்கும் மேலானவர்கட்கு, தார்மீக மனிதாபிமான உதவிகளைத் தாராளமாகச் செய்தார். தமிழ்நாட்டில் ஈழத்தமிழர்களுக்குச் சார்பான உணர்வலைகளை எழுப்பி, அதனைத் தொடர்ந்தும் காப்பாற்றிய பெருமைக்கு உரியவர் எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன்.

இந்தியா விடுத்த எச்சரிக்கை

இந்த நிலையில், அ.இ.அ.தி.மு.கழகத்துடன் கூட்டுச் சேர்ந்ததன் விளைவாக, எம்.ஜி.இராமச்சந்திரனதும், ஏனைய தி.மு.க. மற்றும் அரசியல் கட்சிகளினதும், தமிழ்நாட்டு மக்களினதும், ஈழத்தமிழர் சார்பான உணர்வுகளுக்கு மதிப்பு அளிக்க வேண்டிய ஓர் நிலை யில், இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சி காணப்பட்டது. மேலும், இலங்கை அரசு, 1983 ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரத்துக்குப் பின்னர், அமெரிக்கா, பிரித்தானியா, இஸ்ரேல், சீனா, பாகிஸ்தான், தென் ஆப்பிரிக்க நாடுகளிடம் ஆயுத உதவி கேட்ட விடயம், இந்திரா காந்தி அவர்களையும், இந்திய அரசையும் ஓரங்கட்டிய ஒரு இராஜதந்திர நகர்வாகவும், இந்தியாவின் பிராந்திய நலனுக்கு அபாயத்தை ஏற்படுத்துகின்ற ஒரு நடவடிக்கையாகவும் காணப்பட்டது.

இந்த நிலையில், தமிழ்நாட்டில் விடுதலைப் போராளிகளுக்கு ஆதரவு வழங்கியதற்கான பழிவாங்கலாக, கொழும்பில் உள்ள இந்தியர்களின் வணிக நிறுவனங்கள், பாரத ஸ்ரேட் வங்கி போன்றவற்றை, சிங்களக் காதையர்கள்

அடித்து நொறுக்கிச் சூறையாடினர். இது, இந்தியாவை ஆத்திரம் அடையச் செய்தது.

இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா காந்தியின் பணிப்பின்பேரில், இந்திய வெளிநாட்டு அமைச்சர், இலங்கைக்கு இராணுவ உதவி வழங்க முன்வந்த, மேற்கூறப்பட்ட நாடுகளுக்கு, முக்கியச் செய்தி ஒன்ற அனுப்பினார். அதாவது, 'இலங்கையின் உள்நாட்டு குழப்பத்தில் இருந்து விலகி இருக்கும்படி,' இந்தியா எச்சரிக்கை விடுத்தது. ⁽⁹⁾

ஆனால், இலங்கை அரசு, மேற்படி நாடுகளுக்கு, ஒரு தூதுக்குழுவை அனுப்பி, 'இந்தியாவின் உதவியுடன் எல்.ரீ.ரீ.ஈ. தமது ஒருமைப்பாட்டுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருப்பதாகவும், தமக்கு உதவிக்கரம் நீட்டும்படியும்' வேண்டிக்கொண்டது. ⁽¹⁰⁾

இலங்கை அரசின் வேண்டுகோளுக்குப் பின்னர், 1983 அக்டோபர் மாதம், அமெரிக்கப் பாதுகாப்புச் செயலாளர் கஸ்பிர் வெய்ன்பேக்கர், இலங்கைக்குப் பயணம் மேற்கொண்டார். அமெரிக்க உளவுத்துறையான சி.ஐ.ஏ. வின் ஜெனரல் வேர்ணன் வால்ந்டாஸ், அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் ரேகனால், இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டார். இஸ்ரேலிய உளவுத்துறையின் பிரிவு அலுவலகம் ஒன்றை, இலங்கையில் அமைப்பதற்கான முயற்சிகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டு இருந்தன.

இந்த நிலைமையில், இலங்கைக்குப் பதிலடி கொடுக்கின்றவகையில், பிராந்திய பாதுகாப்பு பற்றிய கொள்கைத் திட்டம் ஒன்றை, இந்திரா காந்தி உருவாக்கினார். அதில் முக்கியமாக, பின்வரும் வரிகள் இடம் பெற்று இருந்தன.

“தெற்கு ஆசிய நாடு ஒன்றில் நிலவும் உள்நாட்டு முரண்பாடுகளில் தலையிடும் நோக்கம் இந்தியாவுக்கு இல்லை என்பதுடன், வேறு நாடுகளின் தலையீட்டையும் வன்மையாக எதிர்க்கின்றது.” ⁽¹¹⁾

மேலும்,

“எந்த ஒரு தெற்கு ஆசிய நாட்டிலும் நிலவுகின்ற முரண்பாடு ஒன்றில் வெளி உலகுத் தலையீடானது, மறைமுகமாகவோ, அல்லது வெளிப்படையாகவோ, இந்தியாவுக்கு எதிரான கொள்கை எதையும் கொண்டு இருந்தால், அத்தலையீட்டை இந்தியா பொறுத்துக் கொள்ளாது. ஆகவே, தெற்கு ஆசியாவில் உள்ள எந்த ஒரு

அரசாங்கமும், இந்திய எதிர்ப்புச் சார்பு உடைய எந்த நாட்டிடமும் இராணுவ உதவி கேட்கக் கூடாது.” (12)

பார்த்தசாரதியின் பரிந்துரைகள்

இக்கொள்கைத் திட்டத்தின் அடிப்படையில், 1983 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 25 ஆம் நாள், இந்திய வெளியுறவுத்துறை அமைச்சர் நரசிம்மராவ், கொள்கை திட்டமிடல் தலைவர் ஜி. பார்த்தசாரதி ஆகியோர், இந்திரா காந்தியால் கொழும்புக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் இலங்கை ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனாவைச் சந்தித்தனர். “இலங்கையில் ஒரு பிரிவினையை ஏற்படுத்த இந்தியா விரும்பவில்லை. அதே வேளையில், இந்தியாவின் நலன்களுக்கு அச்சுறுத்தல்களை ஏற்படுத்துகின்ற இலங்கையின் கொள்கைகளை இந்தியா ஏற்றுக்கொள்ளாது” என்ற செய்தியை அறிவித்தனர்.

பார்த்தசாரதிக்கும், இலங்கை ஜனாதிபதிக்கும் இடையில் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து, தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், தமிழ்ப் போராளிக் குழுக்களின் தலைவர்களுடனும், பார்த்தசாரதி பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபட்டார். இதன்படி, 1984 ஆம் ஆண்டு தை மாதம், அனைத்துக் கட்சி மாநாடு கூட்டப்பட்டது. அதில், பார்த்தசாரதியின் பரிந்துரைகள், பிற்சேர்க்கை C என்ற இணைப்பு, முன்வைக்கப்பட்டது. அந்த இணைப்பின் முக்கியப் பிரிவுகள் பின்வருமாறு:

- (1) 1981 இல் முன்வைக்கப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளுக்குப் பதிலாக, பிராந்திய சபைகள் அறிமுகப்படுத்தப்படும். அதாவது, பிராந்தியத்துக்குள் இருக்கின்ற மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள், அம்மாவட்டங்களில் உள்ள மக்கள் வாக்கெடுப்பு இல்லாமல், பிராந்திய சபையாக ஒருங்கிணைக்கப்படும். வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு விசேட சலுகைகள் வழங்கப்படும்.
- (2) பிராந்திய சபைகள் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கும்.
- (3) பிராந்திய சபையில், முதல் அமைச்சர், அமைச்சர்கள் இடம் பெறுவர்.
- (4) ஆயுதப்படையும், பொலிஸ் படையும், பிராந்தி இன விகிதாசார அடிப்படையில் அமையும்.
- (5) காணி, இலங்கையில் உள்ள எல்லா மக்களுக்கும் பொதுவானது.

ஆனால், இந்த அறிவிப்புகள், தமிழர் தரப்பில் திருப்தியை ஏற்படுத்தவில்லை. காரணம், வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் தனியொரு நிர்வாக ஆட்புலமாக அமைய வேண்டும் என்ற, தமிழர்களின் கோரிக்கையை மேற்படி இணைப்பு கொண்டு இருக்கவில்லை. அத்துடன், சட்டம், ஒழுங்கு, பாதுகாப்பு குறித்து, தெளிவான ஒரு கொள்கையும் இல்லை. மேலும், இலங்கைப் பிரதமர் பிரேமதாசா, இவ்விணைப்பை, முழுமையாக எதிர்த்தார். ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனே, “இந்த இணைப்பு, தமிழ் ஈழம் தவிர மற்ற எல்லா உரிமைகளையும் தமிழருக்குக் கொடுத்து விடும்; இறுதியில், அது தமிழ் ஈழத்துக்கே வழி வகுக்கும்” என்று கூறியதுடன், சிங்களக் கடும் போக்காளர்களின் உணர்வுகளையும், இந்த இணைப்புக்கு எதிராகத் தூண்டி விட்டார். இறுதியாக, “தேசிய கருத்து ஒற்றுமை இல்லாததால், இந்த இணைப்பை நிறைவேற்ற முடியாது” என்று முடிவு செய்தார்.

இவ்வேளையில், 1984 ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம், இந்திரா காந்தி அம்மையார், தில்லியில், தமது இல்லத்தில், அவரது சீக்கிய மெய்ப்பாதுகாவலர் இருவரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். ஒரு சிறந்த, அனுபவம் வாய்ந்த, அரசியல் ஞானம் பெற்ற தலைவராகத் திகழ்ந்த இந்திராகாந்தி அவர்களின் மறைவு, உண்மையில் தெற்கு ஆசியாவுக்கும், இந்தியாவுக்கும், இலங்கைத் தமிழருக்கும் ஒரு பாரிய இழப்பாக அமைந்தது.

அதிதீவிர, பௌத்த சிங்களப் பேரினவாதியான ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் இனவாதப் போக்கையும், அவரின் தந்திரத்தையும், இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா காந்தி, நன்கு புரிந்து கொண்டு இருந்தார். அதனால்தான் ஒருமுறை, ஜெயவர்த்தனேவை, ‘தெற்கு ஆசியாவின் நரி’ என்றே வர்ணித்து இருந்தார். தலைசிறந்த அறிஞர்களும், அரசியல் அனுபவம் வாய்ந்தவர்களும், இந்திரா காந்தி அவர்களுடன் இருந்தனர். அவர்கள், இலங்கைத் தமிழரின் பிரச்சினை பற்றி ஆழமான அறிவு கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். ஜெயவர்த்தனேவின் சூழ்ச்சித் திட்டங்களையும், நன்கு அறிந்து இருந்தனர். 1977 ஆம் ஆண்டு, தமிழருக்கு எதிரான இனக்கலவரத்தில் இருந்தே, இலங்கை அரசின் நடவடிக்கைகளை மிகவும் உன்னிப்பாக அவதானித்து வந்தார்கள். 1983 இல், இந்திராகாந்தி அவர்கள், ஈழத்தமிழர் பிரச்சினையில் தலையிட்டபோது, உறுதியாக அவர் ஒரு நல்ல தீர்வைக் கொண்டு வருவார் என, ஈழத்தமிழர்களும், இந்தியத் தமிழர்களும், அளவுகடந்த நம்பிக்கையோடு இருந்தனர். ஆனால், இந்திராகாந்தி அம்மையார், இலங்கையின் ஒருமைப்பாட்டுக்குக் குந்தகம் விளைவிக்காத ஒரு தீர்வையே எப்போதும் முன்வைத்தார். அதற்கு, இந்தியாவின் பிராந்திய நலனையும், ஒருமைப்பாட்டையும் காரணமாகக் கூறி இருந்தார். ஆனால்,

அவரால் சிங்கள அரசு ஒருபோதும் இந்தியாவுக்கு ஆதரவாக இருக்காது என்ற உண்மையைக் கணக்கிட இயலாமற் போய்விட்டது.

சிங்கள அரசின் அச்சம்

இலங்கை அரசு, என்றுமே தமிழ்நாட்டில் உள்ள ஆறு கோடித் தமிழ் மக்களையும், இலங்கைத் தமிழரோடு கூட்டிச் சேர்த்துக் கணக்குப் பார்த்து, தம்மை ஒரு சிறுபான்மையினராகவே கருதி அஞ்சுகிறது. கடந்த கால வரலாற்று நிகழ்வுகளும், அவர்களை அந்த நிலைமைக்குத் தள்ளுவதற்குத் தவறவில்லை. அதன் விளைவாக, இந்தியாவோடு இலங்கை நட்புறவாக இருப்பது என்பது, ஒரு கேள்விக்குறிதான். இந்தியாவைச் சுற்றி உள்ள பூகோள அரசியல் நிலைமையும், உள்நாட்டு அரசியல் நிலைமையும், இந்திராகாந்தி அம்மையாருக்கு அன்றைய நிலையில் எதிராகவே இருந்தன. ஒருபுறம் பாகிஸ்தான், மறுபுறம் சீனாவின் எதிர்ப்பு; தென்கோடியில் இலங்கையின் எதிர்ப்பு; உள்நாட்டில் பிரிவினை கோரும் பஞ்சாப், காஷ்மீர் மாநிலப் பிரச்சினைகள் ஆகியவை பெரும் பிரச்சினைகளாக உருவெடுத்து இருந்தன.

இந்த வேளையில், ஈழத்தமிழருக்குத் தமிழ் ஈழத்தை மீட்டுக் கொடுத்தால், பிரிவினை கோரி பின்னர் அடங்கிப் போயிருக்கும் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களும், மீண்டும் தங்கள் பிரிவினைக் கோரிக்கையை நோக்கித் தமது அரசியல் நிலைப்பாட்டை நகர்த்தக்கூடும் என்றும், இந்திராகாந்தி அம்மையார் கருதி இருக்கலாம். அத்தோடு, அவ்வாறு ஈழம் தோற்றம் பெறுமானால், சிங்கள தேசத்தின் எதிர்ப்பை, இந்தியா நிரந்தரமாகத் தேட வேண்டி வரும் என்றும் எண்ணி இருக்கலாம். ஆனால், தமிழ் ஈழத்தை அமைத்துக் கொடுத்து இருந்தால், இலங்கையில் இந்தியாவுக்கு நல்லதொரு, நிரந்தரமான பாதுகாப்பு அரணையும், தமிழ் ஈழத்தில் ஒரு நிரந்தரமான நட்பு உறவையும் ஏற்படுத்தி வரக்கூடிய வாய்ப்புகளே அதிகம் இருந்திருக்கும். 1985 க்குப் பின்னர், இலங்கையில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள் மூலம், இக்கூற்றில் உண்மை இருப்பதை உணரலாம்.

இந்திரா காந்தியின் திடீர் மரணம், ஈழத்தமிழருக்குப் பாரிய பின்னடைவை ஏற்படுத்தியது. ஆனால், அவரின் மரணத்தால், உலகிலேயே அதிக மகிழ்ச்சி அடைந்தவர்களுள் முதன்மையானவர், இலங்கை ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனேதான். இனவாதிகளாலும், சர்வாதிகாரிகளாலும், எத்தனை நாடுகளும், தேசங்களும், மக்களும் அழிந்து போயின என்பதற்கு, எதிர்காலத்தில் ஜெயவர்த்தனேவின் இனவாத, சர்வாதிகாரப் போக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக அமையும்.

இந்திரா காந்தியின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து, இந்தியப் பிரதமராகப் பொறுப்பு ஏற்ற ராஜீவ் காந்தி வயதில் மிகவும் இளையவராக இருந்தார். அரசியல் அனுபவமோ, ஞானமோ இல்லாதவர். உணர்ச்சிவயப்படும் இயல்பு கொண்டவராகவும், முற்கோபம் உடையவராகவும் காணப்பட்டார். எனவே, ஜெயவர்த்தனேவுக்கு, ராஜீவ்காந்தியைக் கையாளுவதும், ஏமாற்றுவதும், இலகுவாக அமைந்தது.

1984 ஆம் ஆண்டு, பெங்களூர் நகரில் தெற்கு ஆசியக் கூட்டமைப்பின் மாநாடு (SAARC) நடைபெற இருந்தது. அதற்கு, இலங்கை ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனா வருகை தர இருந்தார். எனவே, அவரது உயிருக்கு, தமிழகத்தில் உள்ள தமிழ்ப் போராளிகளால் ஊறு நேர்ந்து விடக்கூடாது என்று கருதி, இந்திய அரசு, விடுதலைப்போராளிகளின் ஆயுதங்களையும், தகவல் தொடர்புச் சாதனங்களையும் அவர்களிடம் இருந்து அகற்றும்படி, தமிழக அரசுக்குக் கட்டளையிட்டது. அதனால், முதல் அமைச்சர் எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. தமது உளவுத்துறை அதிகாரி மோகன்தாஸ் மூலம், அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். அதன்படி, விடுதலைப்புலிகளின் ஆயுதங்கள் களையப்பட்டன.

இந்திய அரசால், பெங்களூருக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட பிரபாகரன், அன்றன் பாலசிங்கம் ஆகியோர், பெங்களூர் பேச்சுவார்த்தை தோல்வியில் முடிந்ததால், மீண்டும் சென்னைக்கு வந்தனர். அவர்களும், ஏனைய இயக்கத்தலைவர்களும், வீட்டுக்காவலில் வைக்கப்பட்டனர். அதை எதிர்த்து பிரபாகரன் உண்ணாவிரதம் இருந்து, தனது ஆயுதங்களையும், தொடர்புச் சாதனங்களையும் மீட்டெடுத்தார்.⁽¹³⁾ இந்த நிகழ்வுகளால், விடுதலைப்புலி இயக்கமும், ஏனைய போராளி இயக்கங்களும், தாம் இனிமேல் சென்னையில் இருப்பது ஆபத்து என எண்ணி, தமது நடவடிக்கைகளை மெல்ல மெல்ல தமிழ் ஈழத்துக்கு நகர்த்தினர். மேலும், இலங்கையில் கூட்டப்பட்ட அனைத்துக் கட்சி மாநாடு, எதுவித ஆக்கபூர்வமான தீர்வையும் தரப்போவது இல்லை என்றும், எனவே அது பொருள் அற்றது என்றும், தமிழர் ஐக்கிய முன்னணித் தலைவர்கள், அறிக்கைகள் விடுத்தனர். தமிழ்ப் போராளிகள், தம்மைப் பலப்படுத்தும் முயற்சிகளில் இறங்கினர்.

தீவிர பேச்சுவார்த்தை

இந்திரா காந்தியின் மறைவுக்குப் பின்னர், ஜெயவர்த்தனே, தனது இராணுவபலத்தைக் கட்டி எழுப்புவதிலும், பிற நாடுகளில் இருந்து இராணுவ உதவிகளைப் பெறுவதிலும், மிகவும் தீவிரமாக ஈடுபட்டு இருந்தார். தமிழ்ப்

பிரதேசங்களில் திட்டமிட்ட குடியேற்றங்களையும் விரைவாக நிறைவேற்றிக் கொண்டு இருந்தார். இராணுவ நடவடிக்கைகளையும் முடுக்கி விட்டிருந்தார். இவ்வேளையில், 1985 ஆம் ஆண்டு, மே மாதம், சிங்கள அரசால், திருகோணமலையில் புதிதாகக் குடி அமர்த்தப்பட்ட 150 சிங்களப் பொதுமக்களை, அநுராதபுரத்தில் விடுதலைப்புலிகள் சுட்டுக் கொன்றனர்.⁽¹⁴⁾ அதனால், இந்தியாவுடன் பேச்சுவார்த்தையைத் தொடங்கும்படி, சிங்கள மக்கள், ஜெயவர்த்தனேவுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கத் தொடங்கினர்.⁽¹⁵⁾ அதன்படி, 1985 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம், புது டெல்லியில், ஜெயவர்த்தனேவுக்கும், ராஜீவ் காந்திக்கும் இடையில் பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெறத் தொடங்கின.

ஒன்றுபட்ட இலங்கைக்கு உள்ளே, தமிழர்களின் சொந்த விவகாரங்களை நிர்வகிப்பதற்கான ஒரு அதிகாரப் பரவலாக்கலை அறிமுகப்படுத்துவதே ராஜீவ் காந்தியின் திட்டமாக இருந்தது. மேலும், அரசியல் அனுபவம் வாய்ந்த ஜி. பார்த்தசாரதிக்குப் பதிலாக, அரசியல் அனுபவம் அற்ற, பொறுப்பு அற்ற, பல பலவீனங்களைக் கொண்ட ரொமேஷ் பண்டாரியை இப்பேச்சுவார்த்தையின் ஆலோசகராக ராஜீவ் காந்தி அமர்த்தி இருந்தார்.⁽¹⁶⁾ அவரது பணிப்பின் பேரில், விடுதலை இயக்கங்களின் தலைவர்களையும் பேச்சுவார்த்தையில் சேர்த்துக் கொள்வதென, இலங்கை அரசு ஏற்றுக் கொண்டது.⁽¹⁷⁾

பூட்டான் நாட்டின் தலைநகர் திம்புவில், இந்தியாவின் ஒருங்கிணைப்பில், இலங்கை அரசும், போராளி இயக்கங்களும் பேச்சுவதற்கான ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றன. அப்பேச்சுவார்த்தையில், இலங்கை அரசின் பிரதிநிதிகளும், தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கங்களின் தலைவர்களும், தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியின் நிர்வாகிகளும், பங்கு ஏற்றனர். 1985 ஆம் ஆண்டு, யூலை மாதம், இப்பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றன.⁽¹⁸⁾ அச்சந்திப்பில், போர் நிறுத்தத்தை அறிவிப்பது என, இருசாராரும் இணங்கினர். தமிழ் அமைப்புகள், ஏற்கனவே நடைபெற்ற அனைத்துக் கட்சி மாநாட்டில் முன்வைக்கப்பட்ட தீர்வினை ஏற்பது இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். இலங்கை அரசு, தனது தீர்வுத் திட்டத்தை முன்வைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டனர். அதே சமயம், தமது கோட்பாடுகளின் சரத்தையும், அரசுத் தரப்புக்குக் கையளித்தனர்.

தமிழ் குழுக்கள், தமது நான்கு முக்கியக் கோரிக்கைகளை அதில் உள்ளடக்கி இருந்தனர். அவையாவன:

1. இலங்கைத் தமிழர்களைத் தனி வேறு தேசிய இனமாக ஏற்றுக் கொள்ளுதல்.

2. தமிழர் தாயகத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அதன் ஒருமைப்பாட்டுக்கு உத்தரவாதம் அளித்தல்.
3. தமிழ்த் தேசியத்தின் சுய நிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொள்ளுதல்.
4. தமிழருக்கு சகல ஜனநாயக உரிமைகளையும் அளித்தல்.

1985 ஆகஸ்ட் 12 ஆம் நாள், மீண்டும் பேச்சுவார்த்தைகள் தொடங்கின. விடுதலை அமைப்புகளின் மேற்கண்ட கோரிக்கைகளை ஏற்க முடியாது என, அரசு தரப்பினர் நிராகரித்தனர். இரு பகுதியினரும், மிக இறுக்கமான நிலைப்பாட்டிலும், வாக்குவாதங்களிலும் ஈடுபட்டு இருந்த நிலையில், பேச்சுவார்த்தைகள் தோல்வி அடைந்தன.

1985 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம், மேற்படி பேச்சுவார்த்தைகள் குறித்து விவாதிப்பதற்காக, தமிழ் விடுதலை அமைப்புகள் ஒருங்கிணைந்து, இலண்டனில் ஒரு பொதுக்கூட்டத்தை, ஒழுங்கு செய்து இருந்தனர். அக்கூட்டத்துக்கு வருமாறு, இந்நூலாசிரியரையும் அழைத்து இருந்தனர்.

‘விடுதலை அமைப்புகள் ஒன்றாக இணைந்தது, ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு வலு சேர்த்தது. தமிழர்களின் ஒட்டுமொத்த பலத்தையும் திரட்டி, சிங்கள அரசுக்கு எதிராகப் போர் புரிந்து, தமிழர் தாயகத்தை விரைவாக தமிழ் அமைப்புகளின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உள்ளே கொண்டு வரவேண்டும்; அதன்பின்னர் ஒரு பலமான நிலையில் இருந்துகொண்டு, பேச்சுவார்த்தைக்குச் சென்று, தமிழ் ஈழத்தை, உலக நாடுகளின் உதவியுடன் வென்று எடுப்பதுதான் சிறந்த வழி. இலங்கை இராணுவம் பலவீனமான நிலையில் இருக்கும்போதும், ஏனைய நாடுகளின் தலையீடுகள் பெரிதாக இல்லாத நிலையிலும், மேற்படி வழியில், தமிழ்ப் போராளிக் குழுக்கள் முயல்வதுதான், தற்போதைய முக்கியப் பணி ஆகும். தமிழ் ஈழம் அமைவதை, ஒருபோதும் இந்தியா விரும்பாது’

என, தமது கருத்தை, அந்தக் கூட்டத்தில் இந்நூலாசிரியர் தெரிவித்து இருந்தார். அக்கூட்டத்தில் பங்கு ஏற்ற பலரும், தற்போது லண்டனில் வாழ்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு, நூலாசிரியரின் கருத்துகள் நினைவு இருக்கக்கூடும்.

கொழும்பு பேச்சுவார்த்தை

எல்லாப் போராளிகளும் இணைந்து நின்ற இந்தக் காலகட்டத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்தி இருந்தால், இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி அவர்களால், திம்பு

பேச்சுவார்த்தைகளில் ஒரு முடிவை எட்டி இருந்திருக்க முடியும். அப்பேச்சுவார்த்தை தோல்வி அடைந்தபோதிலும், இந்தியா தனது மத்தியஸ்த முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்தது. ஜெயவர்த்தனேவின் சகோதரரான எச்.டபிள்யு. ஜெயவர்த்தனேவுக்கும், ராஜீவ் காந்திக்கும் இடையில் நடைபெற்ற சந்திப்பைத் தொடர்ந்து, மீண்டும் பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெறுவதற்கான நிலை தோன்றியது.

இலங்கை, இந்திய அரசுகளின் புரிந்துணர்வின்படி, அதிகாரப்பகிர்வு தொடர்பாக, ஒரு தீர்வுத் திட்டம் வரையப்பட்டது.⁽¹⁹⁾ அது, விரிவான அதிகாரப்பரவலாக்கல் தீர்வுத் திட்டம் என அரசு அறிவித்தபோதிலும், வடக்கு, கிழக்கு இணைப்புக்கான எந்த ஏற்பாடும், அந்தத் தீர்வுப்பொதியில் இடம் பெறவில்லை. இப்பேச்சுவார்த்தையில், முதலில் விடுதலை இயக்கங்கள் தவிர்க்கப்பட்டன. பதிலாக, தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணி, 1985 டிசம்பர் மாதம் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தையில் கலந்து கொண்டது. தமிழர் தரப்பினர், மொழிவாரியான மாகாண இணைப்பே, தமிழரின் முதன்மையான அரசியல் கோரிக்கை என்பதை, இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கு மீண்டும் தெளிவுபடுத்தினர். ஆனால், அந்தக் கோரிக்கையை, இலங்கை அரசு ஏற்க மறுத்தது. அது தமிழ் ஈழத்துக்கு வழி வகுக்கும் என்பதே அவர்களது கருத்தாக இருந்தது.

இருப்பினும், 1986 செப்டெம்பர் 4 ஆம் நாள், இலங்கை அரசு மேலும் ஒரு அதிகாரப் பகிர்வுத் திட்டத்தை முன்வைத்தது. அதன்படி, மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளுக்கு மாற்று ஈடாக, மாகாண சபை, முன்வைக்கப்பட்டது. அத்துடன், சட்டம், ஒழுங்கு, காணி பற்றிய விடயங்கள், மாகாணத்தின் விடயமாக ஏற்றுக்கொண்ட பின்னர், அதுபற்றி மேலும் ஆராயப்படும் என்றும் விதந்துரைத்தது. மேற்படி வரைவும், ஒரு தெளிவு அற்ற தன்மையையே கொண்டு இருந்தது. தமிழர் தாயகமான வடக்கு, கிழக்கு மாகாணம் ஒரே நிர்வாக அலகாக வருவதற்கு, இந்த வரைவு இடம் அளிக்கவே இல்லை.

மாகாண சபைகளின் அனைத்துச் செயல்பாடுகளிலும், தேசியக் கொள்கையே மேற்கொள்ளப்படும் என்ற விவரமும், காணி தொடர்பான விடயங்கள், மாகாணங்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வருவதற்கும், இலங்கை அரசு உடன்படவில்லை. இதன் அடிப்படையில், தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி, இந்த வரைவை அர்த்தமற்றது எனக் கூறியதோடு, பேச்சுவார்த்தை முடிவுக்கு வந்தது.

இவ்வேளையில், தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம், ஏனைய விடுதலை இயக்கங்களுடன் கருத்து முரண்பட்டு, அவைகளைத் தடை செய்தது. இதன்

விளைவாக, விடுதலைப்புலிகளும், ஈழப்போராட்டமும் பலவீனமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு உள்ளது என ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே அரசு, தப்புக்கணக்கு போட்டது. மாறாக, ஏனைய விடுதலை இயக்கங்களைத் தடை செய்தபோது, விடுதலைப்புலிகள் பெருவாரியான ஆயுதங்களை அவர்களிடம் இருந்து கைப்பற்றினர். மாற்று இயக்கங்களில் இருந்த பலர், விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பில் வந்து இணைந்து கொண்டனர். புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் இருந்து பெருந்தொகையான உதவிகள், விடுதலைப்புலிகளுக்கு வந்தது. இதனால், விடுதலைப்புலிகள் பல்வேறு வழிகயீனல் தமது படை பலத்தைப் பெருக்கி இருந்தனர்.

இலங்கை அரசு, தனது இராணுவ நடவடிக்கைகளைத் தீவிரப்படுத்தியது. இந்த நிலைமை, இந்தியாவுக்கு சங்கடத்தை ஏற்படுத்தியது. இதுவரையிலும் அவர்கள் மேற்கொண்ட மத்தியஸ்த முயற்சிகள் பயனற்றுப் போன நிலையில், இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி, சற்றுக் கடினமான முறையில் இலங்கை அரசுடன் பேசத் தொடங்கினார்.⁽²⁰⁾ கொலைகளையும், இராணுவ நடவடிக்கைகளையும் நிறுத்துமாறும், தமிழர் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்குத் திட்டவாட்டமான தீர்வுத் திட்டத்தை அறிவிக்குமாறும், இலங்கை அரசைக் கேட்டுக் கொண்டார்.⁽²¹⁾

டிசம்பர் 19 முன்மொழிவுகள்

1986 ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் மாதம், இந்திய உள்ளுறை இணை அமைச்சரான ப. சிதம்பரம் தலைமையில், உயர்மட்டக் குழு ஒன்று, கொழும்புக்கு வருகை தந்தது. 1985 யூலையில் முடிவு செய்யப்பட்ட முன்மொழிவுகள் திருத்தப்பட்டன.⁽²²⁾ 1986 டிசம்பர் மாதம் 19 ஆம் நாள், இந்திய வெளியுறவுத்துறை அமைச்சர் நட்வர்சிங், உள்ளுறை இணை அமைச்சர் சிதம்பரம் மற்றும் அதிகாரிகளும், ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனேவுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினர். 'டிசம்பர் 19 முன்மொழிவுகள்' என்று அழைக்கப்படும் தீர்வு யோசனைகள் முன்வைக்கப்பட்டன.⁽²³⁾ அதன்படி, இந்தியாவில் உள்ளது போன்ற கூட்டு ஆட்சி அமைப்பில், மாநில அரசுகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு உள்ள அதிகாரங்களையும், உறுதிப்பாட்டையும்விடக் குறைந்த அளவிலான ஒரு தீர்வுப் பொதியாகவே மேற்படி முன்மொழிவு காணப்பட்டது. எனவே, விடுதலைப்புலிகள் அதனை நிராகரித்தனர். இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் ஏற்படும் வரையிலும், மேற்படி முன்மொழிவுகள் ஸ்தம்பிதம் அடைந்து இருந்தன.⁽²⁴⁾

1987 இல், இலங்கை அரசு, தனது இராணுவ நடவடிக்கைகளைத் தீவிரமாகச் செயல்படுத்தத் தொடங்கி இருந்தது. தரை, கடல், வான் வழி என

மும்முனைகளிலும் தமிழர்கள் மீது தாக்குதல்களைத் தொடர்ந்தது. இராணுவத் தளங்களில் இருந்து எறிகணை, பீரங்கித் தாக்குதல்களைத் தொடுத்து, விடுதலைப் போராளிகளுக்கும், மக்களுக்கும், சொத்துகளுக்கும் பாரிய சேதங்களை விளைவித்தது. 1984 மே மாதம், கொழும்பில் உள்ள அமெரிக்கத் தூதர் அலுவலகத்தில் தொடங்கப்பெற்ற இஸ்ரேலின் நலன் காக்கும் பிரிவும், இஸ்ரேலிய நாடும், இராணுவ வியூகங்களை வகுப்பதில், இலங்கை இராணுவத்துக்கு உதவின. ஏற்கனவே, இலங்கை இராணுவ வீரர்களுக்கு, இஸ்ரேல் இராணுவப்பயிற்சியும் அளித்து இருந்தது.

மேலும், இங்கிலாந்து நாட்டின் சேனல் தீவுகளைத் தளமாகக் கொண்ட கினிமினி சேவிஸ் (Keenie Meney Services) போன்ற தனியார் ஏஜென்சி போரில் இயங்கி விசேட வான்படை சேவிஸ் (Special Aviation Services: SAS) பிரிட்டனின் பாதுகாப்பு அமைச்சின் உதவி பெற்று, இலங்கை வான்படை அதிகாரிகளுக்குப் பயிற்சியும் அளித்து வந்தது. அமெரிக்கா, பாகிஸ்தான், தெற்கு ஆப்பிரிக்கா, சீனா ஆகிய நாடுகளின் இராணுவ உதவிகளும், இலங்கை அரசுக்குத்தொடர்ந்து கிடைத்தவண்ணம் இருந்தது.

இந்தக் காலகட்டத்தில், பலமுறை பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தியும், இலங்கை அரசு இராணுவத் தீர்வையே நாடி நிற்கின்றது என்பதை, இந்தியா உணர்ந்து கொண்டது. இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியால் முன்வைக்கப்பட்ட, டிசம்பர் 19 முன்மொழிவுகளில் உள்ள கட்டுப்பாடுகளை, இலங்கை உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்று இலங்கை அரசைக் கேட்டுக் கொண்டது.⁽²⁵⁾ இது, இலங்கை அரசுக்கு இந்திய அரசு கொடுத்த அழுத்தமாகவும், எச்சரிக்கையாகவும் அமைந்தது. இதைத் தொடர்ந்து, ராஜீவ் காந்தி, பின்வரும் செய்தியையும் இலங்கை அரசுக்கு அனுப்பினார்.

‘எல்லோரினதும் நலனின் பொருட்டும், இராணுவ நடவடிக்கைகள் நிறுத்தப்பட வேண்டும். தற்போது உள்ள சூழ்நிலையில், அரசியல் பேச்சுவார்த்தைகளைத் திரும்பவும் தொடங்கும்படி, போராளிகளை இணங்க வைத்தல், இந்தியாவுக்குச் சிரமமானதாக இருக்கும் என்பதை, நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்வீர்கள். பேச்சுவார்த்தைப் பாதையை, இலங்கை நிராகரித்ததன் விளைவாக, அதிகரிக்கின்ற வன்முறையினால், முழு நிலைமைகளையும் பற்றி நாம் புதிதாக எண்ணிப் பார்ப்பதற்கான கட்டாயம் ஏற்படும்.’⁽²⁶⁾

ஆனால், ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனே, இந்தியாவின் எதுவித எச்சரிக்கையையும் கருத்தில் கொள்ளவில்லை. அவரது பேச்சுகளும், பிரதமர்

பிரேமதாசாவின் பேச்சுகளும், நடவடிக்கைகளும், இராணுவத் தீர்வையே நாடிப் போய்க் கொண்டு இருந்தன.

1987 மே 26 ஆம் நாள், ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனே, 'இறுதி வரை யுத்தம்' (Operation Liberation- விடுதலை நடவடிக்கை) என்ற திட்டத்தில், இராணுவ நடவடிக்கையைத் தொடங்கி வைத்தார். இதன் விளைவாக, எஸ்.ரீ.ரீ.ஈ.யின் பிடிக்குள் இருந்த வடமராச்சி, இலங்கை இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உள்ளே வந்தது.

ரெசோ இயக்கம்

இந்த நிலையில், விடுதலைப்புலிகளைப் பலப்படுத்தி, இலங்கை இராணுவத்துடன் போர் புரிய வைத்து, இலங்கை இராணுவத்தைத் தோற்கடிக்கவும் இந்தியா விரும்பவில்லை. அது, இந்தியாவுக்கு ஒரு நீண்டகாலத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்று இந்தியா கருதியது. அத்தோடு, விடுதலைப்புலிகளால், இலங்கை இராணுவத்தை வெற்றி கொள்ள முடியுமா? என்றும் தயங்கினர். ஆனால், இலங்கை இராணுவத்தின் நடவடிக்கைகளைத் தடுத்து நிறுத்தத் தவறினால், தமிழ்நாட்டு மக்களின் எதிர்ப்பைச் சந்திக்க வேண்டிவரும் என்பதை அறிந்து இருந்தனர். காரணம், ஈழத்தமிழரை இந்தியாதான் காப்பாற்றியாக வேண்டும் என்று, தமிழகத்தின் ஆளுங்கட்சி, எதிர்க்கட்சி, ஏனைய அமைப்புகள் அனைத்தும் அழுத்தம் கொடுத்து, இந்திய அரசுக்குத் தொடர்ந்து மனுக்கள் அனுப்பிக்கொண்டு இருந்தனர்.

1986 ஆம் ஆண்டு, தமிழ்நாட்டின் பிரதான எதிர்க்கட்சிகள் இணைந்து, 'ஈழத்தமிழர் ஆதரவாளர் அமைப்பு' (Tamil Eelam Solidarity Organisation -TESO) என்ற ஒரு அமைப்பை உருவாக்கி, இந்திய அரசுக்கு அழுத்தங்களைக் கொடுத்தன. அதே ஆண்டு, மே 4 ஆம் நாள், தமிழ்நாட்டு அமைப்புகள் சேர்ந்து, இலங்கைத் தமிழரைக் காப்பாற்றும் மகாநாடு ஒன்றைக் கூட்டி, இலங்கை அரசைக் கண்டித்து ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி, மத்திய அரசுக்கு அனுப்பினர். இவ்வாறான காரணங்களால், இந்தியாவுக்கு இலங்கை விவகாரத்தில் நேரடியாகத் தலையிடுவதைத் தவிர வேறு தெரிவு ஏதும் இருக்கவில்லை. இதன் முடிவு, 1987 யூன் 3 இல், இந்தியா கப்பல்களில் உணவு மற்றும் அடிப்படைத் தேவைப் பொருட்களை, 19 மீன்பிடிப் படகுகள் மூலம், யாழ் குடா நாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தது. இலங்கைக் கடற்படை, அதைத் தடுத்து நிறுத்தியது. தொடர்ந்து, 'ஓப்பரேசன் பூமாலை' (Operation Poomalai) என்று அழைக்கப்படும் உடனடி நடவடிக்கையாக, இந்தியா மறுநாளே, 1987 யூன் 4 அன்று, அன்ரனோ விமானங்களில்,

உணவுப் பொதிகளுடன், பெங்களூர் விமான நிலையத்தில் இருந்து புறப்பட்டு, யாழ் குடா நாட்டில், பரகூட் உதவியுடன் இறக்கியது.⁽²⁷⁾

இந்தியாவின் இந்த நடவடிக்கை, பன்னாட்டுச் சட்டங்களுக்கு முரணானது என்றபோதிலும், பல்வேறு வகையான சமாதான முன்னெடுப்பு முயற்சிகள் இந்தியாவால் முன்வைக்கப்பட்டு, அவைகள் அனைத்தும் தோற்றுப் போன ஒரு நிலைமையிலேயே, இந்தியா இவ்வாறு நடந்து கொள்ள நேர்ந்தது. மேலும், யாழ் குடா நாட்டின் மீது, இலங்கை அரசு பொருளாதாரத் தடையை நடைமுறைப்படுத்திய நிலையில், இந்தியாவின் மேற்படிச் செயற்பாடு, ஒரு மனிதாபிமானப் பிரச்சினையாகவே கருதப்பட்டது.

நெல்லியடி முகாம் தகர்ப்பு

1987 யூலை 5 ஆம் நாள், விடுதலைப்புலிகளின் கரும்புலிப் பிரிவைச் சேர்ந்த, வல்லிபுரம் வசந்தன் என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட 'கப்டன் மில்லர்', நெல்லியடி என்ற இடத்தில் இருந்த இலங்கை இராணுவத் தளத்துக்கு உள்ளே, வெடிமருந்துகள் நிரப்பப்பட்ட றக் வண்டியைச் செலுத்தி வெடிக்க வைத்து, நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிங்கள இராணுவ வீரர்களைக் கொன்று ஒழித்தார்.

இந்த நிகழ்வு, சிங்கள அரசையும், ஜெயவர்த்தனேவையும் அதிர வைத்தது. எனவே, சிங்களம் இராணுவம் மேற்கொண்டு இருந்த ஒப்பரேசன் லிபரேசன் நடவடிக்கையை நிறுத்தினார். பேச்சுவார்த்தைகள் மீண்டும் தொடங்கப் பெற்றன. இந்திய அரசின் பிரதிநிதியாக, இந்திய உயர்ஸ்தானிகர், ஜே.என். டிக்கித், ராஜீவ் காந்தியால் நியமிக்கப்பட்டார்.⁽²⁸⁾ இதே சமயம், 1987 ஜூலை 19 ஆம் நாள், கொழும்பில் உள்ள இந்தியத் தூதரகத்தின் முதற் செயலாளராகப் பணி ஆற்றிய திரு கார்த்திக் பூரி என்பவர், ராஜீவ் காந்தியின் பணிப்பின் பேரில், யாழ்ப்பாணம் சென்று, விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பின் யோகியின் உதவியுடன் பிரபாகரனைச் சந்தித்து, அவரது டெல்லிப் பயணம் குறித்து அறிவித்து இருந்தார்.⁽²⁹⁾ தமிழ் ஈழ மக்களின் அரசியல் வாழ்வைப் பாதிக்கும் ஒரு முக்கியமான தீர்வுத்திட்டத்தை, ஒதுக்கித் தள்ள முடியாது என, பிரபாகரன் கருதினார்.

அத்துடன், இந்தியாவின் பிரதமர் அதிகாரபூர்வமாக அழைப்பு விடுக்கும்போது, அதனைத் தட்டிக் கழிக்கவும் அவரால் முடியவில்லை.⁽³⁰⁾ எனவே, விடுதலைப்புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன், அதன் முன்னணித் தளபதிகள் திலீபன், யோகி ஆகியோர், யாழ்ப்பாணம் சுதாமலையில் இருந்து, விமானத்தில் தில்லிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். வழியில், சென்னையில் தங்கி இருந்த அன்ரன் பாலசிங்கமும், அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார்.

தில்லி சென்ற பிரபாகரன் குழுவினரை, அசோகா ஓட்டலில் பலத்த பாதுகாப்புடன் தங்க வைத்தனர். எவரையும் சந்திக்கும் அனுமதியோ, தொலைபேசித் தொடர்புகளோ, அனைத்தும் மறுக்கப்பட்டு இருந்தனர். அப்போது தாங்கள் சிறைக்கைதிகள் போல நடத்தப்பட்டதாக, அன்றன் பாலசிங்கம், தமது நூலில் எழுதி உள்ளார். “நான் மீண்டும் பொறியில் மாட்டிக் கொண்டேன்” என்று அப்போது பிரபாகரன், பாலசிங்கத்திடம் கூறி இருக்கின்றார்.⁽³¹⁾ அங்கே வந்து அவர்களைச் சந்தித்த டிக்சித், இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் பற்றிய ஆவணத்தைக் கையளித்து, சில விளக்கங்களையும் கொடுத்தார். அந்த ஆவணங்களைப் பார்வையிட்ட பிரபாகரன், இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தை முழுமையாக நிராகரித்தார்.

டிக்சித்துடன் கடும் வாக்குவாதங்கள் நடைபெற்றன. இதனால், பிரதமர் ராஜீவ்காந்தி, சென்னையில் இருந்து முதல் அமைச்சர் எம்.ஜி.ஆரைத் தில்லிக்கு வரவழைத்து, ஒப்பந்தத்தை, பிரபாகரன் ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்திடுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். யூலை 26 ஆம் நாள், அந்த ஒப்பந்தத்தை எதனால் ஏற்க முடியாது என எம்.ஜி.இராமச்சந்திரனுக்கு, பிரபாகரன் விளக்கமாகவும், தெளிவாகவும், பிரச்சினைகளைச் சுட்டிக் காட்டினார். இச்சந்திப்பின்போது, தமிழக அமைச்சர் பணருட்டி இராமச்சந்திரன், ஜே.என். டிக்சித் ஆகியோரும் உடன் இருந்தனர்.⁽³²⁾

அப்போது, பிரபாகரன் கூறியதாவது:

“மிகவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரங்களைக் கொண்ட மாகாணசபைத் திட்டம், தமிழ் மக்களின் அரசியல் தேவைகள் எதனையும் நிறைவு செய்யவில்லை. பொதுமக்கள் கருத்து வாக்குப்பதிவின் அடிப்படையில், தமிழ் மாநிலத்தைத் தற்காலிகமாக இணைப்பதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. தமிழ் மக்களின் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு ஒரு நிரந்தரத் தீர்வு காணாத நிலையில், தமிழரின் தாயக மண்ணைச் சிங்களப்படையினர் ஆக்கிரமித்து நிற்கும் சூழலில், எமது ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் களைந்து, எமது போராளிகளைச் சரண் அடையுமாறு கேட்பதும் நியாயம் அற்றது”

அவரது இந்தக் கூற்றை மிகவும் கவனமாகச் செவிமடுத்த எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன், பிரபாகரனின் உறுதி தளராத நிலைப்பாட்டைப் பாராட்டி, புலிகள் தலைமை என்ன முடிவு எடுக்கின்றதோ, அதற்குத் தனது முழு ஆதரவும் இருக்கும் என்று கூறி முடித்தார்.⁽³³⁾

ஒப்பந்தத்தின் குறைபாடுகள் என்ன?

ராஜீவ் காந்தியின் முயற்சிகள் தோல்வி அடைந்த நிலையில், 1987 யூலை

28 ஆம் நாள், நடு இரவில், பிரபாகரன் குழுவினரைத் தனது இல்லத்துக்கு அழைத்து, இறுதிப் பேச்சு நடத்தினார். இவ்வேளையில், இந்திய உள்ளகப் புலனாய்வுத்துறை அதிபர் நாராயணனும், தமிழக அமைச்சர் பண்டருட்டி இராமச்சந்திரனும், உடன் இருந்தனர். ஒப்பந்தத்தில் உள்ள குறைபாடுகளைப் பற்றி விபரமாகக் கூறுவீர்களா? என்று ராஜீவ் காந்தி கேட்டுக் கொண்டார். தமது விளக்கத்தை, ஆங்கிலத்தில் கூறும்படி, பாலசிங்கத்திடம் பிரபாகரன் கூறினார். பாலசிங்கம் அளித்த விளக்கம் பின்வருமாறு:

இலங்கையின் ஒற்றை ஆட்சி அரசியல் யாப்பு, மிகவும் இறுக்கமான, நெகிழ்த்த முடியாத விதிகளைக் கொண்டு உள்ளது. பெரும்பான்மையினரின் கீழ், மத்திய அரசுக்கும், மாநிலங்களுக்கும் இடையில், நியாயமான அதிகாரப் பகிர்வு செய்வது இயலாத காரியம். பரந்த நிறைவேற்று அதிகாரங்களைக் கொண்ட ஜனாதிபதியை அரசு அதிபராகக் கொண்ட, இறுக்கமான ஒற்றை ஆட்சி அரசை, இலங்கையின் அரசியல் யாப்பு கொண்டு உள்ளது. இந்த ஆட்சி அமைப்பில், அரசு நிர்வாக அதிகாரங்கள் அனைத்துமே, மத்தியில் குவிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. இப்படியான ஒற்றை ஆட்சி யாப்பை, இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தம், நிபந்தனை இன்றி, முழுமையாகக் கொண்டு உள்ளது. அதன் அரசியல் கட்டமைப்பில் அடிப்படையாக மாற்றங்களைச் செய்வது சாத்தியம் அற்றது. இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தில், மாகாண சபையின் அதிகாரங்களும், செயற்பாடுகளும், நிர்வாகத் துறைகளும் ஒன்றான முறையில் வரையறுக்கப் படவில்லை. டிசம்பர் 19 தீர்வு யோசனைகளில், பல குறைபாடுகள் உள்ளன. தமிழ் ஈழ மக்களின் தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பொறுத்தமட்டில், தமிழரின் நில உரிமை மிகவும் முக்கியமானது. இலங்கைத் தீவின் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களைக் கொண்ட தொடர்ச்சியான பெருநிலப்பரப்பில், பெரும்பான்மையாக தமிழ் மக்களும், தமிழ் பேசும் முஸ்லிம் மக்களும் வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இந்த நிலம், அவர்களின் சொந்த நிலம். அவர்களது பாரம்பரியத் தாயக நிலம். இதைப் பிரிக்கின்ற எந்தத் திட்டத்தையும், தமிழ் மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப் போவது இல்லை. ஏனெனில், வாக்குப்பதிவில், கிழக்கில் உள்ள சிங்கள, முஸ்லிம் மக்கள் பெரும்பான்மையாக இணைப்பை எதிர்த்து வாக்கு அளித்தால், வடக்கு, கிழக்கு நிரந்தரமாகப் பிரிவுபடுவதுடன், தமிழ்த்தாயகம் காலப்போக்கில் சிதைந்து விடும். வடக்கு-கிழக்கு மாகாண சபையைக் கலைத்து விடும் அதிகாரம், இலங்கையின் அரசு

அதிபர் ஜெயவர்த்தனேவுக்கு வழங்கப்பட்டு உள்ளது. அவர் ஒரு சிங்கள இனவெறியர். தமிழ் மக்களுக்கு எதிரானவர். அத்தகையவர், தமிழ் மக்களுக்கு நீதி வழங்குவார் என நாம் நம்பவில்லை. விடுதலைப்புலிப் போராளிகளிடம் இருந்து ஆயுதங்களைக் களையும் விவகாரத்தில், இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட்டு 72 மணி நேரத்துக்குள், எமது விடுதலை இயக்கம், சகல ஆயுதங்களையும் ஒப்படைக்க வேண்டும் என விதிப்பது, அநீதியானது. எத்தனையோ ஆண்டுகளாக இரத்தம் சிந்திப் போராடி, உயிர்களைத் தியாகம் செய்து பெறப்பட்ட ஆயுதங்களை நாம் தந்துவிட்டுச் சரண் அடையுமாறு இந்த ஒப்பந்தம் வற்புறுத்துகிறது.

தமிழரின் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு நிரந்தரத் தீர்வு காண்பதற்கு முன்பாக, தமிழ் மக்களின் பாதுகாப்புக்குத் தகுந்த உத்தரவாதங்கள் பெறுவதற்கு முன்னதாக, பொதுமக்களின் பாதுகாப்புக் கவசமாக விளங்கும் ஆயுதங்களைக் கையளிக்குமாறு வற்புறுத்துவது, எந்த வகையிலும் நியாயம் ஆகாது.⁽³⁴⁾

பிரபாகரனின் விளக்கங்களைச் செவிமடுத்த ராஜீவ்காந்தி, பின்வருமாறு தமது கருத்தைத் தெரிவித்தார்.

“இந்த ஒப்பந்தத்தில் நீங்கள் கூறியதுபோன்ற குறைகள் நிரம்ப இருக்கின்றன. வடக்கு-கிழக்கு நிரந்தர இணைப்பு கருத்து வாக்கெடுப்புக்கு வருவதில் உள்ள சிக்கலை நான் புரிந்து கொண்டு உள்ளேன். இதுபற்றி நான் ஜெயவர்த்தனேவுடன் பேசுவேன். கருத்து வாக்கெடுப்பு நடத்தாமல் அதனை ஒத்தி வைக்குமாறு கேட்டுக் கொள்வேன். எதற்கும் நீங்கள் இந்திய அரசை நம்ப வேண்டும். தமிழ் மக்களின் நலனை மேம்படுத்துவதில் நாம் அக்கறையுடன் செயற்பட்டு வருகின்றோம்.

எனவே, உங்களது அமைப்பின் ஒத்துழைப்பும், ஆதரவும் எமக்குத்தேவை. தமிழ் மக்களின் உரிமையை வென்றெடுத்து, அவர்களது பாதுகாப்பை இந்த ஒப்பந்தம் உறுதிப்படுத்தும். இதை நீங்கள் ஆதரித்தால், அது எமது கைகளைப் பலப்படுத்துவது மட்டும் அன்றி, ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்தவும் ஏதுவாக அமையும்”

என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

இதற்கு பிரபாகரன், “இந்த ஒப்பந்தம் தமிழ் மக்களின் நலனைப் பேணவில்லை. மாறாக, மேலும் பாதகங்களையே ஏற்படுத்தும். எனவே,

இதை எங்களால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது” என அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினார்.

அதற்கு ராஜீவ் காந்தி,

“நீங்கள் உங்கள் நிலைப்பாட்டை மாற்றிக் கொள்ளத் தேவை இல்லை. ஆனால், இந்த ஒப்பந்தத்துக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்காமல் இருந்தால் போதும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார். மேலும், வடக்கு-கிழக்கு இணைப்பு தொடர்பாக மக்கள் கருத்து வாக்கெடுப்பு நிகழ்வு இடம் பெறாமல் நான் பார்த்துக் கொள்ளுவேன். ஆகவே, வடக்கும், கிழக்கும் ஒரே நிர்வாகத்தில்தான் இருக்கும். அத்துடன், தமிழ் பிரதேசங்களில் வரி அறவிடுவதை நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள். அதற்கு ஈடான பணத்தை, மாதாந்தத் தொகையாக இந்திய அரசு உங்களுக்கு வழங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன். மேலும், நீங்கள் சிறு தொகை ஆயுதங்களைக் கையளித்தால் போதுமானது. உங்களுடைய பாதுகாப்புக்கு நான் உத்தரவாதம் அளிக்கின்றேன். என்னில் நீங்கள் நம்பிக்கை வையுங்கள்” (35)

என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

கனவான் ஒப்பந்தம்

ராஜீவ் காந்தியின் இந்த வாக்குறுதிகளை, எழுத்தில் தரும்படி பிரபாகரன் கேட்டார். “அவ்வாறு தருவது பல பிரச்சினைகளையும், சந்தேகங்களையும் ஏற்படுத்தும்; எனவே, இது ஒரு ‘கனவான் ஒப்பந்தம்’ (Gentlemen Agreement) ஆக இருக்கட்டும்” என்று ராஜீவ் காந்தி உறுதிமொழி அளித்தார்.

இவர்களுடைய கலந்துரையாடலில் இருந்து, சில முக்கிய விடயங்களைப் பார்க்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. முதலாவதாக, இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம், இந்தியாவின் பூகோள, பிராந்திய அரசியல் நலன்களுக்காகவும், பாதுகாப்புக்காகவும் வலிந்து ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒன்று. அதில், இலங்கைத் தமிழர் நலனினும் பார்க்க, இந்தியாவின் நலனே மேலோங்கி நிற்கின்றது. இரண்டாவதாக, ஜெயவர்த்தனேவின் சூழ்ச்சியான, தந்திரமான, அரசியல் சாணக்கியத்துக்கு முன்னர், இந்தியாவாலும், ராஜீவ் காந்தியாலும் நின்று பிடிக்க முடியவில்லை. மூன்றாவதாக, இந்த ஒப்பந்தம் குறித்துத் தமிழர்களுடன் கலந்து ஆலோசிக்கவில்லை. இந்தியாவும், இலங்கை அரசும் சேர்ந்து தீட்டிய ஒரு அரசியல் பொறியாகவே காணப்படுகின்றது. அத்துடன், வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்கள் தமிழர்களின் தாயகம் என்ற வரலாற்று

அடையாளத்துக்கு ஆப்பு வைக்கும் ஒரு ஒப்பந்தமாகவே, இது காணப்படுகின்றது. நான்காவதாக, விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுதப் போராட்டத்தை அடியோடு அழிப்பதற்காக, ஜெயவர்த்தனே திட்டம் தீட்டியது, மிக அப்பட்டமாகத் தெரிய வருகிறது. இறுதியாக, இந்தியா நலன் அடையும் என்பதிலும் பார்க்க, இலங்கை அரசுதான், இந்த ஒப்பந்தத்தால் பெரிதும் நன்மை அடைய வாய்ப்புகள் மிகவும் உண்டு.

மேலும், இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் தொடர்பாக, இலங்கை ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனே கூறிய கருத்து, மேற்படி கலந்து உரையாடப்பட்ட சகல விடயங்களுக்கும் சிகரம் வைத்தாற்போல் விடை தருகின்றது. 1987 யூலை 26 ஆம் நாள், 1200 பேர் அடங்கிய, ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தேசிய நிறைவேற்றுக் குழுக் கூட்டத்தில், (National Executive Council) உரை ஆற்றிய ஜெயவர்த்தனே பின்வருமாறு தன் கருத்தை வெளிப்படுத்தினார்:

ஒரு விடயத்தை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இது வடக்கினதும், கிழக்கினதும் ஒரு தற்காலிக இணைப்பு. கிழக்கில் உள்ள மக்கள், இந்த இணைப்புக்கு ஆதரவா? இல்லையா? என்பதை அவர்கள் தீர்மானிக்கத்தக்கதாக, அடுத்த ஆண்டின் இறுதிக்குள் ஜனாதிபதியால் முடிவு செய்யப்படும் ஒரு நாளில், மக்கள் கருத்து வாக்கெடுப்பு ஒன்று நடத்தப்படும். இது ஒரு சாதாரணப் பெரும்பான்மை மூலம் தீர்மானிக்கப்படும். அம்பாறையை உள்ளடக்கிய கிழக்கு மாகாணத்தில், 33 விழுக்காட்டினர் முஸ்லிம்கள்; 27 விழுக்காட்டினர் சிங்களவர்கள்; மற்றும் எஞ்சிய 40 விழுக்காட்டினர் தமிழர்கள் உள்ளனர். அந்தத் தமிழர்களுள் இரு வகையினர் இருக்கின்றனர். அவர்களுள் அரைப் பங்கிற்கும் கூடியவர்கள், மட்டக்களப்புத் தமிழர்கள். எஞ்சியோர், யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர்கள். ஆகவே, யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் 20 விழுக்காட்டினராக இருப்பார்களாயின், ஏனைய 60 விழுக்காட்டினர் அத்தகைய ஓர் இணைப்பை எதிர்ப்பார்கள் என்றே நான் நம்புகின்றேன். திரு தேவநாயகமும், திரு மஜீத்தும் அவ்வாறுதான் எனக்குக் கூறி உள்ளார்கள். எனவே, மத்திய அரசாங்கத்தால் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டு, கிழக்கு மாகாண மக்களின் அங்கீகாரம் கோரப்படுமாயின், அங்குள்ள பெரும்பான்மையினர் அதனை எதிர்ப்பார்கள் என நான் நம்புகிறேன். அத்துடன், இணைப்பு முடிந்து விடும்.

என்றார். மேலும் இத் தற்காலிக இணைப்பினால், எமக்குக் கிடைக்கும் ஆதாயம் என்ன? என்று கேட்ட ஜனாதிபதி, 'பயங்கரவாதத்துக்கு அது ஒரு

முடிவைக் காணும்' என்று அவரே அதற்குப் பதில் அளித்தார்.⁽³⁶⁾

எனவே, ஜெயவர்த்தனேவின் பேச்சில் இருந்தே, எவ்வளவு தூரம் வஞ்சகத்தோடு, நேர்மை இல்லாமல், நரித்தனமாக, இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தைத் தயார்படுத்தி, இந்திய அரசை நம்ப வைத்து ஏமாற்றி இருக்கின்றார் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஜெயவர்த்தனேவை நன்கு அறிந்த பிரபாகரன், வடக்கு, கிழக்கு கருத்துக் கணிப்பு வாக்கெடுப்பு என்பது ஒரு ஆபத்தான பொறி என, ராஜீவ்காந்தியிடம் ஆணித்தரமாகக் கூறி இருக்கின்றார்.

ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் வழங்கிய கனவான் ஒப்பந்தம் என்பது, நம்பகத்தன்மையும், நடைமுறை சாத்தியம் அற்றதும் ஆகும். எப்படியாவது பிரபாகரன் அவர்களை, தமது திட்டத்துக்கு இணங்க வைக்க வேண்டும் என்பதற்காக அளித்த, அறிவியல் அடிப்படை அற்ற வாக்குறுதி ஆகும். தொடர்ந்து இந்தியாவின் பிரதமராக அவரே நீடிப்பார் என்பது போலக் கருதிக் கொண்டு அளித்த, பொருத்தம் அற்ற வாக்குறுதி. தமது அதிகாரிகளின் தவறான அறிவுரைகளைக் கேட்டு, ஒரு அவசர நடவடிக்கையாகவே அவர் இந்த ஒப்பந்தத்தை மேற்கொண்டார் என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. இதன் விளைவாக, 1987 ஆம் ஆண்டு, யூலை 29 ஆம் நாள், இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியும், இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனேவும், இலங்கைத் தலைநகர் கொழும்புவில், இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டனர். அந்த ஒப்பந்தத்தை அப்படியே தருவது பொருத்தமானது.

இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கை

இலங்கை ஜனநாயக சோசலிசக் குடியரசின் ஜனாதிபதி, மேதகு ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனேவும், இந்தியக் குடியரசின் பிரதமர் மேதகு ராஜீவ் காந்தியும், 1987 ஜூலை 29 ஆம் திகதி, கொழும்பில் சந்தித்து,

இந்தியாவுக்கும், இலங்கைக்கும் இடையிலான, பாரம்பரியமான நட்பு உறவை வளர்ப்பதற்கும், வலுப்படுத்துவதற்கும் ஏற்றவகையில், இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையையும், அதன் விளைவான வன்முறைகளையும் தீர்த்து வைக்கும் கட்டாயத் தேவையை அங்கீகரித்தும், இலங்கையின் சகல சமூகங்களையும் சார்ந்த மக்களின் பாதுகாப்பிற்காகவும், நலனுக்காகவும், வளர்ச்சிக்காகவும், இன்றைய தினம், இந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகப் பின்வரும் ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டுள்ளனர்.

1. இவ்வேளையில்,

- 1.1. இலங்கையின் ஒற்றுமையையும், இறைமையையும், ஆள்புல ஒருமைப்பாட்டையும் பாதுகாக்க விரும்பி,
- 1.2. இலங்கை சிங்களவர்கள், தமிழர், முஸ்லிம்கள் (சோனகர்) மற்றும் பறங்கியர் ஆகியோர் அடங்கிய ஒரு பல் இன, பன்மொழி, பன்மைச் சமூகம் ஆகும் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு,
- 1.3. ஒவ்வொரு இனக்குழுமும் கவனமாகப் பேணிப் போற்றப்பட வேண்டிய தனித்துவமான கலாசார மற்றும் மொழிக்கான தனித்துவங்களைக் கொண்டு உள்ளது என்பதை அங்கீகரித்து,
- 1.4. வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்கள் இதுவரை காலமும், இப்பிராந்தியத்தில் ஏனைய இனக்குழுமங்களுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்த இலங்கையின் தமிழ் பேசும் மக்களின் வரலாற்று அடிப்படையிலான வாழ்விடம் ஆகும் என்பதையும் அங்கீகரித்து,
- 1.5. இலங்கையின் ஒற்றுமைக்கும், இறைமைக்கும் ஆள்புல ஒருமைப்பாட்டுக்கும் பங்களிப்புச் செய்யும் சக்திகளை வலுப்படுத்தி, சகல குடிமக்களும் சமத்துவமாகவும், பாதுகாப்பாகவும் வாழ்ந்து வளம் பெறுவதோடு, தமது தேவைகளையும் நிறைவேற்றிக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு பல் இன, பல் மொழி, பல் சமய, பன்மைச் சமூகம் என்ற அதன் தன்மையையும் பாதுகாக்கும் தேவையையும் மனதில் கொண்டு,

2. தீர்மானிப்பதாவது,

- 2.1. அடுத்தடுத்து உள்ள மாகாணங்கள் ஒன்றாக இணைந்து, ஒரே நிர்வாக அலகை உருவாக்குவதையும், அத்துடன், தனிப்பட்ட பொது வாக்கெடுப்பு ஒன்றின் மூலமாக, வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்கள் பிரிவதையும், இலங்கை அரசாங்கம் பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டவாறு அனுமதிப்பதனால்,
- 2.2. இடைக்காலமெனக் கருதப்பட வேண்டிய காலப்பகுதியில், (அதாவது, பந்தி 2.8 இல் விதந்துரைக்கப்பட்டவாறு, இம்மாகாணத்திற்கான தேர்தல் நடைபெறும் நாளில் இருந்து, பந்தி 2.3 இல் விதந்துரைக்கப்பட்ட பொது வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படும் நாள் வரை, இப்போது அமைந்துள்ளவாறான

வடக்கு-கிழக்கு மாகாணம், தெரிவு செய்யப்பட்ட, ஒரே நிர்வாக அலகாக அமையும்; அத்தகைய அலகு, ஓர் ஆளுநரையும், ஒரு முதல் அமைச்சரையும், ஓர் அமைச்சரவையையும் கொண்டு இருக்கும்.

2.3 கிழக்கு மாகாண மக்கள்:

(அ) கிழக்கு மாகாணம், வடக்கு மாகாணத்துடன் ஒரே நிர்வாக அலகாக இணைந்து, பந்தி 2.2. இல் விதந்துரைக்கப்பட்டவாறு, வட மாகாணத்துடன் இணைந்து, தொடர்ந்தும் நிர்வகிக்கப்பட வேண்டுமா? அல்லது,

(ஆ) கிழக்கு மாகாணம் தனக்கெனத் தனியான ஆளுநர், முதல் அமைச்சர் மற்றும் அமைச்சரவை ஆகியவற்றைக் கொண்ட, தனியான மாகாண சபையைக் கொண்ட, தனி நிர்வாக அலகாக அமைய வேண்டுமா? என்பதைத் தீர்மானிக்க உதவும் முகமாக, 1988 டிசம்பர் 11 ஆம் திகதி, அல்லது அதற்கு முன்னர் பொது வாக்கெடுப்பு ஒன்று நடத்தப்படும்.

ஜனாதிபதி அவர்கள், தனது தற்றுணிவைப் பிரயோகித்து, அத்தகைய பொதுமக்கள் வாக்கெடுப்பை ஒத்திப் போடலாம்.

2.4. இன வன்முறைகள் அல்லது வேறு ஏதேனும் காரணங்களால், இடம் பெயர்ந்து உள்ள சகலரும், இத்தகைய பொது வாக்கெடுப்பில் வாக்கு அளிக்க உரிமை உண்டு. எவ்விடத்தில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து சென்றார்களோ, அவ்விடங்களுக்கு மீண்டும் திரும்பி வருவதற்குத் தேவையான நிலைமைகள் தோற்றுவிக்கப்படும்.

2.5 பொது வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படும்போது, பிரதம நீதி அரசின் தலைமையில் இலங்கை அரசாங்கத்தால் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டு, ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்ட ஓர் உறுப்பினர், கிழக்கு மாகாண தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரதிநிதிகளால் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டு, ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் ஓர் உறுப்பினர் ஆகியோரைக் கொண்ட ஒரு குழுவால் கண்காணிக்கப்படும்.

2.6. பொது வாக்கெடுப்பு முடிவைத் தீர்மானிப்பதற்கு, சாதாரண பெரும்பான்மை போதுமானதாகும்.

2.7. பொது வாக்கெடுப்புக்கு முன்னர், நாட்டின் சட்டத்துக்கு உட்பட்ட

கூட்டங்கள், வேறு வகையிலான பிரசாரங்கள் ஆகிய அனுமதிக்கப்படும்.

- 2.8. அடுத்த மூன்று மாதங்களுக்குள், எப்படியும், 1987 டிசெம்பர் 31 ஆம் திகதிக்கு முன்னர், மாகாண சபைகளுக்கான தேர்தல் நடத்தப்படும். வடக்கு, கிழக்கு மாகாண சபைக்கான தேர்தலுக்கு, இந்தியக் கண்காணிப்பாளர்கள் அழைக்கப்படுவர்.
- 2.9. 1987 ஓகஸ்ட் 15 ஆம் திகதிக்கு முன்னர், வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களில் அவசர காலச் சட்டம் நீக்கப்படும். இவ்வொப்பந்தம் கைச்சாத்தாகிய 48 மணித்தியாலங்களுக்குள், தீவு எங்கும் பகைமைத் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தம் ஒன்று அமுலுக்கு வரும். தற்போது, போராளிகளிடம் உள்ள ஆயுதங்கள் அனைத்தும், ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நடைமுறை ஒன்றிற்கமைய, இலங்கை அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்படும் அதிகாரிகளிடம் ஒப்படைக்கப்படும். பகைமைத் தவிர்ப்பையும், போராளிகளின் ஆயுதக் கையளிப்பையும் தொடர்ந்து, இராணுவமும் ஏனைய பாதுகாப்பு ஆளணியினரும் 1987 மே 25 ஆம் திகதி, அன்றுள்ளவாறான முகாம்களிலேயே தங்கி இருப்பர். ஆயுதங்களை ஒப்படைத்தலும், ஆயுதப்படையினர் முகாம்களுக்குப் பின் வாங்கிச் செல்வதும், பகைமைத்தவிர்ப்பு அமுலுக்கு வந்து, 72 மணித்தியாலங்களுக்குள் நிறைவு செய்யப்பட வேண்டும்.
- 2.10. வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களில் சட்டத்தை நிலைநாட்டல், மற்றும் பாதுகாப்பைப் பேணுதல் ஆகிய நோக்கங்களுக்காக, இலங்கை அரசாங்கம் நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளில் பயன்படுத்தும் அதே அரசு நிறுவனங்களையும், பொறிமுறைகளையும் பயன்படுத்தும்.
- 2.11. பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழும், ஏனைய அவசரகாலச் சட்டங்களின் கீழும் தடுப்பு முகாம்களில் வைக்கப்பட்டு உள்ள அரசியல் மற்றும் ஏனைய கைதிகளுக்கும், அத்துடன் போராளிகளுக்கும் இச்சட்டங்களின் கீழ் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு உள்ள அல்லது குற்றவாளிகள் எனத் தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டு உள்ள ஏனைய ஆட்களுக்கும், இலங்கை ஜனாதிபதி பொது மன்னிப்பு வழங்குவார். போராளி இளைஞர்களை, தேசிய வாழ்வின்

பெரும்போக்கினுள் மீண்டும் கொண்டு வருமுகமாக, அவர்களுக்கு மறுவாழ்வு அளிப்பதற்கான விசேட முயற்சிகளை இலங்கை அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும். இந்நடைமுறைகளில், இந்தியா ஒத்துழைப்பு வழங்கும்.

2.12. இலங்கை அரசாங்கம் மேல்வரும் ஏற்பாடுகளை ஏற்றுக்கொண்டு, அதன்படி நடப்பதோடு, ஏனையவர்களும் அவ்வாறே செய்ய வேண்டும் என எதிர்பார்க்கும்.

2.13. இத்தீர்மானத்துக்கான வரைபுச்சட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டின், இது தொடர்பான முன்மொழிவுகளை இலங்கை அரசாங்கம் உடனடியாக நிறைவேற்றும்.

2.14. இந்திய அரசாங்கம், இத்தீர்மானத்தில் உடன் கைச்சாத்திட்டு அதற்கு உத்தரவாதம் அளிப்பதுடன், இத் தீர்வு ஆலோசனைகளை நிறைவேற்றுவதற்கும் ஒத்துழைப்பு வழங்கும்.

2.15. 1986-05-05 ஆம் திகதி முதல், 1986-12-19 வரை பேச்சுவார்த்தை செய்யப்பட்ட தீர்வு ஆலோசனைகளை ஏற்றுக்கொள்வது என்னும் நிபந்தனையிலேயே, இத்தீர்வு ஆலோசனைகளும் அமைகின்றன. மேல்வரும் பேச்சுவார்த்தைகளின்போது, முடிவு செய்யப்படாத எஞ்சிய விடயங்கள், இவ்வொப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட ஆறு வார காலப்பகுதியினுள், இலங்கை மற்றும் இந்திய நாடுகளால் தீர்த்து வைக்கப்பட வேண்டும். இத்தீர்வு ஆலோசனைகள், அவற்றின் அமுலாக்கலில் இந்திய அரசாங்கம் நேரடியாக ஒத்துழைக்கும் என்னும் நிபந்தனையின் பேரிலானவையும் ஆகும்.

2.16. இத்தீர்வு ஆலோசனைகள், இலங்கையில் தொழிற்படும் ஏதேனும் போராளிக் குழுக்கள், இத்தீர்வு ஆலோசனை வரைச்சட்டத்தை ஒரு தீர்வுக்காக ஏற்றுக் கொள்ளாதவிடத்து, இந்திய அரசாங்கம், பின்வரும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் என்ற நிபந்தனையின் பேரிலுமானவையாகும். அதாவது;

(அ) இலங்கையின் ஒற்றுமைக்கும், ஒருமைப்பாட்டுக்கும், பாதுகாப்பிற்கும் பாதகமான நடவடிக்கைகளுக்கு, இந்திய ஆள்புலம் பயன்படுத்தப்பட மாட்டாது என்பதை

உறுதிப்படுத்துவதற்குத் தேவையான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் இந்தியா மேற்கொள்ளும்.

(ஆ) இந்தியக் கடற்படை, கரையோரப் பாதுகாப்புப் படை, இலங்கையைப் பாதிக்கும் தமிழ்ப் போராளிக் குழு நடவடிக்கைகளைத் தடுப்பதில், இலங்கைக் கடற்படையுடன் ஒத்துழைக்கும்.

(இ) இத்தீர்வு ஆலோசனைகளை அமுலாக்குவதற்கு, இலங்கை அரசாங்கம், இந்திய அரசாங்கத்திடம் இராணுவ உதவிகளைக் கோருமிடத்து, இந்திய அரசாங்கம், அத்தகைய இராணுவ உதவிகளை, இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு வழங்குவதன் மூலம் ஒத்துழைக்கும்.

(ஈ) தமிழ்நாட்டில் உள்ள இலங்கை அகதிகளைத் தமது தாயகத்துக்குத் திருப்பி அனுப்புகின்ற செயலுடன் இணைந்ததாக, இலங்கையில் இருக்கும் இந்தியக் குடிமக்களைத் தாயகத்துக்குத் திருப்பி அழைத்துக் கொள்ளும் செயலை, இந்திய அரசாங்கம் விரைவுபடுத்தும்.

(உ) வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களில் வாழ்கின்ற சகல சமூகத்தினரதும் உடல் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்துவதில், இந்தியாவும், இலங்கையும் ஒத்துழைக்கும்.

2.17. இவ்வொப்பந்தத்தில் கூறப்பட்ட தேர்தல் நடைமுறைகளில், வடக்கு, கிழக்கில் உள்ள சகல சமூகத்தையும் சார்ந்த வாக்காளர்கள் சுதந்திரமாகவும், முழுமையாகவும், நேர்மையாகவும் பங்கு பற்றுவதை, இலங்கை அரசாங்கம் உறுதிப்படுத்த வேண்டும். இவ்விடயத்தில், இந்திய அரசாங்கம், இலங்கை அரசாங்கத்துக்குத் தனது முழு ஒத்துழைப்பையும் வழங்கும்.

2.18. இலங்கையின் அரசு கரும மொழி சிங்கள மொழியாதல் வேண்டும். அத்துடன், தமிழும், ஆங்கிலமும் அரசு கரும மொழிகளாக இருக்கும்.

2.19. கைச்சாத்திடப்பட்டதன் பேரில், இவ்வொப்பந்தமும், அதற்கான பின் இணைப்புகளும் நடைமுறைக்கு வருதல் வேண்டும். இதற்குச் சாட்சியாக, நாம் இதில் கையொப்பம் இட்டு, அதன் மீது எமது இலச்சினையைப் பதிக்கின்றோம்.

1987 ஆம் ஆண்டு, ஜூலை மாதம் 19 ஆம் நாளாகிய இன்று, கொழும்பு, இலங்கையில், இரு பிரதிகளின், இரண்டு பிரதிகளுமே சம வலு உள்ளதாகச் செய்து கொள்ளப்பட்டது.

ராஜீவ் காந்தி

(இந்தியக் குடியரசின் பிரதமர்)

ஜூலியஸ் ரிச்சர்ட் ஜெயவர்த்தனே

(இலங்கை ஜனநாயக சோசலிசக் குடியரசின் ஜனாதிபதி)⁽³⁷⁾

உடன்படிக்கைக்கான பின் இணைப்பு:

1. உடன்படிக்கையின் 2 ஆவது பந்தியிலும், அதன் உட்பந்திகளிலும் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ள பொது வாக்கெடுப்பு, இலங்கையின் மேதகு ஜனாதிபதியால் அழைக்கப்பட உள்ள இந்தியத் தேர்தல் ஆணைக் குழுவின் பிரதிநிதி ஒருவரால் கண்காணிக்கப்படும் என, இலங்கையின் மேதகு ஜனாதிபதியும், இந்தியப் பிரதமரும் உடன்படுகின்றனர்.
2. ஒத்தவகையில், உடன்படிக்கையின் 2.8. ஆம் பந்தியில் குறிப்பிடப்பட்ட மாகாண சபைகளுக்கான தேர்தல்கள், இலங்கையின் மேதகு ஜனாதிபதியால் அழைக்கப்பட உள்ள, இந்திய அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதி ஒருவரால், கண்காணிக்கப்படும் என இரு அரசாங்கத் தலைவர்களும் உடன்படுகின்றனர்.
3. வடக்கு-கிழக்கு மாகாண சபைக்கு நியாயமான தேர்தலுக்கு உகந்த நிலைமைகளை உருவாக்கும் பொருட்டு, ஊர்காவல் படையினர் கலைக்கப்படுவர் என்றும், கிழக்கு மற்றும் வடக்கு மாகாணங்களில் இருந்து இராணுவத் துணைப்படை ஆளணியினர் அனைவரும் மீளப் பெறப்படுவர் என்றும், இலங்கையின் மேதகு ஜனாதிபதி உடன்படுகிறார்.

இன வன்முறைகளால் வழக்குக்கு வந்த அத்தகைய இராணுவத் துணைப் படைகளை, ஜனாதிபதி, அவரின் தற்றுணியின் பேரில், இலங்கையின் நிலையான பாதுகாப்புப் படைகளினுள் உள்ளீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

4. தமிழ்ப் போராளிகள் தமது ஆயுதங்களை இலங்கையின் ஜனாதிபதியால் பெயர் குறித்து நியமிக்கப்படும் அதிகாரிகளிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என, இலங்கையின் ஜனாதிபதியும், இந்தியப் பிரதமரும் உடன்படுகின்றனர். இந்த ஒப்படைப்பு, இலங்கைச் செஞ்சிலுவையினதும், இந்தியச் செஞ்சிலுவையினதும் ஒவ்வொரு சிறப்புப் பிரதிநிதியினதும் முன்னிலையில் இடம் பெற வேண்டும்.
5. இலங்கை அரசாங்கத்தினதும், இந்திய அரசாங்கத்தினதும் தகுதி பெற்ற பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஒரு கூட்டு இந்திய-இலங்கைக் கண்காணிப்புக்குழு, 1987 யூலை 31 ஆம் திகதியில் இருந்து, பகைமைத் தவிர்ப்பைக் கண்காணிக்கும் என்று, இலங்கை ஜனாதிபதியும், இந்தியப் பிரதமரும் உடன்படுகின்றனர்.
6. உடன்படிக்கையின் 2.14 ஆம் பந்தியினதும், 2.16 (இ) பந்தியினதும் பிரகாரம், பகைமைத் தவிர்ப்புக்கு உத்தரவாதம் அளிப்பதற்கும், அதனை நிறைவேற்றுவதற்கும், தேவைப்படுமாயின் இலங்கை ஜனாதிபதியால், 'இந்திய அமைதி காக்கும் படை' ஒன்று அழைக்கப்படலாம் என்றும், இந்தியப் பிரதமரும், இலங்கை ஜனாதிபதியும் உடன்படுகின்றனர்.

மேற்படி சமாதான ஒப்பந்தம் 29 யூலை 1987 ஆம் நாள் கைச்சாத்திடப்பட்டது.

அதன்பிறகு, இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்ட இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கு, பிரியாவிடையும் அணிவகுப்பு மரியாதையும் ஜெயவர்த்தனேவினால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. அந்த அணிவகுப்பு மரியாதையை ராஜீவ் காந்தி ஏற்று, முப்படைகள் சூழ நடந்து வந்து கொண்டு இருந்த வேளையில், இலங்கைக் கடற்படையைச் சேர்ந்த விஜயமுனி விஜிதரோகன டீ சில்வா என்ற சிப்பாய், தான் பிடித்து இருந்த துப்பாக்கியின் அடிக்கட்டையால் ராஜீவ் காந்தியைத் தாக்கினான்.

தெற்கு ஆசியப் பிராந்தியத்தில் நான்காவது வல்லரசாகவும், உலகத்தின் இரண்டாவது ஆக்கூடிய மக்கள்தொகையைக் கொண்ட நாடாகவும், உலகத்தில் நான்காவது பாரிய இராணுவத்தைக் கொண்டு உள்ள நாடாகவும் விளங்கிய இந்தியா, தெற்கு ஆசியாவின் ஒரு மிகச்சிறிய தீவாக, பொருளாதார, இராணுவ பலமும் இல்லாத ஒரு வறிய நாட்டில் நிகழ்ந்த ஒரு நீண்டகால அரசியல் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் நல்லெண்ணத்தில்

அழைக்கப்பட்ட, அதிகார உச்சவரம்பில் இருந்த இந்தியப் பிரதமருக்கு, அந்த அணிவகுப்பின்போது வழங்கப்பட்ட தண்டனை மிகவும் அவமானத்துக்கு உரியதாகும். பௌத்த சிங்கள இனவாத அரசியல் தலைவர்களால், இந்தியாவை மானபங்கப்படுத்த வேண்டும் என்று நடத்தப்பட்ட, திட்டமிட்ட செயலாகவே இது அமைந்து இருக்கிறது. இதை எவ்வாறு இந்தியப் பிரதமரும், இந்தியாவின் கோடிக்கணக்கான மக்களும் உள்வாங்கிக் கொண்டனர் என்பதைக் கற்பனை செய்ய முடியாது.

இலங்கையில் இந்தியப் படைகள்

ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட மறுநாளே, அதாவது 30 யூலை 1987 அன்று, இந்திய அமைதிப் படைகளை, இலங்கையின் வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு அனுப்ப உடனடியாக ஏற்பாடு செய்யும்படி, இந்திய இராணுவ லெப்டினென்டர் ஜீபீந்தர் சிங்குக்கு, இந்திய அரசு கட்டளை பிறப்பித்தது. இதனை அடுத்து, சில நாட்களிலேயே இந்திய அமைதிப்படைகளின் 58 ஆவது பிரிவு, பலாலி இராணுவத் தளத்தில் கால் பதித்தது. அதற்கு, 'பவான் நடவடிக்கை' (Operation Pawan) எனவும் பெயர் சூட்டப்பட்டது. அமைதி காக்கும் படையினர் என்ற பெயரில் வந்த இந்திய இராணுவம், டாங்கிகள், பீரங்கிகள், மோட்டார்கள், இயந்திரத் துப்பாக்கிகள் போன்ற கனரக ஆயுதங்களையும், தம்முடன் கொண்டு வந்தனர். இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தின்படி, இலங்கை இராணுவம், தமது முகாம்களுக்குள் முடங்கிக் கிடந்தனர். நிரந்தரமான அமைதி நிலவப் போகின்றது என்ற மகிழ்ச்சியில், தமிழ் மக்கள் இந்திய இராணுவத்தினரை ஆரவாரத்துடன் மாலை அணிவித்து வரவேற்றனர். மாறாக, சிங்கள மக்களிடையே, இந்திய இராணுவத்துக்கு எதிரான பகை உணர்வும், ஆர்ப்பாட்டங்கள் கண்டன ஊர்வலங்களும் இடம் பெற்றன.

பிரபாகரன் உரை

இந்தச் சூழலில், விடுதலைப்புலிகள், தமிழ் மக்களுக்கும், தமது சக போராளிகளுக்கும், இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் தொடர்பாக விளக்கம் அளிக்கும் பொருட்டு, யாழ்ப்பாணம் சுதுமலையில், 1987 ஆகஸ்ட் 4 ஆம் நாள், ஒரு மாபெரும் பொதுக்கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்தனர். ஒரு இலட்சத்துக்கும் கூடுதலான தமிழ் மக்கள், அக்கூட்டத்துக்கு சமூகம் அளித்து இருந்தனர். அக்கூட்டத்தில், தமிழ் மக்களுக்கும், சக போராளிகளுக்கும் தலைவர் பிரபாகரன் வழங்கிய பேச்சை, இங்கு தருவது பொருத்தமானது ஆகும்.

எனது அன்பிற்கும், மதிப்பிற்கும் உரிய தமிழ் ஈழ மக்களே!

இன்று எமது விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் ஒரு மாபெரும் திருப்பம் ஏற்பட்டு இருக்கின்றது. திடீரென எமக்கு அதிர்ச்சி ஊட்டுவதுபோல, எமது சக்திக்கு அப்பாற்பட்டது போல, இந்தத் திருப்பம் ஏற்பட்டு இருக்கின்றது. இதன் விளைவுகள், எமக்குச் சாதமாக அமையுமா? என்பதை, நாம் பொறுத்து இருந்துதான் பார்க்க வேண்டும்.

திடீரென மிகவும் அவசரமாக, எமது மக்களையோ, எமது மக்களின் பிரதிநிதிகளாகிய எம்மையோ கலந்து ஆலோசிக்காமல், இந்தியாவும், இலங்கையும் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம், இப்பொழுது அவசர அவசரமாக செயற்படுத்தப்பட்டு வருகிறது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். நான் டெல்லி செல்லும்வரையிலும், இந்த ஒப்பந்தம் பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. பாரதப் பிரதமர் என்னைச் சந்திக்க விரும்புவதாகச் சொல்லி, என்னை டெல்லிக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கு சென்றதும்தான், இந்த ஒப்பந்தம் எமக்குக் காண்பிக்கப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தில் பல சிக்கல்கள் இருந்தன. பல கேள்விக்குறிகள் இருந்தன. இந்த ஒப்பந்தத்தால், எமது மக்களின் பிரச்சினைக்கு ஒரு நிரந்தரத் தீர்வு ஏற்படுமா? என்பது பற்றி, எமக்குச் சந்தேகம் எழுந்தது. ஆகவே, இந்த ஒப்பந்தத்தை நாம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்பதை, இந்திய அரசுக்குத் தெட்டத் தெளிவாக விளக்கினோம்.

ஆனால், நாம் ஏற்றுக்கொண்டாலும், ஏற்றுக்கொள்ளாது போனாலும், இந்த ஒப்பந்தத்தைச் செயல்படுத்தியே தீருவோம் என, இந்திய அரசு, கங்கணம் கட்டி நின்றது. இந்திய அரசின் நிலைப்பாடு குறித்து நாம் ஆச்சரியப்படவில்லை. இந்த ஒப்பந்தம், தமிழர் பிரச்சினையை மட்டும் தொட்டு நிற்கவில்லை. இது பிரதானமாக, இந்திய-இலங்கை உறவு பற்றியது. இந்திய வல்லாதிக்க வியூகத்தின் கீழ், இலங்கையைக் கட்டுப்படுத்தும் விதிகளும் இதில் அடங்கி இருக்கின்றன. இலங்கையில் அந்நிய நாசகார சக்திகள் கால் ஊன்றாமல் தடுக்கவும் இது வழி வகுக்கின்றது. ஆகவேதான், இந்திய அரசு, இந்த ஒப்பந்தத்தைச் செய்து கொள்வதில் அதிக அக்கறை காட்டியது. ஆனால் அதே சமயம், ஈழத்தமிழரின் அரசியல் தலைவிதியைத் தீர்மானிப்பதாகவும் இந்த ஒப்பந்தம் அமைகிறது. ஆகவேதான், எமது மக்களைக் கலந்து ஆலோசிக்காது, எமது

கருத்துகளைக் கேளாது, இந்த ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளப்பட்டதை நாம் கடுமையாக ஆட்சேபித்தோம். ஆனால், நாம் ஆட்சேபித்ததில் அர்த்தம் இல்லை. எமது அரசியல் தலைவிதியை, எமது வல்லமைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு மாபெரும் வல்லரசு நிச்சயிக்க முடிவு செய்திருக்கும்பொழுது, நாம் என்ன செய்வது?

இந்த ஒப்பந்தம் எமது இயக்கத்தைப் பாதிக்கிறது. எமது அரசியல் இலட்சியத்தைப் பாதிக்கிறது. எமது போராட்ட வடிவத்தைப் பாதிக்கிறது. எமது ஆயுதப் போராட்டத்துக்கு ஆப்பு வைப்பதாகவும் அமைகிறது. பதினைந்து ஆண்டுகளாக, இரத்தம் சிந்தி, தியாகம் புரிந்து, சாதனைகள் ஈட்டி, எத்தனையோ உயிர்ப்பலி கொடுத்துக் கட்டி எழுப்பப்பட்ட ஒரு போராட்ட வடிவம், ஒருசில நாள்களில் கலைக்கப்படுவது என்றால், அதை நாம் ஜீரணிக்க முடியாமல் இருக்கின்றது. திடீரென கால அவகாசம் இன்றி, எமது போராளிகளின் ஒப்புதல் இன்றி, எமது மக்களின் பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாதம் இன்றி, இந்த ஒப்பந்தம் எம்மை நிராயுதபாணிகளாக ஆக்குகிறது. ஆகவே, நாம் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க மறுத்தோம். இந்தச் சூழ்நிலையில், பாரதப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி அவர்கள், என்னை அழைத்துப் பேசினார். அவரிடம் எமது பிரச்சினைகளை மனம் திறந்து பேசினேன். சிங்கள இனவாத அரசின்மீது, எமக்குத் துளிகூட நம்பிக்கை இல்லை என்பதையும், இந்த ஒப்பந்தத்தை அவர்கள் நிறைவேற்றப் போவது இல்லை என்பதையும் எடுத்து உரைத்தேன். பாரதப் பிரதமர், எமக்குச் சில வாக்குறுதிகளை அளித்து உள்ளார். எமது மக்களின் பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாதம் அளித்தார். பாரதப் பிரதமரின் நேர்மையில் எமக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. சிங்கள இனவாத அரசு, மீண்டும் தமிழர் இன அழிப்பு நடவடிக்கையில் இறங்க இந்தியா அனுமதிக்காது என நாம் நம்புகிறோம். இந்த நம்பிக்கையில்தான், நாம் இந்திய அமைதிப் படையிடம் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க முடிவு செய்தோம்.

நாம் எமது மக்களின் பாதுகாப்புக்காக, எத்தனை அளப்பரிய தியாகங்களைப் புரிந்தோம் என்பதை நான் இங்கு விளக்கிக் கூறத் தேவை இல்லை. எமது இலட்சியப் பற்றும், தியாக உணர்வும் எத்தன்மை வாய்ந்தது என்பதை, எமது மக்களாகிய நீங்கள் நன்கு அறிவீர்கள். உங்களது பாதுகாப்புக்காக, உங்களது விடுதலைக்காக, உங்களது விமோசனத்திற்காக, நாங்கள் ஏந்திய ஆயுதங்களை இந்திய அரசிடம் ஒப்படைக்கிறோம். நாம் இந்த ஆயுதங்களை

ஒப்படைக்கும் கணத்தில் இருந்து, எமது மக்களாகிய உங்களின் பாதுகாப்புப் பொறுப்பையும் இந்தியாவிடம் ஒப்படைக்கின்றோம். ஈழத்தமிழரின் ஒரே பாதுகாப்புச் சாதனமாக இருந்து வந்த இந்த ஆயுதங்களை, இந்திய அரசு எம்மிடத்தில் இருந்தும் பெற்றுக் கொள்வதில் இருந்து, மக்களின் பாதுகாப்பு என்ற பெரும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொள்கின்றது. ஆயுதக் கையளிப்பு என்பது இந்தப் பொறுப்பு மாற்றத்தைத்தான் குறிக்கிறது.

நாம் ஆயுதங்களைக் கையளிக்காது போனால், இந்திய இராணுவத்துடன் மோதும் துர்பாக்கிய சூழ்நிலை ஏற்படும். இதை நாம் விரும்பவில்லை. இந்தியாவை நாம் நேசிக்கிறோம். இந்திய மக்களை நாம் நேசிக்கிறோம். இந்திய வீரனுக்கு எதிராக நாம் ஆயுதங்களை நீட்டத் தயாராக இல்லை. எமது எதிரியிடம் இருந்து எம்மைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை இந்திய இராணுவ வீரர்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். நாம் ஆயுதங்களை அவர்களிடம் கையளிப்பதில் இருந்து, ஈழத்தமிழன் ஒவ்வொருவனது உயிருக்கும், பாதுகாப்புக்கும், இந்திய அரசுதான் பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும் என்பதை நான் இங்கு இடித்துக் கூற விரும்புகின்றேன். இந்தியாவின் இந்த முயற்சிக்கு நாம் ஒத்துழைப்பதைத் தவிர, எமக்கு வேறு வழி இல்லை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நாம் அவர்களுக்கு வழங்குவோம். ஆனால், இந்த ஒப்பந்தத்தால் தமிழரின் பிரச்சினைக்கு நிரந்தரத் தீர்வு ஏற்படும் என நான் நினைக்கவில்லை. சிங்கள இனவாதப் பூதம், இந்த ஒப்பந்தத்தை விழுங்கி விடும் காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை.

தமிழ் ஈழத் தனியரசே மக்களின் பிரச்சினைக்கு நிரந்தரத் தீர்வை அளிக்கும் என்பதில் எனக்கு அசையாத நம்பிக்கை உண்டு. தமிழ் ஈழ இலட்சியத்துக்காகவே நான் தொடர்ந்து போராடுவேன் என்பதையும் நான் இங்கு திட்டவாட்டமாக உங்களுக்கு எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். போராட்ட வடிவங்கள் மாறலாம். ஆனால், எமது போராட்ட இலட்சியம் மாறப்போவது இல்லை. எமது இலட்சியம் வெற்றி பெறுவதானால், எமது மக்களாகிய உங்களின் ஏகோபித்த ஆதரவு என்றும் எமக்கு இருக்க வேண்டும். தமிழ் ஈழ மக்களின் நலன் கருதி, இடைக்கால அரசில் பங்கு பற்ற அல்லது தேர்தலில் போட்டியிட வேண்டிய சூழ்நிலை எமது இயக்கத்துக்கு ஏற்படலாம். ஆனால், நான் எந்தக் காலகட்டத்திலும் தேர்தலில் பங்கு பற்றப் போவது இல்லை. முதல் அமைச்சர் பதவியையும் ஏற்கப் போவது இல்லை. இதை நான் மிகவும் உறுதியாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்”

என்று தமது உரையை முடித்தார் பிரபாகரன்.

அவரது உரை, இலங்கை, இந்திய மற்றும் பன்னாட்டுச் செய்தி ஏடுகளில் விரிவாக வெளியாகின. மிகக் கவனமாகத் தமது நிலைப்பாட்டை எடுத்துக்கூறுவதாகவும், இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் குறித்த உண்மை நிலையை உணர்த்துவதாகவும் இருப்பதாக, ஏடுகள் புகழாரம் சூட்டின.

உடன்பாட்டுக்கு எதிராக...

சுதுமலை பொதுக்கூட்டத்தில் பிரபாகரன் கூறியபடி, அதற்கு மறுநாள் (1987 ஆகஸ்ட் 5), பலாலி இராணுவத் தளத்தில், இந்திய அமைதிப்படையிடம் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்கும் முகமாக, விடுதலைப்புலிகளின் சார்பில் யோகி ஒரு கைத்துப்பாக்கியை, அங்கிருந்த மேசையின் மேல் வைத்தார்.⁽³⁹⁾ இதற்குப்பின்னரும், ஒரு சிறிய தொகையிலான ஆயுதங்களை, விடுதலைப்புலிகள், இந்திய அமைதிப்படையினரிடம் கையளித்தனர். வடக்கு-கிழக்கில், இடைக்கால நிர்வாக ஆட்சி அமைக்கப்பட்டு, அது விடுதலைப்புலிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பின்னரே, மிகுதியான ஆயுதங்கள் கையளிக்கப்படும் என, இந்தியப் படைத் தலைமைக்கு விடுதலைப்புலிகள் அறிவித்தும் இருந்தனர். ராஜீவ் காந்தி கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க, நல்லெண்ண அறிகுறியாகவே, விடுதலைப்புலிகள் ஒரு தொகுதி ஆயுதங்களை இந்திய இராணுவத்திடம் கையளித்து இருந்தனர். ஆயுதக் கையளிப்பின் பின், வடக்கு-கிழக்கில் இடைக்கால அரசை நிறுவ, இந்திய அரசு எத்தகைய நடவடிக்கைகளை எடுக்கப் போகிறது என விடுதலைப்புலிகள் எதிர்பார்த்துக் காத்து இருந்தனர்.

ஆனால், தமிழ்ப் பிரதேசங்களில், நிர்வாக இயந்திரத்தை மேலும் வலுப்படுத்த, இலங்கை அரசின் காவல்துறையினர், புதிதாகப் பல காவல் நிலையங்களைத் திறக்கும் நடவடிக்கையில் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். அத்துடன், தமிழ்ப் பிரதேசங்களில், புதிய சிங்களக் குடியேற்ற நடவடிக்கைகள், இராணுவ உதவிகளோடும், பாதுகாப்போடும் முடுக்கி விடப்பட்டன. இந்தியப் பிரதமர் உறுதி அளித்தபடி, மாதாந்த கொடுப்பணவுத் தொகை, ஒரே மாதத்துடன் நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தமிழ்நாட்டில் இருந்த, விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிரான, ரெலோ, ஈபிஆர்எல்எஃப், புளொட், ஈஎன்டிஎல்எஃப் இயக்கப் போராளிகளை, இந்தியப் புலனாய்வுப் பிரிவினர் மீண்டும் தமிழ்ப் பிரதேசத்துக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்து, விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிராகத் தூண்டி விட்டனர். இந்தியப் படை அதிகாரிகளுக்கு இதுபற்றி

விடுதலைப்புலிகள் புகார் செய்தபோதும், அவர்கள் எதுவித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.⁽⁴⁰⁾

திலீபன் உண்ணாவிரதம்

இவைகளால், ஆழ்ந்த கவலையும், விரக்தியும் அடைந்த விடுதலைப்புலிகளின் யாழ் அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளரான திலீபன், டெல்லியில் பிரபாகரனுக்கு ராஜீவ் காந்தி வழங்கிய கனவான் ஒப்பந்தத்தில் கூறப்பட்ட உறுதிமொழிகள் தவிடுபொடியாவதைக் கண்டு அதிர்ச்சி அடைந்தார். எனவே, பின்வரும் கோரிக்கைகளை வைத்து, யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் கந்தசாமி கோவில் முன்றலில், உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் குதித்தார்.

திலீபன் முன்வைத்த முக்கியமான ஐந்து கோரிக்கைகள் பின்வருமாறு:

1. பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் தடுப்புக் காவலில் அல்லது சிறையில் உள்ளோரை உடனே விடுவிக்க வேண்டும்.
2. மறுவாழ்வு என்ற பெயரில், தமிழர் தாயகத்தில் நடத்தப்படும் சிங்களவர் குடியேற்றம் உடனடியாக நிறுத்த வேண்டும்.
3. இடைக்கால அரசு நிறுவப்படும் வரை, மறுவாழ்வு என்ற அழைக்கப்படும் அனைத்துப் பணிகளையும் நிறுத்த வேண்டும்.
4. வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களில், புதிதாக பொலிஸ் நிலையங்கள் திறக்கக் கூடாது.
5. ஊர்காவல் படை என அழைக்கப்படுவோருக்கு வழங்கப்பட்ட ஆயுதங்களை, இந்திய அமைதிப்படையின் மேற்பார்வையில் திரும்பப் பெறுவதுடன், தமிழ்க் கிராமங்கள், பள்ளிக்கூடங்கள் ஆகியவற்றில் குடிகொண்டுள்ள இராணுவ, பொலிஸ் நிலையங்களை மூட வேண்டும்.

மேற்படி கோரிக்கைகளை, 1987 ஆகஸ்ட் 13 ஆம் நாள், இந்தியத் தூதர் அலுவலகத்துக்கு அனுப்பியும், அவர்கள் அதற்கு எவ்வித பதிலும் கூறவில்லை. எனவே, திலீபனின் உண்ணாவிரதம் தொடங்கியது. பிரபாகரன் உட்பட பலர், திலீபனைச் சென்று சந்தித்தனர். இலட்சக்கணக்கான தமிழ் மக்கள், நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவிலில் இரவு பகலாகக் குவிந்து காணப்பட்டனர். உண்ணாவிரதம் தொடங்கிய இரண்டாம் நாள், திலீபன் அங்கு குவிந்து இருந்த மக்களுக்குத் தனது இறுதிப் பேச்சை நிகழ்த்தினார். அவரது உரை பின்வருமாறு:

“அன்பார்ந்த மக்களே,

என்னால் அதிகம் பேச முடியாது. ஆனாலும், உங்களுடன் பேச வேண்டும் போல இருக்கிறது. உங்களைப் பார்க்கும்போது, நீங்கள் தரும் ஆதரவைப் பார்க்கும்போது, மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். எனது ஐந்து கோரிக்கைகளும் நிறைவேறும் மட்டும், ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் கூடப் பருக மாட்டேன். இது உறுதி. இதையே தலைவர் பிரபாகரனிடமும் வலியுறுத்திக் கூறிவிட்டேன். இறக்க நேரிட்டால், அதை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்வேன். நான் இறந்ததும், விண்ணில் இருந்து அங்கேயுள்ள என் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து, தமிழ் ஈழம் மலரப்போகும் நாளை எதிர்பார்த்துக்கொண்டே இருப்பேன். என்னால் அதிகம் பேச முடியவில்லை. உண்ணாவிரதத்தில் கலந்து கொண்ட உங்களுக்கு என் நன்றி, வணக்கம்.”

திலீபனின் உண்ணாவிரதத்தை ஆதரித்து, வடக்கு, கிழக்கு பிரதேசம் எங்கும் பல இடங்களில் உண்ணாவிரதங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. நோர்வே, ஸ்வீடன், இங்கிலாந்து, அவுஸ்ரேலியா நாட்டுத் தூதுவர்கள் கூட திலீபனைச் சென்று பார்வையிட்டனர். ‘நிதர்சனம்’ தொலைக்காட்சி, மேற்படி நிகழ்வுகளைத் தொடர்ச்சியாக ஒளிபரப்பி வந்தது. பிரபாகரன், இந்திய அமைதிப்படையின் தலைவர் தீபிந்தர் சிங்கையும், இந்தியத் தூதர் ஜே.என். டிக்சித் ஆகியோரையும் சந்தித்து, திலீபனின் வேண்டுகோளையும், இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கையில் கூறியவற்றையும், ராஜீவ் காந்தி வழங்கிய கனவான் ஒப்பந்தத்தையும் நிறைவேற்றுங்கள், என்று கேட்டுக்கொண்டும், பயன் எதுவும் இல்லை.

மில்லரின் மறத்தியாகம்; திலீபனின் அறத்தியாகம்

தொடர்ச்சியாக 265 மணி நேரம், 12 நாட்கள் உண்ணாவிரதம் இருந்து, பல்லாயிரம் மக்கள் குளறி நிற்க, திலீபனின் உயிர், 26.09.1987 அன்று காலை 10.48 மணிக்குப் பிரிந்தது. பல்வேறு பிரமுகர்கள் கலந்து கொண்ட திலீபனின் வீரமரண இறுதி நிகழ்வில், திரு பழ. நெடுமொறன் பேசும்பொழுது, “வாழ்விலும், சாவிலும் தியாக வரலாறு படைத்தான் திலீபன். மில்லர் புரிந்தது மறத்தியாகம் என்றால் திலீபன் புரிந்தது அறத்தியாகம்” என்று குறிப்பிட்டார். திலீபனின் வீரமரணம், இளைஞர்கள், இளம்பெண்களைக் குலுக்கியது. அது மட்டும் அன்றி, ஒட்டுமொத்தத் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலும், இந்தியத் தமிழ் மக்கள், புலம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்களிடையேயும் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

திலீபனின் உயிர் பிரிந்து 15 நிமிடங்கள் கழித்து, டிச்சித், விடுதலைப்புலிகளைச் சந்திக்க நேரம் ஒதுக்கி இருந்தார். அந்தச் சந்திப்பின்போது, திலீபனின் கோரிக்கைகளை ஏற்பதாகவும், அதனை நடைமுறைப்படுத்துவதாகவும் தெரிவித்தார். அதற்கு முன்பு, விடுதலைப்புலிகள் டிச்சித்தை இரண்டு முறை சந்தித்து, திலீபனை வந்து சந்திக்கும்படி கேட்டபொழுதும், அவர் தனது மமதையால், ஆணவத்தால் அதனை ஏற்கவில்லை. தமிழ் பிரதேசம் எங்கும், திலீபன் மரணத்தால் வன்முறைகள் வெடிக்கத் தொடங்கியதால், இந்தியாவின் அகம்பாவம் பனிமலை போல் உருகியது.

வரலாற்று நாயகன் திலீபன்

1970 களில், சிங்கள அரசால் தமிழருக்கு எதிராகக் கொண்டு வரப்பட்ட பல்கலைக்கழக அனுமதியில் தரப்படுத்தல் என்ற நடவடிக்கை, தமிழ் மாணவர்களை, குறிப்பாக யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுத் தமிழர்களை வெகுவாகப் பாதித்தது. அதிலும், மருத்துவத் துறைக்கு அனுமதி கிடைப்பது, தமிழ் மாணவர்க்கு முயல்கொம்பாகி விட்டது. அப்படி இருந்தும், திலீபன், மருத்துவத்துறைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டு, மருத்துவ மாணவனாக இருந்தான். தமிழ் மண்ணையும், தமிழ் மக்களையும் அதி தீவிர பௌத்த, சிங்கள, இனவாதத்தில் இருந்து காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற தியாக உணர்வினால், தன்னைப் புலிகள் இயக்கத்தில் இணைத்துக் கொண்டான். பிரபாகரனை உயிருக்கும் மேலாக நேசிக்கும் ஒருவர் மட்டுமல்ல, பிரபாகரனின் மிக நம்பிக்கைக்கு உரிய ஒரு போராளி நண்பனாகவும் காணப்பட்டார். ஒரு தலைசிறந்த போராளி மட்டும் அல்லாமல், ஒரு சிறந்த அரசியல் தெளியும், அரசியல் ஞானமும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற, ஒரு துடிப்புள்ள இளைஞனாகவே வாழ்ந்தார். தமிழ்த் தேசத்துக்காகவும், தமிழ் மக்களுக்காகவும் வாழ்ந்து, தியாகங்கள் புரிந்து, இறுதியில் தனது உயிரையே அதற்காக ஈந்தார். அவர், அரசியல் பொறுப்பைப் பெற்றதோடு மட்டும் நிற்கவில்லை.

இயக்கத்தின் துணை அமைப்புகளான, 1. தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளின் மாணவ இயக்கம் 2. தமிழ் ஈழ மகளிர் அமைப்பு 3. சுதந்திரப் பறவைகள் அமைப்பு 4. தமிழ் ஈழ தேசபக்தர் அமைப்பு 5. தமிழ் ஈழ விழிப்புக் குழுக்கள் 6. தமிழ் ஈழ கிராமிய நீதிமன்றங்கள் 7. சுதேச உற்பத்திக் குழுக்கள் 8. தமிழ் ஈழ ஒலி-ஒளி சேவைகள் 9. தமிழ்க் கலாச்சார சபை மற்றும் பல தொழிற் சங்கங்கள் ஆகியவைகளை தமிழ் ஈழத்தில் தோற்றி வைப்பதில், அயராது உழைத்தவர். அறவழியில் போராடி, இந்திய மண்ணை பிரிட்டிஷ் பேரரசிடம் இருந்து மீட்டு எடுத்த காந்தி கூட,

நீராகாரம் பருகித்தான் தன் உண்ணாவிரதப் போராட்டங்களை நடத்தினார். ஐரிஸ் போராட்ட வீரன் பொபி சாண்ட்ஸ், நாட்டுக்காகத் தன் உயிரை ஈந்தபோதும், அவரும் நீராகாரம் பருகித்தான் உண்ணாவிரதம் இருந்து தன் உயிரை நீத்தார். ஆனால் திலீபன், 12 நாள்களாக, எதுவித நீராகாரமும் பருகாமல், உண்ணாவிரதம் இருந்து தன் உயிரை விட்ட வரலாற்று நாயகன் என்ற பெருமதிப்பை, ஈழத்தமிழர் வரலாற்றிலும், உலக வரலாற்றிலும் நிரந்தரமாக இடம் பிடித்து உள்ளார்.

கண்துடைப்பு நடவடிக்கைகள்

திலீபன் மறைவைத் தொடர்ந்து, இடைக்கால சபை அமைப்பதில் இந்திய அரசு முனைப்புடன் செயல்படத் தொடங்கியதைப் பார்க்க முடிகிறது. இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் கூறப்பட்ட விதிமுறைகளை அடிப்படையாக வைத்து, மாகாண சபையின் அதிகாரங்களும், விதிமுறைகளும் வரையறுக்கப்பட்டு, இலங்கை அரசினால் 13 ஆவது திருத்தச் சட்டம், இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் 1987 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால், விடுதலைப்புலிகள் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தை என்ன காரணங்களுக்காக ஏற்க மறுத்தார்களோ, அதே காரணங்களைக் காட்டி, 13 ஆவது திருத்தச் சட்டத்தையும் நிராகரித்தார்கள்.

1987 செப்டெம்பர் 28 ஆம் நாள், பலாலி இராணுவ முகாமில், பிரபாகரனும் அவருடைய முக்கிய உறுப்பினரும், இந்தியத் தூதர் டிக்சித்தைச் சந்தித்தனர். இடைக்கால நிர்வாக சபைக்கு, யாரைத் தலைவராகத் தேர்ந்து எடுப்பது என்ற விடயம் தொடர்பாகப் பேசினார்கள். மூன்று பேர்களது பெயர்ப்பட்டியலைத் தரவேண்டும் என்றும், அதில் ஒரு பெயரை, இலங்கை ஜனாதிபதி தெரிந்து எடுப்பார் என டிக்சித் தெரிவித்தார். கிழக்கு மாகாணத்தில் அரசாங்க அதிபராகக் கடமை ஆற்றியவரும், கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவருமாகிய என்.பத்மநாதன் என்பவரது பெயரை, முதலாவதாக தெரிவாகவும், மேலும் இரு பெயர்களையும் பிரபாகரன் கொடுத்தார். இதில், மூன்றாவது பெயராக, யாழ்ப்பாண நகரசபை ஆணையாளர் திரு கே. சிவஞானம் பெயர் இடம் பெற்றது. ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே, வேண்டுமென்றே சில தவறான குறைகளைக் கூறி, முதல் இரு பெயர்களை நிராகரித்து விட்டு, மூன்றாவதாக இருந்த சிவஞானத்தைத் தெரிவு செய்தார். பலத்த வாக்குவாதங்களுக்குப் பின், விடுதலைப்புலிகள், டிக்சித்தின் வேண்டுகோளை ஏற்று, சிவஞானத்தின் தெரிவை ஏற்றுக்கொண்டனர். வேண்டுமென்றே விடுதலைப்புலிகளின்

ஒவ்வொரு தெரிவையும் நிராகரித்து, இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் மூலமாக விடுதலைப்புலிகள் மேல் இந்தியாவை வெறுப்பு அடைய வைப்பதும், எவ்வாறேனும் ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றாமல் செய்ய வேண்டும் என்பதே, ஜெயவர்த்தனேவின் பேச்சுகள், அறிக்கைகளில் இருந்தும், அக்காலகட்டத்தில் வந்த செய்திகளின் ஊடாகவும் தெளிவாக அறிய முடிகிறது.

ஒப்பந்தம் மீறல்; 12 தளபதிகள் சாவு

திலீபனின் மரணமும், இடைக்கால நிர்வாக சபைத்தலைவர் தெரிவும், பிரபாகரனுக்கும், அவரின் சகாக்களுக்கும் மிகவும் ஏமாற்றத்தையும், வெறுப்பையும் ஏற்படுத்தியது. இவ்வேளையில், ஒக்டோபர் முதல் வாரத்தில், சென்னையில் இருந்த தங்களின் பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு வருவதற்காக, குமரப்பா, புலேந்திரன் ஆகிய தளபதிகள் உட்பட, 17 விடுதலைப்புலிகள் படகில் தமிழ்நாடு நோக்கிச் சென்றனர். இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தில், போராளிகளுக்குப் பொது மன்னிப்பு இலங்கை அரசால் வழங்கப்பட்டு இருந்தது. அத்தோடு, தமது பயணம் குறித்து, இந்திய அமைதிப்படையின் தலைவர்களுக்கும், இந்தியத் தூதர் டிச்சித்துக்கும், ஏற்கனவே விடுதலைப்புலிகள் அறிவித்தும் இருந்தனர்.

ஆனால், இலங்கைக் கடற்படையினர், அவர்களைக் கடலில் சுற்றிவளைத்துப் பிடித்து, பலாலி இராணுவ முகாமுக்குக் கொண்டு சென்றனர். விடுதலைப்புலிகள், குறிப்பாக, அன்றன் பாலசிங்கம் பலமுறை முயன்றும், இலங்கை அரசு 17 பேரையும் கொழும்புக்குக் கொண்டு சென்று விசாரிக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தது. இந்தியத் தூதர், இந்திய அமைதிப்படைத் தளபதி போன்றோர் முயன்றும், ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனேவும், பாதுகாப்பு அமைச்சர் அத்துலத் முதலியும், விடாப்பிடியாக நின்றனர். போராளிகளைக் கொழும்புக்குக் கொண்டு செல்வதற்காக, விமானம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு, புறப்பட ஆயத்தமாக இருந்தது.

தங்களைக் கொழும்புக்குக் கொண்டு சென்றால், சித்திரவதைகளுக்கு உள்ளாக்குவார்கள் என்பதை உணர்ந்த 17 பேரும், சைனட் விசக்குப்பிகளைக் கடித்தனர். குமரப்பா, புலேந்திரன் உட்பட 12 பேர் தலத்திலேயே மரணம் அடைந்தார்கள். மிகுதி ஐந்து பேர், மருத்துவச்சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். அகோர இனவாத வெறிக்கு, மேலும் 12 உயிர்கள் பிணமாகப் படைக்கப்பட்டன. இலங்கை

ஜனாதிபதியால் வழங்கப்பட்ட பொது மன்னிப்பு என்ன ஆயிற்று? ராஜீவ் காந்தி விடுதலைப்புலிகளின் பாதுகாப்பு தன் பொறுப்பு என்று வாக்குறுதி அளித்தாரே, அவ்வாக்குறுதி என்ன ஆயிற்று? ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனேவும், ராஜீவ் காந்தியும், விடுதலைப்புலிகளை அழிக்கும் நடவடிக்கையில் தமது முடிவுகளை எடுத்து இருப்பதை, தீபிந்தர் சிங் அறிக்கையில் இருந்து தெளிவாக அறிய முடிகிறது.

1987 அக்டோபர் 6 ஆம் நாள், இந்திய இராணுவத்தின் தலைமைத் தளபதி, ஜெனரல் சுந்தர்ஜி, யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்தார். தளபதி தீபிந்தர் சிங்கைச் சந்தித்து, 'புலிகளுடன் போர் புரிவது தவிர்க்க முடியாதது' என்று அவர் கூறியபோது, 'அது சரியான நடவடிக்கை அல்ல' என்று தீபிந்தர் சிங் கூறினார். அதற்கு சுந்தர்ஜி, கடுமையான வார்த்தைகளில் பதில் அளித்து, 'எனது கட்டளையை நிறைவேற்றுங்கள்' என்று ஆணை இட்டு, அதற்குப் பிறகு, கொழும்புக்குச் சென்று, ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனேயைச் சந்தித்தார். இந்திய பாதுகாப்பு அமைச்சர் கே.சி. பந்த் உடன் சென்றார். அந்தச் சந்திப்பின்போது, அங்கு செய்தியாளர்களும் இருந்தனர். அப்போது, ஜெயவர்த்தனே, கீழ்க்கண்டவாறு அறிவித்தார்.

1. வடக்கு-கிழக்கு மாகாணத்தில் இடைக்கால நிர்வாக சபை இனிமேல் கிடையாது.
2. விடுதலைப்புலி இயக்கத்துக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டு உள்ளது.
3. பிரபாகரனை உயிருடனோ அல்லது பிணமாகவோ பிடித்துத் தருபவர்களுக்கு 10 லட்சம் பரிசு வழங்கப்படும்.
4. கிழக்கு மாகாணத்தில் உள்ள சிங்களவர்களுக்கு இந்தியப் படை மீது நம்பிக்கை இல்லாததால், அவர்களைப் பாதுகாக்க இலங்கை இராணுவம் அங்கே அனுப்பப்படும்.
5. இலங்கையில் உள்ள இந்திய அமைதிப்படை இனி எனது ஆணைப்படிதான் நடக்க வேண்டும்.⁽⁴¹⁾

மேற்படி, இரு இந்திய அதிகாரிகளும் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனேவின் அறிவிப்பை எதிர்த்து எதுவுமே பேசாது, தலை அசைத்தபடி ஆமோதித்தனர். இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் என்பது, அடியோடு தகர்க்கப்பட்டது.

இந்த நிலைமையில், விடுதலைப்புலிகளின் அரசியல் பிரிவு, பின்வரும் தமது அறிக்கையை வெளியிட்டனர்.

“அகால மரணத்தை எய்திய மாவீரர்களுக்கு அஞ்சலி

செலுத்தித் தமிழ் ஈழ மக்கள் ஆழ்ந்த துயரத்தில் மூழ்கிப்போய் இருக்கும் இந்த சோகமான சூழ்நிலையில், இந்திய அரசாணது, தனது அமைதி காக்கும் படைகளை அணிதிரட்டி, தமிழர்களுக்கு எதிராக ஒரு கொடிய யுத்தத்தை ஏவி விட்டிருக்கிறது. இந்தியாவுடன் ஒரு போர் நிகழும் எனத் தமிழ் மக்களோ அன்றி எமது போராளிகளோ, கனவில்கூடக் கற்பனை செய்து இருக்க மாட்டார்கள். இந்தியாவையே தமது பாதுகாவலராகவும், இரட்சகராகவும் எமது மக்கள் பூசித்தனர்.

அன்பையும், அமைதியையும் நிலைநாட்டும் கருவிகளாகவே இந்தியப் படைகளை அவர்கள் கருதினார்கள். இந்தியாவை ஒரு நட்பு சக்தியாகவும், தமக்கு ஆயுத உதவியும், புகலிடமும் தந்து, தமிழ் ஈழ விடுதலைப்போரில் முக்கியப் பங்கினையும், அரசியல் முக்கியத்துவத்தையும் வழங்கிய ஒரு நேச நாடாகவே விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் கருதியது. ஆகவேதான், விடுதலைப்புலிகள் அமைப்புக்கு எதிராகப் போர் தொடுக்க இந்தியா முடிவு எடுத்தது, தமிழர் தேசத்தை அதிர்ச்சியிலும், ஆழ்ந்த கவலையிலும் ஆழ்த்தியது.”⁽⁴²⁾

தீபிந்தர் சிங்கின் எதிர்ப்பு

தீபிந்தர்சிங், இந்திய இராணுவ நடவடிக்கைக்கு எதிராக, தனது கருத்தைப் பகிரங்கமாகவே வெளிப்படுத்தினார். 1992 ஆம் ஆண்டு, தான் எழுதி வெளியிட்ட, ‘சிறீலங்காவில் இந்திய அமைதிப் படை’ (The IPKF In Sri Lanka) என்ற நூலில், இந்தியப் போர் நடவடிக்கையின் தோல்விக்கான காரணங்களை விளக்கினார். இந்திய இராணுவத் தலைமைத் தளபதி, ஜெனரல் சுந்தர்ஜியுடன், தாம் நடத்திய உரையாடலின்போது, தாம் வெளியிட்ட கருத்து பற்றி, அந்த நூலில் இவ்வாறு எழுதி உள்ளார்.

விடுதலைப்புலிகள் அமைப்புக்கு எதிராகப் படைபலத்தைப் பிரயோகிக்க வேண்டும் என்று, அரசியல் தீர்மானம் ஏற்கனவே எடுக்கப்பட்டு உள்ளது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. நாம் கடும்போக்கான முடிவு எடுக்கக்கூடாது என்று ஜெனரல் சுந்தர்ஜியிடம் கூறினேன். நாம் அப்படி ஒரு முடிவு எடுத்தால், அடுத்த இருபது ஆண்டுக்காலம் வரை, ஒரு எதிர்க்கிளர்ச்சிச் சூழ்நிலைக்கு நாம் முகம் கொடுத்தாக வேண்டும் எனக் கூறினேன். எனது நிலைப்பாடு, தோல்வி மனப்பான்மையைப் பிரதிபலிப்பதாகக் கூறி என்னைக் கண்டித்தார்கள். நான் உண்மை நிலவரத்தைச் சொன்னேன். அதற்குப் பிறகு,

ஜெனரல் சுந்தர்ஜி, கொழும்புக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார். மறுநாள், விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிராக இராணுவ பலத்தைப் பிரயோகிக்குமாறு, அவரிடம் இருந்து நேரடி உத்தரவு, இந்திய அமைதிப்படைச் செயலகத்துக்கு வந்தது.⁽⁴³⁾

இந்தியாவின் கையாலாகாத் தன்மை பற்றியும், அவர்கள் புலிகளுடன் தொடர்ந்த யுத்தம் பற்றியும், ஒரு சிங்கள ஆய்வாளர் எழுதும்பொழுது, பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

இருபதாம் நூற்றாண்டு வரலாற்றினை எதிர்கால வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பதிவு செய்யும்பொழுது, நான்கு பின்னடைவு கண்ட யுத்தங்களை, இதனையொத்து மதிப்பிடுவர். வியட்நாமில் அமெரிக்கப் படைகள், கம்போடியாவில் சீனப் படைகள், ஆப்கனிஸ்தானில் சோவியத் படைகள், இலங்கையில் இந்தியப் படைகள் ஆகியனவே, பின்னடைவு கண்ட போர்கள் ஆகும். இப்போர்களில், நான்கு பெரும் வல்லரசுகள், தொகையில் மிகச் சிறிய, பலத்தில் மிகக் குறைந்த, பயிற்சியில் மிகப் பின்தங்கிய எதிரிகளுக்கு முகம் கொடுத்தனர். ஆனால், அந்த எதிராளிகளோ, இரும்பை ஒத்த உறுதி கொண்டவர்கள். தந்திரோபாயத்தில் சாணக்கியர்கள். பகைவர் மீது ஈவு, இரக்கம் அற்றவர்கள். இந்தியாவின் எதிரிகள், எல்லா நேரத்திலும், எல்லா இடங்களிலும் இருக்கவே செய்தார்கள். அவர்கள் மக்களிடம் இருந்து வந்தார்கள். மக்களின் வீர நாயகர்களாகப் போற்றப்பட்டார்கள். உள்ளூர் மக்களால் பேணப்பட்டு, பாதுகாக்கப்பட்டு, அவர்களது நல்லாதரவைப் பெற்றவர்களாக விளங்கினார்கள்.⁽⁴⁴⁾

இந்த வேளையில், தமிழக முன்னாள் முதல் அமைச்சரும், இக்காலகட்ட எதிர்க்கட்சித் தலைவருமான மு. கருணாநிதி, 'தி வீக்' ஆங்கில வார ஏட்டுக்கு அளித்த பேட்டியை, இங்கு தருவது பொருத்தமானது.

ஆசிரியரின் கேள்வி: இந்திய இராணுவம், ஈழத்தில் செய்யும் கொடுமைகளுக்கு யார் காரணம்?

கருணாநிதியின் பதில்: போதுமான அனுபவம் அற்ற ராஜீவைத்தான் குற்றம் சாட்டுவேன். ஜெயவர்த்தனே, தனது நலனுக்காக ராஜீவைப் பயன்படுத்தி விட்டார். இந்த ஒப்பந்தம், உரிய முறையில் அமைக்கப்படவில்லை. வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களை இணைப்பது தொடர்பாக, ராஜீவ் ஏன்

கருத்து வாக்கெடுப்புக்கு ஒப்புக்கொண்டார்? அது ஈழ மக்களுக்குச் சொந்தமானது. அம்மக்களை ஏன் வாக்கெடுப்புக்கு உட்படுத்த வேண்டும்? ⁽⁴⁵⁾

இவ்வாறு, கருணாநிதி பதில் கூறினார்.

இந்திய இராணுவம்-புலிகள் மோதல்

இந்திய அரசும், ராஜீவ்காந்தியும், ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனேவின் சூழ்ச்சி வலையிலும், அதிரடி நடவடிக்கையாலும், இராஜதந்திர நகர்வுகளாலும், முட்டாள் ஆக்கப்பட்டனர்.

1987 அக்டோபர் 10 ஆம் நாள், இந்திய அமைதி காக்கும் படை, விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிரான தனது யுத்தத்தைத் தொடங்கியது. இந்த நடவடிக்கை, ஈழத்தமிழர்களால் ஏற்க முடியாத, எண்ணிப்பார்க்கக்கூட முடியாத அதிர்ச்சியாக அமைந்தது. சிங்கள தேசியவாதிகள் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். இந்திய இராணுவத்தைக் கொண்டு, விடுதலைப்புலிகளை அழிக்க வேண்டும் என்ற தனது இராஜதந்திரம் வென்று விட்டதாக, ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே கூறியதாக, அன்றைய ஏடுகள், செய்திகள் வெளியிட்டன. இவ்வாறான யுத்தங்களின்போது, இராணுவம் முதலில் தாக்குவது செய்தி நிறுவனங்களாகவே இருக்கும். தங்களுடைய போர் நடவடிக்கைகளால் ஏற்படும் அழிவுகளை, மக்களுக்கும், உலகத்துக்கும் தெரியாமல் மறைப்பதற்காகவும், எதிராளிகளின் தொடர்புகளை இல்லாமல் செய்வதற்காகவும், இந்த நடவடிக்கையை அவர்கள் மேற்கொள்வர்.

இந்திய இராணுவமும், அதைத்தான் செய்தது. அன்று அதிகாலையில், யாழ்ப்பாண நகரத்தின் மையத்தில் இருந்த 'ஈழமூரக, முரசொலி' ஆகிய பத்திரிகை அலுவலகங்களுக்குள் புகுந்து குறையாடினர். பணியாளர்களைக் கைது செய்தனர். கடைசியாக, குண்டு வைத்து, கட்டடங்களையே தகர்த்து விட்டனர். விடுதலைப்புலிகளின் தொலைக்காட்சி நிறுவனமான 'நிதர்சனம்' கட்டடமும், குண்டு வைத்துத் தகர்க்கப்பட்டது. எனவே, விடுதலைப்புலிகள் எதிர்த்தாக்குதல் நடத்தினர். இந்திய இராணுவம், யாழ் கோட்டைக்கு உள்ளே பின்வாங்கியது. மேலும், தெல்லிப்பளையில் இருந்த இந்திய இராணுவத் தளம் மீதும், விடுதலைப்புலிகள் மோர்ட்டர் தாக்குதல் நடத்தினர். இந்திய அமைதி காக்கும் படைக்கும், விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இடையில், முழு அளவிலான யுத்தம் தொடங்கியது.

எம்.ஜி.ஆர். மறைவு

இந்த வேளையில், கிட்டு சென்னையில் இருந்தார். அவரைக் கைது

செய்யும்படி, இந்திய அரசு, தமிழ்நாட்டுக் காவல்துறையினர்க்குக் கட்டளை பிறப்பித்தது. ஆனால், தமிழ்நாட்டு அரசியல் தலைவர்கள் அதில் தலையிட்டதால், கிட்டு வீட்டுக்காவலில் ஒரு நாள் தடுத்து வைக்கப்பட்டு, விடுவிக்கப்பட்டார். அப்போது, முதல் அமைச்சர் எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் அவர்கள், அமெரிக்காவில் சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டு இருந்தார். இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியும் வாஷிங்டனில்தான் இருந்தார். அங்கு ராஜீவ்காந்தியைச் சந்தித்துப் பேசிய எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் அவர்கள், விடுதலைப்புலிகள் மீது தாக்குதலை நிறுத்தும்படியும், பிரபாகரனிடம் பேசும்படியும் கேட்டுக்கொண்டார். ஆனால், அவரது வேண்டுகோளை ஏற்க, ராஜீவ் காந்தி மறுத்து விட்டார். 1987 அக்டோபர் 31 ஆம் நாள், எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன், சென்னை திரும்பினார். அவர் மரணவாயிலில் நின்றுகொண்டு இருந்தபோதிலும், போரை நிறுத்தி சமாதானத்தை ஏற்படுத்த, இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ்காந்தியோடு இறுதிவரை போராடினார். ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தையும், ஈழத்தமிழர்களையும், தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களையும் அளவுக்கு அதிகமாக நேசித்து, தன்னால் முடிந்த அத்தனை உதவிகளையும் வழங்கிய எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் அவர்கள், 1987 டிசம்பர் 24 ஆம் நாள், இயற்கை எய்தினார். அவரது மறைவு, தமிழ் ஈழ மக்களையும், விடுதலைப் போராளிகளையும், பிரபாகரன் அவர்களையும் உலுக்கியது. விடுதலைப்புலிகளின் தலைவர், எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் மறைவை ஓட்டி, வீர வணக்க நிகழ்வு ஒன்றையும் நடத்தினார். ஈழத்தமிழர் பிரச்சினையையும், இலங்கை அரசின் இனவாதப் போக்கையும், நன்கு விளங்கிய இந்திரா காந்தி அம்மையாரின் அகால மரணமும், தமிழ் ஈழ மக்களின் பிரச்சினையை நன்கு விளங்கியவருமான எம்.ஜி.இராமச்சந்திரனின் மறைவும், ஈழத்தமிழரின் அரசியல் வாழ்வில் நிகழ்ந்த மிகப்பெரும் இழப்பு ஆகும்.

இந்திய இராணுவத்துக்கும், விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இடையில், யாழ்குடா நாட்டில் நடைபெற்ற மோதல்களின் விளைவாக, ஒரு மாத காலத்துக்குப் பின்னர் யாழ்ப்பாணக் குடா நாடு, 1987 அக்டோபர் மாதம், இந்தியப் படையினர் வசமாகியது. பிரபாகரனும், முக்கிய உறுப்பினர்களும் வன்னிப் பெரு நிலப்பரப்புக்குள் சென்று விட்டனர். இதன்பின்னர், இந்தியப் படைகளின் கவனம், கிழக்குத் தமிழ் பிரதேசத்தை நோக்கி விரைந்தது. 1988 ஜனவரி மாதம், விடுதலைப்புலிகள் என்று கூறி, 2500 தமிழ் இளைஞர்களைக் கைது செய்து, 800 பேரை காங்கேசன்துறை முகாமில் தடுத்து வைத்தனர். மிகுதிப்பேருக்கு என்ன நடந்தது என்று யாருக்கும் இதுவரை தெரியாது. அத்தோடு, அதிக அளவில் பாலியல்

வன்முறைகளிலும் இந்திய இராணுவம் ஈடுபட்டது. இதனை எதிர்த்து, அன்னையர் முன்னணியினர், உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் குதித்தனர். சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருந்தனர். அன்னம்மா டேவிட் என்ற பெண்மணி தனது உயிரை நீத்தார். அதனைத் தொடர்ந்து, அன்னை பூபதியும் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருந்து மரணத்தைத் தழுவினார்.

விஜயகுமாரதுங்கேவின் முயற்சிகள்

எனவே, தமிழர் பிரதேசங்கள் எங்கும் மரணமும், அழுகுரலும், அவலமும், இடப்பெயர்வுகளும், அகதி வாழ்க்கையும் அன்றாட நிகழ்வுகளாகி விட்டன. இந்தியப் படையின் செயல்கள் குறித்து, தமிழ்நாடு, இந்திய, உலக அளவிலான ஊடகங்கள் செய்திகளை வெளியிட்டவண்ணம் இருந்தன. குறிப்பாக, ஏசியா வீக், ரைம்ஸ், நியூஸ் வீக், இந்தியா டுடே, சண்டே ஆகிய இதழ்களில், மேற்படிச் செய்திகள் தொடர்ந்து வெளிவந்தன. இவ்வேளையில், இலங்கையின் சிங்களத் திரைப்படக் கதாநாயகனும், சந்திரிகா பண்டாரநாயகவின் கணவருமான விஜயகுமாரதுங்க, பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண கடும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். யாழ்ப்பாணம் சென்று, தளபதி கிட்டுவுடன் சந்திப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, கலந்துரையாடல்களை நிகழ்த்தினார். தமிழர்களின் பிரச்சினையை நன்கு புரிந்த, ஒரு துடிப்புள்ள சிங்கள இளைஞராகக் காணப்பட்டார். அதனால் வெறுப்புக் கொண்ட பௌத்த சிங்களத் தீவிரவாத இயக்கமான ஜனதா விமுக்தி பெரமுன (ஜே.வி.பி.) அமைப்பினரால், 1988 பெப்ரவரி 16 ஆம் நாள், சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

போலித் தேர்தல்

போர்நிறுத்தம் வேண்டி, பிரபாகரன் பல கடிதங்களை இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கு எழுதியும் அவர் அசையவே இல்லை. இந்நிலையில், அவசர அவசரமாக ஏனைய தமிழ்ப் போராளி இயக்கங்களை ஒன்று சேர்த்து, அவர்களையும் விடுதலைப்புலிகளுக்க எதிராகக் களத்தில் இறக்கிவிடும் முயற்சிகளை, இந்திய உளவுத்துறை றோ, மிகவும் இலகுவாகச் செய்து கொண்டு இருந்தது. இம்முயற்சிக்கு, ஈபிஆர்எல்எஃப் தலைமை தாங்கியது. அதேவேளையில், மாகாண சபைத் தேர்தலை நடத்தி, வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில், தமக்கு இசைவான குழுவினரின் கையில் அதிகாரத்தை ஒப்படைப்பதற்கு, ஜெயவர்த்தனாவும், ராஜீவ் காந்தியும் திட்டம் தீட்டினர்.

அதன்படி நடைபெற்ற தேர்தலில் போட்டியிட, ஈபிஆர்எல்எஃப்,

ஈ.என்.டி.எல்.எஃப் ஆகிய இரண்டு இயக்கங்களும் களம் இறக்கப்பட்டனர். இத்தேர்தலை, விடுதலைப்புலிகள், ஈரோஸ் போன்ற இயக்கங்களும், தமிழ் மிதவாத அரசியல்வாதிகளும், பொது நிறுவனங்களும் எதிர்த்தனர். ஒரு போர்ச்சுழலில், மக்கள் அகதி முகாம்களிலும், இடம் பெயர்ந்து வேறுவேறு இடங்களில் இருக்கும்போது, தேர்தல் நடத்துவது சரியல்ல என்று கூறி, மக்கள் தேர்தலைப் புறக்கணித்தனர்.

இருந்தும், பல்வேறு குளறுபடிகளுக்கும், ஊழல்களுக்கும் மத்தியில், 1988 அக்டோபர் 10 ஆம் நாள், தேர்தல் மனுக்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டன. தேர்தல் பற்றிய உண்மை நிலைமைகளை வெளியிட்ட உதயன், வீரகேசரி போன்ற செய்தி ஏடுகளுக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டது.

ஊரடங்குச் சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. போக்குவரத்து வாகனங்களுக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டது. வேண்டுமென்றே எரிபொருள் தட்டுப்பாடு ஏற்படும் நிலை தோற்றுவிக்கப்பட்டது. வடக்கில், ஈபிஆர்எல்எஃப் இயக்கத்தைத் தவிர, வேறு யாரும் வேட்புமனுத் தாக்கல் செய்யாதவாறு, இந்திய இராணுவம் பார்த்துக் கொண்டது.

கிழக்கில், முஸ்லிம் கட்சிகள் போட்டியிட்டனர். குளறுபடிகள், மோசடிகளுக்கு இடையில், 1988 நவம்பர் மாதம் நடைபெற்ற தேர்தலில், இந்தியா விரும்பியவாறு, ஈபிஆர்எல்எஃப் இயக்கத்தினரே, அதிகாரத்தில் அமர்த்தப்பட்டனர். அந்த இயக்கத்தின் மத்தியக்குழு உறுப்பினர்களுள் ஒருவரான வரதராஜப் பெருமாள், முதல் அமைச்சராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். நிர்வாகத் தலைநகரமாக, திருகோணமலையைத் தேர்ந்து எடுத்தனர்.

இந்தியாவின் இந்த நடவடிக்கையை, சிங்களவர்களும், ஜெயவர்த்தனேவும் கடுமையாக வெறுத்தனர். இதனால், மேற்படி மாகாண சபைக்கு, அதிகாரங்களைக் கையளிக்க ஜெயவர்த்தனே மறுத்தார். அதற்காக, வரதராஜப் பெருமாள், கொழும்புக்கும், டெல்லிக்கும் மாறிமாறி அலைந்து திரிந்தார். இலங்கை அரசு, மாகாண சபைக்கு எதுவித நிதியும் ஒதுக்கிக் கொடுக்காத நிலையில், நிர்வாகச் செலவுகளை இந்தியாவே கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஜெயவர்த்தனே பதவியில் இருக்கும்வரை, மேற்படி நிலைப்பாட்டிலேயே இருந்தார். உண்மையில் இது, இந்தியா-இலங்கை ஒப்பந்தத்திற்கும், தெற்கு ஆசிய வல்லரசாக விளங்கிய இந்தியாவுக்கும், இலங்கை என்ற ஒரு சிறிய குட்டி நாடும், ஜெயவர்த்தனே என்ற ஒரு தனி மனிதனும் வழங்கிய அவமானம் ஆகும்.

தமிழ் ஈழ இராணுவம்

இவ்வேளையில், இந்திய அமைதிப்படையின் புதிய தளபதியாக, ஜெனரல் வி.என். சர்மா, யாழ்ப்பாணம் வந்தார். வடக்கு, கிழக்கு மாகாண நிர்வாகத்தைப் பராமரிக்க, தொண்டர் படை ஒன்றை நியமிக்க வேண்டும் என்று விதந்துரைத்தார். பல்வேறு கருத்து முரண்பாடுகளுக்கு இடையில், இந்திய அரசின் செலவில், இலங்கை இராணுவத்தின் உதவியுடன், தமிழ் ஈழ இராணுவம், வரதராஜப் பெருமானால் உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால், வடக்கில் இதற்கான இளைஞர்களைத் திரட்ட முடியவில்லை. எனவே, கிழக்கில் உள்ள வீடுகள், பாடசாலைகள், பொது இடங்களில் உள்ள இளம் சிறார்களை வலோக்கரமாகப் பிடித்து, பத்து ஆயிரம் பேர் வரை சேர்த்து, மேற்படி இராணுவத்தைக் கட்டி எழுப்பினர்.⁽⁴⁶⁾

ஆட்சி மாற்றம்

ஈழத்தமிழருக்குச் ஆற்றக்கூடிய கொடுமைகளையெல்லாம் ஆற்றிவிட்டு, ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே, 1988 டிசம்பர் மாதம், அரசியலில் இருந்து ஓய்வு பெற்றார். ஒரு அராஜகவாதி, இனவாதி அரசியல் தலைவரால், ஒரு இனமே அழிக்கப்பட்ட வரலாறு பற்றி எழுதுவதற்கு, அவரது செயல்பாடுகள் நல்ல கருப்பொருளாக அமையும். இலங்கையில் புதிய ஜனாதிபதி தேர்தல் நடைபெற்றது. ஜெயவர்த்தனே அரசில் பிரதமராகப் பொறுப்பு வகித்த ரணசிங்க பிரேமதாசா, ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். தமிழர் அரசியல் பிரச்சினைக்கு அடிகோலிய சிரிமாவோ பண்டாரநாயகா, ஜனாதிபதி தேர்தலில் தோல்வியுற்றார். இதனைத் தொடர்ந்து, 1989 பெப்ரவரி 15 ஆம் நாள், இலங்கை நாடாளுமன்றத் தேர்தல் நடைபெற்றது. அதிலும், பிரேமதாசாவின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது. தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள் இத்தேர்தலை முழுமையாகப் புறக்கணித்து, தமிழ் மக்களை வாக்கு அளிக்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டனர். எனவே, இத்தேர்தலில் போட்டியிட்ட தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவர்களான அமிர்தலிங்கம், யோகேஸ்வரன் இருவரும் தோல்வியுற்றனர்.

தமிழ்நாட்டில் எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் மறைவுக்குப் பின்னர், ஓராண்டுக் காலம் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி நடைபெற்றது. 1989 ஆம் ஆண்டு, ஜனவரி மாதம் சட்டப்பேரவைத் தேர்தல் நடைபெற்றது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வெற்றி பெற்று, ஆட்சியைப் பிடித்தது. மு. கருணாநிதி முதல் அமைச்சராகவும், ஜெயலலிதா எதிர்க்கட்சித்தலைவராகவும் தெரிவு

செய்யப்பட்டனர்.

இவ்வேளையில், இலங்கையின் தென்பகுதியில், சிங்களவர் பிரதேசங்களில், இந்திய எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் தீவிரமாக முன்னெடுக்கப்பட்டன. ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்கள் வன்முறைகளாக வெடித்தன. ஜனாதிபதி பிரேமதாசா, பாதுகாப்பு அமைச்சர் அதுலத் முதலி ஆகியோர், தொடக்கத்தில் இருந்தே இந்தியத் தலையீட்டை எதிர்த்து வந்தவர்கள். சிங்களத் தீவிரவாதக் கட்சியான ஜே.வி.பி. மிகவும் உக்கிரமான முறைகளில், இந்திய எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் இறங்கியது. தமிழ்நாட்டிலும், இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் தீவைத்துக் கொளுத்தப்பட்டது. தமிழ் ஈழத்தை விட்டு இந்திய இராணுவம் உடனே வெளியேற வேண்டும் என்று, பல்வேறு மட்டத்தில் எதிர்ப்புகள் கிளம்பின.

ஜனாதிபதியாகப் பதவி ஏற்ற சில நாட்களில் செய்தியாளர்களைச் சந்தித்த பிரேமதாசா, 'ஜே.வி.பி. மற்றும் விடுதலைப்புலிகளுடன் பேசத் தயார்' என்ற அறிவிப்பை வெளியிட்டார். அன்றன் பாலசிங்கத்தைத் தொடர்பு கொண்டு, தன் நிலைப்பாட்டைத் தெரியப்படுத்தினார். வன்னிக்காட்டில் இருந்த பிரபாகரனோடு தொடர்பு கொண்ட பாலசிங்கம், நிலைமையை பிரபாகரனுக்குத் தெரியப்படுத்தினார். அதன் விளைவாக, தமிழ் சிங்களப் புத்தாண்டு நாளான, 1989 ஏப்ரல் 12 அன்று, விடுதலைப்புலிகளுடனான போரை பிரேமதாசா முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து, போர் நிறுத்தத்தையும் அறிவித்தார். அத்துடன், இந்திய அமைதிப்படையும், அமைதியைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார்.

பிரேமதாசாவின் மேற்படி அறிவிப்பை ஒட்டி, விடுதலைப்புலிகள் பிரேமதாசாவுக்கு ஒரு கடிதத்தை அனுப்பி இருந்தார்கள். "இந்திய அமைதிப்படை, விடுதலைப்புலிகளை அழித்தொழிக்கும் நடவடிக்கையில் இருக்கும் நிலையில், அவர்கள் இம்மண்ணை விட்டுச் செல்லும்வரை, போர்நிறுத்தம் என்ற பேச்சுக்கே இடம் இல்லை" என்று கூறி, அரசு அழைப்பை நிராகரித்து இருந்தார்கள்.⁽⁴⁷⁾

புலிகள்-அரசு பேச்சு

இதன் பின்னர், மறுநாளே பிரேமதாசா, மூன்று மாதங்களுக்குள் சமாதானப் படையைத் திரும்பப் பெற வேண்டும் என்று அறிவித்ததைத் தொடர்ந்து, வெளியுறவு அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜயரத்தினா, அமைதிப் பேச்சுக்கு வருமாறு, விடுதலைப்புலிகளுக்கு அழைப்பு விடுத்தார். லண்டனில் இருந்த அன்றன் பாலசிங்கம், பேச்சுவார்த்தை ஒழுங்குகளைச் செய்யும்படி,

இலங்கை அரசுக்கு அறிவித்தார். அன்ரன் பாலசிங்கமும், அடேல் பாலசிங்கமும், 1989 ஏப்ரல் 26 அன்று, கொழும்பு வந்தனர். வன்னியில் இருந்து விடுதலைப்புலிகளின் அங்கத்தவர்கள், இலங்கை அரசின் வானூர்திகள் மூலம் கொழும்புக்கு வரவழைக்கப்பட்டனர்.

1989 மே 4 இல், ஜனாதிபதி மாளிகையில், பிரேமதாசாவை, அன்ரன் பாலசிங்கம் தலைமையிலான விடுதலைப்புலிகள் குழுவினர் சந்தித்தினர். அது அறிமுக விருந்துபசார வைபவமாகவே இடம் பெற்றது. அப்போது, பிரபாகரனின் துணியையும், வீரத்தையும் பாராட்டி பிரேமதாசா, ஜே.வி.பி.யினரைக் கோழைகள் என்றும், அமைதிப்படையினரை நோக்கி அவர்கள் ஒரு கல்லைக்கூட வீசவில்லை என்றும் கூறினார். மறுநாள், 5 மே தொடக்கம், 30 மே வரையும், ஒன்பது கட்டப் பேச்சுவார்த்தைகள் பல்வேறு விடயங்கள் பற்றிக் கலந்துரையாடப்பட்டது.

முதற்கட்டப் பேச்சுக்ள் முடிந்தபின், பாலசிங்கம் உட்பட சகல விடுதலைப்புலி முக்கியஸ்தர்களும், இலங்கை அரசின் வானூர்தி மூலம், வன்னிக்காட்டில் பிரபாகரன் தங்கி இருந்த அளம்பில் பகுதிக்குச் சென்று அடைந்தனர். இக்காலகட்டத்தில், இந்திய இராணுவம், வான்படை, தரைப்படைகளை அளவுக்கு அதிகமாகப் பாவித்து, வன்னிக்காட்டில் பிரபாகரனைப் பிடிப்பதற்காக, பாரிய வலைவீச்சு நடத்தியது. ஆனால், அவர்களால் பிரபாகரனைப் பிடிக்க முடியாதவாறு, விடுதலைப்புலிகள் கடும் எதிர்த்தாக்குதல் நடத்தினர். இருந்தும், இந்திய இராணுவம் பிரபாகரன் இருந்த பாசறை அரணை நெருங்கி வந்த சந்தர்ப்பங்களும் இல்லாமல் இல்லை.

2002 ஆம் ஆண்டு, வன்னியில் பிரபாகரனைச் சந்திக்கச் சென்ற இரண்டாவது சந்தர்ப்பம், இந்நூலாசிரியருக்குக் கிடைத்தது. அவ்வேளையில், நிதிப் பொறுப்பாளர் தமிழேந்தி, தமிழ் ஈழக் காவல்துறைப் பொறுப்பாளர் நடேசன், சர்வதேச அலுவல்களுக்குப் பொறுப்பான கஸ்ரோ ஆகியோரும் உடன் இருந்தனர். அப்பொழுது, வன்னிக்காட்டில் இருக்கின்ற ஒரு குகையைப் பற்றி நூலாசிரியர், பிரபாகரனுக்குக் கூறிக்கொண்டு இருந்த வேளையில், பிரபாகரன் வன்னிக்காட்டுக்கு உள்ளே தன்னுடைய அனுபவங்களை மிகவும் மகிழ்ச்சியாக எல்லோரிடமும் கூறிக்கொண்டு இருந்தார். அப்பொழுது, அதிர்ச்சி தரும் நிகழ்வு ஒன்றையும் கூறினார்.

“ஒருமுறை இந்திய இராணுவம், நான் இருந்த இடத்துக்கு மிக அண்மித்து வந்து விட்டது. வரும் வழியில் பல விடுதலைப்புலிப் போராளிகளைக் கொன்று விட்டனர். நான்

இருந்த இடத்துக்கு மிக அண்மையாக லெப்ரினன் கேணல் நவமும், அவரது படையும் இந்திய இராணுவத்தை எதிர்த்துத் தீவிரமாகச் சண்டைபோட்டுக்கொண்டு நின்றனர். அவர்களையும் அழித்துவிட்டு, இந்திய இராணுவம் தனது இருப்பிடம் நோக்கி வந்துவிடப் போகிறார்கள் என்றும், எனவே, தான் தப்ப முடியாது; இந்திய இராணுவத்தின் கையில் பிடிபடாது என்னை அழித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்'

என்றபோது அவரது கண்கள், இரத்தக் கனலாகச் சிவந்து கொண்டு இருந்ததை நாம் எல்லோரும் கண்டோம். ஒரு வினாடி அமைதியாக இருந்த பிரபாகரன் மேலும் தொடர்ந்தார்:

'என்னுடன் இருந்த பாதுகாப்புப் பிரிவினரை அழைத்து, என்னைச் சுட்டுவிட்டு, அங்கு வைக்கப்பட்டு இருந்த பெற்றோல் கேனில் இந்த பெற்றோலை எடுத்துத் தன் மேல் ஊற்றி உடலை எரித்து விட்டு, நீங்கள் எல்லோரும் தப்பிச் செல்லுங்கள் என்று அவர்களைப் பணித்தேன்' என்றார்.

ஆனால், பிரபாகரனின் பாதுகாப்புப் படைகள், அதனை நடைமுறைப்படுத்தவில்லை. போர்க்களத்தில் நின்ற நவம் அவர்களை, நடைபேசி (Walkie Talkie) மூலம் தொடர்புகொண்டு நிலைமைகளை விசாரித்தனர். அதற்கு அவர், 'இந்தியப் படைகளை அடித்து நொறுக்கி, திருப்பி அனுப்பும் நிலையில் இருக்கின்றோம்; நீங்கள் எதற்கும் கவலைப்பட வேண்டாம்' என்று கூறினாராம். இதைச் சொல்லிவிட்டு, மேலும் சற்று அமைதியாக இருந்துவிட்டு, ஆனால், அன்று அந்தப்போரில் மாவீரன் நவத்தை இழந்து விட்டோம் என்றார். அவரின் நினைவாகத்தான், உடல் ஊனமுற்றோருக்காக அமைக்கப்பட்ட நிலையத்துக்கு, 'நவம் அறிவியல் கூடம்' எனப் பெயர் வைத்தேன் என்று கூறி முடித்தார்.

தன் தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காக, தன் மக்களின் சுதந்திர வாழ்க்கைக்காக, தனது இளம்பருவத்தில் இருந்து, அதாவது 1974 களில் இருந்து, 2009 வரை தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் பலமுறை மரணத்தின் வாசலுக்குச் சென்று திரும்பி இருக்கிறார். வல்லரசு நாடுகளின் இராணுவங்கள், மாற்றுக் கொள்கை உடைய சக போராளிகளின் துப்பாக்கிகள், பீரங்கிகள், வான்குண்டுகள் பிரபாகரனைக் குறிவைத்தன. ஆனால், அவர்களால் அவரை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

இந்திய அமைதிப்படையே வெளியேறு

இலங்கை அரசும், விடுதலைப்புலிகளும் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்ட விடயமும், இந்திய அமைதிப்படடைகளை மூன்று மாத காலங்களுக்குள் வெளியேற வேண்டும் என பிரேமதாசா கொடுத்த அழுத்தங்களும், இந்தியாவைக் கடும் கோபத்தில் தள்ளியது. மேலும், பேச்சுவார்த்தையில் நடந்த விடயங்களோடு, இந்திய இராணுவம் தமிழ் பிரதேசங்களில் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் அழிவுகளையும் ஒருங்கு சேர்த்து அறிக்கைகளும், செய்திகளும் உலகெங்கும் வந்துகொண்டு இருந்தன. இது இந்தியாவுக்குத் தலைகுனிவை ஏற்படுத்தியது.

1989 ஏப்ரல் 29-30 ஆகிய நாள்களில், இலண்டனில் நடைபெற்ற இலங்கைத் தமிழர் சம்பந்தமான உலகத் தமிழர் மகாநாட்டில் பங்கு பற்றிய பல நாடுகளைச் சேர்ந்த அரசியல்வாதிகள், கல்விமான்கள், மனித உரிமை ஆர்வலர்கள், இந்திய இராணுவத்தின் அத்துமீறல்களைப் பற்றியும், இந்திய இராணுவம் தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் இருந்து வெளியேற வேண்டும் என்றும் ஒருமித்த குரல் எழுப்பின.

இக்காலகட்டத்தில்தான், இலங்கை அரசுக்கும் விடுதலைப்புலித் தலைவர்களுக்கும் இடையில், 1989 யூன் 16, 19 ஆகிய திகதிகளில், இரண்டாம் கட்டப் பேச்சுவார்த்தை தொடர்ந்தது. இதில் பல்வேறு விடயங்கள் பேசப்பட்டன. விடுதலைப்புலிகளும், அரசும் சேர்ந்தே போர்நிறுத்தத்தை அறிவிக்க வேண்டும் என முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

இந்நிலையில், மேலும் சில சம்பவங்கள் இடம் பெற்றன. இலங்கை ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவுக்கும், இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கும் இடையில், கடிதங்களினூடாக, வாக்குவாதங்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டு இருந்தன. ஆத்திரமுற்ற பிரேமதாசா, 'இந்திய அமைதிப்படை, ஜீலைக்குள் கட்டாயம் வெளியேற வேண்டும்; அல்லது, படை முகாம்களுக்குள் முடங்க வேண்டும்' என, சட்டப்பூர்வ அறிவிப்பு ஒன்றை, இந்திய அமைதிப்படைத் தளபதி அமர்ஜித்சிங்கிடம் கையளித்தும் இருந்தார். அதற்குப்பதிலாக, 'இலங்கைப் படைகள் தங்களது பாசறையை விட்டு வெளியேறினால், இந்திய இராணுவம் தாக்குதல் நடவடிக்கையில் இறங்கும்' என இந்தியப் படைத்துறைத் தூதுவர் கல்கத், ஒரு எச்சரிக்கையை, பிரேமதாசாவுக்கு அனுப்பி இருந்தார்.

இவ்வேளையில், 1989 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 13 ஆம் நாள், தமிழர் ஐக்கிய

விடுதலைக் கூட்டணியினராகிய அமிர்தலிங்கம், யோகேஸ்வரன் இருவரும், கொழும்பில் உள்ள அவர்களது வீடுகளில் வைத்துச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இக்கொலைகளின் பின்னணியில் இலங்கை அரசு சம்பந்தப்பட்டு இருப்பதாகப் பல செய்திகள் இருக்கின்றன. 'இக்கொலைக்கும், தமக்கும் சம்பந்தம் இல்லை' என, விடுதலைப்புலிகளின் லண்டன் கிளை, அதிகாரபூர்வமாக அறிவித்தது. இதற்கு அடுத்த வாரம், கொழும்பில் வைத்து, புளொட் இயக்கத் தலைவர் உமா மகேஸ்வரன் கொல்லப்பட்டார். இலங்கை இராணுவத்தின் பாதுகாப்பின்கீழ் இருந்த உமா மகேஸ்வரன் கொல்லப்பட்டது குறித்தும் பல்வேறு ஐயங்கள் எழுப்பப்படுகின்றன. அது முக்கியத்துவம் இழந்துபோயும் உள்ளது.

'இந்திய இராணுவம் வெளியேற வேண்டும்' என்ற பிரேமதாசாவின் அறிவிப்பு, இந்திய அமைதிப்படை அதிகாரிகளைக் கடும் சினத்துக்கு உள்ளாக்கியது. எனவே, தங்கள் தாக்குதலைத் தீவிரமாக்கினர். வன்னிப் பிரதேசமும், கிழக்குப் பிரதேசமும் சுடுகாடாக்கப்பட்டன. வடக்கு, கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் வரதராஜப் பெருமாள், 'இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தின்படி இலங்கை அரசு நடந்துகொள்ளத் தவறினால், ஈழப்பிரகடனத்தைச் செய்யப் போவதாக அறிவித்தார். அத்தோடு, இந்திய அமைதிப்படையோடு சேர்ந்து, தமிழ்த் தேசிய இராணுவம் விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிராகப் போர் தொடுக்கும்' என்றும் அறிவித்தார்.

இந்திய அமைதிப்படை யாழ்ப்பாணம் வல்வெட்டித்துறையில் பாரிய அளவில் இராணுவ நடவடிக்கை மேற்கொண்டு, நூற்றுக்கணக்கான மக்களைக் கொன்று குவித்தது. இச்செய்தி, இலங்கை, தமிழ்நாடு, இந்தியா மற்றும் உலக நாடுகளின் ஏடுகளில், முக்கியச் செய்தியாக வெளிவந்து கொண்டு இருந்தது. அனைத்து ஏடுகளும், இந்திய அமைதிப்படை வெளியேறியே தீர வேண்டும் எனச் செய்திகளை வெளியிட்டனர்.

மனித உரிமை மையங்கள், பொது நிறுவனங்கள், அரசியல் தலைவர்கள், கல்விமான்கள், ராஜதந்திரிகள் என அனைவரும், 'இந்திய இராணுவம் இலங்கையை விட்டு வெளியேற வேண்டும்' என்று உரத்தகுரலில் முழங்கினர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, பிரச்சினையின் முக்கியப் பங்களிகளாகிய தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளும், இலங்கை அரசும், தமிழ் மக்களும், சிங்கள மக்களும், இந்திய அமைதிப்படை தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் இருந்து உடனே வெளியேற வேண்டும் என்று காலக்கெடு விதித்தனர். ஒட்டுமொத்தத்தில் ஒரு வேண்டாத விருந்தாளியாக, எல்லோராலும் வெறுக்கப்பட்ட ஒரு இராணுவமாக, இந்திய இராணுவம் இலங்கையில்

நிலைகுலைந்து நின்றது.

இந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையில், இலங்கை ஜனாதிபதி பிரேமதாசா, இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ்காந்தியுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியன விளைவாக, 1989 செப்டெம்பர் 20 ஆம் நாள், இந்தியப்படை, தனது தாக்குதலை நிறுத்திக்கொண்டது. 1989 அக்டோபர் இரண்டாவது வாரத்தில், இந்திய அமைதிப்படைகள், தமிழ் ஈழத்தை விட்டு வெளியேறத் தொடங்குவது என ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

இவ்வேளையில், 1989 டிசம்பர் மாதம் நடந்த தேர்தலில், இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தோல்வியுற்று, ராஜீவ்காந்தியும் பிரதமர் பொறுப்பை இழந்தார். வி.பி. சிங் தலைமையில், 'தேசிய முன்னணி' என்ற கூட்டமைப்பு அரசு பதவிக்கு வந்தது. அவர், ராஜீவ் காந்தியின் தவறுகளைக் கண்டித்தவர். எனவே, 1990 மார்ச் மாதக் கடைசியில், இந்திய அமைதிப்படை இலங்கை மண்ணை விட்டு வெளியேறும் என்று, இலங்கை ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவுக்கு உறுதி அளித்தார்.

இவ்வேளையில் வடக்கு-கிழக்கு மாகாண முதல் அமைச்சர் வரதராஜப் பெருமாள், டில்லிக்கும், தமிழ்நாட்டுக்கும், கொழும்புக்குமாக அலைந்து திரிந்து, மாகாண சபையையும், தன் பதவியையும் தக்க வைத்துக்கொள்ளக் கடும் முயற்சி எடுத்தார். அவரது வேண்டுகோளை, பிரேமதாசா அலட்சியம் செய்தார். தேர்தல் பரப்புரைகளில் ஈடுபட்டு இருந்த ராஜீவ் காந்தி, வரதராஜப் பெருமாளின் கோரிக்கைகளை ஏற்கின்ற மனநிலையில் இல்லை. தனித்து விடப்பட்ட வரதராஜப் பெருமாள், வேறு வழி இன்றி, இந்தியாவிடம் சரணாகதி அடைந்தார்.

இந்திய அமைதிப்படை, தமிழ் ஈழ மண்ணை விட்டு முற்றாக வெளியேறியது. வரதராஜப் பெருமாளின் நிர்வாகத்தின் தவறான ஆட்சேர்ப்பு மூலம் கட்டி எழுப்பப்பட்ட தமிழ் ஈழத் தொண்டர்படை என்னும், தமிழ் ஈழ இராணுவத்தில், சுமார் பத்து ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள் இருந்தார்கள். இந்தியப் படைகள் கிழக்கில் இருந்து வெளியேறத் தொடங்கியதும், அவர்கள் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த இடங்கள் புலிகள் வசமாயின.

'தமிழ் ஈழ இராணுவம், புலிகளிடம் சரணடைய வேண்டும்' என்று அறிவித்தனர். பல போராளிகள், விடுதலைப்புலிகளிடம் சரண் அடைந்து, விடுதலைப் போராட்டத்தில் இணைந்தனர். அவ்வாறு சேர விரும்பாதவர்களை, விடுதலைப்புலிகள் அவர்களுடைய பெற்றோரிடம்

சேர்த்து வைத்தனர். வடக்கிலும், கிழக்கிலும் ஒரு மயான அமைதி நிலவியது.

காந்தியக் கொள்கைகளுக்கு விழுந்த அடி

இந்திய இராணுவத்துக்கும், விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற யுத்தம் பற்றியும், ஏற்பட்ட அழிவுகள் பற்றியும் ஏற்கனவே விவரமாகவும், தெளிவாகவும் எழுதப்பட்டு உள்ளது. இந்திய அமைதிப்படை, சுமார் 5000 க்கும் மேற்பட்ட ஈழத்தமிழர்களைக் கொன்று குவித்தனர். மேலும் ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்களும், இளம் பெண்களும் இந்தியப் படையினரால் கைது செய்யப்பட்டனர். அவர்களது நிலை என்ன என்று, இன்றுவரையிலும் அறிய முடியவில்லை. இந்திய இராணுவத்தின் வான் தாக்குதல், ஷெல், மாட்டர் தாக்குதல்கள், துப்பாக்கிச் சூடுகளால், ஆயிரக்கணக்கானவர்கள், கை, கால்கள், உடல் உறுப்புகளை இழந்தார்கள்.

நூற்றுக்கணக்கான பருவம் அடையாத பெண் பிள்ளைகள், வயது வந்த பெண்பிள்ளைகள், திருமணமான பெண்கள், வயோதிபப் பெண்கள் கூட இந்திய இராணுவத்தினரால் கற்பழிக்கப்பட்டு இருக்கின்றார்கள். ஆயிரக்கணக்கான வீடுகள் நாசமாக்கப்பட்டன. பாடசாலைகள், கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகம், சைவ, கிறித்துவக் கோவில்கள், வைத்தியசாலைகள், கடைகள், தொழிற்சாலைகள், சந்தைகள், செய்தி நிறுவனங்கள், வானொலி, தொலைக்காட்சி நிறுவனங்களும் அழிக்கப்பட்டன.

இயற்கை வளங்களும் நாசமாக்கப்பட்டன. இந்திய அமைதிப்படை, தமிழ் மக்களைக் காப்பாற்ற வந்த படை என்று அவர்களைப் பூமாலை போட்டு வரவேற்ற அந்த மக்களை, அதே இராணுவம் அழித்து ஒழிக்கும் என்று அவர்கள் கனவுகூடக் கண்டு இருக்க மாட்டார்கள். இத்தகைய அதிர்ச்சிகரமான நிகழ்வுகள், அவர்களது மனநிலையில் பாரிய உளவியல் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திற்று.

இந்திய இராணுவம் ஈழத்தமிழருக்கு இழைத்த கொடுமை, உலக வரலாறு உள்ள மட்டும் ஒரு மாறாத வடுவாகவும், அழியாத பழியாகவும் என்றைக்கும் நின்று நிலைக்கத்தான் போகின்றது. அனுபவம், ஆற்றல், திறமை அற்ற இந்திய அரசு தலைவர்களும், அதிகாரிகளும், கட்டுப்பாடும், ஒழுக்கமும் அற்ற இராணுவ வீரர்களும் இழைத்த மாபெரும் தவறுகள், ஒரு தேசிய இனத்தை அழித்து, அவர்களது விடுதலை வேட்கையைத் தகர்த்து, ஒரு மாபெரும் வரலாற்றுப் பழியைச் சுமந்து நிற்கிறது. அறவழியில் போராடி, பிரித்தானியப் பேரரசிடம் இருந்து இந்தியாவுக்கு விடுதலையை ஈட்டித் தந்த உத்தமர் காந்தி அடிகளின் கொள்கைகளுக்கு எதிராக விழுந்த அடியாகும்.

இந்தியா ஒரு புண்ணிய பூமி. தர்மமும், அறநெறிகளும் தழைத்து ஓங்கிய இடம். பல கலாசாரங்களின் தொட்டில். ஜனநாயக விழுமியங்களைப் போற்றி மதிக்கும் ஒரு நாடு. உலகத்தின் இரண்டாவது மனித வளத்தையும், நல்ல இயற்கை வளங்களையும், தேசியச் சொத்தாகக் கொண்ட நாடு. உலகத்தின் நான்காவது பாரிய இராணுவத்தையும், கட்டமைப்புகளையும் கொண்ட நாடு.

நவீன தொழில் நுட்பத்திலும், கணினித்துறையிலும் உலகின் வளர்ச்சி அடைந்த நாடுகளோடு சரிநிகர் சமானமாகத் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டு இருக்கின்றன. இவ்வளவு சிறப்பும், வளமும் இருந்தும், தேச பக்தி, அறிவு, ஞானம், ராஜதந்திரம் அற்ற சில தலைவர்களால், பல்வேறு பின்னடைவுகளை நோக்கிப் போய்க் கொண்டு இருக்கின்றது. ஊழலும், இலஞ்சமும் மலிந்து விட்டது. கொலை, களவு அன்றாட நிகழ்வுகள் ஆகி விட்டன.

உள்நாட்டு, அயல்நாட்டுக் கொள்கைகளில், நவீன உலக ஒழுங்குக்கு ஏற்ப மாற்ற முடியாத அளவுக்கு, இந்தியா மயக்கமுற்றுக் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறான நிலைமைகளின் காரணமாகவே, ஈழ மண்ணும், ஈழ மக்களின் வாழ்க்கையும், ஈழ மக்களின் அரசியல் சுதந்திரமும் சிதைக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. ஒரு புதிய தலைமுறை, இந்தியாவின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்காதவரை, இந்தியாவின் முன்னேற்றம் கானல்நீரே. அவ்வாறான ஒரு புதிய தலைமுறையே, ஈழத்தமிழர் பிரச்சினையையும், உரிய முறையில் நிதானமாகக் கையாளும்.

இந்தியாவில் பல மாநில அரசுகளும், மத்திய அரசும் கொண்ட ஒரு சமஷ்டி ஆட்சி முறை நடைமுறையில் இருக்கின்றது. மாநிலங்கள், மொழிவாரியாகப் பிரிக்கப்பட்டு உள்ளன. ஒரு மாநில அரசுக்கு எதிராக மத்திய அரசு நடந்தால், ஏனைய மாநில அரசுகள் தட்டிக் கேட்கும். அத்தோடு, மாநிலங்களில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள், மத்திய அரசின் நாடாளுமன்றத்தில் இடம் பெற்று இருக்கின்றார்கள். எனவே, மத்திய அரசு நிதானப் போக்குடன் நடந்து கொள்கின்றது. ஆனால், இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில், அவ்வாறான ஒரு நிலைமை இல்லை. 70 வீதம் பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்களும், 17 வீதம் சிறுபான்மைத் தமிழர்களும் வாழ்கின்றார்கள்.

எனவே, ஒரு மாகாண சபையோ, அல்லது சமஷ்டி அமைப்போ எந்த வகையிலும் பொருத்தம் உடையதாக அமையாது. பெரும்பான்மை பலம் கொண்ட சிங்கள நாடாளுமன்றமும் சகல அதிகாரங்களையும் கொண்டு

ஜனாதிபதி முறையும், சிறுபான்மையினராகிய தமிழ் மக்களின் அமைப்பு முறைகளை எந்த நேரத்திலும் கலைக்கவோ, தலையிடவோ அல்லது மாற்றங்கள் செய்யவோ, எந்தத் தடையும் இருக்காது.

எனவே, ஈழத்தமிழர்கள், சுயநிர்ணய அடிப்படையில், தாம் இழந்த, தமது தாயகப் பிரதேசத்தில், தமக்கென உரிய தமிழ் ஈழத்தை அமைத்து, சுதந்திரமாக வாழ்வதைவிட, வேறு எந்த மாற்று அரசியல் முறைகளும், அவர்களின் நீண்டகால அரசியல் பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக முடியாது. மேற்கூறப்பட்ட ஒரு புதிய தலைமுறை, இந்திய நாட்டை ஆள்கின்ற ஒரு நிலைமை வரும்போதுதான், ஈழத்தமிழரின் உண்மையான அரசியல் நிலைப்பாட்டைப் புரிந்து செயல்படும் என்று எதிர்பார்க்கலாம். அதற்கு நீண்ட காலம் ஆகும்.

அடிக்குறிப்புகள்:

Chapter 3

1. Suthanthiran, 4 September 1977.
2. Ibid.
3. Suthanthiran, 25 October 1981.
4. Ibid.
5. Suthanthiran, 11 October 1981.
6. Ibid.
7. Ibid.
8. The Island, 26 July 1987.
9. The Hindu, 6 August 1983.
10. Ibid.
11. Gupta, B.S., 'The Indian Doctrine', India Today, 31 August 1983, pp.20-21.
12. Ibid.
13. Thinamurasu, 15-19 May 1996.
14. The Tamil Times, 15 June 1985.
15. Sri Lanka Guardian, 1 May 1985.
16. The Tamil Times, 15 June 1985.
17. Thinamurasu, 22 October 1996.
18. Frontline, 15 September 1985.
19. India Today, 18 September 1986.

20. The Hindu, 23 March 1986.
21. The Times, 15 September 1986.
22. The Times, 15 January 1987.
23. Virakesari, 20 January 1987.
24. The Tamil Times, 15 February 1987.
25. Gunaratna, op.cit., p.175.
26. Thinamurasu, 23-29 June 1996.
27. The Tamil Times, June 1987.
28. Balasingham, A., Porum Samaathanamum, London: Fairmax, 2004, p.179.
29. Ibid.
30. Ibid., p.181.
31. Ibid., p.186.
32. Ibid., p.189.
33. Ibid., p.191-92.
34. Ibid., p.198.
35. Ibid.
36. Dinakaran, 30 July 1987.
37. Balasingham (2004), op.cit., p.205.
38. Ibid., p.221
39. Ibid.
40. Chandran, P., Eezha Thamilzharin Poraatta Varalaru (Parts I & II), Chennai: Kanmani Creative Waves, 2010, p.547.
41. Balasingham, (2004), op.cit, p.224.
42. Singh, D., The Indian Peace Keeping Force in Sri Lanka, New Delhi: Natraj, 2001, p.27.
43. Chandran, op.cit. murasu, 16 March 1988.
44. Thinamurasu, 16 March 1988.
45. Pushparajah, S., Eela Porattathil Enathu Saatchiyam, Trichy: Adaiaalam, 2003, p.620. Balasingham, A., The Will to Freedom: An Inside View of Tamil Resistance, London: Fairmax, 2001, p.281.
46. Balasingham, A., The Will to Freedom: An Inside View of Tamil Resistance, London: Fairmax, 2001, p.281.

அத்தியாயம் நான்கு

விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தின் மீதான தடையும், அதன் தாக்கமும்!

1977 ஆம் ஆண்டு, இலங்கைத் தமிழருக்கு எதிராக, சிங்கள அரசால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இனக்கலவரத்தைத் தொடர்ந்து, தமிழ் இளைஞர்களும், இளைநங்கையரும், பல்வேறுபட்ட வழிகளில் சிங்கள அரசுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்து எழுத் தொடங்கினர். யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டிலும், வன்னி பெருநிலப்பரப்பிலும், கிழக்குத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும் பல வன்முறைச் சம்பவங்கள் இடம் பெற்றன. பல விடுதலை இயக்கங்கள் தோற்றம் பெறத் தொடங்கின. அத்தகைய விடுதலைப் போராளிகளை அழித்து, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தை நசுக்கி, இலங்கையின் ஒருமைப்பாட்டையும், இறைமையையும் காப்பாற்றுவதன் பொருட்டு, 1978 ஆம் ஆண்டு, முதன்முதலாக தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் மேல், ஜெயவர்த்தனா தலைமையிலான இலங்கை அரசு தடை விதித்தது. 1987 ஆம் ஆண்டு, இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானபோது, அந்தத் தடையை இலங்கை அரசு விலக்கிக் கொண்டது. காரணம், தமிழர் அரசியல் பிரச்சினையைப் பேசுகின்ற தரப்பினராக, விடுதலைப் புலிகளே இருந்தனர். தடை விதிக்கப்பட்ட ஒரு இயக்கத்துடன், இலங்கை அரசு பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட முடியாது என்பதால், அந்தத் தடையை நீக்க வேண்டிய கட்டாயத்துக்கு, இலங்கை அரசு தள்ளப்பட்டது.

ஆனால், இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தம் தோல்வியில் முடிந்ததாலும், சிங்கள பௌத்தத் தலமாகிய, 'தலதா மாலிகை' (Dalada Maligawa), குண்டுத் தாக்குதலுக்கு உள்ளானதாலும், 1998 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 26 ஆம் நாள், 1 ஆம் இலக்க அவசரகால ஒழுங்கு விதிகளின்படி, இலங்கை அரசு, மீண்டும்

விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைத் தடை செய்தது.⁽¹⁾ 2001 இல், ஈழத்தமிழர் பிரச்சினைக்கு நிரந்தர அரசியல் தீர்வு காணும் முயற்சியில் நோர்வே அரசாங்கம் மத்தியஸ்தம் வகிக்க முன்வந்தபோது, பெப்ரவரி 2002 இல், இலங்கை அரசு, விடுதலைப்புலிகளுக்கான தடையை நீக்கி, பேச்சுவார்த்தைகளில் அவர்களை இடம் பெற வைத்தது. அந்த சமாதான முன் எடுப்புகள் தோல்வியைத் தழுவியதால், ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்சே, மீண்டும் விடுதலைப்புலிகளுக்குத் தடை விதித்தார். இவ்வாறு, கடந்த மூன்று தசாப்தங்களில், மூன்று முறை, இலங்கை அரசு விடுதலைப் புலிகள் மேல் சட்டப்படி தடை விதித்து உள்ளது.

1979 ஆம் ஆண்டு, யூலை 20 ஆம் நாள், 48 ஆம் இலக்க பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தை இலங்கை அரசு கொண்டு வந்தது. மேற்படி இரு சட்ட ஆக்கங்களும், தமிழ் ஈழம் பிரிந்து செல்வதற்கான வாய்ப்பு, விடுதலைப் போராட்டக் குழுவினரால் ஏற்பட்டு, இலங்கையின் இறைமைக்கும், ஒருமைப்பாட்டுக்கும், ஆபத்து வந்துவிடக்கூடாது என்பதன் அடிப்படையில் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்று இலங்கை அரசு கூறுகின்றது. ஆனால், உண்மையில், மேற்படி இரு சட்ட வரைவுகளையும் மிகவும் ஆழமாகப் பார்க்கும் ஒருவருக்கு, அதன் உண்மை நிலையும், நோக்கமும் வேறாகவே தெரியக்கூடும். எத்தகைய வழிகளில், தமிழ் இனத்தைப் பூண்டோடு அழிக்க முடியுமோ, அப்படி அழிப்பதற்கான ஒரு செயல்திட்டமாகவே அதைப் பார்க்க முடிகிறது. நீண்டதொரு சட்டவாக்க சரத்துகளாக இருப்பினும், அவற்றை அப்படியே தருவது பொருத்தமானதும், தேவையானதும் ஆகும்.

1998 இன் 1 ஆம் இலக்க அவசரகால ஒழுங்கு விதிகள்:

1. இந்த ஒழுங்கு விதிகள், 1998 ஆம் ஆண்டின் 1 ஆம் இலக்க அவசரகால (தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளுக்குத் தடை விதித்தல்) ஒழுங்கு விதிகள் என எடுத்துக் காட்டப்படலாம்.
2. (1) தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் எனப் பெயர் கொண்ட ஒழுங்கமைப்பானது, இத்தால் தடை விதிக்கப்படுகிறது.
- (2) இந்த ஒழுங்கு விதியின் ஏற்பாடுகள் (இதனகத்தின் பின்னர் தடை விதிக்கப்பட்ட ஒழுங்கமைப்பு எனக் குறிப்பிடு செய்யப்படும்), தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் எனப் பெயர் கொண்ட ஒழுங்கமைப்பினால் நடத்தப்படும், அல்லது முன்னர் கொண்டு நடத்தப்பட்ட செயற்பாடுகளைப் பெருமளவில் ஒத்த செயற்பாடுகளில்

ஈடுபட்டுள்ள மற்றெவ்வோர் ஒழுங்கமைப்புக்கும், அத்துடன் ஒவ்வொரு குழுவுக்கும், அல்லது ஆட்கள் குழுவுக்கும், அது அல்லது அவை தடை விதிக்கப்பட்ட ஒழுங்கமைப்பொன்றென்றாற் போன்று, அதே முறையில் ஏற்படையனவாதல் வேண்டும்.

3. (அ) தடை விதிக்கப்பட்ட ஒழுங்கமைப்பின் ஏதேனும் உறவை அல்லது அதன் அங்கத்துவத்தை அல்லது அதனைப் பின்பற்றுவதனைக் குறிக்கின்ற அல்லது சுட்டிக் காட்டுகின்ற ஏதேனும் சீருடையை, உடையை, அடையாளத்தை அல்லது வேறு சின்னத்தை அணிந்து இருக்கின்ற, அல்லது,
- (ஆ) அத்தகைய தடை விதிக்கப்பட்ட ஒழுங்கமைப்பின் கூட்டம் ஒன்றைக் கூட்டுகின்ற அல்லது அதில் சமூகமாயிருக்கின்ற அல்லது அத்தகைய ஒழுங்கமைப்பின் அல்லது அதனோடு தொடர்புபட்ட அல்லது அதனோடு உறவுபட்ட ஏதேனும் செயற்பாட்டில் பங்கு பற்றுகின்ற, அல்லது ஈடுபடுகின்ற அல்லது,
- (இ) அத்தகைய தடை விதிக்கப்பட்ட ஒழுங்கமைப்பில் உறுப்பினர்களாகச் சேர்த்துக் கொள்வதற்கென ஆட்களை அழைப்பதன் மூலம் அல்லது வற்புறுத்துவதன் மூலம், நிதி அளிப்பதன் மூலம் அல்லது சேகரிப்பதன் மூலம் அத்தகைய ஒழுங்கமைப்பை ஆதரிக்கின்ற, அல்லது
- (ஈ) அத்தகைய தடை விதிக்கப்பட்ட ஒழுங்கமைப்பின் எவரேனும் உறுப்பினர் கைது செய்யப்படுவதைத் தடுக்கும், தடை செய்யும் அல்லது அதில் தலையிடும் உளக்கருத்துடன், அத்தகைய உறுப்பினருக்குப் புகலிடம் அளிக்கின்ற, அவரை மறைத்து வைத்து இருக்கின்ற அல்லது வேறு எம்முறையிலேனும் அவருக்கு உதவி அளிக்கின்ற, அல்லது,
- (உ) அத்தகைய தடை விதிக்கப்பட்ட ஒழுங்கமைப்பினால் அல்லது அதன் சார்பில் அல்லது எவரேனும் உறுப்பினரால் வெளியிடப்பட்ட அல்லது வெளியிடப்பட்டதாகக் கொள்ளப்படும் ஏதேனும்

எழுத்திலான அல்லது அச்சிட்ட விடயத்தை ஆக்குகின்ற, அச்சிடுகின்ற, வெளியிடுகின்ற, விநியோகிக்கின்ற அல்லது, ஆக்குவதில், அச்சிடுவதில், வெளியிடுவதில், வழங்குவதில் எவ்விதத்திலேனும் தொடர்பு கொண்டு இருக்கின்ற, அல்லது,

(ஊ) அத்தகைய தடை விதிக்கப்பட்ட அமைப்பின் குறிக்கோள்களை முன்னெடுத்துச் செல்லும் நோக்கங்களுக்காக, அத்தகைய ஒழுங்கமைப்பினால் அல்லது அதன் எவரேனும் உறுப்பினரால் ஆக்கப்பட்ட அல்லது ஆக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளப்படும் ஏதேனும் கட்டளையை, முடிவை வெளிப்படுத்துகின்ற அல்லது எம்முறையிலேனும் வேறு எவருக்கேனும் தெரிவிக்கின்ற, அல்லது தெரிவிக்க முயலுகின்ற, எவரேனும் ஆள், இவ்வொழுங்கு விதிகளின் கீழ், தவறு இழைத்தவராக, குற்றவாளியாதல் வேண்டும் என்பதுடன், குற்றத் தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டதன் மேல், ஏழு ஆண்டுகளுக்குக் குறையாததும், பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேற்படாததுமான, ஒரு காலப்பகுதிக்கென இரு வகையில் ஒரு வகையான மறில் தண்டனைக்கு ஆளாதல் வேண்டும்.

4. (1) அமைச்சர், அவர் பொருத்தமானதெனக் கருதக்கூடியவாறான, அத்தகைய விசாரணையின் பின்னர், ஆளெவரும் தடை விதிக்கப்பட்ட ஒழுங்கமைப்பின் நோக்கங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்ற அல்லது பயன்படுத்தப்படுவதற்கென முன்வைக்கப்பட்ட எவையேனும், பணத்தை, பிணையங்களை அல்லது வரவுகளை கட்டுக்காப்பில் வைத்து இருக்கின்றார் எனத் திருத்திப்படுமிடத்து, அமைச்சர், எழுத்திலான கட்டளையின் மூலம், அத்தகைய ஆளின் கட்டுக்காப்பில் இருக்கின்றவாறான அத்தகைய பணம், பிணையங்கள் அல்லது வரவுகள் அல்லது அத்தகைய கட்டளை ஆக்கப்பட்ட பின்னர், அவரது கட்டுக்காப்பிற்கு வரக்கூடிய எவையேனும் பணங்கள், பிணையங்கள் அல்லது வரவுகள் மற்றும் அத்தகைய ஒழுங்கமைப்பிற்கு

உரித்தான வேறு ஏதேனும் அசைவுள்ளதும், அசைவற்றதுமான ஆதனம் என்பன அரசுக்கு இழப்பிக்கப்பட வேண்டுமென வெளிப்படுத்தலாம்.

(2) ஒன்றாம் உட்பிரிவின்கீழ், அமைச்சரின் முடிவு இறுதியானதும், தீர்க்கமானதுமாதல் வேண்டும் என்பதுடன், ஏதேனும் நீதிமன்றத்தில் பேராணை என்றவகையில், அல்லது வேறுவகையில் கேள்விக்கு உட்படுத்தப்படுதல் ஆகாது.

5. ஐயங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக, இந்த ஒழுங்கு விதிகளின் ஏற்பாடுகள், இலங்கை அரசாங்கத்துடன் உடன்படிக்கை ஒன்றைச் செய்து உள்ளதும், மனிதாபிமான உதவியை நல்குவதோடு தொடர்புபட்ட ஏதேனும் செயற்பாட்டில், காலத்துக்குக் காலம் ஈடுபடுவதற்கென, பாதுகாப்பு என்னும் விடயத்துக்குப் பொறுப்பாக உள்ள அமைச்சரின், அமைச்சர் செயலாளரினால் குறித்து உரைக்கப்பட்டதுமான ஏதேனும் பன்னாட்டு ஒழுங்கமைப்பின் உரிமையை எவ்விதத்திலும் பாதிக்க மாட்டாது என இத்தால் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.⁽²⁾

இலங்கையின் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் (PTA)

பகுதி ii - தவறுகளின் புலன் விசாரணை:

6. (1) வேறு ஏதேனும் சட்டத்தில் முரணாக, எது எவ்வாறிருப்பினும், அத்தியட்சகர் நிலைக்குக் குறையாத எவரேனும், பொலிஸ் அலுவலர் அல்லது அதன் பொருட்டு அவரால் எழுத்தில் அதிகாரம் அளிக்கப்பட்ட உப பரிசோதகர் நிலைக்குக் குறையாத வேறு எவரேனும் பொலிஸ் அலுவலர் எழுத்து ஆணை இன்றி,

(அ) எவரையேனும் கைது செய்யலாம்.

(ஆ) எந்தவொரு வளவினுள்ளும் புகுந்து தேடுதல் நடத்தலாம்

(இ) எவரேனும் தனிப்பட்ட ஆணை அல்லது ஏதேனும் வாகனத்தை, கப்பலை, இரயில் வண்டியை அல்லது விமானத்தை நிறுத்தித் தேடுதல் நடத்தலாம்; அத்துடன்,

(ஈ) ஏதேனும் ஆவணத்தை அல்லது பொருளைக் கைப்பற்றலாம்.

குறுக்கு விசாரணை செய்யும் இடங்கள் பற்றி:

கைது செய்யப்பட்ட எவரேனும் ஆள் தொடர்பில் இச்சட்டத்தின் கீழ் புலன் விசாரணை நடத்துகின்ற பொலிஸ் அலுவலர், அத்தகைய ஆளை அணுகுவதற்கான உரிமையையும், அத்தகைய ஆளை இடத்துக்கு இடம் கூட்டிச் செல்வதற்கான உரிமையையும் கொண்டவராக இருத்தல் வேண்டும்.

தடுத்து வைத்தலுக்கான கால நீட்சியும் இடமும் பற்றி:

தடுப்பு மற்றும் தடைக்கட்டுக் கட்டளைகள்:

7 (1) அத்தகைய ஆளை, அமைச்சரால் தீர்மானிக்கப்படக்கூடிய அத்தகைய இடத்திலும், அத்தகைய நிபந்தனைகளுக்கு அமையவும், முதலாவது வாய்ப்பில் மூன்று மாதங்களை விஞ்சாத ஒரு காலப்பகுதிக்குத் தடுத்து வைக்கும்படி, அமைச்சர் கட்டளை இடலாம். மேலும், அத்தகைய கட்டளை, ஒரு தடவையில் மூன்று மாதங்களை விஞ்சாத வகையில், காலத்துக்குக் காலம் நீட்டிக்கப்படலாம். அத்தகைய தடுப்பின் ஒட்டுமொத்த நீட்டிப்புக் காலம், பதினெட்டு மாதங்களை விஞ்சாதல் ஆகாது.

தடுப்புக்கு எதிரான சட்ட விளக்கக் கோரிக்கைகள் பற்றி:

8. பிரிவு 9 ன் கீழ் செய்யப்பட்ட ஒரு கட்டளை முடிவானதாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதுடன், பேராணை மூலமாதல் அல்லது வேறு வகையிலாதல், அதனை ஏதேனும் நீதிமன்றத்தில் அல்லது நியாயசபையில் கேள்விக்கு உட்படுத்தலும் ஆகாது.

அமைச்சரால், (1) ஆம் உட்பிரிவின் கீழ் செய்யப்பட்ட ஒரு கட்டளை, முடிவானதாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதுடன், பேராணை மூலமாதல் அல்லது வேறுவகையிலாதல், அதனை ஏதேனும் நீதிமன்றத்தில் அல்லது நியாய சபையில் கேள்விக்கு உட்படுத்தலும் ஆகாது.

சான்று விதிகள் பற்றி பகுதி VI விளக்கம்.

9. (1) வேறு ஏதேனும் சட்டத்தின் ஏற்பாடுகள் எவ்வாறு இருப்பினும், இச்சட்டத்தின்கீழ் ஏதேனும் தவறுக்காக, எவரேனும் ஆள் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டு இருக்குமிடத்து, எந்நேரத்திலாவது அத்தகைய ஆளினால் கூறப்பட்ட ஏதேனும் கூற்று;

(அ) அது ஒரு குற்ற ஒப்புதலாக இருப்பினும், இல்லாவிடினும்;

(ஆ) வாய்மூலம் சொல்லப்பட்டு இருப்பினும் அல்லது எழுத்தில் உருமாற்றப்பட்டு இருந்தாலும்;

(இ) அத்தகைய ஆள் கட்டுக்காவலில் அல்லது ஒரு பொலிஸ் அலுவலரின் சமூகத்தில் இருப்பினும், இல்லாதிருப்பினும்;

(ஈ) ஒரு புலன் விசாரணையின்போது செய்யப்பட்டு இருப்பினும், இல்லாதிருப்பினும்;

(2) உட்பிரிவு (1) இல் குறிப்பிடப்பட்ட ஏதேனும் கூற்று, சான்றுக் கட்டளைச் சட்டத்தின் 24 ஆம் பிரிவின் கீழ், இயைபு அற்றது என எண்பிக்கின்ற பொறுப்பு, அதனை இயைபு அற்றது என்று வலியுறுத்துகின்ற ஆளைச் சார்ந்ததாக இருத்தல் வேண்டும்.

(3) உட்பிரிவு (1) இன் கீழ் ஏற்கத்தக்க ஏதேனும் கூற்று, அக்கூற்றைக் கூறுகின்ற ஆளுடன் கூட்டாகக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்ட வேறு எவரேனும் ஆளுக்கு எதிராக எண்பிக்கப்படலாம்.

10. (1) (அ) இறந்து போன அல்லது தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியாத ஓர் ஆளினால் அடையாளங் காண்கின்ற அணிவகுப்பில் செய்யப்பட்ட, அல்லது நீதிவானால் பதிவு செய்யப்பட்ட ஒரு கூற்று, அத்தகைய ஆள் சமூகம் அளிக்காமை, அல்லது சமூகம் அளிக்க முடியாமை, அல்லது குறுக்கு விசாரணை செய்யப்படாமை என்ற ஏதுக்கள் எவ்வாறு

இருப்பினும் சான்றாக ஏற்கத்தக்கது ஆகும்.
அத்துடன்,

(ஆ) இச்சட்டத்தின் கீழ் ஏதேனும் தவறுக்காகக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டவரின் அல்லது அத்தகைய ஆளின் ஒரு முகவரின், அல்லது முகவரின் பிரதிநிதியின் கட்டுக்காப்பில், கட்டுப்பாட்டில் அல்லது உடைமையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஏதேனும் ஆவணம், அத்தகைய ஆளுக்கு எதிரான சான்றாக நீதிமன்றில் தாக்கல் செய்யப்படலாம்.

பிணை பற்றி

II (அ). இச்சட்டத்தின் கீழ் ஏதேனும் தவறுக்காக, ஏதேனும் நீதிமன்றத்தால் குற்றத் தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்ட ஒவ்வோர் ஆளும், அவரின் குற்றத் தீர்ப்புக்கு அல்லது விதிக்கப்பட்ட தண்டனைத் தீர்ப்புக்கு எதிராக மேன் முறையீட்டு மனு ஒன்றைத் தாக்கல் செய்து உள்ளமை எவ்வாறு இருப்பினும், மேன் முறையீடு தீர்மானிக்கப்படும் வரை, அவர் விளக்க மறியலில் வைக்கப்பட வேண்டும்.

பின்னோக்கிச் செயற்படுதல்

பகுதி VII-22 இச்சட்டத்தின், VI ஆம் பகுதி நடைமுறைக்கு வருகின்ற தேதிக்கு முன்னர், தண்டனைச் சட்டக் கோவையின் 296 ஆம் பிரிவின் அல்லது 300 ஆம் பிரிவின் கீழ், ஏதேனும் தவறைப் புரிந்துள்ள எவரேனும் ஆள், இச்சட்டத்தின் கீழான தவறு ஒன்றைப் புரிந்தவராக அமைவதுடன், முதல் நிலை விசாரணை அல்லது குற்றப் பகர்வு இல்லாமலும் விளங்கப்படலாம்.

பாதுகாப்பு ஆளணியினருக்குப் பொதுவாகப் பொருந்துகிற தண்டனை விலக்கு உரிமை

பகுதி VIII-26 இச்சட்டத்தின் கீழ் செய்யப்பட்ட ஏதேனும் கட்டளையை, அல்லது பணிப்புரையைத் தொடர்வதற்காக, அல்லது தொடர்கின்ற கருத்தில் செய்யப்பட்ட ஏதேனும் செயலுக்காக, எவரேனும் அலுவலருக்கு, அல்லது ஆளுக்கு எதிராக, குடியியல் அல்லது குற்றவியல் வழக்கு, வழக்குத் தொடுப்பு அல்லது நடவடிக்கை எதுவும் இருத்தல் ஆகாது.

நாட்டின் மீயுயர் சட்டம்

12. வேறு ஏதேனும் எழுத்திலான சட்டம் எதனைக் கொண்டு இருந்தாலும், இச்சட்டத்தின் ஏற்பாடுகள் வலுவாக இருத்தல் வேண்டும். அதற்கு இணங்க, இச்சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளுக்கும், வேறு ஏதேனும் எழுத்திலான சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளுக்கும் இடையில், ஏதேனும் முரண்பாடு அல்லது ஒவ்வாமை காணப்பட்டால், இச்சட்டத்தின் ஏற்பாடுகள் மேலோங்கினவாக இருத்தல் வேண்டும்.

இன அழிப்பு

ஒரு இனத்தை, ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டில் இருந்து, அல்லது பிரதேசத்தில் இருந்து, சிறிதாகவோ அல்லது ஒட்டுமொத்தமாகவோ அழித்து ஒழித்து, அந்த இனத்தின் அடையாளமே அந்த நாட்டில் அல்லது பிரதேசத்தில் இல்லாமல் செய்யும் ஒரு நடவடிக்கையே, இன அழிப்பு ஆகும். யூதர்கள் அவ்வாறுதான் ஜெர்மனியிலும், ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்தும் பல நூற்றாண்டுக் காலமாக அழித்து ஒழிக்கப்பட்டார்கள். அவ்வாறு உலகின் பல நாடுகளில் சிதறிக் கிடந்த யூதர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து, 1949 ஆம் ஆண்டு, தமக்னெ 'இஸ்ரேல்' என்ற ஒரு நாட்டை அமைத்துக் கொண்டார்கள். பின்னர் அதே யூதர்கள், பாலஸ்தீனியர்களை, அவர்களுக்குச் சொந்தமான இடங்களில் இருந்து அழித்து ஒழிப்பதற்காக, கடந்த அரை நூற்றாண்டுக் காலமாக, இன அழிப்பைப் புரிந்து வருகின்றார்கள். இவ்வாறு உலகின் பல நாடுகளில், மனித உரிமை மீறல்கள் நடைபெற்றவண்ணமே இருக்கின்றன. ஜனநாயக வழிமுறைகளில் வாழுகின்ற மக்களுக்கு, ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமை மன்றத்தினால் வரையறுக்கப்பட்ட மனித உரிமைகள் விழுமியங்களின்படி, வாழ்வதற்கு உரிமை அளிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. அவர்களின் மனித உரிமைகள், ஒரு குழுவினராலோ, அதிகார வர்க்கத்தினராலோ, அல்லது ஆட்சியாளர்களாலோ மறுக்கப்படுகின்ற வாய்ப்புகள், நிகழ்வுகள் நிறையவே உண்டு. அவ்வாறு மனித உரிமைகள் மதிக்கப்படாது மீறப்படும்போது, அது மனித உரிமை மீறல்களாகப் பார்க்கப்படுகின்றது. ஆனால், மனித உரிமை மீறல் என்பதற்கும், இன அழிப்பு என்பதற்கும் இடையில், பாரிய இடைவெளியும், மாறுபாடுகளும் இருக்கின்றன.

இலங்கையில், இலங்கை அரசினால் தமிழருக்கு எதிராக இடம் பெற்றவைகள், இடம் பெற்றுக் கொண்டு இருப்பவைகள், மனித உரிமை

மீறல்கள் மட்டும் அல்ல, அது ஒரு இன அழிப்பு நடவடிக்கையே ஆகும் என்பதனை, இன்று உலக நாடுகள் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கி இருக்கின்றன. ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமை மன்றமும், தனது இராஜதந்திர நடவடிக்கைகளையும் மீறி, மனசாட்சியின் குற்ற உணர்வின் காரணமாக, இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு நடப்பது ஒரு இன அழிப்பு நடவடிக்கைதான் என உணரத் தொடங்கி இருப்பது போலத் தோன்றுகிறது. மேலே இணைக்கப்பட்ட இலங்கை அரசின், இரு சட்டங்களின் உள்ளீடுகளை ஆழமாகப் பார்க்கும்போது, ஒருவர் மேற்படி சட்ட விதிகளுக்குள் புதைந்து கிடக்கின்ற உண்மைகளை, இலகுவாக இனம் காண முடியும். அச்சட்டங்களின்படி, விடுதலைப்புலி இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர்களை மட்டும் அல்ல, ஒட்டுமொத்தத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் சகல மட்டங்களில் உள்ளவர்களையும், மேற்கூறப்பட்ட சட்ட வலைக்குள் ஏதோ ஒருவகையில் மிகவும் இலகுவாகச் சிறைப்பிடிக்க முடியும்.

காணாமல் போனோர் சங்கம்

அவ்வாறு சிறைப்பிடிக்கப்படுபவர்களை, எதுவித வழக்கு விசாரணைகளும் இன்றி, பல ஆண்டுகள் தடுத்து வைக்கவும், சிறையில் அடைக்கவும் மேற்படிச் சட்டம் இடம் அளிக்கின்றது. சிறைப்பிடிக்கப்பட்டவர்கள், கொடூரமான சித்திரவதைகளுக்கு உள்ளாவதற்கும், அதனால் உடல் உறுப்புகளை இழப்பதற்கும், உயிரையே இழப்பதற்கும் வாய்ப்புகள் நிறைய உண்டு. அவ்வாறு சிறைப்பிடிக்கப்பட்டவர்கள் ஆயிரக்கணக்கானோர் காணாமல் போயிருக்கின்றார்கள். அவர்களது பெற்றோர்கள், உறவினர்கள், 'காணாமல் போனோர் சங்கம்' அமைக்கும் அளவுக்கு, பெருந்தொகையிலான தமிழர்கள் இலங்கை அரசால் அழிக்கப்பட்டு விட்டார்கள். விசாரணை என்கின்ற பெயரில், தமிழர்களைத் துன்புறுத்திக் கொல்வது, போரின்போது பிடிபட்டவர்களையும் நிற்க வைத்துத் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொல்வது, பீரங்கிகள், ஷெல்களால் தாக்குதல் நடத்தி, பரவலாகத் தமிழர்களைக் கொல்வது, உணவு, மருந்துகள் தமிழர் பகுதிகளுக்குப் போகவிடாது தடை விதித்து, தமிழர்களைப் பட்டினியாலும், நோயாலும் கொல்வது, சிங்கள இராணுவத்தினர் தமிழ்ப் பெண்களைப் பாலியல் வன்முறைகளுக்கு உள்ளாக்கி, அதன்பின்னர் அவர்களைக் கொன்று விடுவது, தமிழருக்கு எதிரான கலவரங்களை, சிங்களப் பகுதிகளில் கட்டு அவிழ்த்து விட்டு, பெருந்தொகையிலான தமிழர்களைக் கொல்வது போன்ற அனைத்து வழிகளிலும், சிங்களப் பேரினவாத அரசு, ஈழத்தமிழர்களை, கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாகக் கொன்று குவித்து வருவதுதான், கடந்த கால இலங்கை வரலாறு என்பதை, நேர்மையான எவரும் மறுக்க முடியாது.

அதற்கு, மேற்படிச் சட்டம், காவல்துறையினருக்கும், இராணுவத்தினருக்கும், வெளிப்படையான அனுமதியை வழங்கி இருக்கின்றது.

இலங்கை இராணுவத்திலும், காவல்துறையிலும், தமிழர்களுக்கு இடமே இல்லை. நூற்றுக்கு நூறு வீதம், சிங்களப் போர் வீரர்களைக் கொண்டதாகவே காணப்படுகின்றது. இலங்கை அரசு, நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மைப் பலத்தால், தனது சட்டதிட்டங்களை, எப்பொழுது வேண்டுமென்றாலும், எப்படி வேண்டுமென்றாலும் அறிமுகப்படுத்தலாம், அல்லது அகற்றலாம் என்பதற்கு, மேற்படி பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டமும், விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைத் தடை செய்வதும் பின்னர் அதை நீக்குவதும் போன்ற நிகழ்வுகளால் விளங்கிக் கொள்ளலாம். இதை எதிர்த்து நாடாளுமன்றத்தில் தமிழ் உறுப்பினர்கள், வாதப் பிரதிவாதம் மட்டும் செய்யலாமே தவிர, அதனை மாற்றவோ, அல்லது தடுக்கவோ அவர்களுக்கு நாடாளுமன்றத்தில் என்றுமே பலம் இருந்தது இல்லை. எனவே, சிங்கள அரசு தமிழருக்கு எதிராகக் கொண்டு வருகின்ற சட்டங்களை, சிங்களக் காவல்துறையையும், இராணுவத்தையும் பயன்படுத்தி, எதுவித தடையும் இல்லாமல் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு மிக இலகுவாகவும் இருந்து வருகிறது. சுயநிர்ணய உரிமை என்ற அடிப்படையில், தமிழருக்கு தனித் தமிழ் ஈழம் அமைகின்றவரையிலும், இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை ஏதோ ஒருவிதத்தில் பற்றி எரிந்துகொண்டே இருக்கும்.

இந்தியாவில் தடை

இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் தோல்வியில் முடிந்தமையாலும், இந்திய இராணுவம் தமிழ் பிரதேசத்தில் செய்த நாசகார வேலைகளும், இந்தியாவுக்குப் பாரிய தலைகுனிவை இந்தியாவிலும், உலக நாடுகளிடையேயும் ஏற்படுத்திய நிகழ்வுகளாக அமைந்தன. 1989 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இந்திய நாடாளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலில், ராஜீவ் காந்தி தலைமையிலான இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சி தோல்வி அடைந்தது. வி.பி. சிங் பிரதமர் ஆனார். இலங்கையில் இருந்து இந்திய இராணுவத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டார். அவரது ஆட்சியும் (11 மாதங்கள்), அவருக்குப் பின்னர் வந்த சந்திரசேகர் ஆட்சியும் (7 மாதங்கள்) நிலைக்கவில்லை. எனவே, 1991 ஆம் ஆண்டு, இந்திய நாடாளுமன்றத்துக்கு மீண்டும் பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்றது. ஆட்சியைக் கைப்பற்ற, ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் தீவிர தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டார். 1991 மே 21 ஆம் நாள், தமிழ்நாட்டில் ஸ்ரீ பெரும்புதூர் என்ற இடத்தில், அவர் பேச இருந்த மேடைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டபோது, உடலில்

வெடிகுண்டு பொருத்தப்பட்ட ஒரு பெண், ராஜீவ் காந்திக்கு மாலை அணிவித்தார். அப்பொழுது, வெடிகுண்டை வெடிக்கச் செய்ததில், ராஜீவ் காந்தி உட்பட, 18 பேர்கள் உடல் சிதறி உயிர் இழந்தனர்.

இந்த அதிர்ச்சி தரும் படுகொலைக்கு, வழமை போல் இந்தியச் செய்தி ஊடகங்கள் அனைத்தும் விடுதலைப்புலிகள் மேல் பழி சுமத்தின. முன்னாள் இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா காந்தி அவர்கள், குடும்ப உள்ளகச் சதியால் கொலை செய்யப்படும்போதும், இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் ஆதரவாளர்கள் ஆயிரக்கணக்கான சீக்கியர்களைக் கொன்று குவித்தார்கள் என்பது இங்கே நினைவுகூரத்தக்கது. ஆனால், இந்திய மக்களோ, தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களோ, இந்தியாவில் வசிக்கும் இரண்டு இலட்சத்துக்கும் மேலான இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் மீது எதுவித எதிர்ப்பு உணர்வையும் காட்டவில்லை. செய்தி நிறுவனங்களுக்குப் பதில் அளித்த, விடுதலைப்புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகரில் ஒருவரான யோகரட்ணம் யோகி அவர்கள், “விடுதலைப்புலிகளுக்கும், ராஜீவ் காந்தி கொலைக்கும், எந்தத் தொடர்பும் இல்லை; இந்தியாவில் எழும் எதிர்ப்பையும், கிளர்ச்சியையும், கொலைகளையும் தவிர்ப்பதற்காகத்தான் எங்கள் மேல் பழி சுமத்துகின்றனர்” என்றும் கூறி உள்ளார்.⁽³⁾ லண்டனில் தங்கி இருந்த, விடுதலைப்புலிகளின் முக்கியத் தளபதிகளுள் ஒருவரான கிட்டு, சண்டே ஏட்டுக்கு அளித்த பேட்டியில் பின்வருமாறு கூறி உள்ளார்:

“ராஜீவ் காந்தி படுகொலைக்கும், எங்கள் இயக்கத்துக்கும் எந்தவிதத் தொடர்பும் இல்லை. நாங்கள் ஒருபோதும் இந்திய அரசியலில் தலையிட்டதும் இல்லை. காலம் வரும்போது, மக்கள் இதைப் புரிந்து கொள்வார்கள்.”⁽⁴⁾

என்றார். அன்றன் பாலசிங்கம் பி.பி.சி. தொலைக்காட்சிக்கு அளித்த பேட்டி ஒன்றில், “ராஜீவ் காந்தி படுகொலை, ஒரு துர்பாக்கியமான நிகழ்வு” என்று மட்டுமே கூறி இருந்தார். 2002 ஏப்ரல் 10 ஆம் நாள், பிரபாகரன், பன்னாட்டுச் செய்தியாளர்களைச் சந்தித்துப் பேசியபோது, “ராஜீவ் காந்தியின் படுகொலை, ஒரு துன்பியல் நிகழ்வு” என்று மட்டுமே கூறி இருந்தார். பழ.நெடுமாறன் அவர்கள், ராஜீவ் காந்தி படுகொலை பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், பின்வருமாறு கூறி இருக்கின்றார்.

“நீதி, நேர்மை, உண்மை ஆகியவை முற்றிலுமாக மறைக்கப்பட்ட ஒரு கபட நாடகம், திட்டமிட்டு அரங்கேற்றப்பட்டு விட்டது. ராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்கு புலன் விசாரணையில் தொடங்கி, வழக்கு

நடத்தப்பட்டவிதம், தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டது வரை பல உண்மைகள், ஆழக் குழிதோண்டிப் புதைக்கப்பட்டு விட்டன. நீதிமன்ற விசாரணை, இரகசியமாகவே நடத்தப்பட்டது. ஒரு முன்னாள் பிரதமரின் கொலை பற்றிய விசாரணையைப் பகிரங்கமாக நடத்த, சி.பி.ஐ. விரும்பவில்லை. திட்டமிட்டு மறைக்கப்பட்ட உண்மைகள், அம்பலமாகி விடும் என்ற அச்சமே, இதற்குக் காரணம்.”⁽⁵⁾

இந்திய வெளியுறவுத்துறையின் செயலாளரான ஏ.பி. வெங்கடேஸ்வரன், கொழும்பில் வீரகேசரி நாளிதழுக்கு அளித்த பேட்டியில், பின்வருமாறு கூறி இருக்கின்றார்:

“குழ்நிலைகளை அவதானிக்கும்போது, ராஜீவ் காந்தியைக் கொலை செய்வதற்கு, புலிகளுக்கு நோக்கம் எதுவும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. ஏனென்றால், அவர்கள் அண்மையில் ராஜீவ் காந்தியுடன் (1991 தேர்தலுக்குச் சற்று முன்பாக), பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்டு இருந்தனர். மார்ச் மாதம், அந்தப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்தது எனக்குத் தெரியும். அத்துடன், புலிகளுடனான தொடர்புகளைப் புதுப்பிப்பது குறித்து அவர் சாதகமான பதிலை அளித்தும் இருக்கின்றார்.”⁽⁶⁾

எனவே, மேற்கூறப்பட்ட விடயங்களை வைத்துக்கொண்டு பார்க்கும்பொழுது, விடுதலைப்புலிகள் ராஜீவ் காந்தியின் படுகொலையில் இறங்கவில்லை என எடுத்துக்கொண்டால், வேறு யார் அந்தக் கொலையில் ஈடுபட்டு இருப்பார்கள்? என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இந்தியச் செய்தி ஏடுகளிலும், சில ஆய்வு அறிக்கைகள், நூல்களிலும் வந்த செய்திகளை ஆழமாக ஆய்வு செய்யும்பொழுது, அதிர்ச்சி தரும் பல நிகழ்வுகளும், பல முக்கிய நபர்கள் ராஜீவ் காந்தியின் கொலையில் தொடர்பு கொண்டு இருப்பதையும் அறிய முடிகிறது. ஆனால், விடுதலைப்புலிகள்தான் ராஜீவ் காந்தி கொலைக்குப் பொறுப்பானவர்கள் என்று கூறி, இந்திய அரசு விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பை, 1991 ஆம் ஆண்டு, இந்தியாவில் தடை செய்தது.

ராஜீவ் காந்தி கொலை பற்றிப் புலனாய்வு செய்த வர்மா ஆணைக்குழு, ஜெயின் ஆணைக்குழு அறிக்கைகள் முழுமையாக வெளிவராது இந்திய அரசால் தடுக்கப்பட்ட நிலையிலும், உயர்நீதிமன்றத்தில் இக்கொலை வழக்கு பற்றி சரியான முறையில் விசாரித்துத் தீர்ப்பு அளிக்கப்படாத நிலையிலும், இந்திய அரசு விடுதலைப்புலிகளைத் தடை செய்து

இருக்கின்றது. உண்மையில், இது ஒரு நீதிக்குப் புறம்பான செயல் என்று, பல்வேறு மட்டத்திலும் பேசப்பட்ட விடயமாக, அன்றைய காலகட்டத்தில் இடம் பிடித்தது. எனவே, விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பை இந்தியாவில் தடை செய்ததை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று, பலரால் பேசப்பட்டும், எழுதப்பட்டும் வருகின்றது. இந்தியா விடுதலைப்புலிகள் மீது தடை விதித்ததன் விளைவாக, உலகின் பல நாடுகள், குறிப்பாக அமெரிக்காவும், ஐரோப்பிய நாடுகளும் எதுவித உண்மை நிலைமையையும் அறியாது, கண்மூடித்தனமாக விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தின் மேல் தடை விதித்தன. இந்த நிகழ்வுகள், எவ்வளவு தூரம் ஈழ விடுதலைப்போராட்டத்தைப் பின்னோக்கிச் செல்ல வழிவகுத்தது என்பதை, ஆய்வு செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது.

ராஜீவ் காந்தி-புலிகள் அமைதிப் பேச்சு

1989 ஆம் ஆண்டு தனது பிரதமர் பதவியை இழந்த ராஜீவ் காந்தி, எதிர்க்கட்சித் தலைவராகப் பணி ஆற்றிய இரண்டு ஆண்டுகளில், கடந்த ஆட்சிக் காலத்தில் தான் செய்த தவறுகளை உணர்ந்து இருந்தார். இலங்கைப் பிரச்சினையில் தலையிட்டு, பாரிய பின்விளைவுகளைச் சந்தித்து இருந்தார். தமிழ் ஈழ மக்களும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளும், அதன் தலைவர் பிரபாகரனும், சக போராளிகளும், இந்தியாவையும் இந்திரா காந்தியையும், அவர் மகன் ராஜீவ் காந்தியையும் மிகவும் நம்பினார்கள். நேசித்தார்கள். அதனால், இந்திய மண்ணில் விடுதலைப்புலிகள் இருந்த காலத்திலும், இந்திய மண்ணை விட்டு நிரந்தரமாக அவர்கள் விலகி தமிழ் ஈழத்துக்குச் சென்றபின்பும், இந்தியாவுக்கு எதிரான எந்த நடவடிக்கைகளிலும் அவர்கள் ஈடுபடவில்லை. இந்திய மண்ணில் எந்தவிதத் தகாத செயல்களிலும் ஈடுபடவும் இல்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இந்தியாவை எதிர்த்து நின்ற, எந்த உலக நாடுகளுடனும், அவர்கள் எவ்விதத் தொடர்புகளையும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. இந்தியா, இலங்கையை இரண்டாகப் பிளவுபட அனுமதிக்காது என்பது, விடுதலைப்புலிகள் அமைப்புக்குத் தெரிந்தும் கூட, இந்தியா இலங்கைத் தமிழரைக் காப்பாற்றி ஒரு நல்ல அரசியல் நீதியை வழங்கும் என்பதில் அளவுகடந்த நம்பிக்கை வைத்து இருந்தார்கள்.

ராஜீவ் காந்தி அவர்களை, 1991 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 5 ஆம் நாள், நாடாளுமன்றத் தேர்தலுக்கு ஒருசில மாதங்களுக்கு முன்பு, தமிழ் ஈழம் மலர வேண்டும் என்று கடந்த பல வருடங்களாக அயராது உழைத்த இரு தமிழ் அறிஞர்கள், பிரபாகரனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, டெல்லிக்குச்

சென்று சந்தித்தார்கள். இந்நூலாசிரியர் அந்த அறிஞர்களுள் ஒருவரைச் சந்தித்தபோது, “கடந்த காலத்தில் விடுதலைப்புலிகள் விடயத்தில், தான் தவறு செய்துவிட்டதாகவும், தான் மீண்டும் பதவிக்கு வந்தால், விடுதலைப்புலிகளுக்கு உதவுவதாகவும், அதுவரை போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தும்படியும்” ராஜீவ் காந்தி கூறியதாகத் தெரிவித்தார்.⁽⁷⁾ ஏற்கனவே, இந்த இரு தமிழ் அறிஞர்களின் பெயர்களும், சில பதிவுகளில் வந்து இருக்கின்றன. ஆனால், அவர்கள், தங்கள் பெயர்களை இந்த ஆய்வில் குறிப்பிட வேண்டாம் என்று, இந்நூலாசிரியர் அவர்களைச் சந்தித்துக் கலந்து உரையாடியபோது, வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவர்களது வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, அவர்கள் பெயர்களை இந்த ஆய்வில் குறிப்பிடாது தவிர்க்க வேண்டியுள்ளது.⁽⁸⁾

அக்காலகட்டத்தில், இந்திய வெளியுறவுத் துறையின் செயலாளராக இருந்த, ஏ.பி. வெங்கடேஸ்வரன், கொழும்பில் இருந்து வெளிவரும் ‘வீரகேசரி’ நாளிதழுக்கு வழங்கிய, ஏற்கனவே மேற்கோள் காட்டப்பட்ட பேட்டியும், மேற்படிச் சந்திப்பை உறுதிப்படுத்துகிறது. மேலும், குறிப்பிடப்பட்ட நபர்களுள் ஒருவர், ராஜீவ் காந்தி கூறிய விடயங்களையும், உறுதிமொழிகளையும், விடுதலைப்புலிகளின் தலைமைக்கு உடனே அறிவித்தும் விட்டதாகவும், இந்நூலாசிரியருக்குக் கூறி உள்ளார்கள். எனவே, மேற்கூறப்பட்ட பின்னணிகளில் இருந்துகொண்டு நோக்கும்போது, விடுதலைப்புலிகள், ராஜீவ் காந்தியைக் கொலை செய்வதற்கு எதுவித காரணமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், விடுதலைப்புலி உறுப்பினர்களுக்கு இந்தக் கொலையில் தொடர்பு இருப்பதற்கு நிறைய ஆதாரங்கள் உண்டு எனக்கூறி, 26 அப்பாவித் தமிழர்களுக்கு இந்திய நீதிமன்றம் தூக்குத்தண்டனை விதித்தது.

இதுபற்றி ஆழமாகப் பார்க்கும்பொழுது, சில உண்மைகள் புலனாகும். விடுதலைப்புலிகளின் உறுப்பினர்கள் பலர் இந்தியாவில் வசித்து வந்திருக்கின்றார்கள். அவர்களை ஒரு சிலர், தங்களையும் விடுதலைப்புலிகளின் முக்கிய நபர்கள் என்று நம்ப வைத்து இருப்பார்கள். அந்த சில நபர்களை, ஏதோ ஒரு சக்தி பலகோடி ரூபாய்களை இலஞ்சமாகக் கொடுத்து, அவர்களை வைத்து, ராஜீவ் காந்தியைக் கொலை செய்து இருக்கலாம். எனவேதான், விடுதலைப்புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனோ, அல்லது அவருடைய அரசியல் ஆலோசகர் அன்றன் பாலசிங்கமோ, ராஜீவ் காந்தி கொலையைப் பற்றிப் பெரிதாக ஒன்றும் கூற முடியாமல் போய்விட்டதுபோல் தெரிகிறது.

ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் பிரபாகரனுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை

நடைமுறைப்படுத்தத் தவறியதோடு, தனது பாரிய இராணுவத்தைக் கொண்டு விடுதலைப்புலிகளையும், தமிழ் மக்களையும் அழித்து இருக்கின்றார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தலைவர் பிரபாகரனையும், அவர்கள் குழுவினரையும் டெல்லிக்கு அழைத்து, அவர்களைச் சிறைக் கைதிகளைப் போல நடத்தி இருக்கின்றார். இந்நிலைமைகளைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி, இந்திய அரசும், இந்திய நீதிமன்றமும், வர்மா ஆணைக்குழு, ஜெயின் ஆணைக்குழு போன்றவையும், ராஜீவ் காந்தியின் கொலைப்பழியை, இலகுவாக விடுதலைப்புலிகள் மேல் பழிசுமத்தவும், அதனால், விடுதலைப்புலிகள் மேல் தடை விதிக்கவும், இந்திய அரசுக்கு வாய்ப்பு கிடைத்தது. இந்தியாவின் சூழ்ச்சியைத் தெளிவாக அறியாத சில உலக நாடுகளும், அமெரிக்காவும், பல ஐரோப்பிய நாடுகளும் விடுதலைப்புலிகள் மேல் தடை விதித்தன.

இந்திய அரசின் ஒரு அநீதியான, உண்மைக்குப் புறம்பான செயல்பாடுகளால், ராஜீவ் காந்தியின் படுகொலையின் உண்மை மறைக்கப்பட்டு உள்ளது என்று பல செய்தித்தாள்களும், ஆய்வு நூல்களும், அறிக்கைகளும் அண்மைக் காலமாக வெளிவரத் தொடங்கி இருக்கின்றன. அவ்வாறான சில தரவுகளையும், சம்பவங்களையும் சுருக்கமாக இந்த ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்வதன்மூலம், ராஜீவ் காந்தியின் கொலையில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட விடுதலைப்புலிகள் நிரபராதிகளா? அல்லது குற்றவாளிகளா? என்று அறிய முடியும். அவர்கள் குற்றவாளிகள் இல்லை என்றால், விடுதலைப்புலிகள் மேல் ராஜீவ் காந்தியின் கொலைப்பழியைப் போட்டு, 26 அப்பாவித் தமிழர்களுக்குத் தூக்குத்தண்டனை விதித்த, இந்திய நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு, நீதிக்குப் புறம்பானது என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியும். அத்தோடு, மேற்படி நிகழ்வு தொடர்பாக, விடுதலைப்புலிகள் மேல் இந்திய அரசு விதித்த தடை, தவறானது என்ற முடிவுக்கும் வர முடியும். இது ஒரு காலம் கடந்த பரிசோதனையாகக் கொள்வதை விட்டு, இந்திய நாட்டின் இளம் தலைமுறையினருக்கு இது ஒரு நல்ல அரசியல் அனுபவமாகவும், பாடமாகவும் அமையும் என்றவகையிலும், இந்த ஆய்வு முயற்சி இங்கு தவிர்க்க முடியாதது ஆகும்.

1991 ஆம் ஆண்டு, இந்திய நாடாளுமன்றத்துக்கான தேர்தலுக்கான முதற்கட்ட வாக்குப்பதிவு நடக்க இருந்த சில நாள்களுக்கு முன்னர், ராஜீவ் காந்தி அவர்கள், தனது இறுதிக்கட்டத் தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டு இருந்தார். ஏற்கனவே ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட நிகழ்ச்சி நிரலின்படி பிரச்சாரக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன.

ஆனால், தமிழ்நாட்டில் ஸ்ரீ பெரும்புதூரில் நடைபெற்ற தேர்தல் பிரச்சாரக்

கூட்டம், அந்த நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம் பெறவில்லை. இருந்தும், கட்சித் தலைவர்கள் சிலரின் வற்புறுத்தல்களின் பேரில், 1991 மே 21 ஆம் நாள், ராஜீவ்காந்தி, ஸ்ரீ பெரும்புதூரில், திடீரென ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அங்கேதான், ராஜீவ் காந்தியைக் கொல்வதற்கான சூழ்ச்சித் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டன. இத்தகைய பின்னணியே, ராஜீவ் காந்தி கொலையில் பல ஐயங்களை எழுப்புகின்றது.

ராஜீவ் காந்தி கொல்லப்பட்டபோது, இந்தியாவின் பிரதமராக சந்திரசேகர் இருந்தார். இக்கொலை பற்றி விசாரிக்க, நீதிபதி வர்மா தலைமையில் ஒரு விசாரணைக்குழு அமைக்கப்பட்டது. அப்போது, உள்துறை இணை அமைச்சராகப் பதவி வகித்த சுபோத்காந்த் சகாய் என்பவர்தான், விசாரணைக்குழு நியமன அறிவிப்பை வெளியிட்டார். அதே அமைச்சரவையில், சட்ட அமைச்சராக இருந்தவர்தான் சுப்பிரமணியன் சுவாமி ஆவார். இவர்கள் இருவருமே, ராஜீவ் காந்தி கொலையின்போது, பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் தொடர்பாக மட்டுமே விசாரணை நடத்துமாறு வர்மா குழுவினரைப் பணித்து இருந்தனர்.

பாரதிய ஜனதா கட்சி, தேசிய முன்னணி, காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர்கள் ஒருங்கிணைந்து, ராஜீவ்காந்தியின் கொலை பற்றிய பின்னணியையும், வர்மா குழுவினர் விசாரிக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர். ஆனால், இரண்டு அமைச்சர்களும், அக்கோரிக்கையை முற்றாக நிராகரித்தனர். இதில்தான் பல மர்மங்கள் இருப்பதாக அறிய முடிகிறது. வர்மா ஆணைக்குழு அமைக்கப்பட்டு இரண்டு மாதங்கள் ஆகியும், அதற்கான அலுவலகமோ, பணியாட்களோ ஒழுங்குபடுத்தப்படவில்லை. தேர்தலில் காங்கிரஸ் கட்சிக்குத் தனிப் பெரும்பான்மை கிடைக்கவில்லை என்றாலும், அதிக இடங்களைக் கைப்பற்றி, தனிப்பெரும் கட்சியாக உருவவெடுத்து இருந்தது. பிற கட்சிகளின் ஆதரவுடன், நரசிம்மராவ் தலைமையில் ஆட்சி அமைத்தது. அதற்குப்பின்னரும், வர்மா ஆணைக்குழு நடவடிக்கைகளில் எவ்வித முன்னேற்றமும் காணப்படவில்லை. எனவே, நீதிபதி வர்மா அவர்கள், பின்வருமாறு தனது மனக்குமுறலை வெளியிட்டார்.

“இந்தியாவின் ஜனநாயக முதிர்ச்சி எந்த அளவுக்கு உள்ளது என்பதனையே இது காட்டுகிறது. இந்தப் பிரச்சினை, இந்தியாவின் கௌரவம் சம்பந்தப்பட்டது. உலக மக்கள் இதனை உன்னிப்பாகக் கவனிக்கின்றார்கள்.”⁽⁹⁾

ராஜீவ்காந்தி கொலையில் சம்பந்தப்பட்ட சந்திர சுவாமிக்கும், சுப்பிரமணிய சுவாமிக்கும் நெருக்கமான தொடர்புகள் உண்டு. இவர்கள் இருவருமே,

பன்னாட்டு உளவு நிறுவனங்களுடன் நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டவர்கள். சுப்பிரமணிய சுவாமியுடன் வெளிநாட்டு உளவு நிறுவனங்கள் தொடர்பு கொண்டு பேசியதை, இந்திய உளவு நிறுவனம் இடைமறித்துக் கேட்டு, அவற்றைக் கோப்புகளில் பதிவு செய்தது. நரசிம்மராவ் ஆட்சியில் அக்கோப்புகள் மறைக்கப்பட்டன. சுப்பிரமணிய சுவாமியின் ஜனதா கட்சியின், தமிழ்நாடு மாநிலப் பிரிவுப் பொதுச்செயலாளராக இருந்த இ. வேலுச்சாமி என்பவர், சுப்பிரமணிய சுவாமிக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர். ராஜீவ் காந்தி கொலை நடந்தபோது, சுப்பிரமணிய சுவாமியுடன்தான் இருந்தார். அவர், ஜெயின் ஆணைக்குழுவுக்கு அளித்த சாட்சியத்தில் இருந்து, சில முக்கியப் பகுதிகள் மட்டும் இங்கே முன்வைக்கப்படுகின்றன.

1. 1991 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 19 ஆம் நாள், சுப்பிரமணிய சுவாமி, டெல்லியில் இருந்து தமிழகம் வந்தார். பல இடங்களில் தேர்தல் பிரச்சாரங்களில் ஈடுபட்டார். 21 ஆம் தேதி பகலில், “டெல்லியில் ஒரு முக்கியமான வேலை இருக்கின்றது. எனவே, டெல்லிக்குச் சென்று விட்டு, மீண்டும் 22 ஆம் திகதி சென்னைக்கு வந்து, திருச்சி வழியே மதுரைக்குச் செல்கிறேன்” என்று, வேலுச்சாமிபிடம் தனது பயண ஒழுங்கை சுப்பிரமணிய சுவாமி கூறினார்.
2. 21 ஆம் திகதி காலையில், அவர் திட்டமிட்டபடி டெல்லி செல்லவில்லை. சென்னையில் உள்ள டிரைடென்ட் ஓட்டலில்தான் தங்கி இருந்தார். இதுபற்றி, வேலுச்சாமிக்கோ, அல்லது சுப்பிரமணிய சுவாமியின் நெருங்கிய நண்பர்களுக்கோ அவர் எதையும் சொல்லவில்லை.
3. அன்று காலையில், வேலுச்சாமி, சுப்பிரமணிய சுவாமியின் டெல்லி வீட்டுக்குத் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு கேட்டபொழுது, சுப்பிரமணிய சுவாமியின் மனைவி, அவர் சென்னையில்தான் இருப்பதாகக் கூறி இருக்கின்றார்.
4. 21 ஆம் தேதி காலை, சுப்பிரமணிய சுவாமி, சென்னையில் இருந்து காரில் பெங்களூருக்கு, ஸ்ரீ பெரும்புதூர் வழியாகச் சென்றார்.
5. அன்று இரவு 10.25 மணிக்கு, அவரது திருச்சி பயணத்தை உறுதி செய்வதற்காக நான் தொடர்பு கொண்டேன். தொலைபேசியைக் கையில் எடுத்த சுப்பிரமணிய சுவாமி, என்

குரலைக் கேட்டதும் மிகச் சாதாரணமாக, “ராஜீவ் காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டு விட்டார் என்ற செய்தியைச் சொல்லத்தானே தொடர்பு கொண்டீர்” என்றார். நான் அதிர்ந்து போனேன். வெளி உலகத்துக்குத் தெரியாத தகவல் இவருக்கு மட்டும் எப்படித் தெரிந்தது? ⁽¹⁰⁾

மேற்கூறப்பட்ட பின்னணியை வைத்துப் பார்க்கும்போது, சுப்பிரமணிய சுவாமி மீது பல ஐயங்கள் எழுகின்றன. நன்கு திட்டமிட்டுச் செய்யப்பட்ட ராஜீவ் காந்தி கொலையில், சுப்பிரமணிய சுவாமியின் பங்கு குறித்து முறையாக விசாரிக்கப்படவே இல்லை. ஜெயின் ஆணைக்குமூலும், இதுகுறித்து எவ்வித விசாரணையும் மேற்கொள்ளவில்லை. ஆனால், தேவை இல்லாமல் பொய்யான காரணங்களைக் காட்டி, இந்திய அரசினால் ஏற்கனவே முடிவு செய்தபடி, விடுதலைப்புலிகள் மேல் பழியைப் போட்டு, அவர்களை இந்திய மண்ணுக்கு அந்நியமாக்கி விட்டார்கள்.

வர்மா ஆணைக்குழு தனது விசாரணை அறிக்கையை, 1992 யூன் மாதம், இந்திய அரசிடம் கையளித்தது. ஆனால், அந்த அறிக்கையின் மீது, இதுவரை எவ்வித நடவடிக்கையையும், இந்திய அரசு மேற்கொள்ளவில்லை. 1996 ஆம் ஆண்டு, இந்திய அரசின் மூத்த அதிகாரிகளான வினோத் பாண்டே, உளவுத்துறைத் தலைவர் எம்.கே. நாராயணன், உள்துறைச் செயலாளர் சிரோண்மணி சர்மா, பாதுகாப்புச் செயலாளர் ஜி.எஸ். வாஜ்பாய் ஆகியோரிடம், வர்மா ஆணைக்குழு விசாரணை செய்து, தமது அறிக்கையில், பதிவு செய்து இருந்தது. அதுகுறித்தும் இந்திய அரசு எவ்வித நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளாமல், அவர்களைப் பணியில் இருந்து ஓய்வு கொடுத்து அனுப்பியது. அதற்குப்பிறகு, அவர்களிடம் இந்திய அரசு சில விளக்கங்களைக் கேட்டது. ஆனால், உயர்நீதிமன்றம், “ஓய்வு பெற்ற ஒருவரிடம் இருந்து அவ்வாறான விளக்கம் கேட்க முடியாது” எனத் தீர்ப்பு வழங்கியது. இது வேடிக்கையான நடவடிக்கையாகவும், ஒரு அரசின் பொறுப்பு அற்ற தன்மையை எடுத்துக்காட்டுவதாகவும் அமைந்து இருக்கின்றது.

ராஜீவ் காந்தி கொலைக்குப் பின்னர் நடந்த சதியை ஆராய வேண்டும் என, இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் பல உறுப்பினர்கள் வலியுறுத்தி உள்ளனர். அதற்குப் பதில் அளித்து, அப்போது உள்துறை அமைச்சராக இருந்த எஸ்.பி.சுவாண் கூறிய கருத்துகள் மிக முக்கியமானவை:

“இந்திரா காந்தி கொலையில், கொலையாளிகளுக்குப் பின்னால் இருந்த சக்திகளை அடையாளம் காண அரசு தவறிவிட்டது. ஆனால்,

ராஜீவ் காந்தி கொலை விசாரணையில் அப்படி ஒன்றும் நடந்துவிடக் கூடாது. இதில், விடுதலைப்புலிகளின் பங்கு உண்டு என்று சொல்லப்பட்டாலும், கொலைக்குப் பின்னால் உள்ள மற்ற சக்திகளைக் கண்டுபிடிப்பதில் அரசு உறுதியாக உள்ளது. மூன்றாம் உலக நாடுகளின் முக்கியத் தலைவராக ராஜீவ் காந்தி உருவாகி இருந்தார். அவரது முயற்சியால்தான், 'ஆப்பிரிக்கா நிதி' (Africa Fund) என்ற அமைப்பு உருவானதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இந்த நிலையில், ராஜீவ் காந்தி மீண்டும் ஆட்சிக்கு வரும் வாய்ப்புகள் உருவாகி வருவது கண்டு, உலகில் கேள்வி கேட்பார் இன்றி, ஆதிக்க சக்திகளாக விளங்கி வரும் சில நாடுகளுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது."

(11)

இவ்வாறு, சவாண் அவர்கள் கூறியதில் இருந்து, ராஜீவ் காந்தி கொலையில் அயல்நாட்டுச் சதியும் உள்ளது என்பதைத் தெளிவாக அறிய முடிகின்றது. அவ்வாறு இருப்பின், அச்சக்திகள் எவையென்று, இன்றுவரையிலும், இந்திய அரசு ஏன் விசாரணை செய்யவில்லை? என்பது புதிராக இருக்கின்றது.

ராஜீவ் காந்தி கொலையின் பின்னணியில் இருந்த பாதுகாப்பு பற்றிய விடயங்களையே வர்மா ஆணைக்குழு விசாரணைகள் நடத்தி அறிக்கை சமர்ப்பித்தது. சி.பி.ஐ. தரப்பில், டி.ஆர். கார்த்திகேயன் தலைமையில் விசாரணை நடத்திய சிறப்புப் புலனாய்வுக் குழு ஒன்று, சி.பி.ஐ. மற்றும் அரசு அதிகார வர்க்கத்தின் மேலாதிக்கத்துக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டு, அவர்களுடைய திட்டப்படி, உண்மைக்கு மாறாக, விடுதலைப்புலிகளைத்தான் குற்றவாளிகளாக ஆக்கியது. இவைதவிர, நீதிபதி ஜெயின் தலைமையில், மூன்றாவது விசாரணை ஆணைக்குழுவும் அமைக்கப்பட்டது.

இக்குழு, ராஜீவ் காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டதற்கான பின்னணிகள், காரணங்கள், கொலையில் தொடர்புள்ள நபர்கள், நிறுவனங்கள், அதில் அடங்கி இருந்த சதிகள் பற்றி விசாரணை நடத்தியது. 1981 முதல் 1991 வரை நடந்துள்ள நிகழ்வுகள் தொடர்பான தனது அறிக்கையை, ஜெயின் ஆணைக்குழுவின் இடைக்கால அறிக்கையாக, இந்திய அரசிடம் தாக்கல் செய்தது.

ஆனால், 1996 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் நடைபெற்ற தேர்தலில், ஆட்சி மாறியது. ஐக்கிய முன்னணி அரசு பொறுப்பு ஏற்றது. ஜெயின் ஆணைக்குழு, இந்த விசாரணையை முடிக்க, ஆறு ஆண்டுகளில், பன்னிரண்டு முறை கால நீடிப்பு பெற்றது. மேலும், மூன்று மாத கால நீட்டிப்பை ஜெயின்

ஆணைக்குழு கோரியபோது, ஐக்கிய முன்னணி அரசு அதற்கு ஒப்புதல் அளிக்கவில்லை. எனவே, ஜெயின் ஆணைக்குழு, முழுமையாக விசாரணையை முடிக்காத நிலையிலேயே, தமது அறிக்கையை அரசிடம் தாக்கல் செய்தது.

அக்குழுவால் விசாரணை செய்யப்பட்டு, பதிவு செய்யப்பட்ட பல கோப்புகள், மத்திய அரசினால் மறைக்கப்பட்ட சம்பவமும் நடந்தேறியது. ஜெயின் ஆணைக்குழுவின் முழுமை பெறாத அறிக்கையை வைத்துக் கொண்டும், பல முக்கியமான சாட்சியங்கள் அடங்கிய கோப்புகள் மறைக்கப்பட்ட நிலையிலும்தான், இந்திய நீதிமன்றம், தனது தீர்ப்பை வழங்கி இருக்கின்றது.

இதன்மூலம், உயர்நீதிமன்றம்கூட, அதிகார வர்க்கத்தின் பிடிக்குள் சிக்கி இருக்கின்றது என்ற கசப்பான உண்மையை உணர முடியும்.

மேலும், 1993 இல், நீதிமன்றத்தில் இக்கொலை வழக்கு விசாரணை மிகவும் இரகசியமாக நடத்தப்பட்டது. ஐம்பது மாதங்களாக விசாரணை நீடித்தது. 288 சாட்சிகள் விசாரிக்கப்பட்டனர். 3000 ஆவணங்கள் தாக்கல் செய்யப்பட்டன. எதிர்த்தரப்பு வழக்கறிஞர்கள் கேட்ட பெரும்பான்மையான கேள்விகளுக்கு, ஆணைக்குழுவினரால் பதில் சொல்ல முடியாமல் போய்விட்டது. ⁽¹²⁾ இவ்வாறான, ஒரு முடிவு பெறாத, அரைகுறை விசாரணையை நடத்தி, இந்திய அரசு தமக்குச் சார்பாகவே முடித்துக்கொண்டு, விடுதலைப்புலிகள் மேல் பழி சுமத்தியது. இதனால், உண்மையான குற்றவாளிகள், சட்டத்தின் பிடியில் இருந்து தற்காலிகமாகத் தப்பிக்கவும் வழி ஏற்பட்டு விட்டது.

சுப்பிரமணிய சுவாமியோடு தொடர்புடைய சந்திர சுவாமி, ராஜீவ் காந்தி பிரதமரானவுடன், இந்தியாவை விட்டு வெளியேறினார். சந்திரசேகர் பிரதமரான அடுத்த சில நாள்களில், இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்தார். அடுத்த ஒரு வார காலத்துக்குள், பிரதமர் சந்திரசேகருடன், மூன்று விருந்து நிகழ்ச்சிகளில் அவர் கலந்து கொண்டு இருக்கின்றார். அவர், பிரதமர் நரசிம்மராவுக்கும் நீண்டகால நண்பர். எனவே நரசிம்மராவ் ஆட்சியின்போது, சந்திர சுவாமி, மிகவும் பிரபலமானவராகத் திகழ்ந்தார். இவர்மீது அந்நியச் செலாவணி வழக்கு உள்ளிட்ட பல்வேறு வழக்குகள், இந்திய நீதிமன்றங்களில் நிலுவையில் உள்ளன.

ராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்டு, ஜெயின் ஆணைக்குழுவினரால் சாட்சியாக விசாரிக்கப்பட்டு, நீதிமன்றத்தால்

தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட கே. ரங்கநாதன், தனது சாட்சியத்தின்போது, சந்திர சுவாமி பற்றி முக்கியமான தகவல்களை அளித்து உள்ளார். அவைகளுள் சில தகவல்கள் மட்டும் இங்கே எடுத்துக்காட்டாக முன்வைக்கப்படுகின்றன:

முதலாவதாக: ராஜீவ் காந்தி கொலையின் முக்கிய சூத்திரதாரியான சிவராசனுக்கும், சந்திர சுவாமிக்கும் உள்ள தொடர்பை, ரங்கநாதன் அம்பலமாக்கி இருக்கின்றார். **இரண்டாவதாக:** சந்திர சுவாமிக்கும், சிவராசனுக்கும் உள்ள தொடர்பை வெளியே சொல்லக்கூடாது என, சி.பி.ஐ. தலைவர் கார்த்திகேயன் தன்னை மிரட்டியதாகக் கூறி இருக்கின்றார். **மூன்றாவதாக:** ராஜீவ் காந்தி கொலைக்குப் பின், சிவராசனும், சுபாவும் தன் வீட்டில் தங்கி இருந்தபோது, பெங்களூரில் இருந்து தப்பித்துச் செல்ல, சந்திர சுவாமியிடம் இருந்து தகவலை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருப்பதாகவும், சந்திர சுவாமி தன்னை டெல்லிக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய், அங்கிருந்து வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி விடுவார் என்றும், சிவராசன் தன்னிடம் கூறியதாக, ரங்கநாதன், ஜெயின் ஆணைக்குழுவிடம் சாட்சியம் அளித்து இருக்கின்றார். ⁽¹³⁾

ஹரியாணா மாநிலத்தைச் சேர்ந்த பாரதிய ஜனதா கட்சி அரசியல்வாதியான ரமேஷ் தலால் என்பவர், ஜெயின் ஆணைக்குழு முன் சாட்சியம் அளிக்கும்போது, பின்வருமாறு கூறி உள்ளார்:

“சந்திர சுவாமி என்னுடன் 10 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகப் பழகியவர். ராஜீவ் காந்தி கொலை செய்யப்படுவதற்கு முன்பே, மார்ச் மாதத் தொடக்கத்திலேயே, “ராஜீவ் காந்தி கொலை செய்யப்படுவார்; காங்கிரஸ் கட்சி இரண்டாகப் பிளவுபடும்; தேர்தலுக்குப் பிறகும், சந்திரசேகர் ஆட்சி நீடிக்கும்” என்று என்னிடம் கூறினார். ராஜீவ் காந்தி கொலைக்குப் பின், சந்திரசுவாமி என்னை அவர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று, ராஜீவ் காந்தி கொலையில் தனக்குள்ளே தொடர்பை வெளியே சொல்லக்கூடாது என மிரட்டினார்”

என்று கூறி உள்ளார். அதே ஆணையத்தில் சாட்சியம் அளித்த ஏ.சிமன்லால் என்பவரும், “ராஜீவ் காந்தி கொலையில், சந்திர சுவாமிக்குப் பங்கு உண்டு” என்று கூறி உள்ளார். ⁽¹⁴⁾

அழிக்கப்பட்ட கோப்புகள்

இச்சாட்சியங்களைவிட முக்கியமானதொரு செய்தியை, இந்தியாவின்

பிரபலமான ‘இந்தியா டுடே’ என்ற வார ஏடு வெளியிட்டு உள்ளது. அதாவது, சந்திர சுவாமியின் அடியாளாக இருந்தவரும், கிரிமினல் குற்றவாளியுமான பல்லு ஸ்ரீவத்சவா என்பவர், ஜெயின் ஆணைக்குழு முன்பு சாட்சியம் அளித்தபோது, பின்வருமாறு கூறி உள்ளார்: “ராஜீவ் காந்தி கொலையுண்ட செய்தியைக் கேட்டதும், சந்திர சுவாமி மகிழ்ச்சியில் கூத்தாடினார். நரசிம்மராவைப் பிரதமராக்கப் போகிறேன் என்று கூறியதுடன், மோதிலால் சாலையில் இருந்த நரசிம்மராவுக்குத் தொடர்பு கொண்டு, அரை மணி நேரம் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்” ⁽¹⁵⁾ என்று கூறி உள்ளார்.

இவரது சாட்சியத்தை உறுதிப்படுத்தும் வகையில், இன்னொரு செய்தியையும், ‘இந்தியா டுடே’ ஏடு வெளியிட்டு இருந்தது. ராஜீவ் காந்தி கொலை தொடர்பான முக்கியத் தகவல்களை மறைத்து, நரசிம்மராவ், விசாரணைக்கு முட்டுக்கட்டை போட்டதையும், சாட்சியங்கள் காட்டுகின்றன. ஜெயின் ஆணைக்குழு, ராஜீவ் காந்தி கொலையில் நடந்த சதித்திட்டங்கள் பற்றி ஆராய்வதையும், நரசிம்மராவ் கடுமையாக எதிர்த்தார் என்பது, ஜெயின் ஆணைக்குழவிடம் இருக்கின்ற ஆவணங்களில் இருந்து தெரிகின்றது. மேலும், அந்த ஆணைக்குழுவையே கலைத்து விடலாம் என்றும், 1994 பெப்ரவரி மாதம் நரசிம்மராவ் கூறியதும் தெரிய வந்துள்ளது என்று குறிப்பிட்டுள்ளதுடன், திருத்தப்பட்ட, அழிக்கப்பட்ட கோப்புகளின் விபரங்களையும் பட்டியல் போட்டுக் காட்டி உள்ளது. ⁽¹⁶⁾

மேலும் பிரதமர் நரசிம்மராவ் அலுவலகத்தில் இருந்து, ராஜீவ் காந்தி கொலை தொடர்பாகச் சேர்க்கப்பட்ட முக்கிய கோப்புகள் அழிக்கப்பட்டதை, புது டெல்லியில் இருந்து வெளிவரும் ‘அவுட்லுக்’ என்ற ஆங்கில வார ஏடு, ஆதாரங்களுடன் சுட்டிக் காட்டி இருக்கின்றது. ⁽¹⁷⁾ அழிக்கப்பட்ட கோப்புகளில் முக்கியமானவை, சந்திர சுவாமி பற்றி, சாட்சிகள் கூறிய தகவல்களே ஆகும்.

எனவே, மேற்கூறிய தகவல்களை உற்றுநோக்கும்போது, சில உண்மைகள் தெளிவாகின்றன. முதலாவதாக, சந்திர சுவாமி, ராஜீவ் காந்தி கொலையில் சம்பந்தப்பட்டு இருக்கின்றார்; இரண்டாவதாக, சந்திரசுவாமிக்கும், பிரதமர் சந்திரசேகருக்கும், அவருக்குப் பின் பிரதமராக வந்த நரசிம்மராவுக்கும் நீண்ட கால நட்பும், நெருக்கமான உறவும் இருந்திருக்கின்றது; எனவே, ராஜீவ் காந்தியின் கொலை, திட்டமிட்டு சுப்பிரமணிய சுவாமி, சந்திர சுவாமி போன்றவர்களின் நடவடிக்கையால் நடத்தப்பட்டது என்பது புலனாகிறது. அத்தோடு அரசு தலைவர்களும், அதிகாரிகளும், மேற்படி சதிகாரர்களை, சட்டத்தின் பிடியில் இருந்து காப்பாற்றியும் உள்ளார்கள் என்பது புலனாகிறது.

சிவராசன் யார்?

ஆனால், யாரைக் கொண்டு ராஜீவ் காந்தியைக் கொன்றார்களோ, அவரையும் அவரது அதிகாரக் கும்பலையும் அழித்து விடவும் அவர்கள் தவறவில்லை. ஏனெனில், ராஜீவ் காந்தியின் கொலையில், பணத்துக்காக ஏவல் பிசாசாகச் செயல்பட்ட சிவராசன் குழுவினரை, பெங்களூரில் வைத்து 1991இல் சந்திர சுவாமியும், சுப்பிரமணிய சுவாமியும், சி.பி.ஐ. அதிகாரிகளின் உதவியோடு தீர்த்துக் கட்டி இருக்கின்றார்கள். ஏனெனில், அவர்கள் உயிருடன் இருந்தால், தங்களைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுவார்கள் என்று கருதியே அவர்களைத் தீர்த்துக் கட்டினார்கள் என்பது சாட்சியங்களில் இருந்து புலனாகிறது. அவர்கள் கொல்லப்பட்டதால், பல உண்மைகள் மூடி மறைக்கப்பட்டு விட்டன.

சிவராசனை புலிகளின் உறுப்பினர் என்று, ஐயங்களின் அடிப்படையில் குற்றம் சுமத்தி, 13 ஈழத் தமிழர்களுக்கும், 13 இந்தியத் தமிழர்களுக்கும் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் சிவராசன், வேறு குழுக்களின் பிரதிநிதி என்பது, பல ஆதாரங்களில் இருந்து தெரிய வருகிறது. மேலும் அவர், இலங்கை அரசில் பணியாற்றியவர்; அவரது தாயார் ஒரு சிங்களப் பெண்மணி என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் அவர் குடிப்பழக்கமும், புகைபிடிக்கும் பழக்கமும் கொண்டவர் என்பது பற்றிய விபரங்கள், விசாரணைக் குழுவிடம் இருக்கின்றது. புலனாய்வுத் துறைக்கும், இவ்விடயம் நன்கு தெரியும். ஆனால், விடுதலைப்புலி உறுப்பினர்கள், எதுவித குடிப்பழக்கமோ, புகைபிடிக்கும் பழக்கமோ இல்லாதிருக்க வேண்டும் என்பது, அந்த இயக்கத்தின் இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகள் ஆகும். இதுபற்றிப் புலனாய்வுத் துறைக்குத் தெரிந்தும், சிவராசன் விடுதலைப்புலிகளின் உறுப்பினர் என்றே தமது புலன் விசாரணையில் உறுதிப்படுத்த எத்தனித்து உள்ளார்கள்.

ஆனால், சிவராசன், தொடக்கத்தில் விடுதலைப்புலிகளின் உறுப்பினராக இருந்து, பின்னாளில் விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிரான மாற்றுக் குழுக்களில் சேர்ந்து இருந்தாரா? அல்லது, இலங்கை அரசினால் ராஜீவ் காந்தியைக் கொலை செய்ய விலைக்கு வாங்கப்பட்டவரா? என்றோ, ஆணைக்குழு ஆய்வு செய்யவில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, ராஜீவ் காந்தியைக் கெலை செய்து, இந்தியாவின் ஒட்டுமொத்த எதிர்ப்பை, வெறுப்பைச் சம்பாதிப்பதற்கு, பிரபாகரன் விரும்பி இருப்பாரா? என்றும், ஆணைக்குழுவினர் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை.

இதுகுறித்து, டாக்டர் நோமன் பேக்கர் (Dr. Noman Baker) என்ற அமெரிக்க

ஆய்வாளர், கூறிய கருத்துகள், மிகவும் முக்கியமானது:

“ராஜீவ் காந்தி கொலையை விசாரித்த சிறப்புப் புலனாய்வுக் குழு, விடுதலைப்புலிகள் தான் இந்தக் கொலையைச் செய்து உள்ளனர் என்று ஏற்கனவே முடிவு செய்துகொண்டு, அந்த அடிப்படையிலேயே புலனாய்வை மேற்கொண்டது தவறானது. விடுதலைப்புலிகள் இந்தக் கொலையில் சம்பந்தப்படவில்லை என்பதற்கான ஆதாரங்கள் இவர்களுக்குக் கிடைத்தம்கூட, விடுதலைப்புலிகளை மட்டுமே இக்கொலையில் குற்றம் சாட்டுவதிலேயே கவனமாக இருந்து செயல்பட்டு உள்ளனர்.” (18)

இது தவிர, சில வெளிநாட்டுச் சக்திகளின் தொடர்பும், ராஜீவ் காந்தி கொலையில் இருந்திருக்கின்றது என்பதை, பல ஆதாரங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. எனவே, இந்தியாவில் உள்ள சில சக்திகளும், வெளிநாட்டுச் சக்திகளுமே இக்கொலையில் சம்பந்தப்பட்டு இருப்பார்கள் என்று கருதுவதே சரியானதாகும். மேலும், ராஜீவ் காந்தி கொலை பற்றிய பல தரவுகளையும், விபரங்களையும், சாட்சியங்களையும் இந்த அத்தியாயத்தில் தருவதற்கான காரணங்கள் மிக முக்கியமானது.

முதலாவதாக, விடுதலைப்புலிகள் இக்கொலையில் சம்பந்தப்படவில்லை என்ற உண்மையை உறுதி செய்வதற்காகவும், இரண்டாவதாக, விடுதலைப்புலிகள் மேல் வேண்டுமென்றே குற்றம் சுமத்தி, கொலையில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் தப்பித்துக் கொண்டார்கள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துவதற்காகவும் மூன்றாவதாக, விடுதலைப்புலிகள் இக்கொலையைச் செய்வதற்கான தேவை எதுவும் இல்லை என்பதை விளக்குவதற்காகவும், நான்காவதாக, ராஜீவ் காந்தி கொலையால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் இலங்கைத் தமிழரும், விடுதலைப்புலிகளும், ஈழ விடுதலைப் போராட்டமும் என்பதை, எவரும் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவும், இறுதியாக, பொய்யான குற்றச்சாட்டுகளை விடுதலைப் புலிகளின் மேல் சுமத்திய இந்தி அரசு அதிகாரவர்க்கம், அதன் காரணமாக, விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தை இந்தியாவில் தடை செய்ய வரிந்து கட்டிக்கொண்டு செயல்பட்டது என்பதையும் தெளிவுபடுத்துவதற்காகவே ஆகும். இதன் விளைவாக, ஐரோப்பிய நாடுகளும் கண்மூடித்தனமாக விடுதலைப்புலிகளைத் தடை செய்தன.

ஓட்டுமொத்தத்தில், ராஜீவ் காந்தி கொலையில் பெருநன்மை பெற்றது, இலங்கை அரசுதான். ராஜீவ் காந்தி உயிருடன் இருந்திருந்தால், அன்றைய

இந்தியத் தேர்தல் களநிலைமையின்படி, அவர் தேர்தலில் வென்று இருப்பார். அவர் பிரதமராக ஆகி இருந்தால், உறுதியாக அவர் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையைத் தீர்க்கவே முயன்று இருப்பார். ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட இரு தமிழ்த்தலைவர்களுக்கு, ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் அளித்த வாக்குறுதிகள் அதனையே கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது. எனவே, ராஜீவ் காந்தியின் திடீர் மறைவு, இலங்கை அரசுக்கும், சிங்கள அதிகாரவர்க்கத்துக்குமே பாரிய நன்மையாக இருந்திருக்கின்றது.

விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தின் மீது வெளிநாடுகளில் தடை

அமெரிக்கா:

அமெரிக்கா, 1997 ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தைத் தடை விதித்தது. வெளிநாட்டு பயங்கரவாத அமைப்பு (Foreign Terrorist Organisation) என்ற பட்டியலில் சேர்த்தது. எனவே, ஆயுதக் கொள்வனவு, நிதி சேகரிப்பு போன்ற முயற்சிகளில், விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு ஈடுபடக்கூடாது என்று, அமெரிக்க அரசு கட்டளை இட்டது. அல் கொய்டா (Al-Qaida) போன்ற, 19 இஸ்லாமிய தீவிரவாத அமைப்புகளுக்கு விதிக்கப்பட்ட தடையைவிட, விடுதலைப்புலிகளின் மேல் விதிக்கப்பட்ட தடையின் தாக்கம் குறைவாகவே இருந்தது. மேலும், விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தின் முன்னணி அமைப்புகள், ஈழத்தில் பாதித்த மக்களுக்காக நிவாரண நிதி சேகரித்தபோதும், அதில் அமெரிக்க அரசு தலையிடவில்லை. ஆனால், 2001 செப்டெம்பர் மாதம் 11 ஆம் நாள், நியூ யோர்க் நகரில் உள்ள இரட்டைக் கோபுரங்கள் தகர்க்கப்பட்டதன் எதிரொலியாக, அமெரிக்க அரசு, பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக, மிகக் கடுமையான சட்ட திட்டங்களையும், தடைகளையும், கட்டுப்பாடுகளையும் நடைமுறைப்படுத்தியது.

2001 வரை, பயங்கரவாதம் என்ற சொற்பதம், உலக மக்களிடையே அச்சத்தையோ, பீதியையோ பெரிதாக ஏற்படுத்தவில்லை என்றே கூறலாம். ஆனால் அதற்குப் பின்னர், அமெரிக்காவிலும், ஐரோப்பிய மக்களிடையேயும், அச்சொற்பதம், பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்திற்று. இதன் விளைவாகவே, மேற்கூறிய நாடுகளில், விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு, பயங்கரவாதத் தடையின் கீழ் கொண்டு வருவதற்குரிய அடிப்படைக் காரணியாகவும் இருந்தது.

மேலும், 1983 களில், இருந்து வங்கிக் கடன் அட்டை (Credit Card) மோசடி,

ஆட்கடத்தல், போதைப் பொருட்கள் கடத்தல் போன்ற நடவடிக்கைகளில், பல தமிழ் விடுதலை இயக்கங்களும், தனிப்பட்டவர்களும், உலகின் பல பாகங்களிலும் ஈடுபட்டு இருந்தனர். ஆனால், அவ்வாறானவர்கள் பிடிபடும்போது, அனேகமாகப் பெரும்பான்மையினர் தமது குற்றங்களுக்கு விடுதலைப்புலிகளையே சாட்டுவது ஒரு பொதுவான நிகழ்வாக அமைந்தது. இதனை, இதில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள், அனேகமாக மறுக்க மாட்டார்கள்.

அத்துடன், மேற்படி நாடுகளில் அகதிகளாக வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்ற ஈழத்தமிழர்கள், தமது நாடு விடுதலை பெற்று, சிங்கள இனவாத அரசின் அடக்குமுறையில் இருந்தும், ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளில் இருந்தும் விடுபட வேண்டும் என்பதையே எண்ணிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அவர்களின் எண்ணத்தை, இலட்சியத்தை நிறைவேற்றுவார்களாக, விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு ஒன்று மட்டுமே ஈழ தேசத்தில் செயல்பட்டது. அதனால், புலம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்கள், தமது சகல ஆதரவுகளையும், பங்களிப்புகளையும், விடுதலைப்புலிகளுக்குச் செய்தார்கள். இவ்வாறு, தங்களுடைய நாட்டின் வருமானம், ஈழத்துக்குப் போய்ச் சேருவதாக, மேற்படி நாடுகள் விசனம் அடைந்தன. இதுவும், விடுதலைப்புலிகளை மேற்கத்திய நாடுகள் தடை செய்யக் காரணமாக அமைந்து இருக்கின்றது.

அமெரிக்காவில், 1997 ஆம் ஆண்டு விடுதலைப்புலிகளுக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டபோதிலும், 2006 வரையிலும், விடுதலைப்புலிகளின் செயல்பாடுகளுக்கு எதிராக, அமெரிக்க அரசு அவ்வளவு கடுமையாக நடந்து கொள்ளவில்லை. ஆனால், 2006 ஆகஸ்ட் 21 ஆம் நாள், நியூ யோர்க் நகரின் புரூக்ளின் மாவட்ட நீதிமன்றம், பல கிரிமினல் நடவடிக்கைகளில், குறிப்பாக ஆயுதக் கொள்வனவில் ஈடுபட்டதாக, சந்தேகத்தின் பேரில், விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பின் பிரதிநிதிகள் மேல் சட்ட நடவடிக்கை எடுத்து, அவர்களை மறியலில் போட்டது.⁽¹⁹⁾ அதுவும், 2001 இல் இரட்டைக் கோபுரங்கள் தகர்க்கப்பட்டு ஐந்து ஆண்டுகள் கடந்தபின்னர்தான், இத்தகைய நடவடிக்கையில் அமெரிக்கா ஈடுபட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எது எப்படி இருப்பினும், அமெரிக்காவின் ஆதரவு அல்லது அனுதாபம் உண்மையில் ஈழத்தமிழர் பக்கம் அல்லது ஈழத்தமிழர் விடுதலைக்குச் சாதகமாக இல்லை என்பதே ஒரு கசப்பான உண்மை ஆகும்.

அமெரிக்கா தன் ஆதரவை, இலங்கை அரசுக்குத்தான் தொடர்ந்து வழங்கி வருகின்றது என்பது வெளிப்படையானது. அதற்கான பின்னணி என்ன என்பதை, இவ்விடத்து ஆராய்வது தேவையாகின்றது:

இலங்கை அரசுக்கு அமெரிக்க ஆதரவு ஏன்?

இரண்டாம் உலகப் பெரும்போருக்குப்பின்னர், அமெரிக்காவும், சோவியத் சோசலிசக் குடியரசும், உலகின் இரு பெரும் வல்லரசுகளாக எழுச்சி பெற்றன. இவ்விரு நாடுகளும் தம்மைப் பலப்படுத்திக் கொள்வதற்காக, அமெரிக்கா, வட அத்திலாந்திக் ஒப்பந்த அமைப்பு (North Atlantic Treaty Organisation - NATO) என்ற அமைப்பையும், சோவியத் ஒன்றியம், வார்சா ஒப்பந்தம் (Warsaw) போன்ற நேச நாடுகளின் கூட்டு அமைப்பையும் உருவாக்கின. இந்த இரண்டு அமைப்புகளுக்குள்ளும் கட்டுப்பட விரும்பா நாடுகள், அணிசேரா இயக்கம் (Non-aligned Movement - NAM) என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தின. இலங்கை உட்பட, தெற்கு ஆசிய நாடுகள், அணிசேரா இயக்கத்தில் உறுப்பு நாடுகளாயின. ஆனால், இந்தியா கூடுதலாக சோவியத் யூனியன் சார்ந்த ஒரு நாடாகத் தன்னை அடையாளம் காட்டியது. இதன் விளைவாக, அமெரிக்கா, பாகிஸ்தானை தன் நட்பு நாடாக்கத் தொடங்கியது. இந்தியாவும், பாகிஸ்தானும், வல்லரசுகளின் பிடிக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டன. இலங்கை அரசியலைப் பொறுத்தவரை, அங்குள்ள இரண்டு பிரதான சிங்களக் கட்சிகளான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும், ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியும், தத்தமது தேசிய பொருளாதாரக் கொள்கையின் அடிப்படையில், தமது வெளியுறவுத் தளத்தைத் தீர்மானித்தன. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, அமெரிக்கா உட்பட மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் செல்வாக்கிற்குள் தன்னை உட்படுத்தியது. ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி, ரஷ்யா உள்ளிட்ட கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் செல்வாக்கின் கீழ் செயற்படத் தொடங்கியது.

1983 இல் இலங்கை அரசு, தமிழருக்கு எதிரான இனப்படுகொலையைக் கட்டவிழ்த்து விட்டதன் விளைவாக, அமெரிக்கா, ஐரோப்பா, அவுஸ்ரேலியா, கனடா போன்ற நாடுகளுக்கு அகதிகளாகப் புலம் பெயர்ந்து சென்ற ஈழத்தமிழர்கள், பல்வேறு வழிகளில், விடுதலை இயக்கங்களுக்குத் தமது தார்மிக உதவிகளைச் செய்யத் தொடங்கினர். இதன் விளைவாக அச்சம் கொண்ட ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனேவின் அரசு, அமெரிக்கா, பிரித்தானியா, பாகிஸ்தான், சீனா, இஸ்ரேல் போன்ற நாடுகளிடம் உதவி கோரி கையேந்தியது. இந்நிகழ்வு, தென்னாசியாவின் முக்கிய வல்லரசான இந்தியாவின் பாதுகாப்பையும், ஒருமைப்பாட்டையும் கேள்விக்குறியாக்கியது. தென்னாசியாவில், இந்தியாவின் மேலாண்மை அல்லது பலம், அமெரிக்கா விரும்பாத ஒன்று. எனவே, இந்தியாவின் பரம எதிரியான பாகிஸ்தானுடன் அமெரிக்கா நல்லுறவை வளர்த்துக் கொண்டது. இந்துப் பெருங்கடல் பரப்பில் இலங்கை ஒரு கேந்திரமாக இருப்பதும், திருகோணமலை இயற்கைத் துறைமுகத்தின் முக்கியத்துவமும், மேற்படி

வல்லரசுகளின் போட்டிகளுக்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்தது. இப்போட்டிகளுக்கான தளமாக அல்லது வாய்ப்பாக ஈழவிடுதலைப் போராட்டமும், விடுதலைப்புலிகளும், மேற்படி தரப்பினரால், மிகவும் மோசமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டனர்.

பாகிஸ்தானுடன் நல்லுறவை வளர்த்துக் கொண்ட அமெரிக்கா, அடுத்து பிராந்திய முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததான இலங்கையுடன் தன் நல்லுறவை வளர்ப்பதன்மூலம், இந்தியாவின் வல்லரசுக்கான வளர்ச்சியைத் தடுக்க வேண்டிய நிலைப்பாட்டில் இறங்கியது. அதன் தொடக்கமாக, திருகோணமலைத் துறைமுகத்தை, தமது கடற்படைத் தேவைகளுக்காகப் பாவிப்பதற்கான புரிந்துணர்வில், 60 மில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களை, எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு நிலையத்துக்கான சலுகையாக, அமெரிக்கா, இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு வழங்கியது.⁽²⁰⁾ மேலும், 1983, 1984, 1985 ஆம் ஆண்டுகளில், அமெரிக்கக் கடற்படைக் கப்பல்களும், அமெரிக்க இராட்சத விமானந்தாங்கிக் கப்பலான கிட்டி வே நாக் என்ற கப்பலும், திருகோணமலைத் துறைமுகத்துக்கு வந்து போயின.⁽²¹⁾

இலங்கையின் பிரித்தானியர் ஆட்சி, 1930 களில், 10,000 தொன் எண்ணெயைக் களஞ்சியப்படுத்தும் 100 எண்ணெய் சேமிப்புக் கொள்கலன்களை அமைத்தது. 1957 ஆம் ஆண்டு, அக்கொள்கலன்கள், இலங்கை பெற்றோலியக் கூட்டுத்தாபனத்தின் பொறுப்பில் வந்தது. அவற்றுள் பல கொள்கலன்கள் பராமரிப்பின்பற்றிக் கிடந்தன. 1991 இல் இலங்கை அரசு, இக்கொள்கலன்களைக் குத்தகைக்கு விட கேள்விப் பத்திரங்களை வெளியிட்டது. அமெரிக்கா உட்பட பல நாடுகள், இதற்கான கேள்விப்பத்திரங்களை நிரப்பி அனுப்பின. இந்தியாவும் அவ்வாறே செய்தது.

ஆனால், இந்தியாவின் கேள்விப்பத்திரம், இலங்கை அரசால் வேண்டுமென்றே நிராகரிக்கப்பட்டமை, இந்தியாவுக்கு எரிச்சலையும், பலத்த சந்தேகத்தையும் ஏற்படுத்தியது. இந்நிகழ்வு, இலங்கை, இந்திய, அமெரிக்க உறவுகளில் பாரிய பிளவை ஏற்படுத்திற்று. அதன் எதிரொலியாக, இலங்கைத் தமிழர் அரசியல் தலைவியினாலும், விடுதலைப்புலிகளின் போராட்ட நடவடிக்கைகளிலும் பாரிய தாக்கங்களையும், விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தியது.

இலங்கை அமெரிக்க உடன்படிக்கை

அமெரிக்காவின் அடுத்த நடவடிக்கையாக, இலங்கையில் சிலாபத்தில், தமது ஒலிபரப்புச் சேவையான 'வொய்ஸ் ஆஃப் அமெரிக்கா'வை (Voice of America)

அமைப்பதாக இருந்தது. 1983 ஆம் ஆண்டு, இது தொடர்பாக, அமெரிக்க-இலங்கை அரசுகளுக்கு இடையே ஒரு உடன்படிக்கை கைச்சாத்திடப்பட்டது. அதன்படி, திருகோணமலையில், 1,000 ஏக்கர் நிலப்பரப்பில், 600 கிலோவாட் ஆற்றல் கொண்ட ஒலிபரப்புக் கருவிகளை நிறுவுவதற்கு, அமெரிக்காவுக்கு இலங்கை அரசு அனுமதி வழங்கியது.⁽²²⁾ இது, இந்திய அரசுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. மேற்படி அமெரிக்க ஒலிபரப்பு அலைவரிசையால், இந்தியாவின் பாதுகாப்பு தகவல் கருவிகளுக்குச் சிக்கல்கள் ஏற்படும்.

மேலும், இந்துப் பெருங்கடலில், இந்தியாவின் இராணுவ நடவடிக்கைகளை அமெரிக்கா கவனிப்பதற்குப் பயன்படுத்தும் என்ற அச்சம் காணப்பட்டது. இதன் விளைவாகவும், ஈழத்தமிழர் பிரச்சினையை முன்வைத்து, 1983 இல், இந்திரா காந்தி, இலங்கை அரசுக்கு அழுத்தங்கள் கொடுத்தமைக்கும், ஈழ விடுதலை அமைப்புகளைப் பலப்படுத்தியதற்கும் காரணங்களாக அமைகின்றன. ராஜீவ் காந்தி பிரதமராக வந்தவுடன், நேரடியாகவே இலங்கைப் பிரச்சினையில் தலையிட வேண்டிய கட்டாயத்துக்குத் தள்ளப்பட்டார்.

1983 க்குப் பின்னர், பல முக்கியமான அமெரிக்க இராஜதந்திரிகள், இலங்கைக்கு வந்து சென்றனர். இஸ்ரேலின் உளவுத்துறை நிறுவனம், இலங்கையில் அமெரிக்கத் தூதரக வளைவில் நிறுவப்பட்டது. 1984 ஆம் ஆண்டு, இலங்கைக்கும், அமெரிக்காவுக்கும் இடையே, 'பாதுகாப்பு ஒத்துழைப்பு உடன்படிக்கை' ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து அமெரிக்கா, இலங்கைக்குப் பலவகையான இராணுவ உதவிகளையும், பயிற்சிகளையும், பல மில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களையும் உதவியாக வழங்கியது.⁽²³⁾

அத்துடன், 1984 மார்ச் 4 ஆம் நாள், அமெரிக்க இராஜாங்கத் திணைக்களத்தின், தென்னாசிய மற்றும் தென் கிழக்கு ஆசியப் பிரிவின் தலைவரும், உதவி ராஜாங்கச் செயலாளர்களுள் ஒருவருமான ரிச்சாட் மேர்பியின் இலங்கைப் பயணம் ஒரு முக்கியமான நிகழ்வாக இடம் பெற்றது. ரிச்சாட் மேர்பி, கொழும்பில், இந்திய உபகண்டத்துக்கான அமெரிக்கத் தூதர் மாநாடு ஒன்றுக்குத் தலைமை தாங்கினார்.

அம்மாநாடு பிரதானமாக, தென் ஆசியாவில் அதிகரித்து வரும் இந்தியாவின் மேலாதிக்கம் தொடர்பாகவும், அதனை எவ்வாறு எதிர்க்கலாம் என்பதற்கான வழிமுறைகளையும் கண்டறியும் முயற்சியாக இடம் பெற்றது.⁽²⁴⁾

அமெரிக்கா, சிங்கள அரசுக்குத் தன் இராணுவ, இராஜதந்திர உதவிகளை வழங்கி, ஈழப்போராட்டம் நசுக்கப்பட்ட நிலையில், தற்பொழுது போர்க்குற்றம் என்ற விடயத்தைத் தன் கையில் எடுத்து, சிங்கள அரசைப் பிரச்சினையில் தள்ளி இருக்கின்றது. ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமை மன்றத்தில், இலங்கைக்கு எதிராக போர்க்குற்றம் என்ற பிரேரணையை, அமெரிக்கா முன்வைத்து இருக்கின்றது.

47 உறுப்பு நாடுகளுள், 24 நாடுகள், தீர்மானத்துக்கு ஆதரவாக வாக்கு அளித்து இருக்கின்றன. அமெரிக்காவின் மேற்படி நடவடிக்கை, ஒரு விசித்திரமாக உள்ளது. இது அமெரிக்காவின் ராஜதந்திர நகர்வா? அல்லது, தென்னாசியாவில் தன் மேலாண்மை செலுத்துவதற்கான ஒரு முயற்சியா? அல்லது, இந்து சமுத்திரத்தின் மையப்பகுதியில் இருக்கும் திருகோணமலை இயற்கைத் துறைமுகத்தின் உள்ள ஆர்வமா? அல்லது, இலங்கையில் சீனாவின் ஆதிக்கப் பரவலா? உண்மையாக இலங்கையின் களநிலைமையை அறிந்து, தான் இதுவரை விட்ட தவறுக்கான பிராயச்சித்தமா? என மிகவும் ஆழமாக யோசிக்க வேண்டி இருக்கின்றது. காலம்தான் இதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

பிரித்தானியாவே பொறுப்பு

உலகில் எங்கெல்லாம் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் சுடர் விட்டதோ, அங்கெல்லாம் தமது பிரித்தானும் கொள்கையின் மூலம் (Divide and Rule Policy), அந்த நாடுகளையெல்லாம் சின்னாபின்னம் ஆக்கிய கைங்கரியத்தைச் செய்து முடித்தது. குறிப்பாக, ஆசிய, ஆப்பிரிக்க நாடுகளில், படுமோசமான அரசியல் குளறுபடிகளை ஏற்படுத்தியது. இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர், பிரித்தானியா படிப்படியாகத் தன் குடியேற்ற நாடுகளில் இருந்து விலகியபோது, அந்த நாடுகளில், அரசியல் குளறுபடிகளும், கிளர்ச்சிகளும் தலைவிரித்து ஆடின. ஆசியாவிலும், ஆப்பிரிக்காவிலும் பல நாடுகள் தம் சுதந்திரத்தைப் போராடிப் பெற்றன. ஆனால், இன்றுவரையிலும், சில ஆசிய, ஆப்பிரிக்க நாடுகள், தம் அரசியல் சுதந்திரத்துக்காக, அரசு அதிகாரவர்க்கத்துடன் போராடிக் கொண்டே இருக்கின்றன. அவைகளுள் ஒன்றாகத்தான், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டமும் அமைந்து இருக்கின்றது.

கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டு காலப் பகுதியில் இருந்து, மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் இருந்து இந்தியாவுக்குள் நுழைந்த முஸ்லிம் இனத்தவர், பாகிஸ்தானைத் தமதாக்கிக் கொண்டனர். அதுபோலவே, அந்நியரான போர்த்துகீசர், பின்னர் ஒல்லாந்தர், முறையே 16 ஆம் நூற்றாண்டின்

முற்பகுதியில் இருந்து, 18 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை இலங்கையை ஆண்டனர். போர்த்துகீசர் இலங்கையில் கால் பதித்தபோது, இலங்கைத் தமிழர்கள் தமக்குச் சொந்தமான, தமது பாரம்பரியப் பிரதேசமான வடக்கு, கிழக்கு வடமேற்குப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து, தம்மைத்தாமே ஆட்சி செய்து வந்தனர். தமிழர்களின் யாழ்ப்பாணப் பேரரசு, மிகவும் சிறப்பான நிலையில் இருந்தது. அதேவேளையில், சிங்கள மக்களும், தமது பாரம்பரியமான தெற்கு, மத்தியப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து, ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். போர்த்துகீசர், ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலங்களில், சிங்கள, தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் தனித்தனியாகவே நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தன.

ஒல்லாந்தரிடம் இருந்த இலங்கையின் ஆட்சி அதிகாரத்தை, 1796 இல் பிரித்தானியர் கைப்பற்றியபோதும், 1833 வரை மேற்படி தமிழ்ப் பிரதேசங்களை, தனி நிர்வாக அலகாகவே நிர்வகித்தனர். பின்னர் தமது வசதிக்கு ஏற்ப, ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட மத்திய நிர்வாக முறையை அறிமுகப்படுத்தினர். (Centralised Administration). எனவே, அவர்கள் இலங்கையை விட்டு வெளியேறும்போது, தமிழர் பிரதேசங்களை, தமிழர்களிடம்தான் கொடுத்து இருக்க வேண்டும். பாகிஸ்தானை முஸ்லிம் இனத்தவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய எந்த ஒரு தகைமையும் அவர்களுக்கு இல்லாதபோதும், ஜின்னா, இந்தியத் தலைவர்களுடனும், பிரித்தானிய அதிகாரவர்க்கத்துடனும் போராடி, பாகிஸ்தானை உருவாக்கினார்.

ஆனால், தமிழ் பிரதேசம் தமிழர்களுக்கே உரித்தான ஒரு பிரதேசமாக இருந்தபோதும், அன்றைய அரசியல் தலைவர்களால் தமிழரின் அரசியல் உரிமையை வென்றெடுக்க முடியவில்லை. இது அவர்கள் விட்ட பெருந்தவறாகும். அத்தோடு, பிரித்தானியர், பல இன மக்கள் வாழுகின்ற இலங்கையில், ஒற்றை ஆட்சி முறையை ஏற்படுத்தியது தவறான செயல் ஆகும். ஒட்டுமொத்தத்தில், கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக, இலங்கையில் தமிழர்கள் பட்டுவரும் துன்பங்களுக்கும், அழிவுகளுக்கும் வித்து இட்டவர்கள் பிரித்தானியரே!

இலங்கையில் தமிழர்களின் அரசியல் வாழ்வையும், சுதந்திரத்தையும், நிம்மதியையும் குலைத்த பிரித்தானியர், அதே தமிழ் மக்கள் தமது சுதந்திரத்துக்காகப் போராடும்போது, அதைச் சீர்குலைக்கின்ற செயலில் இறங்கியது, மிகவும் மோசமான ஒரு அரசியல் அநீதியான செயல்பாடு ஆகும். 1977, 1981, 1983 களில், இலங்கையில், தமிழருக்கு எதிராக, சிங்கள இனவெறி அரசினால் திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட இன அழிப்பு

நடவடிக்கைகளின்பின், மனிதாபிமான அடிப்படையில் ஈழத்தமிழர்களை அகதிகளாக ஏற்றுக்கொண்ட பிரித்தானியா, அதன்மூலம் தான் செய்த வரலாற்றுத் தவறுக்குப் பிராயச்சித்தம் தேடிக்கொண்டது.

பல நூற்றாண்டுகளாக, உலகின் பல பாகங்களிலும், பல்வேறுபட்ட இன்னல்களுக்கும் இன அழிவுகளுக்கும் உள்ளான இஸ்ரேல், இலங்கையில் தமிழர்கள் அழிப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு, சிங்கள இனவாத அரசுக்குத் தனது சகல இராணுவ உதவிகளையும் செய்து வருகிறது. சிங்கள இராணுவத்துக்குப் பயிற்சியும் கொடுத்து வருவதோடு, களத்தில் நின்ற தமிழர்களையும், தமிழ்ப் போராட்ட வீரர்களையும் அழிக்கும் நடவடிக்கைகளில் நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் ஈடுபட்டு வந்துள்ளது.⁽²⁵⁾

அமெரிக்காவின் முக்கியப் பங்காளியாக உள்ள இஸ்ரேல், தமது கடந்த காலத் துன்பங்களையும், துயர வரலாறையும் ஒரு துளி கூடச் சிந்தித்துப் பார்க்காமல், ஈழத்தமிழர்களை அழிக்க, சிங்கள அரசுக்கு உதவுகின்றது. இந்தியாவின் மேல் கொண்டு உள்ள வெறுப்பாலும், புவிசார் நலன்களாலும், பாகிஸ்தானும், சீனாவும் இலங்கைத் தமிழருக்கு எதிராக, சிங்கள அரசுக்கு இராணுவ உதவிகளைப் பல்வேறு வழிகளிலும் செய்து வருகின்றன. பாகிஸ்தானை விட சீனா, அதற்கான நற்பலனையும் இலங்கையில் அனுபவித்து வருகின்றது. இலங்கையில் திடமாகத் தன் கால்களைப் பதிக்கவும் தவறவில்லை. பிரித்தானியர்களால் பல்வேறு வழிகளிலும் நசுக்கப்பட்ட தென் ஆப்பிரிக்கா, நீண்ட நெடுங்காலம் போராடி விடுதலை பெற்றது. அதற்காக அவர்கள் கொடுத்த விலை அதிகம். அப்படி இருந்தும், தென் ஆப்பிரிக்காவும் தன் சுயலாபத்துக்காக ஈழத்தமிழருக்கு எதிராக இலங்கை இனவெறி அரசுக்கு இராணுவ உதவிகளை வழங்கி வருகின்றது. ஆனால், ஈழத்தமிழர்கள் கடந்த அரை நூற்றாண்டுகளாக அனுபவித்து வருகின்ற இன்னல்களுக்கும், அழிவுகளுக்கும் அடிப்படைக் காரணமாக விளங்கிய பிரித்தானியா, இன்று ஈழத்தமிழர்களை அழிப்பதற்கு, சிங்கள அரசுக்கு இராணுவ உதவிகளை வழங்கி வருவது அதிர்ச்சி அளிக்கக் கூடியதாகும்.

1974 ஆம் ஆண்டு செய்து கொள்ளப்பட்ட பாதுகாப்பு உடன்படிக்கையின்கீழ், பிரித்தானியா இவ்வாறு இலங்கைக்கு உதவி வருகின்றது. 1985-86 ஆம் ஆண்டுகளில் மட்டும், 30 மில்லியன் டொலர் பெறுமதியான ஆயுதங்களை இலங்கைக்கு வழங்கியது.⁽²⁶⁾ ஏற்கனவே பிரித்தானியாவில் உள்ள கினி மினி தனியார் வான் சேவையினர், போர் விமானங்கள், உலங்கு வானூர்திகள் மூலமாக தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் தாக்குதல்களில் ஈடுபட்டனர். இதனால், பல தமிழர்கள்

கொல்லப்பட்டதோடு, தமிழர்களின் பொருளாதார வளங்களும், வீடுகளும் பெருமளவு நாசப்படுத்தப்பட்டன.⁽²⁷⁾ இதனை, பிரித்தானிய அரசு மறுத்தபோதும், செய்தியாளர் சைமன் வின்செஸ்டர் அதற்கான ஆதாரங்களை வெளியிட்டார். வட மாகாணத்தில் உள்ள இலக்குகள் மீது, கிரமமாக குண்டு வீசித் தாக்கிய விமானங்களை, இரு பிரித்தானியரும், ஒரு தென் ஆப்பிரிக்கரும் செலுத்தி வந்தனர் என்றும், அச்செய்தியாளர் உறுதிப்படுத்துகின்றார்.⁽²⁸⁾

இதில் ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால், பிரித்தானியா இலங்கையை விட்டு வெளியேறுகையில் கைச்சாத்திடப்பட்ட ஒரு உடன்படிக்கையின்படி, இராணுவ உதவிகளை வழங்கி இருக்கின்றார்கள். ஆனால், பிரித்தானியர் இலங்கைக்கு வழங்கிய 1947 ஆம் ஆண்டு சோல்பரி அரசியல் சீர்திருத்தங்களில் உள்ள 29 ஆவது சரத்தில் உள்ள 2 ஆவது பிரிவின்படி, இலங்கையில் சிறுபான்மை மக்களின் சுதந்திரமும், பாதுகாப்பும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதுகுறித்து, ஏன் பிரித்தானிய அரசு மீளாய்வு செய்யவில்லை?

எனவே, 2001 ஆம் ஆண்டு, பெப்ரவரி 28 ஆம் நாள், விடுதலைப்புலிகளை பிரித்தானியா தடை செய்தமைக்கு எதுவித அரசியல் காரணங்களையும் நியாயப்படுத்த முடியாது. விடுதலைப்புலிகள், பிரித்தானியாவில் எதுவித பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடவில்லை. நிதி சேகரிப்பு மட்டும்தான், தடை செய்யப்பட்டமைக்கான முக்கியக் காரணமாகக் காணப்படுகின்றது. தற்போது, ஒரு இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட ஈழத்தமிழர்கள், பிரித்தானியாவில் வாழ்கின்றார்கள். அவர்கள், தங்களது உடன்பிறப்புகள் இலங்கை அரசால் அழிக்கப்படும்போது, அவர்களுக்கு உதவிக்கரங்களை நீட்டுவதில் என்ன பிழை இருக்கின்றது? தமது நாடு, தமது மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அதற்காகப் போராடுகின்ற விடுதலை இயக்கங்களுக்கு உதவுவதில் என்ன தவறு இருக்கின்றது? இலங்கை அரசுக்குப் பிரித்தானியா உதவுகிறது என்றால், ஏன் ஈழத்தமிழர்கள் ஈழ விடுதலைப் போராளிகளுக்கு உதவக்கூடாது?

உண்மையில் பிரித்தானிய அரசு விடுதலைப்புலிகளைத் தடை செய்தமைக்கு அடிப்படைக் காரணம், அவர்கள் நாட்டுப் பணம், அவர்கள் நாட்டை விட்டுப் போகிறது என்ற பொருளாதார நலன் சம்பந்தப்பட்டதே ஆகும். பிரித்தானியாவைப் பின்பற்றி, 25 ஐரோப்பிய ஒன்றியக் கூட்டு நாடுகளும், விடுதலைப்புலிகள் மேல் தடை விதித்தன. 2006 ஆம் ஆண்டில், ட்ரகோனியன் (Draconian) சட்ட விதிகளைப் பயன்படுத்தி, கனடா, விடுதலைப்புலிகளைத் தடை செய்தது. இத்தடை விதிப்பு

நடவடிக்கைகளை உற்றுநோக்கும்போது, ஒன்று தெளிவாகப் புலனாகிறது. அந்தந்த நாடுகளின் அரசியல் நலன் என்பதிலும் பார்க்க, அவர்களின் பொருளாதார நலனே முக்கியத்துவம் பெறுவதாகக் காணப்படுகிறது. உண்மையில், விடுதலைப்புலிகள் மேல், மேற்கண்ட நாடுகள் தடை விதிப்பதற்கான எந்தவிதமான அதிகபட்ச தீவிரவாதச் செயல்களிலும், புலிகள் ஈடுபடவில்லை. உலகில் 195 நாடுகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் 30 நாடுகள் மட்டுமே விடுதலைப்புலிகள் மேல் தடை விதித்து உள்ளன. மிகுதி 165 நாடுகளும், தடை விதிக்கவில்லை. இலங்கையேகூட, மொத்தமாக நான்கு தடைகள் தடை விதிப்பதும், பின்னர் தங்களது அரசியல் இலாபம் கருதி மீள தடையை நீக்குவதுமாக, சதுரங்க விளையாட்டு ஆடியது. இலங்கையில் விடுதலைப்புலிகள் போராடுவதால், அவர்கள் மேல் தடை விதித்ததில், இலங்கை அரசின் வாதங்களில் நியாயம் இருக்கலாம். ஆனால், ராஜீவ் காந்தியை, இந்திய அரசில் செல்வாக்கு உள்ளவர்களே படுகொலை செய்துவிட்டு, அதைக் காரணமாக வைத்து விடுதலைப் புலிகளைத் தடை செய்வது, எந்த வகையில் நியாயம் ஆகும்?

சம்பந்தப்பட்ட சதிகாரர்கள், சட்டத்தின் பிடியில் இருந்து தப்ப வேண்டும் என்பதற்காகவே, ராஜீவ் காந்தியின் கொலைப்பழியை விடுதலைப்புலிகள் மேல் சுமத்தி, தடை செய்தார்கள். அமெரிக்கா, செப்டெம்பர் 11 க்கு முன்பே விடுதலைப்புலிகளைத் தடை செய்தது. ஆனால், விடுதலைப்புலிகளின் முன்னணி நிறுவனங்களை, அவரவர் செயல்பாடுகளில் ஈடுபடுவதற்குத் தடைகள் எதுவும் விதிக்கப்படவில்லை. அத்தோடு, 2006 ஆம் ஆண்டில், விடுதலைப்புலி உறுப்பினர்கள் என்று சந்தேகிக்கப்பட்டவர்களின் இராணுவ, ஆயுதக் கொள்வனவு நடவடிக்கைகளின் பின்தான் மேற்படி விடயத்தில் மிகவும் கட்டுப்பாடாக இருந்தார்கள். அதோடு, அமெரிக்காவின் வல்லாதிக்கத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகவே, இலங்கைப் பிரச்சினையில் தாங்கள் தலையிட வேண்டும் என்றும் அவர்கள் கருதி இருக்கின்றார்கள். மேலும், அமெரிக்காவில், பெருந்தொகையில் ஈழத்தமிழர்கள் அகதிகளாக இல்லை. ஆனால், ஐரோப்பிய நாடுகளில், நான்கு இலட்சத்துக்கு மேலாய் ஈழத்தமிழர்கள் வாழ்கின்றார்கள்; கனடாவில் மூன்று இலட்சத்துக்கும் மேல் உள்ளனர். ஈழத்தமிழர்கள் கடுமையான உழைப்பாளிகள். தங்கள் உழைப்பால் ஈட்டுகின்ற பணத்தை, கவனமாகச் சேமிக்கத் தெரிந்தவர்கள்.

அப்படிச் சேமிக்கின்ற பணத்தில், தமது தேசத்து விடுதலைக்காக அள்ளிக்கொடுக்கின்றார்கள். எனவே, தமது நாட்டின் தேசிய வருமானம், தமது நாட்டுக்குப் பயன்படாமல், வேறொரு நாட்டுக்குப் போவதை மேற்படி நாடுகளால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. மேலும், அவுஸ்ரேலியா,

நியூசீலேண்ட் போன்ற நாடுகளும், மேற்கூறிய சகல வழிகளிலும், சமமான அரசியல் பொருளாதாரக் கட்டுமானங்களையும், விழுமியங்களையும் கொண்ட நாடுகள் ஆகும். ஆனால், அங்கு ஈழத்தமிழர்கள் சிறிய தொகையினரே வாழ்கின்றார்கள். அதனால் போலும், அந்த நாடுகளில் புலிகள் இயக்கத்துக்குத் தடை விதிக்கப்படவில்லை.

விடுதலைப்புலிகளைத் தடை செய்யாத, ஏனைய 165 நாடுகளிலும், தமிழர்கள் இல்லையா? அல்லது அங்கெல்லாம் விடுதலைப்புலிகளுக்கான ஆதரவு இல்லையா? ஸ்கேண்டிநேவியன் நாடுகளின் நிலைப்பாடு, விடுதலைப் புலிகளுக்குத் தடை விதிப்பதில் என்னவாக இருக்கின்றது? மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் ஏன் தடை விதிக்கப்படவில்லை? எனவே, ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்குமிடத்து, மேற்கண்ட 30 நாடுகளில் தடை விதித்தமையானது, அவர்களுடைய பொருளாதார நலன் சார்ந்தவையே. மேலும், ஈழத்தமிழரின் பிரச்சினை, ஒரு இனப்பிரச்சினை அல்ல; அது ஒரு தேசியவாதப் பிரச்சினை என்ற தெளிவு இன்மையையும், விடுதலைப்புலிகள் ஒரு பயங்கரவாத அமைப்பு அல்ல; அது ஒரு சுதந்திரப் போராட்டத்துக்கான விடுதலை அமைப்பு என்று ஆழமாகப் பார்க்காது, அவசர அவசரமாக எடுக்கப்பட்ட விளைவுமாகும் என்று கூறுவதில் தவறு இருக்க முடியாது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில், ஒரு முக்கியச் சம்பவத்தைக் கூறுவதன்மூலம், மேற்படி கூற்றை நியாயப்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கும். அதாவது, 1947 இல் இலங்கை விடுதலை பெற்ற காலத்தில், இலங்கைக்கு அரசியல் சீர்திருத்தங்களை வழங்கிய சோல்பரி பிரபு, 1963 இல், பி.எச். ஃபாமர் (B.H. Farmer) என்பவர் எழுதிய, “Ceylon: A divide Nation” என்ற நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கி இருக்கின்றார். அதில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டு உள்ளார்:

“இந்த (சோல்பரி) ஆணைக்குழுவுக்கு, நிச்சயமாக, இந்த இரு இனங்களுக்கும் இடையே இருந்த, தொன்றுதொட்ட பகைமை பற்றி ஒரு வெறும் மேலோட்டமான அறிவே இருந்தது. ஆனால், பல நூற்றாண்டுக் காலத்தைக் கொண்டதொரு கொந்தளிப்பான வரலாற்றின் வருந்தத்தக்க பாதிப்பு பற்றி அழுத்தமாகக் குறிப்பிடுவதற்கு, திரு ஃபாமரின் நூல் கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்திருப்பின், அதற்குத் தமது தீர்வு பற்றி நம்பிக்கை குறைந்ததொன்றாகவே இருந்திருக்கக்கூடும்.” (29)

இதற்குமேல், மேற்கூறிய நாடுகளுக்குச் சொல்லக்கூடியது எதுவும் இல்லை.

அடிக்குறிப்புகள்:

Chapter 4

1. www.tamilcanadian.com retrieved on 28 February 2012.
2. Ibid.
3. Sivanayagam, op.cit., p.411.
4. The Sunday, 23 June 1991.
5. Rajendran, V., Rajiv's Padukolai, 1998, p.1.
6. Virakesari, March 1991.
7. Gunasingam, M., Interview by the Author, June 2011.
8. Ibid.
9. The Hindu, 27 July 1991.
10. Rajendran, op.cit
11. The Hindu, 5 December 1995.
12. May 17 Movement, 'Rajiv Gandhi's Assassination Report', Mumbai, 2011.
13. Rajendran, op.cit,
14. The Hindu, 5 December 1995.
15. India Today, 21 February 1997.
16. Ibid.
17. Outlook, 24 November 1997
18. Illustrated, 22-27 August 1992.
19. www.slembassyusa.org, Summer Press Release of 2006, retrieved on 18 March 2012.
20. Anand, J.P., 'Indian Ocean: Strategic Significance of Island Republics and Territories', IDSA, Vol.6, No.2, pp.551-552.
21. Manoharan, op.cit., p.357.
22. Ibid., p.359.
23. Kodikara, S.U., External Compulsions of South Asian Politics, New Delhi: Sage, 1993, p.16.
24. The Sun, 29 November 1984.
25. The Tamil Times, 15 June 1984.
26. Tripathi, D., Sri Lanka's Foreign Policy Dilemmas, London: RIIA, 1989, p.33.
27. The Sunday Times, 11 May 1986.
28. The Sunday Times, 11 May 1989.
29. Farmer, B.H., Ceylon: A Divided Nation, London: Oxford University Press, 1963, p.19.

அத்தியாயம் ஐந்து

அரசு பயங்கரவாதமும், இன அழிப்பும்!

“ஒரு தேசிய இனம், மற்றொரு இன ஆட்சியாளர்களால், அல்லது இன்னொரு நாட்டினரால் அடிமைப்படுத்தப்பட்டு, அவர்களின் அடிப்படை மனித உரிமைகள் யாவும் பறிக்கப்பட்டு, பாரபட்சமாக நடத்தப்படும்போது, அவர்கள் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற அடிப்படையில் பிரிந்து சென்று, தமது வாழ்வைத் தாமே அமைத்துக் கொள்ளத் தகுதி உடையவர்கள் ஆவர்.”

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின், சுதேச மக்களின் உரிமைப் பிரகடனத்தில், மேற்கண்ட உறுதிமொழி, மிகத் தெளிவாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு உள்ளது.⁽¹⁾ மேலும், ஒரு நாட்டின் சிறுபான்மையினரில் உரிமையின்படியும், அவ்வாறான ஒரு தேசிய இனம், தனது அரசியல் தலைவிதியைத் தாமே முடிவு செய்யவும் உரிமை உண்டு.

சுயநிர்ணய உரிமை பெற்ற ஒரு மக்கள் இனம் பின்வரும் பொதுவான குணாதிசயங்களைக் பெற்றவர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.⁽¹⁾ ஒரு பொதுவான வரலாற்று மரபு ⁽²⁾ தம்மை ஒரு தனி இனமாக கருதும் சுய அடையாளம் ⁽³⁾ ஒரு பொதுவான மொழி ⁽⁴⁾ ஒரு பொதுவான மதம் ⁽⁵⁾ ஒரு பொதுவான நிலவியல் தொடர்பு ⁽²⁾

எனவே, மேற்கூறப்பட்ட விதிமுறைகளின்படி, இலங்கைவாழ் தமிழர்கள், பௌத்த சிங்களப் பேரினவாத அரசிடம் இருந்து, சுயநிர்ணய அடிப்படையில் பிரிந்து சென்று, தமது வாழ்வை சுதந்திரமாக அமைத்துக்

கொள்வதற்கு, சட்டப்படி உரிமை உடையவர்கள் ஆவர். 2000 ஆண்டுகளுக்கும் மேலான, தனியான, தொடர்ச்சியான வரலாற்றுப் பாரம்பரியம், தனியான பாரம்பரியப் பிரதேசம், தனி மொழி, தனி மதம், தனிப்பட்ட பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், இன அடையாளம் ஆகிய அத்துணைத் தகுதிகளையும், இலங்கைத் தமிழர்கள் கொண்டு உள்ளனர். 1947 ஆம் ஆண்டு, சிங்கள தேசியவாத அரசு தலைவர்களால் வழங்கப்பட்ட தவறான புள்ளி விபரங்களின் அடிப்படையிலும், வாக்குறுதிகளின் அடிப்படையிலும், சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர் விதந்துரைத்த அரசியல் யாப்பை, பிரித்தானியப் பேரரசு ஏற்றுக்கொண்டது.

இலங்கை மக்களின் நிலைமையைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வதற்கான கால அவகாசம், சோல்பரி பிரபுவுக்கு, பிரித்தானிய அரசால் வழங்கப்படவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள, பருத்தித்துறை வாடி வீட்டில், சோல்பரி பிரபுவை, தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் சந்தித்து, தமிழரின் அரசியல் பிரச்சினைகளைத் தெளிவாக விளங்கப்படுத்தி உள்ளனர். அப்போது சோல்பரி பிரபு, தமிழர்களின் பிரச்சினையைத் தனியாகப் பார்ப்பதாகவும், அதற்கு உரிய முறைமையில் அரசியல் தீர்வுக்கான வழியை, பிரித்தானிய அரசிடம் தான் முன்வைப்பதாகவும், தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கு வாக்குறுதி அளித்து உள்ளார். பின்னர் அவர் கொழும்புக்குச் சென்றபோது, நிலைமைகளை அறிந்த சிங்கள அரசியல் தலைவர் டி.எஸ்.சேனநாயகே, வித்தியாசமான முறைமையில் சோல்பரி பிரபுவைக் கையாண்டார். சோல்பரி பிரபுவின் பலவீனங்களுக்கு, டி.எஸ்.சேனநாயகா தீனி போட்டு, அவரைத் தன்வயப்படுத்தி உள்ளார்.⁽³⁾

இதன் விளைவாக, பிரித்தானிய அரசு, தமிழர்கள் வைத்த கோரிக்கைகளைப் பின்தள்ளி, சோல்பரி பிரபுவின் பரிந்துரைகளை ஏற்று, சிங்களப் பெரும்பான்மையின் அரசு தலைவர்களிடம் இலங்கையின் ஆட்சிப்பொறுப்பைக் கையளித்தது. அதற்குப்பிறகு, மாறிமாறி ஆட்சிக்கு வந்த சிங்கள இனவாத, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி மற்றும் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசுகள், தமிழர்களின் சகல ஜனநாயக உரிமைகளையும் தொடர்ச்சியாகப் பறித்ததோடு, அவர்களை மிகவும் பாரபட்சமாக நடத்தியது. சோல்பரி பிரபு, தனது அரசியல் யாப்பில் பரிந்து உரைத்த, சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கின்ற 29:2 என்ற பிரிவு, சிங்கள அரசால் தூக்கி எறியப்பட்டது. தமிழர்களின் வடக்கு, கிழக்கு தாயகப் பிரதேசங்களை, தமது திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களின் மூலம், சிறிது சிறிதாகப் பறிக்கத் தொடங்கினர். இலங்கைத் தமிழர்களுள் ஐம்பது வீதத்துக்கும் சற்றுக் கூடுதலான தொகையினைக் கொண்ட, இந்தியத்

தமிழர்களின் குடி உரிமையையும், வாக்கு உரிமையையும், 1949 ஆம் ஆண்டு, சிங்கள அரசு திட்டமிட்டுப் பறித்தது. இதனால், நாடாளுமன்றத்தில் தமிழ் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை ஐம்பது வீதம் குறைக்கப்பட்டது. எழுபது வீதம் பெரும்பான்மையாக உள்ள சிங்கள மக்களின், சிங்கள மொழியை, 1956 இல் அரசு மொழியாக்கி, சமார் இருபது வீதம் தமிழ் பேசும் சிறுபான்மைத் தமிழர்களின் தமிழ் மொழியை உதாசீனப்படுத்தியது. அத்துடன், தமிழர்கள் சிங்கள மொழியைக் கற்க வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தியது. பௌத்த மதத்தை அரசாங்க மதமாக அறிவித்தது. இந்து, இஸ்லாம், கிறித்தவ மதங்கள் பின்தள்ளப்பட்டன.

திறமை அடிப்படையில், கூடுதலான தமிழ் மாணவர்கள் பல்கலைக்கழக உயர்கல்வியைப் பெறுவதைக் கண்டறிந்த சிங்கள அரசு, 1970 ஆம் ஆண்டு, கல்வியில் தரப்படுத்துதலை அறிமுகப்படுத்தி, தமிழ் மாணவர்களின் உயர்கல்வி வாய்ப்பைப் பறித்தது. அதேபோல், வேலைவாய்ப்பிலும் தமிழர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டார்கள். தனிச் சிங்கள மொழிச் சட்டத்தால், அரசு தொழில் புரிந்த பல தமிழர்கள், தமது தொழில் வாய்ப்புகளை இழந்தனர். வணிகத் தொழில் வாய்ப்புகளிலும், அதிக பாரபட்சம் காட்டப்பட்டதால், தமிழர்கள் வேலைவாய்ப்புகளை இழந்து வீதிகளில் அலைந்து திரிந்தனர்.

இலங்கைக்கு விடுதலை வழங்கப்பட்டபோது, வடக்கில் காங்கேசன்துறையில் சிமெண்ட் தொழிற்சாலை, பரந்தனில் இரசாயன உற்பத்தி ஆலை, கிழக்கில் வாழைச்சேனையில் காகிதத் தொழிற்சாலை அமைத்துத் தருவதாக, சிங்களத்தலைவர்கள் உறுதிமொழி அளித்தனர். அதன்படியே, அத் தொழிற்சாலைகளையும் அமைத்தனர். அத்தோடு சரி. அதற்குப்பிறகு, தமிழர்களின் பிரதேசமாகிய வடக்கு, கிழக்கில், சாலைகளையோ, தொழிற்சாலைகளையோ, உள்கட்டுமானங்களையோ எதையும் அமைக்கவில்லை. ஆனால், சிங்களப் பகுதிகளில், வெளிநாடுகளின் உதவியுடன் கல்லேயா குடியேற்றத் திட்டம், மகாவலி அபிவிருத்தித் திட்டம் போன்ற பாரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களையும், பாரிய குளங்களையும் அமைத்து, அங்கே பசுமைப் புரட்சியை ஏற்படுத்தினார்கள். தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் ஒருசில குளங்களை மட்டுமே சீரமைத்தனர். வேறு எதுவிதமான பாரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களையும் ஏற்படுத்தவில்லை. சிங்களப் பிரதேசங்களில், புதிய தொடர்வண்டிப் பாதைகள், போக்குவரத்துச் சாலைகளை அமைத்தனர். ஆனால், தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட தொடர்வண்டிப் பாதைகளைத் தவிர, அதற்கு அப்பால் ஒரு அடி கூட தொடர்வண்டிப் பாதைகளோ, வேறு

போக்குவரத்து வீதிகளோ, சிங்கள அரசுகள் அமைக்கவில்லை. தமிழர்கள் வேலைவாய்ப்புகளையும் இழந்த நிலையில், போதிய வருமானம் இன்மையால், பாரிய பொருளாதார நெருக்கடியை எதிர்கொண்டனர். வறுமைக்கோட்டுக்குக் கீழே தள்ளப்பட்டனர்.

சிங்கள ஆட்சியாளர்களின் இத்தகைய பாரபட்சங்களை, ஜனநாயக வழிகளில் எடுத்து உரைத்த தமிழ் அரசியல்வாதிகள், சிங்களக் காதையர்களால் படுமோசமாகத் தாக்கப்பட்டனர். பல தலைவர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். அதனையும் எதிர்த்து, தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் அறவழியில் போராட்டங்களை நடத்தினார்கள். எனவே, சிங்களத் தலைவர்கள், தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுடன் சில உடன்படிக்கைகளில் கைச்சாத்திட்டனர். ஆயினும், பின்னர் அந்த உடன்படிக்கைகளை நிறைவேற்றாது, கிழித்து எறிந்தனர்.

சிங்கள இனவாத அரசும், சிங்களத்தலைவர்களும், தமிழர்களுக்கு எதிரான இனக்கலவரத்தைத் தூண்டி, இராணுவம், காவல் படையினரும், சிங்களக் காதையர்களும் சேர்ந்து, 1956, 1958, 1977, 1979, 1981, 1983 களில், தமிழர்களைத் தாக்கினர். பல்லாயிரக்கணக்கானவர்களைக் கொன்று குவித்தனர். தமிழர்களைப் பூண்டோடு அழிப்பதற்கு, சிங்களத் தேசியவாதிகளிடம் உள்ள தாழ்வு மனப்பான்மையும், இயற்கையான அச்சமுமே அடிப்படைக் காரணங்களாக இருக்கலாம். சிங்கள இனமோ, மொழியோ, உலகில் வேறு எந்த நாடுகளிலும் இல்லை என்பதால், இலங்கையை முழு சிங்கள தேசமாக மாற்ற வேண்டும் என்பதே, சிங்களத் தேசியவாதிகளின் அடிப்படைக் கொள்கை ஆகும். அத்தோடு, அண்டை நாடான இந்தியாவில் ஏழு கோடி தமிழ் மக்கள் இருப்பதும், அவர்கள் இலங்கைத் தமிழர்களுடன் மொழி, மத, கலாசார, பண்பாடு, வரலாற்று அடிப்படையில், பண்டைக்காலந்தொட்டே ஒன்றுப்பட்டவர்கள் என்ற இயற்கையான அச்சமும், சிங்களத் தேசியவாதிகளை ஆட்டிப் படைக்கின்றது.

குறுகிய நோக்கம்

இலங்கையின் இரண்டு முக்கிய சிங்கள அரசியல் கட்சிகளான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும், ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியும், ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பிடிப்பதற்காக, சிங்கள மக்களின் பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெறுவதற்காக, தமிழருக்கு எதிரான இனவாதத்தைத் தூண்டி வருகின்றனர். தவிர, நாட்டையும், மக்களையும் முன்னேற்றுவதற்கான பாரிய

திட்டங்களையோ, கொள்கைகளையோ முன்வைத்தது கிடையாது. கூடவே, ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஐதீகக் கதைகளையும், ஹிட்லர் பாணியிலான 'சிங்களம் ஒரு தூய இனம்' என்ற இனவாதக் கோட்பாட்டையுமே பரப்புரையாக முன்வைத்து ஆட்சி பீடம் ஏறினார்கள் என்பதையே, இதுவரையிலும் நடந்த தேர்தல்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. கல்வியில் பின்தங்கிய பெரும்பாலான சிங்கள மக்களை, மேற்படி முழுக்கங்களை முன்வைத்தே, சிங்களத் தலைவர்கள் இலகுவாக ஏமாற்றி வருகின்றனர். அவர்களுக்கு இடையேயான அதிகார வெறிப்போராட்டத்தில் தமிழ் மக்கள் அகப்பட்டுக் கொண்டார்கள். குறுகிய அரசியல் இலாபத்திற்காக, இனவாதத்தைப் பயன்படுத்தி, ஆட்சி பீடம் ஏறத் தொடங்கிய சிங்கள அரசியல்வாதிகளால், அதில் இருந்து விடுபட முடியவில்லை. உண்மையான, தொலைநோக்குப் பார்வை கொண்ட சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள், இலங்கை அரசு கட்டிலில் அமர்ந்து இருந்தால், இலங்கை இன்று சிங்கப்பூரை விட எவ்வளவோ முன்னேறி இருக்கும். ஆனால், அத்தகைய தலைவர்கள், அந்த மண்ணில் இதுவரை தோன்றவில்லை.

சிங்களப் பேரினவாத ஆட்சியாளர்கள் மேற்கொண்ட தமிழ் இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளால், ஆயுதம் ஏந்திப் போராட வேண்டிய கட்டாயத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட்டபோதிலும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள், சிங்கள இராணுவம், காவல்துறை, வான்படை, கடற்படைகளை எதிர்த்துப் போராடினார்களே தவிர, அடித்தட்டு சிங்கள மக்களுக்கு எந்தக் கெடுதலும் செய்யவில்லை. ஒருசில வேளைகளில் மட்டுமே, சிங்களப் பொதுமக்கள், விடுதலைப்புலிகளால் கொல்லப்பட்டு உள்ளனர். ஆனால், ஆராய்ந்து பார்க்கும்பொழுது, அவ்வாறு கொல்லப்பட்டவர்கள், ஒன்றில் சிங்களக் கூலிப்படையாக இருந்திருக்கிறார்கள்; அல்லது, தமிழ் பிரதேசங்களில் சிங்கள அரசினால் திட்டமிட்டுக் குடியேற்றப்பட்ட காதையர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். மேலும், விடுதலைப்புலிகள், எந்த ஒரு சிங்கள இனப்பெண்ணையும் கற்பழித்ததாகவோ அல்லது பாலியல் வன்கொடுமை செய்ததாகவோ வரலாறு இல்லை. சிங்களப் பிரதேசங்களில் உள்ள கல்வி நிலையங்களையோ, கலாசார நிலையங்களையோ, பௌத்த விகாரைகளையோ, சிங்களவர்களின் கடைகள், வீடுகளையோ தாக்கி அழிக்கவில்லை. அதையும் மீறி, சூழ்நிலைகளால், ஒருசில சம்பவங்கள் நடைபெற்று உள்ளன.

மேலும், விடுதலைப்புலிகள், சிங்கள அரசின் இராணுவ மையங்களையே குறிவைத்துத் தாக்கினர். விமான தளங்களையும், பொருளாதார மையங்களையும் தகர்த்தனர். இதையெல்லாம் வெற்றிகரமாகச் செய்த

அவர்களுக்கு, சிங்கள மக்கள் வாழும் பகுதிகளையோ அல்லது கொழும்பு, கண்டி போன்ற பெருநகரங்களையோ தாக்குவது இயலாத ஒன்று அல்ல. ஆனால், அவர்கள் அவ்வாறு செய்யவில்லை. காரணம், சிங்கள மக்களை எதிர்த்துத் தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள் போராடவில்லை.

சிங்கள அரசையும், இராணுவத்தையும் மட்டுமே எதிர்த்துப் போராடினார்கள். தாங்கள் சிறைப்பிடித்த சிங்களச் சிப்பாய்களை, மிகவும் கௌரவமாக நடத்தினர். அவர்களால் விடுவிக்கப்பட்ட சிங்களக் கைதிகளே, இதனை செய்தியாளர்களிடம் கூறி இருக்கின்றார்கள்.

ஆனால், தமிழ் ஈழ விடுதலைக்கு எதிராக, தமிழ் ஈழ இலட்சியத்துக்கு எதிராக, சிங்களவர்களோ, தமிழர்களோ அல்லது வேறு இயக்கங்களைச் சார்ந்த விடுதலைப் போராளிகளோ செயல்பட்டால், அதனைப் பாரிய குற்றமாகக் கருதி, விடுதலைப்புலிகள் தண்டித்து இருக்கின்றார்கள். இது அவர்களுடைய யுத்த தர்மமாகவே இருந்தது. தமிழ் ஈழ இலட்சியத்துக்காகவே அன்றி, அவர்கள் தங்கள் படைபலத்தை வேறு எந்த நோக்கத்துக்கும் பயன்படுத்தவில்லை.

தமிழ் தேசியம், தமிழ் மக்களின் பாதுகாப்பு, ஈழ விடுதலை ஆகிய மூன்றுமே அவர்களுடைய குறிக்கோளாக இருந்தது. அவ்வாறாயின், தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளை எவ்வாறு ஒரு பயங்கரவாத அமைப்பு என்று இலங்கை அரசும், ஏனைய உலக நாடுகளும் முத்திரை குத்தின? இந்தக் கேள்விக்கு, இலங்கை அரசு தமிழ் ஈழ மக்களின் பொருட்டு நிகழ்த்திய அல்லது தமிழ் ஈழ விடுதலை அமைப்புகள் மீது நடத்திய பல்வேறுபட்ட செயல்பாடுகளை, ஆதாரங்களுடன் வெளிக்கொணருவதன் மூலம், சில முக்கியமான உண்மைகள் வெளிவரக்கூடியதாக இருக்கும்.

அரசு பயங்கரவாதம் பற்றிய விளக்கத்தை, முதலில் சுருக்கமாகவும், இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளைச் சற்று ஆழமாகவும் பார்க்க வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது.

இனப்படுகொலை, இன அழிப்பு

இனப்படுகொலை (Genocide), இன அழிப்பு (Ethnic Cleansing), இவ்விரண்டு சொற்களுக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாடுகள் யாவை?

தீவிரவாதம் என்பதை, பிரிட்டானிக்கா கலைக்களஞ்சியம், பின்வருமாறு விளக்குகின்றது:

“திட்டமிட்ட முறையில் வன்முறையைப் பரப்பி, அதன் மூலம் ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் மத்தியில் பீதியை உருவாக்கி, அதன் மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல் நோக்கத்தை அடைய முற்படுதல் என்றும், தீவிரவாதம் என்றால் என்ன என்பதை சட்டரீதியாக எல்லா அதிகார எல்லைகளும் விளக்கவில்லை. இதே கலைக்களஞ்சியம் மேலும் கூறுவதாவது. அரசு பயங்கரவாதம் அல்லது அரசு பயங்கரவாதம் என்று பல இடங்களில் கூறப்படும் ஸ்தாபன பயங்கரவாதம் என்பது, அரசோ அதன் பிரிவுகளோ, அரசுக்குள்ளேயோ அல்லது ஒரு அந்நிய அரசையோ அல்லது ஒரு குழுவையோ எதிர்த்துச் செயல்படுவது⁽⁴⁾

என்று வர்ணிக்கின்றது. பல அறிஞர்கள், “பயங்கரவாதம் என்ற பதம், அரசின் செயல்களுக்கும் பொருத்த முடியும் என்று கருதுகின்றனர். சர்வதேச நிறுவனங்கள், தனியார் நிறுவனங்கள் மற்றும் அறிஞர்கள் உள்ளிட்ட பலர், இந்தச் சொல்லாடல், அரசு தவிர்த்த பிறருக்கு மட்டுமே பொருந்துமென எண்ணுகின்றனர். வரலாற்று ரீதியாக, தீவிரவாதம் என்ற சொல், அரசானது தனது குடிமக்களுக்கு எதிராக எடுக்கும் நடவடிக்கைகளைக் குறிக்கவே பயன்படுத்தப்பட்டது. குஸ் மார்ட்டின் என்ற அறிஞர், அரசு பயங்கரவாதத்தை விவரிக்கையில், “அரசோ, அரசு சார்பான நிறுவனங்களோ, நபர்களோ, தமக்கு உள்ளதாகக் கருதும் ஆபத்துக்கு எதிர்வினையாக, உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுச் சக்திகளுக்கு எதிராகச் செய்யும் பயங்கரவாதம் என்று வர்ணிக்கின்றார்.”⁽⁵⁾

நோவம் சோம்ஸ்கி, அரசு பயங்கரவாதத்தை வர்ணிக்கையில், “அது நாடுகளோ, அரசுகளோ அதன் முகவர்களோ அல்லது நண்பர்களோ செய்யும் பயங்கரவாதச் செயலாகக்” கூறுகிறார்.⁽⁶⁾

அரசு வன்முறையானது, ஒரு நீண்ட வரலாற்றை உடையது. பிரான்சில் நடந்தது போன்ற முன்மாதிரிகள், தீவிரவாதத்தின் அரசனாக, 1795 இல் இருந்துள்ளது.⁽⁷⁾ அதற்குப் பிந்தைய காலங்களிலும், ஜெர்மனியின் நாஜிப் படைகள் புரிந்ததைப் போன்ற எடுத்துக்காட்டுகள் உண்டு. குவெர்னிகா குண்டுவீச்சு, பயங்கரவாதமாகவே அழைக்கப்படுகின்றது.⁽⁸⁾ இலண்டன், டிரெஸ்டன், ஹிரோஷிமா நகரங்கள் மீது இரண்டாம் உலகப் போரின்போது குண்டுகள் வீசப்பட்ட சம்பவங்களும், அரசு பயங்கரவாதத்தில் அடங்கும்.⁽⁹⁾

இருபத்தோராம் நூற்றாண்டைப் பொறுத்தவரை, மிகவும் வழமையான எடுத்துக்காட்டு, இலங்கையின் அரசு வன்முறையே ஆகும். 2006 இல் அமைதிப் பேச்சுவார்த்தைகள் தோல்வி அடைந்தபிறகு, ஆசிய மனித உரிமை

மையம் (Asian Centre of Human Rights-ACHR) மனித உரிமைக்கான பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் (University Teachers for Human Rights- UTHR) போன்ற மனித உரிமை அமைப்புகள், இலங்கை அரசானது விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிரான தனது நடவடிக்கைகளின் பகுதியாக அரசு வன்முறையைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு விட்டதாகக் குற்றம் சாட்டின.

எனவே, மேற்கண்ட விளக்கங்களின் அடிப்படையில், ஒரு அரசு, தனது மக்கள் மீதோ அல்லது வேறு ஒரு இனத்தின் மீதோ, தனது அதிகாரத்தையும், ஆட்சியையும் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்காக அல்லது தனது இனத்தை மட்டும் தூய்மைப்படுத்துவதற்காக, தனது சொந்த இராணுவத்தையோ அல்லது தனக்குச் சார்பான குழுக்களையோ பாவித்து, சிறுபான்மை இன மக்கள் மீது பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்கின்றதாயின், அது அரசு பயங்கரவாதம் ஆகும்.

தேசிய பாதுகாப்பு, ஒருமைப்பாடு போன்ற காரணங்களைக் கூறியே, அரசுகள் தமது பயங்கரவாதச் செயல்களை நியாயப்படுத்துகின்றன. ஈவு, இரக்கம் அற்ற வகையில் மக்களைக் கொன்று குவிப்பது, அந்த உடல்களை ஒன்றாகப் போட்டுப் புதைப்பது, மனம் போன போக்கில் தன்னிச்சையாக பொதுமக்களைக் கைது செய்து பலவகையான கொடூரமான சித்திரவதைகளுக்கு உட்படுத்துவது, சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட மக்களை, வெளியில் தெரியாதவாறு கொன்று குவிப்பது அல்லது காணாமல் போகச் செய்வது, கற்பழிப்பு மற்றும் பாலியல் வன்கொடுமைகளை நிகழ்த்துவது, மக்களின் வீடுகள், கடைகள், சொத்துகளை அழிப்பது, வேண்டுமென்றே மக்கள் வாழும் இடங்களில் இராணுவத் தாக்குதல்கள் மூலம் அழிவுகளை ஏற்படுத்துவது போன்ற கொடூரமான நடவடிக்கைகளைச் செய்யும் ஒரு அரசை, பயங்கரவாத அரசு என்ற அடைமொழிக்குள் பொதுவாக உட்படுத்த முடியும்.

இலங்கை அரசு, மேற்கூறப்பட்ட பாணியிலான செயல்பாடுகளில் கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக ஈடுபட்டு வருவதாக, பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களும், மனித உரிமை நிறுவனங்களும், அரசு சார்பு அற்ற நிறுவனங்களும், பிற நாடுகளும் குற்றம் சாட்டி வருகின்றன.

எனவே, இலங்கை விடுதலை பெற்றது முதல் இன்றுவரையும், ஈழத்தமிழ் இனத்துக்கு எதிராகவும், விடுதலைப் போராளிகளுக்கு எதிராகவும் இலங்கை அரசு நடத்திய கொடூரமான சம்பவங்களில், மிக முக்கியமானவைகளை மட்டும், கால அடிப்படையில் அணுகி ஆராய நேரிடுகிறது.

அரசு பயங்கரவாதம் பற்றி ஆய்வு செய்யும்போது, கூடவே தமிழ் மக்கள் மீதான அரசின் நடவடிக்கைகள், ஒரு இனப்படுகொலையா? அல்லது இன அழிப்பா? என்ற விடயமும் ஒன்றுசேரப் பார்க்கப்பட வேண்டியதாகிறது. இதற்கான, தெளிவான விளக்கத்தையும் முன்வைக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது.

இனப்படுகொலை அல்லது இன அழிப்பு பற்றிய எந்த விவாதமும், அதன் பிரிவுசார் புலமை கொண்டு விவாதிக்கும்போதும், அது தொடர்பான சரியான எடுத்துக்காட்டுகளை நோக்கும்போதும், அதன் தன்மை மிகவும் வெளிப்படையாகத் தெரிய வரும். ஆனால், இன்றைய தருணத்தில், இந்த இரு பதங்களும், முன்பை விடவும் சிக்கலான வரலாற்றுப் பின்னணி, பயங்கரவாதிகளின் நோக்கத்தைப் பற்றிய, கூடுதல் தெளிவு ஆகியவற்றை வேண்டுகின்றன. இனப்படுகொலை என்பது, “ஒரு இன, அரசியல் அல்லது கலாச்சாரக் குழுவை முனைந்தும், திட்டமிட்டும் அழிக்கும் செயல்” ஆகும். இன அழிப்பு என்பது, “வேண்டாத ஒரு இனத்தை, இந்த சமுதாயத்தை விட்டு ஒழிக்கும் வேலையை, இனப்படுகொலையின் மூலமாகவோ, வலுக்கட்டாயக் குடியமர்த்தல் மூலமாகவோ செய்து முடிப்பது” ஆகும்.

இந்த விளக்கமானது, இனப்படுகொலை அல்லது கட்டாய இடப்பெயர்வு ஆகியவற்றைக் கடந்த, பரந்த விரிந்த பொருளைத் தன்னகத்தே கொண்டது ஆகும். “ஒரு இன, அரசியல் அல்லது கலாச்சாரக் குழுவை முனைந்தும், திட்டமிட்டு அழிக்கும் செயல்” என்ற விளக்கத்தின் அடிப்படையில், இனப்படுகொலை என்ற பதத்தைப் பார்க்கும்போது, இன அல்லது மத அடிப்படையில், மக்கள் கொத்துக் கொத்தாகக் கொடூரமான, துரதிர்ஷ்டவசமான முறையில் கொல்லப்பட்ட இரண்டாம் உலகப் போரின் இனப்படுகொலைகளே நினைவுக்கு வரும்.⁽¹⁰⁾

இன அழிப்பு என்பது, ஒரு அரசியல் அல்லது சமூக மத குழு, இன்னொரு மத, இன அல்லது அரசியல் குழுவைத் திட்டமிட்ட செயல்கள் மூலமும், நெருக்குதல் மூலமும் அழிக்க நினைப்பது ஆகும். ஒரு இனக்குழுவை அழிப்பதற்கு, திட்டமிட்ட கட்டாய இடப்பெயர்ச்சிக்கு உட்படுத்துதல் மற்றும் படுகொலைகள் செய்து சிறுபான்மை மக்கள் மத்தியில் பீதியை ஏற்படுத்தி, அவர்களை ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தை விட்டு வெளியேறச் செய்வது இன அழிப்பு என்று பார்க்கும்போது, அது யூதர்களை ஹிட்லரின் உத்தரவின் பேரில் படுகொலை செய்து, ஜெர்மனியிலும், ஐரோப்பாவின் பிற நாடுகளில் இருந்தும் இரண்டாம் உலகப் போரின் போது அழித்தமையே நினைவுக்கு வரும்.

சுமார் 60 இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட யூத மக்களைக் கொன்றுள்ளதைக் கணக்கில் கொள்ளும்போது, இது வெறும் இன அழிப்பு அல்ல; இது ஒரு இனப்படுகொலை என்பதை உணர்ந்து கொள்ளலாம். இந்தஇனப்படுகொலையை நிறைவேற்றப் பயன்படுத்திய முறைகள் என்று நோக்குகையில், அதில் சித்திரவதை செய்தல், முறையற்ற கைதுகள், தூக்குகள், தாக்குதல்கள், கற்பழிப்புகள், கட்டாய வெளியேற்றங்கள், கொள்ளையடித்தல், சொத்துக்களை நாசப்படுத்துவது ஆகியவை இதில் அடங்கும்.

ஒற்றை இன மக்களை மட்டுமே ஒரு நிலத்தில் வாழ அனுமதிக்கும் நோக்கோடு, மற்ற இன மக்களை பீதியை உண்டாக்கி, அந்த நிலப்பரப்பில் இருந்து விரட்டுவதே அதன் நோக்கமாக இருக்க முடியும். இது, மிரட்டுதல், கட்டாயமாக வெளியேற்றுதல், வேண்டாத இன மக்களைக் கொல்லுதல் தொடங்கி, அவர்களது பிரதான இயற்பியல் மற்றும் கலாச்சாரச் சின்னங்களை, பொருட்களை அழிப்பது என்ற அடிப்படையில், அவர்களது வழிபாட்டுத் தலங்கள், கல்லறைகள், கலை மற்றும் வரலாற்று ஆவணங்கள், வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்கள், கட்டிடங்கள், நூலகங்கள், கலாச்சார மையங்கள் மற்றும் பலவற்றை அழிப்பது இதில் அடங்கும்.

எனவே, இனப்படுகொலை மற்றும் இன அழிப்பு ஆகிய இரண்டுமே, வெறுப்பையும், பொறாமைமையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஒரு குறிப்பிட்ட புவியியல் வெளியில் இருந்து, ஒரு மாற்று இன மக்களை வெளியேற்ற நடக்கும் செயல்கள் ஆகும். இனப்படுகொலைக்கும், இன அழிப்புக்கும் சிறிய மாறுபாடு உண்டு. இன அழிப்பு, வெளியேற்றுவதற்குப் பயன்படும் பல முறைகளில், கொலையை ஒன்றாகக் கொண்டது. இனப்படுகொலை என்பது, பாரிய அளவிலான படுகொலையை மட்டுமே குறிப்பது ஆகும். இந்த விளக்கங்களின் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, பெரும்பான்மையான, பாரிய படுகொலைகளும், கட்டாய வெளியேற்றங்களும், இந்த இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றில் அடங்குபவை ஆகும். இந்த அடிப்படையில், இன அழிப்பாகக் கருத வேண்டியவை, 1915-1916 இல் துருக்கியின் அர்மேனியப் படுகொலைகள், யூதர்கள், 1290 இல் இங்கிலாந்தில் இருந்தும், 1306இல் பிரான்சில் இருந்தும், 1349-1360 காலத்தில் ஹங்கேரியில் இருந்தும், 1394-1440 காலப் பகுதியில் புரோவேஞ்சில் இருந்தும், 1421இல் ஆஸ்திரியாவில் இருந்தும், 1445 இல் லித்துவேனியாவில் இருந்தும், 1494 இல் கிராக்கொவில் இருந்தும், 1497 இல் போர்ச்சுகலில் இருந்தும், வெளியேற்றப்பட்டது ஆகியவை ஆகும்.

1939-40 களில், ஐரோப்பிய யூதர்களை, நாஜி படைகள் செய்த படுகொலையும், இரண்டாம் உலகப் போரின் இறுதியில், ஜெர்மானியர்கள், போலந்து மற்றும் செக்கோஸ்லோவேகியா ஆகியவற்றில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டது, என சிறுபான்மைகள், காகசஸ் மற்றும் கிரைமியாவில் இருந்து சோவியத் ஒன்றியத்தின் மூலம் வெளியேற்றிய நிகழ்வு மற்றும் யூகோசுலோவியா, ருவாண்ட ஆகியவற்றில் நிகழ்ந்த பெரும் எண்ணிக்கையிலான படுகொலைகள் மற்றும் கட்டாய வெளியேற்றங்கள் ஆகியவை இதில் அடங்கும்.

மேலே குறிப்பிட்ட விடயங்கள், இனப்படுகொலை, இனஅழிப்பு ஆகிய இரு பயங்கரவாதச் செயல்பாடுகள் பற்றிய விளக்கத்தையும், தெளிவையும் ஏற்படுத்துகிறது.

கால அடிப்படையில், தமிழ் இன அழிப்புத் தொடர்பான முக்கியச் சம்பவங்கள் மட்டுமே இந்த ஆய்வில் இடம் பெறுகின்றது. மேலும், பல்வேறுபட்ட காலகட்டங்களில், தொடர்ச்சியாக நடந்தேறிய தமிழ் இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள் பற்றிய விவரங்கள், இந்த அத்தியாயத்தில் கோடிட்டுக் காட்டப்படும். 1948 களில் இருந்து, சட்டரீதியாக தமிழர்களின் நாடாளுமன்றப் பலத்தைக் குறைத்த நடவடிக்கையில் இருந்து, சிங்கள அரசு மேலும் முன்னேறி தமிழர்களை எந்த எந்த வழிகளில் எல்லாம் அழிக்க முடியுமோ, அந்த அந்த வழிகளில் எல்லாம் தமிழ் இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு உள்ளது என்பதை, ஆதாரங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. எனவே, எத்தனை ஆண்கள், பெண்கள், வயோதிபர்கள், குழந்தைகள், அரச ஊழியர்கள், கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக, சிங்கள இனவாத அரசினால் கொல்லப்பட்ட விவரங்களையும், இந்த ஆய்வு கொண்டு இருக்கும். இத்தரவுகள், மிகவும் நம்பகமான ஆய்வுகளிலும், அறிக்கைகளில் இருந்தும் எடுக்கப்பட்டவை ஆகும்.

இத்தரவுகள், மொத்தமாக எத்தனை தமிழ் உயிர்கள், சிங்கள இனவாத அரசினால் பறிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன என்பதைச் சரியாகக் கூற முடியாது போனாலும், முடியுமான வரை பெறக்கூடிய தரவுகளை, இந்த ஆய்வின் மூலம் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வர முயற்சிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. அத்தோடு, எத்தனை மக்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டார்கள், எத்தனை மக்கள் நாட்டை விட்டு ஓடி, பிறநாடுகளில் வாழுகின்றார்கள் என்பது பற்றிய தரவுகளையும், முடியுமானவரை இந்த ஆய்வில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டு இருக்கின்றன.

தமிழர்களுடைய வீடுகள், சொத்துகள், சிங்கள இனவாத அரசின் நடவடிக்கையாலும், சிங்கள இனவெறியர்களாலும் எரித்துச் சாம்பலாக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. இவை போன்ற விபரங்களும் இதில் அடக்கப்படுகின்றன. பருவம் அடையாத இளம் பெண்கள் தொடக்கம், வயோதிப மாது வரையும் உள்ள பெண்கள், சிங்கள இராணுவத்தாலும், சிங்களக் காதையர்களாலும் கற்பழிக்கப்பட்டும், கொலை செய்யப்பட்டும் உள்ள முக்கியமான கொடூர நிகழ்வுகளும், வெளிக்கொண்டு வரப்படும். தமிழர்களுடைய கலாச்சார மையங்கள், அறிவுப் பொக்கிசங்கள், கல்வி நிலையங்கள், இந்துக் கோவில்கள், கிறித்தவத் தேவாலயங்கள் போன்றவை குண்டு வைத்தும், ஷெல் தாக்குதல்களாலும், எரியூட்டியும் அழிக்கப்பட்ட மிக மோசமான கலாச்சாரப் படுகொலைகளும், வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வரப்படும். தமிழர்களின் மொழி, கல்வி, தொழில் வாய்ப்புகள், எவ்வாறு சட்ட மூலம் வழியாகவும், முறைமுகமான நடவடிக்கைகள் வழியாகவும், சிங்கள அரசினால் பறிக்கப்பட்ட விடயங்கள் ஆராயப்படும். தமிழர்களின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதார அடித்தளத்தை எவ்வாறு சிங்கள அரசு திட்டமிட்டு, அடியோடு அதனை அழித்தது பற்றியும் கலந்துரையாடப்படும். தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசங்கள், எவ்வாறு திட்டமிட்டு சிங்கள அரசினால் பறிக்கப்பட்டு, அங்கு சிங்களக் காதையர்களையும், போர்க் கைதிகளையும் இராணுவத்தையும் குடியேற்றிய முக்கியமான செயல் திட்டங்களும், புடம் போட்டுக் காட்டப்படும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அவசர காலச் சட்டம், பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் போன்ற படு கொடூரமான சட்டங்களை, நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றி, தமிழ் இளைஞர்கள், இளம் பெண்கள், கல்விமான்கள், ஊடகவியலாளர்கள், தேசப்பற்றாளர்களை, எப்படி சிங்கள இராணுவம் அழித்து ஒழித்து என்பது பற்றி, முக்கியமான சம்பவங்களின் ஊடாக, அந்த நிலைமைகள் வெளிக்கொண்டு வரப்படுகிறது.

தமிழ்ப் போராட்டக் குழுக்களுடன் நேரடியான போரில் ஈடுபட முடியாத சிங்கள அரசு, தனது இராஜதந்திரோபாயங்களையும், நயவஞ்சகமான கொள்கைகளில் முலம் இந்தியப் படைகளை, சமாதானப் படைகள் என்ற போர்வையில் இலங்கைக்கு வரவழைத்து, இறுதியில் தமிழ்ப் போராளிகளோடு போரிட வைத்தது. இதுவரை இலங்கை அரசும், இலங்கை இராணுவமும், தமிழருக்கு எதிராக நடத்திய அத்தனை இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளையும், 1987 தொடக்கம் 1989 வரையான காலகட்டங்களில், இந்திய இராணுவமும் செய்து முடித்தது. அதனைத் தொடர்ந்து, 1990 களில் இருந்து, பல்வேறுபட்ட சமாதான முயற்சிகளை, இலங்கை அரசு,

விடுதலைப்புலிகளுடன் தந்திரமாக ஏற்படுத்தி, அந்நிலைமைகளைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி, தமிழ் மக்களைக் கொன்று குவித்தது பற்றியும், மிகச் சுருக்கமாகவேனும் ஆய்வு செய்யப்படுகிறது.

இதன் அடிப்படையில், இலங்கையில் தமிழர்கள் மேல், சிங்கள அரசும், இராணுவமும், காவல்படைகளும் மேற்கொண்ட அழிவுகளும், கொலைகளும், ஒரு இனப்படுகொலை என்று நோக்குவதிலும் பார்க்க, அதனை ஒரு இன அழிப்பு நடவடிக்கை என்று நோக்குவதே பொருத்தமாக இருக்கும்.

இன அழிப்பு அரசியல் நடவடிக்கைகள்

1947 ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகை அறிக்கையின்படி, இலங்கையில் பெரும்பான்மைச் சிங்களவர் 70 வீதம், சிறுபான்மைத் தமிழர் 23 வீதம், ஏனைய சிறிய சிறுபான்மை இனங்களாகிய தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்கள், பறங்கியர், மலேயர் மற்றும் பிரித்தானியர் போன்றோர் 7 வீதமாகவும் காணப்பட்டனர்.⁽¹²⁾ பெரும்பான்மை சிங்களவர்களிடையே, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி மற்றும் சில இடதுசாரிக் கட்சிகள் காணப்பட்டன. எனவே, நாடாளுமன்றத்துக்கான தேர்தல் வரும்போது, சிங்களப் பெரும்பான்மையினரின் வாக்குகள், மேற்கூறப்பட்ட இரண்டு பிரதான கட்சிகளுக்கும், மற்றைய இடதுசாரிக் கட்சிகளுக்குமாக மூன்றுவகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. எனவே, ஏதேனும் ஒரு கட்சி ஆட்சி பீடம் ஏற வேண்டுமெனில், முதலில் இடதுசாரிக் கட்சிகள் அல்லது முஸ்லிம் கட்சிகளின் ஆதரவைப் பெற வேண்டும்.

ஆனால், அக்கட்சிகளின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவே. எனவே, சிறுபான்மைக் கட்சியான தமிழ்க் கட்சிகளின் உறுப்பினர்களின் ஆதரவு தேவைப்படுகின்றது. 1947 இல், டி.எஸ். சேனநாயகே, முதலாவது நாடாளுமன்றத்தில் ஆட்சி அமைத்தபோதும், 1960 இல், அவரது மகன் டட்லி சேனநாயகா தலைமையில் ஆட்சி அமைத்தபோதும், சிறுபான்மைத் தமிழ் உறுப்பினர்களின் தயவு அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டது. 1960 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில், ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு 50 இடங்களும், ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கு 46 இடங்களும், தமிழரசுக் கட்சிக்கு 15 இடங்களும் கிடைத்து இருந்தன. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் வேண்டுகோளை ஏற்று, அக்கட்சி ஆட்சி அமைப்பதற்கு, தமிழரசுக் கட்சி தனது ஆதரவை வழங்கியது.⁽¹³⁾ 1965 ஆம் ஆண்டிலும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சி அமைப்பதற்கு, தமிழரசுக் கட்சி ஆதரவு அளித்தது.⁽¹⁴⁾

1948 ஆம் ஆண்டு, முதலாவது நாடாளுமன்றத்தின் இரண்டாவது அமர்வின்போது, டி.எஸ். சேனநாயகா, மலையகப் பிரதேசங்களில் உள்ள தேயிலை, றப்பர் தோட்டங்களில் வேலை செய்த இந்தியத் தமிழர்களின் இலங்கைக் குடி உரிமையையும், வாக்கு அளிப்பதற்கான உரிமையையும் பறிப்பதற்கான பிரேரணையை முன்வைத்தார். அது, 1948 இல் சட்டமாக ஆக்கப்பட்டது. இதனால், 1947 ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகை விபரத்தின் அடிப்படையில் தமிழ் மக்கள் தொகையில் ஐம்பது வீதத்துக்கும் சற்றுக் கூடுதலான இந்தியத் தமிழர்கள் வாக்கு அளிக்கும் உரிமையை இழந்தனர். எனவே, 1947 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில், நாடாளுமன்றத்தில் ஏழு இடங்களைப் பெற்று இருந்த மலையகத் தமிழர்கள், 1952 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில், வாக்கு அளிக்கவே முடியவில்லை. 1947 ஆம் ஆண்டு, 20 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களைப் பெற்று இருந்த இலங்கைத் தமிழர்கள், 1952 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தல்களில் மிகக் குறைந்த பிரதிநிதித்துவத்தையே பெற முடிந்தது.⁽¹⁵⁾

கட்டாய அல்லது வலோற்காரக் குடிபெயர்வு அல்லது இடமாற்ற நடவடிக்கைகள் என்பன ஒரு அரசின் திட்டமிட்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கை ஆகும் எனக் கண்டோம். அந்த வகையில், மலையகத் தோட்டங்களில் சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக வாழ்ந்து வந்த தமிழ் மக்களை, இலங்கையில் இருந்து துரத்துவதற்கான இலங்கை அரசின் நடவடிக்கையானது, இன அழிப்பு நோக்கம் கொண்டதேயாகும். அதனை ஒரு அரசியல் நடவடிக்கையாகக் கொள்ள முடியாது. 1956, 1958, 1977, 1981, 1983 ஆம் ஆண்டுகளில், தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக சிங்கள அரசினால் திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட இனப்படுகொலைகளில், மலையத் தமிழர்களும் ஆயிரக்கணக்கில் கொல்லப்பட்டனர். பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டனர், இளைஞர்கள் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டனர், வீடுகள் எரிக்கப்பட்ட, சொத்து உடைமைகள் சூறையாடப்பட்டன. அத்துடன், பல்லாயிரக்கணக்கான மலையகத்தமிழர்கள், அவர்களுடைய பிரதேசங்களில் இருந்து சிங்கள இராணுவத்தாலும், சிங்களக் காதையர்களாலும் விரட்டி அடிக்கப்பட்டனர். அவர்களுள் அரைவாசிக்கும் மேற்பட்டோர், இந்தியாவுக்கும், மிகுதியானவர்கள் தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசமான வடக்கு, கிழக்கு பகுதிகளுக்கு அகதிகளாகச் சென்றும் தமது வாழ்வை மீளமைத்து உள்ளனர்.⁽¹⁶⁾ 1983 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரும், மேற்படி நிலைமைகள் இன்றுவரையிலும் தொடர்ந்தவண்ணமே உள்ளன.

1956 களில் இருந்து, இலங்கை அரசு, தனது நூறு வீத இராணுவம், கடற்படை, விமானப்படையையும், 95 வீத காவல் படையையும், சிங்களக்

காடையர்களைக் கொண்டே அமைத்தது.

1956 ஆம் ஆண்டு இன அழிப்பு

இலங்கை அரசு, தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசமான கிழக்கில், அம்பாறை பகுதியில், அரசின் நிதி உதவியுடன் சிங்கள மக்களைக் கொண்டு வந்து குடியமர்த்தியது. அன்றைய விவசாய மந்திரியின்கீழ், கல்லோயா அபிவிருத்தித் திட்டத்தை அம்பாறை மாவட்டத்திலும், கந்தளாய் அபிவிருத்தித் திட்டத்தை திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் ஏற்படுத்தி, பிற மாவட்டங்களில் இருந்து சிங்கள இன மக்களைக் கொண்டு வந்து, மேற்படி இடங்களில் புதிதாகக் குடியமர்த்தினர். அவர்களுக்கு, காவல்துறை மற்றும் இராணுவப் படைகளின் பாதுகாப்பையும் வழங்கியது. புதிய குடியிருப்புகளில், பௌத்த விகாரைகளும் அரசு உதவியுடன் கட்டப்பட்டன. இந்த நிலங்கள் யாவும், தமிழ் மக்களுக்குச் சொந்தமான நிலங்கள் ஆகும். அந்த நிலங்களை, தமிழர்களிடம் இருந்து சிங்கள அரசு பறிமுதல் செய்து இருந்தது. இதேபோன்று, தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசமான மன்னார் மாவட்டத்திலும், சிங்களக் குடியேற்றங்கள் இடம் பெற்றன.

1956 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில், இடதுசாரிப் போக்கு கொண்ட எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயகே அவர்கள் ஆட்சியைப் பிடிப்பதற்காக, மொழி அடிப்படையில் இனவாதக் கொள்கையைக் கையாண்டார். “தாம் ஆட்சிக்கு வந்தால், 24 மணித்தியாலங்களில், சிங்கள மொழியை ஆட்சிமொழியாகக் கொண்டு வருவேன்” என்று தேர்தல் மேடைகளில் முழங்கினார். அவரது உரை, பாமர சிங்கள மக்களிடையே தாக்கத்தை ஏற்படுத்திற்று. அதன் விளைவாக, 1956 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில், பண்டாரநாயக வெற்றி பெற்று, பிரதமர் ஆனார். தனிச்சிங்களச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றினார். தமிழ் மொழி இரண்டாந்தர மொழியாகப் பின் தள்ளப்பட்டது. எனவே, தமிழ்த் தலைவர்கள், தனிச் சிங்களச் சட்டத்தை எதிர்த்து, அமைதியான முறையில், அறவழிப் போராட்டங்களை நடத்தத் திட்டமிட்டனர். 1956 யூன் 5 ஆம் நாள், தமிழ்த் தலைவர்கள், கட்சி பேதங்களை மறந்து அனைவரும் ஒற்றுமையாக, இலங்கை நாடாளுமன்றத்துக்கு எதிரே உள்ள காலிமுகத்திடலில், போராட்டத்தைத் தொடங்கினர். இலங்கை அரசு ஏலிவிட்ட சிங்களக் காடையர்கள், அவர்களைக் கடுமையாகத் தாக்கினர். அத்துடன், கொழும்பில் உள்ள தமிழர்களின் வணிக நிறுவனங்கள், சிங்களவர்களால் சூறையாடப்பட்டன. பல கடைகள் எரிக்கப்பட்டன. இலங்கை முழுமையும் தமிழ் இன அழிப்பு

நடவடிக்கைகள் இடம் பெற்றன. அம்பாறை மாவட்டத்தில், சிங்களக் குடியேற்றப் பகுதிகளில், தமிழர்களுக்கு எதிரான இனப்படுகொலை மிகவும் மோசமான முறையிலும், முதல் தடவையாகவும் இடம் பெற்றது. அங்கே, 'இங்கினியாகல்' என்ற இடத்தில், 5 யூன் 1956 இல், சீனித் தொழிற்சாலையில் தொழில் புரிந்த 150 தமிழர்கள் ஒரேயடியாக, சிங்களக் காடையர்களால் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டார்கள். அந்த உடல்களைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தினர்.⁽¹⁷⁾ இந்தப் படுகொலைகளே, இலங்கை சுதந்திரத்துக்குப் பிறகு, சிங்களக் காடையர்களால் நிகழ்த்தப்பட்ட முதலாவது பாரிய படுகொலைகள் ஆகும்.

கிழக்கு மாகாணத்தில் உள்ள திருகோணமலை, இலங்கையிலும், இந்துப் பெருங்கடல் பரப்பிலும், முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பகுதி ஆகும். அத்துடன், உலகிலேயே சிறந்த இயற்கைத் துறைமுகத்தையும் கொண்டு இருக்கின்றது. இது தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசமாக இருப்பதை, சிங்கள அரசியல்வாதிகளால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. எனவே, டி.எஸ். சேனநாயகே திட்டமிட்டபடி, 1960 இல், திருகோணமலை, அம்பாறை மாவட்டம், ஒரு தனிச் சிங்களத் தொகுதியாக மாற்றம் அடைந்தது. மலையகத் தமிழ் மக்களின் வாக்கு உரிமைப் பறிப்புக்கு ஒத்த நடவடிக்கையாகத்தான் திருகோணமலையில், அம்பாறையில் சிங்கள மக்களைப் பாரிய அளவில் குடியேற்றியதும் அமைந்தது. திருகோணமலையைத் தமிழர்களிடம் இருந்து பறிப்பதன் மூலம், தமிழர்களின் இன அடையாளத்தையும் தகர்ப்பதற்கு அரசு திட்டமிட்டுச் செயல்பட்டது. தமிழர்களிடையே சிங்கள இனக்கலப்பை ஏற்படுத்தினர். இலங்கையின் பழையமையான நகரமான அநுராதபுரம், தமிழர்களின் பிரதேசமாகவே இருந்தது. பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில்தான் அது சிங்களமயமாக்கப்பட்டது என்பதை, பிரித்தானியரான ஹொபேட்ஸ் ஹொக்ஸ் என்பவர், 'An Historical Relation of the Island Ceylon in the East Indies (London.1681)' என்ற தனது ஆய்வு நூலில் எழுதி இருக்கின்றார்.

அதேபோன்று, இலங்கையின் மேற்குப் பிரதேசமாகிய புத்தளம், கற்பிட்டி ஆகியவை, பண்டைக் காலத்தில் இருந்து, டச்சுக்காரர்கள் வருகை வரையிலும் தனித்தமிழ்ப் பிரதேசமாக இருந்தன என்பதை, சிங்களத் தொல்பொருளியலாளர்களே ஆதாரங்களோடு கூறி இருக்கின்றார்கள். ஆனால், பிரித்தானியர் வருகையுடன், பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கைகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதன் விளைவாக, புத்தளம், கற்பிட்டிப் பிரதேசங்களில் தெங்குப் பயிர்ச் செய்கை மிகவும் பிரபல்யம் அடைந்தது. இதன் விளைவாக, பல முஸ்லிம்களும், சிங்களவர்களும் இப்பகுதிகளுக்கு

வந்து, தெங்குப் பயிர்ச் செய்கையிலும், மீன்பிடியிலும் ஈடுபட்டனர். இதனால் ஏற்பட்ட இனக்கலப்பின் விளைவாக, இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், அது சிங்களப் பிரதேசமாக மாறத் தொடங்கியது.

தமிழர் மகா சபை

1920 களில், இலங்கையில் தமிழர் தரப்பில் தலைசிறந்த இராஜதந்திரியாகவும், அரசியல் நிபுணராகவும், கனவானாகவும் திகழ்ந்தவர் சேர்.பொன்.அருணாசலம் ஆவார். 1920 ஆம் ஆண்டு, 'மனிங் அரசியல் சீர்திருத்தம்' கொண்டு வரப்பட்டபொழுது, சிங்கள அரசியல் தலைவர்களுடன், 'இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ்' (Ceylon National Congress) தலைவராக இருந்து, தமிழர் தரப்பு நியாயங்களை முன்வைத்தார். அவ்வேளையில், தமிழரின் பாரம்பரியமான மேற்குப் பிரதேசம், சிங்களமயமாக்கப்படுவதைப் பற்றி அவர் நன்கு அறிந்து இருந்தார். அதனால், சட்ட நிருபண சபையில், தமிழருக்கு கொழும்பு மேற்கில், அதாவது மேற்படி பிரதேசத்தில் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்க வேண்டும் என்று வாதிட்டார். சிங்களத் தலைவர்களாகிய ஜேம்ஸ் பீரிஸ் போன்றோர், அருணாசலத்தின் கோரிக்கையை முதலில் ஏற்றுக் கொண்டனர். ஆனால், மனிங் அரசியல் சீர்திருத்தம் நடைமுறைக்கு வந்தபொழுது, அந்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவில்லை.⁽¹⁸⁾ அது, இலங்கை தேசிய காங்கிரசின் சிங்களத் தலைவர்களும், தமிழ்த் தலைவர்களும் சேர்ந்து தோற்றுவித்த ஒரு அரசியல் அமைப்பு ஆகும். அதன் தலைவராக அருணாசலம் அவர்களே, ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு இருந்தார். கொழும்பு மேற்கு பிரதிநிதித்துவ விவகாரத்தில் சிங்களத் தலைவர்கள் அருணாசலத்துக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றத் தவறியதன் விளைவாக, அருணாசலம் அவர்கள், அந்தஅமைப்பில் இருந்து விலகி, தமிழர்களின் அரசியல் நலன்களைப் பாதுகாக்க, 1921 இல், 'தமிழர் மகா சபை' (Tamilar Maha Sabai) என்ற அமைப்பை நிறுவினார்.⁽¹⁹⁾ இந்த நிகழ்வுதான், இலங்கையில் சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசியல் தலைவர்களுக்கும், சிறுபான்மைத் தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட முதல் பிளவு ஆகும். இலங்கையின் மேற்கு பிரதேசம், சிங்களமயமாக்கப்பட்டதை எதிர்த்துத்தான், இந்த அமைப்பு தோன்றியது.

1956களில் 'இங்கினியாக்கலை' என்ற இடத்தில், 150 தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்ட சம்பவத்தோடு தமிழருக்கு எதிரான படுகொலை அங்கு நிறுத்தப்படவில்லை. 1958, 1977, 1983 ஆம் ஆண்டுகளில் தமிழருக்கு எதிரான இனக் கலவரங்கள் பாரிய அளவில் நிகழ்ந்தபோது

திருகோணமலையிலும் பல தமிழர்களின் உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டன. வீடுகள், தொழில் நிறுவனங்கள், கடைகள் என்பன சூறையாடப்பட்டபின் எரித்துச் சாம்பலாக்கப்பட்டது. 1983 இல் இருந்து இன்று வரை தமிழருக்கு எதிரான இன ஒழிப்பு நடவடிக்கைகளை சிங்கள அரசும், சிங்கள இராணுவமும், சிங்கள வெறியர்களும் தொடர்ச்சியாகச் செய்து வருகின்றார்கள் என்பதை உலகம் அறியும். எனவே மேற்கூறப்பட்டவைகளின் அடிப்படையில், தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசங்களில் திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றங்களை அரசின் உதவியுடன் ஏற்படுத்தி அப் பிரதேசங்களில் தமிழர்களின் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவத்தைச் சிதைத்து இருக்கின்றார்கள்.

மேலும் தமிழர்களை கொலை செய்தும், தமிழ்ப் பெண்களை கற்பழித்தும், தமிழ் மக்களை அவர்கள் பிரதேசங்களில் இருந்து வலோற்காரமாக விரட்டி அடித்தும், தமிழ் இளைஞர்கள், யுவதிகளைப் பரவலாக சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்து, சித்திரவதை செய்தும், சிறையில் போட்டும், தமிழர்களின் கோவில்கள், கலாசாரச் சின்னங்கள் அழிக்கப்பட்டும், அப்பிரதேசங்களில் புத்த விகாரைகள் கட்டப்பட்டும் வந்திருக்கின்றன. சோல்பரி ஆணைக் குழுவினர் இலங்கை அரசியல் யாப்பைத் தயாரித்து வழங்கிய போது, அதில் சிறுபான்மையினரின் சகல ஜனநாயக உரிமைகளும், பெரும்பான்மை சிங்கள அரசால் பாதுகாக்கப்படுவதற்கான உறுதி மொழியை வழங்கி இருந்தனர். ஆனால், இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்து 8 ஆண்டுகளுக்கு உள்ளாகவே சோல்பரியின் பரிந்துரைகள் மேற்படி நடவடிக்கைகளினால் தவிடு பொடியாக்கப்பட்டது.

இந் நிலைமைகள் சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் மத்தியில் ஒரு அரசியல் வெறுமையையும், வாழ்வு உரிமைக்கான ஆபத்தையும், பல்வேறுபட்ட உளவியல் ரீதியான பாதிப்புக்களையும் ஏற்படுத்தத் தவறி இருக்க மாட்டாது என்பது ஒரு கசப்பான உண்மை ஆகும். தமிழ் மக்களின் இவ்வாறான ஒரு பரிதாபமான நிலைமையை 1956களின் பின் இலங்கை அரசினால் பல்வேறு வழிகளில் படுமோசமாகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட தமிழருக்கு எதிரான அடக்கு முறைகளும், படுகொலைகளும், அழிவுகளும் மேலும் மேலும் உண்மையாகிக் கொண்டு போன வரலாற்றையே ஒரு வரலாற்று மாணவன் தரிசிக்கப்போகின்றான் என்பது யதார்த்தமான உண்மை ஆகும்.

இந் நிகழ்வுகளை ஒரு அரசியல் வரலாற்று ஆய்வாளன் அல்லது ஒரு புலமைசார் கல்விமான் எவ்வாறு மதிப்பிடப் போகின்றார்? சிங்கள அரசியல் வாதிகள் கூறுவது போல, இலங்கை ஒருமைப்பாட்டுக்கும், பாதுகாப்பிற்கும் தமிழ் இளைஞர்களும், தமிழ் அரசியல் வாதிகளும் ஊறு விளைவிக்கின்றார்கள்.

ஆனால் தாம் மேற்படி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவது தவிர்க்க முடியாது என்று கூறுவதை சரி என்று மதிப்பிடப் போகின்றார்களா? அல்லது இது தமிழருக்கு எதிரான ஒட்டு மொத்த இன அழிப்பு நடவடிக்கைதான் என்று ஒத்துக் கொள்ளப் போகின்றார்களா? இனப் படுகொலை, இன அழிப்பு ஆகிய இரண்டு விடயங்கள் பற்றியும் தெளிவான அறிவும், விளக்கமும் கொண்ட ஒரு அரசியல் வரலாற்று ஆய்வாளரால், அல்லது ஒரு நேர்மையான புலமைசார் கல்விமானால் நிச்சயம் மேற்படி நிகழ்வுகள் ஓர் ஒட்டு மொத்த இன அழிப்பு நடவடிக்கையே என்றுதான் கூறுமுடியுமே தவிர வேறொன்றாக அமைந்து விடப்போவது இல்லை.

1958 ஆம் ஆண்டு இன அழிப்பு:

இக்காலகட்டத்தில், சிங்கள அரசு, திருகோணமலையில் உள்ள பதவியா (Padavia) என்ற தமிழர் பிரதேசத்தில், சிங்களவர்களைக் குடி அமர்த்தியது. அப்பிரதேசத்தில் இருந்த 400 தமிழ்க் குடும்பங்கள் அடித்தும், வெட்டியும், அவர்களது வீடுகளில் இருந்து துரத்தியடிக்கப்பட்டனர்.⁽²⁰⁾ இதனைத் தொடர்ந்து, தமிழ் அரசியல் தலைவர் செல்வநாயகத்துக்கும், பிரதம மந்திரி பண்டாரநாயகேவுக்கும் இடையில் சமரசப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்று, அதன் அடிப்படையில், 'பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம்' (Banda-Chelva Pact), 1957 யூலை மாதம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. சிங்கள இனவாத அரசியல் தலைவர்களும், பௌத்த பிக்குகளும், இந்த உடன்படிக்கையைத் தீவிரமாக எதிர்த்தனர். பின்னாளில் ஜனாதிபதியான ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே, இந்த ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்து, கொழும்பில் இருந்து கண்டிக்கு பாத யாத்திரையை மேற்கொண்டார். ஈற்றில், மேற்படி ஒப்பந்தம் கிழித்து எறியப்பட்டது?

இதனைத்தொடர்ந்து, தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், வவுனியாவில், தமது வருடாந்த மகாநாட்டை, 1958 ஆம் ஆண்டு மே 23-25 ஆகிய நாள்களில் கூட்டி ஆராய்ந்தனர். இந்த நிகழ்வு, சிங்கள இனவெறியர்களை ஆத்திரம் அடையச் செய்தது. கிழக்குப் பிரதேசத்தில் இருந்து, மகாநாட்டுக்குத் தொடர்வண்டியில் சென்ற தமிழர்களை, ஆயுதம் தாங்கிய சிங்களக் குண்டர்கள் தாக்கினர். சிலரைக் கொலை செய்தனர். இதனையடுத்த சில நாள்களில், தமிழருக்கு எதிரான இனக்கலவரம் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. வட மத்தியப் பிரதேசத்திலும், கிழக்குப் பிரதேசத்திலும், சிங்களக் குண்டர்களால், தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டனர். தமிழர்களின் வீடுகள் கொள்ளையிடப்பட்டன. பொலனறுவ, ஹிங்குராக்கொட ஆகிய இடங்களில், சிங்களக் குண்டர்கள், வாள், கத்தி போன்ற ஆயுதங்களால், தமிழர்களைத் தாக்கி, அவர்களை உயிரோடு எரித்தனர். பொலனறுவையில் மட்டும், நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.⁽²¹⁾

மே, 26, 27 ஆகிய நாள்களில் கலவரம், கொழும்பு மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள நகரங்களுக்கும் பரவியது. சிங்களக் குண்டர்கள், வாகனங்களில் கொண்டு வரப்பட்டு, கொழும்பிலும், அதனைச் சுற்றிய நகரங்களிலும் இறக்கி விடப்பட்டனர். அவர்களுக்கு, தமிழர்களின் வீடுகள், கடைகள், தொழிற்சாலைகளின் விபரங்கள் வழங்கப்பட்டு இருந்தன. அதை வைத்துக்கொண்டு அடையாளம் கண்டுபிடித்துத் தாக்கினர். பல தமிழர்கள் உயிரோடு எரித்துக் கொல்லப்பட்டனர். கலவரம் பரவியது. இலங்கை இராணுவமும், காவல் படையினரும் நிலைமைகளைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர முயலவில்லை. மாறாக வேடிக்கை பார்த்தனர். சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள் சிலர், கார்களில் சென்று, மேற்படி அழிப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்பார்வை இட்டனர். வன்முறையாளர்களைத் தூண்டிவிட்டு ஊக்கப்படுத்தினர். ⁽²²⁾

இக்கலவரங்களின்போது, சுமார் 500 தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். 12,000 தமிழர்கள், தற்காலிகமாக அகதிகள் முகாம்களுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். பின்னர் யூன் மாதம் 2 முதல் 6 ஆம் திகதிக்குள், கப்பல்களில் அவர்கள் ஏற்றப்பட்டு, அவர்கள் சொந்த இடமான வடக்கு, கிழக்குக்கு அனுப்பப்பட்டனர். இக்கலவரங்கள் குறித்து 'அவசரகாலம் 58' (Emergency 58) என்ற நூலை, ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டவரான தாசி வித்தாச்சி (Tazi Vittachi) என்பவர், ஒரு சிங்களப் பத்திரிகையாளர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த நூலில், சிங்களக் காதையர்களால், தமிழர்கள் எவ்வாறு கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டனர் என்பது குறித்து, பல நிகழ்வுகளை, எவ்வித பக்கச் சார்பும் இன்றி, அவர் எழுதி வெளியிட்டு இருக்கின்றார்.

இனக்கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பலரையும், அவர் சந்தித்துக் கலந்துரையாடியுள்ளார். இக்காலகட்டத்தில், சிங்கள அரசியல் தலைவர்களும், சிங்கள நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும், தமிழருக்கு எதிராகப் பேசி வந்ததுடன், பல கொடூரமான அறிக்கைகளையும் வெளியிட்டு உள்ளனர். அவைகளில் இருந்து ஒரேயொரு உதாரணத்தை மட்டும் குறிப்பிடுவது முக்கியமானது: ஹம்பாந்தோட்டை நாடாளுமன்ற உறுப்பினரான லக்ஸ்மன் ராஜபக்சே என்பவர் நாடாளுமன்றத்தில் பேசும்பொழுது, தமிழர்களை அழித்து விட வேண்டும் (Destroy them) என்று வெளிப்படையாகவே பேசினார்.

அடுத்த முக்கிய அரசியல் நிகழ்வான, புதிய அரசியல் அமைப்பு சிங்கள பெரும்பான்மை அரசினால் தயாரிக்கப்பட்டு, 1972 இல் நிறைவேற்றப்

பட்டது. இவ் அரசியல் யாப்பு சிங்கள மொழியை அரசு கரும மொழியாகவும், பௌத்த மதத்தை அரசு மதமாகவும் மீண்டும் வலியுறுத்தியது. மேலாக, தமிழ்க் கட்சிகளின் பிரதான இலட்சியமான தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கான சுய ஆட்சியை அடைவதற்கான முயற்சிகளுக்கும் தடை போட்டது. அத்தோடு, சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதன் பொருட்டு, சோல்பரி பிரபுவால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 29:2 என்ற சரத்தும் அரசியல் யாப்பில் இருந்து நீக்கப்பட்டது. மேற்படி நடவடிக்கைகள், வேண்டுமென்றே சிறுபான்மைத் தமிழர்களின் அரசியல் உரிமைகளையும், ஜனநாயக உரிமைகளையும் மறுத்து அவர்களை ஒரு வேண்டப்படாத இனமாக மாற்றுவதற்கான ஒரு இராஜதந்திர நடவடிக்கையாகவே பார்க்க முடிகிறது.

இக் காலகட்டத்தில்தான் தமிழர்களுடைய கல்வி உரிமை, அரசின் தரப்படுத்தல் கொள்கை மூலம் கேள்விக்குறியாக ஆனது. அத்தோடு கல்வி பாதிக்கப்பட்டதாலும், தொழில்துறைகளில் படுமோசமான பாரபட்சம் காட்டப்பட்டதாலும் தமிழர்கள் குறிப்பாக தமிழ் இளைஞர்களும், யுவதிகளும் பல்லாயிரக்கணக்கில் அரசு வேலைவாய்ப்பை இழந்தனர். புதிய அரசியல் யாப்பினால் தமிழர்கள் இதுவரை சிங்கள அரசிடம் கேட்டு வந்த சமஷ்டி ஆட்சிக் கோரிக்கை மறுக்கப்பட்டது.

அதனால் தமிழ் அரசியல் தலைவர்களை இந்திகழ்வு மிகவும் வெறுப்பு அடையச் செய்தது. கல்வி வாய்ப்பு அற்று, வேலை இழந்து வீதிக்கு விரட்டப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்களும், யுவதிகளும், எங்கு போவது, எப்படி வாழ்வது என்று தெரியாது இருட்டுக்குள் தள்ளி விடப்பட்டனர். இந் நிலையில் தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள், வேற்றுமைகளை மறந்து, எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் ஒருங்கிணைந்து, தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி என்ற அரசியல் கட்சியை 1972 இல் உருவாக்கினர். இந் நிகழ்வு, எதிர்காலத்தில் தமிழர் அரசியல் வாழ்விலும் இலங்கை அரசியல் நிலைமையிலும் பாரிய தாக்கத்தையும், விளைவையும் ஏற்படுத்தப் போகின்றது என்று கட்டியம் கூறிய நிகழ்வாக அமைந்தது என்று கூறலாம்.

1974 ஆம் ஆண்டு இன அழிப்பு

1974 ஆம் ஆண்டு, யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டு நிகழ்ச்சியில், சிங்கள இராணுவம் துப்பாக்கியால் சுட்டதில், 11 தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டனர். மகாநாடு இடைநிறுத்தப்பட்டது. அரசியல், இன, சமய, கலை, கலாசார அடிப்படையில், தமிழர்கள், 1948 இல் இருந்தே பாதிக்கப்பட்டு வந்தனர்.

எனவேதான், தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் முன்வைத்த, சமஷ்டி அரசியல் அந்தஸ்து கோரிக்கை தோற்றுவிட்ட நிலையில், தாம் இழந்த தமிழ்த் தேசத்தை மீட்டு எடுப்பதே தமிழர்களுக்கு ஒரே வழி என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். இதன் விளைவாக, தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி, 1976 இல், யாழ்ப்பாணம் வட்டுக்கோட்டையில், மகாநாடு ஒன்றைக் கூட்டி, தனித் தமிழ் ஈழம் என்ற முடிவை ஏகமனதாக எடுத்தனர்.

மேலும், 1977 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலில், தமிழ் மக்கள், தமிழ் ஈழப் பிரகடனத்தை ஏற்று, தமது ஒட்டுமொத்த ஆணையை தமிழ்க் கட்சிக்கு வழங்கினர். இந்நிகழ்வு, சிங்கள அரசையும், சிங்கள அரசு தலைவர்களையும், சிங்களத் தேசியவாதிகளையும், சிங்கள இன வெறியர்களையும் உலுக்கிய ஒரு நிகழ்வாக அமைந்தது. அத்தோடு, மீண்டும் தமிழர்கள் இரத்தக் களறியைச் சந்திக்கப் போகின்றார்கள் என்ற அபாய எச்சரிக்கையையும் காட்டி நின்றது.

1977 ஆம் ஆண்டு இன அழிப்பு

அரசு கட்டிலில் எப்படியாவது ஏறிவிட வேண்டும் என்று, இனவாதத்தையே தனது அரசியல் மந்திரமாகவும், சூத்திரமாகவும் கொண்டு செயல்பட்ட அதிதீவிர பௌத்த, சிங்கள இனவாதியான ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனே தலைமையில், ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, 1977 ஆம் ஆண்டு நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றது. ஜெயவர்த்தனே பிரதமர் ஆனார். தான் ஒரு தமிழர் பரம்பரையில் வந்தவர் என்பதையும், கிறித்துவத்தில் இருந்து பௌத்தத்துக்கு மாறியவர் என்பதையும் மறந்து, பதவி வெறியினால், பௌத்த சிங்களப் பேரினவாதியாகத் தன்னை மாற்றிக் கொண்டார்.

சிறுபான்மைத் தமிழர்களை, முழுமையாக ஒழித்து விட வேண்டும் என்ற வெறியோடு செயல்பட்டார். பாதுகாப்பு அமைச்சரான லலித் அத்துலத் முதலி, இனவெறி பேசிப்பேசியே தன் அரசியல் வாழ்வை நடத்திய தொழில் அமைச்சர் சிறில் மைத்தியூ, காணி அமைச்சர் காமினி திசநாயக்கா போன்றவர்கள், ஜெயவர்த்தனேவுடன் ஒன்றாகக் கைகோர்த்துக் கொண்டனர்.

நாடாளுமன்றத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு, அசைக்க முடியாத பெரும்பான்மை பலம் இருந்தது. அத்துடன், முழுக்க முழுக்க சிங்கள வீரர்களைக் கொண்ட இராணுவம், காவல்படைகளுக்கு இடையே, தமிழர்கள், அச்சம் பீதி நிறைந்த ஒரு காலகட்டத்தைச் சந்திக்க வேண்டிய

நிலை ஏற்பட்டது. குருவிக்கூட்டுக்குள் பாம்பு நுழைந்ததுபோலத் தமிழர்களின் நிலை காணப்பட்டது.

இனக்கலவரம் தூண்டி விடப்பட்டது. சிங்களப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து வந்த 300 க்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் ஈவு, இரக்கம் இன்றிக் கொல்லப்பட்டனர். மலையகப் பிரதேசமான மாத்தளையில், 'இம்புலாந்தோண்டை' என்ற கிராமத்தில், 14 வயதுள்ள தமிழ்ச் சிறுமியை, 15 சிங்களக் காதையர்கள் சேர்ந்து கற்பழித்தபோது, கொடுமையைத் தாங்காது அச்சிறுமி உயிர் இழந்தாள்.

அதே இடத்தில் மேலும் மூன்று தமிழ்ப் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டார்கள். தாய், தந்தை, சகோதரர்களைக் கட்டிப்போட்டு விட்டு, அவர்கள் கண்முன்னாலேயே அப்பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டார்கள்.⁽²³⁾ யாழ்ப்பாணத்தில் பல கலாசாரச் சின்னங்கள் அழிக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணம் பேருந்து நிலையத்துக்கு அருகாமையில் இருந்த, தமிழ் அறிஞர் சோமசுந்தரப் புலவரின் சிலை உடைத்து நொறுக்கப்பட்டது.

யாழ் நகரில் இருந்த ஓளவையார் சிலை, வள்ளவர் சிலை, மகாத்மா காந்தி சிலை, ஆனந்தகுமாரசுவாமி சிலை, பாரதியார் சிலைகளும், சிங்கள இராணுவத்தால் உடைக்கப்பட்டன.⁽²⁴⁾ ஒன்றரை இலட்சம் தமிழர்கள் அகதிகளாக ஆக்கப்பட்டனர். அதில் சுமார் 40 ஆயிரம் பேர், மலையகத் தமிழர்கள். இவர்கள் எல்லோரும், வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர்.

இந்நிகழ்வுகள் குறித்து, நியூஸ் வீக் சஞ்சிகை பின்வருமாறு எழுதியது. 'Men being burnt alive and women raped and houses set ablaze.'⁽²⁵⁾ இனக்கலவரம் பற்றி மேலும் பல உண்மைகளை வெளிப்படுத்தியது. பாணாந்துறையில் உள்ள முருகன் கோவில் அர்ச்சகரை, சிங்களக் காதையர்கள் கோவிலில் இருந்து வெளியில் இழுத்து வந்து, அவர் மேல் எண்ணையை ஊற்றி உயிரோடு எரித்தனர்.⁽²⁶⁾

இந்த இனக்கலவரங்களை, இலங்கை அரசு அமைதியாக வேடிக்கை பார்த்தது. ஆனால், தமிழ்நாடும், இந்தியாவும் தமது உணர்வுகளையும், கண்டனங்களையும் வெளிப்படுத்தின. பிரித்தானியாவில் இருந்து ஏழு பேர் கொண்ட ஒரு குழு கூட்டாகச் சேர்ந்து, தமது எதிர்ப்பு உணர்வை வெளிப்படுத்தினர். லண்டனில் இருந்து வெளிவரும் 'ரைம்ஸ்' (Times) பத்திரிகைக்கு வழங்கிய அவர்களின் நிலைப்பாட்டை, இங்கு தருவது பொருத்தமானதாகும்.

சர் ஜான் பாஸ்டர் மற்றும் பிறர்.

ஐயா,

ஒரு மிகப்பெரிய பேரவலம், இலங்கையில் நிகழ்ந்து வருகிறது. சமீபத்திய தேர்தலைத் தொடர்ந்த அரசியல் மோதல்கள், ஒரு மிகப்பெரிய இனப்படுகொலையாக மாறி வருகிறது. எங்களுக்குக் கிடைத்த மதிப்பீடுகளின்படி, சுமார் 250 முதல் 300 தமிழ் குடிமக்கள் கொல்லப்பட்டு உள்ளனர். அத்துடன், சுமார் 40,000 மக்கள் வீடுகளை இழந்து உள்ளனர். போக்குவரத்தில் உள்ள குழப்பங்கள், நடக்கும் உண்மைகளை உலகுக்குச் சொல்வதில் ஊடகவியலாளர்களுக்குப் பெரும் சவாலாக இருக்கின்றது. சுமார் 20 இலட்சம் மக்களைக் கொண்டு, ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியில் நல்ல முறையில் வாழ்ந்து வந்த தமிழ் மக்கள், அதன் பின்னர் தொடர்ச்சியாக நசுக்கப்பட்டு வருகின்றனர்.

சிங்களப் பெரும்பான்மையிடம் இருந்து தனக்கு நியாயம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையை அறவே இழந்துவிட்ட இவர்கள், பல நூற்றாண்டுகளாகவே தங்கைகளுக்கு இருந்து வந்த தனி நாட்டை, இப்போது மீண்டும் கேட்கிறார்கள். கடந்த தேர்தலில் தனி நாடு கோரிய தமிழ் கட்சி, அனைத்துத் தமிழ் மாவட்டங்களிலும் பெரும் வெற்றி பெற்று உள்ளது. இது சந்தேகத்துக்கு இடம் இல்லாத வகையில், பல படுகொலைகளைக் கட்டவிழ்த்து உள்ளது. அவை, ஒன்று காவல்துறையினராலோ அல்லது அவர்களின் அனுமதி பெற்றவர்களாலோ நடத்தப்படுகிறது.

மேற்குலக நாடுகள் இனவாதத்தின் கொடூரத்தை முற்றாக உணர்ந்த இந்தக் காலத்தில், இலங்கையில் தமிழர்க்கு இழைக்கப்படும் கொடூரங்கள் கவனிக்கப்படாமல் போவது தவறாகும். தமிழ் மக்களை, சிங்கள மக்களின் ஆளுமைக்குக் கீழ் விட்டுச் சென்றதால், ஆங்கிலேயருக்கு இலங்கை விசயத்தில் தலையிட, அதிக தார்மீகக் கடமை உண்டு. அந்த மக்களுக்கு நமது ஆதரவும், கவனிப்பும் தேவை.

தங்கள் உண்மையுள்ள,

ஜான் பாஸ்டர், டேவிட் அஸ்டர், ரோசர் பிரிஸி, லூயிஸ் ப்ளோம் கூப்பர், ஜேம்ஸ் ரவத், டிங்கில் ரூட், மைக்கேல் ஸ்காட் ⁽²⁷⁾

மேலும் சர்வதேச உரிமைக் கழகம், இலங்கைப் பிரதமருக்கு, இனக்கலவரம் தொடர்பாக எழுதிய கடிதம் பற்றியும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

“இலங்கையில் நடைபெற்ற ஆகஸ்ட் கலவரத்தில், இலங்கை வாழ் சிறுபான்மையினரான தமிழ் மக்கள் நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டு உள்ளனர். பலியான தமிழ் மக்களின் உயிரற்ற உடல்கள், தெருவோரத்து மரங்களில் தொங்க விடப்பட்டு இருந்தன. அவர்களின் உடைமைகள் சூறையாடப்பட்டன. சொத்துகள் தீ வைத்துக் கொளுத்தப்பட்டு உள்ளன. இந்தப் படுகொலையைத் தொடர்ந்து பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் வேறு இடங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்து வந்து, பல முகாம்களில் வசிக்கின்றனர். அவ்விடங்களில், சுகாதார வசதிகள் மிகவும் கவலை அளிப்பதாக உள்ளன.” எனக் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது.”⁽²⁸⁾

நாடாளுமன்றத்தில் தனது கட்சிக்கு இருந்த மூன்றில் இரண்டு பங்குப் பெரும்பான்மையைப் பயன்படுத்தி, பிரதமராக இருந்த ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே, தன்னை சகல அதிகாரமும் கொண்ட ஜனாதிபதியாக ஆக்கிக் கொண்டார். இலங்கையில் முதன்முறையாக ஜனாதிபதி ஆட்சி ஏற்பட்டது. 1977 இல் இனக்கலவரம் நடந்தபோது, முப்படைகளுக்கும் தளபதியாக இருந்த ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனே, அதைத் தடுக்க எவ்வித முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ளவில்லை. சிங்களப் பிரதேசங்களில் பாதிக்கப்பட்ட தமிழர்கள், தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு அகதிகளாக வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை, தமிழ் இளந்தலைமுறையினர் இரவு பகலாகத் தொடர்ந்து செய்தனர். அப்போது, இந்நூலாசிரியரும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவராக இருந்தார். சக மாணவர்களுடன் இணைந்து, அகதிகளாக வந்தவர்களுக்கு உதவிகளைச் செய்யும் வாய்ப்பு கிடைக்கப் பெற்றார். அகதிகள் கூறிய கண்ணீர்க்கதைகள், மரணத்தின் விளிம்புக்கே சென்று வந்த அனுபவங்கள், காட்டுமிராண்டித்தன நிகழ்வுகள், தம் கண்முன்னாலேயே தமிழர்கள் உயிரோடு எரிக்கப்பட்டுத் துடித்து இறந்ததைக் கண்டவர்கள் அவற்றை விவரித்தபோது, நம்பவே முடியவில்லை. அகதிகளாக வந்தவர்களுள் பலர் வெட்டுப்பட்டுப் படுகாயமுற்று இருந்தார்கள். அந்தக் காட்சி, நெஞ்சைப் பிளப்பதாக இருந்தது.

சிங்களவர்களின் ஐதீக வரலாறு

இந்நூலாசிரியர் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்று மாணவனாக இருந்தபடியால், சிங்களவர்களின் ஐதீக வரலாறைப் படிக்க வேண்டிய அவலத்துக்குத் தள்ளப்பட்டு இருந்தார். வங்கதேசத்து அரசிக்கும், சிங்கத்துக்கும் தவறான வழியில் பிறந்தவருடைய வழித்தோன்றல்கள்தாம்,

இன்றைய சிங்கள இனம் என்று, 'மகாவம்சம்' கூறுகின்றது. அது ஒரு ஐதீக வரலாறுதான். அதன்படி, இவர்கள் மிருக பரம்பரையில் இருந்து வந்தவர்கள் என்று, அவர்களது வரலாறே கூறுகிறது. சிங்களக் காதையர்களின் மனித இனத்துக்கு முற்றிலும் மாறான, கொடூரமான, காட்டுமிராண்டித்தனமான செயல்களைப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் மிருக பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று மகாவம்சம் கூறுவதை மெய்ப்பிப்பது போலவே இருக்கின்றது. அவர்களுள் உண்மையும், பண்பும், நேர்மையும் கொண்டவர்கள், தமிழருக்கு எதிராக இழைக்கப்படுகின்ற கொடுமைகளை எண்ணி வெட்கமும், வேதனையும் அடைகின்றார்கள். ஆனால், தர்மம் குன்றும்போது, அதர்மம் தலைதூக்கி ஆடும் என்று பகவத் கீதையில் கிருஷ்ண பரமாத்மா கூறுவதுபோல, இன்றைய இலங்கையின் நிலைமை உள்ளது. எனவே, அங்கே ஒரு பாரதப் போர் தவிர்க்க முடியாததாக ஆகிவிடுகின்றது.

இதன் விளைவாக, தமிழ் இளைஞர்களின் விடுதலை இயக்கங்களின் தோன்றின. அவற்றின் வளர்ச்சியும், எழுச்சியும், இலங்கை அரசை அச்சுறுத்தியது. எனவே, 1978 ஆம் ஆண்டு மே மாதம், விடுதலைப் புலிகள் உள்ளிட்ட ஏனைய தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கங்களை, 16 ஆம் இலக்க அரசியல் யாப்புச் சட்டத்தின் கீழ், ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனே தடை செய்தார். ஆயினும், அதனால் உரிய பலன் கிட்டவில்லை. எனவே, பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் (Prevention of Terrorism Act) என்ற, மிகக் கொடூரமான தடைச்சட்டத்தை 1979 மே 21 ஆம் நாள் கொண்டு வந்தார். 1979 யூலை 11 ஆம் நாள், தனது உறவினரான வீரதுங்கா என்பவரை, இராணுவத்தின் தலைமைத் தளபதியாக நியமித்தார். ஈழ விடுதலைப் போராட்டக்காரர்களை முற்றாக ஒழித்துக் கட்டும்படிக் கட்டளை இட்டார்.

அதற்குத் தேவையான சகல வளங்களும், உரிய முறையில் வழங்கப்படும் என்று, 1979 யூலை 14 ஆம் நாள், வீரதுங்காவுக்கு வழங்கிய நியமனக் கடிதத்தில், ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனே குறிப்பிட்டு இருந்தார்.⁽²⁹⁾ இதே நாளில், இலங்கை அமைச்சரவையின் பரிந்துரையின் பேரில், யாழ்ப்பாண மாவட்டத்துக்கு, அவசர கால நிலை அறிவிக்கப்பட்டது. அதன்படி, பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின்கீழ் எவரையும் சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்து விசாரிக்கலாம்; அவர்களை நீதிமன்றக் காவலில் நிறுத்தத் தேவை இல்லை என்றும், இராணுவத்துக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. அத்துடன், மேற்படி விசாரணைகளின்போது யாரேனும் கொல்லப்பட்டால், அவரது உடலை எதுவித விசாரணையும் இன்றி எரித்து விடவும், இராணுவத்துக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டு இருந்தது.

ஒருசில நாள்களுக்குள், யாழ்ப்பாணத்தில் பல இளைஞர்கள் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு, சித்திரவதைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். இன்பம், செல்வம், பாலேந்திரன் ஆகிய மூன்று தமிழ் இளைஞர்கள், அவசர காலச் சட்டம் அறிவிக்கப்பட்ட 24 மணித் தியாலங்களுக்குள் சிங்கள இராணுவத்தால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு, கொடூரமாகச் சித்திரவதை செய்து கொல்லப்பட்டனர். அவர்களுடைய உடல்கள், யாழ்ப்பாணம் பண்ணைப்பாலக் கரையோரத்தில் வீசி எறியப்பட்டுக் கிடந்தன.⁽³⁰⁾ மேலும் பல நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டு, சித்திரவதை செய்யப்பட்டு, வெலிக்கடைச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர்.⁽³¹⁾ இன்பத்தின் உடல் முழுவதும் மோசமான அடிகாயங்களும், நெருப்பால் சுட்ட காயங்களும் காணப்பட்டன. அவரின் மண்டை பிளக்கப்பட்டும், விரல்கள் துண்டிக்கப்பட்டும் காணப்பட்டது.⁽³²⁾

இப்பயங்கரமான காலகட்டத்தில், இந்நூலாசிரியர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தனது இறுதியாண்டுப் படிப்பைப் படித்துக் கொண்டு இருந்தார். எனவே, இராணுவத்தின் அராஜக நடவடிக்கைகளை நேரில் காணவும், பத்திரிகைகள் வாயிலாக அறியவும் நேர்ந்தது. தமிழ் இளைஞர்களை இராணுவத்தினர் கண்மூடித்தனமாகக் கைது செய்வதற்கு மற்றொரு காரணமும் இருந்தது. அதாவது, எதுவித காரணமும் இன்றிச் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்களை, இராணுவத்தினர் சிறைக்கு அனுப்பாது, தத்தமது இராணுவ முகாம்களிலேயே தடுத்து வைத்து இருந்தனர்.

பின்னர், அந்த இளைஞர்களின் பெற்றோர்களிடம் இலட்சக்கணக்கில் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவர்களை விடுவித்தனர். எனவே, அக்காலகட்டத்தில், சிங்கள இராணுவத்தினருக்கு இது ஒரு பெரும் வருமானத்தை இலகுவாக ஈட்டிக்கொடுக்கக்கூடியதாக இருந்தது. இவ்வாறு பண வருவாய் பெற்று ரூசிகண்ட சிங்கள இராணுவத்தினர், கண்மூடித்தனமாகத் தமிழ் இளைஞர்களை ஆயிரக்கணக்கில் சிறைப்பிடித்தனர். மேற்படி நிலைமைகளைப் பற்றி, 'Amnesty International' ஒரு முக்கியமான அறிக்கையை, 1980 இல் இலங்கை ஜனாதிபதிக்கு அனுப்பியது. அவ்வறிக்கையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டு இருந்தது:

அவசர நிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட உடன், காவல்துறையும் இராணுவமும் நிகழ்த்திய கொடூரங்கள் பலவாகும். சந்தேகப்படும் நபர்களை, தலைகீழாகக் கட்டித் தொங்கவிடுதல், அதே நிலையில் மிளகாயை எரித்து, அந்தக் கொடிய புகையை அவர்களைச் சுவாசிக்க வைத்தல், தொடர்ச்சியாகக் கொடூரமாக

அடித்துத் துன்புறுத்துவது, நகக்கண்களில் ஊசிகளைச் சொருகுவது, உடலின் மென்மையான பாகங்களில் மிளகாய்களைத் தேய்ப்பது, ஏறும்புகளைக் கொண்டு கடிக்கச் செய்வது, கொலை செய்வதாக மிரட்டுவது போன்றவை இதில் அடங்கும். இத்தகைய கொடுமைகளைச் செய்து, அதன் வழியே வாக்குமூலங்களைப் பெறுவது வாடிக்கை.

இவ்வாறு வெளிக்கொண்டு வரப்பட்ட சில முக்கியமான விவரங்களின் அடிப்படையை வைத்துக்கொண்டு, இலங்கை அரசினதும், இராணுவம், காவல்படையினதும் நடவடிக்கைகளின் உள்நோக்கம் என்ன என்பதனை அணுகுவது முக்கியமானது. ஒரு இனத்தின் ஆகக்கூடிய பெறுமதி வாய்ந்த மனித வளமானதும், ஒரு இனத்தின் மிக உயர்ந்த நிலையில் உள்ள இளம்பிரிவினரை (The cream of the nation) அடியோடு அழிக்கின்ற, இலங்கை அரசின் நோக்கம், தமிழ் இன அழிப்பு நடவடிக்கையின் ஒரு கட்டம் என்று கொள்வதில் தவறு இருக்க முடியாது. மேற்படி நிலைமைகள் தொடர்ந்தவண்ணமே இருந்தன.

மேற்படி நிலைமைகள் தொடர்ந்தவண்ணமே இருந்தன. தமிழ் இளைஞர்களும், யுவதிகளும் படுமோசமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். அரசினதும், இராணுவத்தினதும், அடக்குமுறை, அடாவடித்தனம், சிறைப்பிடிப்பு, சிறையில் அடைப்பு, ஆட்கடத்தல், சித்திரவதை, கொலை, கற்பழிப்பு என்று தொடர்கதையாகியது. விரக்தியும், வெறுப்பும், அச்சமும் அடைந்த தமிழ் இளைஞர்களும், இளம்பெண்களும் பரவலாக விடுதலை இயக்கங்களில் சேர்வதே தமக்குப் பாதுகாப்பானதும், அடக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடுவதற்கும், ஒரே ஒரு வழி எனவும் எண்ணினர். இவ்வாறு பலர் விடுதலை இயக்கங்களில் சேரத் தொடங்கினர். இலங்கை அரசு விடுதலை இயக்கங்களில் வளர்ச்சி கண்டும், அவர்களது துணிச்சலான கெரில்லாப் போர்முறைத் தந்திரம் கண்டும், அவர்களது சளைக்காத, கட்டுப்பாடான உறுதி கண்டும் வியந்தனர். அச்சமும், பீதியும் அவர்களை ஆட்டிப் படைத்தது. இதனால், 1981 இல் ஜெயவர்த்தனே அரசாங்கம், மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் மூலம் தமிழர்களை அரசியல் ரீதியாகத் திருப்திப்படுத்துவதன் மூலம், தமிழ் இளைஞர்களின் தமிழ் ஈழ இலட்சியத்தை, முற்றாக மழுங்கடிக்கலாம் எனத் தப்புக் கணக்குப் போட்டது. மாவட்ட சபை மசோதா, நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டு வரப்பட்டு, அதற்கான தேர்தல், 1981 யூலையில் நடைபெறும் என அரசாங்கம் அறிவித்தது.⁽³³⁾ தமிழ் மிதவாத அரசியல் தலைவர்கள், மேற்படி தேர்தல் களத்தில் குதிக்க ஆரம்பித்தனர். இதனைத் தமிழ் மக்களும், கல்விமான்களும், போராளிக் குழுக்களும் முழுமையாக எதிர்த்தனர். மாவட்ட

சபை மசோதா, தமிழர்களின் அரசியல் பிரச்சினையைத் தீர்க்க உதவ மாட்டாது என்று வாதாடினர். இந்நிலைமையில், ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, தமது வேட்பாளராக, யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழரான ஆ. தியாகராசா என்பவரை நிறுத்தியது. தமிழ் இளைஞர்கள் அவரைச் சுட்டுக் கொன்றனர். இன்னுமோர் சம்பவத்தில், இரு காவல் படையினரும் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இதன் விளைவாக யாழ்ப்பாணத்தில் கலவரம் மூண்டது.

1981 ஆம் ஆண்டு கலாசார இன அழிப்பு

இலங்கை அமைச்சரவையின் முக்கிய இனவாத அமைச்சர்களான காமினி திசநாயக்கா, சிறில் மத்தியூ ஆகிய இருவரும், யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருகை தந்து, ஒரு ஹோட்டலில் தங்கி இருந்து, பொலீசார், இராணுவம், சிங்களக் கூலிப்படைகளைக் கொண்டு, 1981 மே 31 ஆம் நாள், இனக்கலவரத்தை நடத்தினர் என்பது பற்றி ஏற்கனவே கூறப்பட்டது. மேற்படி அழிப்பு நடவடிக்கைக்காக, சிங்களப் பிரதேசத்தில் இருந்து கூலிப்படைகள் கொண்டு வரப்பட்டதாக, கொழும்பு நாளேடு எழுதி உள்ளது. ⁽³⁴⁾ அவர்களது முதல் நடவடிக்கையாக, 'ஈழநாடு' பத்திரிகை அலுவலகம் எரியூட்டப்பட்டது. ஏற்கனவே தமிழர்களின் சுதந்திரத்துக்காக நீண்டகாலமாக உழைத்து வந்த 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையை, அரசு தணிக்கை செய்து இருந்தது. ⁽³⁵⁾ இவ்விரு தமிழ் வார ஏடுகளுமே, யாழ்ப்பாண மாவட்டம் மற்றும் தமிழர்களுடைய செய்திகளை வெளியிடும் ஏடுகள் ஆகும். பல இந்துக் கோவில்களும், புத்தகக் கடைகளும் தீக்கு இரையாக்கப்பட்டன. இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு இருந்த ஒரேயொரு அறிவியல் சொத்தான யாழ்ப்பாண நூலகம், 95 ஆயிரம் நூல்களையும், அரிய ஓலைச்சுவடிகளையும், கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் ஒருங்கே கொண்டு இருந்தது. சிங்கள இராணுவத்தினரும், காதையர்களும், அந்த அரிய பொக்கிசத்தைத் தீ வைத்து எரித்துச் சாம்பலாக்கினர்.

இந்நூலாசிரியர் 1985 இல் இந்தியாவில் உள்ள மைசூர் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப் பின் படிப்பைத் தொடர்ந்து கொண்டு இருந்த வேளையில், ஓர் இந்திய சிவில் அதிகாரியுடன் நட்பு ஏற்பட்டது. அவர் இலங்கையில் உள்ள இந்தியத் தூதரகத்தில் உயர் பதவியில் இருந்தார். யாழ் நூலகம் எரிக்கப்பட்டுச் சில வாரங்களுக்குப் பின்பு, இலங்கை அமைச்சர் காமினி திசநாயக்க, விருந்து ஒன்றை ஒழுங்கு செய்திருந்தார். அதற்கு, மேற்படி சிவில் அதிகாரியும் அழைக்கப்பட்டு இருந்தார். அப்போது மது அருந்திவிட்டுப் பேசிய காமினி திசநாயக்க, "என் வாழ்க்கையிலேயே மிகவும் மகிழ்ச்சியான நாள், யாழ் நூலகம் எரிக்கப்பட்ட நாள்தான்" என்று கூறி இருக்கின்றார். இதை அந்த அதிகாரி, இந்நூலாசிரியரைத் தனது

இல்லத்துக்கு விருந்துக்கு அழைத்தபொழுது, கவலையோடும், ஆத்திரத்தோடும் கூறி இருக்கின்றார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பல தமிழ் அறிஞர்களது சிலைகளும் உடைக்கப்பட்டன. ⁽³⁶⁾ வழியில் தென்பட்ட பல தமிழர்களையும் இராணுவம் சுட்டுக் கொன்று, பெற்றோலை ஊற்றி, ரயர்களைப் போட்டும் கொளுத்தியது. 1981 மே 31 ஆம் நாள் தொடக்கம், 10 நாள்களாக யாழ்ப்பாண நகரத்தை, சிங்கள இராணுவம் சுடுகாடாக ஆக்கியது. ⁽³⁷⁾ இக்கலவரம், கிழக்கு மாகாணத்துக்கும் பரவியது. நீர்கொழும்பில் உள்ள ஒரு தமிழ்ப் பிரமுகர் வீட்டுக்கு உள்ளே கொள்ளை அடிக்கச் சென்ற எட்டு சிங்களக் காதையர்கள், கணவனை வீட்டுத் தூணில் கட்டிவிட்டு, மனைவியை எட்டுப் பேரும் சேர்ந்து மாறிமாறிச் கற்பழித்து உள்ளனர். ⁽³⁸⁾ 1981 ஆகஸ்ட் 13 இல், கல்முனையில் தமிழ்ப் பாடசாலை ஒன்று சிங்களக் காதையர்களால் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டது. ஆகஸ்ட் 19 ஆம் நாள், கொழும்பில் ஆறு கடைகளும், வெள்ளவத்தையில் 5 கடைகளும், மேல் பதுளையில் 2 கடைகளும் கொள்ளையிடப்பட்டு எரிக்கப்பட்டன. ⁽³⁹⁾ 13 ஆகஸ்ட் 1981 இல், கிழக்கில் கல்முனையில் அப்போதைய தமிழ் பாடசாலை ஒன்று சிங்களக் காதையர்களால் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டது. ⁽⁴⁰⁾ அம்பாறையில் பல வீடுகளும், கடைகளும் எரிக்கப்பட்டன. தமிழ் மீனவர்களின் மீன்பிடி வள்ளங்களும், வலைகளும் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டன. பல தமிழர்கள் அடித்தும், வெட்டியும் கொல்லப்பட்டனர். அவர்களின் கால்கடைகளையும் கடத்திச் சென்றனர். ⁽⁴¹⁾ மலையகப் பிரதேசத்தில் இருந்த தமிழர்கள், கதிர்காமத்தில் இருந்து பேருந்து ஒன்றில் பயணித்தபோது, எம்பிலியாப்பிட்டியாவில், சிங்களக் காதையர்கள் வழிமறித்து, அதில் இருந்த எட்டுத் தமிழர்களைக் கீழே இறக்கி, அவர்கள் மீது பெற்றோல் ஊற்றி உயிரோடு கொளுத்தினர். ⁽⁴²⁾ ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மலையகத் தமிழர்கள், அகதிகளாக ஆக்கப்பட்டனர். இதுபற்றி இந்தியாவில் இருந்து வெளிவரும் 'இந்து' ஆங்கில ஏடு, கீழ்கண்டவாறு செய்தி வெளியிட்டு இருந்தது.

கண்ணால் பார்த்த சாட்சிகளின் கூற்றுப்படி, சிங்களக் காதையரின் கொலைவெறித் தாக்குதலில் இருந்து தப்பிக்க, பல்லாயிரக்கணக்கான இந்திய தமிழ் தோட்டத் தொழிலாளர்கள், பாம்புகள் நிறைந்த காடுகளை, கால்நடையாகவே கடந்து தப்பிச் செல்வதாக அறிகிறோம். ⁽⁴³⁾

இன அழிப்புச் செயல்திட்டம்

இந்த வன்முறைகள் அனைத்தும், மிகவும் திட்டமிட்ட முறையில் நடத்தப்பட்டன. இத்தகைய பயங்கரவாதச் செயல்கள் அனைத்துக்குமே, இலங்கை அரசே பின்னணியில் இருந்து இயக்கியது. காரணம், அரசின் அனுமதி இல்லாமல், அமைச்சர்கள் யாழ்ப்பாணம் சென்று இருக்க முடியாது. இரண்டாவதாக, ஈழநாடு அலுவலகம் தீ வைக்கப்பட்டதன் நோக்கம், அரசின் பயங்கரவாதச் செயல்பாடுகள் வெளி உலகத்துக்குத் தெரியாமல் மறைப்பதற்காகவே ஆகும். மூன்றாவதாக, தமிழர்களின் பெறுமதி வாய்ந்த நூல் நிலையத்தையும், புத்தகக் கடைகளையுமே குறிவைத்துத் தாக்கி இருக்கின்றனர்.

இது, தமிழர்களது வரலாறையும், கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்களையும், தடயம் இல்லாமல் அழித்து ஒழிப்பதற்காகவே ஆகும். இதற்கு முன்பு, கொழும்பில் உள்ள அரச தேசிய ஆவணக் காப்பகத்தில் உள்ள, தமிழர்கள் தொடர்பான, மிகவும் முக்கியமான ஆவணங்களை, இலங்கை அரசு பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே திட்டமிட்டு அழித்து விட்டது.⁽⁴⁴⁾ அதன் தொடர்ச்சியாகத்தான், நன்கு திட்டமிட்டு, யாழ்ப்பாண நூலகத்தையும் எரித்தார்கள். அத்தோடு, தமிழுக்குப் பெருமை சேர்த்த பல தமிழ் அறிஞர்களின் சிலைகளையும், நினைவுச் சின்னங்களையும் அழித்தார்கள். எனவே, இது ஒரு முழுமையான, வரலாறு அழிப்பும், ஒரு இனத்தின் கலாச்சார அடையாளங்களை அழிப்பதும் ஆகும்.

நான்காவதாக, தமிழ் அரசியல் தலைவர்களை முடக்குவதற்காகவே, அவர்களுடைய அலுவலகங்களையும், வீடுகளையும் குறிவைத்துத் தாக்கி இருக்கின்றனர். ஐந்தாவதாக, பல தமிழர்கள் கொடூரமான முறையில் கொல்லப்பட்டு இருக்கின்றார்கள். இது, வெளிப்படையான அரசு பயங்கரவாதம் ஆகும். ஆறாவதாக, பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டது, ஒரு இனத்தை பலவீனம் அடையச் செய்யும் நடவடிக்கையே ஆகும். ஒரு இனவாத அரசு, எப்போதும் இத்தகைய செயல்களையே ஊக்குவிக்கும். ஏழாவதாக, தமிழர்களின் பொருளாதார அடிப்படைகளைத் தகர்க்கும் முயற்சிகளை, 1956 முதலே தொடர்ந்து செய்து வருகின்றனர்.

இது, ஒரு இனத்தை வறுமையில் தள்ளி, பட்டினியால் கொல்லும் முயற்சி ஆகும். இத்தகைய முயற்சிகள் அனைத்தும், ஒரு இனத்தின் போராட்ட வலிமையை இழக்கச் செய்து, அவர்களை நிரந்தரமாக அடிமை இனமாக ஆக்குவதற்கான, தமிழருக்கு எதிரான, ஒரு நீண்ட கால இன அழிப்புச் செயல் திட்டங்களே ஆகும். சிங்கள ஆட்சியாளர்கள், இதைத் தொடர்ச்சியாகச் செய்து வருகின்றார்கள்.

இருப்பினும், இலங்கையில் வெளியாகின்ற தமிழ் ஏடுகளும், சிங்கள ஏடுகளும், தமிழ்நாடு, இந்தியா மற்றும் உலக அளவிலான செய்தி ஏடுகளும், வானொலி, தொலைக்காட்சிகளும், முடிந்த அளவு இலங்கையில் ஈழத்தமிழர்களின் இனப்பிரச்சினை குறித்தும், இலங்கை அரசின் தமிழருக்கு எதிரான அடக்குமுறைகள், இனக்கலவரங்கள் பற்றியும் செய்திகளைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு, இலங்கை அரசின் செயல்பாடுகளை அம்பலப்படுத்தி வருகின்றன. ஆயினும், கல்விமான்களோ, உலக அரசியல் தலைவர்களோ, பன்னாட்டு மக்களோ, இலங்கைத் தமிழருக்கு எதிராக சிங்கள அரசு திட்டமிட்டு நிகழ்த்தி வரும் அழிவுகளை, ஒரு இன அழிப்பு நடவடிக்கையாகப் பார்க்கத் தவறி விட்டனர் என்றே கொள்ள முடிகின்றது. ஆனால், 1983 யூலை இனப்படுகொலைகள், உலகத்தை குலுக்கிய ஒரு விடயமாக, பூதாகரமாக வெளிப்பட்டது. அதற்குப்பிறகே, தமிழ்நாடும், இந்தியாவும் சிந்திக்கத் தொடங்கின. உலக நாடுகள், அதை ஒரு இன அழிப்பாகக் கருதாமல், இனப்படுகொலையாகக் கருதின.

எனவே, இலங்கைச் சிறுபான்மையினரின் பிரச்சினைக்கு, ஒரு நியாயமான அரசியல் தீர்வு காண்பதற்கான அழுத்தங்களைக் கொடுக்கத் தவறின. அதற்குப்பின்னரும், தமிழர் பிரதேசங்களில் இடம் பெற்ற, இலங்கை அரசின் பல்வேறு வகையான இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள் உலகத்தை மீண்டும் சிந்திக்க வைத்தது. இறுதியாக, மே 2009 இல், பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்கள், பாதுகாப்பு வலயம் என இலங்கை அரசால் அறிவிக்கப்பட்ட ஒரு குறுகிய நிலப்பரப்புக்குள் கொண்டு வரப்பட்டு, ஒட்டுமொத்தமாகப் படுகொலை செய்யப்பட்ட கோர நிகழ்வுகள்தான், இப்போது உலகத்தை நன்றாக உணர வைத்துள்ளது. இலங்கையில் தமிழருக்கு எதிராக சிங்கள அரசு கட்டவிழ்த்து விட்ட படுகொலைகளும், ஏனைய அழிப்புகளும், ஒரு இன அழிப்பு நடவடிக்கையே என்று உலகம் முடிவு செய்து இருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இப்பின்னணியில் நின்றுகொண்டு, யூலை 1983 இல் தமிழருக்கு எதிராக, சிங்கள அரசு திட்டமிட்ட முறையில் நிகழ்த்திய படுகொலைகளை அணுகுவது பொருத்தமானது ஆகும்.

1983 ஆம் ஆண்டு, அரசு பயங்கரவாதமும், இன அழிப்பும்:

யாழ்ப்பாணத்தில் இரண்டு தமிழ்ப் பெண்கள், சிங்கள இராணுவத்தினரால் கற்பழிக்கப்பட்டனர். அவர்களுள் ஒருவர், மானம் இழந்து வாழ்வதைவிட சாவதே மேல் என்று கருதித் தன் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டார். இதன் எதிர் நடவடிக்கையாக, விடுதலைப்புலி உறுப்பினர்கள், யாழ்ப்பாணத்தில் பலாலி வீதியில் உள்ள திருநெல்வேலியில், இரவு நேரத்தில் காத்திருந்து, கவச

வாகனத்தில் வந்த சிங்கள இராணுவத்தினரைத் தாக்கி, 13 பேர்களை அந்த இடத்திலேயே கொன்றனர். இச்செய்தி, மறுநாள் காட்டுத் தீ போல, சிங்களப் பிரதேசங்களுக்குப் பரவியது. ஏற்கனவே தமிழர்களை ஒட்டுமொத்தமாக அழிக்கத் திட்டமிட்டு, வாய்ப்புக்காகக் காத்திருந்த சிங்கள இனவாத அரசியல்வாதிகளும், சிங்களக் கடையர் கூட்டமும் இந்த நிலைமையை நன்றாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். யாழ்ப்பாணத்தில் மறுநாள் மாலை மதுபோதையில் பலாலி வீதி வழியாக வந்த இராணுவம், திருநெல்வேலியில் வீடு வீடாகப் புகுந்து, பல தமிழர்களைச் சுட்டுக் கொன்றது.

இவ்வேளையில், இந்நூலாசிரியர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தொழில் புரிந்து கொண்டு இருந்தார். சம்பவம் நடந்த இடத்துக்கு மிக அருகாமையில் உள்ள ஒரு ஒழுங்கையில், வாடகை வீடு ஒன்றில் குடியிருந்தார். இராணுவ வீரர்கள் கொல்லப்பட்டதால், யாரும் வீடுகளை விட்டு வெளியில் வெளிக்கிட முடியாதவாறு நிலைமை மோசமாக இருந்தது. ஒழுங்கை வீட்டில் இருந்தபடியால், உயிர்தப்ப முடிந்தது. சம்பவம் நடந்து மூன்றாம் நாள்தான் ஓரளவு வெளியில் வெளிக்கிட முடிந்தது. அப்போது, திருநெல்வேலியில் மக்கள் நடமாட்டமே இல்லை. நூலாசிரியர் வசித்து வந்த ஒழுங்கையில் இருந்து சுமார் 200 யார்கு தொலைவில், பலாலி வீதியைச் சந்திக்கலாம். அந்தச் சந்தியிலேயேதான், மேற்படி சம்பவம் இடம் பெற்றது. ஆனால், அங்கிருந்த இராணுவ வண்டியும், இராணுவத்தினரின் உடல்களும் அகற்றப்பட்டு இருந்தன. சம்பவம் நடந்த இடத்துக்கும், மேற்படி குறிப்பிட்ட ஒழுங்கைக்கும் முன்னால், கலா பரமேஸ்வரன் என்பவரது வீடு இருந்தது. அவர், இந்நூலாசிரியரின் நல்லதொரு நண்பர். அவரது துணைவியார், இந்நூலாசிரியரின் அலுவலகத்தில் உதவியாளராகத் தொழில் புரிந்தவர். நூலாசிரியர் அவ்வீட்டுக்குச் சென்று பார்த்தபொழுது, கலா பரமேஸ்வரன் அவர்கள் மார்பில் துப்பாக்கிச் சூடுபட்டு, இரத்த வெள்ளத்தில் இறந்து கிடந்தார். வீட்டின் பின்புறமாகச் சென்று பார்த்தபொழுது, கலா பரமேஸ்வரனின் மாமனாரையும் யன்னல் வழியாகச் சிங்கள இராணுவம் சுட்டுக் கொன்றமை தெரிய வந்தது. மேலும் பலர், இவ்வாறு கொல்லப்பட்டதாகச் செய்திகள் வந்தவண்ணம் இருந்தன. பலர் கூடி, இறந்தவர்களின் உடல்களை ரயர்கள் போட்டுக் கொளுத்தி முடித்த அந்தக் கோரமான காட்சி, இந்நூலாசிரியரை மிகவும் தாக்கியது.

இலங்கையின் தெற்கில் உள்ள சிங்களப் பகுதிகளிலும், தமிழர்கள் வாழும் மலையகத்திலும் தமிழருக்கு எதிரான கொடூரமான இனப்படுகொலைகள், கற்பழிப்புகள், தமிழர்களின் சொத்துகளைச் சூறையாடுதல், தீ வைத்துக் கொளுத்துதல், தமிழர்களின் கடைகள், வணிக நிறுவனங்கள்,

தொழிற்சாலைகள் யாவையும் ஒட்டுமொத்தமாகக் கொள்ளையிடப்பட்டுத் தீ வைத்துக் கொளுத்துதல் போன்ற நிகழ்வுகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. இந்து ஆலயங்கள், கலாசார மையங்கள், தமிழர்களின் ஐந்து நட்சத்திர விடுதிகள் போன்றவையும் தீ வைக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்டன. தமிழர்களுடைய பஸ்கள், லொறிகள், கார்கள் யாவும் சரியாக அடையாளம் காணப்பட்டு எரிக்கப்பட்டன.

இவற்றையெல்லாம் சிங்களக் காதையர்கள் எவ்வாறு இனம் காண முடிந்தது? காரணம், இந்த இனக்கொலையின் சூத்திரதாரிகள், வாக்காளர் பதிவில் இருந்தும், புள்ளி விபர இலாகாவில் இருந்தும், தமிழர்கள் தொடர்பான சகல விபரங்களையும் ஏற்கனவே திட்டமிட்டுத் திரட்டி வைத்து இருந்தனர் என்பதை, பல செய்திகள் உறுதிப்படுத்தின. மேலும், கூரிய வாள், கத்தி, இரும்பு ஆயுதங்கள், பொல்லு, தடி, எரிபொருள்கள் எல்லாம் ஏற்கனவே சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. தலைசிறந்த ஊடகவியலாளரும், நேர்மையான கல்விமானாகவும் இருந்த சிவநாயகம் என்பவர், அவரது இறுதி நூலில், ஜேர்மானியர் ஒருவரால் யூலை இனக்கொலைகள் பற்றி எழுதப்பட்டு இருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறார்:

இலங்கையில் தமிழர்களுக்கு எதிரான கலவரங்கள், முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தொடர்ந்தவண்ணமே உள்ளது. இது 24 ஜூலை 1983 அன்று, கொஞ்சமும் எதிர்பாராத கொடூரத்துடன் மீண்டும் வெடித்தது. ஒரு வாரம் முழுவதும், ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட குழுக்கள் வெறிகொண்டு ஓடி, கண்ணில் கண்டதை எல்லாம் அழித்து, கொள்ளையடித்து, வீடுகளையும், தொழிற்சாலைகளையும் தீயிட்டுக் கொளுத்தி, அப்பாவிகளையும், தற்காப்பு இல்லாமல் மாட்டிக் கொண்டவர்களையும் கொடுமைப்படுத்தி கொலையும் செய்து வந்தனர். இதைத் தடுக்க வேண்டிய பாதுகாப்புப் படைகளும் (இராணுவம், வான்படைகள், கடற்படை மற்றும் காவல்துறை) இதனை அமைதியாக அனுமதித்தது மட்டும் அல்லாமல், குறிப்பிட்ட அளவுக்கு அமைதியைக் குலைத்தும், இந்த வன்முறையில் நேரடியாக ஈடுபட்டும் வந்தனர். ஆகஸ்டு 1983 வரை தொடர்ந்த இந்தக் கலவரங்கள், தன்னிச்சையாகவோ, திடீரென்று ஏற்பட்டதாகவோக் கருத முடியாது என்பதை, போதுமான ஆதாரங்கள் கொண்டு அறிய முடிகின்றது. அதற்கு மாறாக, இந்தியத் தமிழர்கள் மற்றும் இலங்கைத் தமிழர்களின் வீடுகளையும், கடைகளையும், இதர சொத்துக்களையும் அழிப்பதற்கான, ஒரு விரிவான நேர்த்தியான திட்டம் ஒன்று, அரசு அல்லது அதன் துணை அமைப்புகள் மூலம் கலவரங்கள் தொடங்குவதற்குப் பல நாள்களுக்கு முன்னதாகவே

தயாரித்து வைக்கப்பட்டு உள்ளது. ⁽⁴⁵⁾ ஒரு பேருந்தில் வைத்து சிங்களக் காதையர்களால் தமிழர்கள் எரிக்கப்பட்ட சம்பவத்தை, பயத்தில் உறைந்து, லண்டனின் 'டெய்லி எக்ஸ்பிரஸ்' இதழுக்கு, ஒரு நேர்வே பயணி தரும் விளக்கமான செவ்வி:

கொழும்பில் தமிழர்களை ஏற்றி வந்த ஒரு சிற்றுந்து, எங்களின் முன்னர் நிறுத்தப்பட்டது. சிங்களக் கூட்டம் ஒன்று, அந்த வண்டியின் மீது பெட்ரோலை ஊற்றித் தீ வைத்தது. எல்லாக் கதவுகளும் அடைக்கப்பட்டு, தமிழர்கள் தப்பி வெளியில் வராமல் அடைக்கப்பட்டனர். நூற்றுக்கணக்கானோர் வேடிக்கை பார்க்க, சுமார் இருபது தமிழர்கள் எங்கள் கண்முன் எரித்துக் கொல்லப்பட்டனர். அதிகாரபூர்வ சாவு எண்ணிக்கைகளை எங்களால் நம்ப முடியவில்லை. நூற்றுக்கணக்கானோர், ஏன் ஆயிரக்கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டு இருக்க வேண்டும். 95 % சிங்களர்களைக் கொண்ட காவல்துறை, இவற்றைத் தடுக்க எதுவும் செய்யவில்லை. கருணை அற்ற ஒரு நிலையே இருந்தது. பெண்கள், குழந்தைகள், முதியவர்கள் என்ற பாகுபாடு இல்லாமல், அனைவரும் கொன்று குவிக்கப்பட்டனர். காவல்துறையோ, இராணுவ வீரர்களோ இந்த இனப்படுகொலையைத் தடுக்க எதுவுமே செய்யவில்லை. ⁽⁴⁶⁾

கொழும்பில் இருந்து ஒரு ஹாங்காங் பயணியின், கண்ணால் கண்ட சாட்சியம்:

“24 ஆம் தேதி நான் ஒரு சந்திப்பில் இருந்தேன். புலிகள் 13 சிங்களச் சிப்பாய்களைக் கொன்று எனக்குத் தெரிய வந்தது. இரண்டு தமிழ்ப் பெண்கள், சிங்களச் சிப்பாய்களால் கற்பழிக்கப்பட்ட செய்தியைத் தொடர்ந்து நடந்தது இந்தச் சம்பவம். அதில் ஒரு பெண்மணி தற்கொலை செய்து கொண்டார். என் நாட்டில் நான் நிறைய கலவரங்களைப் பார்த்து இருக்கிறேன். ஆனால் கொழும்பில் நிகழ்ந்ததைப் போன்ற ஒரு கொடூரத்தை நான் எங்குமே கண்டது இல்லை. நான் ஒரு தமிழனாக இருந்திருந்தால், அந்த நாட்டில் என்றைக்குமே பாதுகாப்பாக உணர்ந்து இருக்க மாட்டேன். நான் கொழும்பில் இருந்த அந்த வாரம் தொட்டு, நான் என்னையே ஒரு கேள்வி மீண்டும் மீண்டும் கேட்பேன். தமிழர்களுக்கு ஏன் இந்த விதி? அவர்கள் தவறுதான் என்ன? இலங்கை அரசு தன் கடமையை ஆற்றுவதில் கொஞ்சமேனும் பொறுப்புடன் ஏன் இருந்திருக்கக் கூடாது. சிறுபான்மையானாலும், பெரும்பான்மையானாலும் தனது குடிமக்களின் உயிர்களையும், உடைமைகளையும் பாதுகாப்பது ஒரு

அரசாங்கத்தின் கடமை. என்னுடைய கணிப்பின்படி, தமிழர்களுக்குத் தான் ஆற்ற வேண்டிய சட்டப்படியான, நியாயப்படியான கடமைகளை ஆற்றுவதில், இலங்கை அரசு படுதோல்வி அடைந்து விட்டது. இன்றுவரை இலங்கை அரசு அதுபற்றிய சிறு வருத்தம் கூடத் தெரிவித்தது இல்லை. மனித இனத்தின் மனசாட்சிக்கே எதிரான ஒரு அவமானமாகவே இந்த நடவடிக்கையை நாம் பார்க்க வேண்டும். சர்வதேச சமுதாயத்தின் மனசாட்சி எதற்கு எப்படி எதிர்வினை தரப்போகின்றதென்று பார்க்கலாம்.” (47)

மேலும், எஸ். பியதாச என்ற சிங்களக் கல்விமான், ‘Sri Lanka: the holocaust and after’ எனும் தனது நூலில், மேற்படி இனக்கலவரம் எவ்வாறு சில அமைச்சர்களாலும், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களாலும், சிங்கள இனவாத அரசியல்வாதிகளாலும் நன்கு திட்டமிடப்பட்டு நடத்தப்பட்டது என்பதை, மிகவும் தெளிவாக விளக்கி இருக்கின்றார். யார் யார் இதன் குத்திரதாரிகள்? எவ்வாறு தமிழர்கள் வாழும் இடங்கள், அவர்களது கடைகள், தொழிற்சாலைகள் அடையாளம் காணப்பட்டன? எந்த எந்தப் பகுதிக்கு யார் பொறுப்பு போன்ற விவரங்களை, அவர்களது பெயர்களோடு வெளியிட்டு உள்ளார். (48)

கொழும்பில் மிகவும் சன நெருக்கடியான இடமான வெலிக்கடையில் உள்ள சிறையில், அரசியல் கைதிகளாக அடைத்து வைக்கப்பட்டு இருந்த 73 தமிழ் சிறைக் கைதிகளை, சிறைக் காவலர்களும், சிங்கள சிறைக் கைதிகளும் கூரிய கருவிகளைக் கொண்டு தாக்கினர். 53 பேர்களை அடித்தும், வெட்டியும், மிகக் கொடூரமான முறையில் கொன்றனர். அவர்களுள் ஒரு சில விடுதலைப் போராட்டப் போராளிகளும், கிறித்தவப் பாத்திரிமார்கள், மருத்துவர்கள், சமூக சேவையாளர்களும் அடங்கி இருந்தனர். பெரும்பாலானவர்கள் 50 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள். ஒட்டுமொத்தமாக, இப்படுகொலைச் சம்பவங்களில் உயிர் இழந்தவர்கள் தொகை சுமார் 3000 முதல் 5000 வரையிலும் இருக்கலாம் என்று, பல்வேறு அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. ஆனால், நுவரேலியாவில் மட்டும் 1000 மலையகத் தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டு உள்ளனர். மலையக் காடுகளில் உள்ள தோட்டங்களில், இலட்சக்கணக்கான தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர்.

நிராயுதபாணிகளாக, பாதுகாப்பு அற்றவர்களாக இருந்த அவர்களுள் எத்தனை பேர் கொல்லப்பட்டனர் என்பதைக் கணக்கிடவே முடியாது. 20 ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்களின் வீடுகள் குறையாடப்பட்டு, எரிக்கப்பட்டன. பலகோடி பெறுமதியான வணிக நிறுவனங்களும்,

தொழிற்சாலைகளும் முற்றாக அழிக்கப்பட்டன என்று, இலங்கை அரசின் அறிக்கை கூறுகின்றது. கொழும்பில் மட்டும் 17 அகதி முகாம்களில், 50,000 க்கும் மேற்பட்டவர்கள் தஞ்சம் புகுந்தனர். அவர்கள் பின்னர் கப்பல்களில் ஏற்றப்பட்டு, வடக்கு, கிழக்கு பிரதேசத்துக்கு அகதிகளாக அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். சுமார் இரண்டு லட்சத்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள், பல வழிகளில் தமிழ்நாட்டுக்கு அகதிகளாகச் சென்று அடைந்தனர். கனடா, அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து போன்ற நாடுகளுக்கும் அகதிகளாகச் சென்றனர். இது இலங்கை அரசின் வலோற்கரமான, கட்டாயமாகத் தமிழர்களை வெளியேற்றும் ஒரு திட்டமே ஆகும்.

தொடர்ந்து பத்து நாள்களுக்கும் மேலாக, கொலைவெறித் தாக்குதல் தலைவிரித்து ஆடியிருக்கின்றது. ஏன் இலங்கை அரசால் அதனைத் தடுத்தது நிறுத்த முடியவில்லை? காரணம், சிங்களப் பிரதேசங்களில் இருந்து, தமிழர்களை ஒட்டுமொத்தமாக அழித்து ஒழிக்கும் நடவடிக்கையாகவே இதனைப் பார்க்க முடியும். ஆனால், தமிழ்நாட்டு அரசும், இந்திய அரசும், குறிப்பாக அன்றைய இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா காந்தியின் தலையீடு காரணமாகவே இலங்கை அரசு இரு வாரங்களுக்குள் தமது இன அழிப்பு நடவடிக்கையை நிறுத்திக் கொண்டது. இல்லாவிடில் நிச்சயம், அவர்கள் தமிழர்களை முற்றாக அழிப்பதைத்தான் திட்டமாகக் கொண்டு இருந்தார்கள். அகதிகள் முகாமுக்கு அனுப்பப்பட்ட தமிழர்களை, இலங்கை அரசு திரும்பவும் அவர்களின் இடங்களில் இருப்பதற்கான வழிமுறை அல்லவா செய்து இருக்க வேண்டும்?

மாறாக, அவர்களை, கப்பல்களிலும், வாகனங்களிலும் ஏற்றி, வடக்கு, கிழக்கு தமிழ் பிரதேசங்களுக்கு அனுப்பி வைத்தனர். அப்படி அனுப்பினால், அவர்கள் திரும்பவும் சிங்களப் பிரதேசங்களுக்கு வர மாட்டார்கள்; வெளிநாடுகளுக்கு விரட்டி விட்டால், அவர்கள் ஒருபோதும் இலங்கைக்குத் திரும்பி வர மாட்டார்கள் என்பதுதான், இத்தகைய திட்டமிட்ட நடவடிக்கைகளின் நோக்கம் ஆகும்.

கட்டாயக் குடிபெயர்வு

இவ்விடத்தில் ஒரு கேள்வி எழுகின்றது. இலங்கையின் குடிவரவு, குடியகல்வு சட்டதிட்டங்களையெல்லாம் தாண்டி, கடல்வழியாகவும், விமானங்கள் மூலமும் எப்படி இலட்சக்கணக்கான மக்கள் ஒரு குறுகிய காலப் பகுதிக்குள் வெளிநாடுகளுக்குப் போக முடிந்தது? காரணம், எவ்வகையிலேனும் தமிழர்கள் வெளியேற வேண்டும் என்பதற்காக, இலங்கை அரசு, சட்டதிட்டங்களைக் கவனியாது, வெளிநாடுகளுக்குப்

போகக்கூடிய தமிழர்களைப் போக விடுவதில் மிகவும் தாராளமாக நடந்து கொண்டது. இதனை, ஒரு கட்டாயக் குடிபெயர்வு (Forced Migration) என்ற, இன அழிப்புக் கோட்பாட்டுக்குள் அடக்கலாம்.

1982 ஜனவரி 13 ஆம் நாளிட்ட, சுதந்திரன் பத்திரிகையில் வெளிவந்த ஒரு முக்கியமான செய்தியைக் கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

இனமோதல்கள் பற்றிய உண்மைச் சம்பவங்கள் குறித்து ஜெனீவாவில் உள்ள, “அனைத்துலக நீதிவான்கள் சபை” யின்” சார்பில், நியூ யோர்க் மாநிலச் சட்ட நியாயத்துறைப் பேராசிரியர் வேர்ஜினியா ஏ.லியறி அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட நூலில், தமிழ் மக்களின் சுய நிர்ணய உரிமை பற்றி அவர் எழுதியமையை, சுதந்திரன் ஏடு வெளியிட்டு இருந்தது.

“சிலோன் என்பது, இரண்டு நாடுகளை உடைய தீவு. அதில் ஒன்று ஸ்ரீ லங்கா; மற்றொன்று தமிழ் ஈழம். சிலோன் என்பது, ஆங்கிலக் காலனிய ஆதிக்கவாதிகளால் உண்டாக்கப்பட்ட கற்பிதமே ஆகும். தமிழர்கள், அந்த நாட்டுக்கு உட்பட்ட சிறுபான்மையினர் அல்ல. அவர்கள் தனியொரு நாட்டின் மக்கள். அவர்கள், தங்களுக்குத் தகுதியான சுயநிர்ணய உரிமையையும், தங்களின் இறையாண்மையையும் விரும்புகிறார்கள்.”

மேற்கூறப்பட்ட கூற்றே, வரலாற்று உண்மை ஆகும். எனவே, இலங்கைத் தமிழர்களை இலங்கைத் தீவில் இருந்தோ அல்லது அவர்களுடைய தாயக பூமியில் இருந்தோ அல்லது அவர்களது சொந்த நாட்டில் இருந்தோ அடியோடு ஒழித்து, இலங்கையை ஒரு பௌத்த சிங்கள பூமியாக்க நினைப்பதும், திட்டமிடுவதும் ஒருபோது நடக்கப் போவது இல்லை என்பதை, சிங்கள இனவெறியர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

தமிழர்களின் சொத்துகளைக் கொள்ளையடித்து, வசதியாக வாழ வேண்டும் என்பதற்காவே, சிங்களக் காதையர் கூட்டம் இன அழிப்புகளில் விருப்பத்தோடு ஈடுபடுகிறது.

1956 ல் இருந்து தமிழருக்கு எதிராக சிங்கள ஏகாதிபத்திய அரசும், அதன் அடியாட்களும். காதையர் கூட்டமும் நடத்திய இன அழிப்பு முறை 1983 வரை நடந்தேறி இருக்கின்றது. தமிழர்களை பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் சிறுகச் சிறுக கொல்லுவது, இனக் கலவரங்களைக் கட்டவிழ்த்து, பாரிய அளவில் கொன்று குவிப்பது ஆகியன தமிழ் இனத்துக்கு எதிரான திட்டமிட்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கை ஆகும். அவசரகாலச் சட்டம், பயங்கர

வாதத் தடைச் சட்டம் போன்ற கொடிய சட்டங்களை, நாடாளுமன்றப் பெரும்பான்மை பலத்தைப் பயன்படுத்தி நிறைவேற்றி, சந்தேகத்தின் பேரில் கண்மூடித்தனமாக தமிழ் இளம் தலைமுறையினரைக் குறிவைத்து, அவர்களைப் பரவலாகச் சிறைப்பிடித்து சிறையில் போட்டு, சித்திரவதை செய்து கொல்வதும் காணாமல் போகச் செய்வதும் ஒரு இனத்தின் பெறுமதி மிக்க, செழிப்பு மிக்க, பலமான மனித வளத்தை அழிப்பது ஆகும்.

அதன்மூலம் தமிழ்ச் சமுதாயத்தை பலவீனப்படுத்தி, அச் சமுதாயத்தில் எழும் சக்தி வாய்ந்த எதிர்ப்புகளைத் தடுத்து நிறுத்துவதன் மூலம், அந்த இனத்தை இலகுவாக அழிக்கும் ஒரு முயற்சி ஆகும். தமிழ்ப் பெண்களைக் கற்பழித்து, அவர்களைப் பலவீனப்படுத்தி, அவர்களுக்கு விரக்தியையும், பீதியையும் ஏற்படுத்தி, நல்லதொரு எதிர்காலத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தை தோற்றுவிக்கும் நிலையைச் சீரழிப்பதோடு, தமிழ்க் கலாசாரத்தையும் சீரழிக்கும் ஒரு நடவடிக்கை ஆகும். உலகின் பல சர்வதிகார அரசுகள், தங்கள் தங்கள் நாட்டில் உள்ள ஏனைய இன மக்களை, அல்லது இனத்தை அழிப்பதற்கும், அவ்வாறான கற்பழிப்புகளில் ஈடுபடும் இராணுவத்தையும், மற்றையவர்களையும், ஊக்கப்படுத்துவதற்கும், கற்பழிப்பை ஓர் இன அழிப்பின் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தி இருக்கின்றார்கள். அதைனையே சிங்கள அரசும் செய்து வருகிறது.

ஏற்கனவே பல சந்தர்ப்பங்களில் குறிப்பிட்டது போல, தமிழர்களுடைய கல்வியை எந்த எந்த வழிகளில் எல்லாம் அழிக்க முடியுமோ, அந்த அந்த வழிகளில் அவர்களின் கல்வி அழிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. பிரித்தானியர் காலத்திலும், இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பின்பும், தலைசிறந்த கல்வியாளர்களைக் கொண்ட ஒரு படித்த சமுதாயமாக இருந்த தமிழ்ச் சமுதாயத்தை, கடந்த 30 ஆண்டுகளில் கல்வி அறிவில் மிகப் பின்தங்கிய ஒரு சமுதாயமாக சிங்கள அரசு திட்டமிட்டு மாற்றி இருக்கின்றது. அதே போன்று வேலைவாய்ப்பும் தமிழர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இதன் விளைவாக ஒரு முடக்கப்பட்ட சமுதாயமாக தமிழ் சமுதாயத்தை மாற்றி சிங்கள அரசு அவர்களை பலவீனப்படுத்தி அழித்து வருகின்றது.

தமிழர்களின் சொத்துகளைக் கொள்ளை அடித்துச் சீவியம் நடத்துவதற்காகவே, சிங்களக் காதையர் கூட்டம் இன அழிப்புகளில் விருப்பத்தோடு ஈடுபடுகிறது. கொள்ளையடிக்கப்பட்டபின் அவர்கள் வீடுகள் கடைகள் தொழில் நிறுவனங்களைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தியும் வருகிறது. மேலும் தமிழர் பிரதேசங்களில் எதுவித பொருளாதார திட்டங்களையும் அமுல்படுத்தாது, அவர்கள் பொருளாதார அடித்தளத்தையே அடியோடு அழித்து வருகிறது. தமிழர் தாயகப்

பிரதேசங்களில் சிங்களக் குடியேற்றங்களைத் திட்டமிட்டு ஏற்படுத்தி, தமிழர் நிலங்களைப் பறித்து வருகின்றது.

தமிழர்கள் வாழும் இடங்களில் சிங்களக் காதையர்களைக் கொண்டு விரட்டி அடித்து விட்டு அவர்கள் நிலங்களை, சொத்துக்களை சிங்களவர் வசமாக்குகிறது. தமிழர்களைக் கொலை செய்து வருகின்றது. மேல் கூறப்பட்ட அரசின் சகல நடைமுறைகளையும் பார்க்கும் போது, எவ்வாறு பாலஸ்தீன மக்களின் இன அழிப்புக்கு இஸ்ரேலிய நாடு செய்ததோ அதனைவிட இலங்கை அரசு அதிகமாக ஈழத்தமிழ் மக்களுக்கு செய்து வருகின்றது.

1987-1989 இந்தியப் படையின் ஊடாக நடைபெற்ற இன அழிப்பு:

மேற்படி நிலைமைகள் 1956 ல் இருந்து தொடங்கி 1983 வரை மிகவும் இரகசியமான அல்லது அமைதியான முறையில் சிங்கள அரசு நிறைவேற்றி வந்தது. அண்டை நாடான இந்தியாவோ, உலகநாடுகளோ மேற்படி அரசின் நடவடிக்கைகள் பற்றி பெரிதாக ஒன்றும் கண்டு கொள்ளவில்லை அல்லது கண்டும் காணாதவர்கள் போல் இருந்து கொண்டனர். ஆனால், 1983இல் தமிழருக்கு எதிராக சிங்கள அரசு மேற்கொண்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள் இந்தியாவையும், குறிப்பாக தமிழ் நாட்டையும் உலகநாடுகளையும் உலுக்கிய விடயமாக வெளியிடப்பட்டது.

இந்தியாவின் அன்றைய பிரதம மந்திரியாக இருந்த இந்திரா காந்தி அவர்கள், இலங்கை ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனே அவர்களுக்கு மேற்படி நிலைமைகள் பற்றி எச்சரிக்கையையும் விடுத்து இருந்தார். ஜெயவர்த்தனேவை (Fox of Asia) 'ஆசியாவின் நரி' என்று வர்ணித்த இந்திராகாந்தி, ஜெயவர்த்தனேவின் அடாவடித் தனம் பற்றி நன்றாக அறிந்தவர். அத்தோடு, இலங்கையில் உள் நாட்டுப் பிரச்சினையில் தலையிட இந்திரா காந்தி அவர்கள் விரும்பவும் இல்லை. ஆனால் ஏற்கனவே கலந்து உரையாடப்பட்டது போல், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராளிகளுடாக இலங்கை அரசுக்கும், ஜெயவர்த்தனே அவர்களுக்கும் பாடம் கற்பிக்க இந்திரா காந்தி அவர்கள் முடிவு செய்தார். அதன் விளைவாகவே போராளிக்குழுக்களுக்கு இந்தியாவில் இந்திய அரசால் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு, ஆயுதங்களும் கொடுக்கப்பட்டன.

தமிழ்நாட்டு முதல்வர் எம்.ஜி.ராமச்சந்திரன் அவர்களும் இவ்விடயத்தில் பாரிய உதவிகளை தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்திற்குச் செய்யவும் தவறவில்லை. துரதிர்ஷ்டவசமாக, இந்திராகாந்தி அவர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதும், எம்.ஜி. ராமச்சந்திரன் அவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு

இறந்ததும், விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களுக்கு பாரிய பின்னடைவுகளை ஏற்படுத்தின. ஜெயவர்த்தனேவுக்கு மேற்படி இந் நிகழ்வுகளும் அளவற்ற மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்து இதிருக்கும்.

இந்நிலைமையில், அரசியல் அனுபவமற்ற, அரசியலுக்கு புதிதான, இந்திரா காந்தியின் மகன் ராஜீவ் காந்தி இந்தியப் பிரதமர் ஆனார். இந்த அரசியல் மாற்றம் ஜெயவர்த்தனேவுக்கு ஒரு நல்ல வாய்ப்பாக அமைந்தது. தனது சாணக்கியத்தினால், நயவஞ்சகமான முறையில் ராஜீவ் காந்தியுடன் இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திடச் செய்தார். இந்திய அமைதி காக்கும் படையை இலங்கைக்கு வரவழைத்தார்.

விடுதலைப் புலி இயக்கத்தின் அபரீதமான வளர்ச்சியும், அவர்களுடைய போர்த்தந்திர உபாயங்களும், போர்புரியும் துணிச்சலும், போர்முறையும் சிங்கள இராணுவத்தைக் கதிகலங்க வைத்தது. விடுதலைப் புலிகள் ஏற்கனவே யாழ்குடா நாட்டையும், வன்னி பெருநிலப்பரப்பையும், கிழக்குப் பிரதேசங்களின் கணிசமான நிலப்பரப்புக்களைத் தம் வசப்படுத்தி இருந்தனர். யாழ்ப்பாணக் குடா நாடு 1985 களின் இறுதிப் பகுதியில் விடுதலைப் புலிகளின் நேரடி நிர்வாகத்தின் கீழும் வந்து இருந்தது. அங்கு, இலங்கை அரசின் நிர்வாகம் செயல் இழந்தும் போயிருந்தது.

1987 இன் ஆரம்ப காலகட்டத்தில், ஜெயவர்த்தனேவின் (Operation Liberation) என்ற விடுதலை நடவடிக்கை மூலம், மீண்டும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டை விடுதலைப் புலிகளிடம் இருந்து கைப்பற்றத் திட்டமிட்டனர். ஆனால் அதன் ஆரம்பகட்டத்தில் ராஜீவ் காந்தியின் தலைமையிலான இந்திய அரசு மேற்கொண்ட அணுகுமுறைகளைக் கண்டு அச்சம் அடைந்த ஜெயவர்த்தனே, இந்தியப் படையை வரவழைத்து, அவர்கள் மூலம் விடுதலைப் புலிகளை அழித்து ஒழிப்பது என்ற வஞ்சகமான எண்ணத்தையே கொண்டு இருந்தார். அவர் எதிர்பார்த்தபடியே இந்திய இராணுவத்துடன் விடுதலைப்புலிகள் போரில் இறங்க வேண்டிய ஒரு துர்ப்பாக்கிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

இதுபற்றி ஜெயவர்த்தனே சிங்கள மக்களுக்குக் கூறும்பொழுது, 'எனது திட்டம் நிறைவேறி விட்டது. எனது இராஜதந்திரம் வெற்றி பெற்று உள்ளது' என்று பெருமை பேசிக் கொண்டார். இவ் விடயங்கள் பற்றி ஏற்கனவே முன்னைய அத்தியாயத்தில் கலந்து உரையாடப்பட்டு உள்ளது. மேற்படி பின்னணியை மீண்டும் திரும்பக் கூறுவதற்கான காரணம், இலங்கை அரசு தமிழர்களையும், தமிழர் சுதந்திர விடுதலைப் போராட்டத்தையும் அழித்து ஒழிப்பதற்கு, தம்மால் முடியாமல் போனபோது அயல்நாடான இந்தியாவின்

படைகளைக் கொண்டு தமிழர்களையும், தமிழ் மக்களின் சுதந்திரப் போராட்டத்தையும் அழிப்பதற்குப் பயன்படுத்தி இருக்கின்றது.

இந்தியப் படைகள், தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான அழிப்பு நடவடிக்கைகளில் மிக மோசமாக இறங்கியது. இந்திய இராணுவத்தால் கொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் எண்ணிக்கை, கற்பழிப்புக்கள் உட்பட்ட தமிழ் பெண்களின் எண்ணிக்கை, சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு காணாமல்போன தமிழ் இளைஞர்கள், இளம்பெண்கள் பற்றிய விபரங்கள், இராணுவ நடவடிக்கையினாலும், வான் தாக்குதல்களாலும் அழிக்கப்பட்ட தமிழர்களின் வீடுகள் சொத்துக்கள், இயற்கை வளங்கள், பத்திரிகை நிறுவனங்கள், வைத்திய சாலைகள், பேன்றவை பற்றிய விபரங்களைச் சரியாகக் கணக்கிட முடியாது போயுள்ளது. இருந்தும், ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்ட (Broken Palmyra) முறிந்த பனை என்ற நூலில் இந்திய இராணுவம் தமிழ் இன அழிப்பில் செய்த அட்டூழியங்கள் பற்றி பல நம்பகமான தரவுகள் உண்டு.

இந்திய இராணுவம் 5000த்துக்கும் மேலான தமிழ் மக்களை கொன்று குவித்ததாகவும், 10 ஆயிரத்துக்கும் மேலான விடுதலைப் புலிகளைக் கொன்றதாகவும், 1000க்கும் மேலான தமிழ்ப் பெண்களைக் கற்பழித்ததாகவும் பல்வேறுபட்ட ஊடகங்களின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. ஆனால், உண்மையான தரவுகளைப் பெற முடியாமல் இருக்கின்றது. காரணம், யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளிவரும் பத்திரிகை நிறுவனங்களை இந்திய இராணுவம் குண்டு வைத்து அழித்து விட்டமையாலும், விடுதலைப்புலிகளின் நிதர்சனம் ஒலிபரப்புச் சேவை அழிக்கப்பட்டமையாலும், மேற்கூறப்பட்ட இன அழிப்பு தொடர்பான உண்மையான விபரங்களைப் பெறமுடியாமல் போய்விட்டது.

ஆனால், இந் நூலாசிரியர் வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசங்களுக்கு 1992 இல் பிரயாணம் செய்து, பலதரப்பினரையும் சந்தித்துக் கலந்து உரையாடியதில் இருந்தும், பல்வேறுபட்ட நிலைகளில் உள்ள விடுதலைப் புலி உறப்பினர்களைச் சந்தித்தும் கலந்து உரையாடியதின் விளைவாக, இந்திய இராணுவத்தினால் கொலை செய்யப்பட்ட பொது மக்கள், போராளிகள், கற்பழிக்கப்பட்ட தமிழ் பெண்களின் எண்ணிக்கை நிச்சயம் மேற்கூறப்பட்ட எண்ணிக்கையை விட மிகக் கூடுதலாகத்தான் இருக்கும் என்று கருத இடம் உண்டு.

முறிந்த பனை

1988 ஜனவரி 2 ஆம் நாள், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில், 2500 தமிழ் இளைஞர்கள், இந்திய இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்பட்டனர்.

அவர்களுள் 800 பேர் மட்டும், காங்கேசன்துறை இராணுவ முகாமில் சிறை வைக்கப்பட்டனர். ஏனைய 1700 பேருக்கும் என்ன நடந்தது என்று, இதுவரையும் தெரியாது.⁽⁵⁰⁾ அடுத்ததாக, வல்வெட்டித்துறையில், இந்திய இராணுவத்தின் வெறியாட்டத்தில், பல நூற்றுக்கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டனர்; 123 வீடுகள் முற்றாக நாசமாக்கப்பட்டன; 45 கடைகள் எரிக்கப்பட்டன 176 மீன்பிடி வலைகள் எரிக்கப்பட்டன; பெருந்தொகையான பணம், நகைகள், இந்திய இராணுவத்தினால் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டது என்று, பல வெளிநாட்டு ஊடகங்கள் செய்திகளை வெளியிட்டு இருந்தனர்.

பொது இடங்களிலும், வீதிகளிலும் கும்பல் கும்பலாக மக்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டு, பெற்றோல் ஊற்றி எரிக்கப்பட்டதாகவும் மேற்படி ஊடகங்கள் தெரிவித்தன.⁽⁵¹⁾ மேலும், இந்திய வான்படைத் தாக்குதலால், சாவகச்சேரி சந்தை முற்றாக அழிக்கப்பட்டு, அங்கு 20 பொதுமக்களும் கொல்லப்பட்டார்கள்.

1989 அக்டோபர் 21 ஆம் நாள், யாழ்ப்பாண மருத்துவமனையில் இந்திய இராணுவம் நடத்திய துப்பாக்கிச் சூட்டில், மருத்துவர்கள், செவிலியர்கள் உள்ளிட்ட 26 பேர் பலியாகினர்.⁽⁵²⁾ 'முறிந்த பனை' (Broken Palmyra) என்ற நூலில், 383 ஆம் பக்கத்தில் இருந்து 398 ஆம் பக்கம் வரை, இந்திய இராணுவம் புரிந்த கற்பழிப்புகள் பற்றிய நிகழ்வுகளை, இந்நூலை எழுதியவர்கள், சம்பந்தப்பட்டவர்களை நேரடியாகத் தொடர்புகொண்டு, நடந்த உண்மைச் சம்பவங்களை வெளிக்கொண்டு வந்து இருக்கின்றார்கள். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு சம்பவம் இங்கே தரப்படுகிறது:

வறிய ரோமன் கத்தோலிக்கர்கள் வசிக்கும் ஒரு பகுதியில், 55 வயது விதவைப் பெண்ணையும், 22 வயதுப் பெண் ஒருவரையும், இந்தியப் படை வீரர்கள் கற்பழித்தனர்.⁽⁵³⁾ இவ்வாறு, முதியோர், இளையோர் என்று பார்க்காமல், தமது பாலியல் இச்சைகளுக்குத் தமிழ்ப் பெண்களை, இந்திய இராணுவத்தினர் பலியாக்கி இருக்கின்றார்கள். சுருக்கமாகக் கூறின, ஆசியப் பிராந்தியத்தில் இந்தியாவின் மேலாண்மை வெறிக்கும், இலங்கை அரசின் சுயநல இனவாத வெறிக்கும், ஈழத்தமிழர்கள் ஒட்டுமொத்தமாகப் பலியாகி இருக்கின்றார்கள்.

இலங்கை அரசின், இலங்கைத் தமிழரின் இன அழிப்புத் திட்டத்துக்கு, இந்தியாவையும், இந்திய இராணுவத்தையும், நயவஞ்சகமான முறையில் பயன்படுத்தி இருக்கின்றது.

அதேபோலத்தான், இஸ்ரேல், பாகிஸ்தான், அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து

உள்ளிட்ட உலகின் மேலும் பல நாடுகளையும், தனது தமிழ் இன அழிப்புத் திட்டத்துக்கு இலங்கை அரசு பயன்படுத்திக் கொண்டு இருக்கின்றது. ஆனால், மேற்படி நாடுகள் அனைத்தும், தாங்கள் செய்த தவறை மீளாய்வு செய்யும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு இருக்கின்றன.

ஆனால், படித்த, அரசியல் தெளிவும், ஆய்ந்து தெளிந்து சிந்தித்துச் செயலாற்றும் மேற்கு நாடுகளும், அமெரிக்காவும், சுதந்திரம் வேண்டி நின்ற தமிழ் மக்களை அழித்து ஒழித்திட உதவின என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளவே இயலாது.

1956-1990 வரை நடைபெற்ற இன அழிப்பு:

ஈழத்தமிழருக்கு எதிரான இன அழிப்பு நடவடிக்கை, இந்திய இராணுவத்தோடு முடிந்து விடவில்லை. அதற்குப்பின்னரும், மிக மோசமான முறையில், இலங்கை அரசினால் மேற்குறிப்பிட்ட நாடுகளின் உதவியுடன் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டே வந்திருக்கின்றது.

1983 இல் இருந்து, 1990 வரையிலான, ஈழத்தமிழர்களின் இன அழிப்பு பற்றிய, முக்கியமான சம்பவங்களைக் காலவரிசைப்படுத்தி, அட்டவணை மூலமாகச் சுருக்கமாகக் கீழே தரப்படுகின்றது.

இலங்கை அரசு முப்படைகளின் தாக்குதலும், அழிவுகளும் (1956-1990)

அட்டவணை I

மேலே தரப்பட்ட அட்டவணையில், அரசு உத்தியோகத்தார், வயோதிபர், ஆண், பெண், இளைஞர்கள், இளம்பெண்கள், குழந்தைகள் என்ற வயது அடிப்படையில், இலங்கை, இந்திய இராணுவத்தாலும், சிங்களக் காதையர்களாலும் படுகொலை செய்யப்பட்ட தமிழர்களின் எண்ணிக்கை தரப்பட்டு உள்ளது. 1974 முதல், 1990 வரையுள்ள விவரங்கள் மட்டுமே மேற்படி அட்டவணையில் கொடுக்கப்பட்டு உள்ளது. 1990 முதல் 2009 வரையிலான விவரங்களின் அட்டவணை, அடுத்த அத்தியாயத்தில் இடம் பெறுகிறது. மேற்படி படுகொலைகள், கூடுதலாக வடக்கு, கிழக்குத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் இடம் பெற்றவை ஆகும்.

ஏற்கனவே, 1956, 1958, 1977, 1983 ஆகிய காலப்பகுதிகளில், தெற்கில் உள்ள சிங்களப் பிரதேசங்களில் கொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் மொத்த

எண்ணிக்கை, பல ஆவணங்களிலும், பத்திரிகைகளிலும் இருந்து பெறப்பட்டு, இங்கே தரப்பட்டு உள்ளது. மேலே உள்ள இரண்டாவது அட்டவணையில், சிங்கள இராணுவத்தாலும், கடற்படை, வான்படைகளால் குண்டுகள் வீசியும், சுட்டும் கொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் விபரங்களும் தரப்பட்டு உள்ளது.

சில தேவைகளின் அடிப்படையில், முதலில் சேர்க்கப்பட்ட சில தரவுகள், இரண்டாவது அட்டவணையிலும் இடம் பெற்று உள்ளன. 1956 இல் இருந்து 1990 வரை கொல்லப்பட்டவர்களின் தொகை, முதலாவது அட்டவணையில் மொத்தமாக 6829 பேர்கள் ஆகும். இரண்டாவது அட்டவணையில், 714 பேர்கள் ஆகும். ஒட்டுமொத்தமாக, 7543 பேர்கள். ஆனால், இரண்டு அட்டவணைகளிலும் இடம் பெற்ற ஒரே புள்ளி விபரங்களின்படி, 162 கொலைகள் பதிவு ஆகி உள்ளன. அதைத் தவிர்த்துக் கொண்டால், மொத்தமாக 7381 பேர்களாகக் காணப்படுகின்றன. ⁽⁵⁴⁾ இந்திய இராணுவத்தால் கொல்லப்பட்டவர்கள் சுமார் 5000. ஆகவே, மொத்தமாகக் கொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் தொகை, 12,381 எனப் பதிவு ஆகி உள்ளது. இன அழிப்புகள் கட்டவிழ்த்து விடப்படும்பொழுதும், இரு தரப்பினர்களுக்கு இடையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு கொல்லப்படும் பொதுமக்களின்

தாக்குதல்கள் / படுகொலைகள்	நாள்	இடம்	இறப்புகள்	குற்றவாளிகள்	ஆதாரம்
இங்கிலீயாகலை படுகொலை	05.06.1956	சீனித் தொழிற்சாலை	150	சிங்கள இனவாதிகள்	NESOHR
1958 படுகொலை	01.05.1958	கொழும்பு	300ற்கு மேல்	சிங்கள காதையர்	NESOHR
தமிழ் மாநாட்டுப் படுகொலைகள்	10.01.1974	யாழ்ப்பாண மாவட்டம்	9	காவல்துறை	www.atimes.com
1977 படுகொலை	1977	கொழும்பு	1500	சிங்கள இனவாதிகள்	NESOHR
1981 படுகொலை	1981		25	சிங்கள இராணுவம்	Sri Lanka: Witness to History by S.Sivanyagam
யாழ் பொது நூலகம் எரிப்பு	01.06.1981	யாழ்ப்பாணம்		சிங்கள காவல்துறை	Genocide in Sri Lanka by W.Pancha-charam
1983 படுகொலை	23.07.1983	இலங்கை முழுவதும்	3000ற்கு மேல்	சிங்களக் காதையர்	NESOHR

தாக்குதல்கள் / படுகொலைகள்	நாள்	இடம்	இறப்புகள்	குற்றவாளிகள்	ஆதாரம்
திருநெல்வேலி படுகொலை	24.07.1983- 25.07.1983	யாழ்ப்பாணம்	51	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
சுண்டிக்குளம் காவல் துறை படுகொலை	08.01.1984	சுண்டிக் குளம் காவல்துறையில்	19	சிங்கள காவல்துறை	NESOHR
சுன்னாகச்சந்தைப் படுகொலைகள் www.atimes.com	28.03.1984	யாழ்ப்பாண மாவட்டம்	10	விமானப் படை	
மதுவாச்சி - றம்பாவை	19.09.1984	பஸ்சில்	15	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
பருத்தித் துறை - படுகொலை	16.09.1984		16	சிங்கள காவல்துறை	NESOHR
ஒதியமலைப் படுகொலைகள்	01.12.1984	முல்லைத்தீவு மாவட்டம்	29-32	சிங்கள இராணுவம்	www.lankaneews papers.com
சம்பாந்தோட்டை படுகொலை	1984	காட்டில்	55	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
குமுள முனைப் படுகொலை	02.12.1984	இராணுவ முகாமில்	6	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
செட்டிக் குளம் படுகொலை	02.12.1984	இராணுவ முகாமில்	52	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
மன்னார் படுகொலைகள்	04.12.1984	மன்னார் மாவட்டம்	200ற்கு மேல்;	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
கொக்குளாய் - கொக்குத்தொடுவாய் படுகொலை	15.12.1984	கிராமத்தில்	131	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
முள்ளியவளை படுகொலை	16.01.1985	கிராமத்தில்	17	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
வட்டக்கண்டல் படுகொலை	30.01.1985	பாடசாலைகள்- வயல்வெளிகள்	52	சிங்கள இராணுவம், சிங்கள விமானப் படை	NESOHR
புதுக்குடியிருப்பு ஐயன்கோவிலடி படுகொலை	21.04.1985		30	சிங்கள விமானப் படை	NESOHR
வல்வை படுகொலை	10.05.1985		70	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
திருகோணமலை படுகொலை	மே - யூன் 1985		87	சிங்கள இராணுவம், சிங்களக் காதையர்	NESOHR
வல்வெட்டித்துறைப் படுகொலைகள்	12.05.1985	யாழ்ப்பாண மாவட்டம்	46-70	சிங்கள இராணுவம்	www.uthr.org
குமுதினி படகுப் படுகொலைகள்	15.05.1985	யாழ்ப்பாண கடல் பகுதி	36	சிங்கள கடற்படை	NESOHR

தாக்குதல்கள் / படுகொலைகள்	நாள்	இடம்	இறப்புகள்	குற்றவாளிகள்	ஆதாரம்
தம்பட்டைப் படுகொலைகள்	17.05.1985	தம்பட்டை, அம் பாறைமாவட்டம்	23	காவல்துறை (STF)	www.amnestyusa.org
கிளிவெட்டிப் படுகொலைகள்	30.05.1985	திருச்சேண்பலை மாவட்டம்	44	காவல்துறை	www.info.lanka.com
கிளிவெட்டிப் படுகொலைகள்	ஜனவரி-பூன் 1985		108	சிங்கள இராணுவம், சிங்களக் காதையர்	NESOHR
சாம்பல்தீவு படுகொலை	4.08.1985-9.08.1985		383	சிங்கள முப்படைகளும்	NESOHR
வயலூர் படுகொலை	24.08.1985		40	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
நிலாவெளி படுகொலை	16.09.1985	நிலாவெளி அிகதி முகாம்	24	சிங்கள இராணுவம், சிங்களக் காதையர்	NESOHR
பிரமந்தனாறு படுகொலை	02.10.1985		11	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
கந்தளாய் படுகொலை	09.11.1985		6	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
மூதூர் கடற்கரைச் சேனை படுகொலை	08.11.1985		30ற்கு மேல்	சிங்கள முப்படைகளும்	NESOHR
வங்காலை தேவாலயப் படுகொலை	06.01.1986		9	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
கிளிநொச்சி புகையிரத படுகொலை	06.01.1986-25.01.1986		12	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
உடும்பன்குளம் படுகொலைகள்	19.02.1986	அம்பாறை மாவட்டம்	103	சிங்கள இராணுவம்	NESOHR
சட்டி முறிச்சான் படுகொலை	19.03.1986 - 20.03.1986		20	சிங்கள இராணுவம், சிங்கள வான்படை, சிங்களக் கைதிகள்	NESOHR
இறால் பண்ணைப் படுகொலைகள் / கொக்கட்டிச்சோலை படுகொலைகள்	27.01.1987	கொக்கட்டிச் சோலை, மட்டக்களப்பு மாவட்டம்	83	காவல்துறை (சிறப்பு அதிரடிப் படை)	www.aimes.com

தமிழினப் படுகொலை 1974 களில் இருந்து 1990 வரை

அட்டவணை II

சம்பவம்	நாள்	அ.உத்		5 வயது		5-12		13-21		22-35		36-55		56+மேல்		மொத்தம்
		ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	
தமிழராய்ச்சி	10.1.1974	1						3		3		1		1		9
வெலிகடை	23.7.1983											53				53
திருநெல்வேலி	25.7.1983	4				1	1	1				7				14
கன்னாகம்	08.1.1984	1						2		1		1				5
கன்னாகம்	28.3.1984	2								1		3	1			7
சந்தை																
ஒதியமலை	01.12.1984							1		13		12				26
குழுமுனை	02.12.1984											7				7
செட்டிகுளம்	02.12.1984							3		16		19				38
மன்னார் - முருங்கை	04.12.1984	12	-	-	-	-	-	-	-	4	1	43	-	7	-	67
முள்ளியவளை	16.01.1985	-	-	-	-	-	-	1	-	2	-	5	2	-	-	10
வட்டக்கண்டல்	30.01.1985	-	-	-	-	-	-	-	-	16	-	16	-	1	-	33
புதுக் குடியிருப்பு	21.04.1985	-	-	-	-	-	-	2	-	8	-	6	-	-	-	16
குமுதினி	26.05.1985	3	1	1	1	-	2	3	1	4	2	22	-	-	2	42
வீரமுனை		-	-	-	-	-	-	1	-	10	-	1	-	-	-	12
நிலாவெளி	16.09.1985	5	-	-	-	-	-	2	-	14	-	8	1	-	-	30
பிரமந்தனாறு	02.10.1985	1	-	-	-	-	-	-	-	9	-	1	-	-	-	11
வங்காலை	06.01.1986	-	-	-	-	-	-	1	-	4	-	1	-	-	1	7
களிநொச்சி	25.01.1986	1	-	-	-	1	1	-	-	1	-	1	-	-	1	6
உரும்பன் குளம்	19.02.1986	-	-	-	-	-	-	1	-	16	-	21	1	-	-	39
பட்டி	19.03.1986															
முறிஞ்சான்	-20.03.1986	-	-	-	-	-	-	-	-	3	-	2	-	1	-	6
ஆனந்தபுரம் KC	04.06.1986	-	-	-	-	1	2	2	-	-	-	-	-	-	-	5
மண்டைதீவு	10.06.1986	-	-	-	-	-	-	3	-	11	-	11	-	6	-	31
தம்பலகாமம்	20.06.1986	-	-	-	-	1	3	2	-	7	3	-	3	-	-	19
பரந்தன்	28.06.1986	-	-	-	-	-	-	-	-	4	-	2	-	1	-	7
தண்டுவான்	17.17.1986	1	-	-	-	-	-	-	-	3	-	2	-	-	-	6
அடம்பன்	12.10.1986	-	-	-	-	-	-	-	1	3	-	5	-	2	1	12
பெரியபண்டி	15.10.1986	-	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	-	1	-	2
விரிச்சான்																
கொக்கட்டிச்																
சோலை	28.01.1987	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	107	26	-	-	133
பட்டித்திடல்	26.04.1987	-	1	-	1	-	1	5	2	-	4	2	1	-	-	17
அல்வாய்	29.05.1987	-	-	1	1	2	1	5	1	4	2	6	5	5	4	37
முத்து மாரியம்மன்																
சம்பாந்துறை	10.06.1987	-	-	-	-	-	-	1	-	1	-	5	-	-	-	7
மொத்தம்		31	2	2	3	6	12	39	5	158	12	370	40	25	9	714

எண்ணிக்கையை, எந்த நாடும் துல்லியமாகக் கணக்கெடுத்து விட முடியாது. எனவே, மேற்கூறப்பட்ட தொகையைவிட, கொல்லப்பட்டவர்களின் உண்மையான எண்ணிக்கை இரு மடங்குக்கும் மேலாகவே இருக்கக்கூடும்.

ஆனால், விடுதலைப்புலிகளின் இயக்கத்தில், 1974 முதல் 1990 வரையிலும் கொல்லப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கையை மிகவும் சரியாகக் கணக்கெடுத்து வைத்து இருந்தனர். அதன் விபரங்கள், இந்நூலாசிரியருக்குக் கிடைக்கப் பெற்றன. அவ்விபரங்களின்படி, தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளின் போராளிகள், 1613 பேர்கள், தமது தேச விடுதலைக்காக உயிர் துறந்துள்ளனர்.⁽⁵⁵⁾ அவர்களையும் சேர்த்து, மொத்தமாக 13,994 பேர் கொல்லப்பட்டு உள்ளனர். அத்துடன், 1977 இல் இருந்து, 1986 வரை, பல்வேறு தமிழ்ப் போராளிக் குழுக்கள், சிங்கள இராணுவத்தை எதிர்த்துப் போராடின. அவர்களுள் எத்தனை பேர் தமது உயிர்களை நாட்டுக்காக அர்ப்பணித்தார்கள் என்ற விபரங்களும் கிடைக்கப் பெறவில்லை.

விடுதலைப்புலிகளின் ஆவணங்கள்

1990 ஆம் ஆண்டுகளில் இருந்து, சிங்கள இராணுவத்துக்கும், விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில், மிகவும் கொடூரமான போர் இடம் பெற்றது. 1995 ஆம் ஆண்டு வரையிலும் மொத்தமாக சுமார் 60,000 தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டதாகப் புள்ளி விபரங்கள் காட்டி நிற்கின்றன.⁽⁵⁶⁾ இந்நிலைமை, 1995 இல் இருந்து, 2000 ஆம் ஆண்டுவரையிலும், மேலும் மோசமாக அதிகரித்துச் செல்வதைக் காண முடிகின்றது. 2001 ஆம் ஆண்டில் இருந்து, 2005 வரையிலும் நோர்வே நாட்டின் சமாதான முன்னெடுப்புகள் இடம் பெற்றதன் விளைவாக, தமிழர்களுக்கு எதிரான படுகொலைகள் குறைந்ததையும் அவதானிக்க முடிகிறது. ஆனால், 2005 இல் அப்பேச்சுவார்த்தைகள் முறிந்தபின்னர், இலங்கை அரசின் இன அழிப்பு நடவடிக்கை, உச்சநிலைக்குச் செல்கின்றது. தமிழ் மக்களின் ஒட்டுமொத்த இன அழிப்பு விபரங்களை, உரிய முறையில் ஆய்வு செய்து, உண்மை நிலைமைகளை வெளிக்கொண்டு வர வேண்டிய பொறுப்பு, எதிர்காலத் தமிழ் இனந்தலைமுறையினரின் பாரிய கடமை ஆகும். இந்த ஆய்வில் கொண்டு வரப்பட்ட நம்பகமான ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, மிகத்துல்லியமாக ஆராய்ந்து முழு உண்மைகளையும் வெளிக்கொணர வேண்டியது, ஒரு முக்கியமான, அவசரமான கடமை ஆகும்.

இறுதி முடிவு என்ன?

உலகில், மனித இனங்களை அழித்து ஒழிக்க முற்பட்ட சர்வாதிகாரிகளுக்கும், அராஜகவாதிகளுக்கும் இறுதியில் என்ன நடந்தது? இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் இரு தசாப்தங்களில், இரண்டு மில்லியன் ஆமேனியர்கள் (Armenians),

அவர்களுடைய தாயகத்தில் இருந்து துருக்கிய வன்முறையாளர்களால் கொல்லப்பட்டும், துரத்தப்பட்டும் அழிக்கப்பட்டனர். 'ஆரிய இனமான ஜேர்மானிய இனம், ஒரு தூய்மையான இனம்; அதன் புனிதத் தன்மையைக் காக்க வேண்டும்' என்ற ஹிட்லரின் இனவாதக் கோட்பாடு, யூத இனத்தைத் துரத்தித் துரத்திப் பிடித்து, குவியல் குவியல்களாக முகாம்களில் போட்டு (Concentration Camps) சித்திரவதை செய்து, எரித்துச் சாம்பலாக்கியது. ஆனால், இறுதியில் ஹிட்லர் தற்கொலை செய்து கொண்டு மடிந்தார். இன்றைய ஜேர்மானிய மக்கள், ஹிட்லரின் நடவடிக்கைகளை எண்ணி வெட்கித் தலைகுனிகின்ற அளவுக்கு, அந்த நாட்டின் வரலாற்றில் தீராத வடுவை அவர் ஏற்படுத்தி விட்டார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், கம்போடிய சர்வாதிகாரியான பொல்பொட் (PolPot), தனது தவறான தத்துவக் கோட்பாட்டின் காரணமாக, தனது நாட்டின் மக்கள் தொகையில், ஐந்தில் ஒரு பங்கு மக்களை, ஈவு, இரக்கம் இன்றிக் கொன்று குவித்தார். இறுதியாக, அனாதரவாகத் தனது உயிரை நீத்தார். ஆப்பிரிக்கப் பழங்குடி மக்கள் பல இலட்சம் பேரைக் கொலை செய்தும், கற்பழித்தும், நாட்டை விட்டு வெளியேற்றியும், கொடூரமான இன அழிப்பை மேற்கொண்ட குடானிய அரசு தலைவர் ஒமர் அல் பசீர் (Omar-al-Bashir), உலகத்தால் தண்டிக்கப்பட்டார். ருவாண்டா நாட்டில், ருந்தி (Tutsi) சிறுபான்மையினர், ஹிட்ரு (Hutu) பெரும்பான்மை இராணுவத்தினரால், கோரமாகக் கொன்று குவிக்கப்பட்டார்கள். ருவாண்டா அரசு தலைவர்க்கு, 1993 இல் மக்கள் என்ன தீர்ப்புக் கொடுத்தார்கள் என்பதை உலகம் அறியும். 21 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், பொஸ்னியா (Bosnia) வில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் இனத்தவர்களைக் கொடூரமான முறையில் கொன்று குவித்து, முஸ்லிம் பெண்களைக் கற்பழித்து, பலரைச் சித்திரவதை செய்து அட்ரீவியம் செய்த மிலோசெவிக் (Milosevic), கரட்சிக் (Karadzic) போன்ற யூகோசலாவிய (Yugoslavia) அராஜகவாதியான அரசு தலைவர்கட்கு, இறுதியாக என்ன நடந்தது? அவர்கள் சர்வதேச நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்தப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டனர். மிலோசெவிக், ஒரு சிறையில் அடைக்கப்பட்டு, அங்கேயே மடிந்து போனார். அண்மைக்காலங்களில், லிபிய நாட்டுத்தலைவர் கடாபிக்கும், எகிப்திய நாட்டுத்தலைவர் முபாரக்குக்கும், மக்களும், உலகமும் என்ன தீர்ப்பு வழங்கினார்கள் என்பது உலகத்துக்கு நன்கு தெரியும்.

எனவே, அராஜகமும், சர்வாதிகாரமும், அரசு பயங்கரவாதமும், அரசு ஒடுக்குமுறைகளும், இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளும் உலகில் வெற்றி பெற்றதாக வரலாறு இல்லை என்பதை, சிங்கள இனவாதிகளும், அரசியல் தலைவர்களும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இல்லையேல், மேற்கூறிய

நாடுகளின் அராஜகவாதித் தலைவர்களுக்கு மக்களாலும், உலகத்தாலும் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பே வழங்கப்படுவது, தவிர்க்க முடியாததாகி விடும்.

அடிக்குறிப்புகள்:

Chapter 5

1. www.un.org retrieved on 28 March 2012.
2. Diaz, J.L., Human Rights Law: Minority Rights, 2002, p.1.
3. Gunasingam, M., Tamils in Sri Lanka: A Comprehensive History (C. 300 B.C. - C. 2000 A.D), Sydney: MV, 2008, p.466.
4. www.britannica.com retrieved on 12 March 2012.
5. Martin, G., Understanding Terrorism: Challenges, Perspectives and Issues, California: Sage, 2009, p.111.
6. Chomsky, N., 'What Anthropologists Should Know About the Concept of Terrorism', Anthropology Today, Vol.18, No.2, 2002.
7. Ibid.
8. Goodin, R.E., What's Wrong With Terrorism?, Cambridge: Polity, 2006, p.62.
9. Stohl, M., 'The Superpowers and International Terror' paper presented to the International Studies Association, Atlanta, 1984.
10. Becker, K., 'Genocide and Ethnic Cleansing' for 50th Session Issue of Model United Nations Far West, 2012.
11. Sudan Human Rights Watch, 8 April 2008.
12. Panditaratne, B.L. and Selvanagakam, S., op.cit., p.299.
13. Sivanayagam, op.cit., p.79.
14. Ibid., pp.78-79.
15. Wilson (2000), op.cit., p.80.
16. Manoharan, op.cit., pp.204-205.
17. Vittachi, op.cit., p.20.
18. Intu Catanam, 1921.
19. Gunasingam, M., Sri Lankan Tamil Nationalism: A Study of its Origins, Sydney: MV, 1999, p.217.
20. Sivanayagam, op.cit., p.64.
21. Vittachi, op.cit., p.40.
22. Ibid., pp.45-58.
23. Suthanthiran, 30 October 1977.
24. Suthanthiran, 4 September 1977.
25. Newsweek, 5 September 1977.
26. Suthanthiran, 20 September 1977.
27. The Times, 20 September 1977.
28. Suthanthiran, 28 September 1977.

29. Sivanayagam, op.cit, p.186.
30. Suthanthiran, 1 November 1980.
31. Suthanthiran, 28 September 1979.
32. Suthanthiran, 13 July 1974.
33. Suthanthiran, July 1981.
34. The Observer, 26 July 1981.
35. Suthanthiran, 13 November 1980.
36. Suthanthiran, 14 July 1981.
37. Ibid.
38. Suthanthiran, 19 August 1981.
39. Ibid.
40. Ibid.
41. Ibid.
42. Ibid.
43. The Hindu, 21 August 1981.
44. Gunasingam, M., Primary Sources for History of the Sri Lankan Tamils: A World-Wide Search, Sydney: MV, 2005, p.35.
45. Sivanayagam, op.cit, p.245.
46. The Daily Express, 29 August 1983, London, cited by Sivanayagam, op.cit. p.252.
47. Voice, Vol.7, No.2, August 1983, Hong Kong, cited by Sivanayagam, op.cit., p.252.
48. Piyadasa, L., Sri Lanka: The Holocaust and After, London: Marram, 1984, pp.70-72.
49. Suthanthiran, 13 January 1982.
50. Chandran, op.cit., p.595.
51. The Sunday Telegraph, London, 13 August 1989.
52. Sivanayagam, op.cit., p.364.
53. Hoole, R. The Broken Palmyra: The Tamil Crisis in Sri Lanka: An Inside Account, California: Sri Lanka Studies Institute, 1990, p.386.
54. North East Secretariat on Human Rights (NESOHR), Statistical Centre for North East (SNE), Sri Lanka, 1956-2008.
55. South Asian Studies Centre, Rare Documents Collection, Sydney.
56. A letter from LITE's Head Office to the Deputy Defense Minister dated 8 December 1994.

அத்தியாயம் ஆறு

தமிழ் மக்களின் நிலை - 1990 ல் இருந்து...

1948 களில் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதுமுதல், இன்று வரையும் தமிழர்கள் பல்வேறுபட்ட அழிவுகளையும், துன்பங்களையும், சோதனைகளையும், வேதனைகளையும் அனுபவித்து வருகின்றார்கள். தமிழ் ஈழ சுதந்திரப் போராட்டம் தொடங்கியது முதல், இன்றுவரையும், தமிழ் மக்கள் முற்று முழுதுமான அரசு இன அழிப்பிற்கு உள்ளும், தொடர்ச்சியான அரசு, இராணுவ அடக்குமுறைகளுக்கு உள்ளும் அகப்பட்டு, அவர்கள் வாழ்க்கை சிதறடிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது.

படுகொலைகள், கற்பழிப்புகள், சிறைபிடிப்புகள், சித்திரவதைகள், காணாமல் போதல், அகதி வாழ்க்கை, இடம் விட்டு இடம் மாறி அலைந்து திரியும் ஆதிவாசிகளைப் போன்ற அவலம், அகதி முகாம்களில் அடிப்படை வசதிகள் இன்றி அல்லல்படும் துயரம் என்பனவையே தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையாக மாறிவிட்டது. தமிழர் பகுதிகளில் நாளும் மரண ஓலங்களே. பல்லாயிரக்கணக்கில் கணவனை இழந்த விதவைகள், போகும் இடம் தெரியாமல், வாழும் வழி தெரியாமல், வெறுமையையும், விரக்தியையும், அணைத்துப் பிடித்தபடி தலைவிரி கோலத்தோடு வாழ்கின்ற நிலை, பிள்ளைகளை இழந்த தாய்மார்கள், உடன் பிறப்புக்களை இழந்த சகோதரர்கள் என எத்தனை கண்ணீர்க் கதைகள்?

இலங்கைத் தமிழர்கள், குறிப்பாக யாழ் குடா நாட்டுத் தமிழர்கள், அதிக பிள்ளைகளைப் பெறுவது இல்லை. பெற்ற பிள்ளைகளுக்கு அவர்கள்

செய்யும் பாரிய கடமை, முடியுமானவரை அவர்களுக்குக் கல்வியை வழங்குவது. அதற்கு யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின், பொருளாதாரக் கட்டமைப்பும் ஒரு முக்கிய காரணமாகும். எடுத்துக்காட்டாக, அங்கு உள்ள சாதி முறை, சமூக நிலை, சீதன முறை, நிலத்தட்டுப்பாடு, நீர்த்தட்டுப்பாடு, பாரிய தொழிற்சாலைகள் இல்லாமை போன்ற காரணங்களினால் கல்வி ஒன்றே அவர்களின் வாழ்க்கையில் முக்கியமாகின்றது. அதற்காக அவர்கள் செய்யும் அர்ப்பணிப்புகளை, தியாகங்களை எழுத்தில் வடிக்க முடியாது. யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுத் தமிழர்களைப் போல், வன்னியிலும், கிழக்குப் பிரதேசத்திலும் கல்விக்கு அதி முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாகக் கொள்ள முடியாது. காரணம், மேற்படி பிரதேசங்களில் சாதி முறை, சீதன முறை, சமூகநிலை, நிலத்தட்டுப்பாடு, நீர்த்தட்டுப்பாடு என்பன அவ்வளவு மோசமாக இல்லை. இருந்தும், அங்கும் தமிழர்கள் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் இல்லை. மேற்படி பிரதேசங்களில் உள்ள தமிழர்கள், கடந்த காலங்களில் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கை காரணமாக அதிக பிள்ளைகளைப் பெறுவதைத் தவிர்த்தே வருகின்றார்கள். ஆனால், தமிழ்ச் சமூகம், தாம் பெற்றெடுத்த பிள்ளைகளை, கல்வியில் உயர்ந்த நிலைக்கு கொண்டு செல்வதே மிக முக்கியம் வாய்ந்த கடமையாகக் கருதுவார்கள்.

அவ்வாறு அவர்கள் தங்களின் அதிக விலைமதிப்பு அற்ற பொக்கிசமாகக் கருதும் பிள்ளைகள், சிங்கள அரசு பயங்கரவாதத்திற்கு இரையாகும்போது, அவர்களின் மனக் குமுறல்கள், வேதனைகள் எண்ணில் அடங்கா. மேலும் அவர்களது பிள்ளைச் செல்வங்களை சிங்கள இராணுவம் கைது செய்து, சிறையில் போட்டு, கொடூரமான சித்திரைவதைகளுக்கு உட்படுத்தி அவர்கள் பற்றிய எதுவித தகவல்களும் தெரியாதவாறு மறைத்து, இறுதியில் கொலை செய்து விட்டதாகத்தான் வரலாறுகள் இருந்து வருகிறது.

தமது பிள்ளை இறந்து விட்டது எனத் தெரிந்து விட்டால் ஒரு தாயோ, தந்தையோ அல்லது உடன் பிறப்புகளோ சிறிது காலம் அழுது புரண்டு விட்டு, பின்னர் தமது மனதுக்கு உள்ளேயே அந்நினைவுகளைப் போட்டுக் குமுறிக்கொண்டு இருப்பார்கள். ஆனால், தமது பிள்ளைகள் காணாமல் போய், எங்கு இருக்கின்றார்கள் என்று தெரியாமல், ஒவ்வொரு நிமிடமும் செத்துச் செத்துப் பிழைக்கும் ஒரு தாய், தந்தை, உடன் பிறப்புகளின் வேதனைகள் பற்றி சிங்கள அரசோ, சிங்கள மக்களோ, ஏன் உலகமோ, தீவிரமாகச் சிந்தித்து இருப்பார்களா?

பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மட்டும்தான் அந்தக் கொடிய வேதனையை அனுபவித்துக் கொண்டு இருப்பார்கள். அத்தோடு தமிழ் மக்களில் இருந்து,

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராளிகளைப் பிரித்துப் பார்க்க முடியாது. தமது அன்புச் செல்வங்கள் ஈழமீட்புப் போருக்காகப் புறப்படும்போது பெற்றோர்கள், உடன் பிறப்புகளின் மனநிலை எவ்வளவு கொடூரமான வேதனைகளைச் சுமந்து இருக்கும்?

போருக்குப் புறப்பட்டுப் போன தமது பிள்ளை பின்னர் வீரமரணம் அடைந்து, உடல் பேழையில் வைக்கப்பட்டு, வீட்டுக்குக் கொண்டு வரப்படும்போது, அவர்கள் எவ்வளவு துயரத்தோடு கத்திக் குழறி, அலங்கோலமாக மண்ணில் விழுந்து புரண்டு இருப்பார்கள்? போர் என்று புறப்பட்ட எத்தனை எத்தனை ஆயிரம் இளம் போராளிகள், தமது போராட்ட வாழ்க்கையில் எத்தனை கொடிய அனுபவங்களையும், வேதனைகளையும், கொடுமைகளையும் சந்தித்து இருப்பார்கள்?

மேற்கூறப்பட்ட கொடூரமான, வேதனை நிறைந்த வாழ்க்கைக்குச் சொந்தமானவர்கள் ஈழத் தமிழர்கள். இந்நிலைமைகள் பற்றி, பத்திரிகை வாயிலாகவும், இணையத்தளங்கள் ஊடாகவும், அனுபவங்களின் ஊடாகவும், அறிக்கைகள், வானொலிச் செய்திகள், தொலைக்காட்சிச் செய்திகள் ஊடாகவும் பலர் அறிந்து இருப்பர். ஆனால் தமிழ் ஈழ வரலாறை எதிர்காலத்தில் புரட்டிப் பார்க்கும் ஒரு வரலாற்று மாணவனுக்கோ அல்லது மற்றவர்களுக்கோ, சிங்கள இனவாத அரசின் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளும், ஈழவிடுதலைப் போராட்டமும், இடையிடையே இடம்பெற்ற சமாதான முன்னெடுப்புகளும், அதன் தோல்விகளும் பற்றிய செய்திகளே கிடைக்கப் பெறும்.

சிங்கள தேசம் பதில் சொல்ல வேண்டும்

ஆனால், தமிழ் மக்களும், தமிழ் ஈழ சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களும், வீராங்கனைகளும், கடந்த மூன்று தசாப்தங்களில் அனுபவித்த, கொடுமைகள், சித்திரவதைகள், சோதனைகள், வேதனைகள் என்ன? இதற்கெல்லாம் யார் பொறுப்பு? ஏன் இவ்வாறான கொடுமைகளைத் தமிழ் மக்கள் அனுபவித்தார்கள்? இந்த உண்மைகள் வரலாற்றுப் பதிவில் இடம் பெற வேண்டும். ஆனால் அத்துடன், இம் முயற்சி நின்று விடக் கூடாது. தமிழ் மக்களின் கொடூரமான அழிவுகளுக்கும், வேதனைகளுக்கும், துன்பங்களுக்கும், சிங்கள தேசத்தைப் பதில் சொல்ல வைக்க வேண்டும். தமிழ் மக்களும், தமிழ் இளைய தலைமுறையும், உலகமும், இலங்கை அரசின் கொடூரமான, அரக்கத்தனமான இன அழிப்புக்கான நியாயம் கோரி, அவர்களைச் சட்டத்தின் முன் நிறுத்த வேண்டும். குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும். அப்பொழுதான் இவ்வாறான அராஜகப்

போக்கிற்கும், அரசு பயங்கரவாதத்திற்கும் சாவு மணி அடிக்க முடியும்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, ஈழத்தமிழர்களின் நியாயமான அரசியல் விருப்பமான தமிழ் ஈழம் மலர்ந்து, தமிழர்கள் சுதந்திரமாகவும் நிம்மதியாகவும் வாழ வழி பிறக்க வேண்டும். இவ்விடயம் பற்றி கிடைக்கப்பெற்ற தரவுகளில் சில முக்கியமான உதாரணங்களைக் கொண்டு இந்த அத்தியாயத்தில் மேற்படி விடயங்கள் பற்றி கலந்துரையாடப்பட்டு உள்ளது. நிச்சயம், இந்த ஆய்வு, சம்பந்தப்பட்டவர்களின் மனச்சாட்சியை மட்டும் அல்ல, உலகத்தையே ஒரு தரம் உலுக்கவும் தவற மாட்டாது.

இதற்கு முன்னைய அத்தியாயத்தில், 1948 இல் இருந்து, 1990 வரையுள்ள காலப்பகுதியில் தமிழர்கள் பட்ட கொடுமான வேதனைகள் பற்றி ஆய்வு செய்யப்பட்டது. இந்த அத்தியாயத்தில் 1990 ல் இருந்து 2009 வரை தமிழ் மக்கள் பட்ட அவல வாழ்க்கை பற்றி ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது. தமிழர்களின் இந்துக் கோயில்கள் இடிக்கப்பட்டு, அல்லது, பாதுகாப்புப் பிரதேசம் என்ற சிங்கள இராணுவத்தின் கெடுபிடியால், தமிழர்களுக்கு, அவர்களது மத வழிபாடு கேள்விக்குறியாக ஆக்கப்பட்டு உள்ளது. கிறிஸ்தவ தேவாலய வழிபாட்டுக்கும் அதே நிலைமைதான். அதேவேளையில், தமிழர் பிரதேசங்களில் புதிது புதிதாக முளைக்கும் பெளத்த விகாரைகளின் எண்ணிக்கையால், காலப்போக்கில் தமிழர்களின் இந்து, கிறிஸ்தவ மத வழிபாட்டுக்குச் சாவுமணி அடிக்கப்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சமும், பீதியும், தமிழ் மக்கள் மத்தியில் எழுந்து உள்ளது. பல தமிழ்ப் பாடசாலைகள், சிங்கள வான்படை, இராணுவ பீரங்கிப்படைத் தாக்குதல்களால் சின்னாபின்னமாக்கப்பட்டு விட்டது.

ஏற்கனவே, 1976 இல் இருந்து, சிங்களப் படைகளால், தமிழ் பாடசாலைகள் பல நூற்றுக்கணக்கில் அழிக்கப்பட்டதன் விளைவாக, அவர்களின் ஆரம்பக் கல்வி வாய்ப்புகள் ஆட்டம் கண்டு உள்ளது. பல நூற்றுக்கணக்கான பாடசாலைகள் பல ஆண்டுகளாக சீரழிந்த நிலையிலேயே இருந்து வருகின்றது. ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, அடுத்த பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. தேவையான அளவு தமிழ் ஆசிரியர்களை, சிங்கள அரசு தமிழ்ப் பகுதிகளில் நியமிப்பது இல்லை. இதனால் தமிழ் மாணவர்க்கு உரிய கல்வி வழங்கப்படும் வாய்ப்புகளும் மறுக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. தமிழ் மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகத்துக்குச் செல்வதற்கான வாய்ப்புகள், சிங்கள அரசினால் திட்டமிட்டு மறுக்கப்பட்டது. எனவே, தமிழர்களின் கல்விச் சீர்கேடு, சிங்கள அரசின் ஒரு அறிவியல் சார்ந்த இன அழிப்பாகப் பார்க்கப்பட வேண்டியதொன்று.

தமிழர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த அரச வேலைவாய்ப்புகளை, சிங்கள அரசு, பாரபட்சமான முறையில் மிக மோசமாகக் குறைத்தது. பல்கலைக்கழகக் கல்வி வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டதால், வேலை வாய்ப்புக்கு ஏற்ற தகுதியையும் தமிழர்களால் பெற முடியவில்லை. தமிழர்களின் பொருளாதார வளங்கள், இயற்கை வளங்கள், வீடுகள், தோட்டங்கள், கிணறுகள், குளங்கள், கடைகள், வணிக நிறுவனங்கள் எல்லாம் பெருமளவிற்கு சிங்கள இராணுவத்தினரால் சூறையாடப்பட்டு, பாழ்படுத்தப்பட்டு, எரிக்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றன.

தமிழர் பகுதிகளில், மருத்துவமனைகளையும் தாக்கி, இயங்க விடாமல் செய்து உள்ளனர். போதிய வைத்தியர்கள் இல்லாமல், மருத்துவப் பணிகள் நின்று விட்டன. சிங்கள அரசு விதித்த தடைகளால், போதிய மருந்துகள் இல்லை. காயங்களுக்குக் கட்டுப்போட பேண்டேஜ் துணி கூடக் கிடைப்பது இல்லை. மேலும், தமிழர் பகுதிகளுக்குப் பொருளாதாரத் தடைகளை சிங்கள அரசு விதித்ததால், உணவுப் பொருட்களை தமிழ் மக்கள் வாங்க முடியாத நிலை. போரினால் கால் நடைகள் அழிக்கப்பட்டதால், முட்டை, இறைச்சி தட்டுப்பாடு. அதேபோன்று தமிழர் பகுதியில் உள்ள கடலில், மீன் பிடிக்கும் உரிமை கூட மறுக்கப்பட்டு விட்டது. எனவே, கடல் உணவும் இல்லை.

மருத்துவ வசதி இன்மை, மருந்துப் பொருட்களின் தட்டுப்பாடு, போதிய உணவுப் பொருட்களை வாங்க முடியாத நிலையில், தமிழர்களை நோயாலும், பசியாலும் வாட்டி, வதைத்து, சித்திரவதை செய்து அவர்களை மடியச் செய்வது, ஒட்டுமொத்த இன அழிப்பு நடவடிக்கையே ஆகும். தமிழர்களை, அவர்களுடைய வீடுகள், காணிகளில் இருந்து சிங்களக் காதையர்கள் விரட்டி அடித்து விட்டு, அவ்விடங்களைத் தமதாக்கிய நிகழ்வுகள், பல இடங்களில் இடம் பெற்று வருகிறது. அத்தோடு, தமிழர் பகுதிகளில், திட்டமிட்ட குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்தி, அங்கு சிங்களக் காதையர்களையும், குற்றவாளிகளையும் கொண்டு போய் குடி அமர்த்தி இருக்கின்றது. இதனால் தமிழ் மக்கள் பெரும் இன்னல்களைச் சந்தித்துக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். அத்தோடு தமிழர்களின் ஊர்ப் பெயர்கள், வீதிகளின் பெயர்களை மாற்றி சிங்களப் பெயர்களை வைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். இத்தகைய நடவடிக்கை, தமிழ் மக்களை மிகவும் குழப்பத்திலும், விரக்தியிலும் ஆழ்த்தி வருகின்றது.

ஒரு இனத்தின் பாரம்பரியப் பிரதேசத்தின் நில அடையாளத்தைச் சிதைப்பதன் மூலம், அவ்வினத்தை இலகுவாகச் சிறுகச்சிறுக அழித்து விடலாம் என்று சிங்கள அரசும், சிங்கள தேசமும் நம்புகின்றது.

தமிழர்கள் மேற்படி நிலைமைகளை அனுபவித்துக் கொண்டே அந்த மண்ணில் செத்து மடியப் போகின்றார்களா? அல்லது நாட்டைவிட்டு ஓடி ஒளியப் போகின்றார்களா? அல்லது சிங்கள இனத்துடன் இரண்டறக் கலந்துவிடப் போகின்றார்களா? அல்லது மேற்படி சிங்கள அரசின் இன அழிப்புக்கு எதிராக ஒற்றுமையாக மீண்டும் கிளர்ந்து எழுந்து, தமது மண்ணையும், மக்களையும், மொழியையும், மதத்தையும், கலாசாரத்தையும், தமது வரலாற்றுப் பாரம்பரியப் பிரதேசத்தையும் சிங்களப் பேரினவாதிகளிடம் இருந்து மீட்டெடுத்து, தமது இழந்த தமிழ் அரசை மீண்டும் அமைத்து, அந்த மண்ணில், அவர்களின் சொந்த மண்ணில், மானத்துடனும், கௌரவத்துடனும், சுதந்திரமாக ஏனைய நாட்டு மக்களைப்போல் வாழப்போகின்றார்களா? என்ற வினாக்களுக்கு விடைகாணும் முயற்சி, இந்த அத்தியாயத்தின் நோக்கங்களுள் முக்கியமானதாக அமையும்.

உக்கிரமான போரும், சமாதான முன்னெடுப்புகளும்

1980 ஆம் ஆண்டு, 'சுதந்திரன்' ஏட்டின் ஆசிரியர் தலையங்கத்தில், எழுதப்பட்ட ஒரு உணர்ச்சிகரமான விடயத்துடன் இந்த அத்தியாயத்தைத் தொடங்குவது பொருத்தமானது ஆகும்.

"32 ஆண்டுகளாக சிங்கள ஆட்சியில், தமிழ் ஈழத்தில் அழிக்கப்பட்ட மரங்கள், கொய்யப்பட்ட மலர்கள், பிடுங்கி எறியப்பட்ட செடிகள், கசக்கி வீசப்பட்ட மொட்டுகள், கொந்தப்பட்ட கனிகள் ஏராளம் ஏராளம். விடுதலை உணர்வைத் தராமட்டமாக்கி விட எத்தனை கொடுமைகள் நடைபெற்றன. 'இம்' என்றால் சிறைவாசம், 'ஏன்?' என்று கேட்டால் வனவாசம் என்பதுபோல், 'ஈழம்' என்றால் இடையும், உதையும்; 'விடுதலை' என்றால் விலா எலும்பு முறியும் என்ற நிலை."⁽¹⁾

மேலே கண்ட சில வரிகள், தமிழர்களின் ஒட்டு மொத்த நிலைமையையும் இரத்தினச் சுருக்கமாக எடுத்து உரைக்கின்றன.

தமிழ் மக்களின் நிலை பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கும், விளங்கிக் கொள்வதற்கும், 1990 இல் இருந்து இலங்கை அரசுக்கும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் இடம்பெற்ற கொடூரமான போர் நடவடிக்கைகள் பற்றியும், சமாதான முன்னெடுப்புக்கள் பற்றியும் சுருக்கமாகவேனும் ஆய்வு செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது.

இந்திய அமைதிப் படையை இலங்கைத் தீவில் இருந்து அகற்றுவதற்கு,

ஹீ லங்கா அரசு தலைவர் பிரேமதாசவும், விடுதலைப்புலிகளும் ஒருங்கிணைந்து செயற்பட்டனர். இந்திய மத்திய ஆட்சியில் அரசு மாற்றம் ஏற்பட்டதும் அதற்கு ஏதுவாக அமைந்தது. 1990 ஆம் ஆண்டு, இந்திய அமைதிப்படை இலங்கையை விட்டு வெளியேறியது. கூடவே, இந்திய அரசால் அமர்த்தப்பட்ட, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எம். இன் மாகாண சபை ஆட்சியும் முடிவுக்கு வந்தது. அதன் முதல் அமைச்சர் வரதராஜ பெருமாள், தமிழ் ஈழத்தை விட்டு ஓடி, இந்திய அரசிடம் அடைக்கலம் புகுந்தார். இதனால், புலிகளும், இலங்கை அரசும், நிம்மதி அடைந்தனர்.

ஜனதா விழுக்கி பெரமுன

இந்நிலைமையில், பிரேமதாசாவுக்கு இருந்த பிரச்சினை, விடுதலைப் புலிகளை எவ்வாறு கையாண்டு அவர்களை தமது ஒற்றை ஆட்சி அரசியல் நீரோட்டத்தில் இணையச் செய்வது? என்பதாகும். அத்தோடு, 1971 ஆம் ஆண்டில், சிங்கள அரசுக்கு எதிராக புரட்சி செய்த சே குவோரா இயக்கமான 'ஜனதா விழுக்கி பெரமுன' அமைப்பினர், 1988 இல் இருந்து மீண்டும் சிங்கள அரசை எதிர்த்துப் பல்வேறு கிளர்ச்சிகளில் குதித்தனர். வேலை நிறுத்தங்கள், கடை அடைப்புகள், வன்செயல்கள், கொலைகள், ஆட்கடத்தல் போன்றவற்றில் தீவிரமாக ஈடுபடத் தொடங்கினர். காவல் நிலையங்களைத் தாக்கினர்; பல கிராமங்களைக் கைப்பற்றினர். பின்னர் நகரங்களை நோக்கி முன்னேறத் தொடங்கினர்.

1971 இல் இவர்கள் மேற்கொண்ட புரட்சி, வார்க்கப் புரட்சியாகவும், பாட்டாளி மக்கள் புரட்சியாகவும், முதலாளித்துவத்திற்கு எதிரான புரட்சியாகவும் இடம் பெற்றது. ஆனால் 1988 இல் இவர்கள் தொடங்கிய புரட்சி இந்திய ஏகாதிபத்தியத் தலையீட்டை எதிர்த்து, இந்தியப் படையை நாட்டைவிட்டு விரட்டுவதற்கு ஹீ லங்கா அரசுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கும் புரட்சியாகவே காணப்பட்டது. 1989 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி இரண்டாம் நாள், கண்டி தலதா மாளிகையில் இருந்து பிரேமதாசா நாட்டு மக்களுக்கு விடுத்த செய்தியில், விடுதலைப் புலிகளையும், ஜே.வி.பி யினரையும் பேச்சுவார்த்தைக்கு வரும்படி அழைப்பு விடுத்தார். 1800 ஜே.வி.பி.யினரை, சிறையில் இருந்தும் விடுதலை செய்தார். ஆனால் ஜே.வி.பி யினர் தொடர்ந்தும் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டனர். இந்திய இராணுவம் விட்டுப்போன இடங்களையெல்லாம் விடுதலைப் புலிகள் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள், உடனடியாகவே கொண்டுவந்தனர். வடக்கு கிழக்கில் 70 வீதமான நிலப்பகுதிகள், விடுதலைப்புலிகள் வசமானது.

இந்நிலைமையில் பிரேமதாசா, விடுதலைப் புலிகளுடன் பேசுவதற்கான

ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டார். 1989 ஆம் ஆண்டு, மே ஐந்தாம் நாள், பேச்சு வார்த்தை தொடங்கியது. 28 யூன், 1989 இல், இலங்கை அரசும், விடுதலைப்புலிகளும் போர் நிறுத்த உடன்படிக்கையில் கையொப்பம் இட்டனர். மேலும் விடுதலைப்புலிகள், 'தமிழ் ஈழபுலிகள் மக்கள் முன்னணி' என்ற அரசியல் கட்சியையும், இலங்கை அரசு தேர்தல் ஆணையகத்தில் பதிவு செய்தனர். அரசு அதிபரிடம் வடக்கு, கிழக்குத் தேர்தலை நடத்தும்படி புலிகள் வேண்டி நின்றனர். ஆனால் பிரேமதாசா, தேர்தலை நடத்த விரும்பவில்லை. தேர்தலை நடத்தினால் விடுதலைப் புலிகள் வடக்கு, கிழக்கில் அமோக வெற்றி பெறுவார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு உலக அங்கீகாரம் கிடைக்கும். பின்னர் அவர்கள் தமது சுய நிர்ணய உரிமை மூலம், தமிழ் ஈழத்தைப் பெற்றுவிடுவார்கள் என்று கருதினார். மேலும், 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பில், 6 ஆவது சீர்திருத்தச் சட்டம் நீக்கப்பட வேண்டும் என்றும் பிரேமதாசாவிடம் விடுதலைப் புலிகள் வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

6 ஆவது அரசியல் யாப்பு

ஸ்ரீ லங்கா அரசியல் யாப்பில் 6 ஆவது திருத்தச் சட்டம், ஒற்றை ஆட்சியை வலியுறுத்துவதாகவும், பிரிவினை உரிமையைத் தடுப்பதுமான, மக்கள் ஆட்சிக்கு எதிரான ஒரு சட்டம் ஆகும். அவ்வாறு ஒற்றை ஆட்சிக்கு எதிராகச் செயற்படும் ஒருவரின் குடி உரிமை, சொத்து உரிமை பறிக்கப்படலாம். அரசு நிர்வாகத்திற்கு தேர்தல் மூலம் தெரிந்தெடுக்கப்படுபவர், ஒற்றை ஆட்சி அரசுக்கு விசுவாசமாக உறுதிமொழி ஏற்க வேண்டும். அல்லது பதவி விலக வேண்டும். எனவே தன்னாட்சி என்ற அடிப்படையில் விடுதலைகோரி நிற்கும் தமிழருக்கு, இச் சட்டம் முற்றிலும் எதிரானது. எனவே, இச் சட்டம் நீக்கப்படாவிட்டால், விடுதலைப்புலிகள் ஜனநாயக நீரோட்ட அரசியலில் கலந்து கொள்ள முடியாது என்றும் அரசு தலைவருக்கு அறிவித்தனர். மேற்படி முக்கியக் கோரிக்கைகளை, பிரேமதாசா நிறைவேற்ற முடியாது திண்டாடினார். 6 ஆவது திருத்தச் சட்டத்தைத் திருத்த, நாடாளுமன்றத்தில் மூன்றுக்கு இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை தேவை. அது அவருக்கு இல்லை. இருந்தும், ஸ்ரீ லங்கா அரசுக்கும், விடுதலைப் புலிகளுக்கும் நட்புறவே காணப்பட்டது.

இவ்வாறான ஒரு சூழ்நிலையில், விடுதலைப் புலிகள் மட்டக்களப்பு வாகரையில், 24 பெப்ரவரி தொடக்கம் 21 மார்ச், 1990 வரை மகாநாடு நடத்தி, தமது தேசிய மற்றும் சமூக, நிர்வாக செயல் திட்டங்களைத் தீட்டினர். வடக்கு கிழக்கு தேர்தல் நடைபெறாமல் கடத்துவதற்கான சூழ்ச்சியில் பிரேமதாசா இறங்கி இருந்தார். பிரேமதாசா அரசுக்கும்,

விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் சமாதான முயற்சிகளில் ஈடுபட்ட மந்திரி ஹமீது அவர்கள் மூலம், தனது திட்டத்தை விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் பாலசிங்கத்துக்குத் தெரியப்படுத்தினார். அதாவது, 'விடுதலைப் புலிகள் ஆயுதங்களைக் கையளித்தால், தேர்தல் நடத்தத் தடையாக இருக்காது என்றும், ஏனைய தமிழ்க் குழுக்களும் தேர்தலில் பங்கு பற்ற வாய்ப்பு ஏற்படும்' என்றும் ஹமீது, பாலசிங்கத்திடம் தெரிவித்தார். மேலும், ஹமீது யாழ்ப்பாணம் சென்று பிரபாகரனை நேரில் சந்தித்தும், விடுதலைப் புலிகள் அதற்கு இணங்கவில்லை.

இரண்டாம் கட்டப் போர்

இச் சூழ்நிலையில், மட்டக்களப்பு காவல் நிலையத்தில் 10 யூன், 1990 இல் முஸ்லிம் பெண் ஒருவர், பாலியல் வன்கொடுமைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார். விடுதலைப் புலிகள் தலையிட்டு காவல்துறையினரைக் கண்டித்தனர். இது மோதலாக வெடித்தது. இம்மோதல் விரிவடைந்து வடக்கு, கிழக்கு பகுதிகளில், விடுதலைப் புலிகளுக்கும் ஆயுதப் படைகளுக்கும் இடையே போர் மூண்டது. பிரதிப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜயரத்தினே, விடுதலைப் புலிகள் மேல் போர் தொடுக்கப் போவதாக, நாடாளுமன்றத்தில் சூளுரைத்தார். இதுவே விடுதலைப் புலிகளின் 2 ஆவது கட்ட ஈழப் போராட்டமாக ஆய்வாளர்களால் பேசப்பட்டது.

தெற்குச் சிங்களப் பகுதிகளில் ஜே.வி.பி யினரின் கொடூரமான கிளர்ச்சியை இலங்கை இராணுவம் கோரமான முறையில் அடக்கி ஒழித்துக் கொண்டு இருந்தது. சிங்கள தேசம் மரணத்தின் வாசலாக மாறியது. வடக்கு, கிழக்கில் விடுதலைப் புலிகளை அடக்கி ஒடுக்குவதில் இலங்கை இராணுவம் தனது செயற்பாடுகளை படுமோசமாக முடுக்கி விட்டு இருந்தது. மரணம், சித்திரவதைகள், இடப்பெயர்வு, பொருளாதாரத் தடை, மருத்துவ வசதி இன்மை, பாதுகாப்பற்ற சூழல் இவை அனைத்தும், தமிழ் மக்களை மிகக் கடுமையாகப் பாதித்தது.

இக்காலகட்டத்தில், அரசு தலைவர் பிரேமதாசா, தற்கொலைக் குண்டுதாரியால் கொல்லப்பட்டார். தலைசிறந்த அரசியல்வாதியாக தலைநிமிர்ந்து நின்ற பிரேமதாசா, இந்திய சமாதானப் படையை அகற்றுவதில் வெற்றி கண்டார். அதன் பின்பு ஜே.வி.பி யினரை அடக்கியது போல, ஈழ விடுதலைப் புலிகளையும் தன் திறமையால் வழிக்கு கொண்டு வரலாம் எனத் தவறாக எடைபோட்டார். ஒன்றை ஆட்சியில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை வைத்து இருந்த பிரேமதாசா, நிச்சயம், ஈழமக்களின் தன்னாட்சி உரிமையை ஏற்றுக்கொண்டு இருக்க முடியாது. அதனைச் செயல்படுத்தவும் முடியாது. பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக, அதிதீவிர சிங்கள

பெளத்த தேசியவாதியான ஜெயவர்த்தனே, இலங்கையிலும், தமிழ் ஈழத்திலும், ஏற்படுத்திய இனவாத நச்சுத் தீயில் இருந்தும், பேரினவாதச் சித்தாந்தங்களில் இருந்தும் பிரேமதாசாவினால் வெளியில் வரவே முடியவில்லை. ஒரு தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஆழமான உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அரசியல் காய் நகர்த்தல்கள் மூலம் விடுதலைப் புலிகளைச் சமாளித்து விடலாம் என்று தப்புக் கணக்குப் போட்ட ஒரு உள்ளூர் அரசியல்வாதியாக அவர் காலம் கரைந்தது. தொடர்ச்சியாக, 17 ஆண்டுகள் நடைபெற்ற ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சியில், தமிழ் ஈழம் கொலைக்களமாகவும், சுடுகாடு ஆகவும் மாற்றப்பட்டது. எவ்வாறாக தமிழர்களின் இனப் பிரச்சினையை ஆயுதமாகக்கொண்டு இரு பெரும் சிங்கள இனவாதக் கட்சிகளும் மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வந்தனவோ, அந்த அம்பையே இம்முறை ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஏவியது.

“தமிழர்களின் இனப்பிரச்சினையைத் தீர்த்து, நாட்டில் அமைதியும், வளமான வாழ்வும் மலரச் செய்வதே எனது இலட்சியம்” என்று, தேர்தல் மேடைகளில் ஆர்ப்பரிப்பும், ஆராவாரமும் செய்த சந்திரிகா குமாரதுங்கே வெற்றி பெற்று, 19 ஆகஸ்ட், 1994 இல் பிரதமராக அரியணை ஏறினார். பொரியல் சட்டியில் இருந்து நெருப்புக்குள்ளே விழுகின்ற “Out of the frying pan into the fire” என்ற நிலைக்குத் தமிழர்கள் தள்ளப்பட்டனர்.

சந்திரிகா பதவி ஏற்ற இரு வாரங்களுக்குள். தமிழர் பகுதிகளில், சில அடிப்படைத் தேவைப் பொருட்களுக்கான தடையை நீக்கினார். இந்த நல்லெண்ண சமீக்கைக்கு, விடுதலைப் புலிகள் மதிப்பு அளித்தனர். 12 நவம்பரில் இருந்து 19 நவம்பர் வரை ஒரு தலைப்பட்டச் போர் நிறுத்தத்தை அறிவித்தனர். ஆனால், சிங்கள இராணுவம் தனது கொடூரமான இராணுவ நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்தவண்ணமே இருந்தது.

பொது மக்கள் மீது விமானக் குண்டு வீச்சு, பீரங்கி, எறிகணைத் தாக்குதல் நடந்தவண்ணமே இருந்தது. பல பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர். நெடுங்கேணியில் சிங்களப்படை பதுங்கி இருந்து தாக்கி, புலிகளின் மூத்த தளபதி அமுதனை கொலை செய்து, அவரின் தலையை வெட்டி எடுத்துச் சென்றனர். இது விடுதலைப்புலிகளுக்கு மிக்க ஆத்திரத்தை தூண்டியது. இவ்வேளையில், பிரதி பாதுகாப்பு அமைச்சர் அணிруத்த ரத்வத்தை, இரண்டு வாரப் போர் நிறுத்தத்தை அறிவித்தார்.

இவ்வாறான ஒரு பின்னணியில், 13-14 அக்டோபர், 1994 இல் விடுதலைப்

புலிகளுக்கும், ஸ்ரீ லங்கா அரசுக்கும் இடையில் பேச்சுவார்த்தைகள் இடம் பெற்றன. அடிப்படைத் தேவையான பொருட்களின் தடைநீக்கமும், போர்நிறுத்தத்துக்கு வகை செய்யும் வகையில் பகைமை நடவடிக்கைகளை நிறுத்துவதும், முக்கியமாக விவாதிக்கப்பட்டன.⁽²⁾ 23 அக்டோபர், 1994 இல் இரண்டாம் கட்டப் பேச்சுவார்த்தை பின்போடப்பட்டது. மொத்தமாக நான்கு கட்டப் பேச்சுவார்த்தைகள் விடுதலைப் புலிகளுக்கும், சிங்கள அரசுக்கும் இடையில், யாழ்ப்பாணத்தில் இடம் பெற்றன. 24 க்கும் மேற்பட்ட கடிதப் பரிமாற்றங்கள் இரு தரப்பினர்களுக்கும் இடையில் இடம் பெற்றது. ஆறு மாதங்களாக இரு தரப்பினரிடையே பேச்சுவார்த்தைகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றன.

தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாணும் பொருட்டு, அடிப்படைத் தேவையான பொருட்களுக்கான தடையை நீக்கும்படி ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் விடுதலைப் புலிகள் அரசு தரப்பை வேண்டிக் கொண்டனர். ஆனால் அரசாங்கம் சில பொருட்களுக்கு மட்டும் தடையை நீக்கியது. அப் பொருட்கள் கூட, தமிழர் பகுதிகளுக்குச் செல்வதை, ஸ்ரீ லங்கா இராணுவம் தடை முகாம்களில் தடுத்து நிறுத்தியது.

சர்வதேசக் கண்காணிப்புக் குழுவின் மேற்பார்வையில், நிலையான போர் நிறுத்தம் அறிவிக்கப்பட வேண்டும் என்று, விடுதலைப் புலிகள் பேச்சுவார்த்தையின் தொடக்கத்திலேயே அரசு தரப்பினரைக் கேட்டுக் கொண்டனர். ஆனால், தற்காலிகப் பகை நிறுத்தத்தையே அரசாங்கம் விரும்பியது. பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகள் பற்றி பேச்சுவார்த்தை மேசைகளில் பேசப்பட்டபோதும், மேற்படி இரு பிரச்சினைகளே முக்கியக் கருப்பொருளாக அமைந்தன.

விடுதலைப்புலிகளின் இக் கோரிக்கைகளுக்கு இணங்கினால், பாரதூரமான இராணுவ விளைவுகள் ஏற்படலாம் என்றும், தேசிய பாதுகாப்பு விடயத்தில் நெகிழ்ந்து கொடுக்க முடியாது என்றும் சந்திரிகா அரசு திட்டவாட்டமாக விடுதலைப் புலிகளுக்குத் தெரிவித்தது.⁽³⁾ பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டு இருந்த வேளையிலேயே புதிய போர்த் தளபாடங்களை அரசு, உலக நாடுகளிடம் இருந்து வாங்கிக் குவித்தது. சுப்பர்சொனிக் போர் விமானங்கள், ராட்சத உலங்கு வானூர்திகள், நவீன டாங்கிகள், கவச வாகனங்கள், கனரக பீரங்கிகள், போர்க் கப்பல்கள் என்பவை பெருமளவில் கொள்வனவு செய்யப்பட்டு, இராணுவமும், கடற்படையும், விமானப்படையும் நவீனமயப்படுத்தப்பட்டது. அத்தோடு பல்லாயிரக்கணக்கில் இராணுவத்திற்கு ஆட்சேர்ப்பு நடவடிக்கைகளும் இடம் பெற்றன.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, வடக்கு கிழக்கில் இராணுவத்தின் அடக்கு முறைகளும், அட்டகாசங்களும் கட்டுக்கு அடங்காமல் நடைபெற்றுக்கொண்டு இருந்தன. ஸ்ரீ லங்கா இராணுவத்தின் போர் நிறுத்த மீறல்கள் பற்றி, போர்நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவிடம், விடுதலைப் புலிகள் முறையீடு செய்தனர். இந்நிலையில், சந்திரிகாவின் மேற்படி அறிவிப்பு, விடுதலைப் புலிகளை மிகவும் விரக்தியிலும், ஆத்திரத்திலும் தள்ளியது. 10 ஏப்ரல், 1995 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் இடம் பெற்ற நான்காம் கட்டப் பேச்சுவார்த்தைகள், 19 ஏப்ரல், 1995 இல் முடிவுக்கு வந்தன. 'மூன்றாம் கட்ட ஈழப்போர் தொடங்கப்பட்டதாக' இராணுவ ஆய்வாளர்கள் வெளிப்படையாக பத்திரிகைகள் மூலம் தெரியப்படுத்தினர்.

பேச்சுகள் முறிவு அடைந்த மறுநாளே, வெளியுறவு அமைச்சர் லட்சுமண கதிர்காமர், ஊடகவியலாளர்களைச் சந்தித்து, விடுதலைப்புலிகளே பேச்சுகளை முறித்தனர் என்ற விசமப் பிரசாரத்தைக் கட்டவிழ்த்து விட்டார். கொழும்புவாழ் தமிழரான கதிர்காமர், அடையாளம் அற்றவராக, அதிகாரத்தில், பதவியில் அதிக ஆசை கொண்டவராக இருந்தார். கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வத்தினூடாக சந்திரிகாவின் ஆசியைப் பெற்று, வெளிவிவகார அமைச்சராக நியமனம் பெற்றார்.

ஸ்ரீ லங்காவில் தனது விசமப் பரப்புரையை முடித்த கதிர்காமர், சந்திரிகாவின் பணிப்பின்பேரில் உலக நாடுகளுக்கெல்லம் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டு, விடுதலைப் புலிகள் போர் வெறி கொண்டவர்கள் என்றும், சமாதானத்தின் விரோதிகள் என்றும் தனது வஞ்சகமான பரப்புரையை மேற்கொண்டு வெற்றி கண்டார். இதனால், சந்திரிகாவின் 'போருக்கான சமாதானம்' என்ற கொடூரமான போரை/ விடுதலைப்புலிகள் மீதும், ஒட்டுமொத்தத் தமிழர்கள் மீதும் கட்டவிழ்த்து விடுவதற்கு வழிவகுத்தது. உலகமும், கதிர்காமரின் பரப்புரையிலும், சந்திரிகாவின் நடவடிக்கையிலும் விட்டில் பூச்சிகள் போல் விழுந்து, தமிழரின் அழிப்புக்குப் பச்சைக் கொடி காட்டினர். ஒட்டுமொத்தத் தமிழ் இனமும் பட்ட சொல்லொணாத துயரங்களை, உலகம் கண் மூடித்தனமாகப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தது.

பேச்சுகள் தோல்வி அடைந்தமைக்கான உண்மையான காரணங்களை, விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பினால் உரியமுறையில் உலகத்திற்கு எடுத்துக் கூற முடியவில்லை. தமிழர் பகுதிகள், தெற்கு இலங்கையில் இருந்தும், உலகில் இருந்தும் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு இருந்தது. தகவல் தொடர்புக் கருவிகள் இயங்க முடியாது. ஏற்கனவே, தமிழர் பகுதிகளில், மின்சாரம் கிடைக்காமல் ஸ்ரீ லங்கா அரசு பல ஆண்டுகளாகத் தடை செய்து வந்து இருக்கின்றது. அத்தோடு உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு ஊடகவியலாளர்களை,

தமிழர் பகுதிகளுக்கு உள்ளே செல்ல விடாது இலங்கை அரசு தடை விதித்து இருந்தது. இந்திய ஊடகங்கள் அனைத்தும், ஈவு இரக்கம் அற்ற முறையில், புலிகளுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டையே மேற்கொண்டு, செய்திகளைத் திரித்துக் கூறி வந்தன. இவையெல்லாம் சந்திரிகா அரசுக்கு மிகச் சாதகமான சூழ்நிலைமைகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன.

இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி, **சூரியகதிர் (ரிவிரச)** என்ற பெயரில், மிகப்பெரிய அளவிலான படையெடுப்பை யாழ் குடாநாட்டின் மேல் மேற்கொண்டு வலிகாமப் பகுதிகளை இலங்கை இராணுவம் கைப்பற்றியது. விடுதலைப் புலிகளிடம் இருந்து யாழ்குடா நாட்டு மக்களைக் காப்பாற்றவே படையெடுத்ததாக சந்திரிகா அரசு உலக நாடுகளுக்குக் கூறியது. ஆனால் யாழ் குடாநாட்டு மக்கள் சிங்கள இராணுவத்திடம் அகப்பட விரும்பாமல், புலிகளின் ஆலோசனைப்படி/ வலிகாமம், யாழ் நகரப்பகுதிகளில் இருந்து, சுமார் 5 இலட்சம் தமிழர்கள் தென்மராட்சிக்குக் இடம் பெயர்ந்தனர். மக்கள் இல்லாத மண்ணையே ஸ்ரீ லங்கா இராணுவம் கைப்பற்றிக் கொண்டது. இவ்விடயத்தில், சந்திரிகா அரசு பெரும் ஏமாற்றத்தையே தழுவிக்கொண்டது.

மேலும், தென்மராட்சிக்கு சிங்கள இராணுவம் படை எடுக்க முனைந்த போது, ஒட்டுமொத்தத் தமிழ் மக்களும் மிகவும் கொடூரமான இடையூறுகளை எதிர்கொண்டு, வன்னி பெரும் நிலப்பரப்புக்குள் காலடி எடுத்து வைத்தனர். தலைவர் பிரபாகரனும், விடுதலைப் புலிகளும், தமது எதிர்காலக் காப்பரணாக, வளம் மிக்கதும், பாதுகாப்பானதுமாக விளங்கும் வன்னியின் பெரு நிலப்பரப்பைப் பெரிதும் விரும்பினர். இதனால், 1995 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், விடுதலைப் புலிகள் தமது சகல நிர்வாக, இராணுவக் கட்டமைப்புக்களையும் வன்னிக்கு இடம் மாற்றினர். இந்த மாற்றம் விடுதலைப் புலிகளுக்குப் பல்வேறு வகைகளில் சாதகமான, பலமான, பாதுகாப்பான நிலைமைகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. பாரிய அளவில் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு ஆட்சேர்ப்பு முடுக்கி விடப்பட்டது. போர்ப்பயிற்சித் திட்டங்கள், இராணுவ விரிவாக்கங்களை, கச்சிதமாகத் திட்டமிட்டுச் செயல்படுத்தினர். தலைவர் பிரபாகரனும், தளபதிகளும், வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பில் இருந்து இலங்கை இராணுவத்தை விரட்டி அடித்து, வன்னி மண்ணைக் காப்பாற்றி, தமது நிலையை அந்த மண்ணில் உறுதிப்படுத்தத் திட்டங்களை வகுத்தனர்.

‘ஓயாத அலைகள்’

விடுதலைப் புலிகளின் மூன்றாம் கட்ட ஈழப்போர் ‘ஓயாத அலைகள்’ என்று

பெயரில் தொடங்கப்பட்டது. 18 யூலை, 1996 இல், முல்லைத்தீவு இராணுவத்தளம் மீது, 'ஓயாத அலைகள் 1' எனப் பெயரிட்டு, தாக்குதலைத் தொடுத்தனர். அன்றே முல்லைத்தீவுத்தளம் விடுதலைப் புலிகள் வசம் வீழ்ந்தது. பதில் நடவடிக்கையாக, ஆனை இறவுத் தளத்தில் இருந்து, 'சத்ஜெய' என்ற பெயரில், இலங்கை இராணுவம் 4 ஆகஸ்ட், 1996 இல் படையெடுத்து பரந்தனையும் கிளிநொச்சியில் சில பகுதிகளையும் விடுதலைப் புலிகளிடம் இருந்து கைப்பற்றியது.

மேலும், விடுதலைப் புலிகளை அழித்து, வன்னி மண்ணைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கில் 'வெற்றி நிச்சயம்' (ஜெயசக்ரு) என்னும், பாரிய இராணுவ நடவடிக்கையை சிங்கள அரசு திட்டமிட்டு நடத்தியது. 13 மே, 1997 இல், ஜெயசக்ரு சமர் ஆரம்பமானது. அதற்குப் பதிலடியாக, ஜெயசக்ருவின் தலைமைச் செயலகமாகவும், வன்னிப் பகுதிக்குத் தேவையான சகல இராணுவ வழங்கல்களையும் வழங்கும், வவுனியாவில் உள்ள தாண்டிக்குளம் தளம் மீது விடுதலைப் புலிகள் 10 யூன், 1997 இல் படையெடுத்துத் தாக்கி அழித்தனர். அதேபோன்று, ஏ 9 வீதியில் உள்ள ஓமந்தை தளம் மீது 01 ஆகஸ்ட், 1997இல், விடுதலைப் புலிகள் வலிந்து தாக்குதலை மேற்கொண்டு அழித்தனர். மூன்று மாதகாலப் பகுதிக்குள், மேற்படி மூன்று இராணுவத்தளங்களையும் விடுதலைப் புலிகள் வெற்றிகரமாகத் தாக்கி அழித்தனர்.

இந்நிகழ்வுகள் சந்திரிகா அரசையும், சிங்கள இராணுவத்தையும் அதிர்ச்சியுறச் செய்தது. அத்தோடு ஜெயசக்ரு போர் நடவடிக்கை தொடங்கப்பட்டு ஓராண்டு நிறைவு அடைந்தபோது, ஏ 9 வீதியில் 35 கிலோமீட்டர் தூரத்தையே இலங்கை இராணுவத்தால் கைப்பற்ற முடிந்தது. பல கோடிக்கணக்கான இராணுவத் தளபாடங்களை இழந்ததோடு, 1350 படையினரையும் சிங்கள அரசு இழந்தது. சந்திரிகா அரசு எதிர்பார்த்த வெற்றியை ஜெயசக்ரு இராணுவ நடவடிக்கை ஈட்டாத போதும், சந்திரிகாவும், அவர் மாமனாராகிய ஜெனரல் அனுரத்த ரத்வத்தையும், போர் வெறி கொண்ட சிங்கள இராணுவத் தளபதிகளும், ஜெயசக்ரு படையெடுப்பைத் தொடர்ந்து நடத்தினர். படைபலத்தை அதிகரிப்பதற்காக, கிழக்கு இலங்கையில் இருந்த பெருந்தொகையான சிங்கள இராணுவத்தை வன்னிக்குக் கொண்டு வந்தனர். இதனால், கிழக்கில் பல பகுதிகள் புலிகள் வசமாகின. மாங்குளத்தைக் கைப்பற்ற சிங்கள இராணுவம் பாரிய படையெடுப்பை நடத்தியது. இம்முறையும் விடுதலைப் புலிகளின் சூறாவளித்தாக்குதலால் அவை வெற்றி கொள்ளப்பட்டது. அத்துடன், 4 டிசம்பர், 1998 இல் 'ஜெயசக்ரு போர் நடவடிக்கை முடிவுக்கு வந்தது' என

சந்திரிகா அரசு அறிவித்தது. ஏ 9 வீதியில், ஜெயசுக்ரு நடவடிக்கையின் போது இலங்கை இராணுவத்தால் கைப்பற்றப்பட்ட பகுதிகளை, அதிரடி போர்நடவடிக்கை மூலம் மீட்டெடுக்க விடுதலைப் புலிகள் ஆயத்தமாகினர். 'ஓயாத அலைகள் II' என்ற குறியீட்டுடன், 1998 இல் 40 மணித்தியாலயங்கள் கடும் சமர் புரிந்து சிங்கள இராணுவத்தை ஓட ஓட விரட்டி கிளிநொச்சியைப் புலிகள் மீட்டனர். இதில் 1250 சிங்களப் படைகள் கொல்லப்பட்டதாக விடுதலைப் புலிகள் அறிக்கைகள் மூலம் தெரிய வருகிறது.⁽⁴⁾

கிளிநொச்சியைக் கைப்பற்றிய விடுதலைப்புலிகள், 'ஓயாத அலைகள் III' நடவடிக்கை மூலம், வன்னி மீட்புச் சமரை 2 நவம்பர், 1999 இல் தொடங்கினர். நன்கு திட்டமிட்டு, எங்கெல்லாம் ஸ்ரீ லங்கா இராணுவம் தளம் அமைத்து, வன்னிப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றி வைத்து இருந்தனரோ, அங்கெல்லாம் தாக்குதல்களைத் தொடுத்தனர். இப்பாரிய போர் நடவடிக்கையால், ஒட்டிசுட்டான் படைத்தளம், நெடுங்கேணிப் படைத்தளம், மேலும் பல சிறிய முகாம்களும் தாக்கி அழிக்கப்பட்டன. 3 நவம்பர் 1999 இல், அம்பலகாமம் படைத்தளம் தாக்கி அழிக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக, குளவிசுட்டான், ஒதியமலை, கறிப்பட்ட முறிப்பு, ஒலுமடு பிரதேசங்கள் புலிகள் வசம் வீழ்ந்தன.⁽⁵⁾

மேலும் 5 நவம்பர், 1999 இல் ஏ9 வீதியில் உள்ள மாங்குளம் படைத்தளம் தாக்கி அழிக்கப்பட்டு, புலிகளால் கைப்பற்றப்பட்டது. அதே போன்று 6 நவம்பர், 1999 இல் ஏ 9 வீதியில் உள்ள கனகராயன் குளத்தில் இருந்த பெரும் இராணுவத் தளம் தாக்கி அழிக்கப்பட்டு புலிகளால் கைப்பற்றப்பட்டது. அதே நாளில் நெடுங்கேணியில் உள்ள நயினமடு தளம் தாக்கி அழிக்கப்பட்டதோடு, ஏ 9 வீதியில் உள்ள புளியங்குளம் படைத்தளமும் புலிகள் வசம் வீழ்ந்தது. முடிவாக ஏ 9 வீதியில் உள்ள ஓமந்தையில், புலிகள் தமது வன்னிக்கான எல்லைக் காப்பு அரண்களை அமைத்து, இலங்கை இராணுவம் வன்னிப் பெருநிலப்பரப்புக்குள் காலடி எடுத்து வைக்க முடியாமல் தடை போட்டது.⁽⁶⁾

தமிழர் தாயகப் பூமியாகிய முல்லைத்தீவு மணலாற்றுப் பகுதிகளில் சிங்கள இராணுவத்தாலும், சிங்களக் காதையர்களாலும் தமிழ் விவசாயிகளின் நிலங்களை கைப்பற்றி, சிங்களக் குடியேற்றங்கள் செய்யப்பட்டு இருந்தன. 14 ஆண்டுகளாக தமிழர்கள் தாங்கள் இழந்த மேற்படி நிலங்களுக்கு உள்ளே காலடி எடுத்து வைக்க முடியாமற் போனது. அந்த மண்ணை மீட்கும் பொருட்டு, 6 நவம்பர், 1999 இல், விடுதலைப்புலிகள் பாரிய படையெடுப்பை நிகழ்த்தினர்.

மணலாறு பகுதியில் உள்ள, சிலோன் தியயட்டர், கென்ற் பாம், மெனிக் பாம்,

அளவெட்டிக் குளம், வசாவிளான் குளம், பப்பாசிக் குளம், ஆகிய பகுதிகளை மீட்டு எடுத்தனர்.⁽⁷⁾ அடுத்து விடுதலைப்புலிகளின் கவனம், மன்னார், பூநகரி பகுதிகளின் பக்கம் திரும்பியது. விடுதலைப்புலிகளின் 'ஓயாத அலைகள் II' இன் நடவடிக்கையின் போது, 'போர் முழக்கம்' (ரண கோச) இராணுவ நடவடிக்கை மூலம் சிங்கள இராணுவம், மன்னார் பூநகரி பாதைகளைக் கைப்பற்றி இருந்தது. 18-20 நவம்பர், 1999 இல் விடுதலைப்புலிகள் படையெடுத்து அவற்றை மீட்டனர்.

சந்திரிகா அரசு, ஜெயசுக்று தொட்டு, பல்வேறு இராணுவ நடவடிக்கை மூலமாக, இரண்டரை ஆண்டுகள் விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்து, வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பின் அகன்ற வெளியில் பெரும் பகுதியையும், பிரதான

ஏ-9 வீதி, முல்லைத்தீவு, ஒட்டிசுட்டான் வீதிகளையும் கைப்பற்றி இருந்தனர். விடுதலைப் புலிகளின் ஓயாத அலைகள் II, III போர் நடவடிக்கை மூலம் 7 நாட்களில் மேற்படி பகுதிகளையெல்லாம், குராவளிப் போர்நடத்தி வெற்றி கொண்டு வன்னி பெரு நிலத்தை மீட்டு எடுத்தனர்.

இறுதியாக எவராலும், எக்காலத்திலும் வெற்றி கொள்ள முடியாது என்று பல இராணுவ ஆய்வாளர்களால் கருதப்பட்ட கூட்டுப் படைத்தளமான ஆனை இறவின் மேல் விடுதலைப் புலிகள் போர் தொடுக்கத் திட்டமிட்டனர். 'ஓயாத அலைகள் III' இன் நான்காவது கட்டமாக கடற்புலிகளும், விடுதலைப்புலிப் போராளிகளுமாக, பெண் போராளிகளும் தளபதிகளும் நேரடியாக இப்பாரிய முயற்சியில் களம் இறங்கினர், ஆயிரக்கணக்கான போராளிகள் அலை அலையாக ஆனையிறவுப் பிரதேசத்தை சுற்றிக் களம் இறக்கப்பட்டனர். 1991 இல் விடுதலைப் புலிகள் ஆனை இறவுத் தளத்தின் மேல் படை எடுத்து தோல்வியைத் தழுவிய அனுபவம், இம்முறை அவர்களுக்கு உதவியாக அமைந்தது. 26 மார்ச், 2000 இல் ஆனை இறவு முப்படைத்தளம் மீது விடுதலைப் புலிகள் போர் தொடுத்தனர். 23 ஏப்ரல், 2000 ஆம் ஆண்டு காலையில், ஆனை இறவுத்தளம் மீட்கப்பட்டு அங்கு புலிக்கொடி பறக்க விடப்பட்டது.⁽⁸⁾

ஆனை இறவு வீழ்ச்சி, ஸ்ரீ லங்கா அரசுக்கும், இராணுவத்திற்கும் வரலாற்றில் இல்லாத அவமானத்தையும், வீழ்ச்சியையும், படுதோல்வியையும் ஏற்படுத்தியது. அளவுக்கு மிஞ்சிய இராணுவ பலமும், பாரிய அளவிலான நவீன போர்த்தளபாடங்களும் ஒரு போரின் வெற்றியைத் தீர்மானிப்பது இல்லை என்கிற உண்மையை, வியட்னாம், ஆப்கனிஸ்தான் போன்ற நாடுகளின் வரலாற்றில் இருந்து பாடம் கற்றுக் கொள்ள முடியாத ஸ்ரீ லங்கா

இனவாத அரசுக்கும், அதன் தலைவர்களுக்கும், இராணுவத் தளபதிகளுக்கும் மேற்படி முடிவுகள் நிச்சயம் பாடம் கற்பித்து இருக்கும். மேற்படி நிலைமைகள், ஸ்ரீ லங்கா அரசுக்கும், இலங்கை இராணுவத்திற்கும் இதுவரை தனிச் சொத்தாக இருந்த இராணுவ மேலாதிக்கத்தை இழக்கச் செய்தது.

சந்திரிகா அரசுக்கும், சிங்கள இனவாத அரசியல் தலைவர்களுக்கும் இருந்த இரண்டு பலமான ஆயுதங்கள் அவர்களின் பெரும்பான்மைப் பலமாகும். அத்தோடு 100 வீதம் சிங்கள இராணுவத்தையும், வான்படையையும் அவர்கள் கொண்டு இருந்தனர். இவை இரண்டும், விடுதலைப்புலிகளின் தமிழ் ஈழ இலட்சியத்திற்கும், அவர்கள் தளராத உறுதிக்கும் முன்னால் நின்று பிடிக்க முடியாமல் போனது.

சந்திரிகாவின் தந்தை எஸ்.டபில்யூ.ஆர்.ஈ.பண்டாரநாயகே ஆட்சிக்காலத்தில்தான், தமிழருக்கு எதிரான இனக் கலவரம் சிங்களவர்களால் தொடங்கப்பட்டு, பல நூற்றாண்டுகளாக தமிழர்களின் உயிர்களைச் சிங்களம் காவு கொண்டது. மூன்று தலைமுறைக்கு முன்னர், தமிழ்நாட்டில், தமிழ் செட்டி பரம்பரையில் இருந்து சிறீலங்கா வந்து, தன்னை ஒரு பௌத்த சிங்களப் பேரினவாதியாக மாற்றிக் கொண்டு அரசு கட்டில் ஏறியவர்தான் பண்டாரநாயகே. அவர் சிங்கள தேசிய பௌத்தவாதிகளால் கொலை செய்யப்பட்டபின்பு, அவர் மனைவி அதி தீவிர பௌத்த சிங்களவாதியான சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்கே அரசு கட்டில் ஏறினார். தமிழர்களைக் கரு அறுக்கின்ற சட்டங்களை நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டு வந்து, தமிழர் வாழ்க்கையில் பாரிய கேடுகளைச் செய்தார்.

உலகத்திற்கே அரசியல் புரட்சி என்றால் என்ன என்று காட்டிய நாடு பிரான்ஸ். உலகின் பல நாடுகள் அடக்குமுறைகளில் இருந்து விடுதலை பெறுவதற்கு வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்த, இன்றுவரை உலகத்தால் பேசப்படுகின்ற பிரெஞ்சுப் புரட்சி வெடித்து, ஜனநாயகம் மலர்ந்த அந்த நாட்டில், அரசியல் கல்வி பயின்றவர் சந்திரிகா.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அவரது கணவர் குமாரதுங்கே ஒரு புரட்சிகரமான அரசு ஸ்ரீ லங்காவில் ஆட்சிக்கு வர வேண்டும் என்று தொலைநோக்கோடு இலங்கை அரசியலைப் பார்த்தவர். அவரின் புரட்சிகரமான சிந்தனையை, தீவிர பௌத்த சிங்களவாதிகளால் ஏற்க முடியவில்லை. அதனால் அவரைப் படுகொலை செய்தார்கள். 'தமிழர்களின் பிரச்சினைக்கு சமாதான வழிகளில் தீர்வு காண்பேன்' என தேர்தல் மேடைகளிலெல்லாம் பேசிப்பேசி ஆட்சிக்கு வந்தார் சந்திரிகா.

‘ஒரு படித்த, புரட்சிகரமான தலைவி அரசு கட்டில் ஏறுகின்றார், அவர் தமிழர்களின் அரசியல் பிரச்சினையை நிச்சயம் தீர்த்து வைப்பார்’ என்று தமிழர்கள் நம்பினார்கள். ஆனால் அவர், தனது நிலைமைகள் எல்லாவற்றையும் மறந்து, தலைகீழாக, வழமைபோல் ஒரு அதி தீவிர பௌத்த சிங்கள தேசியவாதியாக மாறினார். அதன் விளைவே, மேற்கூறிய கொடிய போர் நடவடிக்கைகள் ஆகும். ஸ்ரீ லங்கா அரசின் அரசு கட்டில் ஏற வேண்டுமாயின் சிங்கள அரசியல் தலைவர்களுக்கு இரண்டு வழிகள்தான் உண்டு. ஒன்று தமிழருக்கு எதிரான இனவாதம். மற்றது தமிழர்களை அழிப்பதற்கான சகல வழிகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும். இதைத்தான் சந்திரிகாவும் செய்து முடித்தார்.

விடுதலைப் புலிகள் வண்ணிப் பெரு நிலப்பரப்பில் தமது சகல விதமான நிதி, நீதி, நிர்வாக இராணுவக் கட்டுமானங்களையும் உலகம் வியக்கும் அளவிற்கு மேற்கொண்டு நடைமுறைப்படுத்தினர். அவர்களது வெற்றிச் சாதனைகளையும், போர்ப்பலத்தையும், தளராத உறுதியையும், நாட்டுப்பற்றையும் கண்டு உலக நாடுகள் வியந்தன. விடுதலைப் புலிகள் ஒரு தடுக்க முடியாத, பலம் பொருந்திய இராணுவ அமைப்பாக மாறிவருவது, தென்னாசியப் பிராந்திய வல்லரசுகளுக்கும், உலக வல்லரசுகளுக்கும் எரிச்சலை ஊட்டியது. இதன் விளைவாகத்தான் பலம் பொருந்திய வல்லரசுகளின் தரகராக, நோர்வே நாடு விடுதலைப் புலிகளுக்கும், ஸ்ரீ லங்கா அரசுக்கும் இடையிலான சமாதான தூதுவர்களாக வலம் வரத் தொடங்கினர்.

நோர்வேயின் சமாதான முயற்சி

விடுதலைப் புலிகள் பாரிய இராணுவ வெற்றிகளை ஈட்டி, தமிழர் தாயகத்தில், யாழ் குடாநாட்டையும், மன்னார் பகுதிகளையும் தவிர்ந்த 70 வீதமான நிலப்பரப்பைத் தமது கட்டுப்பாட்டுக்கு உள்ளே கொண்டு வந்து, நிர்வாகக் கட்டுமானங்களை உருவாக்கி, மிகப் பலம் பொருந்திய நிலையில் இருந்தார்கள். வல்லரசு நாடுகளின் இராணுவ நலன்களுக்கும், பொருளாதார நலன்களுக்கும், ஸ்ரீ லங்கா அரசுக்கு சாதகமாகச் செயல்படுவதே அவர்களுக்கு லாபகரமானதாக இருந்திருக்கும். தமிழர்களைப் பற்றியோ, அவர்களின் துன்பியல் வாழ்க்கை பற்றியோ, அவர்கள் அந்த மண்ணில் இருந்து, சிங்கள இனவாத அரசால் துடைத்து எறியப்படுவது பற்றியோ மேற்படி நாடுகளுக்கு எதுவித கவலையும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாறான ஒரு பின்னணியில், அவர்களின் சார்பாகவே, நோர்வே அரசு ஈழத் தமிழர்கள் பிரச்சினையை அணுகுவதைப் பார்க்க முடிகிறது.

31 அக்டோபர், 2000 இல் பிரபாகரனுக்கும், நோர்வே சமாதானத்

தூதுவர்களான எரிக் சுல்கெம், கொழும்பு நோர்வே தூதுவர் ஜோன் வெஸ்ட்பேர்க், நோர்வே வெளிவிவகார அமைச்சின் நிர்வாக அலுவலர் திருமதி ஜெர்ஸ்டி ரோம்ஸ்ட் ஆகியோருக்கு இடையில், வன்னியில் உள்ள மல்லாவியில் சந்திப்பு நடைபெற்றது. பிரபாகரனுக்கு உதவியாக, அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளர் பிரிகேடியர் சு.ப.தமிழ்ச்செல்வன் அவர்களும், கேணல் சங்கரும் இடம் பெற்றனர்.⁽⁹⁾ அப்போது பிரபாகரன் மிகவும் தெளிவாக, நோர்வே தரப்பினர்க்கு பின்வருமாறு கூறி இருக்கின்றார்.

“நாங்கள் போர்நிறுத்தத்துக்குத் தயாராக இருக்கின்றோம். ஆனால் ஸ்ரீ லங்கா அரசு இராணுவ யுத்தத்திலேயே முனைப்பாக இருக்கின்றது. படிப்படியாக சுமுகநிலையை உருவாக்கி, மக்களை இயல்பு வாழ்க்கைக்குத் திரும்ப வைப்பது மிக முக்கியமானது. யுத்த நிலைக்குள் மக்கள் அகப்பட்டு இருக்கும்போது புலிகள் பேச்சுவார்த்தைக்குத் தயார் இல்லை. எனவே முழுமையான போர் நிறுத்தத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்து, பொருளாதாரத் தடைகளை நீக்கி, மக்களை அன்றாட வாழ்க்கைக்கு மீளக் கொண்டு வர வேண்டும்.”

என்று பிரபாகரன் அறிவித்ததாக, அன்றன் பாலசிங்கம் அவர்கள் தனது ‘போரும் சமாதானமும்’ என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டு உள்ளார்.⁽¹⁰⁾

மேற்படி பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து, நோர்வேயின் வெளிவிவகாரத் துணை அமைச்சர், நேமண்ட் ஜோன்சன், ‘ஒரு புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையை இரு தரப்பினரும் தயார் செய்ய வேண்டும்’ என்று நவம்பர், 2000 இல் எழுதிய கடிதம் மூலம் பிரபாகரனைக் கேட்டுக் கொண்டார். இதனைத் தொடர்ந்து, விடுதலைப் புலிகள் 24 டிசம்பர், 2000 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஒரு மாதத்திற்கு ஒருதலைப்பட்சமான போர் நிறுத்தத்தை அறிவித்தார்கள். ஆனால், சந்திரிகா அரசு அதனை நிராகரித்து, இராணுவத் தாக்குதல்களைத் தொடர்ந்தது. அதற்குப்பிறகும், விடுதலைப் புலிகள் நான்கு மாதங்களுக்கு, தமது ஒருதலைப்பட்சமான போர் நிறுத்தத்தை அறிவித்து, அதனைக் கடைப்பிடித்தனர். ஆனால் ஸ்ரீ லங்கா அரசு தொடர்ந்தும் தனது போர்வெறித் தாக்குதல்களைத் தொடர்ந்த வண்ணமே இருந்தது. இதனால் விடுதலைப் புலிகள் 24 ஏப்ரல், 2001 இல் தமது போர் நிறுத்தத்தைக் கைவிட்டனர். 25 ஏப்ரல், 2001 இல் ‘தீச்சவாலை’ இராணுவ நடவடிக்கை மூலம், 12 ஆயிரம் படை அணிகளுடன், சிங்கள இராணுவம் கிளாலி, முகமாலை, நாகர்கோயில், நெடுங்கோட்டில் இருந்த புலிகள் அரண்கள் மீது பாரிய போர் தொடுத்தது. எட்டு கிலோ மீற்றர் நிலப்பரப்பைக் கைப்பற்றினர். ஆனால் விடுதலைப் புலிகள் திருப்பித்

தாக்கி, மேற்படி நிலப்பரப்பை மறுபடியும் மீட்டுக் கொண்டனர் ⁽¹¹⁾ இதுவே சந்திரிகா அரசுக்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற இறுதி யுத்தமாகப் பார்க்க முடிகிறது. இவ்வாறான ஒரு இராணுவத் தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்ட சந்திரிகா அரசுக்கு, பேச்சுவார்த்தைக்குப் போவதைத் தவிர வேறுவழி இல்லாமற் போயிற்று.

இவ்வாறான ஒரு இக்கட்டான நிலைமையில் சந்திரிகா அரசு இருந்த வேளையில், மேலும், ஒரு பாரிய இடி விழுந்தது. 24 யூலை, 2001 இல், 1983 கறுப்பு யூலை தின நிகழ்வை நினைவு கூர்ந்து, விடுதலைப்புலிகளின் கரும்புலிப் படை, கொழும்பில் இருந்து 20 மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள அதி உயர் பாதுகாப்பு வலயமாக இருந்த கட்டுநாயக்கா வான்ப்படையின் பிரமாண்டமான வான்படைத்தளத்தையும், அதனை ஒட்டி இருந்த பன்னாட்டு விமான நிலையத்தையும் தாக்கி, 500 கோடி பெறுமதியான போர் விமானங்களையும், ஏனைய விமானங்களையும் அழித்து ஒழித்தனர். இந்நிகழ்வு, பல்வேறு வழிகளில் ஸ்ரீ லங்கா அரசின் பொருளாதார அடித்தளத்தையே தகர்த்தது. இந்தத் தாக்குதலில், எந்த ஒரு பொதுமக்களோ, பயணிகளோ, கொல்லப்படவோ, காயப்படவோ இல்லை.

கட்டுநாயக்கா வான்படைத்தாக்குதல் பற்றி அன்ரன் பாலசிங்கம் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“சந்திரிகா அரசாங்கமானது, அரசியல் இராணுவ பொருளாதார ரீதியில் பெரும் நெருக்கடிக்கு முகம் கொடுத்து நின்றது. ‘அமைதிக்கான போர்’ என்ற சந்திரிகாவின் கோட்பாட்டை, புலிகள் இயக்கம் தமது போர் வலுவால் தவிடுபொடியாக்கியது. இராணுவ அணுகுமுறையால் அரைகுறையான அரசியல் தீர்வு ஒன்றைத் தமிழ் மக்கள் மீது திணித்துவிடலாம் என்ற சிங்கள மேலாண்மைவாதிகளின் கற்பனைக் கோட்டை இடிந்து போனது. வன்னிப்பெரும் சமர்களில் புலிகள் ஈட்டிய திகைப்பூட்டும் சாதனைகளும், ஸ்ரீ லங்காவின் படைத்துறை சந்தித்த பேரிழப்புகளும், இராணுவத்தின் முதுகு எலும்பை முறித்தது; மீள முடியாதவாறு முடக்கியது. இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைத்த பின்பு, முதற் தடவையாக தமிழர் மீதான இராணுவ மேலாதிக்க வலுவை ஸ்ரீ லங்கா அரசு இழந்தது. விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு இராணுவ சமபலத்தைப் பெற்றதுடன், தமிழர் தாயகத்தின் 70 வீதமான நிலப்பரப்பை மீட்டு, அங்கு தமது ஆட்சி அதிகாரத்தை நிலைநாட்டியது. கட்டுநாயக்காவில் விழுந்த மரண அடி இலங்கையின் பொருளாதாரத்தை செயல் இழக்கச் செய்தது.”⁽¹²⁾

இவ்வேளையில், செப்டம்பர், 2001 இல் நோர்வேயில் தொழிற்கட்சி பதவியை இழந்து, கே.எம்.பொன்டாவிச் புதிய தலைவராக பதவி ஏற்றார். புதிய நோர்வே அரசு, ஸ்ரீ லங்காவில் சமாதான முன்னெடுப்பக்களைத் தொடர விருப்பம் தெரிவித்தது. சமாதானத் தூதுவர்கள் குழுவில், இலங்கை சமாதான முயற்சியின் பொறுப்பு, துணை வெளிவிவகார அமைச்சர் விடார் ஹெல்கிசன் தலைமையில் விடப்பட்டது. திரு எரிக் சுல்கைம், ஸ்ரீ லங்கா விவகாரத்தில் சிறப்புத் தூதுவராகத் தொடர்ந்து பணி ஆற்றினார். இவ்வேளையில், 5 டிசம்பர், 2001 இல் ஸ்ரீ லங்கா நாடாளுமன்றத் தேர்தல் இடம்பெற இருந்தது. திரும்பவும், “சமாதானமே எமது முதன்மை இலட்சியம்” என விக்கிரமசிங்கே தலைமையிலான ஜக்கிய தேசியக் கட்சி, தேர்தல் மேடைகளில் முழங்கியது. பேரினவாதச் சக்திகளும் அதனையே கூறியது. இந்நிலையில், பிரபாகரன் தனது 27 நவம்பர் மாவீரர் நினைவு உரையில், “போர்வெறி கொண்ட இனவாத சக்திகளை அடையாளம் கண்டு நிராகரிக்குமாறு” சிங்கள மக்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். ⁽¹³⁾

விக்கிரமசிங்கே பிரதமர் ஆனார். மறுகணமே நோர்வே அரசை அணுகி, புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தையைத் தொடங்கும்படி வேண்டுகோள் விடுத்தார். நல்லெண்ண அறிகுறியாக, 24 டிசம்பர், 2001 இல் இருந்து ஒரு மாத காலத்திற்கு விடுதலைப்புலிகள், ஒருதலைப்பட்சமான போர் நிறுத்தத்தை அறிவித்தனர். ஸ்ரீ லங்கா அரசும் போர் நிறுத்தத்தை அறிவித்தது. 22 பெப்ரவரி, 2002 இல் புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையில் பிரபாகரனும், ரணில் விக்கிரமசிங்கேவும் கைச்சாத்திட்டனர். ⁽¹⁴⁾

இப்போர் நிறுத்த உடன்பாட்டின்படி, அனைத்து அரச படைகளின் சுற்று வளைப்புகள், தேடுதல் மற்றும் கைது செய்தல் நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் நிறுத்தியது. 15 ஜனவரி, 2002 இல் இருந்து, சகல அத்தியாவசியப் பொருட்களும் தமிழர் பகுதிகளுக்கு உள்ளே தாராளமாக எடுத்துச் செல்லவும் அனுமதி வழங்கப்பட்டது. அரசு தரப்பு சமாதானத் தூதுவர்களாக, அரசியல் அமைப்புத்துறை அமைச்சர் ஜி.எல்.பீரிஸ், பொருண்மிய மறுசீரமைப்பு துணை அமைச்சர் மிலிந்த மொறகொட ஆகியோர் ரணில் விக்கிரமசிங்கேவினால் நியமிக்கப்பட்டனர்.

சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைக்குப் போவதற்கு முன், விடுதலைப் புலிகள் சில முக்கிய நிபந்தனைகளை நோர்வே சமாதானக் குழுவிடம் முன்வைத்தார்கள். தமிழர் பகுதிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டு உள்ள பொருளாதாரத் தடை முற்றாக நீக்கப்படவேண்டும்; விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் மீது விதித்த தடையை நீக்க வேண்டும். நிலையான போர் நிறுத்தம் வேண்டும் என்பதே அந் நிபந்தனைகளாக இருந்தன. ⁽¹⁵⁾ இதுவே பிரபாகரனும், ரணில்

விக்கிரமசிங்கேவும் கையெழுத்து இட்ட புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையின் முக்கிய நிபந்தனைகளாகக் காணப்பட்டது. ஆனால் ஜனாதிபதி சந்திரிகா, தன் முன் அனுமதி இல்லாமல் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கே மேற்படி உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திட்டமையை வெகுவாக எதிர்த்தார். அத்தோடு, இந்த உடன்படிக்கையில் உள்ள சில விதிகள் நாட்டின் இறைமையையும், தேசிய பாதுகாப்பையும் பாதிப்பவை என்றும் அவர் வாதிட்டார்.

புரீ லங்கா ஒற்றை ஆட்சி அமைப்பில், சகல நிறைவேற்று அதிகாரங்களையும் கொண்டவராகவும், முப்படைகளின் தளபதியாகவும் ஜனாதிபதி இடம் பெறுகின்றார். பாராளுமன்றத்தின் தலைவராக பிரதம மந்திரி இடம் பெறுகின்றார். இரு தலைவர்களுமே மக்களால் தெரிவு செய்து பதவிக்கு வருபவர்கள். சந்திரிகா முதலில் பிரதம மந்திரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு பின்னர் ஜனாதிபதியாக தன்னை ஆக்கிக் கொண்டார். அவர் புரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர். அவரின் பதவிக்காலம் முடிய மேலும் சில ஆண்டுகள் இருந்த நிலையிலேயே ரணில் விக்கிரமசிங்கே ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் மூலம் பிரதம மந்திரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர். எனவே இரு வேறுபட்ட கோட்பாடுகளையும், சித்தாத்தங்களையும் கொண்ட இரு கட்சிகள் ஆட்சியில் இருந்தன. அத்தோடு இரு தலைவர்களுக்கும் இடையில் பகைமை உணர்வு மேலோங்கிக் காணப்பட்டதை அவர்கள் நடவடிக்கை மூலம் காணமுடிந்தது. இவ்வாறான ஒரு கயிறு இழுப்புக்குள் தமிழர் தலைவிதி அகப்பட்டு, மேற்படி புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதில் தாமதங்களும் சிக்கல்களும் ஏற்பட்டன.

பல இழுப்புகளுக்கு நடுவே, புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தின்படி, வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பையும், யாழ் குடாநாட்டையும் இணைக்கும் ஏ 9 நெடுஞ்சாலை திறக்கப்பட்டு, போக்குவரத்து தங்கு தடையின்றி நடைபெற வழி பிறந்தது. 10 ஏப்ரல், 2002 இல் பிரபாகரன், அனைத்துலக ஊடகவியலாளர்களை வன்னியில் சந்தித்து, அவர்களால் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு பதில் அளித்தார். 400 க்கும் மேற்பட்ட சர்வதேச ஊடகவியலாளர்களும், படப்பிடிப்பாளர்களும் இச்சந்திப்பில் பங்கேற்றனர்.⁽¹⁶⁾ இச் சந்திப்பின்போது, முக்கியமாகக் கேட்கப்பட்ட ஒரு கேள்வியை இங்கோ குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது.

“பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான உலகப் போர் காரணமாகப் புலிகள் அழுத்தங்களுக்கு உள்ளாகி இருக்கின்றார்கள்? அதனால்தான் புலிகள் பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு வந்துள்ளார்களா?” என்று ஊடகவியலாளர்

ஒருவர் கேட்ட கேள்விக்கு பிரபாகரன் கீழ்க்கண்டவாறு பதில் அளித்தார்.

“அமெரிக்காவின் உலக வணிக மையக்கட்டிடம் தகர்க்கப்பட்ட 11 செப்டம்பர், 2001 க்கு முன்னரே நாம் ஒருதலைப்பட்சமான போர் நிறுத்தத்தை அறிவித்து இருந்தோம். அத்தோடு ஒக்டோபர், 2000 ஆம் ஆண்டில் இருந்தே நோர்வேயின் சிறப்புத் தூதுவர் எரிக்கல்கெம் உடன் நாம் சமாதான முயற்சி பற்றிப் பேசி வருகின்றோம் எனப் பதில் அளித்தார்.”⁽¹⁷⁾

பிரபாகரனின் கூற்றில் இருந்து தெரிய வருவதாவது: விடுதலைப் புலிகள் அதிக இராணுவ சம்பலம் பெற்ற நிலையிலும் கூட, அமைதி வழியில், பிரச்சினையைத் தீர்க்க உறுதி பூண்டு இருந்தார்கள் என்பது வெளிப்படையாகிறது. மேலும், அமெரிக்காவில் நிகழ்ந்த தாக்குதலால்/ உலகம் முழுவதும், ‘பயங்கரவாதம்’ என்ற சொல், மிகவும் வெறுக்கத்தக்க ஒன்றாகப் பார்க்கப்பட்டது. இவ்வேளையில் சந்திரிகா அரசும், அதன் வெளிவிவகார அமைச்சர் கதிர்காமரும், உலக மக்கள் மத்தியில் விடுதலைப் புலிகளை ஒரு பயங்கரவாதிகள் என்று காட்டுவதில் வெற்றி பெற்று இருந்தார்கள். பயங்கரவாதத்திற்கும், சுதந்திர விடுதலைப் போராட்டத்திற்கும் இடையில் உள்ள பாரிய வேறுபாடுகளை, உலகம் மிகவும் ஆழமாகப் பார்க்கத் தவறிவிட்டமையை, மேற்படி கேள்வி பதிலூடாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இதனை அடுத்து வந்த நிகழ்வுகளில் மிகவும் முக்கியமானது என்னவெனில், 5 செப்டெம்பர், 2002 இல் பாதுகாப்பு அமைச்சர் திலக் மாறப்பன், விடுதலைப் புலிகள் மீதான தடையை நீக்கி, அச் செய்தியை வர்த்தகமானி மூலம் பிரகடனப்படுத்தி இருந்தார். இதன் விளைவாக விடுதலைப் புலிகள் சம பங்குதாரர்களாக, சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஸ்ரீ லங்கா அரசுடன் பேசுவதற்கு வழி திறக்கப்பட்டது. ஆயினும், பல உலகநாடுகளால் விடுதலைப்புலிகள் மேல் விதிக்கப்பட்டு இருந்த தடைகள் நீக்கப்படாதது, உலகம் இன்னும் விடுதலைப் புலிகளைச் சந்தேகக் கண்ணுடன் தான் நோக்குகிறது என்பதையே காட்டியது.⁽¹⁸⁾

திட்டமிட்டபடி 16 செப்டெம்பர், 2002 இல் தாய்லாந்தின் தலைநகரமான பாங்கொக்கில், முதலாவது கட்டப் பேச்சுவார்த்தை நோர்வே அனுசரணையாளர்கள் மத்தியஸ்தத்தின் கீழ் இடம் பெற்றது. அரசு சார்பில் ஜி.எல்.பீரிஸ், மிலிந்த மொறகொட, ரஷீப் ஹக்கிம், பேர்னாட் குணதிலக ஆகியோர் இடம்பெற்றனர். விடுதலைப்புலிகள் சார்பில், அன்ரன் பாலசிங்கம், விஸ்வநாதன், உருத்திர குமார், ஜெ. மகேஸ்வரன், அடேல்

பாலசிங்கம் ஆகியோர் இடம் பெற்றனர்.⁽¹⁹⁾ மேலும் இரண்டாவது கட்டப் பேச்சுவார்த்தை 31 ஒக்டோபர், 2001 இல் பாங்கொக்கில் மீண்டும் தொடங்கியது. விடுதலைப் புலிகள் சார்பில் தமிழ்ச் செல்வன், கருணா (முரளிதரன்) ஆகியோர் மேலதிகமாகக் கலந்து கொண்டனர். அரசு தரப்பில் முதலாவது கட்டப் பேச்சு வார்த்தையில் இடம் பெற்றவர்களே இடம் பெற்று இருந்தார்கள். இச்சந்திப்பில் இடம் பெற்ற முக்கிய நிகழ்வுகளாக, மறுவாழ்வுப் பணிகள் பற்றியே அதிகம் பேசப்பட்டது. அதற்காக Sub Committee for Independent humanitarian and Rehabilitation (SIHRAN-சிரான்) என்ற உப குழு, தமிழ் மக்களின் மனிதாபிமான, மறுவாழ்வுப் பணிகளை உடனடியாக செயல்முறைப்படுத்தும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இதற்குத் தேவையான நிதி விவகாரங்களுக்காக, **வடக்கு, கிழக்கு மறுவாழ்வு நிதி** (North East Reconstruction Fund (NERF) என்னும் குழுவும் நியமிக்கப்பட்டது.⁽²⁰⁾

இவ்வேளையில், 25 நவம்பர், 2002 இல் உதவி வழங்கும் நாடுகளின் மகாநாடு ஒன்றை நோர்வே அனுசரணையாளர், ஒஸ்லோவில் கூட்டினர். ஐரோப்பா, வட அமெரிக்கா, ஆசிய-பசுபிக் பகுதியைச் சேர்ந்த 37 நாடுகளும் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பிரதிநிதிகளும் இதில் கலந்து கொண்டனர். விடுதலைப் புலிகளும், சிங்கள அரசு பிரதிநிதிகளும் இதில் கலந்து கொண்டனர். 7 கோடி அமெரிக்க டொலர்கள், வடக்கு-கிழக்கு மறுவாழ்வுப் பணிகளுக்கு வழங்குவதாக மேற்படி நாடுகள் உறுதி அளித்தன. இந்நிகழ்வு விடுதலைப் புலிகளுக்கும், ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கும் சில நெருக்கடிகளையும், அச்சுறுத்தல்களையும் தோற்றுவித்ததை அவதானிக்க முடிகிறது. முதலாவதாக, பெருந்தொகைப் பணத்தைக் காட்டி, ஒரு அரைகுறைத் தீர்வுத் திட்டத்தைத் தமிழர்கள் மேல் திணிக்க மேற்படி நாடுகள் முனைந்து இருக்கின்றன. இரண்டாவதாக, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தையும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளையும் ஒரு சர்வதேச வலைப்பின்னலில் மீள முடியாதவாறு சிக்க வைத்து இருக்கின்றது. மூன்றாவதாக, இந்தியாவின் பிராந்திய நலன்களுக்கு ஊறு விளைவிக்கக் கூடியதாக மேற்படி நிகழ்வைப் பார்க்க முடிகிறது. இதனால், இந்தியா விடுதலைப் புலிகள் மேல் சீற்றம் அடைந்தது. நான்காவதாக, சர்வதேச நாடுகளின் தலையீடும், அழுத்தமும், எதிர்காலத்தில் விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராகச் செயல்படப்போகின்றது என்பதனை, மேற்படி நாடுகளின் முனைப்பான பங்கு அளிப்புக்கள் வெளிப்படையாகக் காட்டி நின்றன.

அத்தோடு ஸ்ரீ லங்கா ஒரு இறைமை உள்ள அரசு என்ற அடிப்படையில்,

அமெரிக்கா மற்றும் உலகநாடுகளின், பிராந்திய இராணுவ, பொருளாதார நலம் சார்ந்த அடிப்படையில் ஒரு சாதகமான சூழ்நிலையையும், மேற்படி மகாநாடு ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை. இவைகள் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாக, அமெரிக்க உதவி இராஜாங்க அமைச்சர் ரிச்சார்ட் ஆமிட்ரேச் மேற்படி வைபவத்தில் உரையாற்றுவதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“பயங்கரவாதத்தையும், வன்முறையையும் கைவிடுவதாக ஒரு பகிரங்கப் பிரகடனத்தைச் செய்யுமாறு விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை நாம் வேண்டிக் கொள்கின்றோம். ஒரு தனி அரசை அமைப்பதற்கான ஆயுதப் போராட்டத்தைத் கைவிட்டுள்ளதாக ஸ்ரீ லங்கா மக்களுக்கும், சர்வதேச சமூகத்திற்கும் விடுதலைப் புலிகள் தெளிவாக எடுத்துக்காட்ட வேண்டும்” என்றார்.⁽²¹⁾

ஆமிட்ரேச் அவர்களின் அதிகார தோரணையில் அமைந்த இப் பேச்சு, தமிழர்களின் இனப்பிரச்சினையின் அடி அத்திவாரத்தையே தகர்த்து எறிந்தது. தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அவர் ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ளாது, ஈழக்கோரிக்கை ஒரு பிரிவினைவாதக் கோரிக்கை அல்ல, அது இழந்த தமிழ் ஈழத்தைத் மீட்டு எடுக்கின்ற ஒரு விடுதலைப் போராட்டம் என்பதையும் புரிந்து கொள்ளாததும், அவருக்கு இருந்த மேலோட்டமான அறிவின் அடிப்படையிலேயே மேற்கண்டவாறு பேசி இருக்கின்றார் என்பது தெளிவாகிறது. இலங்கைத் தமிழர்களின் அரசியல் பிரச்சினையை தெளிவாக அவர் அறிந்து இருந்தால், நிச்சயம் இவ்வாறான ஒரு பேச்சை ஒரு சர்வதேச அரங்கில் அவரால் பேசி இருக்க முடியாது. அத்தோடு இலங்கை அரசின் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகள் பற்றியோ, தமிழருக்கு எதிரான இலங்கை அரசின் தொடர்ச்சியான இன அழிப்பு பற்றியோ, ஆமிட்ரேச் ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை. எனவே, ஒஸ்லோ மகாநாடு, விடுதலைப்புலிகளுக்கும், தமிழ் ஈழ விடுதலைக்கும் எதிராக, திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட, ஒருதலைப்பட்டசமான மகாநாடு என்று கூறுவதில் தவறு இருக்க முடியாது.

மேலும், மத்தியஸ்தம் வகித்த நோர்வே அனுசரணையாளர்கள்கூட, ஆமிட்ரேச்சின் பேச்சுக்கு எதிராக வெறும் மௌனம் சாதித்தமை பல சந்தேங்களை எழுப்புகின்றது. நோர்வே அனுசரணையாளர்களை, அமெரிக்காவின் திட்டத்திற்குச் செயல் வடிவம் கொடுத்த பங்காளிகளாகவே பார்க்க முடிகின்றது. மேலும், இம் மகாநாட்டில் பங்கு பற்றிய 30 நாடுகளைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகளில் ஒருவர் கூட ஆமிட்ரேச் பேச்சுக்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பவும் இல்லை. எனவே அமெரிக்க வல்லரசின் திட்டங்களுக்கும்,

நோக்கங்களுக்கும் இதில் பங்கு பற்றிய நாடுகள் தமது ஆதரவுக்கரங்களை மௌனமாக வழங்கி இருக்கின்றனர் என்றே கொள்ள வேண்டும். இம்மகாநாட்டில் பங்கு எடுத்துப் பேசிய புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம், விரிவான உரை நிகழ்த்தி இருந்தார். அப் பேச்சில் உள்ள ஒவ்வொரு சொற்களும், தமிழர்களின் அன்றாடப் பிரச்சினைகள் பற்றியும் அதற்கான தீர்வு பற்றியும், சிங்கள இராணுவத்தின் அடக்கு முறைகள், அழிப்பு நடவடிக்கைகள் பற்றியுமே உள்ளது. ⁽²²⁾

ஆனால், சர்வதேச நாடுகள் கூடிய ஒரு மகாநாட்டில், அன்ரன் பாலசிங்கம் அவர்கள் அமெரிக்க இராஜாங்க அமைச்சர் ஆமிட்ரேச் பேசிய மேற்படி பேச்சுக்கு உரிய முறையில் விளக்கமாகப் பதில் கொடுத்து இருக்கலாம். குறைந்தபட்சம், “இலங்கை ஒரு தீவு, அங்கு இரண்டு நாடுகள் வரலாற்றுக்காலத்தில் இருந்து வேறுவேறாக ஆட்சி செய்து வந்து இருக்கின்றது; பின்னர் அந்நிய சக்திகளால் நாம் நமது நாட்டை இழந்து இருக்கின்றோம்; அண்டை நாடு எம்மை அழிக்கும் முயற்சியில், இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததில் இருந்து திட்டமிட்டுச் செயல்பட்டு வருகிறது; அதனால் சுயநிர்ணய உரிமை அடிப்படையில் தமிழர்கள் தம் தலைவிதியைத் தீர்மானித்துக் கொள்ளவே நாம் 30 வருடங்களாக ஆயுதம் ஏந்திப் போராடும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு இருக்கின்றோம்; எனவே எவ்விதமான தீர்வு யோசனைகள் சமாதான முயற்சியின் விளைவாக ஏற்பட்டாலும், அது தமிழர்களின் அரசியல் அபிலாசைகளைத் தீர்க்கும் அடிப்படையில் அமைந்ததாகவே அமைய வேண்டும்; எனவே நாம், தமிழ் ஈழக் கோரிக்கையை கைவிடும் படி வேண்டப்படுவது ஒருதலைப்பட்சமான கோரிக்கையாகும்” என்று ஏன் அன்ரன் பாலசிங்கத்தினால் அடித்துக் கூறி, இந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தைப் பாவிக்க முடியாமல் போனது என்று அறிவியல் பூர்வமாகச் சிந்திக்கும் ஒருவர் சிந்திப்பதில், எந்தத் தவறும் இருக்கமுடியாது.

2-5 டிசம்பர், 2002 இல் ஒஸ்லோ மகாநாட்டைத் தொடர்ந்து மூன்றாம் கட்டப் பேச்சு ஒஸ்லோவில் நடைபெற்றது. இந்தப் பேச்சுவார்த்தையில் விசேசமாக கனேடிய கூட்டு ஆட்சி மன்றத்தைச் சேர்ந்த நிபுணர் குழுவும் கலந்து கொண்டனர். உள்ளக, வெளியக சுயநிர்ணய உரிமை, சமஸ்தி வடிவங்கள், பிரதேச சுயாட்சி, சமஸ்தி சுயாட்சி பற்றிய விடயங்களே இப்பேச்சின்போது கருப்பொருளாக அதிகம் இடம் பெற்றது. தொடர்ந்து நான்காம் கட்டப் பேச்சுவார்த்தை, 6-9 ஜனவரி, 2003 இல் தாய்லாந்தில் நடைபெற்றது. இச் சந்திப்பில், கூடுதலாக உயர் பாதுகாப்பு வலயப் பிரச்சினை பற்றியும், விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுதக் களைவு பிரச்சினை பற்றியும் பேசப்பட்டது.

இந்திய இராணுவ நிபுணர் ஜெனரல் சத்தீஷ் நம்பியார் இப்

பிரச்சினைகளுக்குத் திட்டம் வகுத்துத் தருவதாகவும், அரசு தரப்பு அறிவித்தது. ஆனால் விடுதலைப் புலிகள் தரப்பினர் உயர்பாதுகாப்பு வலயப்பிரச்சினையோடு ஆயுதக் களைவு பிரச்சினையைச் சேர்க்கக் கூடாது எனவும் வாதிட்டனர். பின்னர் நம்பியாரால் கையளிக்கப்பட்ட திட்டத்தை, விடுதலைப் புலிகள் நிராகரித்தனர்.

தொடர்ந்து ஐந்தாவது கட்டப்பேச்சு, 7-8 பெப்ரவரி, 2003 இல் ஜேர்மனியில் உள்ள போலின் நகரில் இடம் பெற்றது. இப் பேச்சுக்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டு இருந்த வேளையில், யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுக்கு அப்பால், நெடுந்தீவுக்கு அருகில், கடற்புலிகளின் படகு ஒன்றை ஸ்ரீ லங்கா கடற்படையினர் கைப்பற்றினர். கடற்புலிகளின் கப்பல் குண்டு வைத்துத் தகர்க்கப்பட்டது. அதில் இருந்த 3 புலி உறுப்பினர்களும் தற்கொலை செய்து கொண்டார்கள். இச் செய்தி விடுதலைப் புலிகளால், சர்வதேச போர்நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவாலும் அன்றன் பாலசிங்கத்திற்கு அறிவிக்கப்பட்டது. 'இது ஒரு அப்பட்டமான போர்நிறுத்த மீறல்' என்ற சர்ச்சை பேச்சுவார்த்தை மேசையில் வாதப்பிரதிவாதங்களுக்கு இடம் கொடுத்தது.⁽²³⁾ ஆனால் தொடர்ந்தும் பேச்சுவார்த்தை நடந்தது. இப் பேச்சுவார்த்தையின்போது, வயது குறைந்த சிறுவர்களைப் படைத்துறையில் விடுதலைப்புலிகள் இணைத்துக் கொள்வது பற்றி விவாதிக்கப்பட்டது. இதற்குப் பதில் அளித்துப் பேசிய தமிழ்ச் செல்வன் பின்வருமாறு விளக்கம் அளித்தார்.

“பல்வேறு அனாதை இல்லங்களிலும், சிறுவர் நலன்புரி நிலையங்களிலும், பல ஆயிரக்கணக்கான சிறுவர்களை விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் பராமரித்து வருகிறது. போரினால் ஏற்பட்ட பொருளாதாரச் சீரழிவுகளும், ஏழ்மையும், வறுமையும், காரணமாக பெருந்தொகையான சிறுவர்கள் ஏதிலிகளாக, அனாதைகளாக, வாழ வழி இன்றி விடுதலைப் புலிகளிடம் தஞ்சம் கோரி வருகின்றார்கள். அவர்களை அரவணைத்து நாம் பராமரித்து வருகின்றோம். அதற்கு கோடிக்கணக்கில் செலவு செய்யப்படுகிறது. 18 வயதுக்கு உட்பட்டவர்களை இயக்கத்தில் சேர்ப்பது இல்லை. சமீபத்தில் வயது குறைந்தவர்கள் என்பதால், 350 தமிழ்ச் சிறுவர்களை பெற்றோர்களிடம் ஒப்படைத்து உள்ளோம்.”⁽²⁴⁾

இப்பேச்சுவார்த்தைகளின் பின்னர், அன்றன் பாலசிங்கம், அடேல் பாலசிங்கம் ஆகியோர் வன்னி சென்று, பிரபாகரனை 5 மார்ச், 2003 இல் சந்தித்தனர். இவ்வேளையில் கண்காணிப்புக்குழுத் தலைவர் ஜெனரல் ரெலெவ்சனும், ஓய்வு பெற்றுச் செல்லும் கண்காணிப்புக் குழுத் தலைவர் பூரகோவ்டேயும்

பிரபாகரனைச் சந்தித்தனர். இச்சந்திப்பின்போது, பிரபாகரன் தமது பக்க நியாயங்களையும், நிலைப்பாட்டையும் மேற்படி தலைவர்களுக்கு விளங்க வைத்தார்.⁽²⁵⁾

மேற்படி நிகழ்வுகளின் பின்னர், 10 மார்ச், 2003 இல் திருகோணமலைக்கு 220 மைல்களுக்கு அப்பால் சர்வதேசக் கடலில் சென்றுகொண்டு இருந்த விடுதலைப் புலிகளின் வர்த்தகக் கப்பல் ஒன்றை, ஸ்ரீ லங்கா கடற்படையினர் தீவைத்துக் கொளுத்தியதாகவும், அதில் பதினொரு கடற்புலிகள் கொல்லப்பட்டதாகவும், கடற்புலித் தளபதி சூசை அவர்கள் பிரபாகரனுக்குத் தெரிவித்தார்.⁽²⁶⁾ இதுபற்றி பிரபாகரன், இது ஒரு மிகப்படுமோசமான போர் நிறுத்த மீறல் நடவடிக்கை எனவும், இது சமாதான முயற்சிகளைப் பாதிக்கும் ஒரு பாரதூரமான நிகழ்வாக அமையும் எனவும் கருதினார். இது தொடர்பாக, தமிழ்செல்வன் பாதுகாப்பு அமைச்சர் திலக் மாறப்பனவுக்கு ஒரு விளக்கமான கடிதம் எழுதினார். இக்கடிதம் இலங்கை அரசையும், நோர்வே சமாதானக் குழுவினரையும் அச்சம் அடையச் செய்து இருக்க வேண்டும். இதன் விளைவாக, 13 மார்ச், 2003 இல், நோர்வே குழுவினர் விடார் ஹெல்கிசன், ஜோன் வெஸ்ட்பேக், ஹான்ஸ் பிரட்ஸ்கன், திருமதி லீலா கோல்டன் ஆகியோர், கிளிநொச்சி வந்து பிரபாகரனைச் சந்தித்தனர்.⁽²⁷⁾ அவர்கள் வருகை தந்ததின் நோக்கம், விடுதலைப் புலிகள் பேச்சுவார்த்தையில் இருந்து விலகப் போகின்றார்களா? என்று அறிவதற்காக இருக்க வேண்டும்.

இதனைத் தொடர்ந்து, ஆறாவது கட்டப் பேச்சுக்கள் 18-21 மார்ச், 2003 இல் யப்பானில் இடம்பெற்றது. கப்பல் எரிக்கப்பட்ட விடயம், பராதூரமான பிரச்சினையாக இக்கலந்துரையாடலில் இடம் பெற்றது. அத்தோடு, ஸ்ரீ லங்கா அரசாங்கம் பல கோடி ரூபாய்கள் செலவு செய்து இராணுவத்தை நவீனமயப்படுத்தி வருவதாகவும் புலிகள் குற்றம் சாட்டினார். இதனால் சமாதானப் பேச்சுக்கள் முறிந்து போகும் எனவும் எச்சரித்தனர். அத்தோடு சிரான் உபகுழு இயங்காமல் இருப்பதாகவும், அதற்கு அதிகாரிகள், அலுவலர்கள் நியமிக்கப்படாமலும், நிதி ஒதுக்கப்படாமல் இருப்பதாகவும் புலிகள் குற்றம் சாட்டினார். இச்சந்தர்ப்பத்தில், ஏழாம் கட்டப் பேச்சு, ஏப்ரல் மாதம், தாய்லாந்தில் இடம் பெறும் எனவும்தெரிவித்தனர்.⁽²⁸⁾

ஆறு கட்டங்களாக நிகழ்ந்த சமாதானப் பேச்சுகளில் இரு தரப்பும், தமிழர்களின் மனிதாபிமானப் பிரச்சினைகள் பற்றி மனம் திறந்து கலந்து உரையாடினர். இதன் பயனாக, தடை செய்யப்பட்ட பல பொருட்கள் தமிழர் பகுதிகளுக்குச் சென்று அடைந்தது. ஆனால், அனேகமான அடிப்படைத்

தேவைப் பொருட்களை சிங்கள இராணுவம் தடை முகாம்களில் தடுத்து வைத்தது. மேலும், பேச்சுவார்த்தைகளின் பயனாக, வன்னிக்கும், யாழ் குடா நாட்டுக்குமான ஏ 9, போக்குவரத்துக்கு பாதை திறந்து விடப்பட்டது. விடுதலைப் புலிகள் மேல் சிங்கள அரசு விதித்த தடையும் நீக்கப்பட்டது. இவை தவிர, பேச்சுக்கள் நடந்த வேளையில், இலங்கை இராணுவத்தின் பல்வேறுபட்ட போர் நிறுத்த உடன்படிக்கை மீறப்பட்டதால், விடுதலைப் புலிப் பேராளிகள் பலர் உயிர் இழந்தார்கள். கிழக்குப் பிரதேசத்தில் இராணுவத்தின் அடாவடித்தனங்கள் அதிகரித்தமையை, போர் நிறுத்த கண்காணிப்புக் குழுவினால் நிறுத்த முடியாது போனது. இடம் பெயர்ந்த மக்களின் மீள்குடியேற்றம், மறுவாழ்வுப் பணிகள் எதுவும் நடந்தேறவில்லை. இராணுவம், அடாத்தாக நிலைகொண்டு இருந்த பாடசாலைகளும், கோவில்களும், பொது இடங்களும், மக்கள் குடியிருப்புகளும், பாதுகாப்பு என்ற போர் வலைக்குள் சிக்கியதன் விளைவாக, அவைகளில் இருந்து இராணுவம் வெளியேறவில்லை. ஜனாதிபதி சந்திரிகா ஒருபுறம், இராணுவத் தளபதிகள் இன்னொருபுறம், பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கே மறுபுறமாக, முக்கோண அதிகார மையத்துக்குள் இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை அங்கும் இங்குமாக இழுத்தடிக்கப்பட்டது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில், யூன் மாதம், 2003 இல் யப்பானில் நடைபெறுவதாக இருந்த உதவி வழங்கும் நாடுகளின் மகாநாட்டிற்கான ஒரு பூர்வாங்க சந்திப்பை, வாசிங்டனில் 14-15 ஏப்ரலில் கூட்டுவது என, உதவி வழங்கும் நாடுகள் தீர்மானித்தன. அதன்படி சந்திப்பு நடைபெற்றது. 21 நாடுகளைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகளும், 16 சர்வதேச நிறுவனங்களும் இதில் பங்கு பற்றின. இலங்கை அரசு தரப்பில் அமைச்சர் மிலிந்த மொறகொட பங்கு ஏற்றார். ஆனால், விடுதலைப் புலிகள் தரப்பில் ஒருவரும் இச் சந்திப்புக்கு அழைக்கப்படவில்லை. இதுபற்றி விடுதலைப் புலிகள் விளக்கம் கேட்ட பொழுது, இச் சந்திப்புக்கு தலைமை வகித்த அமெரிக்க இராஜாங்க அமைச்சர் ரிச்சர்ட் ஆயிட்ரேச்; ஒஸ்லோ மகாநாட்டில் கூறப்பட்டதை மீண்டும் வலியுறுத்தினார். அதாவது “விடுதலைப் புலிகள் சொல்லிலும், செயலிலும், ஐயப்பாட்டுக்கு இடம் இன்றி பயங்கரவாதத்தைக் கைவிட வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டில் தாம் இருப்பதாகவும், தடைசெய்யப்பட்ட ஒரு இயக்கத்தை அமெரிக்கா அனுமதிக்காது” என்றும் காரணம் கூறப்பட்டது.⁽²⁹⁾

இதன் பின்னர், யூன், 2003 இல் யப்பானில் இடம்பெற்ற இருந்த உதவி வழங்கும் நாடுகள் மகாநாட்டில் பங்குபற்ற வேண்டும் என்று நோர்வே பிரதிநிதிகள் வன்னி சென்று பிரபாகரனை கேட்டுக் கொண்டனர். பிரபாகரன், வாசிங்டனில் நடைபெற்ற சந்திப்பில் விடுதலைப் புலிகளைப் பிரதி

நிதித்துவப்படுத்த ஒருவரைக் கூட அழைக்கவில்லை என்பதால், யப்பானில் நடைபெற இருக்கும் உதவி வழங்கும் நாடுகளின் மகாநாட்டில் கலந்து கொள்வது இல்லை என்ற முடிவை நோர்வே பிரதிநிதிகளிடம் தெரிவித்தார். மேலும் பேச்சுவார்த்தைகளை மீளத் தொடங்குவது பற்றி நோர்வே பிரதிநிதிகள் பிரபாகரன் விருப்பத்தைக் கேட்டபோது, அவர் பின்வருமாறு தன் நிலைப்பாட்டைத் தெரிவித்தார்.

“தமிழர் தாயகத்தில் மறுவாழ்வு, மறுகட்டமைப்பு வளர்ச்சிப் பணிகளைச் சிறப்பான முறையில் செயற்படுத்த, கணிசமான அதிகாரங்கள் கொண்ட ஒரு இடைக் கால நிர்வாகக் கட்டமைப்பு அவசியம்” என்பதை பிரபாகரன் வலியுறுத்தினார். அதற்கான வரைவு ஒன்றை விக்கிரமசிங்கே அரசு சமர்ப்பித்தால், அதன் அடிப்படையில் பேச்சுக்களை ஆரம்பிக்கலாம் எனப் பிரபாகரன் உறுதி அளித்தார்.”⁽³⁰⁾

இதனை அடுத்து, புலமையாளர்களைக் கொண்டு ஒரு ‘இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார சபை’ (Interim Self-governing Authority) என்ற வரைவுத் திட்டத்தைத் தயாரித்து விடுதலைப் புலிகளின் தலைமை 01 நவம்பர், 2003 இல் விக்கிரமசிங்கே அரசுக்கு சமர்ப்பித்தனர்.⁽³¹⁾ ஆனால், 7 பெப்ரவரி, 2004 இல் ஜனாதிபதி சந்திரிகா நாடாளுமன்றத்தைக் கலைத்து விட்டார். ரணில் விக்கிரமசிங்கேவின் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது. சமாதானப் பேச்சும் மரணத்தைத் தழுவினது.

மேல் கூறப்பட்டவைகளில் இருந்து சில முக்கியமான விடயங்களைப் பார்க்க முடிகிறது. ஒஸ்லோவில் நடைபெற்ற உதவி வழங்கும் நாடுகளின் மகாநாட்டிலேயே, அடுத்த கட்ட உதவி வழங்கும் நாடுகளின் மகாநாடு யப்பானில் நடத்துவது என முடிவு எடுக்கப்பட்டது. இந்நிலையில் வாசிங்டனில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட பூர்வாங்கச் சந்திப்பு, புலிகளுக்கு எதிரான ஒரு திட்டமிட்ட அமெரிக்காவின் நடவடிக்கையே எனத் தோன்றுகின்றது. முதலாவது, இவ்வாறான ஒரு பூர்வாங்க மகாநாடு தேவை அற்றது. ஆறு கட்டப் பேச்சுகளிலும், ஒஸ்லோவில் நடந்த உதவி வழங்கும் நாடுகளின் மகாநாட்டிலும், விடுதலைப் புலிகள் சமப் பிரதிநிதிகளாக, சிங்கள அரசு பிரதிநிதிகளுடன் கலந்து கொண்டனர். அவ்வாறு கலந்து கொண்டவர்களை, ஏன் வாசிங்டனில் நடைபெற்ற உதவி வழங்கும் நாடுகளின் பூர்வாங்கச் சந்திப்பில் கலந்து கொள்ள மறுக்கப்பட்டது? விடுதலைப் புலிகளை தடை செய்யப்பட்ட அமைப்பு என்ற ரீதியில், சட்டப்படி அமெரிக்காவிற்குச் செல்ல அனுமதிக்க முடியாது என்ற அமெரிக்க இராஜாங்க அமைச்சரின் பதில் மிகவும் வஞ்சகமானதும், விசமத்தனமானதும்

ஆகும்.

இப்பிரச்சினையில் முக்கிய பங்குதாரராகிய புலிகளின் பிரதிநிதிகள் கலந்து கொள்வதற்கு மேற்கூறப்பட்டவைதான் முக்கியக் காரணம் எனில், ஏன் இச்சந்திப்பை வேறு ஒரு நாட்டில் அமெரிக்க இராஜாங்க மந்திரி ஒழுங்குபண்ணி, விடுதலைப் புலிப் பிரதிநிதிகளையும் பங்கு கொள்ள அனுமதிக்கவில்லை? இச்சமாதான முயற்சியில் மத்தியஸ்தம் வகித்த நோர்வே குழுவினர் கூட, இவ்விடயத்தில் அமெரிக்காவின் வஞ்சக வலைக்குள் விழுந்தார்கள் மிகத் தெளிவாகத் தெரிய வருகிறது.

மேலும், மேற்படி சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளில் புலிகளின் சார்பில் பங்கு பற்றிய விஸ்வநாதன் உருத்திரகுமாரன், அமெரிக்காவிலேதான் குடி உரிமை பெற்று வசிக்கிறார். அவரையாவது புலிகளின் ஏகப்பிரதிநிதியாக ஏன் இச்சந்திப்பிற்கு நோர்வே சமாதானக் குழுவினரும், அமெரிக்காவும் அழைத்து இருக்கக் கூடாது? விடுதலைப் புலிகளின் சார்பில், நோர்வே சமாதான முன்னெடுப்பில் நடைபெற்ற அத்தனை பேச்சுவார்த்தைகளிலும் விஸ்வநாதன் உருத்திரகுமாரன் கலந்து கொண்டவர். விடுதலைப் புலிகளின் நம்பிக்கைக்கு உரிய ஒரு அங்கத்தவராக இல்லாவிடின், எவ்வாறு விடுதலைப் புலிகளின் தலைமை, உருத்திரகுமாரனை மேற்படி பேச்சுவார்த்தைக்கு அனுப்பினார்கள்? பேச்சுவார்த்தைகள் முடிந்து உருத்திரகுமாரன் திரும்ப அமெரிக்காவுக்குச் சென்றபோது, எவ்வாறு அவரை அமெரிக்காவுக்குள் நுழைய அனுமதித்தார்கள்? 'அதிகாரி வீட்டுக் கோழி முட்டை, அம்மிக்கல்லையும் உடைக்கும்' என்ற பழமொழியே இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஒருவருக்கு நினைவுக்கு வரலாம்.

இலங்கை அரசு தனது முப்படைகளையும், சமாதான முன்னெடுப்பு காலங்களில் நவீனமயப்படுத்தியது. அமெரிக்காவும், அதன் சார்பு நாடுகளும் ஸ்ரீ லங்கா அரசுக்கு சகல இராணுவ உதவிகளையும், போர்த் தந்திரங்களையும் வழங்கின. நோர்வேயின் சமாதான நடவடிக்கைகள் மூலம், விடுதலைப் புலிகளை சர்வதேச நாடுகள் மத்தியில் ஒரு பயங்கரவாதச் சக்தியாகக் காட்டுவதற்கு அமெரிக்கா நன்றாக செயல்பட்டு இருக்கின்றது என்பதனை, அமெரிக்க இராஜாங்க அமைச்சரின் ஒஸ்லோ பேச்சும், வாசிங்டன் பேச்சும் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டி இருக்கிறது. எனவே, வாசிங்டனில் நடைபெற இருந்த உதவி வழங்கும் நாடுகளின் சந்திப்பில் கலந்து கொள்வதைத் தடுப்பதன் மூலம், விடுதலைப் புலிகளை ஓரம் கட்டி, ஸ்ரீ லங்கா முப்படைகளின் இராணுவ பலத்தையும் ஏனைய உலக நாடுகளின் இராணுவ பலத்தையும் ஒன்று சேர்த்து, அவர்களை முற்றாக அழித்துவிட வேண்டும் என்பதே, அமெரிக்கா மற்றும் சர்வதேச நாடுகளினதும் திட்டம்

ஆகும்.

சந்திரிகா அரசு, இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார சபைச் சட்டத்தை ஏற்க மறுத்தது. ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியும், ஜே.வி.பியும் கூட்டணி அமைத்து தேர்தல் களத்தில் வெற்றி பெற்று, நாடாளுமன்றத்தை அமைத்தன. மகிந்த ராஜபக்சே, பிரதமராக நியமிக்கப்பட்டார். சந்திரிகா தொடர்ந்தும் ஜனாதிபதியாக இருந்தார். இச்சந்தர்ப்பத்தில், நோர்வே சமாதான முன்னெடுப்புக்கு எதிராக தெற்கில் கிளர்ச்சிகள் அதிகரித்ததால், நோர்வே தனது சமாதான முயற்சிகளைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தியது.

26 டிசம்பர், 2004 ஆம் ஆண்டு ஆழிப் பேரலை (Tsunami) ஸ்ரீ லங்காவின் வடக்கு, கிழக்கு, தெற்கு கரையோரங்களை மிக மேசமாகத் தாக்கியது. இதற்கான நிவாரணப் பணிகளை வேகமாகச் செய்வதற்கு, உதவி வழங்கும் இணைத் தலைமை நாடுகளின் பேரில் விடுதலைப் புலிகளும், சிங்கள அரசும் இணைந்தது. (Post Tsunami Operational Management) சுனாமிக்கும் பின்னான செயல் நிர்வாக அமைப்பு ஒன்றை நிறுவினர். இதன் மூலம் சிங்கள அரசுக்கும், விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் ஒரு சுமுக நிலை தோன்றும் என்று பலராலும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் ஜே.வி.பியினர் இதனைத் தடுத்து நிறுத்தினர். இதனால் உலக நாடுகள் வழங்கிய பெருந்தொகைப் பணம், தெற்குப் பகுதியில் சுனாமியால் பாதிக்கப்பட்ட சிங்கள பிரதேசங்களிலேயே செலவு செய்யப்பட்டது.

விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசங்களில் சுனாமியால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு, விடுதலைப் புலிகளே முழு நிவாரணப்பணிப் பொறுப்புகளையும் தமது தலையில் சுமந்தனர்.

சுனாமிக்கு முன்னரே, கிழக்கு மாகாண விடுதலைப் புலிகளின் பொறுப்பாளர் கருணா, விடுதலைப் புலிகளில் இருந்து விலகி சிங்கள அரசுடன் இணைந்து கொண்டார். இதன் விளைவாக விடுதலைப் புலிகளுக்கும், கருணா குழுவினருக்கும் பலத்த மோதல் நடைபெற்றது. இதனைப் பயன்படுத்தி சிங்கள இராணுவம், கருணா குழுவினருடன் சேர்ந்து, விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்தனர். இந் நிலைமை கிழக்கில் உள்ள மக்களை மிக மோசமான நிலைக்குத் தள்ளியது.

நவம்பர், 2005 இல் இடம் பெற்ற ஜனாதிபதி தேர்தலில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, பௌத்த தீவிரவாதக் கட்சிகளான, ஜனதா விமுக்தி பெரமுன, ஹெல உறுமய போன்றவற்றுடனும், இடது சாரிக் கட்சிகளுடனும் கூட்டுச் சேர்ந்து

தேர்தலில் வெற்றி பெற்று மகிந்த ராஜபக்சே ஜனாதிபதியாக தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

அடுத்த முக்கிய நிகழ்வாக, '13 ஆவது திருத்தச் சட்டமும் 1987 களில் இணைக்கப்பட்ட வடக்கு, கிழக்கு இணைப்பு மகாணசபை செல்லுபடியாகாது' என, ஜே.வி.பி யினர் நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்து, வெற்றியும் பெற்றனர். இக்காலப்பகுதியில் இது பெரும் சர்ச்சையைக் கிளப்பியது. ⁽³²⁾ கியூபாவில் இடம்பெற்ற அணிசேரா மாகாநாட்டில் கலந்து கொண்ட இந்தியப் பிரதமர் மன்மோகசிங், மகிந்த ராஜபக்சேயை அங்கு சந்தித்தபோது, வடக்கு, கிழக்கு மகாணங்களின் இணைப்பை வற்புறுத்தினார். ⁽³³⁾

ராஜபக்சே, தொடர்ந்தும் நோர்வே அனுசரணையாளர்களின் உதவியை நாடியவராக தன்னைக் காட்டிக் கொண்டார். ஆனால் வடக்கு, கிழக்கில் கடுமையான தாக்குதல்களை நடத்திக் கொண்டு, சமாதானத்தீர்வு பற்றி பேசிக் காலத்தைக் கடத்தி, விடுதலைப் புலிகளை அழித்து ஒழித்து, பின்னர் தமிழர்களை தான் நினைத்தபடி ஆட்டிப்படைக்கலாம் என்ற திடமான கொள்கையை, அவர் தன் அடிமனதில் கொண்டு இருந்தார் என்பதனை பின் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள் காட்டி நின்றன.

இந்தியா மற்றும் சர்வதேச நாடுகளின் அழுத்தம் காரணமாக, 19 பெப்ரவரி, 2006 இலும், பின்னர் 28-29 அக்டோபர், 2006 இலும், நோர்வேயின் அனுசரணையுடன் ஜெனிவாவில் விடுதலைப் புலிகளுக்கும், சிங்கள அரசு தரப்பு பிரதிநிதிகளுக்கும் இடையில் முதலாம், இரண்டாம் கட்டப் பேச்சுவார்த்தைகள் இடம் பெற்றன.

ஏற்கனவே ஏ 9 நெடுஞ்சாலை, நோர்வே சமாதான முயற்சியின் போது திறக்கப்பட்டு பின்னர் அதனை சிங்கள அரசு மூடி இருந்தது. முதற்கட்டப் பேச்சுவார்த்தையில், ஏ 9 நெடுஞ்சாலையைத் திறப்பது பற்றிய விடயங்களே முக்கிய கருப்பொருளாக விவாதத்திற்கு எடுக்கப்பட்டது. இலங்கை அரசு ஏ 9 பாதையை திறக்க மறுத்ததால், இப் பேச்சுவார்த்தை வழமைபோல் தோல்வியையே தழுவிக் கொண்டது.

விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம், சிறுநீரகக் கோளாறுகளால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டு, 14 டிசம்பர், 2006 இல் காலமானார். இதுவரை காலமும், புலிகள் தரப்பில் பல்வேறுபட்ட அரசு தரப்புடனும், நிறுவனங்களுடனும் பல பேச்சு வார்த்தைகளில் ஈடுபட்டு, தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தை நியாயப்படுத்திய அன்ரன் பாலசிங்கத்தின் மறைவும், பேச்சுவார்த்தைகள் ஸ்தம்பிதம்

அடைந்தமைக்கு ஒரு முக்கிய காரணமாகவும் அமைந்தது. விடுதலைப்புலிகள் அவரின் சேவையைப்பாராட்டி 'தேசத்தின் குரல்' என்ற பட்டத்தையும் வழங்கி கௌரவித்தனர்.

அன்ரன் பாலசிங்கம் அவர்களின் துணைவியார் அடேல் பாலசிங்கம் அவர்கள், ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்திற்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் பாரிய பங்கு ஆற்றியவர். சிறப்பாக, தமிழ் பெண்கள் மத்தியில், புரட்சிகரமான சிந்தனைகளை விதைத்தவர். தமிழ் ஈழ மக்களின் கலை கலாச்சார பண்பாட்டு பாரம்பரியங்களை நன்கு அறிந்து வைத்து இருந்தவர். ஆழமான அரசியல் ஞானம் உடையவர். அவர் எழுதிய 'விடுதலை வேட்கை' என்னும் நூல் இதற்குச் சான்று ஆகும். ஆஸ்ரேலியாவிற்கும், தமிழ் ஈழத்திற்கும் நீண்ட காலமாக ஒரு வரலாற்றுத் தொடர்பு இருப்பதைச் சொல்லியாக வேண்டும்.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியிலும், 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும், இலங்கை அரசியலில், குறிப்பாக தமிழக அரசியலில் முக்கிய பங்கு அளித்தவர் சேர் பொன் இராமநாதன் அவர்கள். அவரின் மனைவியை எல்லோரும் 'லேடி இராமநாதன்' என்று அழைப்பார்கள். அப்பெண்மணி ஆஸ்ரேலியா நாட்டை சேர்ந்தவர். இராமநாதன் அவர்களால் கட்டப்பட்ட இராமநாதன் கல்லூரியில், பல ஆண்டுகாலமாக அதிபராக பணி ஆற்றியவர். தமிழ் மக்களையும், தமிழ் மண்ணையும் நேசித்தவர். சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், லேடி இராமநாதன் அவர்களின் இடத்தை, ஒரு வித்தியாசமான சூழ்நிலையில் அடேல் பாலசிங்கம் அவர்கள் பிடித்துக் கொள்கின்றார்.

தமிழ்நாட்டில் நீண்டகாலம் வாழ்ந்தவர். தமிழ் ஈழத்தில் பல வருடங்கள் மறைவு வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர். இருந்தும் சமாதான பேச்சுகளின் போது தமிழ் ஈழ போராட்டம் சார்பில் பங்கு எடுத்துக் கொண்டவர். தமிழ் ஈழ மக்கள் மனதிலும் தமிழ் ஈழ விடுதலை போராட்ட வரலாற்றிலும் அவருக்கு ஒரு நீண்ட வரலாறு உண்டு.

இந்நிலையில், போர் நிறுத்த உடன்படிக்கை அமுலில் இருந்தபோதும், விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராக விமானத்தாக்குதல்களும், ஏனைய இராணுவத் தாக்குதல்களும் மிக மோசமாக இடம் பெற்றன. இதன்போது பல பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டும், காயப்பட்டும் பல அழிவுகளை தமிழ் மக்கள் சந்தித்தனர். சிங்களக் கூலிப்படைகள் இராணுவத்தின் உதவியுடன் தமிழர்களைச் சுட்டுக் கொன்றனர். பல தமிழர்கள் கடத்தப்பட்டனர். கிழக்குப் பிரதேசத்தில் மட்டும் இரண்டரை இலட்சம் தமிழ் மக்கள் தமது சொந்த

இடங்களை விட்டு அகதிகளாக வெளியேற்றப்பட்டனர். யாழ்குடா நாட்டில் இருதரப்பினருக்கும் இடையில் இடம் பெற்ற மோதலின் விளைவாக, ஏ 9 பெருஞ்சாலை மூடப்பட்டது. இதனால் யாழ் குடாநாட்டில் உள்ள ஏழு இலட்சம் தமிழர்கள் கடும் நெருக்கடிக்கு உள்ளாகினர். உணவுப் பொருள், மருந்துகள் தடையாலும், போக்குவரத்து தடையாலும் பல தமிழ் மக்கள் செத்து மடிந்தனர். வான் தாக்குதல் மூலமாக இலங்கை விமானப்படை தமிழர்களைக் கொன்று குவித்து வருவதையும், இலங்கையின் பொருளாதாரத்தின் அடித்தளத்தையும் தகர்ப்பதன் பொருட்டு விடுதலைப் புலிகளின் வான்படை மார்ச், 2007 இல் கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தைத் தாக்கி பல போர் விமானங்களை அழித்தனர். மேலும் 22 அக்டோபர் 2007 இல், அநுராதபுரத்தையும் தாக்கி அழித்தார்கள்.⁽³⁴⁾

இதனை அடுத்து, இலங்கை வான்படைகள் வன்னிப் பிரதேசத்தில் கொடூரமான தாக்குதல்களை நடத்தி, பேரழிவுகளை ஏற்படுத்தியது. குறிப்பாக, 2007 இல் விடுதலைப் புலிகள் அரசியல் துணைப் பொறுப்பாளர் சு.ப.தமிழ்ச்செல்வனும், அவருடன் சேர்த்து ஐந்து பேரும் வான் படை குண்டுவீச்சில் கொல்லப்பட்டார்கள்.⁽³⁵⁾

இவ்வேளையில், மகிந்த ராஜபக்சே தனது அரசின் மாவட்ட சபைக்கான தீர்வுப் பொதியை அறிவித்து இருந்தார். இதுபற்றி ஐக்கிய தேசியக் கட்சி கருத்துத் தெரிவிக்கையில், “‘மாவட்ட சபைத் தீர்வுத் திட்டத்தில்’ எந்தத் தீர்வும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை என்றும், இது இனச் சிக்கலை மேலும் சிக்கலுக்கு உள்ளாக்கும்’ என்றும் தெரிவித்தது.⁽³⁶⁾ கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தின் அரசியல் விஞ்ஞானத் துறைப் பேராசிரியரும், சிங்களப் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவருமாகிய ஜெயதேவ உயாங்கொட, மேற்படி மாவட்ட சபை பற்றி தனது கருத்தைத் தெரிவிக்கையில், “இத்தீர்வுத் திட்டம் சிங்கள இனத்தவர்களுக்கு மட்டும் ஏற்புடையதே தவிர, மானமுள்ள எந்த ஒரு சிறுபான்மையினரும் இத்தீர்வுத் திட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள்” என்று தெரிவித்தார்.⁽³⁷⁾

மேலும், பேராதனைப் பல்கலைக்கழக சிரேஸ்ட் விரிவுரையாளரும், சிங்கள பெரும்பான்மை இனத்தவருமாகிய சுமணகிரி லியனகே இத் தீர்வுத் திட்டம் பற்றி தனது கருத்தைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “இத் தீர்வு காலத்திற்கு ஏற்றது அல்ல, இது தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளின் தனிநாட்டுக் கோரிக்கையை நியாயப்படுத்துகிறது” என்று தெரிவித்து உள்ளார்.⁽³⁸⁾

மேலும், கொழும்பு ஆங்கிலப் பத்திரிகையொன்று இத் தீர்வுத் திட்டம் பற்றி தனது ஆசிரியர் தலையங்கத்தில், “இத் தீர்வுத் திட்டம் நம்பிக்கை

இன்மையையும், இரண்டு இனங்களுக்கு இடையே முரண்பாடுகளேயுமே மேலும் தோற்றுவிக்கும்” எனக் கருத்து தெரிவித்தது.⁽³⁹⁾

இதுபற்றி தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு கருத்துத் தெரிவிக்கையில், “இத் தீர்வுத் திட்டத்தை ஆராய்வதற்கு எந்த ஒரு தகுதியும் அற்றவை” எனக் கருத்துத் தெரிவித்தனர்.⁽⁴⁰⁾

கொழும்பில் இருந்து வெளிவரும் தமிழ்ப் பத்திரிக்கை கருத்துத் தெரிவிக்கையில், “இத்தீர்வுத் திட்டமானது சர்வதேசத்தையும், ஒட்டுமொத்தத் தமிழ்ச் சமூகத்தையும் ஏமாற்றுகிறது” எனத் தெரிவித்தது.⁽⁴¹⁾

சுருங்கக் கூறின், மகிந்த ராஜபக்சே மற்றும், சிங்களப் பேரினவாத அரசியல் மற்றும் இராணுவத் தளபதிகளின் முக்கியமான குறிக்கோள், பேச்சுவார்த்தைகளை இழுத்தடிப்புச் செய்து, நேரத்தை அதன் மூலம் தமக்குச் சாதகமாக்கி, தமது படைபலத்தைப் பெருக்கி, நவீனமயப்படுத்தி, உலக நாடுகளின் ஆதரவையும் பெற்று விடுதலைப்புலிகளை அழித்து, தமிழ் ஈழ கோரிக்கைக்கு சமாதி கட்டுவதே என்பதாகும். இவர்களின் இந்த கோரமான குறிக்கோளும் நடவடிக்கைகளும், ஒட்டுமொத்த தமிழ் மக்களையும், அவர்கள் வாழ்க்கையையும் மேலும் துன்பத்துக்கு உள்ளாக்கியது.

உலகின் வல்லரசான அமெரிக்காவும், அதன் தோழமை நாடான இங்கிலாந்தும் விடுதலைப் போராளிகளை அழிப்பதற்கு சகலவிதமான போருக்கான உதவிகளையும் செய்தது. உலகம் முழுவதும் பல நாடுகளில் அலைந்து திரிந்து, இலட்சக்கணக்கில் கொன்று குவிக்கப்பட்ட யூதர்கள், இறுதியில் தமக்கென ஒரு நாடான இஸ்ரேலைக் கண்டார்கள். அவர்கள், தாம் பட்ட இன்னல்களையும், அவமானங்களையும், இழப்புகளையும் மறந்து, தங்களின் நிலைமையிலேயே உலகத்தால் கைவிடப்பட்ட ஈழத்தமிழ் இனத்தின் விடுதலைப் போராட்டத்தை அழிப்பதற்கு, இலங்கை இனவாத அரசுக்கு தோளோடுதோள் நின்று சகல உதவிகளையும் வழங்கினார்கள். தமக்கென ஒரு தனி நாடு கோருவதற்கான எந்த உரிமையும், இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் இல்லாதபோதும் பாகிஸ்தான் என்ற நாட்டைப் பெற்றுக்கொண்டவர்களும், தமது கோர அனுபவங்களை மறந்து, இலங்கை அரசுக்கு ஈழத் தமிழர்களை, அவர்களது சுதந்திரப் போராட்டத்தை அழிக்க, முன்நின்று உதவினர்.

மாஓ சே துங் தனது நீண்ட பயணத்தின் மூலம் புரட்சி நடத்தி ‘செஞ்சீனம்’

என்ற மக்கள் அரசை மலர வைத்தார். ஆனால் சீனா தனது பிராந்திய நலனுக்காக, ஈழத் தமிழர்களை, அவர்களின் சுதந்திரத்தை அழிப்பதற்கு இலங்கை அரசுக்கு நேசக்கரம் நீட்டி, சகல இராணுவ உதவிகளையும், படை அணிகளையும் வழங்கியது. பல நூற்றாண்டுகளாக அன்னியர் ஆதிக்கத்தில் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த இந்தியாவை, காந்தி தனது அகிம்சைக் கொள்கையால் சுதந்திரம் பெற வைத்தார். சுதந்திர தாகம் என்றால் என்ன என்று இந்திய அரசியல்வாதிகளுக்கு வகுப்பு நடத்த வேண்டிய தேவை இல்லை. அவர்களும், ஈழத்தமிழர்களை அழிப்பதற்கு, அவர்களது சுதந்திரத்திற்கு சாவுமணி அடிப்பதற்கு, இலங்கை அரசுக்கு இராணுவப் பயிற்சி, இராணுவ ஆலோசனைகள் வழங்கி, தமது செயற்கைக்கோள் உதவியுடன் ஈழ விடுதலைப் போராளிகளைக் காட்டிக் கொடுத்து அழிக்க உதவி இருக்கின்றார்கள். ஜனநாயகத்தையும், மனித உரிமையையும் மதிக்கும் 27 நாடுகளைக் கொண்ட ஐரோப்பிய ஒன்றியமும் தன் ஆதரவையும், ஆசியையும் இலங்கை அரசுக்கு வழங்கிக் கொண்டே இருந்தது. இவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தமிழ் ஈழத் தாயின் வயிற்றில் பிறந்தவர்கள் என்று தப்பாகச் சொல்லிக் கொள்ளும், கருணா, கே.பத்மநாதன் போன்ற சூத்திரதாரிகளும், மேலும் சில ஈழத் தமிழ்த் தலைவர்களும் அல்லவா மகிந்த ராஜபக்சே அரசுக்கு, தமிழர்களையும் தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளையும் அழிப்பதற்கு உடந்தையாக இருந்திருக்கின்றார்கள்? இந்தச் சாதகமான சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி, ராஜபக்சே 14 ஜனவரி, 2008 இல் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தை முறித்து போரைத் தொடங்கினார்.

தமிழ் இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள் (1990-2008)

யாழ் குடாநாட்டிலும், கிழக்குப் பிரதேசங்களிலும், வன்னி பெருநிலப்பரப்பிலும், 1990 ல் இருந்து விடுதலைப்புலிகளுக்கும், ஸ்ரீ லங்கா இராணுவத்திற்கும் இடையில் ஏற்பட்ட பாரிய மோதல்கள், இப்பிரதேசங்களில் வாழும் தமிழர்களுக்கு பல்வேறுபட்ட பாரிய இழப்புக்களையும், அழிவுகளையும் ஏற்படுத்தியது. 2002 இல் நோர்வே சமாதான முன்னெடுப்புக்கள் தொடங்கும் வரை இந்நிலைமை தொடர்ந்தது. இக்காலகட்டத்தில், பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் சிங்கள இராணுவத்தால் இன அழிப்புச் செய்யப்பட்டு இருக்கின்றார்கள். பல்வேறுபட்ட இடப்பெயர்வுக்கு தமிழ் மக்கள் ஆளாகி இருக்கின்றார்கள். கற்பழிப்புகள், காணாமல் போதல், பல்லாயிரம் பெண்கள் விதவையாதல், தமிழர் நிலங்கள் பறிபோதல் போன்றவையெல்லாம் நிகழ்ந்தன. பல நூற்றுக்கணக்கான இந்துக் கோயில்கள், கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள்,

பாடசாலைகள், கல்லூரிகள், கலாசார மையங்கள், வணிக நிறுவனங்கள், சந்தைகள், கட்டிடங்கள், மருத்துவமனைகள் என்பன இலங்கை இராணுவத்தாலும், கடற்படை, வான்ப்படையாலும் அழிக்கப்பட்டன.

இவை பற்றிய ஒவ்வொரு சம்பவங்களையும் இந்த ஆய்வு நூலில் எழுதுவது என்பது இயலாத காரியம் ஆகும். எனவே இரு அட்டவணைகள் மூலம் கிடைக்கப் பெற்ற தரவுகளைக் கொண்டு, மேற்படி அழிவுகள் பற்றி புடம் போட்டுக் காட்டப்பட்டு இருக்கின்றன. அவற்றில் உள்ள ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளுக்குப் பின்னாலும் நீண்ட, கொடிய கதைகள் இருக்கின்றன என்பதை வாசகர்கள் புரிந்து கொள்வர். இருந்தும், இந்த இரு அட்டவணையைத் தொடர்ந்து, சில முக்கிய உதாரணங்களை மட்டும் ஆய்வு செய்து, தமிழ் மக்களின் நிலைமைகள் பற்றிய ஒரு தெளிவான விளக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

இலங்கை அரசு முப்படைகளின் தாக்குதலும், அழிவுகளும் (1990-2009)

அட்டவணை I

இதற்கு முந்தைய ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில், 1956 தொடக்கம் 1990 வரை உள்ள காலப்பகுதியில் சிங்கள முப்படைகளாலும், சிங்களக் கூலிப்படைகளாலும் ஒட்டுமொத்தமாகக் கொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் எண்ணிக்கை 1ஆம், 2ஆம் அட்டவணைகளில் தரப்பட்டு உள்ளது. அதனைத் தொடர்ந்து, 1990 களில் இருந்து 2009 கள் வரை உள்ள

தாக்குதல்கள் / படுகொலைகள்	நாள்	இடம்	இறப்புகள்	குற்றவாளிகள்	ஆதாரம்
கல்முனைப் படுகொலைகள்	12.06.1990	கல்முனை, அம் பாறை மாவட்டம்	160 - 250	இராணுவம்	www.uthr.org
திரியாய்க் கேணி படுகொலை	06.08.1990	திராய்க்கேணி, அம்பாறைமாவட்டம்	47	சிறப்பு இராணுவப் படை	www.tamilnet.com
வீரமுனைப் படுகொலைகள்	12.08.1990	வீரமுனை, அம் பாறை மாவட்டம்	21	ஊர்காவல்	www.amnestyusa.org
கீழக்குப் பல்கலைக் கழகப் படுகொலைகள்	05.09.1990	வந்தாறுமூலை, மட்டக்களப்பு மாவட்டம்	158	இராணுவம்	www.hrw.org
சத்துருக் கொண்டான் படுகொலைகள்	09.09.1990	மட்டக்களப்பு, மட்டக்களப்பு மாவட்டம்	184	இராணுவம்	www.jstor.org

தாக்குதல்கள் / படுகொலைகள்	நாள்	இடம்	இறப்புகள்	குற்றவாளிகள்	ஆதாரம்
சாவகச்சேரிச் சந்தைப் படுகொலைகள்	09.10.1990	சாவகச்சேரி, யாழ்ப்பாண மாவட்டம்	12	இராணுவம்	www.amnestyusa.org
கொண்டைச்சிப் படுகொலைகள்	1991 (பெப்)	கொண்டைச்சி, மன்னார் மாவட்டம்	4	இராணுவம்	www.amnestyusa.org
ஏறாவூர் படுகொலைகள்	20.02.1991	ஏறாவூர், மட்டக்களப்பு மாவட்டம்	6	ஊர்காவல் படை	www.amnestyusa.org
இருதயபுரம் படுகொலைகள்	1991 (மார்ச்)	இருதயபுரம், மட்டக்களப்பு மாவட்டம்	11	காவல்துறை	www.amnestyusa.org
நாயன்மார் திடல் படுகொலைகள்	12.04.1991	நாயன்மார் திடல், தம்பலகாமம், திருகோணமலை மாவட்டம்	4		www.amnestyusa.org
கொக்கட்டிச்சோலை படுகொலைகள்	12.06.1991	கொக்கட்டிச் சோலை, மட்டக்களப்பு மாவட்டம்	152	இராணுவம்	sundaytimes.lk
பொலன்னறுவை படுகொலைகள்	29.04.1992	முதுசல், கற்பொல, பொலன்னறுவை மாவட்டம்	87	ஊர்காவல் படை, காவல்துறை	www.uthr.org
மயிலந்தனை படுகொலைகள்	09.10.1992	மயிலந்தனை, மட்டக்களப்பு மாவட்டம்	35	இராணுவம்	news.bbc.co.uk
Paliyadvaddai massacre	24.10.1992	Paliyadvaddai, மட்டக்களப்பு மாவட்டம்	10 - 11		Sri Lanka Assessment of the Human Rights Situation, ASA 37/1/93, Amnesty International, February 1993
கிளாலிப் படுகொலைகள் www.unhcr.org	02.01.1993	யாழ் நிரேரி, யாழ்ப்பாண	35 - 100	கடற்படை	
வண்ணாத்தி ஆறு படுகொலைகள்	17.02.1993	மட்டக்களப்பு மாவட்டம்	16	இராணுவம்	www.amnestyusa.org
கல்வியங்காடு படுகொலைகள்	27.07.1993	கல்வியங்காடு, யாழ்ப்பாண மாவட்டம்	6	விமானப்படை	www.unhcr.org

தாக்குதல்கள் / படுகொலைகள்	நாள்	இடம்	இறப்புகள்	குற்றவாளிகள்	ஆதாரம்
யாழ் நீரேரிப் படுகொலை	29.07.1993	யாழ் நீரேரி, யாழ்ப்பாண மாவட்டம்	19	கடற்படை	www.unhcr.org
புல்மோட்டை படுகொலைகள்	06.05.1995	திருகோணமலை மாவட்டம்	5	இராணுவம்	www.unhcr.org
நவாலி தேவாலயத் தாக்குதல்	09.07.1995	நவாலி, யாழ்ப்பாண மாவட்டம்	125	விமானப்படை	www.hrw.org
நாகர்கோயில் பாடசாலை குண்டுவிச்சு	22.09.1995	நாகர்கோயில், யாழ்ப்பாண மாவட்டம்	39	விமானப்படை	brcsproject.gn.apc.org
குமாரபுரம்/ திருகோணமலை// கிளிவெட்டி படுகொலைகள்	11.02.996	குமாரபுரம், திருகோணமலை மாவட்டம்	24	இராணுவம்	www.sundaytimes.lk
தம்பலகாமம் படுகொலைகள்	03.02.998	தம்பலகாமம், திருகோணமலை மாவட்டம்	8	காவல்துறை, ஊர்காவலு; படை	www.tamilnet.com
புதுக்குடியிருப்பு குண்டுவிச்சு	15.09.1999	புதுக்குடியிருப்பு, முல்லைத்தீவு மாவட்டம்	21	விமானப்படை	www.amnesty.org
பள்ளிக்குடா குண்டுவிச்சு	12.05.2000	பள்ளிக்குடா, கிளிநொச்சி மாவட்டம்	5	விமானப்படை	www.msf.org
சிலிவத்துறை படுகொலைகள்	13.05.2000	சிலிவத்துறை, மன்னார் மாவட்டம்	5	கடற்படை	www.msf.org
கொழும்புத்துறை படுகொலைகள்	15.05.2000	கொழும்புத்துறை, யாழ்ப்பாண மாவட்டம்	5	இராணுவம்	www.msf.org
மிருகவில் படுகொலைகள்	20.12.2000	மிருகவில், யாழ்ப்பாண மாவட்டம்.	8	இராணுவம்	www.epidemiology.org.br
திருகோணமலை படுகொலைகள்	02.01.2006	திருகோணமலை மாவட்டம்	5	காவல்துறை (STF)	www.nation.lk
அில்லப்பிட்டி படுகொலைகள்	13.05.2006	அில்லப்பிட்டி, யாழ்ப்பாண மாவட்டம்	13	கடற்படை, EPDP	www.uthr.org

தாக்குதல்கள் / படுகொலைகள்	நாள்	இடம்	இறப்புகள்	குற்றவாளிகள்	ஆதாரம்
பேசாலை தேவாலயத் தாக்குதல்	17.06.2006	பேசாலை, மன்னார் மாவட்டம்	6	கடற்படை	http://www.nationalcatholicreporter.org
திருகோணமலை நிவாரணப் பணியாளர்கள் / மூதூர் படுகொலைகள்	04.08.2006	மூதூர், திருகோணமலை மாவட்டம்	17	காவல்துறை, உளர்காவல் படை	news.independent.co.uk
புனித பிலிப் நேரி தேவாலயத் தாக்குதல்	13.08.2006	அல்லைப்பிட்டி, யாழ்ப்பாண மாவட்டம்	15 - 36	இராணுவம்	www.uthr.org
செஞ்சோலை குண்டு வீச்சு	14.08.2006	முல்லைத்தீவு, முல்லைத்தீவு மாவட்டம்	61	விமானப்படை	news.independent.co.uk
வாகரைக் குண்டு வீச்சு	07.11.2006	கதிரவெளி, மட்டக்களப்பு மாவட்டம்	45	இராணுவம்	news.bbc.co.uk
தாண்டிக்குளம் படுகொலைகள்	19.11.2006	தாண்டிக்குளம், வவுனியா	5	காவல்துறை, இராணுவம்	news.bbc.co.uk
படகுத்துறை குண்டு வீச்சு / இலுப்பைக்கடவை குண்டு வீச்சு	02.01.2007	இலுப்பைக்கடவை, மன்னார் மாவட்டம்	15	விமானப்படை	news.bbc.co.uk
முரசு மோட்டை படுகொலை	01.01.2009	குடியிருப்புப் பகுதி	5	சிங்கள வான்படை	Pirabakaran, J., What is to be done about this?, Tamil Nadu, 2010.
முரசு மோட்டை படுகொலை	01.01.2009	குடியிருப்புப் பகுதி	10	சிங்கள இராணுவம்	-do-
முல்லைத் தீவு தாக்குதல்	02.01.2009	பெற்றோல் பங்க் பேருந்து பணிமனை	4	சிங்கள இராணுவம்	-do-
தர்மபுரம் மருத்துவமனை எறிகணைத் தாக்குதல்	08.01.2009	தர்மபுரம், முல்லைத்தீவு மாவட்டம்	7	இராணுவம்	www.hrw.org
புதுக்குடியிருப்பு மற்றும் விசுவமடு தாக்குதல்	18.01.2009	பல்வேறு இடங்களில்	4	சிங்கள இராணுவம்	- do -

தாக்குதல்கள் / படுகொலைகள்	நாள்	இடம்	இறப்புகள்	குற்றவாளிகள்	ஆதாரம்
முல்லைத்தீவு தாக்குதல்	18.01.2009	பல்வேறு இடங்களில்	18	சிங்கள இராணுவம்	- do -
வன்னி படுகொலை	20.01.2009	இடம் பெயர்ந்தோர் வாழ்விடத்தில்	15	சிங்கள இராணுவம்	- do -
வல்லிபுரம் மருத்துவமனை எறிகணைத் தாக்குதல்	22.01.2009	வல்லிபுரம், முல்லைத்தீவு மாவட்டம்	5	இராணுவம்	www.hrw.org
சுதந்திரபுரம் எறிகணைத் தாக்குதல்	24.01.2009	சுதந்திரபுரம் சந்தி, முல்லைத்தீவு மாவட்டம்	11 க்கு மேல்;	இராணுவம்	www.icrc.org
உடையார்கட்டு மருத்துவமனை எறிகணைத் தாக்குதல்	26.01.2009	உடையார்கட்டு, முல்லைத்தீவு மாவட்டம்	12	இராணுவம்	www.hrw.org
வன்னிபடுகொலை	28.01.2009	பாதுகாப்பு வலையம் பகுதி	100 க்கு மேல்	சிங்கள இராணுவம்	Pirabakaran, J., What isto be done about this?, Tamil Nadu, 2010.
உடையார் கட்டுப் படுகொலை	28.01.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	69	சிங்கள இராணுவம்	Pirabakaran, J., What is to be done about this?, Tamil Nadu, 2010.
வன்னிப் படுகொலை	29.01.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	44	சிங்கள இராணுவம்	-do-
மூங்கில் ஆறு மற்றும் சுதந்திரபுரப் படுகொலை	31.01.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	30	சிங்கள வான்படை	-do-
புதுக்குடியிருப்பு மருத்துவமனை எறிகணைத் தாக்குதல்	01.02.2009-03.02.2009	புதுக்குடியிருப்பு, முல்லைத்தீவு மாவட்டம்	9க்கு மேல்;	இராணுவம்	www.hrw.org
மூங்கிலாறு படுகொலை	01.02.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	13க்கு மேல்;	சிங்கள வான்படை	Pirabakaran, J., What is to be done about this?, Tamil Nadu, 2010.
புதுக்குடியிருப்பு படுகொலை	04.02.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	50க்கு மேல்;	சிங்கள இராணுவம்	-do-

தாக்குதல்கள் / படுகொலைகள்	நாள்	இடம்	இறப்புகள்	குற்றவாளிகள்	ஆதாரம்
உடையார் கட்டு படுகொலை	05.02.2009	மருத்துவமனை	5	சிங்கள இராணுவம்	-do-
சுதந்திரபுரம் மற்றும் இருட்டு மெடு படுகொலை	05.02.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	100 க்கு மேல்;	சிங்கள இராணுவம்	-do-
பொன்னம்பலம் நினைவு மருத்துவமனை குண்டுவீச்சு	05.02.2009-06.02.2009	புதுக்குடியிருப்பு, முல்லைத்தீவு மாவட்டம்	75 க்கு மேல்;		www.hrw.org
மாத்தளன் படுகொலை	10.02.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	36 க்கு மேல்	சிங்கள இராணுவம்	Pirabakaran, J., What is to be done about this?, Tamil Nadu, 2010.
புதுமத்தாளன் மருத்துவமனை எறிகணை வீச்சு	09.02.2009-10.02.2009	புதுமத்தாளன், முல்லைத்தீவு மாவட்டம்	16 க்கு மேல்;	இராணுவம்	www.hrw.org
தேவிபுரம் மற்றும் வள்ளிபுனம் படுகொலை	14.02.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	75 க்கு மேல்;	சிங்கள இராணுவம்	Pirabakaran, J., What is to be done about this?, Tamil Nadu, 2010.
தேவிபுரம் மற்றும் வள்ளிபுனம் படுகொலை	16.02.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	260	சிங்கள இராணுவம்	-do-
மாத்தளன் படுகொலை	18.02.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	108	சிங்கள இராணுவம்	-do-
ஆனந்த புரம் படுகொலை	18.02.2009	இடம் பெயர்ந்தோர் வாழ்விடத்தில்	50 க்கு மேல்;	சிங்கள வான்படை	-do-
இரணைப்பாலை படுகொலை	19.02.2009	இடம் பெயர்ந்தோர் வாழ்விடத்தில்	30 குடும்பங்கள்	சிங்கள இராணுவம்	Pirabakaran, J., What is to be done about this?, Tamil Nadu, 2010.
வன்னிப்பகுதிகளில் படுகொலை	21.02.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	13	சிங்கள இராணுவம்	-do-
வன்னிப்பகுதிகளில் படுகொலை	22.02.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	39	சிங்கள இராணுவம்	-do-
புதுமாத்தளன் படுகொலை	24.02.2009	தற்காலிக மருத்துவமனை	6	சிங்கள இராணுவம்	-do-
முல்லைத்தீவு படுகொலை	28.2.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	40	சிங்கள இராணுவம்	-do-

தாக்குதல்கள் / படுகொலைகள்	நாள்	இடம்	இறப்புகள்	குற்றவாளிகள்	ஆதாரம்
முல்லைத்தீவு படுகொலை	01.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	37	சிங்கள இராணுவம்	-0-
முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலை	02.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	45	சிங்கள இராணுவம்	-0-
மாத்தளன் தற்காலிக மருத்துவமனை படுகொலை	03.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	13	சிங்கள இராணுவம்	-0-
முல்லைத்தீவு படுகொலை	04.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	73	சிங்கள இராணுவம்	-0-
பொக்கனை படுகொலை	04.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	25	சிங்கள இராணுவம்	-0-
மாத்தளன் படுகொலை	04.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	23	சிங்கள இராணுவம்	-0-
இரட்டைவாய்க்கால் படுகொலை	04.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	10	சிங்கள இராணுவம்	-0-
இரணைப்பாலை படுகொலை	04.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	23	சிங்கள இராணுவம்	-0-
ஆனந்தபுரம் படுகொலை	05.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	69	இராணுவம்	-0-
முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலை	06.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	86	சிங்கள இராணுவம்	-0-
மாத்தளன் படுகொலை	07.03.2009	இடம்பெயர்ந்தோர் வாழ் இடத்தில்	53	சிங்கள இராணுவம்	-0-
முல்லைத்தீவு படுகொலை	08.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	71	சிங்கள இராணுவம்	-0-
அம்பலவன் பொக்கனை படுகொலை	09.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	74	சிங்கள இராணுவம்	-0-
வன்னி பகுதிகளில் படுகொலை	10.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	129	சிங்கள இராணுவம்	-0-
முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலை	11.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	82	சிங்கள இராணுவம்	Pirabakaran, J., What is to be done about this?, Tamil Nadu, 2010.
முல்லைத்தீவு படுகொலை	14.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	69	சிங்கள இராணுவம்	-0-
வன்னிப்பகுதிகளில் தாக்குதல்	15.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	58	சிங்கள வான்படை	-0-

தாக்குதல்கள் / படுகொலைகள்	நாள்	இடம்	இறப்புகள்	குற்றவாளிகள்	ஆதாரம்
வன்னிப்பகுதிகளில் தாக்குதல்	16.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	29	சிங்கள வான்படை	-0-
வன்னிப் பகுதிகளில் தாக்குதல்	17.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	32	சிங்கள வான்படை	-0-
பச்சை புல்மொட்டை வலைஞர் மடம் படுகொலை	17.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	52	சிங்கள வான்படை	-0-
பொக்கனை மாத்தளன்	19.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	39	சிங்கள வான்படை	-0-
முல்லைத்தீவு படுகொலை	20.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	46	சிங்கள வான்படை	-0-
மாத்தளன் படுகொலை	20.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	16	சிங்கள வான்படை	-0-
வன்னிப்பகுதிகளில் தாக்குதல்	21.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	42	சிங்கள இராணுவம்	-0-
புதுமாத்தளன் தற்காலிக மருத்துவமனை படுகொலை	22.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	32	சிங்கள இராணுவம்	-0-
புதுமாத்தளன் தற்காலிக மருத்துவமனை படுகொலை	23.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	96	சிங்கள இராணுவம்	-0-
வலைஞர் மடம் படுகொலை	24.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	62	சிங்கள இராணுவம்	-0-
பொக்கனை படுகொலை	25.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	49	சிங்கள இராணுவம்	-0-
மாத்தளன் படுகொலை	25.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	17	சிங்கள இராணுவம்	-0-
மாத்தளன் படுகொலை	25.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	65	சிங்கள இராணுவம்	-0-
புதுமாத்தளன் தற்காலிக மருத்துவமனை படுகொலை	26.03.2009	மருத்துவமனை	5	சிங்கள இராணுவம்	-0-
பொக்கனை மாத்தளன் படுகொலை	27.03.2009- 28.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	179	சிங்கள இராணுவம்	Pirabakaran, J., What is to be done about this?, Tamil Nadu, 2010.

தாக்குதல்கள் / படுகொலைகள்	நாள்	இடம்	இறப்புகள்	குற்றவாளிகள்	ஆதாரம்
மாத்தளன் படுகொலை	29.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	17	சிங்கள இராணுவம்	-do-
பொக்கனை படுகொலை	29.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	18	சிங்கள இராணுவம்	-do-
வலைஞர் மடம் படுகொலை	29.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	15	சிங்கள இராணுவம்	-do-
வலைஞர் மடம் படுகொலை	30.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	88		-do-
அம்பலவன் பொக்கனை மற்றும் வலைஞர்மடம் படுகொலை	31.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	45	சிங்கள இராணுவம்	-do-
பொக்கனை படுகொலை	29.03.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	18	சிங்கள இராணுவம்	-do-
புதுமாத்தளன்	01.04.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	33	சிங்கள இராணுவம்	-do-
புதுமாத்தளன்	02.04.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	31	சிங்கள இராணுவம்	-do-
புதுமாத்தளன்	03.04.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	26	சிங்கள இராணுவம்	-do-
புதுமாத்தளன் தற்காலிக மருத்துவமனை	04.04.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	71	சிங்கள இராணுவம்	-do-
பொக்கனை படுகொலை	08.04.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	129	சிங்கள இராணுவம்	-do-
வன்னி பகுதிகளில் தாக்குதல்	09.04.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	52	சிங்கள இராணுவம்	-do-
வன்னி பகுதிகளில் தாக்குதல்	10.04.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	12	சிங்கள இராணுவம்	-do-
புல்மொட்டை படுகொலை	11.04.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	17	சிங்கள இராணுவம்	-do-
வன்னி பகுதி தாக்குதல்	12.04.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	30	சிங்கள இராணுவம்	-do-
வன்னி பகுதி தாக்குதல்	13.04.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	23	சிங்கள இராணுவம்	-do-
முல்லைத்தீவு படுகொலை	16.04.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	57 க்கு கமல;	சிங்கள இராணுவம்	-do-

தாக்குதல்கள் / படுகொலைகள்	நாள்	இடம்	இறப்புகள்	குற்றவாளிகள்	ஆதாரம்
முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலை	17.04.2009-18.04.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	60 க்கு மேல்;	சிங்கள இராணுவம்	-do-
வலைஞர் மடம் படுகொலை	21.04.2009	தற்காலிக மருத்துவமனை	7	சிங்கள இராணுவம்	Pirabakaran, J., What is to be done about this?, Tamil Nadu, 2010.
வலைஞர் மடம் படுகொலை	23.04.2009	இடம்பெயர்ந்தோர் வாழ்விடத்தில்	14	சிங்கள இராணுவம்	-do-
முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலை	26.04.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	4	சிங்கள இராணுவம்	-do-
முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலை	26.04.2009-28.04.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	200 க்கு மேல்;	சிங்கள இராணுவம்	-do-
முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலை	29.04.2009	தற்காலிக மருத்துவமனை	9	சிங்கள கடற்படை	-do-
முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலை	02.05.2009	தற்காலிக மருத்துவமனை	64	சிங்கள இராணுவம்	-do-
முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலை	09.05.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	1200	சிங்கள இராணுவம்	-do-
முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலை	10.05.2009-11.05.2009	பாதுகாப்பு வலையம்	3200	சிங்கள இராணுவம்	-do-
முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலை	13.05.2009	தற்காலிக மருத்துவமனை	100 க்கு மேல்;	சிங்கள இராணுவம்	-do-

தமிழினப் படுகொலை 1990 களில் இருந்து 2008 வரை அட்டவணை II

சம்பவம்	அ.உத்		5 வயது		5-12		13-21		22-35		36-55		56+மேல்		மொத்தம்
	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	
20.6.1990 வீரமுனை	1	1	1		1	1	1	8	12		179	8	2	9	224
24.7.1990 பரந்தன்	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	11	-	-	-	12
30.7.1990 பொத்துவில்	1	-	-	-	4	-	1	-	66	-	31	-	2	-	105
6.8.1990 திரியாய் கேணி	1	-	-	-	-	-	-	-	9	-	39	-	1	-	50
12.8.90 துறை நீலாவனை	-	-	-	-	-	-	2	1	20	6	25	-	-	-	54
29.8.1990 நெல்லியடிச் சந்தை	2	1	-	-	1		1		2		3	1	1	-	12

சம்பவம்	அ.உ.தீ		5 வயது		5-12		13-21		22-35		36-55		56+மேல்		மொத்தம்
	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	
9.9.190 சத்துருக் கொண்டான்	-	-	10	10	13	20	3	6	14	22	52	12	23	14	199
5-23.9.90 வந்தாறு மூலை	4	-		2	2	-	5	-	47	2	7	-	3	1	73
5-23.9.90 வந்தாறு மூலை (காணாமல் போதல்)	-	1	-	-	-	-	2	-	6	-	1	-	-	-	10
25.8-23.9.1990 மண்டைதீவு	-	-	-	-	-	-	3	-	66	-	12	-	-	-	81
மண்டைதீவில் காணாமல்போதல்	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	167
27.11.1990 ஒட்டிகட்டான் A1	1	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	2
30.01.1991 புதுகுடியிருப்பு A	1	-	-	-	-	-	6	1	3	-	2	-	3	-	16
17.2.1991 வங்காலை	3	-	-	-	-	-	-	-	1	-	1	-	-	-	5
28.2.1991 வட்டக்கட்சி அரசு நெற்பண்ணை A	-	-	-	-	-	-	-	-	-	3	3	3	-	-	9
4.2.1992 உருத்திரபுரம் A	-	-	-	-	1	-	4	-	3	-	1	-	-	-	9
18.5.1992 வற்றாப்பளை (ஷெல்)முல்லைத்தீவு	-	-	-	-	1	3		1	3	1	5	-	-	-	14
30.5.1992 தெல்லிப்பளை பலாலி ஷெல்	-	-	1	-	1	-	-	-	5	-	1	-	2	-	10
2.1- 21.7.93 கிளாவி S.N.	2	-	1	-	1	-	7	2	13	1	19	4	2	1	53
18.9.1993 மாத்தளன் A	-	-	-	-	1	-	4	-	4	-	11	-	-	-	20
28.9.1993 சாவகச்சேரி A	-	1	1	-	4	7	-	-	13	-	5	4	1		36
13.10.1993 யாகப்பர் A	-	1	-	1	1	1	1	-	-	-	4	2	1	1	13
18.2.1994 சுண்டிக்குளம் S.N	-	-	-	-	-	-	-	-	5	-	3	-	-	-	8
9.7.1995 நவாலி (இடம்பெயர்ந்த	5	3	-	1	12	13	18	8	24	19	35	10	3	2	153

சம்பவம்	அ.உத்		5 வயது		5-12		13-21		22-35		36-55		56+மேல்		மொத்தம்
	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	
முகாம்) A 22.9.1995 நாகர்கோயில்	-	1	-	1	8	13	2	3	-	-	-	-	-	-	28
பாடசாலை(13) A 1996 குமரபுரம் (மூதூர்)	-	-	3	1	3	3	4		3	2	2	1	2		24
16.3.1996 நாச்சிக்குடா A	-	-	-	1		1	3	2	4		4	1	1	2	19
17.5.1996 தம்பிராய் A	-	-	-	-	-	-	-	-	3	-	4	-	-	-	7
24.7.1996 மல்லானி A	-	-	-	2	-	-	3	-	-	-	1		2	1	9
7.9.1996 கைதடி கிரிசாந்தி (கற்பழிப்பு)	1	1	-	-	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	4
26.9.1996-15.8.1998 வவுனிக்ஞளம் A	-	-	1	-	-	-	-	3	3	2	2	4	2	-	17
27.9.1996 கோணாவில் A	-	1	-	-	-	-	1	-	1	-	1	-	1	-	5
13.5.1997 முள்ளிவாய்கால் A	-	-	-	-	-	-	2	-	1	-	3	-	3	-	9
5.7.1997 பன்னங்கண்டி	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2	-	-	-	2
8.6.1997 மாங்குளம் Sell	-	-	-	-	-	-	-	-	3	1	3	-	-	-	7
1.2.1998 தம்பலகாமம்	-	-	-	-	-	-	4	-	2	-	2	-	-	-	8
26.3.1998 பழைய வட்டக்கச்சு A	-	-	-	-	-	-	-	1	-	1	2	-	-	2	6
10.6.1998 சுதந்திரபுரம் Sell	-	-	-	2	1	-	2	3	15	2	3	2	2	-	32
25.11.1998 விசுவமடு Sell	-	-	-	1	-	-	2	1	2	-	-	-	-	-	6
15.9.1999 மந்துவில் சந்தை A	-	-	-	-	-	-	-	2	9	3	9	2	3	1	29
3.12.1999 பாலிநகர் A	-	-	-	-	-	-	3	-	-	-	1	-	2	-	6
20.11.1999 மடுத்தேவாலயம்	-	1	4	1	4	4	3	2	4	4	3	2	1	2	35
15.12.2000 மிருசுவில்	-	-	-	1	-	-	1	-	1	-	1	-	-	-	4
23.12.2005 பேசாலை	-	-	1	-	-	-	-	-	-	1	2	-	-	-	4

சம்பவம்	அ.உத்		5 வயது		5-12		13-21		22-35		36-55		56+மேல்		மொத்தம்
	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	
2.1.2006 திரிகோணமலை	-	-	-	-	-	-	5	-	-	-	-	-	-	-	5
14.1.2006 மானிப்பாய்	-	-	-	-	-	-	-	1	-	1	-	1	-	-	3
25.1.2006 வசுழு	-	-	-	-	-	-	-	-	5	-	-	2	-	-	7
23.4.2006 திருகோணமலை	-	-	-	-	1	-	-	-	3	-	8	-	1	-	13
18.4.2006 புத்தூர்	-	-	-	-	-	-	-	-	4	-	1	-	-	-	5
25.4.2006 திரிகோணமலை	-	-	-	-	-	-	-	2	3	-	2	3	1	2	13
2.5.2006 உதயன் பத்திரிக்கை	-	-	-	-	-	-	-	-	2	-	-	-	-	-	2
4.5.2006 நெல்லியடி	-	-	-	-	-	-	2	-	5	-	-	-	-	-	7
6.5.2006 மந்துவில்	-	-	-	-	-	-	-	-	7	-	1	-	-	-	8
13.5.2006 அல்லைப்பிட்டி	-	-	2	-	-	-	-	-	6	-	2	-	2	1	13
7.6.2006 வடமுனை நெடுகல் (மட்டக்களப்பு)	-	-	1	-	1	-	1	1	-	1	1	3	1	-	10
8.6.2006 வல்வை (கற்பழிப்பு-குடும்பம்)	-	-	-	-	1	1	-	-	1	1	-	-	-	-	4
17.6.2006 பேசாலை "வெற்றிநாயகி தேவாலயம்"							5 மீனவர்கள்								5
அச்சன் பாம் 5.8.2006	-	-	-	-	-	-	-	-	12	-	5	-	-	-	17
8.8.2006 நெடுங்கேணி அன்புலன்ஸ்	1	3	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	5
8-12.3.2006 கிழக்கு மாகாணசபை	-	-	-	2	3	6	21	2	46	9	18	6	4	2	119
13.8.2006 அல்லைப்பிட்டி Sell	-	-	-	-	-	-	-	-	3	1	3	1	2		10
14.8.2006 செஞ்சோலை A	-	-	-	-	-	-	49	-	-	1	-	1	-	1	52
17.9.2006 பொத்துவில் முஸ்லிம்	-	-	-	-	-	-	10	-	-	-	-	-	-	-	10
16.10.2006 கைவேலி 'கிரிர்'	-	-	-	2	-	1	-	-	-	-	1	-	-	-	4
2.11.2006 திருவையாறு	-	-	-	-	-	-	-	2	-	-	1	-	1	1	5
18.11.2006 வவுனியா	-	-	-	-	-	-	-	4	-	-	-	-	-	-	4

சம்பவம்	அ.உத்		5 வயது		5-12		13-21		22-35		36-55		56+மேல்		மொத்தம்
	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	ஆ	பெ	
விவசாய கல்லூரி 2.1.2007 படகுத்துறை (இலுப்பக்கடவை)	-	-	3	2	-	1	-	-	2	2	2	1	1	1	15
2.9.2007 சிலாபத்துறை	-	-	-	1	-	-	1	-	5	1	1	1	-	1	11
25.11.2007 தருமபுரம்	-	-	-	-	-	1	1	-	-	1	-	2	-	-	5
27.11.2007 ஜயங்குளம்	2	-	-	-	1	4	-	-	-	-	-	-	-	-	7
27.11.2007 புலிகளின்குரல் அருகில் A	-	-	-	-	1	-	-	-	2	-	3	1	1	2	10
29.1.2008 தட்சணாமருதமடு	1	3	-	-	7	5	-	1	-	-	-	2	-	1	20
22.2.2008 கிராஞ்சி A	-	-	2	-	-	-	-	2	-	3	-	-	1	1	9
23.5.2008 முறுகண்டி	-	-	-	1	3	-	1	-	2	-	3	5	-	1	16
2.6.2008 புதூர் நாதம் பிரான்	-	-	1	-	-	1	-	-	1	-	1	1	1	-	6
15.6.2008 புதுக்குடியிருப்பு A	-	-	-	-	-	-	-	3	-	-	1	-	-	-	4
30.8.2008 புதுமுறிப்பு Sell	-	-	2	-	-	-	-	-	2	-	-	-	-	-	4
10.10.2008 குமரபுரம் Sell	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	-	1	-	1	3
24.10.2008 உரத்திரபுரம் Sell	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	-	1	-	2
30.10.2008 வள்ளிபுரம் SH	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
29.11.2008 உதவனூர் A	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	2
1-20.12.08 வட்டக்கச்சி Sell	-	-	2	-	1	-	1	-	1	-	1	-	-	-	6

காலப்பகுதியில் கொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் தொகை இந்த அத்தியாயத்தில் தரப்பட்டு உள்ளது. குறிப்பாக 1987 தொடக்கம் 1990 வரை உள்ள காலப்பகுதியில் இந்திய இராணுவத்தால் கொல்லப்பட்ட விபரங்கள் கிடைக்கப்பெறாமையினால், மேல் வரும் அட்டவணையில் அவை சேர்க்கப்படவில்லை. அத்தோடு மே, 2009 இன் ஆரம்பகாலப் பகுதியில் இடம் பெற்ற பாரிய தமிழ் இனப்படுகொலை பற்றிய விபரங்களும்

கிடைக்கப் பெறாமையினால், அவைகளும் இவ்வட்டவணையில் இடம் பெறவில்லை. மேலும் ஐந்தாவது அத்தியாயத்திலும், இவ்வத்தியாயத்திலும் விடுதலைப் போராளிகளின் மரணங்கள் பற்றிய விபரமும் சேர்க்கப்படவில்லை. விடுதலைப் புலிகளின் மரணங்கள் பற்றிய விபரங்கள் அடுத்து வரும் அத்தியாயத்தில் இடம் பெறும்.

மேற்காணப்பட்ட அட்டவணைகள், தமிழ் மக்கள் சிங்கள அரசு படைகளாலும், எறிகணைகள் மற்றும் வான் தாக்குதல்களாலும், சிங்களக் கூலிப்படைகளாலும் ஆண், பெண் வேறுபாடின்றிக் கொடூரமாகக் கொலை செய்யப்பட்டு உள்ளார்கள், பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டு உள்ளார்கள், பல்லாயிரம் பேர் காயம் அடைந்து உள்ளார்கள், பலர் காணாமல் போயிருக்கிறார்கள் என்பதனை, இதுவரை கிடைக்கப் பெற்ற தரவுகளினூடாக தெளிவாகக் காட்டப்பட்டு உள்ளது. முதலாவது அட்டவணையில், அரசு முப்படைகளால் கொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் எண்ணிக்கை, 10,041 ஆக பதிவு செய்யப்பட்டு உள்ளது. இரண்டாவது அட்டவணையில் சிங்கள இராணுவத்தாலும், சிங்களக் கூலிப்படைகளாலும் கொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் எண்ணிக்கை 2,038 என பதிவாகி இருக்கிறது. இரு அட்டவணைகளிலும் இடம் பெற்ற புள்ளி விபரங்களின்படி 12,079 பதிவாகி உள்ளது. ஆனால் இரண்டு அட்டவணையிலும், இடம் பெற்ற ஒரே புள்ளி விபரங்களின் படி 672 கொலைகள் பதிவாகி உள்ளன. எனவே மேற்படி காலகட்டங்களில் மொத்தமாக கொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் தொகை 11,407 எனப் பதிவாகி உள்ளது.

ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி, மொத்தமாக 12,381 தமிழ் மக்கள் கொலை செய்யப்பட்டு உள்ளார்கள். இவ்வத்தியாயத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளபடி, மொத்தமாக 11407 தமிழ் மக்கள் கொலை செய்யப்பட்டு உள்ளார்கள். எனவே, 1956 ல் இருந்து 2009 இல் இடம் பெற்ற இறுதி யுத்தத்திற்கு முன்பாகக் கொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் தொகை 23,788 என பதிவாகி உள்ளது. மேலும், ஸ்ரீ லங்காவில் காணாமல் போனோரின் தொகை 5,658 பேரென ஐக்கிய நாடுகளின் சபை அறிக்கைகளை மேற்கோள் காட்டி, 'சங்கதி' இணையத்தளம் பதிவு செய்து இருக்கின்றது. இவ்வாறு காணாமல் போனோருக்கு இதுவரை என்ன நடந்தது என்று தெரியவில்லை என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இதுவரையில் கிடைக்கப் பெற்ற ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் இருந்தே, மேற்படி புள்ளி விபரங்கள் கணக்கிடப்பட்டு உள்ளது. ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டது போன்று, 2009 ஆம் ஆண்டு இடம் பெற்ற இறுதி

யுத்தத்தின்போது கொல்லப்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்களின் விபரங்கள் உரிய முறையில் கிடைக்காமையினால், மேற்படி அட்டவணைகளில் சேர்க்கப்படவில்லை.

ஒரு நாட்டில், ஒரு இனம் இன்னொரு இனத்தால் அல்லது அரசால் இன அழிப்புக்கு உள்ளாகும் பொழுது, அல்லது ஒரு அரசுக்கும், இன்னொரு விடுதலைப் போராட்ட அமைப்புக்கும் இடையில் போர் நிகழும் பொழுது, அதற்கு இடையில் அகப்பட்டு மரணமாகும் பொதுமக்களை சரியான முறையில் கணக்கெடுப்பது என்பது இயலாத ஒன்று. எனவே மேற் கூறப்பட்ட தமிழர்களின் மொத்த இழப்பு எண்ணிக்கை, நிச்சயம் சரியான புள்ளி விபரங்களாக இருக்க முடியாது. மேலும், ஐந்தாம் அத்தியாயத்திலும், இவ்வத்தியாயத்திலும் காட்டப்பட்ட, ஒட்டு மொத்தத் தமிழர்களின் படுகொலை, நிச்சயம் இரு மடங்குகளுக்கு மேலாகவே இருக்கும். குறிப்பாக விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம் அவர்கள் தனது 'போரும் சமாதானம்' என்னும் நூலில், 'இலங்கையில் 1995 வரை மொத்தமாக 60,000 ஆயிரம் தமிழர்கள் போர் காரணமாக உயிர் இழந்தனர் என்று குறிப்பிட்டு உள்ளார்.⁽⁴²⁾ எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, 2009 இறுதிக்கட்ட அழிவின்போது, சுமார் 40,000 ஆயிரம் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டதாக, ஐக்கிய நாடுகளின் அறிக்கைகள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

11 ஏப்ரல், 2012 இல் மதுரை வழக்குரைஞர் சங்கத்தில் 'இலங்கைத் தமிழர்களின் இன்றைய நிலை' என்ற விடயம் பற்றி தமிழ் கூட்டணி நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் சிறீதரன் பேசுகையில், கீழ் வரும் புள்ளி விபரங்களைத் தெரிவித்து உள்ளார்.

“அகிம்சை வழியிலும் ஆயுதம் ஏந்திய வழியிலும் இலங்கையில் தமிழர்கள் நடத்திய போராட்டத்தில், மூன்று இலட்சம் பொதுமக்களும், நாற்பது ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட விடுதலைப் போராளிகளும் இலங்கை முப்படைகளாலும் சிங்களக் கூலிப்படைகளாலும் கொல்லப்பட்டனர். 2009 இல் இடம் பெற்ற இறுதிப் போரின்போது மட்டும், ஒரு இலட்சத்து நாற்பது ஆயிரம் தமிழர்கள் சிங்கள அரசு படைகளால் கொல்லப்பட்டனர்.”⁽⁴³⁾

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் புள்ளி விபரங்களை எந்த அளவிற்கு ஏற்றுக் கொள்ள முடியும் என்பதிலும் பிரச்சினை உள்ளது. காரணம், மூன்று

மாதங்கள் தொடர்ச்சியாக நடந்த இந்த இறுதிப் போரில், பல்வேறு நிலைகளில் பல ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் கொத்துக் கொத்தாக கொன்று குவிக்கப்பட்டனர். அவ்வாறு கொல்லப்பட்ட மக்களை, உடனுக்குடன் பாரிய புதைகுழிகளில் போட்டு மண்ணால் மூடி விட்டார்கள். இறுதி மூன்று, நான்கு நாட்களில் நடைபெற்ற இராணுவத்தாக்குதலில் பல்லாயிரக் கணக்கில் மக்கள் செத்து மடிந்தனர். இக்கட்டத்தில் எஞ்சிய மக்களும், ஏனையவர்களும் அச்சுனியப் பிரதேசத்தை விட்டு வெளியேற்றப் பட்டார்கள். அங்கு எஞ்சி இருந்தவர்கள் சிங்களப் படைகள் மட்டும்தான். அவர்கள்தான் அங்கு இறந்த பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களை பாரிய புதைகுழிகளில் ஒன்றாகப் போட்டுப் புதைத்தவர்கள். எனவே, சிங்கள இராணுவத்தினரும், சிங்கள அரசும், ஒட்டு மொத்தமாகக் கொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் நிலையை வெளியிட மாட்டார்கள்.

ஆனால், சிறீதரன் அவர்கள், வன்னியில் உள்ள கிளிநொச்சி மாவட்டத்தின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஆவார். வன்னிப் பிரதேசத்தில் இருந்த முழுச் சனத் தொகை பற்றிய விபரங்களை அவர் அறிந்து இருக்க வாய்ப்பு உண்டு. வன்னியில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டு அகதிமுகாம்களில் தஞ்சம் அடைந்த தமிழ் மக்களின் தொகையையும் அவர் அறிந்து இருப்பார். இந்த அடிப்படையில், சிறீதரன் அவர்களால் வழங்கப்பட்ட புள்ளி விபரங்களில் கணிசமான அளவு உண்மை இருப்பதை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். எதிர்காலத்தில் இலங்கையில் ஒரு சுமுகமான அரசியல் நிலைமை நிலவும் பொழுது, அழிவுகள் சம்மந்தமான சரியான தரவுகளை திரட்டும் முயற்சியில் அரசியல் வரலாற்று மாணவர்கள் நிச்சயம் ஈடுபட்டு, சரியான தரவுகளையும், உண்மைகளையும் வெளிக்கொண்டு வருவார்கள் என்பது திண்ணம்.

மேலும், இந்துக் கோவில்கள், கிறிஸ்தவக் கோவில்கள், பாடசாலைகள் பொது இடங்கள், மருத்துவமனைகள், அனாதை இல்லங்கள் அகதி முகாம்கள், பொது இடங்கள், தொடர்புச் சாதன மையங்கள் போன்ற இடங்களிலெல்லாம் தமிழர்கள் கொன்று குவிக்கப்பட்டனர். இவ்விடங்களில் கொல்லப்பட்ட மக்கள், விடுதலைப்புலி போராளிகள் அல்ல என்பதனை, சகல ஆதாரங்களினூடாகவும் அறிய முடிகின்றது. இதுபற்றி பல சாட்சியங்களும் பதிவு செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன. அவ்வாறு எனின், பொதுமக்களை சிங்கள அரசு கொன்று குவித்தமை ஒரு இன அழிப்பு நடவடிக்கை ஆகும். மேற்காட்டப்பட்ட அட்டவணைகள், மேற்படி தமிழ் இன அழிப்பு பற்றி தெளிவான விபரங்களைக் காட்டி நின்ற போதும், மேலும் சில முக்கியமான சம்பவங்களை உதாரணங்களாகத் தருவதன்

மூலம், தமிழ் மக்கள் எந்த அளவுக்கு ஒரு கொடூரமான அவல வாழ்க்கையைச் சந்தித்து இருக்கின்றார்கள் என்பதை வெளிக் கொண்டு வர முடியும்.

11 ஆகஸ்ட், 1990 அன்று பாண்டிருப்பு, கல்முனை, சேனைக் குடியிருப்பு ஆகிய கிராமங்களைச் சுற்றி வளைத்த இராணுவம், துப்பாக்கியால் சுட்டு, மக்களை வெளியே வரச்சொல்லி கட்டளை இட்டனர். இவர்களில் 25 இளம் ஆண்களை, காத்தான்குடி இராணுவ முகாமுக்கு கொண்டு சென்று அவர்களைச் சுட்டுக் கொன்றனர். முகாமுக்குச் சென்ற தாய்மார்களை துப்பாக்கியால் தாக்கினர். பல இளம் தாய்மார்களைக் கற்பழித்தனர்.

தாய்மார்களோடு சென்ற ஆண்களையும் தாக்கி கொலை செய்தனர். மொத்தமாக 62 பேரை இராணுவம் கொன்று குவித்தது. இச் சம்பவத்தை அடுத்து, மறுநாள் காலை நிலாவணை, கல்லாறு இராணுவ முகாமில் நிலைகொண்டு இருந்த இராணுவம் நிலாவணை கிராமத்தைச் சுற்றி வளைத்து, வயது வேறுபாடு இன்றி பொதுமக்கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து, 60 க்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்களைக் கொலை செய்தனர். இதே நாளில், செங்கலடி, கிரான் போன்ற கிராமங்களையும் சுற்றி வளைத்து பொதுமக்கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்ததில் 10 பேர் படுகாயம் அடைந்தனர். காயப்பட்ட பொதுமக்கள், ஏறாவுர் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். மருத்துவமனைக்குச் சென்ற இராணுவத்தினரும் சிங்கள, முஸ்லீம் கூலிப்படைகளும் மேற்படி 10 பேரையும் வெட்டிக் கொலை செய்தார்கள்.⁽⁴⁴⁾

29 ஆகஸ்ட், 1990 அன்று காலை, பருத்தித்துறையில் உள்ள நெல்லியடிச் சந்தையில் கூடி இருந்த மக்கள் கூட்டத்தில், விமானக் குண்டு வீசித் தாக்கினர். இதில் ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள் என பதினான்கு பேர் உயிர் இழந்தனர். 24 பேர் படுகாயம் அடைந்தனர்.⁽⁴⁵⁾

10 அக்டோபர், 1990 இல், ஏறாவுரில் இடம்பெற்ற படுகொலை பற்றி, இப்படுகொலை நிகழ்வில் இருந்து தப்பிப்பிழைத்த தங்கராசு அய்யனார் என்ற வயது முதிந்தவர் கூறியதாவது:

“கைதாகி காரைதீவு சண்முகா பாடசாலையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டு இருந்த எனது மகனைப் பார்ப்பதற்காக, மருத்துவர் சண்முகநாதனையும், அவர் மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றேன். அங்கு பலரை இராணுவத்தினர் தடுத்து வைத்து இருந்தனர். ஆண்களைப் புறம்பாகவும், பெண்களைப் புறம்பாகவும்

பிரித்து, தனித்தனி வகுப்பு அறைகளுக்குள் அடைத்தார்கள். மருத்துவர் சண்முகநாதான் உட்பட பலரை வெட்டிக் கொன்றார்கள். நான் காயப்பட்டு தரையில் விழுந்துவிட்டேன். பல பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டு, பின்னர் கொலை செய்யப்பட்டார்கள். கொல்லப்பட்டவர்களை எண்ணெய் ஊற்றி எரித்தார்கள். நான் ஒருவாறு தப்பி வெளியே வந்தேன்.”(46)

மட்டக்களப்பு நகரில் இருந்து இரண்டு கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் சத்துருக்கொண்டான் கிராமம் அமைந்து உள்ளது. 9 செப்டெம்பர், 1990 இல், அப்பிரதேசத்தில் உள்ள பல நூற்றுக்கணக்கான ஆண்களும், பெண்களும் இராணுவத்தால் கைது செய்யப்பட்டு இராணுவ முகாமுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள். 85 பெண்களை, நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட இராணுவத்தினர், பாலியல் வன்முறைக்கு உட்படுத்தினர். அவர்களின் மார்பகங்கள், கை, கால்கள் போன்றவற்றை வெட்டி, மிக மோசமான முறையில் சித்திரவதை செய்து கொலை செய்தனர். 5 குழந்தைகள் உட்பட, 68 சிறுவர்களையும் கொலை செய்தனர். 17 ஆண்களின் அங்கங்களை வெட்டிச் சித்திரவதை செய்து, படுகொலை செய்தார்கள். மொத்தமாக இச்சம்பவத்தில் 205 பேர் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள்.⁽⁴⁷⁾

1990 ஆம் ஆண்டில் போர் உக்கிரம் அடைந்த நிலையில், 05 செப்டெம்பர், 1990 அன்று சத்துருக்கொண்டான் இராணுவ முகாமில் இருந்து பெருந்தொகையான இராணுவத்தின் வாகனங்களில் வந்தாறுமூலைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குள் புகுந்தனர். அங்கிருந்த இளைஞர்களில் 158 பேரை கைது செய்து, கைகள், கால்களைக் கட்டி, இராணுவ வாகனங்களில் ஏற்றி எல்லையோரக் கிராமங்களுக்கு கொண்டு சென்று, துப்பாக்கிகளால் சுட்டும், கூரிய ஆயுதங்களால் தாக்கியும் கொலை செய்தார்கள். அத்தோடு அதே பல்கலைக்கழகத்தில் அகதிகளாக, தமது சொந்த வீடுகள், சொத்துகளை இழந்து, போதிய உணவு இன்றி அல்லல்பட்டுக் கொண்டு இருந்த பொதுமக்கள் 250 பேர், இராணுவத்தால் கைது செய்யப்பட்டு, கொண்டு செல்லப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டார்கள். பலரின் விபரங்கள் கிடைக்கப்பெறவில்லை.⁽⁴⁸⁾

25,23 ஆகஸ்ட், 1990 இல், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் உள்ள வேலனை மற்றும் மண்டைதீவுப் பிரதேசத்தில் உள்ள மக்களை, ஆலயத்தில் தங்குமாறு ஊர்காவர்துறை இராணுவ முகாமில் இருந்து வந்த இராணுவத்தினர், துண்டுப்பிரசுரங்கள் மூலம் கட்டளை இட்டனர். இதன்படி மண்கும்பான் அந்தோனியார் தேவாலயத்திலும், அல்லப்பிட்டி மக்கள்

பிலிப்நேரியார் ஆலயத்திலும் அகதிகளாகத் தஞ்சம் புகுந்தனர். இவர்களில் பதினைந்து வயதிற்கும், நாற்பது வயதிற்கும் இடைப்பட்ட வயதுடைய ஆண்களை, இராணுவத்தினர் கைது செய்தனர். மேலும் 28 ஆகஸ்ட், 1990 இல் மண்கும்பான் பாடசாலையில் இருந்து 18 மாணவர்களை இதே இராணுவத்தினரும், ஒட்டுக்குழுக்களும் கைது செய்து கொண்டு சென்றனர். மூன்று கிராமங்களிலும் சேர்த்து 88 பேர் கைது செய்யப்பட்டனர். ஆனால் இவர்கள் எவரும் இன்று வரை விடுதலை செய்யப்படவில்லை. இவர்கள் அனைவரும் பல சித்திரவதைகளின் பின்னர் கொலை செய்யப்பட்டதாகவும், அவர்களின் உடல்கள் மண்டைத்தீவில் உள்ள வீடுகளின் கிணறுகளில் போடப்பட்டதாகவும், பின்னர் பல எலும்புக்கூடுகள் மேற்படி கிணறுகளில் இருந்து எடுக்கப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது.⁽⁴⁹⁾

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் உள்ள ஒட்டிசுட்டான் தான்தோன்றி ஈஸ்வரன் இந்து ஆலயத்தின் மீது, 27 நவம்பர், 1990 அன்று விமானப் படையினர் குண்டு வீசித்தாக்கியதால் 12 பேர் உடல் சிதறி உயிர் இழந்தார்கள். பலர் காயம் அடைந்தார்கள். மேலும், 1991 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், 1500 க்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள், மணலாறு, கொக்கிளாய், கொக்குத்தொடுவாய், கருநாட்டுக் கேணி, தென்னைமரவடி போன்ற கிராமங்களில் இருந்து, இராணுவக் கெடுபிடிகளாலும், சிங்களக் குடியேற்றம் காரணமாகவும், புதுக்குடியிருப்புக்கு அருகில் உள்ள சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலையில் அகதிகளாக வந்து தஞ்சம் அடைந்து இருந்தனர். 30 ஜனவரி, 1991 இல் இரண்டு பொம்பர் விமானங்கள் இப்பகுதி மீது குண்டு மழை பொழிந்தன. இதில் 20 பேர்கள் உடல் சிதறி மரணம் அடைந்தனர். 50 க்கும் மேற்பட்டோர் காயம் அடைந்தனர்.⁽⁵⁰⁾

கரப்பொளை, முத்துக்கல் கிராமங்கள், பொலநறுவை மாவட்டத்தில் அமைந்து உள்ளன. 29 ஏப்ரல், 1992 இல் மக்கள் தமது வீடுகளில் உறங்கிக் கொண்டு இருந்தபோது, நள்ளிரவு நேரத்தில், இராணுவத்தினரும், முஸ்லீம் கூலிப்படைகளும் வீட்டுக்குள் புகுந்து, அவர்களை வெட்டிப்படுகொலை செய்தனர். ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள், குழந்தைகள், முதியோர்கள் என மொத்தம் 97 பேர் கொல்லப்பட்டனர்.⁽⁵¹⁾

முல்லைத்தீவில் இந்து மக்கள் மத்தியில் புகழ் பெற்ற வற்றாப்பளை கண்ணகி அம்மன் கோவில், நந்திக் கடல் ஓரத்தில் அமைந்து உள்ளது. ஆண்டுதோறும் வைகாசி மாதத்தில் பொங்கல் நிகழ்வு நடைபெறுவது வழக்கம். பல இலட்சம் மக்கள் இலங்கையின் பல பக்கங்களில் இருந்தும்

இவ் விழாவுக்கு வருவது வழக்கம். 18 மே, 1992 அன்று நடைபெற இருந்த விழாவுக்கு ஐயாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட பக்தர்கள் வந்து கூடி இருந்தனர். பூசை நடைபெற்றுக் கொண்டு இருந்த வேளை, முல்லைத்தீவு முகாமில் இருந்து இராணுவம் எறிகணைத்தாக்குதலை நடத்தியது. ஆலயத்தின் மீதும் எறிகணைத் தாக்குதல் இடம் பெற்றது. இதில் அகப்பட்டு, 10 பேர் உடல் சிதறி அவ்விடத்திலேயே மரணம் அடைந்தார்கள். 60 பேர் வரை காயம் அடைந்தார்கள்.⁽⁵²⁾

யாழ்ப்பாணத்தில், வலிகாமம் வடக்குப் பகுதியில், தெல்லிப்பளையில் துர்க்கை அம்மன் ஆலயம் அமைந்து உள்ளது. பலாலி இராணுவத்தின் விரிவாக்கத்திற்காக, முகாமை அடுத்து உள்ள பல கிராமங்கள் மேல் எறிகணைத்தாக்குதலை இராணுவத்தினர் மேற்கொண்டனர். இதனால் இப்பிரதேசத்தில் உள்ள மக்கள் பாதுகாப்புக்கருதி ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட குடும்பங்கள் இடம் பெயர்ந்தார்கள். இவர்களில் பல குடும்பங்கள் மேற்படி கோவிலில் தஞ்சம் அடைந்து இருந்தனர். 30 மே, 1992 இல் விமானப்படையின் இரண்டு அவ்ரோ விமானங்கள் அந்த ஆலயம் மீது குண்டுகளை வீசியது. 5 பேர் உயிர் இழந்தனர். பலர் காயமடைந்தனர். கோவில் பலத்த சேதத்திற்கு உள்ளானது. இந்த ஆலயம் மீண்டும் 1993 ஆம் ஆண்டு குண்டு வீச்சுக்கு இலக்காகி சேதம் அடைந்தது.⁽⁵³⁾

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் எல்லைக் கிராமங்களாக மைலந்தனை, புனானை என்பன அமைந்து உள்ளன. இக்கிராமங்கள் இராணுவத்தின் அடாவடித்தனங்களுக்கு அடிக்கடி இலக்காவது வழமையான நிகழ்வாக இருந்தது. 9 ஆகஸ்ட், 1992 இல் இக் கிராமங்கள் இலங்கை இராணுவத்தினால் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு பொதுமக்கள் மிகக் கொடூரமாக, கத்தி, வாள், பொல்லு போன்றவற்றால் தாக்கப்பட்டு, துப்பாக்கிகளாலும் சுடப்பட்டு மொத்தம் 50 பேர் கொல்லப்பட்டார்கள். பலர் காயம் அடைந்தார்கள்.⁵⁴

ஏ 9 தரை வழி நெடுஞ்சாலை 1990 இல் மூடப்பட்டது. சங்குப்பிட்டி பாதை போக்குவரத்துக்கு மிகவும் கடினமானதாக இருந்தது. யாழ் குடாநாட்டு மக்கள் மீது பொருளாதாரத்தடையை அரசு விதித்ததால், சிரமங்களைப் பார்க்காது மக்கள் மேற்படி பாதையூடாகப் பயணித்து, தமக்குத் தேவையான பொருட்களை வவுனியாவிற்கு வந்து வேண்டிச் சென்றனர். 1991 ஆம் ஆண்டு இப்பாதையும் மூடப்பட்டது. இந்நிலைமையில், 20 மைல் இடைவெளி உள்ள கிளாலிக்கடலால், 4 மணித்தியாலங்கள் மிகவும் ஆபத்தான பயணத்தை மேற்கொண்டு யாழ் குடாநாட்டு மக்கள் தம்

பயணங்களை மேற்கொண்டு, வன்னியூடாக வவுனியா அல்லது கொழும்பு போன்ற இடங்களுக்கு தமது அத்தியாவசிய பொருட்களின் தேவையின் பொருட்டு ஆபத்தான பயணங்களை மேற்கொண்டனர். 1992 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இக்கடல் பயணத்தைத் தடுப்பதற்காக, சிங்கள இராணுவம் ஆனையிறவுத் தளத்தில் இருந்தும், மற்றும் பூநகரித்தளத்தில் இருந்தும் இராணுவத் தாக்குதல்களை மேற்கொண்டனர். வான்படையினர் வான் தாக்குதல்களை மேற்கொண்ட 2 ஜனவரி, 1993 அன்று, மக்கள் பயணித்த நான்கு படகுகளுள் ஒன்று இயந்திரக் கோளாறு காரணமாக நடுக்கடலில் நிறுத்தப்பட்டது. கடற்படையினர் இவர்கள் அனைவரையும் தாக்கினர். 53 பேர் கொல்லப்பட்டனர். 50 பேர் படுகாயம் அடைந்தனர். இதில் பலர் அரசு உத்தியோகஸ்தர்கள் மற்றும் மாணவர்கள். ⁽⁵⁵⁾

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில், கடற்கரை ஓரமாக மாத்தளன் கிராமம் அமைந்து உள்ளது. இது ஒரு மீனவக் கிராமம் ஆகும். மீன்பிடியை அரசாங்கம் தடைசெய்ததால், இம் மீனவக் குடும்பங்கள் வறுமையில் வாடின. 18 செப்டம்பர், 1993 அன்று மாலை மாத்தளன் சந்தியில் உள்ள பொது மண்டபத்தில், விழா ஒன்றுக்காக அவ்வூர் மக்கள் பலர் கூடி இருந்தனர். விமானப்படையின் புக்காரா குண்டு வீச்சு விமானம் 10 க்கும் அதிகமான நொக்கற் குண்டுகளை மேற்படி மண்டபத்தை நோக்கி வீசின. மக்கள் சிதறி ஓடினர். மண்டபம் புகை மண்டலமாக மாறியது. இதில் 20 பொதுமக்கள் உடல் சிதறி இறந்தார்கள். 40 க்கும் மேலானோர் படுகாயம் அடைந்தார்கள். ⁽⁵⁶⁾

சாவகச்சேரியில் உள்ள சங்கத்தானை கிராமத்தில், மக்கள் குடியிருப்புகள் மீது புக்காரா விமானங்கள் குண்டு வீசித் தாக்கியதில்; 28 பேர் கொல்லப்பட்டார்கள். பலர் காயம் அடைந்தார்கள். ⁽⁵⁷⁾

யாழ்ப்பாணத்தில் நகர்புறத்தில் உள்ள குருநகர் கடற்கரையோரமாக அமைந்து உள்ளது. இங்கு 1881 ஆம் ஆண்டு கட்டப்பட்ட புனித யாகப்பர் தேவாலயம் உள்ளது. 13 நவம்பர், 1993 அன்று சனி, காலை 7:20 மணிக்கு அவ்வூர் கிறிஸ்தவ மக்கள் வழிபாட்டுக்காக ஆலயத்தில் கூடி இருந்தனர். இவ்வேளையில், விமானப்படை ஆலயத்தின் மேல் குண்டு வீசியது. இதில் வழிபாடு செய்து கொண்டு இருந்தவர்கள் 13 பேர் உயிர் இழந்தனர். 25 பேர் காயம் அடைந்தனர். ஆலயமும் பலத்த சேதத்திற்கு உள்ளானது. ⁽⁵⁸⁾

யாழ்ப்பாணத்தில், சண்டிலிப்பாய் பிரதேசத்தில் நவாலி கிராமம் உள்ளது. அங்கு மிகப்பழமை வாய்ந்த சென்.பீற்றர்ஸ் தேவாலயம் உண்டு. 9 யூலை, 1995 அன்று இராணுவத்தினர் இராணுவ நடவடிக்கை மேற்கொள்ள

இருப்பதால் மக்களை பாதுகாப்பான இடங்களில் தங்கும்படி பணித்தனர். ஏறத்தாழ 2500 பொதுமக்கள் இத் தேவாலயத்திலும், அதனை அண்டிய பகுதிகளிலும் தஞ்சம் அடைந்தனர். 7 யூலை, 1995 அன்று விமானப் படையினர் பரவலாக வான்தாக்குதலை மேற்படி இடங்களில் நடத்தினர். இதனால் தேவாலயத்தில் தங்கி இருந்த குழந்தைகள், சிறார்கள், பெண்கள், தாய்மார்கள், முதியோர்கள் உட்பட 150 க்கும் மேற்பட்டவர்கள் உடல்கள் சிதறுண்டு சம்பவ இடத்திலேயே பலியானார்கள் 250 க்கும் மேற்பட்டவர்கள் படுகாயம் அடைந்தார்கள்.⁽⁵⁹⁾

யாழ் மாவட்டத்தில் வடமராச்சியில் நாகர்கோவில் கிராமத்தில் நாகேஸ்வரா வித்தியாலயம் அமைந்து உள்ளது. 1998 இல் அறுநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட குடும்பங்கள் நாகர்கோவில் பகுதியில் அகதிகளாக தஞ்சம் அடைந்து இருந்தனர். பாடசாலையில் 700 க்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் கல்வி பயின்றனர். மேலும் இங்கு பல அகதிகள் வந்து சேர்ந்ததால், 1993 இல் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை 830 ஆகக் காணப்பட்டது. 21 செப்டெம்பர், 1995 இல் விமானக் குண்டுத் தாக்குதலில் இப் பாடசாலையில் 3 மாணவர்கள் பலி ஆகினர். மறுநாள் 8 க்கும் மேற்பட்ட குண்டுகள் வான்படையினால் இப்பாடசாலைப் பகுதிகளில் வீசப்பட்டது. இதில் 7 மாணவர்கள் உயிர் துறந்தனர். 13 மாணவர்கள் படுகாயமுற்றனர். மேலும் இக் கிராமத்தில் 20 க்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்களும் உயிர் இழந்தனர். இத்தாக்குதலில் 20 மாணவர்கள் உட்பட 40 பேர் உயிர் இழந்தனர். 85 பொதுமக்களும், 15 மாணவர்களுமாக 100 பேர் படுகாயம் அடைந்தனர். பலர் உடல் உறுப்புகளை இழந்தனர்.⁽⁶⁰⁾

யாழ்ப்பாணத்தில் அரியாலை பகுதியில் செம்மணி கிராமம் அமைந்து உள்ளது. 1996 ஆம் ஆண்டில் சந்திரிகா குமாரதுங்கே சமாதானத்திற்கான போரை, விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராகத் தொடங்கினார். 1996 ஆம் ஆண்டு யாழ் குடாநாட்டை இராணுவத்தினர் தமது கட்டுப்பாட்டுக்கு உள்ளே கொண்டு வந்தனர். இராணுவத்திற்குப் பொறுப்பாக மேஜர் ஜெனரல் ஜானக பெரேரா இருந்தபோது யாழ்குடாநாட்டில் கைதாவோர், காணாமல் போவோர் தொகை நாள் தோறும் அதிகரித்தது. பெண்கள் மீதான கற்பழிப்புகளும், பாலியல் வல்லுறவுகளும் அதிகரித்தன. 1996 இன் நடுப்பகுதியில் இருந்து, ஆறு மாதகாலத்திற்குள் காணாமல் போன இளைஞர்கள், இளம்பெண்களின் தொகை 750 க்கு மேல் காணப்பட்டது. காணாமல் போனோரின் பெற்றோர்கள், உறவினர்கள் சேர்ந்து 'கைதானோர், காணாமற் போனோர் பாதுகாவலர் சங்கம்' என்ற அமைப்பை உருவாக்கி இன்றுவரை போராட்டம் நடத்தி வருகின்றனர்.

7 செப்ரம்பர், 1996 ஆம் திகதி சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி மாணவி கிருசாந்தி, இராணுவத்தால் கைது செய்யப்பட்டு, கற்பழிக்கப்பட்டு, கழுத்தை நெரித்துக் கொல்லப்பட்டு, செம்மணியில் புதைக்கப்பட்டாள். கிருசாந்தியின் தாயாரும், சகோதரரும் இராணுவத்திடம் கிருசாந்தி பற்றிக் கேட்டபோது, அவர்கள் இருவரையும் கொன்று புதைத்தனர். இதையொட்டி கிருசாந்தியின் உறவினர்கள் நீதிமன்றத்தில் புகார் செய்தனர். இவ்வழக்கில் ஐந்து இராணுவத்தினர் அடையாளம் காணப்பட்டு, அவர்களுக்கு நீதிமன்றம் தண்டனை வழங்கியது. அவர்களுள், லான்ஸ் கோப்ரல் சொமரட்ணா ராஜபக்சே என்பவர், விசாரணையின் போது பின்வருமாறு வாக்கு மூலம் தந்தார்:

“யாழ் குடாநாட்டில் பரவலாகக் கைது செய்து காணமற் போனவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் சித்திரவதை செய்யப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டனர். இவர்களின் சடலங்கள் மேலதிகாரிகளின் உத்தரவின் பேரில் இரவில் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு செம்மணியில் புதைக்கப்படுவதுண்டு. முன்னூறு, நாநூறு பேரை புதைத்த புதை குழிகளை என்னால் காண்பிக்க முடியும்.”⁶¹

1999 ஆம் ஆண்டில், நிபுணர் குழு ஒன்று மேற்படி புதைகுழிகளைத் தோண்டும்போது 19 எலும்புக் கூடுகளும், இரண்டாம் முறை தோண்டும் போது ஆறு எலும்புக் கூடுகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அனேகமானோர் 16 வயதுக்கும் 35 வயதுக்கும் இடைப்பட்டதாகக் காணப்பட்டனர். இவ் விடயம் அரசுக்கு எதிராக பெரும் பிரச்சினையைக் கிளப்பியதால், மேற்கொண்டு தோண்டும் முயற்சிகளை நிறுத்தி விட்டனர்.

2001 ஏப்ரல் மாதத்தில் பாதுகாப்புப் படைகள் கற்பழிப்பதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும்படியும், குற்றம் இழைத்தவர்களை நீதிக்கு முன் நிறுத்துமாறும், சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை, ஸ்ரீ லங்கா அதிபரை வலியுறுத்திக் கடிதம் எழுதியது. மன்னார், மட்டக்களப்பு, நீர்கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில், பாதுகாப்புப் படைகள் கற்பழிப்பு நிகழ்த்தியதாக, அண்மையில் செய்திகள் வந்ததை அடுத்து, அவ்வமைப்பு, சிறைப்பிடிக்கப்பட்டவர்களின் நலன் கருதி, 1997 ஜனவரியில் வெளியிடப்பட்ட, அதிபர் வெளியிட்ட நெறிமுறைகள் புறக்கணிக்கப்படுவதாக, அதிபர் சந்திரிகா குமாரதுங்கேவுக்கு நினைவூட்டியது.⁽⁶²⁾

ஐ.நா. மனித உரிமைக் குழுவின் மற்றைய ஒரு அறிக்கையில் குறிப்பிட்டு இருப்பது, சராசரியாக ஸ்ரீ லங்காவின் பாதுகாப்புப் படையினரால் இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒரு பெண்மணி கற்பழிக்கப்படுகிறாள்; இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு பெண் ஸ்ரீ லங்கா படையினரால் கூட்டுக் கற்பழிப்புக்கு ஆளாக்கப்பட்டுக் கொல்லப்படுகிறாள். ⁽⁶³⁾

தமிழ் இளைஞர்களும், இளம்பெண்களும் கைது செய்யப்படுவதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. இலங்கை இராணுவம், அவசரகால, பயங்கரவாத சட்டங்களைப் பாவித்து. தாம் விரும்பியவாறு தமிழர்களைக் கைது செய்து சிறையிலும், இராணுவ முகாங்களிலும் வைத்து இருப்பது, ஒரு தொடர்ச்சியான இன அழிப்பு முயற்சியாக இருந்து வருகிறது. ஏற்கனவே பிறிதோர் இடத்தில் குறிப்பிடப்பட்டது போன்று, பரவலாக தமிழ் இளைஞர்களும், இளம்பெண்களும் கைது செய்யப்பட்டு, சிங்கள இராணுவ முகாம்களில் வைத்து, பெற்றோரிடம் அதிக பணம் வேண்டியபின், அவர்களை விடுவித்தனர். இதனால் இராணுவத்தினர் பெருந்தொகைப் பணத்தைச் சம்பாதித்தனர். மேலும் சிறைப்படுத்தப்படு பவர்களை கொலை செய்து விட்டு, அவர்களது உடல் உறுப்புகளை வெளிநாட்டவர்களுக்கு விற்று பணம் சம்பாதிப்பது. இதுபற்றி 'தினமுக' வார ஏட்டில் ஒரு அதிர்ச்சி தரும் தகவல் வெளியிடப்பட்டு இருந்தது. அதாவது:

“மனித உறுப்புகளைச் சூறையாடி ஜப்பானுக்கு அனுப்புகின்றார்கள். உலகிலேயே மனித உறுப்புக்களை சூறையாடும் ஊழல் நிறைந்த நாடாக இலங்கை மாறி வருகிறது.” ⁽⁶⁴⁾

மேற்படி நிலைமை பற்றி ஆய்வு செய்த தலைசிறந்த புலனாய்வு நிருபரும், ஜப்பானியருமான அக்கியோ நகஜீபா என்பவர் இலங்கை வந்து, இந் நிலைமைகள் பற்றி ஆய்வு செய்தார் அவரின் கூற்றுப்படி:

“ஸ்ரீ லங்காவில் மனித உறுப்புக்கள் கறுப்புச் சந்தையில் விற்கப்படுகின்றன. பிறநாடுகளுக்கும் கடத்தப்படுகிறது”

மேற்படி செய்தி, யப்பானிய பத்திரிகையான 'யோமியுரி சிம்புன்', அமெரிக்கப் பத்திரிகையான 'சன்ஸ்பிராஸ்சிஸ்கோ எக்ஸாமினர்' ஆகிய ஏடுகளில் வந்தன. ⁽⁶⁵⁾

இவை சிங்கள அரசின் தமிழ் இன அழிப்புக்கு எதிரான செயல் திட்டங்களுள்

ஒன்று என உறுதியாகக் கூற முடியும். உதாரணமாக வடக்கிலும், கிழக்கிலும், கொழும்பிலும் விடுதலைப்புலிகள் என்ற சந்தேகத்தின் பேரில் சிங்கள இராணுவத்தால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு, பின்னர் அவர்கள் காணாமல் போனது பற்றி ஒரு நீண்ட வரலாறு உண்டு. உதாரணமாக, மார்கழி மாதம் 1990 இன் இறுதிப் பகுதியில் கொழும்பில் 300 இளைஞர்கள் ஒரே நாளில் சிங்கள இராணுவத்தால் கைது செய்யப்பட்டனர். அவர்கள் பற்றிய நிலைமை இதுவரையும் அவர்கள் பெற்றோருக்குக் கிடைக்கவில்லை.⁽⁶⁶⁾ தமிழ் இளம் சமூகத்தினரை அழிப்பதன் மூலமும், பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் பெண்களை விதவைகளாக ஆக்குவதன் மூலமும், ஒரு இளைய தலைமுறையினரை அழிப்பதன் மூலமும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தையும், தமிழர்களையும் பூண்டோடு அழிக்கும் அரசின் இன அழிப்பு நடவடிக்கை ஆகும்.

ஆகஸ்ட், 1996 இல் இராணுவம், 'சத்ஜெய' நடவடிக்கை மூலம் கிளிநொச்சியில் படைநடவடிக்கை மேற்கொண்டு சில பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றியது. மக்கள் பயந்து இவ்விடங்களை விட்டு ஓடி வெளியேறினர். அவர்களுடைய வீடுகள், நிலங்களில் இராணுவம் நிலை கொண்டது. இராணுவ நிலைகளை அமைத்து, தாக்குதல்கள் நடாத்தியவண்ணம் இருந்தது. இதன் போது 184 பொதுமக்கள் காணாமல் போயிருக்கின்றார்கள். 72 பேர்களின் எலும்புக் கூடுகள், இப்பிரதேசங்கள் இராணுவத்தினரிடம் இருந்து விடுபட்ட பின்னர் கண்டெடுக்கப்பட்டன.⁽⁶⁷⁾

கிழக்கு மாகாணத்தில், திருகோணமலை மாவட்டத்தில் குமரபுரம் என்னும் கிராமம் உண்டு. 12 பெப்ரவரி, 1996 அன்று இராணுவக் கெடுபிடிகள் வழமை போல் இப்பிரதேசத்தில் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. இச்சம்பவத்தில், எல்லாமாக 24 பேர் வயது வேறுபாடு இன்றிச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். 22 பேர் படுகாயம் அடைந்தார்கள். ஒரு கடைக்குள் தனது தம்பியாருடன் ஒளிந்து நின்ற பதினாறு வயது பள்ளி மாணவியை, பல இராணுவத்தினர் சேர்ந்து மோசமாகக் கற்பழித்தனர். அலங்கோலமாக்கப்பட்டு, சிதைக்கப்பட்ட அச்சிறுமியை பின்னர் சுட்டுக்கொன்றனர்.

28 தை, 1997 இல் மட்டக்களப்பில் உள்ள திகில் வெட்டுவார் பகுதியில். ஒரு வீட்டை உடைத்து, உள்ளே நுழைத்த சிங்கள இராணுவக் குண்டர்கள், அங்கே உறங்கிக் கொண்டு இருந்த தாய், மகள், மற்றும் அவர்களுடன் தங்கி இருந்த பெண்ணையும் கற்பழித்தனர். இவர்கள் மூவரும் மறுநாள் வாழைச்சேனை மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.⁽⁶⁸⁾

கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் பூநகரி பிரதேசத்தில் 16 மார்ச், 1996 அன்று, நாச்சிக்குடா அன்னை வேளாங்கன்னி பகுதியில் உள்ள மீனவர்கள் மீது வான்படைத் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. இதில் பெண்கள், குழந்தைகள், மற்றும் மீன்பிடியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டு இருந்தவர்கள் என மொத்தமாக 20 பேர் உடல் சிதறி இறந்தனர். 62 பேர் படுகாயங்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார்கள். நூற்றுக்கணக்கான குடிசைகளும் எரிந்து சாம்பலாகின.

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் மல்லாவிப் பகுதியில், பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள், ஏனைய பிரதேசங்களில் இருந்து அகதிகளாக வந்து, தற்காலிகமாக வாழ்ந்து வந்தனர். 24 யூலை, 1996 இல் வான்படைத் தாக்குதலால் உடல் சிதறி 10 பேர் உயிர் இழந்தனர். 15 பேர் படுகாயமுற்றனர்.

வவுனிக்குளத்தில் உள்ள மக்கள், 1997 இல், ஜெயசுக்ரு இராணுவ நடவடிக்கைகளுக்குப் பயந்து, அப்பிரதேசத்தில் உள்ள கிறிஸ்தவ தேவாலயம் ஒன்றில் தஞ்சம் புகுந்து இருந்தனர். 15 ஆகஸ்ட், 1997 அன்று காலை விமானப்படை தேவாலயத்தின் மீது குண்டுத்தாக்குதலை நடத்தியது. இதில் 11 பேர் உடல் சிதறிப் பலியாகினர். 16 க்கு மேற்பட்டோர் படுகாயம் அடைந்தனர். மேலும், இரண்டாவது தடவையும் வான் தாக்குதல் நடத்தியபோது 8 பேர் கொல்லப்பட்டனர்.

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில், புதுக்குடியிருப்பு பிரதேசத்தில் சுதந்திரபுர கிராமம் உள்ளது. 10 யூன், 1998 இல் இராணுவமும், வான்படையினரும் இணைந்து எறிகணைத் தாக்குதல்களையும், வான் தாக்குதல்களையும் பொதுமக்கள் மேல் நடத்தினர். இப்பிரதேசம் முழுவதும் அழுகுரல்கள் கேட்டவண்ணம் இருந்ததாகவும், புகைமண்டலமாகக் காட்சி அளித்ததாகவும், இதில் இருந்து தப்பிய மக்கள் சாட்சியம் அளித்து இருக்கின்றனர்.

இச்சம்பவத்தின்போது 30 க்கும் மேற்பட்டோர் கொல்லப்பட்டும், 50 க்கு மேற்பட்டோர் காயம் அடைந்து உள்ளார்கள். பல இலட்சம் பெறுமதியான வீடுகளும், கடைகளும் அழிக்கப்பட்டன.

மேலும், 15 செப்ரெம்பர், 1999 இல் மேற்படி பிரதேசத்தில் நடைபெற்ற விமானத் தாக்குதலில் 29 பேர் கொல்லப்பட்டு, 67 பேர் காயம் அடைந்து உள்ளனர். வணிக நிலையங்கள், பயன்தரு மரங்கள், கால்நடைகள் போன்ற பல இலட்சம் பெறுமதியான சொத்துக்களும் அழிக்கப்பட்டன.

மன்னார் மாவட்டத்தில் உள்ள மடு கிறிஸ்தவ தேவாலாயம் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கதாகும். 1990 களில் இருந்து, வவுனியா, மன்னார், கிளிநொச்சி, யாழ்ப்பாணம் போன்ற பகுதிகளில் உள்ள மக்கள், இராணுவ அச்சுறுத்தல்களால் இடம் பெயர்ந்து, மேற்படி தேவாலயத்தில் தஞ்சம் புகுந்து இருந்தனர். 20 நவம்பர், 1999 ஆம் ஆண்டு இராணுவத்தின் எறிகணைகள் தேவாலயத்தின் மீது விழுந்து வெடித்தது. அப்போது அங்கிருந்த குழந்தைகள், இளைஞர்கள், யுவதிகள், முதியவர்கள். பெண்கள் என 35 பேர் உயிர் இழந்தார்கள். 74 பேருக்கு மேற்பட்டோர் காயம் அடைந்தார்கள்.

விடுதலைப்புலி உறுப்பினர்கள் என்ற சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்டவர்கள் மற்றும் சரண் அடைந்த விடுதலைப் புலிகளுக்காக, மறுவாழ்வு நிலையம் ஒன்று பிந்துனு வெல என்ற இடத்தில் வெளிநாட்டு உதவியுடன் அரசினால் நடத்தப்பட்டு வந்தது. 25 அக்டோபர், 2000 அன்று, பாதுகாப்பு அதிகாரிகள் காவலில் இருக்க, சிங்களக் காதையர் குழு இந் நிலையத்திற்குள் புகுந்து அங்கே இருந்தவர்களை வெட்டிப் படுகொலை செய்தது. இதில் 28 பேர் கொல்லப்பட்டு, 14 பேர் படுகாயம் அடைந்தனர் ஸ்ரீ லங்கா மனித உரிமை ஆணைக்குழுவினாலும், ஜனாதிபதி ஆணைக்குழுவினாலும் இரண்டு விசாரணைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நடத்தப்பட்டபோதும் எவருக்கும் தண்டனை வழங்கப்படவில்லை.

2005 க்குள் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் முறிவு அடைந்தபின்னர், இவ்வாறான தமிழ் இனப்படுகொலை சம்பவங்கள் தொடர்ந்தும் வடக்கு, கிழக்கு தமிழர் பகுதிகளில் நடந்த வண்ணமே உள்ளது. படுகொலைகள், சித்திரவதைகள், காயப்படுத்தல்கள், காணாமல் போதல்கள், கற்பழிப்புகள், சொத்து அழிப்புகள், இடப்பெயர்வுகள் என்று தமிழ் மக்கள் பட்ட துன்பங்களுக்கும், துயரங்களுக்கும் அளவே இல்லை.

உண்மையில் மேற்காட்டப்பட்ட அட்டவணையையும் அதனைத் தொடர்ந்து கூறப்பட்ட உதாரணங்களையும் மிகவும் அவதானமாக உற்று நோக்கும்போது, சிங்கள அரசின் முப்படைகளும் தமிழர்களைத் துரத்தித் துரத்திக் கொண்டு ஒழித்தனர் என்பதைக் காட்டுகின்றன. ளசிங்களவர்களும், சிங்களக் கூலிப்படைகளும், தமிழ் பேசுகின்ற முஸ்லீம் கூலிப்படைகளும் தமிழர்களை ஆடு மாடு வெட்டுவது போல் வெட்டிக் கொலை செய்து உள்ளார்கள். மேலும் இவர்கள் தமிழ் பெண்களை மிருகத்தனமாக, காட்டுமிராண்டித்தனமாக தமது காம இச்சைகளுக்குப்

பலியாக்கி இருக்கின்றார்கள். இலங்கை இனவாத அரசு திட்டமிட்டு தமிழ் இளம் தலைமுறைச் சமுதாயத்தையே அழித்து இருக்கின்றது.

எதிர்காலத்தில், தமிழர்களின் மத்தியில் இனப்பெருக்கம் ஏற்பட்டு, புதிய ஒரு தமிழ் தலைமுறை உருவாகாதவாறு நீண்ட காலத்திட்டத்தின் அடிப்படையில் சுமார் 90 ஆயிரத்துக்கும் மேலான தமிழ்ப் பெண்களை விதவைகளாக ஆக்கி இருக்கின்றார்கள். இவற்றில், விடுதலைப் போராட்டத்தில் இணைந்து மரணித்த தமிழ் போராளிகளின் விதவைப் பெண்களும் அடங்குவர். ஆழிப்பேரலையால் அடித்துச் செல்லப்பட்ட ஆண்களின் மனைவியரும் அடங்குவர். மேற்படி 90 ஆயிரம் விதவைகளில் 40 ஆயிரம் விதவைகள் வடக்கிலும், 50க்கு மேற்பட்ட விதவைகள் கிழக்கிலும் இருப்பதாக புள்ளிவிபரங்கள் காட்டுகின்றன.⁽⁶⁹⁾ இவர்களுள் 12 ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள் மிகவும் வயது குறைந்த இளம் விதவைகள் ஆவர். 40 ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள், 23 வயதுக்கும், 35 வயதிற்கும் உற்பட்டவர்கள்.⁽⁷⁰⁾ மேற்படி புள்ளிவிபரங்களினூடாக எவ்வாறு தமிழ் சமுதாயம் சிங்கள பேரினவாத அரசினால் கரு அறுக்கப்பட்டு இருக்கின்றது என்பதையும், அவர்களின் திட்டமிட்ட தமிழ் இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளும் கச்சிதமாக நிறைவேற்றப்பட்டு இருக்கின்றன என்பதனையும் தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டி நிற்கின்றது.

உண்மையில் சிங்கள பெளத்த அரசு விடுதலைப் போராளிகளோடு போராடிக் கொண்டு இருக்கும்போது, அவர்களுடன் அல்லவா தமது போரைத் தொடுத்து சண்டை பிடித்து இருக்க வேண்டும்? பதிலாக ஒட்டு மொத்தத் தமிழ் மக்கள், குழந்தைகள், சிறியவர்கள், பெண்கள், தாய்மார்கள், ஆண்கள், வயோதிபர்கள் இளைஞர்கள், இளம்பெண்கள், பள்ளிகள், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், அரசு உத்தியோகத்தவர்கள், கோவில் குருக்கள், கிறிஸ்தவ பாதிரிமார்கள், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், பொதுநலசேவை அங்கத்தவர்கள், மனித உரிமை நிறுவனங்களைச் சேர்ந்தவர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், ஒலிபரப்பாளர்கள், மீனவர்கள், கமக்காரர்கள், வியாபாரிகள் என்று எவரையுமே விட்டு வைக்கவில்லை. இலங்கையின் நீதித்துறை செயல் இழந்து செத்து மடிந்து காணப்பட்டது.

தமிழ் மக்களின் துன்பங்களை வெளிக்கொண்டுவர முனைந்த பல நூறு ஊடகவியலாளர்களை சிங்கள அரசு கொன்று குவித்தும், நாடு கடத்தியும் உள்ளது. உலகத்தின் பார்வையில் இருந்து ஈழத்தமிழர்களை மறைத்து வைத்து, தனது சொந்த இராணுவத்தை பயன்படுத்தி, சிங்களக் கூலிப்படைகளையும் பயன்படுத்தி ஒட்டு மொத்த தமிழர்களையும் அழித்து

ஒழிக்கும் இன அழிப்பு நடவடிக்கையையே சிங்கள அரசு நடத்தி உள்ளது என்பதைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடிகிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, சிங்கள இனவெறி அரசின் தமிழருக்கு எதிரான இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளால், எவ்வளவு கொடூரத்தையும், வேதனையையும், விரக்தியையும், வெறுப்பையும், ஈழத்தமிழர்கள் அனுபவித்து இருப்பார்கள்? உண்மையான மனித உணர்வுள்ள ஒருவர் இதுபற்றி ஆழமாகவும், யதார்த்தமாகவும் சிந்திப்பாரேயானால், இதனைத் தாங்கிக்கொள்ளவே முடியாது. இப்பாரிய கொடுமைகளைப் புரிந்த சிங்கள பௌத்த பேரினவாத அரசு, மேற்படி கொடூரங்களுக்கும், இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளுக்கும், விலை கொடுக்கவேண்டிய காலம் வெகுதொலைவில் இல்லை என்பதனை, ஒட்டுமொத்தத் தமிழர்களும், சர்வதேச சமூகமும் செயலில் காட்ட வேண்டிய காலம் இது. இது ஒரு வரலாற்றுக் கடமையும், காலத்தின் கட்டாயமும் ஆகும்.

கொலை, களவு, கற்பழிப்பு, சித்திரவதை, காணாமல் போதல், குடும்பப் பிரிவு, அங்கவீனம் போன்ற கொடூரமான நிகழ்வுகளால் பாதிக்கப்பட்ட வடக்கு, கிழக்கு தமிழர்கள், மேலும், பசியாலும், மருத்துவ வசதிகள் இல்லாமலும் தாங்கொணா வேதனைகளை அனுபவித்தார்கள். பசியால், பட்டினியால் மடிந்தவர்கள் எத்தனை பேர்? மருந்துகள், மருத்துவ வசதி இன்றி இறந்தவர்கள் எத்தனை பேர்?

1990 ஆம் ஆண்டு இந்திய இராணுவம் ஸ்ரீ லங்காவை விட்டு நீங்கியவுடன், சிங்கள அரசு ஏற்கனவே நடைமுறைப்படுத்திய பொருளாதாரத் தடையை வடக்கு, கிழக்கு பிரதேச மக்கள் மீது திணித்தது. முக்கியமான பொருட்களுக்கு தடைவிதிக்காவிடில், சிங்கள இராணுவத்திற்கு விடுதலைப் புலிகளால் இழப்புகள் ஏற்படும் என்ற காரணத்தையே அரசு வழமையாகக் கூறிவந்தது.

ஆனால் அனேகமாக அன்றாட பாவனைப் பொருட்களுக்கும் அத்தியாவசியப் பொருட்களுக்கும் கட்டுப்பாடுகளை அரசு விதித்தது. சர்வதேச அழுத்தம் காரணமாக சில முக்கியப் பொருட்களை எடுத்துச் செல்ல அரசு அனுமதித்தாலும், தடை முகாம்களில் இராணுவம் அப்பொருட்களைத் தடுத்து நிறுத்தியது. இதனால் மக்கள், உண்ண உணவு இன்றி, உடுக்க உடை இன்றி, படுக்கப் பாயின்றி, படிக்க விளக்கு இன்றி, போக்குவரத்து வசதிகள் எதுவும் இன்றி மிகவும் படுமோசமான வாழ்வியல் அவலங்களைச் சந்தித்த வண்ணமே இருந்தார்கள்.

தொடர்ச்சியாக எரிபொருட்களுக்குத் தடை; மின்சார வழங்கலும் நிறுத்தப்பட்டு ஒட்டுமொத்தத் தமிழ் சமுதாயமுமே இருளில் மூழ்கி, செயல்

இழந்து முடங்கிக் கிடந்தது. மருந்துப் பொருட்களுக்குத் தடை விதித்தமையாலும், மருத்துவ வசதிகள் மறுக்கப்பட்டமையாலும், மின்சாரத்தடையாலும், மருத்துவ சேவை தமிழ் மக்களுக்குத் தொடர்ச்சியாக மறுக்கப்பட்டது. துப்பாக்கியாலும், கத்தி, கோடரிகள், அம்புகள், ஈட்டிகள் போன்றவற்றாலும் மட்டும் காட்டுமிராண்டித்தனமாக சிங்கள இராணுவமும், சிங்கள கூலிப்படைகளும் தமிழர்களைக் கொன்று குவிக்கவில்லை; நாகரிகமாக, நவீன முறையில், ஆகாயத்தில் இருந்து குண்டுமாரி பொழிந்து, பூவென்றும் பிஞ்சென்றும், காயென்றும், கனியென்றும் பார்க்காமல் தமிழ்ச் சமூகத்தை அழித்தார்கள்.

ஆனால், இவ்வாறான காட்டுமிராண்டித்தனமான, இன அழிப்பும், நாகரிகமான நவீனமயப்படுத்தப்பட்ட இன அழிப்பும், இலங்கை அரசுக்கு சர்வதேச அழுத்தங்களைக் கொடுக்கத் தவறவில்லை. எனவேதான், பொருளாதாரத் தடைகளையும், மருத்துவத் தடைகளையும் அமுல்படுத்தி, தமிழர்களை அமைதியான முறையில் சிறிது சிறிதாகச் சாகடிக்க சிங்கள இனவாத அரசு செயல்பட்டது. மேலும், வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசங்களை தெற்கில் இருந்தும், உலகில் இருந்தும் நிரந்தரமாகப் பிரித்து வைத்து, தமிழர்களது அழுகுரல் உலகுக்குக் கேட்காதவாறு ஊடகங்களையும், ஊடகவியலாளர்களையும் அழித்தும், ஒழித்தும், முடக்கியும், சிங்கள அரசு செயற்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள செய்தி நிறுவனங்களை சிங்கள இராணுவம் தீயூட்டிச் சாம்பராக்கியது பற்றி ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது. 'புலிகளின் குரல்' தொலைக்காட்சி நிறுவனத்தை, சிங்கள வான்படை குண்டு வீசி அழித்தது. தராக்கி என அழைக்கப்பட்ட சிவராம் என்ற திறமை வாய்ந்த ஊடகவியலாளரை, கொழும்பில் வைத்து, கடத்திச் சென்று சிங்களக் கூலிப்படைகள் சுட்டுக் கொன்றார்கள்.⁽⁷¹⁾ மேலும், லசந்த விக்किரமதுங்க, (Lasantha wickrematunga) என்ற தலைசிறந்த சிங்கள ஊடகவியலாளரைப் பட்டப் பகலில், மக்கள் மத்தியில் காவல் படை பார்த்து நிற்க, அவரை சிங்களக் கூலிப்படை சுட்டுப் பொசுக்கியது.⁽⁷²⁾ வெளிநாடுகளில் இருந்து, தமிழர்களின் துன்பகரமான நிலைமைகளையும், அழிவுகளையும் பார்த்து, உலகத்துக்கு எடுத்துக் கூறச் சென்ற ஊடகவியலாளர்களை, இலங்கை அரசு தடுத்து நிறுத்தி உள்ளது.⁽⁷³⁾ 1992 களில் இருந்து 2002 வரை 19 ஊடகவியலாளர்கள் பல்வேறு காலகட்டங்களில் சிங்கள அரசினால், அல்லது சிங்கள ஏவல் படைகளால் கொல்லப்பட்டு உள்ளனர்.⁽⁷⁴⁾ இதன் விளைவாக பல நூற்றுக்கணக்கான

சிங்கள, தமிழ் ஊடகவியலாளர்கள் இலங்கையை விட்டு பிறநாடுகளுக்குச் சென்று அகதிகளாகத் தஞ்சம் கோரி உள்ளமை பற்றி பல செய்தி ஊடகங்களில் இருந்து அறிய முடிகிறது.⁽⁷⁵⁾

அவலமான இடப்பெயர்வுகள்

குடும்ப உறுப்பினர்களை இழந்த வலி ஒரு புறம்; பசி, பட்டினி, நோய் பிணி மறுபுறம், ஒட்டு மொத்த தமிழர்களையும் ஏதோவிதத்தில் கௌவிக் கொண்டது. யாருமே தப்ப முடியவில்லை. வலிகளைச் சுமந்து நின்ற தமிழ் மக்களை, இராணுவத் துன்புறுத்தல்களும், தேடுதல் வேட்டைகளும், அடாவடித்தனங்களும், நிரந்தரமான ஒரு அச்சத்தையும், பீதியையும், பாதுகாப்பு இன்மையும் நித்தம் நித்தம் கொடுத்தவண்ணமே இருந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக திடீர் எறிகணைத் தாக்குதல்கள். வான்தாக்குதல்கள் மக்களைச் சிதறி ஓட வைத்தது. பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் தமது சொந்த வீடு, வாசல்களைவிட்டு, பொருட்கள் சொத்துகளை விட்டு, ஆடு, மாடு, கோழிகளை விட்டு, ஊரையே விட்டு ஓடி, பிற ஊர்களில், காடுகளில், மறைவிடங்களில் சைவ, கிறிஸ்தவ கோவில்களில், பாடசாலைகளில் வைத்தியசாலைகளில் மரங்கள், பாலங்களின் கீழ், அகதி முகாம்களில் வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள் ஆளாக்கப்பட்டார்கள்.

பசி, வருத்தம் ஆகியவற்றால் வாட்டி வதைக்கப்பட்ட மக்கள், மேலும் பனி, வெயில், மழை, குளிர் போன்ற மேலதிகமான இயற்கைத் தாக்கங்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு, பலர் மரணத்தைத் தழுவிய சம்பவங்கள் நிறையவே உண்டு. நுளம்புக் கடியால், மலேரியா நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தவர்கள் எத்தனை பேர்? விஷப்பாம்பு கடித்து இறந்தவர்கள் எத்தனை பேர்? இவ்வாறான மரணங்களையெல்லாம் தமிழ் மக்கள் தாண்டித் தாண்டி, இறுதியாகப் பாதுகாப்பு எனத் தஞ்சம் கோரிய மேற்படி இடங்களிலும் அல்லவா, வான்படைத்தாக்குதல்களை நடத்தி சிங்கள அரசு தமிழ் மக்களைக் கொன்று குவித்தது?. இதனை ஒரு முழு அளவிலான இன அழிப்பு என்று கூறுவதைத் தவிர, வேறு எவ்விதமாக அழைப்பது?

1995 இல் சந்திரிகா குமாரதுங்கே தலைமையிலான அரசு யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் மீது படையெடுத்தபோது, சுமார், 5 இலட்சம் தமிழர்கள் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் வலிகாம்ப்பகுதியில் இருந்து, ஓரிரு நாட்களில் தென்மராட்சிக்குப் புலம் பெயர்ந்தனர். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டை சிங்கள இராணுவம் கைப்பற்றியதைத் தொடர்ந்து, தென்மராட்சிக்கும் படையெடுத்தனர். எனவே, தென்மராட்சியில் அகதிகளாக இருந்த தமிழர்கள், ஆபத்தான கிளாலிக் கடற்பாறை வழியாக வன்னிக்கு இடம்

பெயர்ந்தனர்.⁽⁷⁶⁾

அதே போன்று, வன்னிப்பிரதேசத்தில் இருந்து, இராணுவ அட்டூழியங்கள் காரணமாக, 70 ஆயிரம் தமிழர்கள் தமது சொந்த இடங்களை விட்டு, முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில், மல்லாவிப்பகுதிக்கு இடம் பெயர்ந்தனர். அங்குதான் இம்மக்கள், மலேரியா நோயினாலும், விசப்பாம்புகளாலும், பாதிக்கப்பட்டு, பாரிய அளவில் செத்து மடிந்தனர். இதுபற்றிய விபரங்களை எவராலும் பெற முடியாமல் போய்விட்டது. மேற்படி கொடுமையான காலகட்டங்களில், இந் நூலாசிரியர், இரு தடவை மல்லாவிப் பிரதேசத்திற்குச் சென்று, அந்த மக்கள் பட்ட அவலங்களை, துன்பங்களை நேரில் பார்த்தவர்.

மல்லாவி, கோடை காலத்தில் மிக வறட்சியான பிரதேசம், மிக ஆழமான கிணறுகளில், அடிக் கிணற்றில் இரண்டு அல்லது 3 அடி உயரத்துக்குத்தான் தண்ணீர் இருக்கும். எல்லா வீடுகளிலும் கிணறுகள் கிடையாது. பொதுக் கிணறுகளாகவே காணப்பட்டன. காலையில் எழுந்து கிணற்றடிக்குப் போனால் சுமார் 300 அல்லது 400க்கும் மேற்பட்ட மக்கள் வரிசையாக தண்ணீர் எடுப்பதற்கு நிற்பார்கள். மக்கள் குறைவாக வாழும் பகுதி என்பதால், பொதுக்கிணறுகளும் குறைவுதான். எனவே இருக்கும் ஒரு சில கிணறுகளில் மக்கள் கூட்டம் குவிந்து காணப்பட்டது.⁽⁷⁷⁾ யாழ் குடாநாட்டிலும், வன்னியிலும் உள்ள நிலைமைகள் போன்றே கிழக்குப் பிரதேசத்திலும் காணப்பட்டது. 1990 களுக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட சிங்கள இராணுவ நடவடிக்கையால் சுமார் இரண்டரை இலட்சம் தமிழர்கள், தமது சொந்த வீடுகளில் இருந்தும், ஊர்களில் இருந்தும், சிங்கள இராணுவத்தாலும், கூலிப்படைகளாலும், விரட்டி அடிக்கப்பட்டார்கள். தமது சொந்த மண்ணிலேயே அகதிகளாகத் தமிழர்கள் அனுபவித்த கொடூரங்களை எழுத்தில் வடிப்பது மிகவும் கடினம்.

கைக் குழந்தைகள், சிறார்கள், இளைஞர்கள், இளம்பெண்கள், கர்ப்பிணிப் பெண்கள், தாய்மார்கள், ஆண்கள், வயோதிபர்கள், நோயாளிகள், அங்கவீனர்கள், கண்பார்வை அற்றோர், செவிப்புலன் இழந்தோர் என்று ஒட்டுமொத்தமாக சுமார் 5 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் யாழ்ப்பாணம், வலிகாமப் பகுதியில் இருந்து, ஒரிரு நாட்களில் தென்மராட்சிப் பகுதிக்கு கால் நடையாகவும், துவிச்சக்கர வண்டிகளிலும், மாட்டு வண்டிகளிலும். உழவு இயந்திரங்களிலும், ஈருளிகளிலும் வந்து சேர்ந்தனர். காலாகாலமாக தாம் வாழ்ந்த வீட்டைவிட்டு, தம் வீட்டில் உள்ள பெறுமதி வாய்ந்த, அருமை வாய்ந்த பொருட்களைவிட்டு, தாம் அன்போடு வளர்த்த ஆடு, மாடுகள், பூனைகள், நாய்களை விட்டு, தமது தோட்டம், துரவுகளைவிட்டு, தமது வணிக நிறுவனங்களைவிட்டு, பாடசாலைகள்,

கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்களை விட்டு, தமது உத்தியோகங்களை விட்டு, கையில் சில துணிகளை எடுத்துக் கொண்டு, தம் சொந்த மண்ணில் இருந்து நீங்குவதை, எவராலும் நினைத்துப்பார்க்க முடியாது.

மேலும், தென்மராட்சியில் இருந்து, வன்னிப் பெருநிலப் பரப்புக்கு பல மைல்கள் தூரம் தொடர்ச்சியாகப் பயணம் செய்தார்கள். தென்மராட்சியில் இருந்து வன்னிக்கு தினமும் ஐயாயிரம் அகதிகள் வந்து கொண்டு இருந்தார்கள்.⁽⁷⁸⁾ துன்பங்களையும், வலியையும், கொடுமைகளையும், பசியையும், பட்டினியையும், தாகத்தையும், நோயையும் அனுபவித்துக் கொண்டு இந்தப் பயணம் தொடர்ந்தது. மேலும், எங்கே போவது?, எப்படி உயிருடன் வாழ்வது? என்ற அச்சம், மரண பயமாக அந்த ஐந்து இலட்சம் மக்களையும் வாட்டி வதைத்து இருக்கும்.

இதே போன்றுதான் வன்னி இடப் பெயர்வுகளும். கிழக்கு இலங்கையில் காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்ட இடப் பெயர்வுகளும் அமைந்தன. எவ்வாறு 1915-1918 களில் துருக்கியில் வசித்த இரண்டரை இலட்சத்திற்கும் மேலான ஆமினியர்களை, துருக்கியர்கள் கட்டாய நாடு கடத்தி, கொடூரமான படுகொலைகளைச் செய்தார்களோ, அதனை விட மோசமாக ஈழத் தமிழர்கள், தங்களது சொந்தத் தாயக நிலங்களில் இருந்து கட்டாயமாக வெளியேறும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். ஆனால் மனித உரிமைகளை மதிக்கின்ற உலகத்தின் கண்களுக்கு இக்கொடுமைகள் கண்டும் காணாமல் போய் விட்டமையை நோக்கும்போது, இதனை விடக் கொடுமையான நிகழ்வு வேறு எவையாக இருக்க முடியும்? என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

பல்வேறுபட்ட பத்திரிகைச் செய்திகளையும், அறிக்கைகளையும், அதில் உள்ள விபரங்களையும் ஆழ்ந்து நோக்கும்போது, தீவிர சிங்கள பெளத்த இனவாத அரசும், அதன் இராணுவமும், தீவிரவாத சிங்களவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து, எதுவித பாதுகாப்பும் அற்று, கேட்பாரற்றுக் கிடக்கும் தமிழ் இனத்தை அடியோடு அழித்து, இலங்கைத் தீவை ஒரு சிங்கள தேசமாக மாற்றுவதே அவர்களின் நோக்கம் என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

நேரடியாகத் தமிழ் மக்களைக் கொன்று ஒழிப்பது என்பது இலங்கை அரசின் வெளிப்படையான செயல்திட்டம் என்பது மேல் கூறப்பட்ட பல்வேறு சம்பவங்களினூடாக அட்டவணைகளில் தெளிவாகப் பார்க்க முடிகிறது. இருந்தும் மேற்படி நடவடிக்கைகளால், பல்வேறு தரப்புகளில் இருந்து இலங்கை அரசுக்கு அழுத்தங்கள் கொடுக்கப்படுவதால், அவ்வாறான செயற்பாடுகளை விரைவாக முடிப்பது என்பது இயலாத காரியமாக இருந்து வந்துள்ளது. எனவே சிங்கள அரசின் மாற்று வழித்திட்டமாக இடம் பெற்று

வருவது யாதெனில், தமிழர் பகுதிகளில் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்தி, தமிழ்த் தேசத்தை சிங்களத் தேசமாக ஆக்குவதாகும். வரலாற்று ரீதியாக சிங்கள அரசு இவ்விடயத்தில் வெற்றியும் கண்டு உள்ளது.

திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றம்

இலங்கை அரசின், திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்கள், தமிழர்களின் மரபு வழி தாயக நிலங்களில், அவர்களின் மரபு வழி உரிமைகளைச் சிதைக்கும் நோக்குடன் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருபவையாகும். தமிழர்களின் விருப்பங்களுக்கு மாறாக இத்திட்டங்களை மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வரும் சிங்கள அரசுகள் நிறைவேற்றியமையும், தமிழ் மக்கள் ஈழ விடுதலைப்போராட்டங்களை முன்னெடுத்தமைக்குரிய முக்கிய காரணங்களுள் ஒன்றாக அமைந்து உள்ளது.

தமிழர்களின் தாயக மண்ணில், சிங்கள அரசின் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்கள் தமிழர்களுக்கு தீவிர கவலையையும், அச்சத்தையும், பாதுகாப்பு அற்ற நிலைமையையும் ஏற்படுத்தின. சுதந்திரத்திற்குப்பின் தமிழர்களின் நிலைமை, இறுதியில் ஒரு தனி அரசுக்கான கோரிக்கையாக உருவெடுத்தது.⁽⁷⁹⁾ தமிழர் பிரதேசங்களில் சிங்கள மக்களை திட்டமிட்டுக் குடியேற்றும் சிங்கள அரசின் முயற்சிகள் 1930 களிலிருந்தே முடுக்கி விடப்பட்டது. கிழக்குப் பிரதேசமான திருகோணமலை, மட்டக்களப்புப் பகுதிகளே முதலில் சிங்கள அரசு தலைவர்களால் கண்கைக்கப்பட்டன. கல்லோயா நீர்பாசனத்திட்டம், கந்தளாய், மின்னேரி குளங்கள் போன்றவற்றின் புனரமைப்பு வேலைகள் என்ற பாரிய திட்டங்களின் கீழ் சிங்களக் குடியேற்றங்களுக்கு வழிவகுக்கப்பட்டன.

மேற்படி பிரதேசங்களில் பல்லாயிரக்கணக்கான சிங்களவர்களை, உதவிகள் வழங்கி, சிங்கள அரசு குடியேற்றியது. இதே சிங்கள மக்கள், அவ்விடங்களில் இருந்த பூர்வீகத்தமிழர்களை விரட்டி அடித்துவிட்டு, தம்மை அப் பிரதேசங்களுக்கு உரித்துடையவர்களாக ஆக்கினர். இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர் இவ்வாறான பிரதேசங்கள் தனிச்சிங்களத் தேர்தல் தொகுதிகளாகவும், தனி மாவட்டங்களாகவும் மாற்றம் பெற்றன. உதாரணமாக, கிழக்கு இலங்கையில் இருந்த திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களைவிட மேலதிகமாக அம்பாறைமாவட்டம் என்னும் புதிய மாவட்டம் தோற்றம் பெற்றது. இது தமிழர்களின் வரலாற்றுக் காலம் தொட்டு இருந்து வந்த தாயக பூமியும், கலாச்சார மையமும் ஆகும்

என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1930 தொடக்கம் 1953 வரையிலான காலப்பகுதியில் முழு இலங்கையிலும் மொத்தமாக 27 குடியேற்றத்திட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இவற்றில் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் உள்ள இரணைமடு குடியேற்றத் திட்டமும், மட்டக்களப்பில் உள்ள உன்னிச்சை குடியேற்றத் திட்டமுமே தமிழர்கள் கூடுதலாக குடி அமர்த்தப்பட்ட விவசாயக் குடியேற்றத் திட்டங்கள் ஆகும்.⁽⁸⁰⁾ கிழக்கு இலங்கையில் உள்ள கந்தளாய், மற்றும் கல்லோயா நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் மூலம் சிங்களவர்களுக்கு பெரும் தொகையான காணிகள் வழங்கப்பட்டு, குடி அமர்த்தப்பட்டார்கள். 1930 க்கும் 1953 க்கும் இடையில் 16,532 ஹெக்டர் காணியில் 17.4 சதவீதம் மட்டுமே தமிழர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.⁽⁸¹⁾

இலங்கையின் முதலாவது பிரதமர் டி.எஸ். சேனநாயகேதான், திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றத்திட்டங்களின் சூத்திரதாரி ஆவார். அவரால் தொடங்கப்பட்ட கல்லோயாத் திட்டத்தில் இருந்து, திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள கந்தளாய், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் உள்ள மதுரு ஓயா, முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலுள்ள வெலி ஓயா, மகாவலி நீர்பாசனத் திட்டமும், குடியேற்றமும் போன்ற பல குடியேற்றத் திட்டங்கள் யாவும், இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்தபின் தொடங்கப்பட்டவை ஆகும். இத்திட்டங்கள் யாவும், தெற்கில் உள்ள மக்களுக்கு காணிகள் வழங்கி விவசாயத்தைப் பெருக்கும் நோக்கத்துடன் தொடங்கப்பட்டதாக சிங்கள அரசு கூறிக்கொண்டது. ஆனால் தெற்கில் உள்ள மலையக தமிழ் மக்களுக்கு எதுவித காணிகளும் மேற்படித் திட்டங்களில் வழங்கப்படவில்லை.

1949 இல் கல்லோயாத்திட்டம், இங்கினியாக்கலை என்னும் இடத்தில் டி.எஸ்.சேனநாயகேவா தொடக்கிவைக்கப்பட்டது. 67.2 மில்லியன் அமெரிக்க டொலர்கள் இத்திட்டத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டது. 1,20,000 ஆயிரம் ஏக்கர் காணியை உள்ளடக்கியதாக இத்திட்டம் காணப்பட்டது. 1500 குடும்பங்களைக் கொண்ட, மொத்தம் 40 குடியேற்றத் திட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஒரு குடும்பத்திற்கு 5 ஏக்கர் நிலம் வழங்கப்பட்டது. 40 குடியேற்றங்களில் 6 குடியேற்றங்கள் மட்டுமே தமிழர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. ஏனைய 34 திட்டங்களில் 20 ஆயிரம் சிங்களவர் குடியேற்றப்பட்டனர்.

மேற்படி 6 தமிழ்க் குடியேற்றங்களில் குடியமர்த்தப்பட்ட தமிழர்கள் 1956, 1958 களில் இடம்பெற்ற இனக்கலவரங்களின்போது, கொலை

செய்யப்பட்டும், விரட்டி அடிக்கப்பட்டனர். பின்னர் மேற்படி 6 தமிழ் குடியேற்றத் திட்டங்களும், சிங்களவர்கள் கைக்கு மாறின.⁽⁸²⁾ இதே போன்று, திருகோணமலை மாவட்டத்தில் அல்லைக் குடியேற்றத்தின் கீழ் 65 சத வீதம் சிங்களவர்களுக்கும், 35 சத வீதம் தமிழர்களுக்கும் ஒதுக்கப்பட்டது. ஆனால் தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்ற தமிழருக்கு எதிரான இனக்கலவரத்தினால் மேற்படி இடங்களில் இருந்து தமிழர்கள் வலோக்காரமாக வெளியேற்றப்பட்டனர். தற்பொழுது இத் தமிழர்களின் குடியேற்றத் திட்டப் பகுதிகளில், 100 சதவீதம் சிங்களவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.⁽⁸³⁾

இதே போன்று 1972 இல் நொச்சிகம என சிங்களப் பெயரிடப்பட்டு உள்ள, நொச்சிக்குளம் என்னும் தமிழ்க் கிராமத்தில் இருந்த தமிழர்களின் 5000 ஏக்கர் காணியை, சிங்கள அரசு பலவந்தமாக அபகரித்து அதில் சிங்களவர்களைக் குடியமர்த்தியது. 1973 இல் திருகோணமலைப் பிரதேசத்தில் 10,738 சிங்களக் குடும்பங்கள், சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கே ஆட்சியில் சட்டவிரோதமாக குடியமர்த்தப்பட்டார்கள்.⁽⁸⁴⁾ மேலும், திருகோணமலையின் கரையோர கிராமங்களான குச்சவெளி, புல்மோட்டை, கும்புறுப்பிட்டி, திரியாய், தென்னமரவடி ஆகிய கிழக்கு கரையோர தமிழ்க் கிராமங்கள் தொடர்ச்சியாக சிங்கள இனவெறித் தாக்குதல்களுக்கு உட்பட்டு வந்தது.

இதன் விளைவாக, இப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் பலர் கொல்லப்பட்டார்கள். அவர்களின் வீடுகள் சிங்களவர்களால் சூறையாடப்பட்ட பின் எரிக்கப்பட்டது. முழுமையாக, அகதிகளாக இப் பிரதேசங்களை விட்டு வெளியேறினர். தற்போது இக் கிராமங்கள் சிங்களவர்களால் கைப்பற்றப்பட்டு உள்ளது.⁽⁸⁵⁾

1990 இல், கிழக்கில் உள்ள பொத்துவில் பிரதேசத்தில் அருகாமையில் உள்ள வெருகலை என்றும் கிராமத்தில் வசித்து வந்த 29 தமிழ்க் குடும்பங்கள் சிங்களவர்களால் கொல்லப்பட்டு, அவர்களது வீடுகள் எரிக்கப்பட்டன. மேலும் 314 தமிழ்க் குடும்பங்கள் சிங்களவரால் விரட்டி அடிக்கப்பட்டு, இவர்களின் 1200 ஏக்கர் காணியை சிங்களவர் இராணுவத்தின் உதவியுடன் கைப்பற்றி உள்ளார்கள்.⁽⁸⁶⁾

வவுனியா என்னும் தற்போதைய நகரத்தின் புராதன தமிழ்ப் பெயர் விளாங்குளம் என்பதாகும். இங்கு பதவியா குடியேற்றத்திட்டத்தின் கீழ் பல்லாயிரக்கணக்கில் சிங்களவர் குடியேற்றப்பட்டனர். இலங்கை சுதந்திரம்

அடைந்த காலத்தில் இருந்து வவுனியாவில் ஒரு அரசாங்க அதிபரே கடமை ஆற்றி வந்தார். ஆனால் பதவியா குடியேற்றத்திட்டம் ஏற்படுத்தப்பட்டு, அங்கு சிங்களவர் குடியேற்றப்பட்டபின் வவுனியா பிரதேசம் இரண்டு அரசாங்க அதிபர்களைக் கொண்டு காணப்பட்டது. வவுனியா வடக்கு, தமிழ் அரசாங்க பிரிவாகவும், வவுனியா தெற்கு சிங்கள அரசாங்கப் பிரிவாகவும் வந்து உள்ளது.

வவுனியா மாவட்டத்தில் நெடுங்கேணி உதவி அரசாங்க அதிபரின் கீழ் உள்ள குறிஞ்சாக் குளம், பொம்பைக் குளம், இராமர் குளம், பெரிய கல்லுக் குளம், மரை அடித்த குளம், விளாத்திக் குளம், அம்மாச்சிக் குளம், திறுக வைத்த குளம் ஆகிய எட்டுக் குளங்களும், அதனை அடுத்த ஆயிரத்து இருநூறு ஏக்கர் காட்டு நிலமும், தேசிய சேவை இளையோர் மன்றத்தினர் சிங்களப் பகுதியில் இருந்து சிங்கள இளைஞர்களைக் கொண்டு வந்து மேற்படிப் பிரதேசங்களை புனரமைப்புச் செய்து, சிறிது சிறிதாக அதில் அவர்களைக் குடியேற்றினர்.⁽⁸⁷⁾

இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததில் இருந்து திருகோணமலை மாவட்டத்திற்கு நியமிக்கப்பட்ட அரசாங்க அதிபர்களில் ஒருவர் கூட தமிழர் இல்லை. மாவட்ட உத்தியோகஸ்தர் பதவிகளும் சிங்களவர்களாகவே இருந்து வருகின்றனர். சிங்களக் குடியேற்றங்களை மிகத் தீவிரமாக நடைமுறைப்படுத்தவே, தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் சிங்கள உயர் அதிகாரிகளை இலங்கை அரசு நியமித்து வருகின்றது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை ஆகும்.

சிங்கள அரசின் திட்டமிட்ட நடவடிக்கைகள், சிங்கள இராணுவத்தின் பாதுகாப்பு, சிங்கள அரச அதிகாரிகளின் நிறைவேற்று அதிகாரங்கள் ஆகியவற்றால், தமிழ் பிரதேசங்கள், குறிப்பாக கிழக்குப் பிரதேசங்கள் துரித கதியில் சிங்கள மயமாக்கப்பட்டு வருகின்றன. பின்வரும் அட்டவணைகள் மூலம், எவ்வாறு தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசங்கள் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றத்திட்டங்களினாலும், சிங்கள ஆக்கிரமிப்பாளர்களாலும், சிங்கள இராணுவ நடவடிக்கையாலும் சிங்கள மயமாக்கப்பட்டு வருகின்றது என்பதை மிகத் தெளிவாகப் பார்க்க முடிகிறது.

11 ஏப்ரல், 2012 இல் மதுரை வழக்குரைஞர் சங்கத்தின் 'இலங்கைத் தமிழர்களின் நிலை' என்ற விடயம் பற்றி தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் சிறீதரன் பேசுகையில் பின்வருமாறு கூறினார்:

“2009 இல் விடுதலைப் புலிகளைத் தோற்கடித்ததில் இருந்தே

சிங்கள அரசு தமிழர் பகுதிகளில் சிங்களக் குடியேற்றங்களை முழுவீச்சுடன் நடைமுறைப்படுத்தி வருகின்றது. திருகோணமலைப் பகுதியில் 22 சத வீதமாக இருந்த சிங்களவர்கள், முஸ்லீம்களின் தொகை 72 சத வீதமாக உயர்ந்துள்ளது. அம்பாறையில் 21 சத வீதமாக இருந்த சிங்களவர் தொகை தற்பொழுது 90 சத வீதமாக உயர்ந்துள்ளது. (92)''

பிரிட்டிஷ் அரசின் கையில் இருந்த ஆட்சி அதிகாரம் சிங்கள பெளத்த ஆளும் வர்க்கத்திடம் கைமாற்றப்பட்டு 64 ஆண்டுகள் உருண்டு ஓடி விட்டன. இலங்கைத் தீவு முழுவதையும் சிங்கள பெளத்த நாடாக்கும்

**அம்பாறை மாவட்டமும்
சிங்களவர்களின் அதிகரிப்பும் 1911-1981 ⁽⁸⁸⁾**

அட்டவணை I

ஆண்டு	சிங்களவர்	வீதம்	தமிழர்	வீதம்	முஸ்லிம்	வீதம்
1911	4,702	7.0	24,733	37.0	36,843	55.0
1921	7,285	10.3	25,207	35.8	37,901	53.8
1953	26,450	19.5	39,985	29.0	69,376	51.0
1963	62,160	29.0	49,220	23.5	97,990	45.6
1971	82,280	30.0	60,519	22.0	126,365	47.0
1981	146,371	38.0	78,315	20.0	126,365	47.0
அதிகரிப்பு 1981	141,669	3012.0	53,582	216.0	124,638	338.0

**திருகோணமலை மாவட்டமும்
சிங்களவர்களின் அதிகரிப்பும் 1827-1981 ⁽⁸⁹⁾**

அட்டவணை II

ஆண்டு	சிங்களவர்	வீதம்	தமிழர்	வீதம்	முஸ்லிம்	வீதம்
1827	250	1.3	15,663	81.8	3,245	16.9
1881	935	4.2	14,394	64.8	5,746	25.9
1891	1,109	4.3	17,117	66.4	6,426	25.0
1901	1,203	4.2	17,069	60.0	8,258	29.0

ஆண்டு	சிங்களவர்	வீதம்	தமிழர்	வீதம்	முஸ்லிம்	வீதம்
1911	1,138	3.8	17,233	57.9	9,714	32.6
1921	1,501	4.4	18,586	54.4	12,846	37.7
1946	11,606	15.3	33,795	44.5	23,219	30.6
1953	15,296	18.2	37,517	44.7	28,616	24.1
1963	40,950	29.6	54,050	39.1	42,560	30.8
1971	54,744	29.1	71,749	38.1	59,924	31.8
1981	86,341	33.6	93,510	36.4	74,403	29.0
அதிகரிப்பு 1881-1981	85,406	9134.0	79,216	550.0	68,657	1194.0

**கீழ்க்கு மாகாணமும் மாவட்டமும்
சிங்களவர்களின் அதிகரிப்பும் 1827-1981 ⁽⁹⁰⁾**

அட்டவணை III

ஆண்டு	சிங்களவர்	வீதம்	தமிழர்	வீதம்	முஸ்லிம்	வீதம்
1827	250	1.3	34,758	75.65	11,533	23.56
1881	5,947	4.5	75,408	61.35	43,001	30.65
1891	7,512	4.75	87,701	61.55	51,206	30.75
1901	8,778	4.7	96,296	57.5	62,448	33.15
1911	6,909	3.75	101,181	56.2	70,409	36.0
1921	8,744	4.5	103,551	53.5	75,992	39.4
1946	23,456	8.4	146,059	52.3	109,024	39.1
1953	46,470	13.1	167,898	47.3	135,322	38.1
1963	109,690	20.1	246,120	45.1	185,750	34.0
1971	148,572	20.7	315,560	43.9	248,567	34.6
1981	243,358	24.9	409,451	41.9	315,201	32.2
அதிகரிப்பு 1881-1981	237,411	3592.0	334,043	443.0	272,300	633.0

**கிழக்கு மாகாணமும் மாவட்டமும்
சிங்களவர்களின் அதிகரிப்பும் 1827-1981 ⁹¹**

அட்டவணை IV

ஆண்டு	சிங்களவர்	வீதம்	தமிழர்	வீதம்	முஸ்லிம்	வீதம்
1827	250	1.3	34,758	75.65	11,533	23.56
1827	517	5.7	8,011	94.3
1881	1,157	7.4	13,164	84.6	1,138	7.3
1891	1,188	7.7	13,030	84.1	1,139	7.3
1901	1,128	7.4	12,726	84.0	1,069	7.1
1911	1,848	10.7	14,059	81.1	1,241	7.1
1921	2,215	11.8	14,978	80.1	1,345	7.2
1946	3,870	16.6	17,071	73.4	2,158	9.3
1953	5,920	16.9	25,881	73.7	3,020	8.6
1963	12,020	17.5	51,410	75.1	4,900	7.2
1971	15,981	16.7	72,259	75.9	6,641	7.0
1981	15,876	16.6	73,133	76.3	6,640	6.9
அதிகரிப்பு 1881-1981	14,719	1272.0	61,969	383.0	5,502	483.0

திட்டங்கள் பல முடுக்கி விடப்பட்டு இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்றுதான் வடக்கு-கிழக்கில் சிங்களக் குடியேற்றங்களை நடத்தும் திட்டம் ஆகும். இதுவே இலங்கைத் தீவு முழுவதையும் சிங்கள பெளத்த நாடாக்கும் கொள்கையின் முதுகெலும்பாகவும் விளங்குகிறது. எந்தவொரு இனத்திற்கும் அதன் தனித்துவத்தையும், பலத்தையும் நிலை நிறுத்தி வைத்து இருப்பதற்கு நிலம், மொழி, பொருளாதாரம், கலாசாரம் என்பவையே பிரதானமானதாகும்.

இந்த நான்கில், நிலமே முதன்மையானது. தொடர்ச்சியான நிலப்பகுதி இருந்தால்தான் எந்தவொரு இனமும் பலத்தோடும் தனித்துவத்தோடும் வாழ முடியும். இதனை தமிழ் பேசும் மக்களை விட சிங்கள பெளத்த பேரினவாத சக்திகள் நன்கு உணர்ந்து உள்ளன. அதன் காரணமாகவே தம்

கையில் ஆட்சி அதிகாரம் கிடைத்தவுடனேயே, தமிழ் பேசும் மக்களது பாரம்பரியப் பிரதேசங்களை அபகரிக்கும் திட்டத்தையும் தீட்டி இருந்தனர். கிழக்கு மாகாணத்தில் இருந்து ஆரம்பமான நிலப் பறிப்புத் திட்டம், படிப்படியாக விரிவு அடைந்து வடக்கு நோக்கியும் நீண்டது.

தம்மை விற்பன்னர்கள், படித்த மேதாவிகள் என்று கூறிய தமிழ் பேசும் தலைமைகள் ஆங்கிலத்தில் புலமை காட்டினவே தவிர, சிங்கள பெளத்த ஆட்சியாளரின் சாதுரியமான திட்டங்களை அடையாளம் கண்டு, ஆரம்பத்திலேயே தடுத்து நிறுத்தத் தவறி இருந்தன. தமிழ் பேசும் தலைமைகளுடன் கைகுலுக்கிக்கொண்டும், அமைச்சர் பதவிகள் போன்றவற்றை அவ்வப்போது வழங்கிக்கொண்டும், அவர்களது தலைக்கு மேலாக தங்கள் நில அபகரிப்பு திட்டத்தை சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் முடுக்கி விட்டு இருந்தனர். அதன் பின்னரே தமிழ் பேசும் தலைமைகள் சிங்களக் குடியேற்றம் நடக்கின்றன என்று நாடாளுமன்றத்திலும், மேடைகளிலும் குரல் எழுப்பத் தொடங்கின. அவ்வாறு குரல் எழுப்புவதை அரசியல் இலாபம் கருதியும், வழமையான அரசியல் வேலையாகவும் செய்தனரே தவிர, குடியேற்றத் திட்டங்களைத் தடுப்பதற்கான போராட்டங்களையோ, உருப்படியான வேலைத் திட்டங்களையோ தமிழ் பேசும் தலைமைகள் முன்னெடுக்கத் தவறி இருந்தன.

இத் தலைமைகள் பற்றி நன்கு புரிந்து வைத்து இருந்த சிங்களத் தலைமைகள், இவர்கள் குரல் எழுப்பியதையிட்டு கொஞ்சமேனும் கவனத்தில் கொள்ளாது, குடியேற்றத் திட்டங்களைத் திறம்பட நடத்தி வந்தனர். வடக்கு-கிழக்கின் நிலத்தொடர்பைத் துண்டிக்கும் விதமாக முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் மணலாறு பகுதியில் சிங்களக் குடியேற்றம் நடத்தப்பட்டமை, மிகக் கச்சிதமான திட்டமாக விளங்கி இருந்தது. மணலாறு, வெலி ஓயாவாக பெயர் மாற்றப்பட்டதோடு, அங்கு குடியேற்றங்களுக்குப் பாதுகாப்பாக, இராணுவ முகாம்களும் நிறுவப்பட்டன.

அதேசமயத்தில், யாழ் குடாநாட்டில் தமிழ் மக்களின் செறிவு அதிகமாக இருந்ததையும், அங்கு பல்வேறு அரசியல் போராட்டங்கள் தோற்றம் பெற்றதையும் கண்ட ஆட்சியாளர்கள், மற்றுமொரு சூழ்ச்சிகரமான திட்டத்தைத் தீட்டினார்கள். யாழ் குடாநாட்டை அபிவிருத்தி செய்வது என்று இனிப்பாகப் பேசியபடி, தங்கள் திட்டத்தை அங்கும் நிறைவேற்ற முயன்றனர். காங்கேசன்துறை சீமெந்து தொழிற்சாலையை மையமாக வைத்து சதித்திட்டம் உருவானது. அத் தொழிற்சாலையில் பணிபுரிவதற்காக சிங்கள இளைஞர்கள் பெருமளவில் சேர்க்கப்பட்டனர். அவர்களது குடும்பங்களை காங்கேசன்துறைப்பகுதியில் படிப்படியாகக் குடியேற்றி

முடிப்பதே ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனேயின் இறுதி இலக்காக அமைந்து இருந்தது. யாழ் குடாநாட்டிலும் தமிழ் பேசும் மக்களை சிறுபான்மையினரக்குவதற்காக வகுக்கப்பட்ட இலக்கே அதுவாகும்.

1977 பொதுத்தேர்தலில் யாழ் குடாநாடு எங்கும் கூட்டணியினரே அமோக வெற்றி பெற்று இருந்தனர். அவர்களாலும் அந்தத் திட்டத்தைத் தடுக்கவோ, தள்ளிப்போடவோ இயலவில்லை. ஆயினும் அத்திட்டம் முழுமையாக நிறைவேறும் முன்பாக, ஆயுதப் போராட்டம் முனைப்புப் பெற்று இருந்தது. எனவே, ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனேயின் திட்டத்தை, யாழ் குடாநாட்டில் வெற்றிகரமாக முன்னெடுக்க முடியாமல் போயிருந்தது. பின்னர் பதவிக்கு வந்த இரு பிரதான சிங்களக் கட்சிகளிடமும், இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண பொதுவான கொள்கை எதுவும் இருந்தது இல்லை. ஆனால், இன ஒதுக்கல் விடயத்தில் இரு பிரதான கட்சிகளிடம் பொதுக் கொள்கை இருந்து வருகிறது.

எந்தக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தாலும், தமக்கு முன்பு இருந்த ஆட்சியாளர்களது இன ஒதுக்கல் திட்டங்களைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்து வந்து உள்ளன. அந்த வகையில் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனே அரசின் திட்டத்தையே சந்திரிகா அரசும் தன் கையில் எடுத்தது. ஆனால், முன்னைய திட்டத்திற்கும், தற்போதைய திட்டத்திற்கும் ஒரே ஒரு வித்தியாசம் காணப்படுகிறது. முன்பு காங்கேசன் சீமெந்து ஆலையை மையமாக வைத்து குடியேற்றம் நடத்தத் திட்டமிடப்பட்டது. தற்போது இராணுவ பிரதான தளமான பலாலியை மையமாக வைத்துக் குடியேற்றங்களை நடத்தத் திட்டமிட்டு உள்ளனர். இந்தியாவில் சேது சமுத்திரத் திட்டம் பற்றிய பேச்சு எழுந்து உள்ள வேளையில், யாழ் குடாநாட்டின் குடியேற்றத் திட்டம் தீட்டப்படுவதையும் உற்று நோக்க வேண்டும். சேது சமுத்திரத் திட்டம் நிறைவேறினால், காங்கேசனதுறை துறைமுகத்தின் முக்கியத்துவம் அதிகரிக்கும். கொழும்பு, காலி துறைமுகங்கள் முக்கியத்துவத்தை இழக்கும்.

எனவே, காங்கேசன் துறைமுகப் பகுதி உள்ளடங்கிய பிரதேசத்தை சிங்கள மயப்படுத்தி வைத்து இருந்தால், எதிர்காலத்தில் நன்மை பயக்கும் என்பதும் நோக்கமாக இருக்கலாம். ஏற்கனவே திருமலையைக் குறிவைத்து சிங்களக் குடியேற்றங்கள் நடத்தப்பட்டமைக்கு, அங்கிருந்த இயற்கைத் துறைமுகமும் முக்கிய காரணியாக அமைந்து இருந்தது. வடக்கு-கிழக்கில் கேந்திர முக்கியத்துவம் மிக்க பகுதிகளை, தமிழ் பேசும் மக்களிடம் இருந்து பிரித்து விடுவதும் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்ற இலக்குகளில் ஒன்றாகும். யாழ் குடாநாட்டில் படையினரின் குடும்பங்களைக் கொண்டு

சென்று குடியேற்றுவதுடன். அவர்களுக்கான கடைத் தொகுதிகள், பாடசாலைகள், விகாரைகள் போன்றவற்றையும் அமைப்பதற்கே தற்போது திட்டமிடப்பட்டு உள்ளது.

இதற்காக பலாலி இராணுவ தளத்தைச் சுற்றி உள்ள 12 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலப்பகுதியில் தமிழ் மக்கள் மீளக் குடியேறுவதை, படையினர் தடுத்து வருகின்றனர். காங்கேசன்துறை, தெல்லிப்பளை, வசாவிளான், பலாலி ஆகிய பகுதிகளை உள்ளடக்கிய பாரிய பிரதேசமே குடியேற்றத் திட்டத்திற்குப் பறிபோக உள்ளது. படைமுகாம்களது பாதுகாப்பு என்ற போர்வையில், அப்பகுதிகளில் தமிழ் மக்கள் தம் சொந்த வீடுகளுக்குத் திரும்புவது தடைசெய்யப்பட்டது. இதனால் யாழ் குடாநாட்டில் நலன்புரி நிலையங்களிலும், வேறு பகுதிகளில் உள்ள உறவினர்கள் வீடுகளிலுமே பல்லாயிரக்கணக்கான குடும்பங்கள் தங்கி இருக்கின்றன. அக் குடும்பங்களை மீளக்குடியேற அனுமதியாது, அவர்களது சொந்தப் பகுதிகளை நிரந்தரமாக சுவீகரிக்க முயற்சிள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

தமிழ் பேசும் மக்களது தாயகப் பிரதேசத்தை இராணுவ ரீதியான பலத்தால் ஆக்கிரமிக்கும் அப்பட்டமான நடவடிக்கையாகவே இது விளங்குகின்றது. பாலஸ்தீன மக்களை நாடு அற்றவர்களாக இஸ்ரேலிய ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் கையாண்ட அனுகுமுறைக்கு ஒப்பான நடவடிக்கையே. கடந்த கால அரசுகள் முதலில் குடியேற்றம் நடத்தி விட்டுத்தான். பின்னர் பாதுகாப்புக்காக அப்பகுதிகளுக்கு இராணுவத்தை அனுப்பின. அது மட்டுமன்றி வெறுசாக கிடந்த காணிகளில்தான் குடியேற்றங்கள் நடந்தன. ஆனால், சந்திரிகா அரசுதான், இராணுவ நடவடிக்கை மூலம் தமிழ் மக்களை சொந்தப் பகுதிகளில் இருந்து வெளியேற்றி விட்டு, அப் பகுதிகளை சுவீகரிக்கும் முறையைக் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கி உள்ளது.

வன்னியில் தரைப்பாதை திறப்பு என்றெல்லாம் கூறிய அரசு, இப்போது அப்பாதை திறப்புடன் தொடர்பே இல்லாத வவுனியா மாவட்ட தமிழ்க் கிராமங்களை நோக்கி படைகளை நகர்த்தி உள்ளது. இதனால் பல்லாயிரம் தமிழ்க் குடும்பங்கள் அகதிகளாகி உள்ளனர். எவ்வித எதிர்ப்பும் இல்லாமல் தாம் கைப்பற்றிய ஒட்டிசுட்டான், இரணை இலுப்பைக்குளம் பகுதிகளைச் சுற்றியும் படையினர் ஷெல் மழை பொழிந்தனர். இதனால் படையினர் கைப்பற்றிய பகுதிகளைச் சுற்றிலும் உள்ள கிராம மக்களும் இடம்பெயரச் செய்யப்படுகின்றனர். தமிழ் மக்களை அகதிகளாக அலைய வைத்தால்தான் வழிக்கு வருவார்கள் என்ற மனப்போக்குத்தான் இவ்வாறான இடம்பெயரவைத்தல்களுக்கான காரணம் ஆகும். ஏற்கனவே

கைப்பற்றப்பட்ட நெடுங்கேணி பகுதிகளில், தமிழ் மக்களது வயல்களில் சிங்கள விவசாயிகள் பயன் அனுபவித்து வருவதாக செய்திகள் வெளியாகி இருந்தன.

டிசம்பர், 1998 இல் ஒட்டிசுட்டானை கைப்பற்றியபோது, அங்கும் முத்தையன் கட்டுப் பகுதியிலும் வயல்கள் செழிப்புற்றுக் காணப்பட்டன. படை நடவடிக்கையால் ஒட்டுசுட்டான் மக்கள் இடம் பெயர்ந்தனர். அங்கிருந்து ஏவப்பட்ட ஷெல்களால் முத்தையன் கட்டு பகுதி மக்களும் இடம்பெயர்ந்து சென்றனர். வன்னியில் படை நடவடிக்கைக்கு உள்ளாகும் பகுதிகளும், தற்போது யாழ் குடாநாட்டில் சுவீகரிக்கத் திட்டமிடப்படும் பகுதிகளும் விவசாய, தோட்டக் காணிகள் மற்றும் மீன்பிடி வளம் சார்ந்த பகுதிகள் ஆகும். எனவே, தமிழ் பேசும் மக்களது பொருளாதார வளத்தையும் அதனைச் சார்ந்த வாழ்க்கையையும் சீர்குலைப்பதும் படை நடவடிக்கைகளது விளைவுகளாக உள்ளன.

விடுதலைப்புலிகளை யுத்தத்தில் வெற்றி கொண்டு விட்டால், இனி மேல் தமிழ் பேசும் மக்கள் எக்காலத்திலும் போராட்டம் நடத்த எண்ணாத அளவுக்கு ஒரு சூழ்நிலையை அரசு உருவாக்கிவிட்டே ஓயும் என்பதற்கான சகல முன்னறிவிப்புக்களையும் தெளிவாகக் கண்டு கொள்ளக் கூடியதாக அரசின் நடவடிக்கைகள் காணப்பட்டன. கடந்த அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தீர்மானிக்கப்பட்டு விட்ட, இலங்கை முழுவதையும் பௌத்த சிங்கள நாடாக்கும் திட்டமே, புலிகளுக்கு எதிரான நடவடிக்கை என்ற பெயரில் சில வருடங்களுக்கு முன் உச்சக் கட்டத்தை எட்டி உள்ளது. புலிகளது இராணுவ பலம் தடையாக இருந்ததால், தாமும் பதிலுக்கு இராணுவபலத்தை மூர்க்கமாகப் பயன்படுத்துகிறது அரசு. எதிர்ப்பு இல்லையெனில், எப்போதோ நாகூக்காகவும், வெறும் மிரட்டலோடும் வடக்கு-கிழக்கை பேரினவாதப் பூதம் விழுங்கி ஏப்பமிட்டிருக்கும் என்றே கருத வேண்டியுள்ளது.

தமிழர்களின் கல்வி

1972 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம், சிங்கள இனவாத அரசு எவ்வாறு திட்டமிட்டு தமிழ் இளம் தலைமுறையினரின் உயர்கல்விக்கு தடைகளையும், கட்டுப்பாடுகளையும் போட்டு அவர்களின் எதிர்கால வாழ்க்கையை நாசம் பண்ணியமைபற்றி முதலாவது அத்தியாயத்தில் சுருக்கமாக ஆய்வு செய்யப்பட்டு உள்ளது. இலங்கையில் மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வரும் சிங்கள அரசுகள் தொடர்ந்தும் தமது கல்விக் கொள்கையில் வேறு வேறு உத்திகளினூடாக தமிழர்களின் கல்வியைப் பாதிக்கும்

வகையில் மிகவும் பராபட்சமாக நடந்து கொண்டு இருக்கின்றார்கள். தமிழரின் ஆரம்ப பாடசாலைகள் தொடக்கம், உயர் நிலைப்பள்ளிகள், பல்கலைக் கழகங்கள் வரை, இராணுவத் தாக்குதல்களுக்கும், வான் தாக்குதல்களுக்கும் உள்ளாக்கி அழிக்கப்பட்டன. மேற்படி கல்வி நிலையங்கள் பல அகதிகள் முகாம்களாகவும், இராணுவ முகாம்களாகவும் மாற்றப்பட்டு இருக்கின்றன. அனேக பாடசாலைகள், அரச இராணுவ பாதுகாப்பு பிரதேசத்திற்குள் அகப்பட்டு, வகுப்புக்கள் நடைபெறாது இருக்கின்றன.

அடிக்கடி ஏற்பட்ட இடப் பெயர்வுகளும், அகதி முகாம்களில் வாழ்வதும், தமிழ்ச் சிறார்களின் கல்வியை வெகுவாகப் பாதித்து உள்ளது. மேலும் வடக்கு, கிழக்கு தமிழர் பிரதேசங்களுக்கு பல ஆண்டுகளாக மின்சாரம் வழங்காது சிங்கள அரசு தடைபோட்டது. இதன் விளைவால் தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தது. இந் நிலைமை தமிழ் மாணவர்களின் கல்வியை வெகுவாகப் பாதித்தது. மேலும், தமிழர் பகுதிகளுக்கு எரிபொருட்களை எடுத்துச் செல்வதற்கு இலங்கை அரசு பல ஆண்டுகளாகத் தடை விதித்து இருந்தது. இதனால் தமிழ் மாணவர்கள் தங்கள் தேர்வுகளுக்கான பரீட்சைகளுக்கு இரவில் படிக்க முடியாது போனதால் அவர்கள் இறுதிப் பரீட்சைகளில் பெற வேண்டிய புள்ளிகளைப் பெறத் தவறினார்கள்.

மேலும் போர் காரணமாக பல பாடசாலைகள் ஒழுங்காக நடைபெறுவது இல்லை. ஆசிரியர் பற்றாக்குறை ஒரு பெரும் பிரச்சினையாக உருவெடுத்து இருந்தது. சிங்கள அரசு போதுமான ஆசிரியர்களை தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் உள்ள பாடசாலைக்கு நியமிக்காது இழுத்தடித்தது. மேலும், தமிழ் பயிற்றப்படுவதற்குரிய வசதிகளும் மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டது. பல ஆயிரக்கணக்கான பல்கலைக்கழக தமிழ் பட்டதாரிகள் வேலை இல்லாது அலைந்த போதும், சிங்கள அரசு அவர்களுக்கு ஆசிரியர் பதவிகளை வழங்கி, தமிழ் மாணவர்களுக்கு உரிய கல்வியை வழங்க முன்வரவில்லை. அத்தோடு, உடைந்த பாடசாலை கட்டிடங்களைத் திருத்தவோ அப்பாடசாலைக்குத் தேவையான உபகரணங்களை உரிய நேரத்தில் வழங்கவோ அரசு முன் வரவில்லை.

இவ்வாறான காரணங்களால், கடந்த மூன்று சதாப்தங்களுக்கும் மேலாக தமிழர்களின் கல்வி நிலைமை மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டு, தமிழ் மாணவர்கள் கல்வியில் மிகவும் பின்தள்ளப்பட்ட ஒரு சமுதாயமாக மாற்றப்பட்டு உள்ளார்கள். இந் நிலைமை, தமிழ் பெற்றோர்களையும், தமிழ்

மாணவர்களையும், ஒட்டுமொத்தத் தமிழர்களையும் மிகவும் ஆழ்ந்த துயரத்திலும், வேதனையிலும் வெறுப்பிலும் ஆழ்த்தி உள்ளது.

இந்நூலாசிரியர் 1972 ல் இருந்து, இலங்கைத் தமிழர்களின் கல்வி நிலையை மிகவும் அவதானமாகக் கவனித்து வந்தவர் ஆவார். தொடர்ந்தும், 1984 ல் இருந்து ஆண்டுக்கு ஒருமுறையாவது தமிழர் பகுதிகளுக்குச் சென்று, அங்குள்ள கல்வி நிலைமை பற்றி, மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், அதிபர்கள், கல்வித்துறைப் பொறுப்பாளர்கள், பெற்றோர்கள் ஆகியோரிடம் பல நேர்காணல்களை நடத்தி வருபவர். அந்த அடிப்படையான ஆதாரங்களைக் கொண்டே, ஈழத்தமிழர்களின் மேற்படி கல்வி நிலைமை பற்றிய ஒரு நிலைப்பாட்டை அவரால் இங்கு முன்வைக்க முடிந்தது.

இலங்கையில் தமிழ் பிரதேசங்களில் இரண்டு பல்கலைக்கழகங்கள் மட்டுமே உள்ளன. ஒன்று மட்டக்களப்பிலும், மற்றையது யாழ்ப்பாணத்திலும் உள்ளது. இவ்விரண்டு பல்கலைக் கழகங்களுமே, தமிழ் மாணவர்களையும், தமிழ் விரிவுரையாளர்கள், தமிழ்ப் பேராசிரியர்களை மட்டுமே கொண்டு உள்ளது. இவ்விரு பல்கலைக்கழகங்களும், தரமான கல்வியை தமிழ் மாணவர்களுக்கு, வழங்குவதிலோ, அல்லது முறையான ஆய்வு முயற்சிகளை முன்னின்று நடந்துவதிலோ கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலத்தில் முடியாமல் போய் விட்டது. தரமான விரிவுரையாளர்கள், பேராசிரியர்களின் பற்றாக்குறை, சிங்கள அரசு தமிழ் மாணவர்கள், விரிவுரையாளர்களுக்கு, உரிய முறையில் பராபட்சம் இன்றி புலமைப்பரிசில்கள் வழங்க மறுப்பது, தேவையான நிதி மற்றும் உபகரண வசதிகளை வழங்க மறுப்பது போன்ற காரணங்களால், கல்வித்தரம் வெகுவாகப் பாதிப்பு அடைந்து உள்ளது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக போர்ச் சூழல், இராணுவ அச்சுறுத்தல், இடப்பெயர்வுகள், பொருளாதாரத்தடை, மின்சார, எரிபொருள் தடை, போன்ற பல்வேறு காரணங்களால், தமிழ் பல்கலைக்கழகச் சமூகம் மிகவும், தாங்கொணாக் கொடுமைகளையும், துன்பங்களையும் அனுபவிப்பது நேரில் சென்று பார்த்தவர்களுக்கு நன்கு விளங்கும்.

இளம் தலைமுறையினரும், பல பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்களும், பேராசிரியர்களும், பல்கலைக்கழகத்தை உதறித் தள்ளி விட்டு வெளிநாடுகளுக்கு ஓடிச் சென்றனர். இந்நிலையிலும்கூட, அப் பல்கலைக்கழகத்தில் பற்று உடையவர்களும், மற்றவர்களும், தங்களால் முடிந்தவரை அவ்விரு பல்கலைக் கழகங்களையும், பல்கலைக்கழகக் கல்வியையும் பாதுகாத்து உள்ளார்கள். இருந்தும், அங்கு பல நிர்வாகச்

சீர்கேடுகளும், அரசியல் தலையீடுகளும், நடைபெற்று வருவதையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

விரிவுரை மண்டபத்திற்கு விரிவுரையாளர்கள் ஒழுங்காக சென்று விரிவுரைகளை நடத்துவது இல்லை என்பது ஒரு பொதுவான குற்றச்சாட்டாக மாணவர்களால் முன்வைக்கப்படுகின்றது. அத்தோடு, விரிவுரையாளர்களோ, மாணவர்களோ நூல்நிலையத்தை உரிய முறையில் பாவித்து தமது அறிவை பெருக்கும் முயற்சிகளிலோ, அல்லது புதிதாக எதையும் அறிய வேண்டும், ஆய்வு நடத்த வேண்டும் என்ற கல்விப் பசியோ அவர்களில் பெரும்பான்மையினருக்கு இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. கடந்த இரு தசாப்தங்களாக, பல தடவை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு, இந்நூலாசிரியர் சென்று, அங்கு உள்ள மாணவர்கள், விரிவுரையாளர்கள், பேராசிரியர்கள், நூலகர் போன்றோரையும் சந்தித்து, கலந்து உரையாதன் விளைவாகவே, மேற்படி விடயங்கள் பற்றி, இங்கு முன்வைக்க முடிந்தது.

சுருங்கக் கூறின், இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலம் தொடக்கம், 1970 கள் வரை கல்வியில் தமிழர்கள் கொடிகட்டிப் பறந்தார்கள். ஒரு படித்த பண்பான சமூகம் எனப் பலராலும், பல நாடுகளாலும் பாராட்டப்பட்டார்கள். இலங்கை அரசின் திட்டமிட்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கையினாலும், அதனைத் தொடர்ந்து வந்த போரினாலும், தமிழர்கள் கல்வியில் மிக மோசமாகப் பாதிப்பு அடைந்து விட்டனர். இந் நிகழ்வு தமிழர்களின் மனதில் ஆறாத புண்ணாகவே நிச்சயம் இருந்து கொண்டு இருக்கும். இந் நிலைமை மாற வேண்டும். அற்ப ஆசைகளைக் கைவிட்டு, இலங்கை அரசின் ஒடுக்கு முறைக்குச் சவாலாக, தமிழ் சமூகமும், சர்வதேசச் சமூகமும் இணைந்து, தமிழர்களின் கல்விக்குப் புத்துயிர் அளிக்கக் கூடிய சகல நடவடிக்கைகளையும் செய்ய வேண்டும்.

தமிழ் மொழி

தமிழ் பேசும் மக்களுடன், தனிச் சிங்களத்திலேயே அரசு தொடர்பு கொள்ளுகிறது. அரசின் கடிதங்கள், ஆவணங்கள், பிரசுரங்கள், வெளியீடுகள் அனைத்தும் தனிச் சிங்களத்திலேயே, தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு, அமைச்சுக்கள், திணைக்களங்களில் இருந்து அனுப்பப்படுகின்றன, வெளியிடப்படுகின்றன. தமிழ் மொழி அமுலாக்கலுக்கென நியமிக்கப்பட்ட அமைச்சரே தனிச் சிங்களக் கடிதம் அனுப்புகிறார். தமிழ்ப் பகுதிகளில் உள்ள காவல் நிலையங்களில் போதிய அளவு தமிழ் தெரிந்த காவலர்கள் நியமிக்கப்படவில்லை. இதனால் அங்கு

செல்லும் தமிழ் பேசும் மக்கள், தமது முறைப்பாடுகளைத் தமிழிலே கொடுக்க முடியாது திண்டாடுகிறார்கள்.

தமிழ்ப் பகுதிகளில், குறிப்பாக கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழ் பேசும் அரசாங்க அதிகாரிகள் போதிய அளவு நியமிக்கப்படவில்லை. தமிழ் தெரியாத அதிகாரிகளே பெருந்தொகையாக நியமிக்கப்பட்டு உள்ளனர். இதனால் தமது அன்றாடக் கடமைகளை அரசாங்க அலுவலகங்களுக்குச் சென்று தமிழ்பேசும் மக்களால் கவனிக்க முடியாமல் உள்ளது.

இத்தகைய சூழ்நிலையில், ஸ்ரீ லங்கா அரசாங்கம் தமிழ் மொழிக்கு தனது அரசியல் அமைப்பின் தேசிய மொழி அந்தஸ்து வழங்கி விட்டதாகவும், தமிழை வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் நிர்வாக மொழியாக்கி விட்டதாகவும், மொழிப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து விட்டதாகவும் கூறுவதெல்லாம் உலகை ஏமாற்றுவதற்காகத்தான். ஏட்டளவிலும், உதட்டளவிலும், பேச்சளவிலுமே தமிழ் மொழி உரிமை இன்று இருக்கிறது. நடைமுறையில் தனிச் சிங்களமே தமிழ் பேசும் மக்களிடம் திணிக்கப்படுகிறது. தமிழ் பேசும் மக்களையே பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட அம்பாறை மாவட்டத்தில் தமிழ் தெரியாத அரசாங்க அதிகாரிகளே தொண்ணூறு வீதம் இருப்பதாகவும் அறிய முடிகிறது.

1966 ஆம் ஆண்டு, தமிழ் மொழி அமுலாக்கல் பிரமாணங்களைச் சட்டமாக்கிய போதிலும், அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த எதுவித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. இவ்வாறு கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக, உரிமைகளையும், சலுகைகளையும் கேட்டுக் கேட்டு அலுத்த நிலையிற்றான், குடு கண்ட பூனையாக தமிழ்த் தேசிய இனம், தன்னுடைய சுய நிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில், சுதந்திர இறைமை உள்ள மதச்சார்பு அற்ற சோசலிசத் தமிழ் ஈழ அரசை மீள்வித்துப் புனரமைப்பது என்று 1977 இல் தீர்மானித்துச் செயற்படுத்தும் அதிகாரத்தை, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியிடம் கையளித்தது.

தமிழ் இனம் ஆளப்படும் இனம் என்ற நிலையில் இருந்து மாறி, தன்னைத்தானே ஆளும் இனமாக மாற்றினால் ஒழிய, தனக்கு உரிய மொழி உரிமையையோ, ஏனைய உரிமைகளையோ அனுபவிக்க முடியாது. இது சர்வ நிச்சயமானது. தமிழ் மொழி உரிமை மறுக்கப்படுவது பற்றிய தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரின் கூக்குரல், மொழிப்பிரச்சினையைத் தீர்த்து விட்டதாக சர்வதேச அரங்கில் அரசு செய்யும் பொய்ப் பிரசாரத்தை தகர்த்து எறிய உதவலாமே தவிர, எந்த ஒரு சிங்கள அரசும் நடைமுறையில் தமிழுக்கு உரிமை வழங்கும் என்று எதிர்பார்த்து, தமிழன் தொடர்ந்தும் ஏமாந்து போய்க்

கொண்டு இருக்கக் கூடாது.

தமிழ் தேசிய இனத்தின் இன்றைய பிரச்சினை, உடனடிப் பிரச்சினை, மொழிச் சலுகையோ, அரசாங்க உத்தியோகங்களில் சிறிது கூடுதல் சலுகைகள் பெறுவதோ அல்ல; தமிழ் ஈழ மீட்பு, தமிழ் ஈழ சுதந்திரம், தமிழ் ஈழ விடுதலை! இது ஒன்றே அவர்களது உயிர்ப் பிரச்சினை. மூலாதாரப் பிரச்சினை! தமிழ் ஈழ சுதந்திரத்தை மீட்பதிலேயே நமது இனத்தின் முழுமையான வாழ்வும், வளமும் தங்கி உள்ளது. “சுதந்திரத்தைத் தேடிப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்! ஏனைய உரிமைகள் தாமாகவே உங்களை நாடிவரும்” என்று மார்ட்டின் லூதர் கிங் என்ற விடுதலை வீரர் கூறியதையே, மீண்டும் மீண்டும் சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டிய காலம் இது.

மத வழிபாடு

மேற்கூறப்பட்ட சட்ட வரைகளில் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டது போன்று, தமிழர்களின் சைவக் கோவில்கள் கிறிஸ்தவ ஆலயங்கள் வான் படைத் தாக்குதல்களாலும், இராணுவத்தாக்குதல்களாலும் அழிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. அத்தொடு இராணுவப் பாதுகாப்பு வலயப் பிரதேசங்களுக்குள் உள்ள சைவக் கோவில்களும், கிறிஸ்தவ ஆலயங்களும் மக்கள் சென்று வழிபாடு செய்ய முடியாதவாறு தடை செய்யப்பட்டு இருக்கின்றது. சைவக் கோவில்கள் அழிக்கப்பட்ட சில இடங்களில், சிங்கள பெளத்த ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டும் உள்ளன. உதாரணமாக ஏ 9 நெடுஞ்சாலையில் உள்ள புளியங்குளத்திற்கும், புதூர் சந்திக்கும் இடையில், புதிதாக சில பெளத்த விகாரைகள் கட்டப்பட்டு இருக்கின்றன. கனகராயன் குளத்துக்கும், மாங்குளத்திற்கும் இடையிலும் சில புத்த விகாரைகள் கட்டப்பட்டு உள்ளன.⁽⁹³⁾ மேற்படி பெளத்த விகாரைகள் ஏ 9 நெடுஞ்சாலையில் கட்டப்பட்டு இருப்பதை, ஊடகவியலாளர்களால் இலகுவாகக் காண முடிந்தது.

பல சைவ ஆலயங்களில் உள்ள விலைமதிப்பு அற்ற தங்க நகைகளும், பணமும், சிங்கள இராணுவத்தாலும், சிங்களக் காதையர்களாலும், கொள்ளை அடிக்கப்பட்டன. பல சைவ குருமார்களும், கிறிஸ்தவப் பாத்திரிமார்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். எத்தனை தேவாலயங்களும், சைவக் கோவில்களும் 1995 இல் சிங்கள வான் படையினரின் தாக்குதல்களாலும், இராணுவத் தாக்குதல்களாலும் அழிக்கப்பட்டன என்ற விடயத்தை ஈழ நாடு பத்திரிகை வரிசைப்படுத்தி வெளியிட்டு உள்ளது.

படைகள் முன்னேறிப் பாய்ந்ததில் சிதைந்த ஆலயங்கள் இவை⁹⁴

தேவாலயம்
சங்காணை கத்தோலிக்க தேவாலயம்
சங்காணை புனித அலோசியஸ் ஆலயம்
இந்து ஆலயம்
மாவடி அடைக்கலம் தோட்ட கந்தசாமி கோவில்
பலிபீடம் மண்டபம் கோபுரம் வாகனங்கள் சேதம்
துறட்டிப்பளை அம்மன் கோவில்
சங்கரத்தை பத்திரகாளி அம்மன்
துணைவி காசி விசுவநாதன் ஆலயம்
அராலி மேற்கு வைரவர் ஆலயம்
அராலி மேற்கு ஞானியார் ஆலயம்
அராலி மேற்கு ஐயனார் ஆலயம்
அராலி மத்தி நாகபூசணி அம்பாள் ஆலயம்
அராலி வண்ணபுரம் சிவன் ஆலயம் (ஒரு பகுதி முற்றாக அழிக்கப்பட்டது)
அராலி மத்தி வண்ணபரம் சிவன் கோவில் (பிரதம குருவின் விடுதி
அராலி தெற்கு பத்திரகாளி அம்மன் ஆலயம்
அராலி கிழக்கு வைரவர் ஆலயம்
நாகேந்திரமடம் சிவன் ஆலயம்
நாகேந்திர மடம் வைரவர் ஆலயம்
மயிலயப்புலம் கந்தசாமி ஆலயம்
வட்டு தெற்கு பரமகுரு தேசிய பெருமாள் ஆலயம்
வட்டு தெற்கு இத்தியடி பிள்ளையார் ஆலயம்
பொன்னாலை பிள்ளையார் ஆலயம்
சுழிபுரம் கொட்டடிப்பேரம் ஆலயம்
சங்காணை கூடத்து மனோன்மணி அம்மன் ஆலயம்
சங்காணை கறுத்தார் வைரவர் ஆலயம்
சங்காணை நகர ஞானவைரவர் ஆலயம்
சங்காணை மானியாவத்தை குருமறை ஞான வைரவர்
சங்காணை ஓட்டக்கரை சிவன் ஆலயம்

சங்காணை சிதம்பர அம்பலவானர் ஆலயம்

பொருளாதார நிலைமை

கல்வி எவ்வாறு சீரழிக்கப்பட்டதோ அதே போன்று தமிழர்களின் பொருளாதாரமும் சிங்கள அரசு நடவடிக்கையால் மிகவும் பாரதூரமாகச் சீரழிக்கப்பட்டு உள்ளது. தமிழர் பகுதிகளில் சிங்கள இனவாத அரசு எதுவித பாரிய பொருளாதாரத் திட்டங்களையோ, உற்பத்திச் சாலைகளையோ, தொழிற்பேட்டைகளையோ அமைக்கவில்லை. இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்தவுடன் தமிழர்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதற்காக, நயவஞ்சகமான முறையில் கட்டப்பட்டதுதான் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள சீமேந்து ஆலையும், பரந்தனில் உள்ள இரசாயன ஆலையும், மட்டக்களப்பில் உள்ள காகித உற்பத்தி சாலையும். இந்த மூன்றையும் தவிர தமிழர் பகுதிகளில் இதுவரையும் சிங்கள அரசு எது வித பொருளாதார நன்மைபயக்கும் திட்டங்கள் எதனையும் செய்யவில்லை. மேலும் போர் காரணமாக மேற்படி மூன்று ஆலைகளும் பல ஆண்டுகளாக செயல் இழந்து கிடக்கின்றன. தமிழர்களுக்கு தெற்குப்பகுதியில் இருந்த வீடுகள், சொத்துக்கள், வியாபாரத் தளங்கள், உற்பத்திச் சாலைகள், கடைகள், நட்சத்திர ஹோட்டல்கள் யாவும் 1956, 1958, 1977, 1981, 1983 இனக்கலவரங்களின் போது முற்றாகச் சிங்களவர்களால் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டும், எரிக்கப்பட்டும் உள்ளன.

இந் நிகழ்வுகள், தமிழர்களுக்குப் பாரிய பொருளாதார வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தின. இதன் விளைவாக பல தமிழர்கள் இலங்கையை விட்டு வெளிநாடுகளுக்கு அகதிகளாகச் சென்றதால், தமிழர்களின் பொருளாதாரம், இலங்கையின் தென்பகுதிகளில் வெகுவாகக் கட்டி எழுப்ப முடியாமல் போய் விட்டது. இந்நிகழ்வுகள், ஈழத் தமிழர்களை மிகவும் மோசமாகப் பாதித்த விடயம் ஆகும். அத்தோடு விடுதலைப் புலிகளுக்கும், சிங்கள முப்படைகளுக்கும் இடையில் இடம் பெற்ற தொடர்சியான போரின் காரணமாக, தமிழர் பகுதிகளில் பெரும்பாலான பகுதிகள் முற்றாக அழிந்து நாசமாகி, சுடுகாடுகள் ஆகின. வீடுகள், சொத்துக்கள், கால் நடைகள், வயல்கள் தோட்டங்கள், பயன் தருமரங்கள், இயற்கைவளங்கள் என்றெல்லாம் அடியோடு அழிக்கப்பட்டு தமிழர்களின் பொருளாதாரம் சீர்குலைந்து, ஒட்டு மொத்த ஈழத்தமிழர்களும் மிகவும் படுமோசமான வறுமைக்குள் தள்ளப்பட்டு உள்ளனர்.

நலன்புரி நிறுவனங்கள் மற்றும் உலகெங்கும் பரந்து வாழும், தமிழ் அகதிகள் வழங்கும் உதவிகளால் மட்டுமே, பெரும்பாலான வடக்கு, கிழக்கு

பிரதேசத்தில் உள்ள வறிய தமிழ் மக்கள் உயிருடனும், மானத்துடனும் வாழ்கின்றார்கள். அவர்களுடைய அல்லது தமிழ் ஈழத்தினுடைய பொருளாதார அடித்தளத்தைக் கட்டி எழுப்புவது என்றால், தேசப்பற்று உள்ள, நேர்மையான, உறுதியான, ஊழல் அற்ற ஒரு புதிய தலைமுறையால் மட்டுமே முடியும். அவ்வாறான ஒரு மாற்றம் தமிழர் பகுதிகளில் உருவாகாதவரை அத்தேசமும், மக்களும், சீரழிவுகளையும் துன்பங்களையும்தான் தொடர்ந்து அனுபவித்துக் கொண்டு இருப்பார்கள்.

ஒரு இனத்தை முற்றாக அழித்து ஒழிப்பது எப்படி? என்ற வினாவுக்குரிய சகல விடயங்களையும், திட்டங்களையும் இலங்கை இனவாத சிங்கள அரசு மிகவும் தெளிவாக அறிந்து வைத்து உள்ளது. முதலாவதாக தமிழ் மக்களைக் கொன்று குவிப்பது. இரண்டாவதாக, அவ் இனத்தின் இளம் தலைமுறைகளை பல்வேறு வழிவகையில் இல்லாது ஒழிப்பது. மூன்றாவதாக, எதிர்கால வம்சங்களை உருவாக்கும் தாய்மார்களைக் கற்பழித்து அவர்களை உளவியல் தாக்கத்திற்குள்ளும், ஒழுங்கற்ற நிலைக்குள்ளும் தள்ளிவிடுவது. நான்காவதாக, இளம் தலைமுறைகள் உருவாகாமல் இருக்க, குடும்பப் பெண்களை விதவைகளாக ஆக்குவது. ஐந்தாவதாக, இளம் தலைமுறையினரை, சிறையில் அடைத்து, சித்திரவதை செய்து கொல்வது அல்லது காணாமல் போகச் செய்வது, ஆறாவதாக தமிழ் மக்கள் வாழும் பிரதேசங்களுக்கு பொருட்களை எடுத்துச் செல்ல பொருளாதாரத் தடைகளை விதித்து பட்டினி போட்டுக் கொல்லுவதும் ஆகும்.

அத்தோடு மருத்துவ வசதிகளை வழங்காது தடுத்து, மருந்துப் பொருட்களுக்குத் தடை போட்டு, மக்களை நோய்வாய்ப்பட்டு மடியச் செய்வது. ஏழாவதாக மக்களை அகதிகளாக்கி அங்கும் இங்கும் அலைய வைப்பதன் மூலம் அவர்களை வீட்டைவிட்டும், நாட்டை விட்டும் பிறநாடுகளுக்கு ஓடச் செய்தல். எட்டாவதாக அம் மக்களின் சொந்த வீடுகள், நிலங்கள், கிராமங்கள் யாவற்றையும் வலோக்காரமாகப் பறித்தெடுத்தல். பின்னர் அவ்விடங்களில் அரசின் இன மக்களைக் குடியமர்த்தல். ஒன்பதாவதாக, மக்களின், வீடுகள், சொத்துக்கள், வியாபார நிலையங்கள், உற்பத்தி நிறுவனங்கள், பயிர் செய்நிலங்கள், இயற்கை வளங்கள், கால்நடைகள் எல்லாவற்றையும் பல்வேறுவழிவகைகளில் அழித்தல். இதன் மூலம் மக்களின் பொருளாதார வளங்களை அழித்து அவர்களை வறுமைக்குள் தள்ளிப் பட்டினி போட்டுக் கொல்லுவது. பத்தாவதாக, மதம், மொழி, கலாச்சார மையங்களை அழிப்பது, மக்களை ஒரு தனித்துவமான அடையாளம் உள்ள இனமாக இல்லாமல் செய்வது. பதினொன்றாவதாக, கல்வி வாய்ப்பு, வேலை வாய்ப்புக்களை அம்மக்களுக்கு வழங்காது,

அம்மக்களை கல்வி அறிவற்ற ஒரு சமூகமாக்கி, வேலைவாய்ப்பற்ற ஒரு சமூகமாக்கி, அவர்களை மிகவும் பின்தங்கிய நிலைக்குத்தள்ளி, அடிமைச் சமுதாயமாக மாற்றுவது. மேற்கூறப்பட்ட தமிழ் இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளை, இலங்கை சிங்கள இனவாத அரசு மிகவும் கச்சிதமாக நடத்தி முடித்துக் கொண்டு இருக்கின்றன என்பதனை இந்த அத்தியாயத்தில் இதுவரை கூறப்பட்ட சகல விடயங்களிலும் இருந்து தெளிவாக ஒருவர் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

எனவே, நாட்டை வளர்ச்சி அடையச் செய்ய வேண்டும்; உண்மையான நேர்மையான ஜனநாயக வழிகளில் ஆள வேண்டும்; நிதி, நீதி, நிர்வாக அலகுகளை உரிய முறையில் செயல்படுத்த வேண்டும்; பாரிய பொருளாதாரத் திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்த வேண்டும்;. கல்வி, சுகாதாரம், பொதுநலச் சேவைத் திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தி, நல்லதொரு சமுதாயத்தைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டும் என்பது போன்ற தொலைநோக்குச் சிந்தனைகள் எந்த சிங்கள ஆட்சியாளர்களிடமும் அறவே இல்லை. இஞ்ஞான வளர்ச்சி பற்றி எந்தவிதமான ஆக்கபூர்வமான முயற்சிகளும் இதுவரை சிங்கள அரசால் தொடங்கப்படவில்லை. எதுவித மோட்டார் உற்பத்திகளோ, வாகன உற்பத்திகளோ, இயந்திரங்களோ, கணினி வடிவங்களோ இன்றி, நவீன தொழில் நுட்ப கருவிகள், பொருட்கள் யாவும் வெளிநாடுகளில் இருந்து இறக்குமதி செய்கின்ற ஒரு புராதன நிலைமையில்தான் இலங்கை உள்ளது. இதற்குச் சில காரணங்கள் உள்ளன.

இலங்கையில் சிங்கள மக்கள், மொத்த சனத்தொகையில் 70 வீதத்திற்கு மேலாக உள்ளார்கள். அதுவே அவர்களுக்கு உள்ள ஒரேயொரு இயற்கையான பலம் ஆகும். அப்பலத்தை வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற எதுவித தடையும் இல்லை. ஆனால், இருபெரும் பேரினவாத சிங்கள அரசியல் கட்சிகள் அதிகாரத்தை கைப்பற்ற தேர்தலில் போட்டியிடுவதால், வெற்றி வாய்ப்பைப் பெறுவதற்கு பெரும்பான்மை வாக்குகள் அக்கட்சிகளுக்கு தேவைப்படுகின்றன. எனவே அதற்கு இலகுவானதும். சுருக்கமானதுமான வழி, சிறுபான்மை இனத்துக்கு எதிரான இனத்துவேசத்தை அள்ளி வீசுவதுதான். இந்த ஒரே வழி மூலம்தான் அரசு கட்டில் ஏறலாம் என்ற ஒரு துர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு இலங்கை தள்ளப்பட்டு இருக்கின்றது. இதில் இருந்து எந்த ஒரு சிங்கள இனவாதக் கட்சியும் வெளிக்கிட முடியாதவாறு சிக்குண்ட நிலையில் இருக்கின்றது.

எனவே, தமிழருக்கு எதிரான இனத்துவேசத்தைக் கக்கி, சிங்கள மக்களிடம் இருந்து வாக்குப் பெற்று ஆட்சிக்கு வந்த சிங்கள அரசுகள் தமது இனவாத

வாக்குறுதிகளைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும். இதற்காகத்தான், தமது 100 வீத இராணுவ பலத்தைக் கொண்டும், பல கோடி ரூபாய்களுக்கு வருடம் தோறும் போராயுதங்களை பிறநாடுகளிடம் இருந்து வாங்கி தமிழ் மக்களை அழிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றார்கள். சிங்கள மக்களும், உலகமும் இந்த வரலாற்றுப் பின்னணியின் உண்மையை, யதார்த்தத்தை விளங்காதவரை, மேற்படி நிலைமைகள் இலங்கையில் தொடர்ந்த வண்ணமே இருக்கும். சிங்கள மக்கள் மேற்படி நிலைமைகளை விளங்கி, இலங்கை இனவாத அரசின் பயங்கரவாத செயல்பாடுகளுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்து எழுதுவிடின், இலங்கையின் எதிர்கால நிலைமை மிகப்படுமோசமானதாக அமையும். அத்தோடு, சர்வதேச நாடுகளும், தமது சொந்த லாபங்களை ஒரு புறம் ஒதுக்கிவிட்டு, இலங்கையில் உள்ள உண்மையான அரசியல் பின்னணியை மிகவும் கவனமாக ஆய்வு செய்து, தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டிய ஒரு முக்கியமான காலகட்டம் இதுவாகும்.

தமிழர்களுடைய தேசியப் பிரச்சினைக்கு ஒரு நிலையான, நீதியான தீர்வு காணப்படாதவரை, இலங்கையை அதன் துர்ப்பாக்கிய நிலையில் இருந்து யாராலும் காப்பாற்ற முடியாது. மேற்படி செயற்பாடுகளே ஈழத்தமிழர்களை, சிங்களப் பேரினவாதப் பெரும் பூதம் முற்றும் முழுதுமாக விழுங்காமல் தடுப்பதற்கும், சுபீட்சமான ஒரு இலங்கையை உருவாக்குவதற்கும் வழிவகுக்கும். இவைகள் உரிய காலத்தில் நடக்காது போனால், இலங்கையில் இரண்டு இனங்களுமே நிம்மதியாக வாழ முடியாது. அத்தோடு, இரத்த ஆறு வழிந்து ஒடுவதை எவராலும் தடுக்கவும் முடியாது.

அடிக்குறிப்புகள்:

Chapter 6

1. Suthanthiran, 13 July 1980.
2. Balasingham (2004), op.cit., p.360.
3. Ibid., pp.472-473.
4. South Asian Studies Centre, Rare Documents Collection, Folder 5, Sydney.
5. Ibid.
6. Ibid.
7. Ibid.
8. Ibid.
9. Ibid.
10. Balasingham (2004), op.cit., p.576.

11. South Asian Studies Centre, Rare Documents Collection, Folder 7, Sydney.
12. Balasingham (2004), op.cit., pp.593-594.
13. South Asian Studies Centre, Rare Documents Collection, Folder 7, Sydney.
14. Ibid.
15. Ibid.
16. South Asian Studies Centre, Rare Documents Collection, Folder 8, Sydney.
17. Balasingham (2004), op.cit., p.614.
18. South Asian Studies Centre, Rare Documents Collection, Folder 8, Sydney.
19. Balasingham (2004), op.cit., p.629.
20. Ibid., pp.647-648.
21. Ibid., p.652.
22. Ibid., pp.653-658.
23. Ibid., p.685.
24. Ibid., pp.688-689.
25. Ibid., p.689.
26. Ibid., p.693.
27. Ibid., pp. 694-696.
28. Ibid., p.699.
29. South Asian Studies Centre, Rare Documents Collection, Folder 8, Sydney.
30. Balasingham (2004), op.cit., p.715.
31. Ibid., p.722.
32. Thinakkural, 24 November 2006.
33. Thinakkural, 11 February 2007.
34. South Asian Studies Centre, Rare Documents Collection, Folder 10, Sydney.
35. Ibid.
36. Thinakkural, 2 May 2007.
37. The Nation, 6 May 2007.
38. Tamil Week, 29 May 2007.
39. Daily Mirror, 7 May 2007.
40. Thinakkural, 2 May 2007.
41. Virakesari, 2 May 2007.
42. Balasingham, op.cit., p.606.

43. <http://tawp.in/r/13fi> retrieved on 10 March 2012.
44. NESOHR, SNE, Sri Lanka, 2008.
45. Ibid.
46. Ibid.
47. Ibid.
48. Ibid.
49. Ibid.
50. Ibid.
51. Ibid.
52. Virakesari, 21 May 1992.
53. NESOHR, SNE, Sri Lanka, 2008.
54. Ibid.
55. Ibid.
56. Ibid.
57. Ibid.
58. Ibid.
59. Ibid.
60. Ibid.
61. Ibid.
62. Amnesty International Report, April, 2001.
63. Statement made by Women Against Rape, Non-government Organisation (NGO), United Nations Human Rights Commission (UNHRC), 28 December 2007.
64. Thinamurasu, 27 December 1998.
65. Ibid.
66. Thayakam, 28 December 1990.
67. Ibid.
68. Sarinikar, 29 January 1997.
69. Sivaramakrishnan, P., Statement to the Government of Sri Lanka, 3 May 2010.
70. Hizbullah, M.L.A.M., Media Statement by Sri Lankan Deputy Minister of Child Development and Women's Affairs, 30 September 2010.
71. Panchacharam, W., Genocide in Sri Lanka, New York: Nanuet, 2011, p.145.
72. www.transcurrent.com retrieved on 3 March 2012.
73. Unreported World, Channel 4, London, 9 November 2007.
74. Committee to Protect Journalist (CPJ)

75. South Asian Studies Centre, Rare Documents Collection, Folder 12, Sydney.
76. Ibid.
77. Gunasingam, M., Personal Diary Entry of Author, 1995.
78. Virakesari, 10 December 1995.
79. Manokaran, op.cit., p.93.
80. Ibid., p.117.
81. Ibid., p.118.
82. Ibid., p.122.
83. Ibid., p.123.
84. Ibid.
85. Ibid., p.124.
86. Ibid., p.122.
87. Suthanthiran, 10 August 1980.
88. 'Population of Ceylon', Ceylon Blue Books (cc 59/82, 132, 155 & 159), London: PRO, 1911-1921, and Population Census of Ceylon for the Period of 1953 - 1981', Colombo: DCS, 1981.
89. Ibid.
90. Ibid.
91. Ibid.
92. <http://tawp.in/r/13fi> retrieved on 10 March 2012.
93. Thinamurasu, 12-15 August 1999.
94. Eelanadu, 17-23 December 1993.

அத்தியாயம் ஏழு

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளும் ஈழமும்

தாயகம், தேசியம், சுயநிர்ணயம் என்பதே தமிழ் ஈழ சுதந்திரப் போராட்டத்தின் அடிப்படையான இலட்சியம் ஆகும். 1976 இல், வட்டுக்கோட்டையில் நடந்த தமிழர்களின் மகாநாட்டில், இந்த இலட்சியக் கோட்பாடு, சகல தமிழ் அரசியல் கட்சிகளாலும், விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களாலும் ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

1977 இல் இடம் பெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலில், இந்த இலட்சியத்தை முன்வைத்துத்தான் தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் போட்டியிட்டனர். வடக்கு, கிழக்கு தமிழர்கள், தமது பெரும்பான்மையான ஆதரவை அவர்களுக்கு வழங்கினர். அதன்மூலம், தமிழ் ஈழத்திற்கான தமது ஆணையை வழங்கி இருப்பதை, சிங்கள தேசத்திற்கும், உலகத்திற்கும் தெளிவாக வெளிப்படுத்தினர். மக்கள் வழங்கிய ஆணையை, தமிழ் அரசியல் தலைவர்களால் நிறைவேற்ற முடியாமல் போனபோது, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள், தமிழ் ஈழ விடுதலையை தமது இறுதி இலட்சியமாக வரித்துக் கொண்டனர். 1974 களில் தொடங்கிய விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம், 1977, 1981, 1983 களில் தமிழருக்கு எதிராக, சிங்கள அரசு, சிங்கள இராணுவம் மற்றும் சிங்களக் கூலிப்படைகளால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கையின் விளைவாக வீறுகொண்டு எழுச்சி பெறத் தொடங்கியது. பல்லாயிரக்கணக்கான இளைஞர்களும், இளம் பெண்களும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் அணியணியாக இணைந்தனர்.

தொடக்கத்தில், விடுதலைப் புலிகள், கெரில்லா பாணியிலான தாக்குதல்களை, சிங்கள இராணுவத்திற்கும் சிங்கள காவல்படையினருக்கும்

எதிராக தொடங்கி இருந்தனர். ஆனால், 1983 க்குப் பின்னர், விடுதலைப் புலிகளின் அபார வளர்ச்சியால், கெரில்லா போர்முறையும், மரபுவழி போர்முறையும் கலந்த ஒன்றாக மாற்றம் அடைந்தது. 1987 வரை சிங்கள இராணுவத்துடன் போர் புரிந்த விடுதலைப் புலிகள், 1987 - 1990 காலப்பகுதியில், உலகத்தின் நான்காவது பலம் வாய்ந்த இந்திய இராணுவத்துடன் போர் புரிய வேண்டிய நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இக்காலகட்டத்தில் விடுதலைப் புலிகளுக்குப் பாரிய இழப்புகள் ஏற்பட்டபோதும், அவர்களை இந்தியப் படைகளால் வெற்றி கொள்ள முடியவில்லை. 1990 களில் இந்தியப் படை, இலங்கையை விட்டு நீங்கியவுடன், விடுதலைப் புலிகளின் வளர்ச்சி சிங்கள அரசையும், உலக அரசுகளையும் வியக்க வைத்தது.

விடுதலைப் புலிகள், பல ஆண்டுகாலம் இலங்கை, இந்திய முப்படைகளுடனும் பல்வேறுபட்ட போர்க்களங்களைச் சந்தித்தவர்கள். சில தோல்விகளை அடைந்தாலும், பாரிய வெற்றிகளையும் சாதித்தார்கள். அதேவேளையில், பல்வேறு காலகட்டங்களில் சிங்கள அரசுடனும், இந்திய அரசுடனும், பல சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகளிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டனர். பல உலக நாடுகளின் அனுசரணைகளை மதித்தும், உள்வாங்கியும் நடந்து காட்டினார்கள். தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு, அதன் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன், அவரின் முக்கியத் தளபதிகள், அவர்களின் சாதனைகள் பற்றியெல்லாம் பெருவாரியான நூல்கள், பல்வேறு மட்டத்தினராலும் எழுதிக் குவிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. எனவே அவைகள் பற்றி மேலும் மீளாய்வு செய்வதும், இந்த அத்தியாயத்தின் நோக்கம் அல்ல.

தமிழ் ஈழ விடுதலை என்ற ஒரே கோட்பாட்டுக்காகவே, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள், தம்மை அர்பணித்துத் கொண்டார்கள். அதற்காகவே அவர்கள் முப்படைகளைக் கட்டி எழுப்பினர். சிங்கள தேசத்தை அடிமைப்படுத்தவோ, இந்திய ஆட்சியாளர்களையோ, இந்திய புவிசார் நலன்களுக்கு எதிராக தமது செயல்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்தவோ, அல்லது உலக நாடுகளை அச்சுறுத்தவோ அவர்கள் தமது பாரிய படைபலத்தைக் கட்டி எழுப்பவில்லை என்பதைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டிய தேவை உள்ளது. இலங்கை இனவாத சிங்கள அரசு, விடுதலைப் புலிகள் ஒரு பயங்கரவாத அமைப்பு என்று தமது பொய்ப் பிரசாரங்களை உலகம் முழுவதும் பரப்புவதில் வெற்றி கண்டு உள்ளது. உலகமும், ஈழத்தமிழர்கள் பிரச்சினையையும், விடுதலைப் புலிகளின் உண்மையான நிலைப்பாட்டையும் உரிய முறையில் ஆராய்ந்து உண்மையை விளங்காமல், இலங்கை அரசின் பொய்ப் பிரசாரத்தால் உள்வாங்கப்பட்டு தடுமாறி

நிற்கின்றது. விடுதலைப் புலிகள் தமிழ் ஈழத்தின் சுதந்திரத்திற்காகவும், தமிழ் மக்களின் பாதுகாப்பிற்காகவும்தான் ஆயுதம் ஏந்திப் போராடுகின்றனர். ஒரு சீரான, ஒழுக்கமும், கட்டுப்பாடும் கொண்ட இராணுவத்தை, விடுதலைப் புலிகள் கச்சிதமாக அமைத்து, தமது இலட்சியத்திற்காகப் போராடினர் என்பதை, சகலரும் அறியத் தர வேண்டும் என்பதற்காக மிகச்சுருக்கமாக அவர்களின் இராணுவ அமைப்புப் பற்றிக் கலந்து உரையாடப்படுகின்றது.

மலரப்போகும் தமிழ் ஈழம், எவ்விதம் அமைய வேண்டும் என, விடுதலைப்புலிகள் தொலைநோக்கோடு, மிகவும் ஆழமாகச் சிந்தித்துச் செயலாற்றி இருக்கின்றனர். உலகமே வியக்கின்ற அளவுக்குத் திட்டங்களைத் தீட்டி இருக்கின்றார்கள். இதற்காகவே அவர்கள், சிங்கள இராணுவத்திடம் இருந்து மீட்கப்பட்ட தமிழர் தாயகப் பகுதிகளில், தமது நிர்வாகக் கட்டுமானங்களையும், உட்கட்டுமானங்களையும் மிகவும் சீராகவும், கச்சிதமாகவும், செயல் வடிவமாக்கி இருந்தார்கள். எனவே, அவர்களின் நிர்வாகக்கட்டுமானங்கள் பற்றிய நெறிமுறை, அமைப்பு, செயல்முறை ஆகியவை, இவ்வாய்வின் மூலம், முதல் முறையாக, உலகின் பார்வைக்கு வைக்கப்படுகின்றது.

1993 ஆம் ஆண்டு வரையப்பட்ட, 'தமிழ் ஈழத்தின் உட்கட்டுமானம்' என்ற, விடுதலைப்புலிகளின் ஆய்வு அறிக்கை, ஈழத்திலோ, இலங்கையிலோ, உலகில் வேறு எங்குமோ, இதுவரை வெளியிடப்படவில்லை. இன்றைய தேவை கருதி, மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வு அறிக்கையில் உள்ள மிக முக்கியமான செயற்திட்டங்கள் பற்றி, இந்த அத்தியாயத்தில் வெளிக் கொண்டு வரப்படுகிறது. இம்முயற்சி, தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள், தமிழ் ஈழத்தையும், தமிழ் மக்களையும், எவ்வளவு நேர்மையாகவும், உண்மையாகவும் நேசித்து, மலரப் போகும் தமிழ் ஈழத்தைப்பற்றி எவ்வளவு இலட்சியக் கனவுகளோடு செயற்பட்டார்கள் என்பதனை மிகவும் தெட்டத் தெளிவாகத் தமிழ் மக்களுக்கும், சிங்கள தேசத்திற்கும், உலகத்திற்கும் எடுத்துக் காட்டும்.

2009 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், விடுதலைப்புலிகளையும், அவர்களது சுதந்திரப் போராட்டத்தையும் பாரிய அழிவுகளுக்குள் தள்ளிய அக்கொடூரமான நிகழ்வு பற்றி இன்னமும் தமிழ் மக்களால் நம்ப முடியாமல் இருக்கின்றது. ஆனால் 2008 இன் இறுதிப் பகுதியிலேயே விடுதலைப்புலிகளின் தலைமை, தமக்கு வரப்போகும் ஆபத்தை நன்கு அறிந்து இருந்தது. இக்காலப்பகுதியில், விடுதலைப் புலிகளின் சர்வதேசப்பொறுப்பாளர் கஸ்ரோ அவர்கள், உலகத் தமிழ் மக்களுக்கு

வழங்கிய ஒரு முக்கியச் செய்தியில், தங்கள் நிலைமை பற்றி மிகவும் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டு உள்ளார். தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம், எதிர்காலத்தில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்கள் கையிலேயே இருக்கின்றது என்று தெட்டத்தெளிவாக அதில் கூறி இருக்கின்றார். அத்தோடு, சுயநல விரும்பிகள், இலங்கை அரசுடனும், வேறு நாடுகளுடனும் இணைந்து, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தைத் திசை திருப்பி, அதனை முற்றாக அழிக்க முயற்சிப்பார்கள் என்றும் எச்சரித்து உள்ளார். அதுபற்றிய உண்மை நிலைமைகளைத் தெளிவுபடுத்த, நாடு கடந்த அரசின் தோற்றம் பற்றிய பின்னணி மிகத்தெளிவாக இந்த ஆய்வில் கலந்து உரையாடப்படுகின்றது.

இந்தப் புத்தகம், இனி மாவீரர்கள் துயிலும் நூலாகம்

தமிழ் ஈழ இலட்சியத்தை அடைவதற்காகத்தான், பல்லாயிரம் ஈழப் போராளிகள் தங்கள் இன்னுயிர்களை அர்ப்பணித்தார்கள். அவர்கள் பற்றிய விபரங்கள், இதுவரையில் எந்த நூலிலும் வெளி வரவில்லை. முதல் தடவையாக, அம்மாவீரர்களின் விபரங்களைத் தாங்கிய துயிலும் இல்லமாக, இந்த அத்தியாயத்தின் இறுதிப் பகுதி அமைகிறது. இம்மாவீரர்களின் விபரம், விரிவு கருதி ஆங்கில நூலில் தவிர்க்கப்பட்டு உள்ளது.

இராணுவக் கட்டமைப்பு

தரைப்படை: சிங்கள அடக்குமுறை அரசுக்கும், சிங்கள முப்படைகளுக்கும் எதிராக ஆயுதப் போராட்டம் நடத்துவதன் மூலம்தான் தமிழர்களின் சுதந்திரத்தை வென்றெடுக்க முடியும் என்பதில், விடுதலைப் புலிகள், தளராத நம்பிக்கை கொண்டார்கள். தொடக்கத்தில் சிறிய அளவிலான போர்வீரர்களைக் கொண்ட ஒரு கெரில்லா இராணுவமாகவும், சில சிறு குழுக்களைக் கொண்ட அரசியல் பிரிவாகவும், இவ்விரு பிரிவுகளையும் உள்ளடக்கிய ஒரு இராணுவக் கட்டமைப்பைக் கொண்ட அமைப்பாகவும், விடுதலைப் புலிகள் இராணுவம் காணப்பட்டது. இந்த இராணுவம், தமிழ் மக்களால் ஏற்கப்பட்ட ஒரு விடுதலை அமைப்பாகவும் காணப்பட்டது. தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளின் தலைவராகவும், இராணுவத் தளபதியாகவும் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்களே தொடக்கத்தில் இருந்து இயங்கினார். பிராந்தியத் தளபதிகள் பிரபாகரனுக்குப் பக்கபலமாகவும், மத்தியச் செயற்குழு உறுப்பினர்களாகவும் இடம் பெற்றனர். சகல முடிவுகளும் கலந்து ஆலோசித்த பின்பே செயற்படுத்தப்பட்டன. பிராந்தியத் தளபதிகள், போராளிகள் பல்வேறு மட்டங்களில் தமது திறமை மிக்க பங்களிப்பைச் செய்பவர்களாக உருவாக்கப்பட்டு இருந்தார்கள்.

சீரிய ஒழுக்கம், இறுக்கமான கட்டுக் கோப்பு, இலட்சிய வேட்கை, தளராத உறுதி, விலைபோகாத தன்மை, அதி தீவிர விசுவாசம் போன்றவை, சகலருக்கும் பொதுவான சட்ட திட்டங்களாக ஆக்கப்பட்டு இருந்தது. இவைகளை மீறுவோர் மீது கடும் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டன; தண்டனைகள் வழங்குவதில், எதுவித பாராபட்சமும் காட்டப்படுவது இல்லை. மது அருந்துதல், புகை பிடித்தல், பாலியல் வல்லுறவு, இராணுவ இரகசியங்களை வெளியிடுதல் போன்றவை மிகப் பாரிய குற்றங்களாகக் கருதப்பட்டன. இயக்க இரகசியங்களையும், இராணுவ இரகசியங்களையும், பாதுகாப்பதன் பொருட்டு, ஒவ்வொரு போராளியும், சத்தியப்பிரமான நிகழ்வின்போது, தங்கள் கழுத்தில் நச்சுக் குப்பிகளைக் கட்டிக்கொண்டார்கள். எதிரியிடம் அகப்படும்போது, அந் நச்சுக்குப்பிகளை கடித்து விழுங்கி, தமது உயிரை மாய்த்துக் கொண்டு, இரகசியங்களைப் பாதுகாத்தார்கள். மிகக்குறைந்த எண்ணிக்கையிலான போராளிகளைக் கொண்டு 1974 ல் தொடங்கப்பட்ட இந்த இயக்கம், 1983 க்குப் பின் பல்லாயிரம் ஆண், பெண் போராளிகளைக் கொண்ட இராணுவமாக வளர்ச்சி பெற்றது.

1990 இல் 4,000 போராளிகளைக் கொண்டதாகவும், 1992 இல் 6,000 போராளிகளைக் கொண்டதாகவும் காணப்பட்டது. ஆனால் 1996 இல், போராளிகளின் எண்ணிக்கை 14,000 ஆக உயர்ந்தது.⁽¹⁾ ஆனால், விடுதலைப் புலிகளில் எத்தனை போராளிகள் இருந்தனர் என்று துல்லியமாக அறிய இயலாது. மேற்படி புள்ளி விபரங்கள், சிங்கள இராணுவத்தினரும், இந்திய இராணுவத்தினரும் வழங்கிய விபரங்களின் அடிப்படையில் இருந்து கணிக்கப்பட்டு இருக்க வேண்டும். நிச்சயம் மேற்குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையை விட அதிக போராளிகளைக் கொண்டு இருக்கலாம்.⁽²⁾

வடக்கு, கிழக்கு தமிழர் பகுதிகளில் இருந்தும், மலையகத்தில் இருந்தும், தமிழ் இளைஞர்களும், இளம்பெண்களும், விடுதலைப் புலிகளின் தரைப்படையில் தொடர்ச்சியாக இணைந்து, போராடி வந்தனர். ஆனால், இந்தியத் தமிழர்கள் வாழும் இலங்கையின் மலையகப் பகுதிகள், தமிழர் தாயகத்துக்கு வெளியே இருந்தபடியால், அப்பிரதேசங்களில் எதுவித போராட்ட முனைப்புகளும் நிகழவில்லை. இருந்தும், இனக் கலவரங்களின் போதும், ஏனைய காலங்களிலும், மலையக மக்கள், தமிழர்கள் என்ற காரணத்திற்காக மிக மோசமான இன அழிப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர். அதன் விளைவாக பல இளம் தலைமுறையினர் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்துடன் இணைந்து, சிங்கள அரசுக்கு எதிராகவும், இராணுவத்திற்கு

எதிராகப் போராட வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

தமிழருக்கு எதிராக சிங்கள இனத்தவரும், சிங்கள இராணுவத்தினரும், சிங்களக் கூலிப்படைகளும் நிகழ்த்திய இனப்படுகொலைகளின்போது, அக் கொடூர நிகழ்வுகளை நேரில் கண்டு கொதிப்பு அடைந்ததன் விளைவாகவே, சிங்களப் பகுதிகளில் உள்ள தமிழ் இளம் தலைமுறையினரும், விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்து, சிங்கள இனவாதத்திற்கு எதிராகப் போராடினர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தமிழ் மக்கள், ஆண், பெண் இருபாலரும் விடுதலைப்புலிகளின் துணைப்படை இராணுவத்தில் இணைந்து, தமது பங்களிப்பைச் செய்யத் தவறவில்லை. ஒட்டு மொத்த விடுதலைப் போராளிகள் தொகையை விட, மக்கள் துணைப்படையினர் இரு மடங்கிற்கு மேலான தொகையைக் கொண்டவர்களாக இருந்திருக்கின்றார்கள். பெரும்பாலும், ஐம்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் புலிகளிடம் பயிற்சி பெற்றபின், புலிகளோடு இணைந்து களத்தில் நின்றனர். உதாரணமாக, ஆனையிறவு, மணலாறு பகுதிகளில் இடம் பெற்ற சண்டைகளில் மக்கள் துணைப்படைகளும் இணைந்து கொண்டனர். அத்தோடு விடுதலைப் புலிப் போராளிகளுடன் இணைந்து எல்லைக் காவல்களிலும் ஈடுபட்டு உள்ளனர்.⁽³⁾ விடுதலைப் புலிகளின் தரைப்படையில், பல்வேறு பெயர்களைக் கொண்ட படைப் பிரிவுகள் அமைந்து இருந்தன. ஒவ்வொரு தனியான படைப் பிரிவும், தனிச் சிறப்புப் படைப்பிரிவாக இயங்கும் தன்மை கொண்டது. உதாரணமாக, சிறுத்தைப் படை அணி, பீரங்கிப்படை அணி, டாங்கி எதிர்ப்புப்படை அணி, சால்ஸ் அன்ரனி சிறப்புப் படை அணி, கரும்புலிப் படை அணி போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.⁽⁴⁾

பெண்போராளிகள்:

இலங்கையின் மொத்த மக்கள் தொகையில், ஐம்பது வீதத்திற்கும் சற்றுக் கூடுதலானவர்கள் பெண்கள் என்பதை, இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னான மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்புப் புள்ளி விபரங்கள் காட்டி நிற்கின்றன. 1974 ல் தொடங்கி, தொடர்சியாக நடந்த, தமிழருக்கு எதிரான சிங்கள இராணுவத்தின் கொடூரமான நடவடிக்கைகளால், பல தமிழ் இளைஞர்கள் கொலை செய்யப்பட்டனர். பலர் காணாமல் போயும், சிறையில் அடைக்கப்பட்டும் உள்ளார்கள். இயக்கங்களுக்கு இடையே ஏற்பட்ட உள்மோதல்களால் பலர் உயிர் இழந்தனர். இனக் கலவரங்களால், பல்லாயிரக் கணக்கானோர், நாட்டை விட்டு, ஓடி, பிறநாடுகளில் அகதிகளாக உள்ளனர். இதன் விளைவாக, ஆண்களின் எண்ணிக்கை, குறிப்பாக இளைஞர்களின் எண்ணிக்கை, தமிழர்கள் மத்தியில் பெண்களை விட குறைந்து கொண்டே இருந்தது.

இந்நிலையில் இளம் பெண்கள், விடுதலைப் போராட்டத்தில் இணைய வேண்டிய ஒரு தேவை, எதிர்பார்ப்பு இருந்து வந்தது. அத்தோடு, தமிழருக்கு எதிராக சிங்கள அரசு கட்டவிழ்த்து விட்ட இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள், தமிழ் இளம் பெண்களை வெறுப்பிலும், வேதனையிலும், கோபத்திலும் ஆழ்த்தி இருந்தது. இலங்கை, இந்திய இராணுவத்தினரின் பாலியல் பலாத்காரங்கள், கற்பழிப்புகள் அவர்களை மேலும் விசனம் அடைய வைத்தது. தமது குடும்பத்தில் உள்ள அன்புக்குரிய உறவுகளை சிங்கள இராணுவமும், இந்திய இராணுவமும் கோரத்தனமாகக் கொன்று குவித்ததை, தம் கண்ணால் கண்ட இளம்பெண்கள் கொதித்தனர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தமிழ்ச் சமூகத்தில் காலாகாலமாக நிலவி வந்த சாதிக்கொடுமை, சீதனக் கொடுமை போன்றவையால், போகும் இடம் தெரியாமல், வாழும் வழி தெரியாமல், கடும் சோதனைகளையும், வேதனைகளையும், அவலங்களையும் சந்தித்து வந்தார்கள். அத்தோடு, கொடுமையான ஆண் ஆதிக்க சமுதாயம், பெண்களின் சுதந்திரத்தையும், வாழும் உரிமையையும் கேள்விக்குரியதாக்கி நின்றது. இவைகள் எல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து, தமிழ் இளம் பெண்களைப் போராளிகளாக ஆக்கியது. விடுதலைப் புலிகளின் இலட்சியம், கொள்கை, தியாகம், நாட்டுப்பற்று என்பன, இளம் பெண்களை ஆட்கொண்டது. தலைவர் பிரபாகரனின் சீரிய ஒழுக்கமும், நேர்மையும், தேசப்பற்றும் அவர்களை மிகவும் கவர்ந்தது. இவ்வாறான ஒரு தலைமையின் கீழ், ஓர் விடுதலை இயக்கத்துடன் இணைவதுதான் தமக்கும் பாதுகாப்பு, அத்தோடு தாமும் தேச விடுதலைக்கு தமது அளப்பரிய பங்களிப்பையும் செலுத்தலாம் எனத் தீர்மானித்து, தமிழ் இளம்பெண்கள் இயக்கத்தில் இணைந்தனர்.

முதலில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இப் பெண்களுக்குத் தளம் அமைத்துக் கொடுத்தது. அங்கு இடம் பெற்ற பல கருத்துப் பரிமாற்ற நிகழ்வுகள், அவர்களுக்குத் தெளிவை ஏற்படுத்தியது. 1979 இல், கிழக்கு மாகாணத்தைத் தாக்கிய சூறாவளியும், வெள்ளப் பெருக்கும் பல இளம் பட்டதாரிப் பெண்களை, சமூக உணர்வுடன் ஒன்றாக இணைந்து செயல்பட வைத்தது. இரவு, பகலாக யாழ் குடா நாடு முழுவதும் திரிந்து, பணம், உடுப்புகளைச் சேர்த்து, ஆண் பட்டதாரி மாணவர்களுடன் ஒன்றாக இணைந்து, கிழக்குப் பிரதேசம் சென்று பல சமூக சேவைகளிலும், மறுவாழ்வுப் பணிகளிலும் ஈடுபட்டார்கள். இந்நிகழ்வு, தமிழ்ப் பெண்களின் மனநிலையில் ஓர் உளவியல் ரீதியான பாரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்திற்று. அத்தோடு, 1977 ஆம் ஆண்டு தமிழருக்கு எதிரான இனக் கலவரத்தால் கொடூரமாகப் பாதிக்கப்பட்டு, சிங்களப் பகுதிகளில் இருந்து அகதிகளாக வெட்டுக் காயங்களுடன் கையறு நிலையில் யாழ் வந்த தமிழ் அகதிகளைக்

கண்ட பெண்கள் கொதித்து எழுந்தனர். இந்நிகழ்வு அவர்களைக் கிளர்ந்து எழ வைத்ததை, இந் நூலாசிரியரும் மேற்படி நிகழ்வுகளில் கலந்து கொண்டபடியால் நேரில் காணவும், அறியவும் முடிந்தது. அதனை அடுத்து, 1981, 1983 ஆகிய ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற பாரிய இன அழிப்பு நிகழ்வுகள், தமிழ் இளம் பெண்களை பாரிய அளவில் விடுதலைப் புலிகளோடு இணைத்தது.

சுதந்திரப்பறவைகள்

தேசிய விடுதலைப் போராட்டம், பெண்களின் உரிமைகள், அடக்குமுறைகள் பற்றி, சமூகத்தில் விழிப்பு உணர்வை ஏற்படுத்த, முதலில் 1984 இல் 'சுதந்திரப்பறவைகள்' என்ற பத்திரிக்கையைத் தொடங்கி தமது புரட்சிகர கருத்துகளை மக்கள் இடையே பரப்பத் தொடங்கினர். அத்தோடு, பல்வேறுபட்ட பெண்கள் அமைப்புகள், பயிற்சி நிலையங்கள், கல்வி நிலையங்கள் போன்றவற்றை, தமிழர் பகுதிகளில் ஏற்படுத்தி, சமூக சேவையில், இரவு, பகலாக உழைத்தார்கள். அரசியல் துறை சார்ந்த வேலைப்பாடு அவர்களின் முக்கிய இலக்காக இருந்தது. எனவே, தொடக்கத்தில் இவர்கள், 'சுதந்திரப்பறவைகள்' என்றே பெயர் சூட்டி அழைக்கப்பட்டனர்.

உலகில் எந்த மூலையிலும் சரி, எந்த நாட்டிலும் சரி, அடக்கப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்டு வாழும் பெண்கள், தாம் அவ்வாறான ஒரு நிலைமையில் இருந்து நிரந்தரமாக விடுபட்டு, சுதந்திரப் பறவைகளாக வாழத் துடிப்பவர்கள், ஈழ விடுதலைப் பெண் போராளிகளின் புரட்சிகரமான வரலாறை நிச்சயம் புரட்டிப் பார்க்க வேண்டும். விடுதலைப் போராட்டம் பற்றி ஆய்வு செய்யத் துடிக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கு, விடுதலைப் புலிகளின் பெண் போராளிகளின் வீரமிகு போராட்ட வரலாறு எதிர்காலத்தில் நல்லதொரு ஆய்வுக் களமாக அமையும்.

ஈழப் பெண் போராளிகள், ஆண் போராளிகளுக்குச் சமமாகப் போராடும் பலம் பொருந்தியவர்களாக வளர்ச்சி கண்டார்கள். அதனால் பெண் போராளிகளும், பல சிறப்புப்படைப் பிரிவுகளைக் கொண்ட ஒரு வலுவான படைப் பிரிவாக வளர்ச்சி கண்டது. உதாரணமாக, மாலதி படை அணி, சோபிதா படை அணி, சிறுத்தைப் படை அணி, கிட்டு பீரங்கிப் படை அணி என்பனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.⁽⁵⁾ அத்தோடு, புலிகளின் சகல படைப் பிரிவுகளுடனும் பெண் புலிப் போராளிகள் இணைக்கப்பட்டனர். 1990 க்குப் பின்னர், விடுதலைப் புலிகளின் அனைத்து மரபு வழிப் போர்களிலும், பெண் போராளிகளும் இணைந்து, அளப்பரிய பங்கை ஆற்றி இருக்கின்றார்கள். படை நகர்வுகளை

முக்கிய முன்னரங்குகளில் நின்று தடுத்து நிறுத்தும் சண்டைகளில், பெண் படைகளே பெரும்பாலும் ஈடுபட்டனர்.⁽⁶⁾ கிளிநொச்சியில் முக்கிய படை முகாம்களைக் கைப்பற்றும் பொறுப்பு, பெண் புலிகளிடம் விடப்பட்டு இருந்தது. அதில் தமது போர்த் திறனை அபாரமாகக் காட்டி வெற்றி ஈட்டிய பெண் போராளிகளுக்கு, தலைவர் பாராட்டுகளும் வழங்கி உள்ளார்.⁽⁷⁾ அமெரிக்கப் பச்சைப் பிரிவுப் பயிற்சி பெற்ற சிங்கள இராணுவத்தை, மன்னங்குளத்தில் தாக்கி அழித்த பெண் போராளிகளுக்கு, தலைவர் பரிசுகள் வழங்கிச் சிறப்பித்து இருக்கின்றார்.⁽⁸⁾

உலகில் பல விடுதலைப் போராட்டங்களில் பெண்கள் பங்கு ஏற்று உள்ளனர். ஆனால், பாரிய படைமுகாம்களைத் தாக்கி அழித்து, அரச இராணுவத்துடன் நேருக்கு நேர் நின்று போர்புரிந்து, களம் பல கண்ட விடுதலைப் புலிகளின் பெண் போராளிகள் போல், உலகில் வேறு எந்த ஒரு பெண் போராளிக் குழுவும் வளர்ச்சியும், பலமும் பெற்று இருக்கவில்லை. அத்தோடு மரபு வழிச் சமர்களின் போது, பின் தள கள வேலைகளிலும் ஈழப் பெண் போராளிகள் தமது பாரிய பங்களிப்பைச் செய்து இருக்கின்றார்கள். எடுத்துக்காட்டாக, மருத்துவ சேவை, தகவல் தொடர்பு, உணவு விநியோகம், வழங்கல் சேவை, இறந்த உடல்களை அகற்றும் பணி போன்ற பல வழிகளிலும் தம்மை அர்ப்பணித்து உள்ளார்கள்.⁽⁹⁾

விடுதலைப் புலி போராளிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட கடினமான இராணுவப் பயிற்சியும், அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட போர் உத்திமுறைகளும், தந்திரங்களும் அவர்களை ஒரு கட்டுக்கோப்பான, உறுதியான, வீரமான போராளிகளாக ஆக்கியது. தலைவரும், தளபதிகளும் ஒவ்வொரு போர் நடவடிக்கைகளின்போதும், போராளிகளுக்கு வழங்கும் அறிவுரைகளும், வழிகாட்டல்களும், தன்னம்பிக்கையும், அவர்களைத் திறமையாக எதிரியுடன் போர்புரிய வைத்து வெற்றிகளை ஈட்டிக் கொடுத்தது.

“இராணுவ பலத்தை விட மனோபலம் மிகவும் முக்கியமானது. அதுதான் போரின் வெற்றி தோல்விகளைத் தீர்மானிப்பது”⁽¹⁰⁾.

“எதிரி எம்மைத் தேடி வருமுன்னர் அவனது வாசல் தேடி நாம் செல்ல வேண்டும்”⁽¹¹⁾

என்பது போன்ற, தன்னம்பிக்கையை ஊட்டுகின்ற, பிரபாகரனின் அறிவுரைகளும் களப்பணிகளும்தாம், போராளிகளை எந்நேரமும் விழிப்பான நிலையில், உறுதியோடு வைத்து இருக்கின்றன. இவ்வாறான ஒரு மாபெரும் சக்திவாய்ந்த மனோபலமும், நாட்டுப்பற்றும்தான் தமிழ் ஈழத்தின் 70

வீதமான நிலப்பரப்பில் இருந்து சிங்கள இராணுவத்தை விரட்டி அடித்து, அதனை அவர்களால் தம் வசப்படுத்த முடிந்தது. பல கோடி பெறுமதியான சிங்கள இராணுவத்தின் ஆயுதங்களையும், அவர்களிடம் இருந்து பறித்து எடுக்க முடிந்தது. அத்துடன், உலகத்தின் நான்காவது பலம் வாய்ந்த நிலையில் இருந்த இந்திய இராணுவத்துடன் ஈழ மண்ணில் துணிந்து போராட முடிந்தது.

கரும்புலிகள்

விடுதலைப் புலிகளின் இராணுவத்தில் கரும்புலிகள் ஒரு அபூர்வமான, இலட்சிய வெறிகொண்ட, பலம் வாய்ந்த ஒரு படை ஆகும். ஒரு இலட்சத்துக்கும் மேலான இராணுவ வீரர்களையும், நவீன ஆயுதங்களையும் கொண்ட இலங்கையின் முப்படைகளை நேருக்கு நேர் நின்று எதிர்த்து, விடுதலைப் புலிகள் போர்புரிவதால், பலர் கொல்லப்படுவது தவிர்க்க முடியாதது. எனவே, ஒரு சில விடுதலைப்புலி உறுப்பினர்களின் இழப்போடு, பாரிய இழப்பை எதிரிக்கு ஏற்படுத்த வேண்டிய ஒரு கட்டாயத் தேவை, ஆட்பலம் குறைந்த விடுதலைப் புலிகளுக்கு நிச்சயமாக உண்டு. அணுக முடியாத பாரிய சிங்கள இராணுவத் தளங்களையும், இராட்சத கடற்படைக் கலங்களையும், அழிக்க வேண்டிய ஒரு கட்டாயத்தில் விடுதலைப்புலிகள் இருந்தார்கள். தீவிர பௌத்த சிங்களவாதத் தலைவர்களின் கொட்டத்தை அடக்க வேண்டிய ஒரு தேவையும், விடுதலைப் புலிகளுக்கு உண்டு. இவ்வாறான ஒரு நெருக்குவாரத்தை, குறைந்தபட்ச ஆட்பலத்தைக் கொண்டு தவிடு பொடியாக்குவதற்காவே, கரும்புலிப்படையை உருவாக்க வேண்டிய ஒரு கட்டாயத் தேவை ஏற்பட்டது.

அடக்குமுறையாளர்களுக்கு எதிராக ஆயுதப் போராட்டத்தைப் பயன்படுத்துவதை ஏற்றுக் கொண்ட மாவோ, லெனின் கோட்பாட்டாளர்களோ, அல்லது உலகின் ஏனைய விடுதலைப் போராட்டங்களோ, தற்கொலைக் குண்டுத் தாக்குதலைப் பரிந்து உரைக்கவில்லை. இஸ்லாமியத் தீவிரவாதிகள் மட்டுமே தற்கொலைக் குண்டுத் தாக்குதல்களை நடத்துகின்றனர். ஆனால், அதனை ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்தில் இடம் பெறும் தற்கொலைக் குண்டுத் தாக்குதல்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்க முடியாது. விடுதலைப் புலிகளின் கரும்புலிப்படை, தற்கொலைக் குண்டுதாரிகளாக, பலம் வாய்ந்த மனித வெடி குண்டாகத் தம்மை மாற்றி, யாராலும் கற்பனை பண்ணிப் பார்க்க முடியாத, பாரிய பல தாக்குதல்களைப் புரிந்து, எதிரியை அழித்து, அவர்களை நிலைகுலைய வைத்தனர். இதுபற்றி பல்வேறு மட்டத்தினர் பல்வேறு

கருத்துகளையும், கற்பனைகளையும் காலத்துக்குக் காலம் கூறி வருகின்றார்கள். ஆனால், கரும்புலிப் படை பற்றியும், அவர்கள் தம்மை, வெடிகுண்டாக மாற்றி எதிரியை அழிப்பது என்பது பற்றியும் எதுவித கற்பனைவாதமோ, விதண்டாவாதமோ தேவையற்ற ஒன்று.

இலகுவாகக் கூறப்போனால், ஒரு போராளி, தன் கண்முன்னால், தன் தங்கை அல்லது தன் தாய், சிங்கள இராணுவத்தால் மிருகத்தனமாகக் கற்பழிக்கப்பட்டதையும், அவர்களைத் தன் கண் முன்னாலேயே சுட்டுக் கொல்வதையும் பார்த்த பின், அல்லது, ஒரு போராளியின் ஒட்டு மொத்தக் குடும்பமும், சிங்களப் படையின் வான் தாக்குதலால் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டு, அவர்கள் உடல் சிதறி மரணித்த அந்த அகோரமான காட்சியை தன் கண்முன்னால் கண்ட ஒருவனின் மனக் கொதிப்பை, ஒரு கணம் சிந்தித்துப் பார்த்தால் புரியும். அவ்வாறானவர்களால்தான் கரும்புலிகளாக மாறமுடியும். இதற்கு சங்க இலக்கியங்களையோ, பல்வேறுபட்ட கற்பனை வாதங்களையோ, சித்தாந்தங்களையோ மேற்கோள் காட்ட வேண்டிய தேவை இல்லை. அவ்வாறான அணுகுமுறைகள், கரும்புலிகளின் அளப்பரிய தியாகங்களைக் குறைத்து மதிப்பிடும் செயல் ஆகும்.

இவ்வேளையில், பேராசிரியர் J.G. Kellas 'தேசியவாதம்' பற்றிய தனது நூலில் பின்வருமாறு கூறிய கோட்பாட்டின் மூலம், கரும்புலிகளின் நிலையைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

'The supreme loyalty for the people who are prepared to die for their nation.'⁽¹²⁾

'ஒருவருடைய அதி உயர்ந்த விசுவாசம் என்பது, தாய்நாட்டுக்காகத் தன் உயிரை எந்த நேரத்திலும் அர்ப்பணிக்க ஆயத்தமாக இருப்பது.'

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தமிழ் ஈழம் மலர வேண்டும் என்ற உண்மையான நம்பிக்கையும், உளவலிவும், உறுதியும், தன்னலம் அற்ற தன்மையுமே கரும்புலி உறுப்பினர்களின் அடிப்படையாகக் காணப்படுகின்றன. விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பினர், 1989 இல்தான் தற்கொலைக் குண்டுதாரிப் பிரிவை, ஓர் போர் உத்தியாக வடிவமைத்தனர். 5 யூலை, 1987 இல், விடுதலைப் புலிகளின் கரும்புலிப் பிரிவைச் சேர்ந்த கப்டன் மில்லர், நெல்லியடி சிங்கள இராணுவ முகாமுக்குள் வெடி குண்டுகள் பொருத்தப்பட்ட வாகனத்தைச் செலுத்தி, அதனை வெடிக்கச் செய்து, அந்த இராணுவ முகாமைத் தகர்த்து எறிந்தார். இதுவே கரும்புலிகளின் முதல் தற்கொலைக் குண்டுத் தாக்குதல் ஆகும். அதன் பின்னர் இலங்கை அரசின்

முப்படைகளுக்கும் ஏற்படுத்திய அழிவுகள் பலப்பல.

யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்ற கரும்புலிகள் தினமொன்றில், பிரபாகரன் நிகழ்த்திய உரை, கரும்புலிகளின் தியாகங்களுக்கு முடி சூட்டுதலாக அமைகின்றது.

பிரபாகரன் தன் உரையின் போது பின்வருமாறு கூறி உள்ளார்:-

“மனிதர்களின் இருப்பை விட, அவர்களது செயற்பாடுகளே போராட்ட வரலாற்றின் தத்துவத்தை உயர்த்துகின்றது. பெயர் குறிப்பிடப்படாத கரும்புலி வீரர்கள் பலர், அனாமதேய கல்லறைகளில் உறங்கிய போதும், அவர்களது சாதனைகள் வரலாற்றுக் காவியமாக என்றும் அழியாப் புகழ் பெற்று வாழும். முகத்தை மறைத்து, பெயரையும் புகழையும் மறைத்து, இனத்தின் விடுதலைக்காக. தமிழ் ஈழ விடுதலைக் காற்றுடன் கலந்து விட்ட சரித்திர நாயகர்களை, சிரம் தாழ்த்தி வணங்குகின்றோம். தியாகத்தின் இமயத்தைத் தொட்டுவிட்ட அந்த இமயங்களை நாம் அறிவோம். அவர்களது நெஞ்சத்தின் பசுமையில் ஊற்றெடுத்த உணர்வுகளை நாம் புரிவோம். விடுதலை வேள்வியில், புனித யாத்திரையில் அவர்கள் பயணமானார்கள். இது கரும்புலிகள் சகாப்தம். பலவீனமான மக்களின் பலம் பொருந்திய ஆயுதமாகவே கரும்புலிகளை உருவாக்கினேன். வரைபடாத சித்திரங்களாகவும், எழுதப்படாத சரித்திரங்களாகவும், பொது வாழ்வுக்காக தமது வாழ்வைத் துறந்த அந்த அற்புதமான தியாகிகளை எமது நெஞ்சில் நிறுத்துவோமாக”⁽¹³⁾

கடற்படை(கடற்புலிகள்)

1984 ஆம் ஆண்டு, தலைவர் பிரபாகரன் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டு, தமிழ் ஈழக் கடல் அன்னையின் மடியில் தவழ்ந்த ஒரு செல்லக் குழந்தைதான், கடற்புலிகள் படை. 1990 க்குப்பின், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கைத் தீர்மானிக்கும் ஒரு சக்தியாக பெருவளர்ச்சி கண்டுவிட்டது. இதன் ஈடு இணையற்ற தளபதியாக, சூசை என்ற மகத்தான மனிதன், தொடக்கத்தில் இருந்து, முள்ளிவாய்க்கால் இறுதிச் சமரில் மரணிக்கும் வரை, இரவு பகலாகச் செயற்பட்டார்.

கடலும் நிலமும் இணைந்ததுதான் எமது தமிழ் ஈழத் தாயகம் ஆகும். தமிழ் ஈழக் கடல், பொருளாதார, அரசியல் காரணங்களால், வெளி உலக வணிகத்

தொடர்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. ஆனால் அதை விட முக்கியமாக, தமிழ் ஈழத்தின் பாதுகாப்புக்கு மிகமிகப் பிரதானமானது. இக்கடல் தமிழர்களின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளவரை மட்டும்தான், அதனால் வரும் பொருளாதார நன்மைகளையும், அரசியல் நன்மைகளையும் தமிழ் மக்கள் அனுபவிக்க முடியும். ஆகவேதான், கடல் தமிழ் தேசத்தின் பாதுகாப்போடு பின்னிப் பிணைந்து இருக்கின்றது.

இச்சூழ்நிலையிலேயே, 1984 ஆம் ஆண்டு, தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் கடற்புலிகள் படைப் பிரிவுக்கு, ‘கடற்புலிகள்’ எனப் பெயரும் சூட்டினார். விடுதலைப் போராட்டத்தில் அந்தந்தக் காலங்களோடு ஒட்டிய தேவைகளை நிறைவு செய்யும் பல பணிகளை அவர்கள் ஆற்ற வேண்டியிருந்தது. கடற் பயணங்கள் போவதற்கும், அவற்றிற்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்குமான வேலைகளையே, தொடக்கத்தில் கடற்புலி அணியினர் செய்து வந்தனர். எனினும் சிறீலங்கா கடற்படையினரின் போர்ப் படகுகள் மீது, ஆங்காங்கே ஒரு சில கடற்கண்ணித் தாக்குதல்களையும் நிகழ்த்தி உள்ளனர். இராணுவத்துடன் போர் தொடங்கியபோது கடற் சண்டைகளில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். இக் கடற்போரிலும் கரும்புலித் தாக்குதல் உருவம் புகுத்தப்பட்டு, கடற்போர் ஒரு புதிய பரிமாணத்திற்குள் சென்றது.

இந்த வகையில், சிறீலங்காக் கடற்படை மீதான தனது முதலாவது பாரிய தாக்குதலை, 10.07.1990 அன்று வல்வைக் கடலில், கடற் கரும்புலிகள் மேற்கொண்டனர். வெடிமருந்து நிரப்பிய படகில் சென்ற கடற் கரும்புலிகளான மேஜர் காந்தருபன், கப்டன் கொலின்ஸ், கப்டன் வினோத் ஆகியோர், சிறீலங்கா கடற்படையின் ஒரு போர்க்கப்பலைச் சேதமாக்கி, இந்த வீர சாதனையைப் படைத்தார்கள். இதே போன்று, 04.05.1991 அன்றும் வல்வைக் கடலில் வைத்து கட்டளைக் கப்பல் ஒன்று கடற்புலிகளால் தகர்க்கப்பட்டது. இதுவும் கரும்புலி நடவடிக்கை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் கப்டன் சிதம்பரம், கப்டன் ஜெயந்தன் ஆகியோர் வீரச்சாவை அணைத்துக் கொண்டார்கள். தமிழ் ஈழக் கடற்பரப்பில் சுதந்திரமாக உலாவந்த சிங்களக் கடற்படையினருக்கு, இவ்விரண்டு கரும்புலி நடவடிக்கைகளும் பீதியைக் கொடுத்தன. அத்துடன் தமிழ் ஈழக் கடற்பரப்பில் சிங்களக் கடற்படை கொண்டு இருந்த ஏகபோகம் உடைந்து சிதறியது.

தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் அடிக்கடி கூறுவார்:

“புவியியல் அடிப்படையில், தமிழ் ஈழத்தின் பாதுகாப்பு கடலோடு

ஒன்றி உள்ளது. எனவே கடற்பரப்பிலும் நாம் பலம் பொருந்தியவர்களாகி, எமது கடலில் எதிரி கொண்டு இருக்கின்ற கடல் ஆதிக்கத்தைத் தகர்த்து, நாம் பலம் பெறும்போதுதான், விடுவிக்கப்படும் நிலப்பகுதியை நிரந்தரமாக நிலைநிறுத்திக் கொள்வதுடன், தமிழ் ஈழத்தின் நிலப்பகுதிகளில் இருக்கும் எதிரிப்படையையும் விரட்டி அடிக்க முடியும்.”

ஒரு கடற்படையைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டுமாயின், ஏராளமான பொருட் செலவு ஆகும். தரைச் சண்டைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் ஆயுதங்கள், உபகரணங்களின் பெறுமதியை விட, கடற் சண்டைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் ஆயுத உபகரணங்களின் பெறுமதி மிகமிக அதிகம். எனவே, ஒரு கடற்படையைக் கட்டி வளர்க்கப் பொருளாதார பலம் தேவை.

தமிழ் ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை, வெளியுலகத்தொடர்புகளுக்கும், போராட்டத்திற்குத் தேவையான விநியோகங்களுக்கும், அதற்குரிய செயற்பாடுகளுக்கும் கடலே பிரதான வழியாக இருக்கின்றது. தமிழ் ஈழத்தின் தரை எல்லையை (சிறீலங்காவுடனானது) இதற்கு, தமிழர்கள் பயன்படுத்த முடியாது. எனவே போக்குவரத்து, விநியோகங்கள், உலகத் தொடர்புகள் யாவும் கடல் மூலமே உள்ளன.

1984 ஆம் ஆண்டில் இருந்து கடற் புலிகள் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்ட கடல் அணி, 1991 ஆம் ஆண்டு பிற்பகுதியில் ‘விடுதலைப் புலிகளின் கடற்புலிகள்’ என்ற புதிய பெயருடன், பெரிய அளவில் விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டது. இதன் சிறப்புத்தளபதியாக சூசை அவர்களும், தளபதியாக கங்கை அமரன் அவர்களும் நியமிக்கப்பட்டு இருந்தனர். சிறீலங்கா கடற்படையினர் மீது கடலில் வைத்தும், கடற்கரையோரங்களில் உள்ள காவல் அரண்கள் மீதும் பல வெற்றிகரமான தாக்குதல்களைக் கடற்புலிகள் நிகழ்த்தினர். இத்தொடரான தாக்குதல்களின்போது, கனரக ஆயுதங்கள் பொருத்தப்பட்ட விசைப்படகுகள் சில, பல்வேறு முனைகளிலும் தாக்கி அழிக்கப்பட்டன.

ஆனையிறவு கடல் நீர் ஏரியில் வைத்து, 41 அடி நீளமான அதிவேகச் சண்டைப் படகு ஒன்று கடற்புலிகளால் மூழ்கடிக்கப்பட்டது. அத்துடன், நடுக்கடலில், சிங்களக் கடற்படையுடன் வெற்றிகரமான படகுச் சண்டைகளிலும் கடற்புலிகள் ஈடுபட்டு உள்ளனர். இக்கடற் சண்டைகளில், கணிசமான சிங்களக் கடற்படையினர் கொல்லப்பட்டதுடன், அவர்களிடம் இருந்து ஆயுதங்களும் கைப்பற்றப்பட்டன. கடற் கண்ணித் தாக்குதல்களை நிகழ்த்துவதில் இருந்து, நவீனமயப்படுத்தப்பட்ட சிங்களக் கடற்படைக்கு

எதிராக நேரடித் தாக்குதல்களையும் கடற் சண்டைகளையும் நடத்தக்கூடிய அளவிற்கு விடுதலைப்புலிகளின் கடற்புலிகள் அணியினர் பெற்ற வளர்ச்சி, சிறீலங்காவின் படைத்துறைத் தலைமையைத் திணற அடித்தது. இதன் காரணமாக, கடற்படையின் பலத்தை நம்பிப் போராட்டத்தை நகர்த்த, அவர்கள் உருவாக்கிய நீண்டகால நோக்கிலான போர்முறைத் திட்டமும் கேள்விக்குறியாகி விட்டது. அத்துடன் அண்மைக் காலத்தில் தமிழ் ஈழக் கடற்பரப்பில் சிறீலங்கா கடற்படையின் மேலாதிக்கம் படிப்படியாகச் சரிந்து கொண்டு இருப்பதையும் காணலாம். அதனால் தமிழ் ஈழம் மீதான தனது ஆக்கிரமிப்புப் போர், மிகப் பெரிய பின்னடைவை எதிர்நோக்குவதையும் சிங்கள ஆளும் வர்க்கம் உணரத் தொடங்கியது.

தமிழர்களின் கடல்

தமிழ் ஈழக் கடல் அன்னை, தியாகத்தாலும், சோகத்தாலும் உருவான ஒரு மகத்தான காவியத்தைத் தன்னுள் கொண்டு இருக்கின்றாள். எத்தனை இனிய தோழர்கள் .. எவ்வளவு திறமையான கடலோடிகள் .. தியாகத்தின் உயர் வடிவமான கடற் கரும்புலிகள்! சாவு வரும் என்பதைத் தெரிந்தும், இவர்கள் பயணம் போனார்கள். ஒவ்வொரு முறையும் அவர்கள் பயணம் போனபோது கரையிலே நின்று கை அசைத்து அனுப்பி வைத்தவர்கள் பலர். ஆனால் அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தபோதே, அந்தப் பரந்த கடலோடு கரைந்து போனவர்கள் பலர். தமிழ் ஈழக் கடல் அன்னையின் மடியிலேயே இரவும் பகலும் கிடந்து, பனியையும் குளிரையும் தம் உயிரையும் பாராது கடலோடிய தமிழ் ஈழத் தாயின் புதல்வர்களில் எத்தனையோ பேர், அந்த உப்பு நீருடனேயே சங்கமம் ஆனார்கள். இது தமிழர்களின் கடல், இது தமிழ் ஈழத் தாயகத்தின் இணை பிரியாத ஒரு அங்கம். அன்னியரின் ஆதிக்கத்தில் இருந்து இது மீட்கப்பட வேண்டும். அதற்காகவே கடற்புலிகள் உயிரையும் மதியாது பயணம் போய், உன்னதமான தியாகங்களைப் புரிந்து, வீர காவியங்களைப் படைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

ஒருநாள், நிச்சயமாக விடுதலைப்புலிகளின் கடற்படைக் கப்பல்கள் தமிழர்களின் கடலில் பவனி வரும். அப்போது தமிழர்களின் இளைய பரம்பரையினர் எவ்வித அச்சமும் இன்றி, சுதந்திரமாகத் தங்களது கடலிலே உலா வருவார்கள். இலங்கைத்தீவில் 'இரண்டு இராணுவங்கள்' என்ற கருத்துடன், 'இரண்டு கடற்படைகள்' என்றும் மதிப்பிடத் தூண்டும் அளவுக்கு உருவாக்கம் பெற்று, போரின் போக்கையே தீர்மானிக்கும் அளவுக்கு ஒரு நிர்ணய சக்தியாக கடற்புலிகள் வளர்கின்றனர். இது தமிழர்களின் கடல். இது தமிழ் ஈழத் தாயகத்தின் இணைபிரியாத அங்கம்.

தரையோடு இந்தக் கடலும் மீட்கப்பட்டே ஆகவேண்டும்.”⁽¹⁴⁾

கடற்புலிகளின் வளர்ச்சியும், போரில் திருப்புமுனைகளும்

கடற்புலிகளின் வளர்ச்சியால் ஏற்பட்டு வரும் இத்திருப்புமுனை, விடுதலைப் போரின் பரிணாமத்தை, தமிழ் இனத்திற்குச் சார்பான முறையில் மாற்றி அமைக்கும் என்பது திண்ணம். விடுதலைப்போரில் ஒரு முக்கிய பாத்திரத்தை வகித்துக் கொண்டு இருக்கும் கடற்புலிகள் அமைப்பைக் கட்டி வளர்ப்பதில், தலைவர் பிரபாகரன் அவர்கள் பேரார்வம் காட்டினார். சிங்களக் கடற்படையுடன் ஒப்பிடும் போது, பலமும் வளமும் குறைந்த நிலையிலும், எதிரியை வெற்றி கொள்வதற்கு உரிய தந்திரோபாயங்களையும் தாக்குதற் திட்டங்களையும் வரைந்து, கடற் புலிகளின் பலத்தைப் பெருக்குவதில் தலைவர் தீவிர கவனம் செலுத்தினார்.

ஆனையிறவுச் சமரின் பின், குடாநாட்டுடனான சகல தரைப் பாதைகளையும் துண்டித்து, யாழ் குடா நாடு மீது ஒரு முழுமையான இராணுவ முற்றுகையை இட்டு, பொருளாதாரத் தடையைப் முழுமையாக அமுல்படுத்தி, பொதுமக்களைப் பட்டினி போட்டு அவர்களின் உறுதிப்பாட்டை உடைப்பதுடன், புலிகள் இயக்கத்தையும் அழித்து, விடுதலைப் போராட்டத்தையும் ஒடுக்க அரசு பெருமுயற்சி செய்தது. இதனைக் கண்ட குடாநாட்டு மக்களில் ஒரு பகுதியினர் இடிந்து போய் பீதியில் இருந்தனர். புலிகள் இயக்கத்தின் இறுதிக் காலம் நெருங்கிவிட்டது எனப் பேரினவாதிகள் அகம் மகிழ்ந்து இருந்தனர். அப்பொழுதுதான், கடற்புலிகள் கடலிலே காவியம் படைக்கத் தொடங்கினர். கிளாலிக் கடல் நீர் ஏரி, பிரதான பொருது களமாகவும், போராட்டத்தின் தலைவிதியையே தீர்மானிக்கக் கூடிய வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடமாகவும் மாறத்தொடங்கியது. அதனூடாக, ஒரு போக்குவரத்துப் பாதையைத் திறந்த கடற்புலிகள், சிங்களக் கடற்படையுடன் இடைவிடாது மோதி, வீரச்சாதனைகள் பல புரிந்து, இறுதியில் அங்கே மேலாதிக்கம் பெற்றுவிட்டனர். இந்த வகையில் கிளாலிக் கடல் நீர் ஏரியில் கடற்புலிகள் நிகழ்த்திய கடற்சண்டைகள், போராட்ட வரலாற்றில் முக்கிய இடத்தைப் பெறும்.

“விநியோக வசதிகளுக்காக, கடற்படையையே நம்பி இருக்கும் கரையோர இராணுவ முகாம்களை அப்புறப்படுத்தும் வகையில், அரசாங்கத்தை நிர்ப்பந்திப்பதுதான் கடற்புலிகளின் செயற்பாடுகளின் பிரதான இலக்காக இருக்கின்றது. தொடர்ச்சியான முறையில் கடற்படை மீது அழிவுகளை ஏற்படுத்தினால், கரையோர இராணுவ முகாம்களை அகற்றுவதைத் தவிர

அரசுக்கு மாற்று வழியில்லாது போகும் என புலிகளின் தலைமை நம்புகின்றது”⁽¹⁵⁾

தமிழ் ஈழக் கடலிலே கடற்புலிகள் மேலாதிக்கம் பெற்றால் அது கரையோரச் சிங்களப் படை முகாம்களுக்குச் சாவுமணி அடிக்கும். அதனால் கணிசமான பகுதி நிலமும் சிங்களப் படைகளிடம் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டுவிடும். அத்துடன் சிங்கள அரசு தமிழ் ஈழ மக்கள் மீது திணித்து உள்ள சகலவிதமான பொருளாதாரத் தடைகளையும், மீன்பிடி மற்றும் போக்குவரத்துத் தடைகளையும் பிசிபிசுக்கச் செய்து விடும். இந்தப் பொற்காலத்தைத் தமிழ் ஈழ மக்களின் கைகளுக்கு விரைவாகக் கிடைக்கச் செய்யும் இலட்சியத்தோடு, கடற் கரும் புலிகளின் துணையுடன், கடற்புலிகள் அயராது பாடுபடுவர். போராட்டம் இன்னும் முடிந்து விடவில்லை. ஈழம், தனது இழந்த சுதந்திரத்தை சிங்கள இனவாத அடக்குமுறை அரசிடம் இருந்து மீட்கும்வரை ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் பல்வேறு பரிணாமங்களில் தொடர்ந்து செல்வதை எந்தச் சக்தியாலும் தடுக்க முடியாது என்பது யதார்த்தமானது.

வான் படை (வான் புலிகள்)

1980 ல் இருந்து தரைப்படையையும், கடற்படையையும் பல்வேறு உப படைப் பிரிவுகளையும் கொண்டதாக விடுதலைப் புலிகளின் இராணுவக் கட்டமைப்பு செயல்பட்டு வந்தது. 1990 க்குப் பின்னர் மேற்படி படைப் பிரிவுகள் பாரிய வளர்ச்சி அடைந்து, நவீன ஆயுதங்களுடன் சிங்கள அரசு படைகளோடு நேருக்கு நேர் மோதும் ஒரு மரபு ரீதியான இராணுவமாக வளர்ச்சி கண்டது. ஆனால் 1998 வரை, விடுதலைப் புலிகளிடம் வான்படை இருந்தமைக்கு எதுவித ஆதாரங்களும் காணப்படவில்லை. 27 நவம்பர், 1998 இல் இடம் பெற்ற ஒன்பதாவது மாவீரர் தினத்தன்றுதான் விடுதலைப் புலிகளிடம் வான்ப்படையும் உண்டு என்ற செய்தி முதன்முதலில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

அன்றைக்குத்தான், பெரும் திரளான மக்கள் முன்பாக, புலிகளின் வானூர்திகள் வானில் தோன்றின. அவை, வன்னியில் உள்ள மாவீரர் துயிலும் இல்லம் மீது மலர்களைத் தூவி, தாழப்பறந்து மரியாதை செலுத்துவது போல் அணிவகுத்துக் காட்டின. மாவீரர் துயிலும் இல்லத்தைச் சுற்றி புலிகளின் விமான எதிர்ப்புப்படை அணி நிறுத்தப்பட்டு இருந்தது. மாவீரர் தின நிகழ்வுகள் முடிந்ததும், ‘புலிகளின் குரல்’ வானொலி, உத்தியோக பூர்வமாக அவர்களது வான்படை பற்றி அறிவித்தது.⁽¹⁶⁾ 1998 க்கு முன்னரே,

விடுதலைப் புலிகள் தமது போராளிகளை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பி, விமானம் ஓட்டும் பயிற்சி, சிறிய விமானங்களைக் கட்டும் பயிற்சி, போன்ற கற்கை நெறிகளில் ஈடுபட வைத்து, அவர்களை உரிய முறையில் விமான ஓட்டிகளாகவும், விமானம் கட்டும் தொழில் நுட்பப் பயிற்சி உடையவர்களாகவும் ஆக்கி இருக்கின்றார்கள். அத்தோடு விமான ஓட்டிகளை வெளிநாடுகளில் இருந்து வன்னிக்கு அழைத்து வந்து, தமது வீரர்களுக்கு முறையான பயிற்சியும் வழங்கி இருக்கின்றார்கள். பரகூட்டில் குதிக்கக் கூடிய விதிகள், பயிற்சிகள் வழங்கப்பட்டன. பரகூட்டில் குதிப்பதற்கு, அடர்ந்த காடுகளும், கட்டிடங்களும் தடையாக இருந்ததை விடுதலைப்புலிகள் உணர்ந்து இருந்தனர். அதனால் நூல் ஏணி மூலம், விமானத்தில் இருந்து தரைக்குத் தாவும் பயிற்சி, கயிறு ஒன்றில் தொங்கியபடியே தரை இறங்கும் பயிற்சி போன்ற முறைகள், விமான ஓட்டிகளுக்கும், வான்படையினருக்கும், வான் கரும்புலிகளுக்கும் வழங்கப்பட்டன.⁽¹⁷⁾

மேலும், விமான எதிர்ப்பு அணியை உருவாக்கி, அவர்களுக்கு எதிரியின் விமானங்களைக் குறி வைத்துத் தாக்கும் உரிய பயிற்சிகளும் வழங்கப்பட்டன. 22 ஜனவரி, 1998 இல், பலாலி விமான நிலையத்தில் இருந்து காலை 11:59 மணிக்குப் புறப்பட்ட இலங்கை விமானப் படை அணியின் எம்.17 ரக ரஷ்ய தயாரிப்பு ஹெலிகப்டர், விடுதலைப் புலிகளின் விமான எதிர்ப்புப் படையால் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டது.⁽¹⁸⁾ 1997 இலும், சீனத் தயாரிப்பான வை.8 ரக இலங்கை அரசின் விமானம், மேற்படி அணியிரால் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டது.⁽¹⁹⁾ 14 யூலை, 1995 இல், சண்டிலிப்பாயில் வைத்து, இலங்கை விமானப்படையின் 'ஆயன்டனா' தயாரிப்பான புக்கார விமானம் விடுதலைப்புலிகளின் விமான எதிர்ப்புப் படை அணியினரால் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டது.⁽²⁰⁾ விடுதலைப் புலிகள் ஏவுகணையைப் பாவித்து, அவ்ரோ விமானத்தை, அச்சுவேலியில் சுட்டு வீழ்த்தினர்.⁽²¹⁾ 1998 இல், மண்டைத்தீவைக் கைப்பற்றி, யாழ் கோட்டையை நோக்கி முன்னேறிய இராணுவத்திற்கு, சிங்கள வான்படைகள் பாதுகாப்பு வழங்கின. விடுதலைப் புலிகள் மீது குண்டுமாரி பொழியப்பட்டன. புலிகள், ஐம்பது கலிபர்(.50) துப்பாக்கியால் சுட்டதில், போர் விமானம் பண்ணைக் கடலில் வீழ்ந்தது.⁽²²⁾

விமான எதிர்ப்புப் படையணியின் ஆரம்பத் தாக்குதல்கள், விடுதலைப் புலிகளின் விமானப் படை உருவாவதற்கு முன்பே தயார்படுத்தப்பட்டு உள்ளது என்பதை, மேற்படி நிகழ்வுகள் காட்டி நிற்கின்றன. விமான எதிர்ப்புப் படைகளின் விமான ஓடு பாதை, நிச்சயம் விமானப் படை உருவாவதற்கு முன்னதாகவே விடுதலைப் புலிகளால் ஒழுங்கு அமைக்கப்பட்டு உள்ளது

என்பதையும் அறிய முடிகிறது. விடுதலைப் புலிகளின் வான் படை, 1998 இல் தமது வான் பறப்புகளை வெளிப்படையாகச் செய்தபோதும், இலங்கை அரசுக்கு எதிரான வான் படைத் தாக்குதல்கள் எதுவும் உடனடியாக நிகழவில்லை. 2 மார்ச், 2007 இல், வான் புலிகள், கொழும்பில், கட்டுநாயக்காவில் உள்ள வான் படைத் தளத்தைத் தாக்கி அழித்து, இலங்கை அரசுக்கும், வான்படைக்கும் பாரிய அழிவுகளை ஏற்படுத்தியமை பற்றியும், 22 அக்டோபர், 2007 இல், அநுராதபுரத்தில் உள்ள சிங்கள வான்படைத் தளத்தையும் புலிகளின் வான்படைகள் தாக்கி அழித்தமை பற்றியும், முந்தைய அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது.

புலிகளின் வான் படையின் தோற்றம், இலங்கை அரசை கிலி கொள்ள வைத்தது. தமிழ் மக்களையும், விடுதலைப் புலிகளையும், அவர்களின் வீடுகள், சொத்துக்கள், தளங்களை, வானில் இருந்து குண்டுகள் பொழிந்து அழித்த சிங்கள அரசு விமானப் படையினருக்குப் பாரிய எதிர்ப்பையும், சவாலையும், விடுதலைப் புலிகளின் வான்படை ஏற்படுத்தியது.

இலங்கை அரசும், உலகில் சில நாடுகளும் கூறுவது போல விடுதலைப்புலிகள் பயங்கரவாதிகளாக இருந்திருந்தால், அவர்கள் கொழும்பையோ, சிங்கள மக்கள் வாழ்விடங்களையோ தமது விமானப் படையைப் பாவித்துத் தாக்கி, பதிலுக்குப் பதில் பாரிய பாதிப்புகளையும், அழிவுகளையும் எதிரிக்கு ஏற்படுத்தி இருக்கலாம். ஆனால் பிரபாகரன் ஒரு போதும், சிங்கள மக்களுக்கு எதிரான அழிவுகளை ஏற்படுத்த விரும்பியது இல்லை. தமிழ் மக்களை சிங்கள இனவெறியர்களிடம் இருந்து பாதுகாக்கவே அவர் இனவெறி அரசு வான்படைகளுடன் முட்டி மோதினார். இதை தமிழ் மக்களும், சிங்கள தேசமும், உலக மக்களும் நன்றாக விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

நிர்வாகக் கட்டமைப்பு

விடுதலைப்புலிகளின் இராணுவக் கட்டமைப்பு போன்று, நிர்வாகக் கட்டமைப்பும் மிகவும் முக்கியமானதாகும். அதன் முக்கியப் பிரிவாக அரசியல் துறைப்பிரிவு இடம் பெறுகின்றது. அதன்கீழ், காவல்துறை இடம் பெறுகின்றது. மேலும் நிதி, நீதித் துறைகள், தனித்தனி அலகாக இடம் பெறுகின்றன. ஒவ்வொரு துறையிலும், பல்வேறு உப நிர்வாக அலகுகள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு உள்ளன. 2002 ல் இடம் பெற்ற சமாதானத்தைத் தொடர்ந்து, உலகின் பல பாகங்களிலும் இருந்து, அரசு தூதுவர்கள், அதிகாரிகள், அரசியல்வாதிகள், பத்திரிகையாளர்கள், ஊடகவியலாளர்கள்,

அந்நிய நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழ் அகதிகள், இலங்கையின் தெற்குப் பகுதியில் வாழும் சிங்கள இன மக்கள் என பல்வேறு தரப்பினரும் விடுதலைப்புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பகுதிகளுக்குப் பயணங்களை மேற்கொண்டனர். இவர்கள் எல்லோருமே வியக்கும் அளவிற்கு, விடுதலைப்புலிகளின் நிர்வாக அமைப்பு முறை, மிகச்சிறப்பாக ஒழுங்குற அமையப் பெற்று, நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தமையை, கண்கூடாகக் கண்டு வியந்தனர். பலர் தங்களுடைய கருத்துகளை, பல்வேறு ஊடகங்களின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தவும் தவறவில்லை.

சண்டை சச்சரவு, களவு, கொலை, கற்பழிப்பு, ஊழல், நிர்வாகச் சீர்கேடு போன்ற சகல சமூக விரோத செயல்களும் அறவே ஒழிக்கப்பட்ட ஒரு நாகரீகமான சமூகமாக, தமிழ் சமூகம் மாற்றப்பட்டு இருந்தது. சாதி ஒடுக்குமுறை, சமய வேறுபாடுகள், சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வு, சீதன முறைமை முற்றாக ஒழிக்கப்பட்டு இருந்தது. இரவு 12 மணி அளவிலும், ஒரு இளம் பெண் எதுவித அச்சமும் இன்றி வீதியில் நடந்து போகும் அளவிற்கு, நிலைமையை விடுதலைப் புலிகள் நிர்வாகம் மாற்றி அமைத்து இருந்தது. வளர்ச்சி அடைந்த நாடுகளை விட தமிழ் ஈழம் சகல வகைகளிலும், மேலும் பல மடங்கு பாதுகாப்பும், ஒழுங்கும், அமைதியும் கொண்ட ஒரு நாகரிகச் சமுதாயமாக மாற்றப்பட்டு இருந்தது என்பதை, தமிழ் ஈழப் பகுதிகளுக்கு மேற்படி கால கட்டங்களில் சென்று, நேரில் பார்த்தவர்கள் உணர்ந்து இருப்பார்கள்.

அரசியல் துறை

1990 ல் இருந்து, 1995 வரை யாழ்குடா நாடு, வன்னி பெருநிலப்பரப்பு, கிழக்குப் பிரதேசமும் விடுதலைப் புலிகளின் நிர்வாக அமைப்புக்குள் கொண்டு வரப்பட்டது. இலங்கை அரசின் காவல் துறையினரும், கச்சேரி நிர்வாகமும் அங்கு இருந்த பொழுதும், அவைகள் செயல் இழந்தே காணப்பட்டன. விடுதலைப் புலிகள் ஒரு நிழல் அரசாங்கத்தை நடத்தினர். குறிப்பாக சமூக சேவைகள், சுகாதார சேவைகள், கல்வி, கலை கலாச்சார சேவை, மொழித் துறை, வீதிகள், நெடுஞ்சாலைகள் சீரமைப்புத்துறை, நீர்ப்பாசனத்துறை, விவசாயத்துறை, கைத்தொழில்கள் துறை, வனத் துறை, ஊடகவியல் துறை, நூலகவியல் துறை, ஆவணத் துறை, தொல்பொருள் துறை, காவல் துறை, நிதி, நிர்வாகத் துறை, புனர்நிர்மானத் துறை, தொழில்நுட்பத் துறை, நீர்ப்பாசனத் துறை, மீன்பிடித் துறை, சுற்றாடல் துறை, போக்குவரத்துத் துறை போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். ஒரு

அரசுக்கு இருக்க வேண்டிய சகல நிர்வாக முறைமைகளும், ஒரு சிவில் சமூகத்துக்குத் தேவையான சகல துறைகளும் அங்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, சீராகவும், சிறப்பாகவும் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தது. இவற்றுள் காவல் துறை, நிதித் துறை, நீதித் துறை, ஊடகவியல் துறை, ஆவணக்காப்பகம், பல்கலைக்கழகம் இவைபற்றிய பல தரவுகள் மட்டும், உதாரணத்துக்காக, சுருக்கமாகத் தரப்படுகின்றன.

1995 இல் இலங்கை அரசு படைகள் யாழ் குடா நாட்டைக் கைப்பற்றியதன் விளைவாக, விடுதலைப்புலிகள் வன்னி நோக்கி தமது இராணுவ, நிர்வாகக் கட்டமைப்புக்களை இடமாற்றி மேலும் அதனைப் பலப்படுத்தினர். கிழக்கு மாகாணத்தின் பெரும்பாலான பகுதிகளும் விடுதலைப் புலிகளின் நிர்வாகத்தின்கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது. சகல அரசியல் துறை சார்ந்த சேவைத் திட்டங்களும், மிகவும் திட்டமிட்ட முறையில், தமிழர் பகுதிகளில் சீரான முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இந்திய இராணுவம் இலங்கையை விட்டு 1990 ல் வெளியேறிய பின்னர், விடுதலைப்புலிகள் தமக்கு உரிய அரசியல் கட்சியை ஏற்படுத்தி, அதனை இலங்கை தேர்தல் ஆணையகத்தில் பதிவு செய்தனர். அத்தோடு தமது அரசியல் வேலைத் திட்டங்களையும் முன்னெடுத்துச் சென்றனர். இலங்கை அரசுடனும், நோர்வே சமாதான முன்னெடுப்புக் காலங்களிலும், அரசியல் துறைப் பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள் தொடர்ச்சியாக பேச்சுவார்த்தைகளிலும் ஈடுபட்டு தமது பாரிய பங்களிப்புகளைச் செய்து உள்ளனர். அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளராகத் தலைமை வகித்த சு.ப.தமிழ்ச்செல்வன், தமிழ் ஈழ விடுதலைக்காக ஆற்றிய பங்களிப்புகள் அளப்பரியன. ஈழ வரலாற்றில் அவருக்கு ஒரு தனி இடம் எப்பொழுதுமே உண்டு.

காவல் துறை

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பகுதிகளில், இலங்கை அரசின் நிர்வாக செயற்பாடுகளும், நீதிமன்றங்களும் செயலற்றுப் போய் இருந்தன. இதனால் மக்கள் தமக்கு இடையே ஏற்படுகின்ற பிணக்குகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளவும், நீதி கேட்டும், விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பின் உறுப்பினர்களை நாடிச் சென்றனர். அந்நிலையில் தற்காலிகமாக, பிரதேசப் பொறுப்பாளர்களால் பிணக்குகள் தீர்த்து வைக்கப்பட்டன. பின்னர், படித்த, நடு நிலைமையாகச் செயற்படக் கூடிய சிலர் அடங்கிய குழுவை அமைத்து, அவர்கள் விசாரணை மேற்கொண்டு, தீர்ப்பு வழங்கி வந்தனர். இக் காலத்தையொட்டி, தமிழ் ஈழ அரசியல் துறை வளர்ச்சி கொண்டு இருந்த நிலையில், மக்களுக்கான, தமிழ் ஈழத்திற்கான பல துறைகளையும் திட்டமிட்டு, படிப்படியாக, ஒவ்வொன்றாக தமிழ் ஈழ

தேசியத்தலைவர் உருவாக்கிக் கொண்டு இருந்தார். இவ்வாறு 1990 இல் தோற்றம் பெற்றதுதான் 'தமிழ் ஈழக் காவல் துறை'. தமிழ் ஈழ மக்களில் இருந்து, தகுதியான ஆண், பெண் இருபாலாரும் தெரிவு செய்யப்பட்டு, உரிய பயிற்சிகள் அளிக்கப்பட்டு, தமிழ் ஈழ காவல் துறை தொடங்கப்பட்டது. 1993 இல் நீதிமன்றங்கள் செயல்படும் வரை, தமிழ் ஈழ காவல் துறையினரே மக்களிடையே எழும் பிணக்குகளைத் தீர்த்து வைத்தனர்.

இலங்கை காவல்துறை சேவையில் முன்பு இருந்த பா.நடேசன், புலிகளின் காவல்துறைக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார். யாழ் குடா நாட்டில் ஒன்பது அலுவலகங்களும், வன்னிப் பகுதியில் மூன்று அலுவலகங்களும், கிழக்குப் பகுதியில் சில அலுவலகங்களும் இயங்கி வந்தன. காவல் துறையில் தொழில் புரிபவர்கள், புலிகள் அமைப்பின் உறுப்பினர்கள் அல்ல. மாதாந்த ஊழியத்தின் அடிப்படையில் பணி ஆற்றுவவர்கள். நீலச் சீருடைகளோடு புலிகளின் காவல் துறையினர் காணப்படுகின்றனர். ஒரு அரசாங்கத்தில், காவல் துறையினர் எவ்வாறான கடமைகளையும், பொறுப்புக்களையும் கொண்டு, சமூக ஒழுங்கு விதிகளை நடைமுறைப்படுத்தி அமுல்படுத்துகின்றார்களோ, அதனை விடச் சிறப்பாக சகல ஒழுங்கு சார்ந்த பொறுப்புக்களை அமைப்பவர்களாகவும், செயல்படுத்துபவர்களாகவும் தமிழ் ஈழ காவல் துறையினர் காணப்படுகின்றனர்.

நீதித் துறை

தமிழ் ஈழ நீதித் துறையானது, தமிழ் ஈழ மக்களின் தேவைகள், பிரச்சினைகளை அடிப்படையாக வைத்து, அவர்களுடைய வாழ்வாதாரத்தை மேம்படுத்தும் நோக்குடனும், அவர்கள் சுதந்திரமாக, ஒரு கட்டுக்கோப்பான அமைதியான சூழலில், நிம்மதியான வாழ்வைத் தொடர வேண்டும் என்பதுடன், அவர்கள் ஜனநாயக அடிப்படையில் வளர்ச்சி காண வேண்டும் என்பதையும் அடிப்படையாக வைத்து, தமிழ் ஈழ தேசியத்தலைவர் மேதகு வே. பிரபாகரன் அவர்களின் தொலைநோக்குச் சிந்தனையில் இருந்து, பலதரப்பட்ட பிரிவுகள், செயலகங்கள், துறைகள் தோற்றம் பெற்றன. அதில் ஒன்றே இந்த நீதி நிர்வாகம் ஆகும்.

தலைவர் பிரபாகரன் எதை நினைத்து குறித்த துறையை உருவாக்கினாரோ, அவரின் எண்ண உருவுக்கு ஏற்றாற்போல் குறித்த துறையானது படிப்படியாக வளர்ச்சி கண்டு, நாடளாவிய வகையில், தனது சேவையை தமிழ் மக்களுக்குச் செய்து வந்து, தனது 17 ஆண்டு காலத்தை நிறைவு செய்து உள்ளது. இதன் தோற்றத்தையும், வளர்ச்சியையும் சற்று விரிவாக நோக்குவது மிகவும் அவசியமானது.

நீதித் துறையானது 1992 ஆம் ஆண்டு முதன் முதலில் தமிழ் ஈழத்தில் உருவாக்கப்பட்டு அதன் பொறுப்பாளராக பரா என்பவர், தலைவரால் நியமிக்கப்பட்டார். முதலாவது சட்டக் கல்லூரி, மானிப்பாய் என்னும் இடத்தில் தொடங்கப்பட்டது. சட்டக் கல்விகள் கற்பிக்கப்பட்டு, சட்டவாளர்கள், நீதியாளர்கள் உருவாகினர். இந்த நீதி நிர்வாகம் தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்னர், மக்களின் பிணக்குகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்காக, 'இணக்க மன்றங்கள்' என்ற அடிப்படையில், கிராமங்களுக்கு இடையில் இச்சபைகளுக்கூடாகத் தீர்வு காணப்பட்டது. பின்பு தமிழ் ஈழம் என்பது வளர்ச்சி அடைந்த காலகட்டத்தில், குறித்த நீதி நிர்வாகம் உருவாக்கம் பெற்றது. தனது சேவையை, சட்டக் கல்லூரி, சட்டவாக்கம், நீதி செலுத்துதல் எனத் தொடர்ந்த வண்ணம் இருந்தது. அதாவது சட்டக் கல்லூரியில், சட்ட கற்கை நெறிகள் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு, சட்டவாளர்கள், நீதியாளர்கள், சட்ட ஆலோசகர்கள், சட்ட வல்லுனர்கள் ஆகியோர்களை உருவாக்கி வெளிக் கொணரப்படும். சட்டவாக்கம், சட்டங்களை இயற்றுதலும், திருத்தி அமைத்தலும் ஆகியவற்றையும், நீதி மன்றமானது, நீதி செலுத்துதலையும் கடமையாகக் கொண்டு செயற்படுகின்றது.

தமிழ் ஈழ சட்டக்கல்லூரியை எடுத்துக் கொண்டால், 1992 ஆம் ஆண்டு, முதல் முதலாக, யாழ் மானிப்பாயில் தமிழ் ஈழ சட்டக் கல்லூரி என்ற பெயரையும், நீதியாளர்களையும் உருவாக்கிக் கொடுத்தது. இதில் யாழ் பல்கலைக்கழக, கொழும்பு பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள் ஈடுபடுத்தப்பட்டு, கற்கை நெறிகள் மாணவர்களுக்கு வேகமாகவும், நேர்த்தியாகவும் வழங்கப்பட்டன. பட்டப்படிப்பை நிறைவு செய்து, சட்ட அறிவில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக வெளியேற்றப்பட்டார்கள். அதன் பின் படிப்படியாக வளர்ச்சி கண்ட சட்டக் கல்லூரி, நான்கு ஆண்டு கற்கை நெறியாகப் பதிவு செய்யப்பட்டு, உள்வாரி, வெளிவாரி என்ற அடிப்படையில், கற்கை நெறிகள் பயிற்றுவிக்கப்பட்டன. இதில் ஒரு சட்டமானி பட்டப்படிப்பில் இருக்க வேண்டிய முழு அம்சங்களையும், தகுதிகளையும் கொண்டே இக்கல்லூரி இயங்கி வந்ததுடன், இதுவரை 06 உள்வாரி கற்கைநெறி அணிகளையும், 04 வெளி வாரி கற்கை நெறி அணிகளையும் உருவாக்கிக் கொடுத்து உள்ளது.

அடுத்து, சட்ட ஆக்கச் செயலகத்தை எடுத்துக் கொண்டால், மேற்படி சட்டக் கல்லூரியில் கல்வியை நிறைவு செய்தவர்களுள், சட்ட அறிவில் வல்லுனர்களாகவும், சட்டத்துறையில் போதிய அனுபவமும் கொண்டவர்களே, குறித்த பணியில் அமர்த்தப்படுவார்கள். அந்த வகையில் சட்ட ஆக்கம் என்பது, திட்டங்களை உருவாக்குவதும், எழுதப்பட்ட

சட்டங்களை கால நீரோட்டங்களுக்கு ஏற்றாற் போல, திருத்துதல் மாற்றி அமைத்தல், சட்டவாளர்களையும், அவர்களின் கடமைகள், பொறுப்புகள் என்பனவற்றையும் பகிர்ந்து அளித்து, ஒழுங்கு முறைப்படி நெறிப்படுத்துதல் ஆகிய கடமைகளையும், தன்னகத்தே கொண்டு இயங்கி வந்தது.

மக்களின் விருப்பங்கள், எண்ணங்களுக்கு மதிப்பு அளிக்கப்பட்டு, அவர்களின் வழக்காளர்களையும் கருத்தில் எடுத்து, அனைவராலும் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதும், ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதுமான வகையில் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு வெளியிடப்படுகின்றன. தமிழ் ஈழச் சட்டமானது, இங்கிலாந்து, இந்தியா, இலங்கை, சட்டங்களைத் தழுவியும், தமிழ் ஈழ மக்களின் வாழ்வாதாரம், வழக்காறுகள் போன்றனவற்றைத் தழுவியும் எழுதப்பட்டு உள்ளது. பொதுவான தமிழ் ஈழ தேச வழமைச் சட்டமானது, முற்றிலும் வட மாகாணத் தமிழர்களின் அடிப்படை வாழ்வாதாரங்களையும், வழக்காறுகளையும், மையப்படுத்தியே எழுதப்பட்டு உள்ளது.

தமிழ் ஈழச் சட்டமானது, இலங்கை இந்தியச் சட்டங்களில் இருந்து சில விடயங்களில் வேறுபட்டே காணப்படுகின்றன. அதாவது சாதியம், சீதனம், சொத்து உரிமை, ஜீவனாம்சம், விவாகரத்து போன்ற விடயங்களில் வேறுபட்டுக் காணப்படுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இச் சட்டங்கள், நன்கு சட்ட அனுபவமும், தேர்ச்சியும் பெற்ற சட்ட வல்லுனர்களால் எழுதப்பட்டு, சென்ற சபையின் முன்னிலையில் சட்ட ஆய்வினை நடத்தி, மூன்றுக்கு இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதன் பிற்பாடு, தமிழ் ஈழ தேசியத் தலைவரின் ஒப்புதலின் பேரில் சட்டமாக வெளியிடப்படும். திருத்தச் சட்டங்களும் அவ்வாறே அமையும்.

இவ்வாறு, தமிழ் ஈழத்தில் வெளியாகி உள்ள சட்டங்களாவன: தமிழ் ஈழ சட்டக் கோவை, தமிழ் ஈழ தண்டனைச் சட்டக் கோவை, தமிழ் ஈழ குற்றவியல் நடவடிக்கைச் சட்டம், தமிழ் ஈழ சான்றுக் கட்டளைச் சட்டம், தமிழ் ஈழ குடியியல் சட்டம், தமிழ் ஈழ தேச வழமைச் சட்டம், தமிழ் ஈழ சொத்துக்கள் சட்டம், தமிழ் ஈழ மோட்டார் ஊர்திகள் சட்டம், தமிழ் ஈழ சீதனச் சட்டம், தமிழ் ஈழ சீட்டுச் சட்டம், தமிழ் ஈழ வட்டிச் சட்டம், பொலிஸ் சட்டம் (தமிழ் ஈழ காவல்துறை), தமிழ் ஈழ தொழில் சட்டம், வனவள பாதுகாப்புச் சட்டம், மண் அகழ்வுச் சட்டம், தமிழ் ஈழ நீதி நிர்வாகச் சட்டம், தமிழ் ஈழ நீதிமன்றச் சட்டம் என, பலவகைப்பட்ட சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டு, சட்டக் கோவைகளாக வெளியிடப்பட்டு உள்ளன.

இச் சட்டங்களின் ஊடாகவே நீதிமன்றங்கள் தமது நீதிபரிபாலனத்தை மேற்கொள்கின்றன. சட்டவாக்கச் செயலகமானது, சட்டமா அதிபரின் நெறிப்படுத்தலில், தன்னிச்சையாகவும், சுதந்திரமாகவும், இதற்குரிய அதிகாரங்களை துஷ்பிரயோகம் செய்யாமலும் தனது கடமையை, செவ்வனே செய்து வந்து உள்ளது.

தமிழ் ஈழத்தில், 1993 ஆம் ஆண்டு, முதன்முதலாக சுண்ணாகம் மாவட்ட நீதிமன்றம், யாழ் மாவட்டத்தில் திறந்து வைக்கப்பட்டது. அந்த வரிசையில், பருத்தித்துறை, மல்லாகம், சாவகச்சேரி ஆகிய இடங்களிலும், வன்னிப் பிரதேசத்தில், கிளிநொச்சி, ஜெயபுரம், மல்லாவி, புதுக்குடியிருப்பு ஆகிய இடங்களிலும் மாவட்ட மன்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டு, நீதிபரிபாலனம் நடைபெற்றுக் கொண்டு இருந்தது. 1995 ஆம் ஆண்டு, யாழ் மாவட்டம் இராணுவத்தினரின் முழுமையான கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ளடக்கப் பட்டபோது, தமிழ் ஈழ நீதி நிர்வாகம், வன்னியிலே தனது இருப்பிடத்தைப் பலப்படுத்திக் கொண்டது. மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை ஆகிய இடங்களிலும், நீதிநிர்வாகத்துறையின் நீதிபரிபாலனம் தொடர்ந்த வண்ணமே இருந்தது.

தமிழ் ஈழ நீதிமன்றங்களாவன, ஆரம்ப நீதிமன்றம், மாவட்ட நீதிமன்றம், மேல் நீதிமன்றம், மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம், உச்ச நீதிமன்றம் (தேவை ஏற்படின் சிறப்பு அமர்வு மன்றங்கள் கூடும்) ஆகிய மன்றங்கள், தோற்றம் பெற்று இருந்தன. ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் ஒவ்வொரு மாவட்ட குற்றவியல், குடியியல் மன்றங்கள், மேல் மன்றங்களும் அமைக்கப்பட்டு இருந்தன. அத்துடன், ஒரு மேல்முறையீட்டு மன்றம், ஒரு உயர்நீதிமன்றமும் அமைக்கப்பட்டு இருந்தது. இந்நீதிமன்றங்களின் அதிகாரங்களும், பொறுப்புகளும் நீதிமன்ற படிமுறை அவையின் ஊடாகவே வரையறுக்கப்படும்.

அந்த வகையில், மாவட்ட குற்றவியல் மன்றை எடுத்துக் கொண்டால், 5000 ரூபாய் பெறுமதிக்கு மேற்படாத குற்றம் சார்ந்த வழக்குகளும், சிறு குற்ற வழக்குகளும் கையாளப்படும் மாவட்ட மன்றானது, ஒரு மாவட்டத்திற்கு உட்பட்ட சகல குடியியல் சார்ந்த, உரிமையியல் வழக்குகளுடன் குடும்ப வழக்குகளும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு தீர்ப்பு வழங்கப்படும்.

மேல் மன்றானது, பாரிய குற்ற வழக்குகளான, அதாவது அதி உச்ச தண்டனைகளான மரண தண்டனைகள் வழங்கப்படும் குற்ற வழக்குகளைக் கையாளவும், பகிரங்க விளக்கத்தின் பின் தீர்ப்புகள் வழங்கப்படுவதையும் தன்னகத்தே கொண்டது.

மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது, மாவட்ட குற்றவியல், குடியியல், மற்றும் மேல் மன்றுகளால் வழங்கப்படும் தீர்ப்புகளில், கட்சியினர் எவரேனும் திருப்தி கொள்ளும் வகையில் குறித்த வழக்கை மீள் பரிசீலனை செய்யவும், விளக்கத்தின் பின் கீழ்நிலை மன்றுகளின் தீர்ப்புகளைத் திருத்தி அமைத்தல், மாற்றி அமைத்தல், ஆதரித்தல் போன்ற செயற்பாடுகளையும் மேற்கொள்கின்றது. மேன் முறையீட்டு மன்றின் தீர்ப்புகளிலும் திருப்தி கொள்ளாவிடில், உயர் நீதிமன்றில் வழக்கை பார்ப்படுத்துவதன் மூலம், மீளவும் வழக்கு பரிசீலிக்கப்பட்டு தீர்ப்பு வழங்கப்படும். இம்மன்றின் தீர்ப்பே இறுதித் தீர்ப்பாகக் கொள்ளப்படும்.

அடுத்து நீதிபதிகளின் தெரிவு, கடமைகள், பொறுப்புகளைத் தொடர்ந்து கொள்ளுவோமானால், ஒவ்வொரு நீதிபதியும், சட்டக்கல்லூரியில் சட்டமானி கற்கை நெறியை நிறைவு செய்து, குறித்த காலம் சட்டவாளர் கடமையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டு, சட்ட அனுபவமும் தேர்ச்சியும் பெற்றவர்களே நீதிபதிகளாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு, தமிழ் ஈழ தேசியத் தலைவரின் முன்னிலையில் பதவிப் பிரமாணம் செய்யப்பட்டு, தமது கடமைகளை மேற்கொள்வார்கள். இந்நீதிபதிகள், 'நீதியாளர்' என்ற பதத்தினாலே அழைக்கப்படுவார்கள். தலைமை நீதியாளர், 'பிரதம நீதியரசர்' என்று அழைக்கப்படுவார். இவரே எல்லா நீதியாளர்களுக்கும் தலைமை வகிப்பதுடன், அவர்களுக்கான கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் பகிர்ந்து அளித்து, அவர்களை வழிநடத்தும் அதிகாரத்தையும் கொண்டு இருப்பார்.

ஒவ்வொரு நீதியாளரும், மன்றுகளின் படிநிலை அமைப்பின்படியே கட்டுப்படும் கடப்பாட்டை உடையவர்கள் ஆகின்றனர். நீதியாளர்களால், தமிழ் ஈழ மன்றுகளின் நீதிபரிபாலனத்திற்கு அபகீர்த்தியும், நம்பிக்கையீனமும் ஏற்பட்டால், அவர்களைப் பணி நீக்கம் செய்யவும், இடைநிறுத்தி வைக்கவும் சட்டக் கடப்பாடு உண்டு. இவர்கள் மீதான குற்றச்சாட்டுகள், நீதிச்சேவை ஆணைக் குழுவினால் பரிசீலிக்கப்பட்டு, தலைமை நீதியரசருக்கு முன் வைக்கப்படும்வேளை தேசியத் தலைவருக்கு அனுப்பப்பட்டு, அவரின் பரிந்துரையின்பேரில், பணி நீக்கம் செய்யவோ அல்லது இடைநிறுத்தி வைக்கவோ முடியும். தமிழ் ஈழ நீதிபதிகளின் கடமைகளும், பொறுப்புகளும் இலங்கைச் சட்டத்தைத் தழுவினே காணப்படுகின்றது.

வழக்குத் தாக்கல் செய்யும் நடவடிக்கையைப் பார்க்கும்பொழுது, உலக மன்றுகளைப் போலவே, தமிழ் ஈழ நீதிமன்ற நடவடிக்கைகள் ஒவ்வொன்றும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அதாவது, ஒரு மாவட்ட மன்றில்

ஒரு பிணக்கானது கொண்டு வரப்படும்பொழுது, உரிய நடவடிக்கைகள் ஊடாகவே மன்றினால் ஏற்றக் கொள்ளப்படும். குறித்த பிணக்கானது குற்றவியல் சார்ந்ததா? அல்லது குடியியல் சார்ந்ததா? என்ற அடிப்படையில் வரைவு இலக்கணப்படுத்தப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். குற்றவியல் சார்ந்த வழக்குகளைப் பொறுத்தவரை, வழக்குத் தொடுனர் காவல் துறையினருக்கு முறையீடு செய்வதன் ஊடாக, சந்தேக நபர் கைது செய்யப்பட்டு, மன்றின் முன் நிறுத்தப்பட்டு வழக்கு தொடங்கப்படும்.

இதில், வழக்குத் தொடுனரைக் குறித்து காவல் துறையினரே செயற்படுவார். குடியியல் வழக்குகளைப் பொறுத்தவரை வழக்கைத் தாக்கல் செய்பவர் சுயமாக மன்றில் தோன்றி, சட்டவாளர் ஊடாகவோ, அல்லது நேரடியாகவோ வழக்கைத் தாக்கல் செய்யவும், அதனைக் கொண்டு நடத்தவும் உரிமை உடையவர் ஆகின்றனர். இவ்விரு வழக்குகளும் தமிழ் ஈழ சட்டக் கோவை, தண்டனைச் சட்டம், குற்றவியல், குடியியல் நடவடிக்கைச் சட்டம், தமிழ் ஈழ சான்றுக் கட்டளைச் சட்டம், ஆகியவற்றின் ஊடாகக் கையாளப்பட்டு, அதற்கான தீர்ப்பும் வழங்கப்படும். குற்றவியல் சார்ந்த வழக்குகளில், அரசு தர்ப்பு தானே முன்னின்று நடத்துவதனால், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் தனது பக்க வாதத்தை முன்வைப்பதற்கும், சான்றுகளை முற்போடுவதற்கும் போதிய சட்ட ஏற்பாடுகளை, தமிழ் ஈழச் சட்டம் வழங்குகின்றது.

ஒவ்வொரு வழக்குக்கும் சட்டவாளர்கள் தோன்றும்பொழுது, தமிழ் ஈழ நீதிமன்றச் சட்டங்களுக்கு அமைவாக, வரையறுக்கப்பட்ட செலவுப் பணத்தை பெற்றுக் கொள்ளும் தகுதியை உடையவர்கள் ஆகின்றனர். இவ்விடயமானது, மன்றின் அலுவலகத்தில் பற்றுச் சிட்டைகள் பாவிக்கப்பட்டு பணம் பெற்றுக் கொள்ளும் நிலையே காணப்படுகின்றது. மேலதிக பணங்களோ அல்லது மாற்றுச் சலுகைகளோ எந்த கட்சிக்காரரிடம் இருந்தும், யாதொரு சட்டவாளரும் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது. அவ்வாறே பெறப்பட்டதாக அடையாளம் காணப்பட்டால், சட்டமா அதிபரின் கட்டளைக்கு அமைவாக, குறித்த சட்டவாளர்கள் தண்டனைக்கு உள்ளாக்கப்படுவார்கள். மக்களின் வாழ்வாதரங்கள், பொருளாதாரப் பின்னடைவுகள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாக வைத்தே மேற்படி நடவடிக்கைகள் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன.

இவ்வாறு, மேற்படி கட்டமைப்பின் ஊடாக, தமிழ் ஈழ மக்களுக்கு நீதியான, நியாயமான, நேர்த்தியான நீதியை வழங்கி வந்த நீதித் துறையானது, கடந்த 17 ஆண்டுகளாக அங்கீகாரம் பெற்ற அமைப்பாக இயங்கி வந்ததுடன், தமிழ் ஈழ மக்களின் நெஞ்சங்களில் மட்டும் அல்ல, உலகளாவிய அடிப்படையில்,

ஒரு தனிப்பட்ட சிறப்பான இடத்தை வென்று உள்ளது. தமிழ் ஈழ மண்ணில் வாழ்ந்த மக்கள் மட்டும் அல்ல, இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிகளில் வாழ்கின்றவர்கள், ஸ்ரீ லங்காவில் வாழ்கின்றவர்கள், வெளிநாடுகளில் வாழ்கின்றவர்களும் கூட, தமிழ் ஈழ மன்றில் வழக்குத் தாக்கல் செய்து, தமக்கான நீதியைப் பெற்றுச் சென்று உள்ளார்கள். எனவே தமிழ் ஈழ நீதி நிர்வாகத்துறையானது, தமிழ் ஈழ தேசியத் தலைவரின் எண்ணத்துக்குச் செயல் வடிவம் கொடுத்து உள்ளது என்பதை, அதன் வளர்சியைப் பார்க்கும் போது புலனாகின்றது.

நிதித்துறை

விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் நிதித்துறைப் பொறுப்பாளராக, தமிழேந்தி என்பவரே தொடக்கத்தில் இருந்து பணி ஆற்றி வந்தார். கணக்குத்துறையில் சிறப்பான தேர்ச்சியும், அனுபவமும், தமிழ் மொழியில் ஆழ்ந்த புலமையும், பற்றும் உள்ளவராகத் திகழ்ந்தவர் தமிழேந்தி. விடுதலைப் புலிகளின் வருமானம், புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வசிக்கும் ஈழத் தமிழர்கள் வழங்கும் நன்கொடை மூலமாகவே பெறப்பட்டது. அத்தோடு வாகன வரி, விற்பனை வரி, சொத்து வரி, குடிவரவு, குடியகல்வு வரி போன்ற வரிகள் மூலமும் அதிகளவு வருமானத்தை விடுதலைப் புலிகள் ஈட்டினர்.

அதேவேளையில், வட கிழக்குப் பிரதேசங்களில், கல்வி, சுகாதாரம் போன்ற அத்தியாவசிய சேவைகள் நடத்துவதற்கு விடுதலைப் புலிகள், இலங்கை அரசு நிர்வாக சேவைகளைப் புறக்கணிக்கவும் இல்லை. இதற்கான காரணம், மேற்படி இரு துறைகளுமே அதிக அளவு பணச் செலவை ஏற்படுத்தும் துறைகள் ஆகும். அச் செலவுகளைச் சமாளிப்பதற்கு விடுதலைப் புலிகளிடம் நிதி வசதி பற்றாக் குறையாகவே இருந்தது. 1994 ஆம் ஆண்டில் விடுதலைப் புலிகளின் ஒரு மாத வரவு செலவுத் தொகை பத்து கோடி ரூபாவாக இருந்தது.⁽²³⁾ ஆனால், 1994 க்கு அடுத்து வருகின்ற ஆண்டுகளில், புலிகளின் வரவு செலவுத் தொகையை விடப் பன்மடங்கு உயர்ந்தது.

மேலும், நிதித்துறையினர், தமிழ் ஈழ வைப்பகத்தை உருவாக்கி, அதில் மக்கள் தமது பணங்களை வைப்பில் இடுவதற்கும், தேவையானவர்களுக்கு கடன் உதவி வழங்குவதற்கும் ஆன ஒழுங்குமுறைகளைச் செய்து இருந்தார்கள். குறிப்பாக, தமிழ் ஈழ வைப்பகத்தின் தலைமைக் காரியாலயம், பரவிப் பாஞ்சான் கிளிநொச்சி என்னும் இடத்தில் அமைக்கப்பட்டு, வங்கிச் சேவையைத் தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கி வந்தது.

‘புலிகளின் குரல்’ வானொலி

விடுதலைப் புலிகளின் உண்மையின் குரலாய், 27 கார்த்திகை, 1990 ஆம் ஆண்டு மாவீரர் நாள் செய்திகளோடு, ‘புலிகளின் குரல்’ வானொலி, பண்பலையில் ஒரு செய்திச் சேவையாக, ஒரு சில பணியாளர்களோடு தொடங்கப்பட்டது. யாழ்.பண்ணையில் அமைந்து இருந்த தொலைத் தொடர்பு கோபுரத்திலேயே, இதன் ஒலிபரப்பு இடம்பெற்றது. 1995 சூரிய கதிர் இடப்பெயர்வின் போது, அதுவும் மக்களோடு மக்களாக இடம் பெயர்ந்தது. ஒவ்வொரு இடமாக இடம் பெயர்ந்த புலிகளின் குரல், தன் சேவையை நிறுத்தாது தொடர்ந்தது. ஒவ்வொரு இடப் பெயர்வின்போதும், ஒலிபரப்பு கோபுரம் இன்றி மரங்களிலேயே சாதனங்களைக் கட்டி, ஒலிபரப்ப வேண்டிய கட்டாய நிலை ஏற்பட்டது. அந்த நேரங்களில், பணியாளர், போராளிகள் எல்லோரது ஒத்துழைப்பும் மேலோங்கி நின்றது. அதனைத் தொடர்ந்து கிளிநொச்சிக்கு இடம் பெயர்ந்து, கிளிநொச்சி தொலைத் தொடர்பு கோபுரத்தில் இணைப்பு இணைக்கப்பட்டு ஒலிபரப்பு தொடர்ந்தது.

பின், ‘சத்ஜெய’ இராணுவ நடவடிக்கையின்போது, கொக்காவில் தொலைத்தொடர்பு கோபுரத்தில் புலிகளின் குரல் இணைப்பு இணைக்கப்பட்டு ஒலிபரப்பு தொடர்ந்தது. அப்போது, அலுவலகம் வேறு இடத்தில் இயங்கியது. ஆனாலும் சிறீலங்கா படைகளின் விமானத்தாக்குதலுக்கு அந்த நிலையம் உள்ளானபோது அங்கு பணியில் ஈடுபட்டு இருந்த பணியாளர்களில் ஒருவர் உயிர் இழந்தார், மற்றொருவர் காலை இழந்தார். எந்த வழியிலாவது புலிகளின் குரலை நசுக்கத் திட்டம் தீட்டியது சிறீலங்கா அரசு. ஆயினும், புலிகளின் குரல் தொடர்ந்து ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது.

‘ஜெயசிக்குறு’ படை நடவடிக்கையை சிறீலங்கா படைகள் தொடங்கியபோது, மீண்டும் புலிகளின் குரல், முல்லைத்தீவுக்கு இடம் பெயர்ந்தது. அங்கே, முள்ளியவளை என்ற இடத்தில் அலுவலகம் இயங்கியது. ஒலிபரப்பு நிலையம் ஒட்டிசுட்டானில் இயங்கியது. மக்கள் புலிகளின் குரலோடு ஒன்றித்து நின்றார்கள். பற்பல புதிய நிகழ்ச்சிகளை அள்ளி வழங்கி, புலிகளின் குரல் பல பணியாளர்களையும் உள்வாங்கியது. இப்படியாக ஒலிபரப்பு சிறப்பாக இடம் பெற்றுக்கொண்டு இருந்தபோது, சிறீலங்கா படைகள், ஒட்டிசுட்டானைக் கைப்பற்ற நடவடிக்கை எடுத்தபோது, புலிகளின் குரல் புதுக்குடியிருப்புக்கு இடம் பெயர்ந்தது. இதன்போது, பணியாளர்கள் போராளிகளின் ஒத்துழைப்புடன் ஒலிபரப்பு கோபுரம் அமைக்கப்பட்டு, ஒலிபரப்பு முள்ளியவளையிலேயே இடம்

பெற்றது. இடர்களைச் சுமந்தாலும் பல வெற்றிப்படிகளை எட்டியது புலிகளின் குரல். ஒவ்வொரு இடத்திலும் மக்களுக்குச் சேவையாற்ற, மக்களின் அன்றாடப் பிரச்சினைகளை அறிய என ஒவ்வொரு கிளை நிறுவனம் அமைக்கப்பட்டு, பணியாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டு இருந்தனர்.

சிறீலங்கா அரசு, புலிகளுடன் சமாதான ஒப்பந்தம் ஒன்றில் கைச்சாத்து இட்டபோது, புலிகளின் குரல் மீண்டும் கொக்காவிலில் ஒலிபரப்பு சேவையைத் தொடர்ந்தது. பற்பல புதிய நிகழ்ச்சிகளை வழங்கிய குரல், பல நேய நெஞ்சங்களையும் தன்வசப்படுத்தியது. மக்களைப் பின்னிப்பிணைத்த புலிகளின் குரல், அவர்களிடையே ஊடுருவி, ஊரெங்கும் ஒலிவெள்ளம், முத்தமிழ் கலையரங்கம், மக்களின் ஏகோபித்த வரவேற்பைப் பெற்றது. மக்களின் குரல்களை இணைத்து, அவர்களின் விருப்புக்கு ஏற்ற ஊடகமாக வளர்ச்சி அடைந்தது. அத்துடன் இணையதளத்திலும் ஒலிபரப்பு சேவை தொடங்கப்பட்டது. அன்றுமுதல், புலம் பெயர்ந்த மக்களின் செவிகளை நிறைக்கத் தொடங்கிய புலிகளின் குரல், உலகத்தமிழ் மக்களின் குரலாக ஒலித்து வருகிறது.

நான்காம் கட்ட ஈழப்போர் தொடங்கியபோது, ஒலிபரப்புக் கோபுரத்தைத் தற்காலிகமாக இடமாற்றம் செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. எனவே கோபுரத்தில் உள்ள ஒலிபரப்புக் கருவிகளைக் கழற்ற வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அப்பணியில், போராளிகளும், பணியாளர்களும் ஈடுபட்டனர். அப்போது, 350 அடி உயரத்தில் இருந்து கோபுரம் சாய்ந்தது. யாரும் எதிர்பார்த்திராத ஒரு நிகழ்வு, கண்மூடித் திறப்பதற்குள் நடந்தேறியது. ஒரு போராளியையும், ஒரு பணியாளரையும் அந்தச் சம்பவத்தில் புலிகளின் குரல் இழந்தது.

‘கிளிநொச்சி 55 ஆம் கட்டை’ என்ற இடத்துக்கு ஒலிபரப்பு கோபுரம் மாற்றப்பட்டது. தொடர்ந்து புலிகளின் குரல் அலுவலகம் அங்கே இயங்கியது. அதன் பின் ஒலிபரப்பு கோபுரமும், ஒலிபரப்பு நிலையமும் ஒரே இடத்தில் அருகருகாக இயங்கியது. இதுவரை காலமும் முற்றும் முழுதுமாக தமிழ் மொழியிலேயே ஒலிபரப்புச் செய்யப்பட்டு வந்தது. சிங்கள அரசும், சிங்கள அரசியல் வாதிகளும், சிங்கள முப்படைகளும் தமிழ் ஈழத்தில் நடைபெறுகின்ற உண்மையான நிகழ்வுகளை சிங்கள மக்களுக்குத் தெரிவிப்பது இல்லை. அங்கே, சகல செய்தித்தாள்கள், ஊடகங்கள் மீதும், சிங்கள அரசு கடுமையான செய்தித் தணிக்கையை நிறைவேற்றியது. இவ்வேளையில், தமிழ் ஈழத்தில் நடைபெறும் கொடூரமான போர் பற்றியும், அதனால் ஏற்படும் அழிவுகள் இழப்புகள் பற்றியும் உண்மையான

நிலைமையை சகல பெரும்பான்மை இனத்தவர்களுக்கும் தெளிவுபடுத்த வேண்டிய தேவை விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஏற்பட்டது. அதனால், 1996 ஆம் ஆண்டு, புலிகளின் குரல் வானொலியில் சிங்கள மொழி ஒலிபரப்புச் சேவை தொடங்கப்பட்டது. அனைத்து நிகழ்ச்சிகளும், சிங்கள மொழியிலும் ஒலிபரப்பாகின. இந்நிகழ்வு, சிங்கள அரசுக்கும், சிங்கள அரசியல் வாதிகளுக்கும், சிங்கள இராணுவத்திற்கும் பாரிய தாக்கத்தையும், நெருக்கடியையும் ஏற்படுத்தியது.

2007 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் சிறீலங்கா படைகளின் விமானத்தாக்குதல், பெருமெடுப்பில் எல்லா இடமும் நடத்தப்பட்டு, மக்கள் கொல்லப்பட்டும், காயமடைந்தும், உயிர்களை இழந்து கொண்டு இருந்தனர். அந்தக் காலப்பகுதியில்தான், எப்போதுமே மறக்க முடியாத அந்த நிகழ்வு இடம் பெற்றது. 2007 ஆம் ஆண்டு மண்ணுக்காய் விதையான மாவீரர்களை நினைவுகொள்ளும் அந்த மகத்தான கார்த்திகை 27 ஆம் நாளில், தமிழ் ஈழ மக்கள் அனைவரும் மாவீரர்களுக்கு வணக்கம் செலுத்தச் சென்று கொண்டு இருந்தபோது, தேசியத்தலைவரின் உரையை ஒலிபரப்பவிடாது தடைசெய்யும் நோக்கோடு, புலிகளின் குரல் அலுவலகம் மீது சிறீலங்கா படைகளின் வானூர்தித் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது.

அதனால் இழப்பைச் சந்தித்தாலும், புலிகளின் குரல் எந்தத் தடையும் இன்றி, தேசியத்தலைவரின் உரையை ஒலிபரப்பியது. இது மக்களை வியப்பு அடைய வைத்தது. தோற்கடிக்க நினைத்த சிங்கள அரசின் எண்ணம் தவிடு பொடியாகிப் படுதோல்வி அடைந்தது. அந்தத் தாக்குதலில் பணியாளர்கள் மூன்று பேரும், போராளி ஒருவரும் வீரச்சாவைத் தழுவினர். இரு பணியாளர்கள் படுகாயமடைந்தனர். பலர் சிறுகாயங்களுக்கும், மூச்சுத்திணறல்களுக்கும் உள்ளானார்கள். அவ்வழியாக, மாவீரர்களுக்கு வணக்கம் செலுத்தச் சென்ற மக்களும் கொல்லப்பட்டனர். அருகே இருந்த வீடுகள், கடைகள் அழிக்கப்பட்டன.

அதன் பின்பும் புலிகளின் குரல் தன் சேவையைத் தொடர்ந்தது. தொடர்ந்த தாக்குதல்களால், பொறுப்பாளர், போராளிகள், பணியாளர்கள் சோர்ந்து போகாமல், ஒவ்வொரு இடத்துக்குச் செல்லும்போதும் ஒலிபரப்பு தளர்வு இல்லாமல் இயங்கப் பாடுபட்டனர். தொடர்ந்து புலிகளின் குரல் பரந்தன், விசுவமடு, புதுக்குடியிருப்பு, வலயர்மடம், முள்ளிவாய்க்கால் என மக்களோடு மக்களாக இடம் பெயர்ந்து, இறுதிவரை தாயகத்து மண்ணில் ஒலித்து ஓய்ந்தது. ஆனால் இன்றும், நாடு கடந்தும், ஓயாது ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கின்றது.

ஈழநாதம்

புலிகளின் குரல் வானொலியோடு, 'ஈழநாதம்' என்ற நாளிதழ், முதலில் யாழ்ப்பாணத்திலும், பின்னர் கிளிநொச்சியிலும் இருந்து வெளியிடப்பட்டது. தமிழ் ஈழ விடுதலையின் குரலாக, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்ட வரலாறுகளைச் சுமந்து செல்லும் கருவறையாக, ஈழநாதம் தினமும் மலர்ந்து கொண்டே சென்றது. 2008 இன் இறுதிப்பகுதியில் சிங்கள இராணுவத்தால் கிளிநொச்சி கைப்பற்றப்பட்டதால், ஈழநாதத்தின் குரலும் ஓய்ந்தது.

கலை பண்பாட்டுக் கழகம்

ஈழத்தமிழர்களின் சகல கலை பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் சுமந்து சென்ற ஒரு புரட்சிகரத் துறையாக, விடுதலைப்புலிகளின் கலைபண்பாட்டுத் துறை பலம் வாய்ந்த அமைப்பாக, கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரையின் தலைமையின் கீழ் திகழ்ந்தது. ஈழத்தமிழர்கள் சுதேச கலை வடிவங்களையும், பண் இசை வடிவங்களையும் மிகவும் நவீனமயப்படுத்தி, ஒரு புரட்சிப் புயலாக தமிழ் ஈழம் எங்கும் பரவிப் பாய்ந்தது. போரியல் வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கெடுத்த நாட்டார் வழக்கு நாடகங்களும், பாட்டுகளும், புரட்சிகர விடுதலைப் பாடல்களும், பார்ப்பவர்களையும், கேட்பவர்களையும் பரவசம் அடையச் செய்யும் வகையில் மேடை ஏற்றப்பட்டும், பாடப்பட்டும் மிளிர்ந்தது. ஈழ விடுதலைப் பாடல்களும், எழுச்சிப் பாடல்களும் போர்முரசாக ஈழத்திலும், உலகிலும் எந்நேரமும் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது. கலை, பண்பாட்டுத்துறையின் வியத்தகு ஆக்கங்கள், ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தை எழுச்சி பெறச் செய்து, அதன் வளர்ச்சிப் பாதையில் விரைந்து ஓடவும் செய்து, தனது அளப்பரிய பங்களிப்பைக் காட்டியது. தொடர்ந்தும் இப்பாரிய பணி முடுக்கி விடப்பட வேண்டிய தேவை, அத்துறை சார்ந்தவர்களின் வரலாற்றுக் கடமை ஆகும்.

ஆவணக்காப்பகம்

16 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் போர்த்துகீசர் யாழ்ப்பாணப் பேரரசு மீது படையெடுத்தபோது, தமிழர்களின் நூலகமும், இந்துக் கோவில்களில் இருந்த ஓலைச் சுவடிகளும் அவர்களால் எரித்துச் சாம்பலாக்கப்பட்டது. 1981 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணப் பொது நூலகமும், அதில் உள்ள அரிய நூல்கள், ஓலைச் சுவடிகள் என சுமார் 95 ஆயிரம் தொகுப்புகள் சிங்கள இராணுவத்தினால், சிங்கள அரசு மந்திரிகளின் துணையோடு எரித்துச் சாம்பலாக்கப்பட்டமையை உலகம் நன்கு அறியும். 1980 களில் இருந்து

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள், தமிழர் சம்பந்தமான சகல நூல்கள், ஆவணங்கள், எழுத்துப் பிரதிகள், அறிக்கைகள், துணுக்குகள், சி.டி., டி.வி.டி.க்கள், வீடியோக்கள் என பல்லாயிரக்கணக்கான சேர்க்கைகளைச் சேர்த்து, ஒழுங்குறப் பதிவு செய்து, அதற்கென கிளிநொச்சியில் அமைக்கப்பட்ட அவர்களின் ஆவணக்காப்பகங்களில் பாதுகாத்து வைத்தனர். 2002 ஆம் ஆண்டு, இந் நூலாசிரியர் அந்த ஆவணக்காப்பகத்திற்குச் சென்று, பெறுமதி மிக்க ஆவணங்களைப் பார்வையிட்டு பிரமித்துப் போனார்.

மேலும், பலராலும் அறியப்பட்ட குரும்பைசிட்டி கனகரத்தினம் என்பவர், 1890 ல் இருந்து அண்மைக்காலம் வரையுள்ள தமிழர் தொடர்பான சகல செய்தி நறுக்குகளையும், சகல புதினப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், அரச அறிக்கைகள் போன்றவற்றில் இருந்து எடுத்து, பாரிய தாள்களில் ஒட்டி, இரண்டு இலட்சத்துக்கும் மேலான ஆவணங்களை அரும்பாடுபட்டு, அவர் வாழ்நாள் முழுவதையும், பெரும் தொகைப் பணத்தையும் செலவு செய்து சேர்த்து வைத்து இருந்தார். அந்த ஆவணங்கள் யாவும், கண்டியில் உள்ள அவரது வீட்டின் மேல் மாடியில் உள்ள ஒரு பாரிய மண்டபத்தில் ஒழுங்குறப் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டு இருந்தது. விடுதலைப் புலிகளின் தலைமை, மேற்படி ஆவணங்களை வன்னிக்குக் கொண்டு வந்து, பாதுகாப்பான ஒரு இடத்தில் வைத்தால், அதனை சிங்கள அரசின் அழிவில் இருந்து பாதுகாக்கலாம் எனக் கருதியது.

அவ்வாறான ஒரு பொறுப்புடன் இந்நூலாசிரியர் கனகரத்தினத்தின் இல்லத்துக்குச் சென்று, இவ்விடயம் பற்றி கனகரத்தினத்துடன் கலந்து உரையாடினார். அவரும் அதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்தார். இவ்விடயம் சம்பந்தமாக விடுதலைப் புலிகளுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. விடுதலைப் புலிகள் இறுதியாக நடைபெற்ற சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைக் காலத்தில், மேற்படி ஆவணச் சேர்க்கையை வன்னிக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தனர். ஆவணங்களோடு கனகரத்தினம் அவர்களும் வன்னிக்கு அழைக்கப்பட்டார்.

அவருக்கு என ஒரு பாரிய கட்டடம் ஒதுக்கப்பட்டு, அங்கு மேற்படி ஆவணங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தது. அவ்விடத்திற்குச் சென்று, இந் நூலாசிரியர் கனகரத்தினம் அவர்களையும், அவரின் ஆவணங்களையும் 2006 இல் பார்வையிடுகின்ற வாய்ப்பு கிடைத்தது. சமாதான பேச்சுவார்த்தைகள் முறிந்ததைத் தொடர்ந்து, கனகரத்தினம் அவர்கள் வன்னியில் இருந்து சென்றுவிட்டதாகவும், அவருடைய ஆவணங்கள் பாதுகாப்பாக இருப்பதாகவும் ஜனவரி, 2008 இல் இந்நூலாசிரியரிடம் கஸ்ரோ கூறி உள்ளார்.

2008 இல் தொடங்கிய இறுதிச் சண்டையின் பின்னர் விடுதலைப் புலிகளின் இலட்சக்கணக்கான ஆவணங்களுக்கும், கனகரத்தினம் அவர்களின் இரண்டு இலட்சத்துக்கும் மேலான ஆவணங்களுக்கும் என்ன நடந்தது என்று அறிய முடியவில்லை. இது மிகவும் துர்பாக்கியமான நிலைமை ஆகும்.

இருப்பினும், கனகரத்தினம் அவர்கள், தனது முழு ஆவணங்களையும், ஏற்கனவே, யுனெஸ்கோ உதவியுடன் மைக்ரோ பிரதி பண்ணி வைத்து இருந்தார். அவற்றில் ஒரு பிரதியை, இந் நூலாசிரியர் கண்டிக்குச் சென்று விலை கொடுத்து அவரிடம் இருந்து வாங்கி இருந்தார். சிவநாயகம் அவர்கள் இலண்டனில் இருந்து, இலங்கைத் தமிழர் சம்பந்தமாக ஆய்வு செய்தபோது, ரூட்டிங் அம்மன் கோவில் நிறுவனர் அவர்களின் உதவியுடன்தான் மேற்படி ஆவணங்களை இந்நூலாசிரியர் வாங்கி இருந்தார். இலண்டனுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட அந்த ஆவணங்கள், பின்னர் விடுதலைப்புலிகளின் அறிவுறுத்தலின்படி, சிட்னியில் உள்ள தென்னாசியவியல் மையத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது. அங்கு அம்மைக்கிரோ பிரதிகள் கணினிமயப்படுத்தப்பட்டு, பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டு உள்ளது. இலண்டனில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட மைக்கிரோ பிரதிகள் மீண்டும் 2008 இல் வன்னிக்கு அனுப்பப்பட்டன. அந்த மைக்ரோ பிரதிகளுக்கும் என்ன நடந்தது என அறிய முடியவில்லை. மேலும், வன்னியில் விடுதலைப் புலிகளால் கட்டப்பட்ட பல்கலைக்கழகத்திற்கு, இந்நூலாசிரியர், பாடம் சம்மந்தமான நூல்களையும், தமிழ் மொழி, இந்து மதம் தொடர்பான, பெருந்தொகையான நூல்களையும் பிற நாடுகளில் இருந்து வாங்கி தொடர்ச்சியாக அனுப்பி வந்து உள்ளார். மேற்படி பல்கலைக்கழகத்தைக் கட்டி எழுப்பிய தமிழேந்தி அவர்களுடன் இணைந்தே, இந்நூலாசிரியர் செயல்பட்டார். அவ்வாறான பெறுமதி மிக்க நூல்களும் என்னவாகின என்பதை அறிய முடியவில்லை.

தொல் பொருள் காட்சிச் சாலை

விடுதலைப் புலிகள், தமிழர் பகுதிகளில், அனைத்து இடங்களிலும் கால் பதித்தவர்கள். அவர்கள் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் கண்டெடுக்கப்பட்ட சகல புராதன தொல் பொருட்களையும், தொடர்ச்சியாகச் சேர்த்து உள்ளனர். சிறப்பாக, மண்ணால் செய்யப்பட்ட சிற்பங்கள், மட்பாண்டங்கள், களி மண்ணால் செய்யப்பட்ட மட்பாண்டங்கள், கல்வெட்டுகள், கற்களால் செய்யப்பட்ட பொருட்கள் என்பனவற்றைக் கண்டெடுத்து, அவைகளை வன்னியின் காடும், வயலும் சார்ந்த பகுதியில் உள்ள ஒரு பாரிய கட்டடத்தில் ஒழுங்குறப் பாதுகாத்து வைத்து உள்ளார்கள். ஒவ்வொரு அரும் பொருளுக்கும் பெயர் இடப்பட்டு, அவைகள் கண்டு எடுக்கப்பட்ட

இடம், நாள் யாவும் குறிப்பிடப்பட்டு ஒழுங்காக வைக்கப்பட்டு உள்ளது.

இலங்கை வான்ப்படையின் குண்டுகள் விழும்போது, நிலத்தில் பாரிய கிடங்குகள் தோன்றும். அத்தோடு மக்கள் காணிகள் துப்பரவு செய்யும்போதும், கிணறுகள் வெட்டும் பொழுதும், கால்வாய்கள், குளங்கள் வெட்டும் பொழுதும் இவ்வாறான அரும் பொருட்கள் வெளிவருவது வழக்கமாக இருந்தது. அத்தோடு, விடுதலைப் புலிகள் பாதுகாப்பிற்காகக் கிடங்குகள் வெட்டும் பொழுதும், மக்கள் பதுங்கு குழிகள் வெட்டும் பொழுதும், அரண்கள் அமைப்பதற்குக் குழிகள் வெட்டும் பொழுதும், கட்டிட வேலைகளுக்கு மணல் வெட்டி எடுக்கும்போதும் பல வகையான புராதான வரலாற்று மூலகங்கள் வெளிவந்திருந்தன. சுமார் கால் நூற்றாண்டுகளாகச் சேர்க்கப்பட்ட தொல்பொருட்கள் மேற்படி இடத்தில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டு இருந்தன. இத்துறைக்குப் பொறுப்பான இளங்குமரன், இந் நூலாசிரியரை அழைத்துக் கொண்டு மேற்படி இடத்திற்குச் சென்று சகல தொல்லியல் பொருட்களையும் 2006 இல் காண்பித்து இருந்தார்.

தமிழர்களின் பாரம்பரிய பண்பாட்டு அம்சமான பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுக்கு உரிய பெரும்பாலான தொல்பொருட்கள் அங்கே வைக்கப்பட்டு இருந்தன. இவ்வாறான தொல்லியல் பொருட்கள் தமிழர் வரலாற்றுக்கு முக்கியச் சான்றுகள் ஆகும். இறுதிப் போரின்போது, அந்த ஆவணங்கள் என்னவாகின என்பது தெரியவில்லை. தமிழர்கள் வரலாறை வெளிக்கொண்டு வரத்துடிக்கும் வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்கு இச்செய்தி, மிகவும் வேதனை அளிக்கும்.

இவ்வாறு, விடுதலைப் புலிகள் தமிழ் ஈழத்துக்குத் தேவையான பல்வேறு துறைகளையும் கட்டி வளர்த்து இருந்தார்கள். மலரப் போகும் தமிழ் ஈழத்தின் தேசிய சொத்துகளாக, அவைகள் தொலைநோக்கோடு பார்க்கப்பட்டு இருக்கின்றன. இவ்வாறான ஒரு தேச விடுதலை இயக்கத்தை, உலகில் வேறு எங்கும் காண முடியாது. ஆனால் சிங்கள தேசத்தின், பொய்யான, விசமத்தனமான பரப்புரைகளால், விடுதலைப் புலிகளின் உண்மையான நேர்மையான சுதந்திர வேட்கையை உலக நாடுகள் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டமை மிகவும் வெட்கக்கேடானது.

விடுதலைப் புலிகள் தமிழ் ஈழத்தின் வளர்ச்சிக்காகப் பல திட்டங்களை வகுத்து இருந்தார்கள். காலம் சென்ற பேராசிரியர் துரைராசா அவர்களின் தலைமையில், பலதுறை விற்பன்னர்களையும் கூட்டி, உள்கட்டுமான அபிவிருத்திக்காகப் பல கூட்டங்கள் நடத்தினார்கள். வட தமிழ் ஈழம், தென்

தமிழ் ஈழம் என்று இரு மாநிலங்களை அமைப்பது என்று இந்தக் குழு ஒரு மனதாகத் தீர்மானித்தது. தமிழ் ஈழத்தின் தலைநகரமாகத் திருகோணமலை இருப்பது என்றும், வட பகுதிக்கு மாங்குளம், தென்பகுதிக்கு கல்லடி, தலைநகரங்களாக இருப்பது என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. குழு, உள்கட்டுமானம், போக்குவரத்து, நீர்ப்பாசனம், தொழில் வளர்ச்சி முதலிய பல சிறு குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, பல கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டு, முன்மொழிதல்கள் புத்தகமாக ஆக்கப்பட்டன.

கட்டுமானப் பொருட்கள் தட்டுப்பாட்டினால், வடக்கிலும், தெற்கிலும் பணிகள் தாமதித்து விட்டன. கட்டட ஒப்பந்தக்காரர்கள் பணியை முடிப்பதில் சிரமம் ஏற்பட்டது. கட்டடப் பணியிலும் சாலை அமைப்புப் பணியிலும் அமர்த்தப்பட்டு இருந்தவர்கள் வேலையை இழக்கத் தொடங்குவதால், ஒப்பந்தக்காரர்களுள் சிலர் தமிழ் ஈழத்தை விட்டு வேறு பகுதிகளுக்கு வேலை தேடிச் சென்று விட்டார்கள். பணியாளர்கள் தமிழ் ஈழத்தில் இருந்து வெளியேறுவதைத் தடுக்கும் பொருட்டும், வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிக்காக வழங்கப்பட்டு இருந்த நிதி பயன்படுத்தப்படாமல் அரசு கருவூலத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பப்படாமல் தடுக்கும் பொருட்டும், விடுதலைப் புலிகளே கட்டுமானத் தொழில்களைத் தொடங்கி, தொழிலாளர்களைத் தாங்களே பணியில் அமர்த்திக் கொண்டார்கள்.

விடுதலைப் புலிகளின் இராணுவ அமைப்புக்குழு, அரசியல் பிரிவின் பொருளியல் ஆலோசனை இல்லம் ஆகியவை பெரிய கட்டட நிறுவனங்களைத் தோற்றுவித்தன. TECH பெரும்பாலும் நீர்பாசனப் பணிகள், நீர்ப்பாசனக் குளங்களையும் கால்வாய்களையும் அமைத்தல், பராமரித்தல் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தியது. நிர்வாகச் சேவை கட்டடம் கட்டுதல், பராமரித்தல் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டது. இராணுவ அமைப்புக் குழுவுக்குப் பிற பணிகள் நிறைய இருந்ததால், அதன் பொறுப்பில் வந்த கட்டடத் தொழிலை விடுதலைப் புலிகளின் பொருளியல் பிரிவு ஏற்றுக்கொண்டது.

சாலைப் பராமரிப்புக்காக அரசு வழங்கிய நிதி போதுமானதாக இல்லை. சாலைகள் மிக மோசமாக, குண்டும் குழியுமாக இருந்தன. மிதி வண்டிகள் கூடப் போக இயலவில்லை. சரியான சாலைகள் இல்லாமல் வடக்கிலும், கிழக்கிலும் இருந்த மக்கள் அல்லலுக்கு ஆளானார்கள். எனவே, புலிகள் அமைப்பு, தொகைகளில் ஒரு பகுதியைச் சாலை அபிவிருத்திக்கு ஒதுக்கத் தீர்மானித்தது.

தமிழ் ஈழத்தில் பொழுது போக்கு வசதிகள் இல்லாததால், சிறார்களும்,

இளைஞர்களும் வாழ்க்கை அலுத்துப்போகக் கண்டார்கள். விடுதலைப் புலிகள் தங்கள் நிதியில் பெரும் தொகையைக் குழந்தைகள் பூங்கா அமைப்பதற்குச் செலவிட்டார்கள் மீசாலையில் உள்ள சீலன் நினைவுச் சிறார் பூங்கா, பருத்தித் துறையில் முதல் மைலில் உள்ள அப்பன் நினைவுச் சிறார் பூங்கா, யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கிட்டு நினைவுப் பூங்கா என ஊர் தோறும் சிறார் பூங்காக்களையும் விடுதலைப் புலிகள் அமைத்தார்கள்.

தமிழ் ஈழத்தின் கல்வி வளர்ச்சிக்காக இளங்குமரன் தலைமையில் விடுதலைப் புலிகளின் பிரிவு ஒன்று செயல்பட்டது. அவர்கள் கல்வி வளர்ச்சிக்கான நிதியை ஒதுக்கினார்கள். வடக்கிலும் கிழக்கிலும் போதுமான ஆசிரியர்கள் இல்லை, மற்ற பகுதிகளில் மிகையாக இருந்தார்கள். வகுப்பு அறைகளுக்குப் போதுமான கட்டடங்கள் இல்லை. புதுக்குடியிருப்பு பாடசாலை ஒன்று, ஒரு வகுப்பு அறைகூட இல்லாமல் மாதக் கணக்கில் நடந்தது. தங்கள் கல்வி வளர்ச்சி நிதியை, அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு உதவியாக மேற்கொண்டு, சில ஆசிரியர்களைப் பணி அமர்த்தவும், உடனடியாகத் தேவைப்பட்ட இடங்களில் வகுப்பு அறைகளைக் கட்டித் தரவும் பயன்படுத்தினார்கள்.

கிட்டு நினைவுப் பூங்காவில், சில கற்கைச் சாதனங்களும் இருந்தன. குகையுடன் அமைந்த மாதிரிக் குன்று ஒன்று இருந்தது. இரு அருவிகள் ஒருங்கிணைந்து ஆறாக மாறி, அது கடலில் சென்று கலந்தது. குன்றில் இருந்து சிறிய உயரமான பாறை ஒன்றுக்குத் தொங்கு பாலம் இருந்தது. வட புலத்தின் புகழ் பெற்ற மன்னனான சங்கிலியன் சிலைக்கு அருகில், முதன்மை நுழைவாயில் இருந்தது.

சிறுவர்களுக்குப் படிக்கும் பழக்கம் ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காகவும், சில அக விளையாட்டு வசதிகள் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவும், சிறுவர்களுக்கான நூலகம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. தொங்கு பாலத்திற்கும், இரண்டாவது நுழைவாயிலுக்கும் அருகில் பூங்காவின் மையப்பகுதியில் கிட்டுவின் சிலை இருந்தது. அந்தச் சிலை, ஒரு சிறிய குளத்துக்கு நடுவில் செயற்கைப் பாறை ஒன்றின் மேல் வைக்கப்பட்டு இருந்தது. குழந்தைகள் விளையாடுவதற்கு ஏற்ற வகையில் சிறிய பாலம் ஒன்றும் இருந்தது.

பூங்காக்கள், குழந்தைகள் காப்பகங்கள் அனைத்திலும், அழகான கட்டடங்களும், விளையாடும் இடங்களும் இருந்தன. இவை அனைத்தும், தமிழ் ஈழத்திற்குள் கட்டடப் பொருட்களை எடுத்துச்செல்லக் கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்டு இருந்த காலத்தில் அமைக்கப்பட்டன. பெரும்பாலும்

சிமென்டுக்குப் பதிலாகச் சுண்ணக் கற்பாறை பயன்படுத்தப்பட்டது.

‘காந்தரூபன் அறிவுச் சோலை’, ‘செஞ்சோலை’ ஆகியவை அநாதைச் சிறுவர்களுக்கான இல்லங்களில் பெரியவை. தங்கும் இடம் தவிர, படிக்கவும், விளையாடவும் அவற்றில் வசதிகள் இருந்தன. 1995 இல் வலிகாமத்தில் இருந்து இடப்பெயர்வும், 1996 இல் வடமராட்சி, தென்மராட்சியில் இருந்து இடப்பெயர்வும் விடுதலைப் புலிகளின் செயல்பாடுகளை வன்னிக்கு மாற்றிக் கொள்ளச் செய்தன. போர் காரணமாக, இவ்விரு நிறுவனங்களும் வன்னியில் நிலைகொள்ள இயலாமல் கிளிநொச்சிக்கு மாற்றப்பட்டு அருகருகே இடம் பெற்றன. கிளிநொச்சியில் ‘தமிழ்ச் சோலை’ என்னும் பள்ளியையும் நிறுவினார்கள்.

விடுதலைப் புலிகளின் கல்விக் கொள்கைகளின்படி, தேர்ந்து எடுக்கப்பட்ட 17 பள்ளிகளுக்கு, வகுப்பு அறைகள் அமைக்கத் திட்டமிட்டார்கள். கிளிநொச்சி, முல்லைத் தீவு, துணுக்காய் ஆகியவற்றின் கல்வி இயக்குனர்களுடன் கலந்து உரையாடி ஏழு கட்டடங்களை அமைத்தார்கள். பாரதிபுரம், GTMS, கிளிநொச்சிக்கு ஐந்து வகுப்பு அறைகள் கொண்ட கட்டடம், கிளிநொச்சி ஐயபுரம் GTMS இல் ஐந்து வகுப்பு அறைக் கட்டடங்கள், கிளிநொச்சி மகா வித்தியாலயம், இரண்டு மாடியில் ஒன்பது வகுப்பு அறைகள், உடையார்கட்டு, முல்லைத்தீவு, இருட்டு மடு GTMS இல் ஆறு வகுப்பு அறைகள் கொண்ட கட்டடம். உடையார்கட்டு மகா வித்தியாலயம், இரண்டு மாடியில் பத்து வகுப்பு அறைகள், முல்லைத்தீவு விஸ்வமடுவில் பாரதி வித்தியாலயத்தில் ஐந்து வகுப்பு அறைகள் கொண்ட கட்டடம் முல்லைத்தீவு குமுளமுனை GTMS இல் ஐந்து வகுப்பு அறைகள் கொண்ட கட்டடம்.

ஒன்பது உறுப்பினர்களைக் கொண்ட வட கிழக்கு அபிவிருத்தி அமைப்பு (NEDO) ஒன்றைத் தொடங்கி, கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு செயலகங்களில் பதிவு செய்தார்கள். இதன் முதன்மை நோக்கம், ஊரக வளர்ச்சியும், கல்வி வளர்ச்சியும். தாங்கள் திரட்டிய கல்வி வளர்ச்சிக்கான நிதியைக் கொண்டு வன்னியில் பல்கலைக் கழக வளாகத்துக்கான கட்டடங்களைக் கட்டினார்கள். கிளிநொச்சி அரசு முகவர் (GA) இராஜநாயகம், இதற்கான நிலத்தை ஒதுக்கித் தந்தார். அது, கிளிநொச்சி முல்லைத் தீவு எல்லையில், யாழ்ப்பாணம், கண்டி சாலையில், ஏ 9 இல் இருந்து நடந்து செல்லும் தொலைவில், முறிகண்டி அறிவியல் நகரில் இருக்கிறது. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தொழில் வல்லுனர்களின் ஆலோசனைப்படியும், பெயர் பெற்ற கட்டடக் கலைஞர் வி.எஸ்.துரைராசாவின் ஆலோசனைப்படியும் கட்டடம் கட்டப்பெற்று,

முதலாம் ஆண்டு வகுப்புகளைத் தொடங்கத் தயாராக இருந்தது.

இரண்டு மாடி ஆடவர் விடுதி, இரண்டு மாடி மகளிர் விடுதி, பேராசிரியர்களுக்காக நான்கு கட்டடங்கள், பணியாளர்களுக்கான 5 அறைகள் ஆகியவை, மேசை, நாற்காலிகள் தவிர ஆயத்த நிலையில் இருந்தன. 24 பயிற்சி அறைகள் கொண்ட இரண்டு மாடிக் கட்டடம், இரண்டு மாடியிலும் ஆடவர், மகளிர்க்கான கழிப்பு அறை, திறந்த வெளிமுற்றம், நடுவில் குளமும் காலடித்தடமும் நான்கு விரிவுரைக் கூடங்கள் ஆகியவை கொண்டதாக, முதன்மைப் பயிற்சிக் கூடம் அமைந்தது. இரண்டு விரிவுரைக் கூடங்கள் பின்னர் கட்டுவது எனத் தீர்மானித்து, ஒத்தி வைக்கப்பட்டன. மற்றவை எல்லாம் ஆயத்தமாக இருந்தன. மேசை நாற்காலிகள் தவிர, நூலகத்தின் கட்டடப் பணி வி.எஸ்.துரைராசாவின் திட்டப்படி முடிவுற்றது. மேற்பூச்சுப் பணிகளே எஞ்சி நின்றன. சிறுபூண்டி விடுதி. உணவுக் கூடம் கொண்ட அரங்கத்தின் அடித்தளப் பணி முற்றுப் பெற்று, கட்டடப் பணிக்காகக் காத்து இருந்தது.

எழிற்காட்சிக்கு என நான்கு இடங்கள் கட்டப்பட்டு, கால்வாய்களினால் இணைக்கப்பட்டு, வெளியேற்றுக் குழியுடன் அமைந்து இருந்தன. காட்டுக்குள் போகாமல் வன்னியில் இருந்தவாறே எல்லா மரம் செடி வகைகளையும் பற்றி மாணவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிந்துகொள்ளும் வகையில், பல தாவரங்கள் நடப்பட்டு இருந்தன. பல்கலைக் கழகப் பூங்கா, ஏறத்தாழ முற்றுப்பெற்று விட்டது. விளையாடும் இடமும் துப்புரவு செய்யப்பட்டு, கட்டடப்பணிக்காகக் காத்து இருந்தது.

பல்கலைக் கழகத்தைப் பற்றிய கனவுகளுடன் தமிழேந்தி (ரஞ்சித் அப்பா) நேரம் முழுவதையும் அவ்விடத்திலேயே செலவிட்டார். கட்டடங்களைக் கட்டும் பணிக்கான தொகையைத் திரட்டுவதில் முனைந்தார். நிலம் இலவசமாக வந்தது. ஆனால் இந்த ஒரு திட்டத்திற்காக ரூபா நானூறு கோடிக்கு மேல் செலவிட்டு இருந்தார்கள்.

2008, ஜனவரியில், இந்நூலாசிரியர், இப்பல்கலைக் கழகத்தைப் பார்வையிடுவதற்காக, தமிழேந்தி அவர்களால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அவ்வேளையில், சுமார் 90 வீதமான கட்டட வேலைகள் நிறைவு அடைந்து இருந்ததை அவதானித்தார். தனியொரு மனிதனால் ஒரு பல்கலைக்கழகம் கட்டி முடிக்கப்பட்டு உள்ளது என்பதை நோக்கும்போது, விடுதலைப் புலிகளின் முக்கியப் பொறுப்பாளர்கள் எத்தனை பெரிய இலட்சியங்களோடு அயராது இரவு பகலாகக் கடுமையாக உழைத்து இருக்கின்றார்கள் என்பதை உணர முடியும். இவ்வாறு ஈழத்தமிழர்களுள், குறைந்தபட்சம் ஒரு பத்து

வீதமானவர்கள் தங்களை அர்ப்பணித்து இருந்தால் தமிழ் ஈழம் முன்பே மலர்ந்து இருக்கும் என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் இரு முக்கிய சம்பவம் பற்றிக் கூறுவது தேவையாகிறது. முதலாவதாக, 14 ஆகஸ்ட், 2011 ஆம் ஆண்டு தமிழர் கூட்டணியின் தலைவர் சம்பந்தன் அவர்களை, சென்னையில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு இந்நூலாசிரியருக்குக் கிடைத்தது. அப்போது, பலதரப்பட்ட விடயங்கள் பேசப்பட்டன. வன்னி பல்கலைக்கழகத்தைப் பற்றியும், அது 400 கோடி ரூபா செலவில் கட்டப்பட்டு, சகல வேலைகளும் நிறைவு அடையும் நிலையில் இருப்பது பற்றியும், சம்பந்தன் அவர்களிடம் கூறினார்.

அப்பொழுது சம்பந்தன் அவர்கள், 'அப்பல்கலைக்கழகம் பற்றி தனக்கு எதுவுமே தெரியாது' என்று கூறினார். அவர் அவ்வாறு கூறியது, நூலாசிரியருக்கு பெரும் ஆச்சரியத்தையும், விசனத்தையும் ஏற்படுத்தியது. தமிழ் மக்களின் தலைமையை ஏற்று நடத்துபவரும், தமிழ் கூட்டணி அமைப்பின் தலைவரும், தமிழ் பிரதேசத்தின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினரும் ஆகிய சம்பந்தன் அவர்களுக்கு, மேற்படி பல்கலைக்கழகம் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாமல் இருப்பதே, தமிழ் அரசியல் தலைவர்களின் படு மோசமான அக்கறையையும், அசமந்தப் போக்கையும் தெளிவாகக் காட்டி நிற்கின்றது. சம்பந்தன் போன்றவர்கள் தமிழ் மக்களின் தலைமையை ஏற்று நடத்துவதற்கு எதுவித அருகதையும் அற்றவர்கள் என்பதனை, இவ்வாறான நிகழ்வுகள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

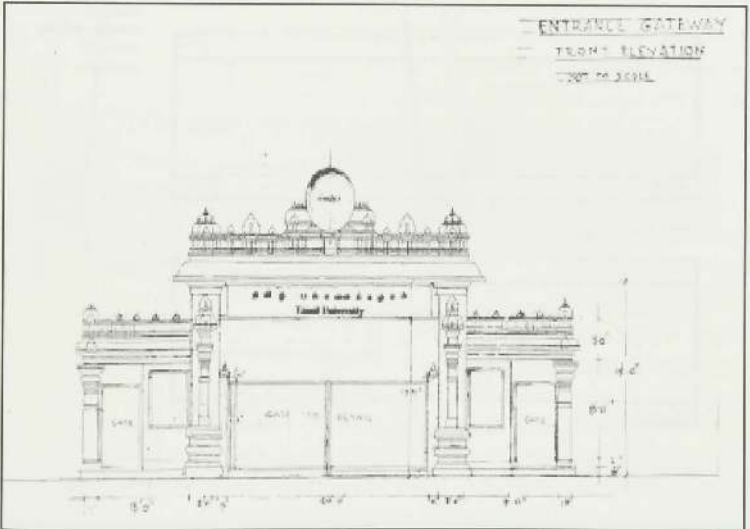
இரண்டாவதாக மே, 2009 இன் பின்னர், மேற்படி பல்கலைக்கழகத்தில் ஆயிரக்கணக்கான சிங்கள இராணுவத்தையும், சிங்களக் கூலிப்படைகளையும் சிங்கள அரசு குடியேற்றி வைத்து இருக்கின்றது. இந்த நிகழ்வு கூட சம்பந்தன் அவர்களுக்கு தெரியாமல் இருந்திருக்கிறது. இவர்கள் தான் தமிழர்களின் தலைவிதியை தீர்மானிக்கின்ற தலைவர்களாகத் தம்மைக் காட்டிக்கொள்கின்றார்கள். இவ்வாறானவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு, ஒட்டுமொத்தத் தமிழர்களின் கைகளில்தான் இருக்கின்றது.

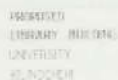
உட்கட்டுமானங்கள்

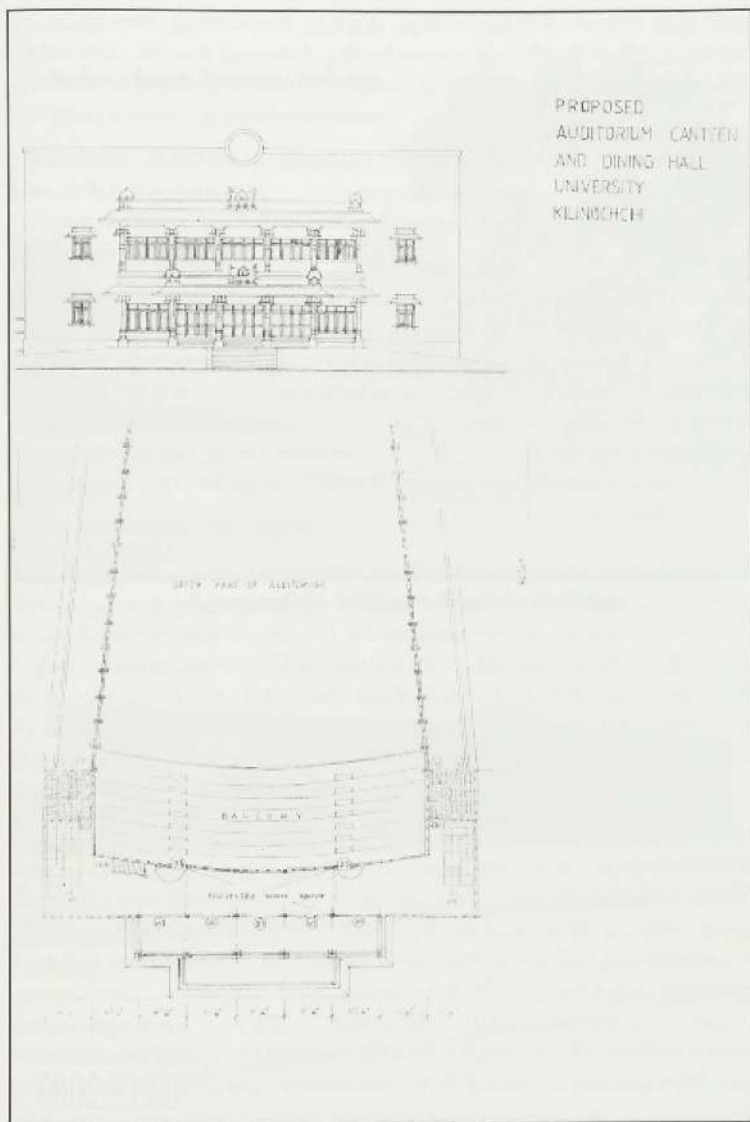
தமிழ் ஈழத்தின் உள் கட்டுமானம் பற்றி விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பினர் தொலைநோக்குப் பார்வையுடன், மிகவும் தீவிரமாகவும், ஆழமாகவும், சிந்தித்து ஆய்வு செய்து, உட்கட்டுமானம் என்ற செயல் திட்டத்தை உரிய முறையில் 1993 இல் தீட்டி உள்ளனர். 109 பக்கங்களைக் கொண்ட அந்த

ஆவணம், விடுதலைப் புலிகளால் வெளியிடப்படவில்லை. 1995 இல் யாழ் மாவட்டத்தை, சிங்கள இராணுவத்தினர் கைப்பற்றியதன் விளைவாக, இச் செயல்திட்டத்தை வெளியிடாது, நடைமுறைப்படுத்தாது பாதுகாத்து வைத்து இருந்தனர். அது மிகவும் இரகசியமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு இருந்தது. அதன் ஒரு படிவம், இந் நூலாசிரியருக்கு வழங்கப்பட்டது. அவற்றில் இருந்து, சில முக்கியமான பகுதிகளை மட்டும், எதிர்கால நன்மை கருதி இந்நூலில் சேர்க்கப்பட்டு உள்ளது. எதிர்காலத்தில், விடுதலைப்புலி அமைப்பினர் அல்லது, அவர்களைச் சார்ந்தவர்கள் அல்லது தகுதியானவர்கள் தமிழ் ஈழத்தில் சிறப்புமிகு உட்கட்டுமானத்தை கட்டி எழுப்புவதற்கு இவ்விடயங்கள் உதவி செய்யும் என்ற நல்ல நோக்கில் மட்டுமே, இவ்விடயம் இங்கு சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றது.

தமிழ் ஈழத்துக்கான உட்கட்டுமான அமைப்பை வடிவமைத்தல் தொடர்பாக ஆராய்வதற்காக, 15 ஜூலை, 1993 ஆம் ஆண்டு யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில், இறைமையும், தன்னாட்சியும் கொண்ட தமிழ் ஈழம் (இலங்கையின் வடக்கு - கிழக்குப் பிரதேசம்), தனக்கு ஏற்றதான வகையில், எதிர்கால உட்கட்டுமான அமைப்பைத் தீர்மானிப்பது தொடர்பான பல கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டு, முக்கியச் செயற்திட்டங்கள் வரையப்பட்டன.

அறிவியல் பல்கலைக் கழகம் - வன்னி

அறிவியல் பல்கலைக் கழகத்தின் மற்றொரு பகுதி...

08.12.2005

உட்கட்டுமான அமைப்புகள் குறித்து ஆராய்வதற்காக, எட்டுக் குழுக்கள் தெரியப்பட்டன. பல துறைசார் அறிஞர்களைக் கொண்டதாக இக்குழுக்கள் அமையப் பெற்றன. ஒவ்வொரு குழுவும், ஒவ்வொரு தனியான துறைக்குப் பொறுப்பு ஏற்றன. அத்துறைகளாவன:-

1. நகரங்கள், தெருக்கள், இரும்புப் பாதைகள்
2. விமான நிலையங்கள்
3. கடற்போக்குவரத்தும், துறைமுகங்களும்
4. மின்சாரம்
5. தொலைத்தொடர்பு
6. நீர்ப்பாசனமும், நீர் முகாமையும்
7. கைத்தொழில்
8. நீர் வழங்கலும், வடிகால் அமைப்பும்

ஒவ்வொரு செயற்குழுவும் அதற்கெனச் சிறப்பாக ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட விடயம் தொடர்பாக முதலில் விரிவாக ஆராய வேண்டும் என்றும், அவற்றின் அடிப்படையில் பெருந்திட்டம் (Master Plan) உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. பிரதான நகரங்களின் அமைவிடம் முதலில் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும் என்றும், அதன் அடிப்படையிலேயே ஏனைய விடயங்கள் பற்றிய ஆலோசனைகளையும், தீர்மானங்களையும் செயற்றிறன் உடைய முறையில் மேற்கொள்ளலாம் என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

நகரங்களுக்கான செயற்குழு

தமிழ் ஈழத்தின் பிரதான நகரங்களின் கட்டுமானங்களுக்காக அமைக்கப்பட்ட செயற்குழுவுக்கு, ஒன்பது பேர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். கட்டிடக்கலைஞர்கள்-3, குடிசார் பொறியியலாளர்-1, விரிவுரையாளர்கள்-2, நில அளவையாளர்-1, பொறியியலாளர்-1, இணைப்பாளர்-1. இக்குழு, நாடு, மாவட்டங்கள், நகரங்கள் என்ற தொடர்நோக்கு அடிப்படையிற் சிந்திப்பது அவசியமாக இருந்தது. நாட்டின் எல்லைகள் தெரிந்தனவாக இருப்பதால், மாவட்ட எல்லைகளை வரையறுத்தல் பற்றியே கவனம் செலுத்த வேண்டியதாய் இருந்தது.

நிர்வாகப் பிரதேசங்களாக அமையும் மாவட்டங்களின் பரப்பு, எல்லை தொடர்பாக ஆராய்ந்து, அதன் அடிப்படையில் முன்மொழிவு செய்ய வேண்டும் என இச் செயற்குழு கருதியது. தற்போது உள்ள மாவட்டங்கள், ஸ்ரீ லங்காவின் தேவைக்கு ஏற்பவே உருவாக்கப்பட்டு இருப்பதால் தமிழ் ஈழத்தின் வளர்ச்சிக்கும், எதிர்காலத் தேவைகளுக்கும் போதுமானவையாக அமைய மாட்டா என்றும், எமது அபிவிருத்தி இலக்குகளுக்கும், நிர்வாகத் திறமைகளுக்கும் ஏற்ற வகையில் புதியனவாகவும், கூடிய எண்ணிக்கையிலும், (மாநிலங்கள்) நிர்வாகத் தேசங்கள் தீர்மானிக்கப்படும், மாநிலங்களின் பரப்பளவு, எல்லைகள் பற்றி நிர்ணயம் செய்வதற்குப் பல அடிப்படையான தகுதி விதிகள் மனத்திற் கொள்ளப்பட்டன.

அவையாவன:

புதிதாக வகுக்கப்படும் மாநிலங்கள் அனைத்தும் சமமானதும், சீரானதுமான வளர்ச்சியைப் பெறக் கூடியதாகவும், அதற்கு ஏற்ப அப்பிரதேசங்களுக்கு இடையிலான வேறுபாடுகளுக்கு இடம் அளிக்காத வகையிலும், இயன்ற அளவு எல்லா வகையான வளங்களையும் (கடல், விவசாயம், கைத்தொழில்) எல்லாப் பிரதேசங்களும் பெறக்கூடியதாகவும் அமைய வேண்டும்.

மாநிலங்களை வகுக்கும்போதும், அவற்றின் எல்லைகளை நிர்ணயம் செய்யும்போதும், கூடிய அளவு புவியியல் சார்ந்து, ஆறுகள், ஏரிகள், கடல் நீர் ஏரிகள் ஆகியனவற்றுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்தல் வேண்டும். புதிய மாநிலங்களை வகுக்கும்போது தமிழ் ஈழத்தின் எதிர்காலத்தேசியத் தேவைகளுக்கு முன்னுரிமை வழங்குதல் வேண்டும்.

புதிய மாவட்டங்களும், எல்லைகளும்:

தமிழ் ஈழத்தின் புதிய மாவட்டங்கள் பல முன்மொழியப்படுவதுடன், தேவைக்கு ஏற்ப தற்போது இருக்கும் மாவட்டத் தேசங்கள் பிரிக்கப்பட்டும், ஒன்றிணைக்கப்பட்டும் உள்ளன. அவ்வாறான நிர்வாகப் பிரதேச எல்லைகள், பரப்பளவு நிர்ணயம் தொடர்பாக, பின்வரும் அம்சங்கள் இக்குழுவினால் முன்மொழியப்படுகின்றன.

தமிழ் ஈழத்தில் மொத்தமாக இருபது மாவட்டங்கள் எனவும், அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் உரிய பெயர்களும் முன்மொழியப்பட்டு உள்ளன. தமிழ் ஈழத் தேவைகள், இலக்குகள் என்பனவற்றின் அடிப்படையில் யாழ்ப்பாண மாவட்டம் இரண்டாகவும், கிளிநொச்சி மாவட்டம் மூன்றாகவும், மன்னார் மாவட்டம் இரண்டாகவும், புத்தளம் மாவட்டம் மூன்றாகவும், திருகோணமலை மாவட்டம் மூன்றாகவும், மட்டக்களப்பு மாவட்டம் மூன்றாகவும், அம்பாறை மாவட்டம் இரண்டாகவும் பிரிக்கப்பட்டு உள்ளன. வவுனியா, முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களில் இருந்து, 'மாங்குளம் மாவட்டம்' என, புதிய பிரதேசம் உருவாக்கப்பட்டு உள்ளது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு, இயற்கையாகவே தொண்டைமானாறு-நாவற்குழி நீர் ஏரியினால், வலிகாமம் பிரதேசத்தில் இருந்து தென்மராட்சி, வடமராட்சிப் பிரதேசங்கள் பிரிக்கப்படுகின்றன. இதன் அடிப்படையில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு இரண்டு மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன.

நல்லூர் மாவட்டம்: இப்பகுதியில் தற்போதைய வலிகாமமும், தீவகமும் அடங்கும். இங்கு சனத்தொகை அதிகமாக இருப்பதோடு, வளமான செம்மண்ணும் உண்டு.

வறணி மாவட்டம்: இப்பகுதியில் வடமராட்சி, தென்மராட்சி, பச்சிலைப்பள்ளிப் பிரதேசங்கள் அடங்கும். இங்கு மக்கள் தொகை குறைவாகவே காணப்படுகிறது.

தென்மராட்சியில் நெற்பயிற் செய்கை இடம்பெறுவதோடு, பளைப்பிரதேசத்தில் தென்னைப் பெருந்தோட்டங்களும் காணப்படுகின்றன. வடமராட்சிப் பகுதியில் கடல்வள அபிவிருத்திக்கும் போதிய வாய்ப்பு உண்டு. வடமராட்சி கிழக்குப் பிரதேச வளர்ச்சிக்குத் திட்டமிடல் அவசியம். வறணி நிர்வாகப் பிரதேசத்தில் வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்புகள் கூடுதலாக உள்ளன. இங்கு புதிய வளர்ச்சித் திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தக் கூடிய அளவுக்கு நிலமும் ஏனைய வளங்களும் உள்ளன.

கரைச்சி மாவட்டம்: இது கிளிநொச்சி, பரந்தன், வட்டக்கச்சிப் பகுதிகளை உள்ளடக்கியது. இதன் வடக்கு எல்லையாக யாழ்-குடா நீர் ஏரி உள்ளது. விவசாயமே இப்பகுதியின் முதன்மைத் தொழில்.

பூநகரி மாவட்டம்: இதன் மேற்கு எல்லை, மன்னார் வளைகுடா ஆகும். பூநகரி பெருநிலப்பகுதி ஆதிக்குடியிருப்புகள் காணப்பட்ட இடம் ஆகும். இங்கு நெற்செய்கைகள் முதன்மையாக நடைபெறுகின்றன.

முல்லைத்தீவு மாவட்டம்: இது முன்னைய முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் பெரும் பகுதியைக் கொண்டது. இதில் மணலாறுப் பிரதேசமும் அடங்குகிறது. இதன் கிழக்குக் கரை, வங்காள விரிகுடா ஆகும். கடல் வளம், விவசாய வளம் என்பன இப்பகுதியில் மிகுதியாக உள்ளன.

மாங்குளம் மாவட்டம்: இது தற்போதைய முல்லைத்தீவு, மன்னார் கிளிநொச்சி மற்றும் வவுனியா மாவட்டங்களின் பகுதிகளை உள்ளடக்கியது ஆகும். வடமாகாணத்தின் முதன்மை நிர்வாக மையம் (மாநகரம்), மாங்குளத்தில் அமையும். இதனைக் கருத்திற் கொண்டு, இப்பகுதி, பரப்பளவில் பெரிதாக அமையுமாறு நிர்ணயிக்கப்பட்டு உள்ளது. இவை தொடர்பாக ஆராயும்போது, மாங்குளத்தில் ஒரு மாநகரம் அமைப்பதற்கு ஏற்ற அளவு நீர்வளம் இல்லை என்ற கருத்தும் தெரிவிக்கப்பட்டது. அத்துடன் வளமான காடுகளை அழிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும் என்றும், இதனால் வடமாநிலத்தின் தலைநகர் முறிகண்டியில் அல்லது கொக்காவிலில் அமைக்கப்படலாம் என்ற கருத்தும் தெரிவிக்கப்பட்டு உள்ளது.

தற்போதைய மன்னார் மாவட்டம், மாந்தை, மடு என்ற இரண்டு நிர்வாகப் பிரதேசங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு உள்ளன.

மாந்தை மாவட்டம்: இது மன்னார், தலைமன்னார், திருக்கேதீஸ்வரம், கட்டுக்கரைக்குளம் (Giants Tank) என்பவற்றை உள்ளடக்கும். இங்கு நெற்செய்கையும், கடல் வளம் வளர்ச்சி அடைவதும் இலகுவாக இருக்கும். தரமான களிமண் வளமும் உண்டு.

மடு மாவட்டம்: இப்பகுதி பிரதானமாகக் காடுகளைப் பேணும் இடமாக அமையும். மடு தேவாலயம் இப்பகுதியில் இருப்பதால் இதற்கு முக்கியத்துவம் உண்டு.

வவுனியா மாவட்டம்: இப்புதிய வவுனியா பகுதியின் வளர்ச்சிக்கு, கால்நடை வளர்த்தலுக்கு முதன்மை அளிக்க வேண்டும். இங்கு ஏற்கனவே பெருமளவில் மக்கள் வசிக்கின்றார்கள்.

திருகோணமலை மாவட்டம்: தமிழ் ஈழத்தின் தலைநகர் இப்பகுதியில் அமையும். அதனால், இதன் அயற்பகுதிகள் வளர்ச்சி பெறும். சீனன் குடா, தம்பலகாமம் என்பன இதில் அடங்கும்.

குச்சுவெளி மாவட்டம்: தற்போதைய வட திருகோணமலை மாவட்டம் இப்பகுதியில் அடங்கும். இதன் வடக்கு எல்லை, தற்போதைய முல்லைத்தீவு-திருகோணமலை மாவட்ட எல்லை ஆகும். தெற்கு எல்லை திருகோணமலை-ஹொரவுப்பத்தானை நெடுஞ்சாலையும், நிலாவெளியும் ஆக அமையும்.

மூதூர் மாவட்டம்: இதன் எல்லைகள், மகாவலி கங்கையாகவும் மற்ற எல்லை தற்போதைய கோணமலை-மட்டக்களப்பு எல்லையாகவும் உள்ளது. இப்பகுதியில், விவசாயம், கடல் என்பன வளமாக அமைகின்றன.

வாகரை மாவட்டம்: இது புதிய நிர்வாகப் பிரதேசம். பெரிய அளவு நீர்ப்பரப்பு உடையது. தற்போதைய மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் வடபகுதியாக இது அமையும். இதன் தெற்கு எல்லை, முகுந்தன் ஆறு ஆகும்.

அம்பாறை மாவட்டம்: இரு மாவட்டங்களாகச் சமநிலப்பரப்பு உடையதாகப் பிரிக்கப்பட்டு உள்ளன. நெற்செய்கையும், விலங்கு வேளாண்மையும் இங்கு பிரதானமானவை. (1) அக்கரைப்பற்று மாவட்டம் (2) பொத்துவில் மாவட்டம்.

வெள்ளாவெளி பிரதேசம்: தற்போதைய அம்பாறை, மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களின் பகுதிகளாக இருக்கும். மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் தெற்கு எல்லைப் பகுதியாகப் பட்டிருப்பு அமையும். இப்பிரதேசமும்

சனத்தொகை கூடிய பகுதியாகக் காணப்படும்.

புத்தளம் மாவட்டம்: இது மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டு உள்ளது.

(1) அறுவாக்காடு மாவட்டம். 2) புத்தளம் மாவட்டம். 3) சிலாபம் மாவட்டம்.

பிரதான நகரங்கள்: மாவட்டங்களாகத் தெரியப்பட்ட ஒவ்வொரு பிரதேசத்திற்கும், ஒரு பிரதான நகரைத் தெரிந்து எடுக்க வேண்டுமென இச்செயற்குழு கருதி, அதன்படி செயற்பட்டது. உட்கட்டுமானம் தொடர்பாக, 04 ஒகஸ்ட், 1993 இல் யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற குழுக்களின் கூட்டத்தில், ஏனைய குழுக்களுடன் நடத்திய ஆலோசனையோடு பிரதான நகரங்கள் தெரியப்பட்டன. அவை தொடர்பாக மீண்டும் செயற்குழு மீளாய்வு செய்ய வேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதன் அடிப்படையில் பிரதான நகரங்களின் தெரிவு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

நல்லூர் பிரதேசத்தின் பிரதான நகரம் யாழ்ப்பாணம் ஆகும். இங்கு கூடிய அளவு உட்கட்டுமான வசதிகள் உள்ளன.

வறணி பிரதேசத்தின் பிரதான நகரம், கொடிகாமம் ஆகும். இது பருத்தித்துறை, சாவகச்சேரி, பளை, வடமராட்சி கிழக்குப் பகுதிகளின் மத்தியில் அமைகிறது. இங்கு வளமான நிலம் காணப்படுகின்றது. கரைச்சி மாவட்டத்தின் பிரதான நகரம், கிளிநொச்சி ஆகும். இங்கு, கூடிய அளவு உட்கட்டுமான வசதிகள் உள்ளன. பூநகரி மாவட்டத்துக்கு, பூநகரி நகரமே சிறந்தது. சங்குப்பிட்டி, கேரதீவுப் பாலமும் (மகாதேவா பாலம்), போக்குவரத்தும் பூநகரி நகரை முக்கியத்துவப்படுத்துகின்றன. இம் மாவட்டத்துக்கான நிர்வாக மையம் இங்கு இருப்பது விரும்பத்தக்கது.

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்துக்கு முல்லைத்தீவு நகரம் ஏற்கனவே இருப்பதால், தண்ணீரூற்று பிரதான நகரமாக அமையும். முல்லைத்தீவு நகரம் ஒரு துறைமுகமாகச் செயற்படும். மாங்குளம், வட தமிழ் ஈழத்தின் மாநகரம் ஆகும். இவை பற்றிய ஆய்வுகள் 1991 இல் நடைபெற்று இருந்தன. இங்கு மாநகரம் உருவானால், காடுகள் அழிக்கப்படும் என்றும், நீர்வளம் போதுமானதாக இருக்குமா? என்ற கருத்துகளும் தெரிவிக்கப்பட்டன. இதனால், தலைநகராகச் செயற்படும் மாநகரம், முறிகண்டியில் அல்லது கொக்காவிலில் அமையலாம் என்ற கருத்தும் தெரிவிக்கப்பட்டது. மாந்தைப் பிரதேசத்தில் மன்னார் நகரம் இருப்பதால், பெருநிலப்பகுதிகளின் வளர்ச்சி இதில் தங்கி உள்ளது. இங்கு கூடிய அளவு வளமும் காணப்படுகின்றது. இதனால் உயிலங்குளம், இப்பிரதேசத்தின் பிரதான நகரமாக அமையும்.

மடு மாநகரத்துக்கு, மடுவே நகரம் ஆகும் என்ற முடிவு, 04 ஒகஸ்ட், 1993 இல் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டு இருந்தது. இச்செயற்குழு, இதனை மீளாய்வு செய்து நகரத்தை, 'மடு நோட்' என்ற இடத்துக்கு மாற்ற வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. இவ்வாறு தெரிவு செய்யப்பட்டமைக்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறப்பட்டன. 1) மடு, ஒரு காட்டுப் பிரதேசமாக உள்ளது. இங்கு நகரம் ஏற்படுத்தப்பட்டால் காட்டுவளம் அழிக்கப்பட்டு விடும். 2) மடு கோயில், ஒரு புனிதப் பிரதேசமாகப் பேணப்படல் வேண்டும். இப்பகுதி பெரிய நகரமாக்கப்பட்டால், இதன் புனிதத்தன்மை சீர்குலையும் அபாயம் ஏற்படலாம்.

வவுனியா மாவட்டத்துக்கு, ஓமந்தை பிரதான நகரமாவது பொருத்தமானது. இதன் வளர்ச்சியின்போது தற்போதைய வவுனியா நகரும் அடங்கும். வவுனியா நகரும் ஓரளவு வளர்ச்சி அடைந்து உள்ளபடியால் அது பிரதான நகரமாக இருத்தல் வேண்டுமென, 04 ஒகஸ்ட், 1993 இல் நடந்த கூட்டத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டு இருப்பதை செயற்குழு மீளாய்வு செய்தது. வவுனியா ஒரு ஒதுக்கில் உள்ளபடியால் ஓமந்தை சிறந்ததெனக் கருதியது. குச்சுவெளி மாநிலத்துக்கு, திரியாய், பிரதான நகரமாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது. திரியாய் ஒரு ஆதிக்குடியிருப்பு என்ற வகையில் அது நகரமாவது விரும்பத்தக்கது.

திருகோணமலை மாவட்டத்துக்குத் தம்பலகாமம்தான் வளர்ச்சிக்கு உகந்த நகரம் ஆகும். தற்போதைய திருகோணமலை நகரம் ஒரு வரலாற்றுப் பொக்கிஷமாக, கோணேஸ்வரர் கோவிலை உள்ளடக்கிய வகையிற் பேணப்படல் வேண்டும். ஏற்கனவே **திருகோணமலை கைத்தொழிற்பூங்கா** (Trinco Industrial Park) என்ற மாபெரும் அபிவிருத்தித் திட்டமும் இப்பகுதிக்கு உரியதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டு உள்ளது. இவை அனைத்தும் '**பாரிய திருகோணமலை**' (Greater Trincomalee) என்று அழைக்கப்படும்.

மூதூர் மாவட்டத்தின் பிரதான நகரமாக, கிளிவெட்டி; வாகரை மாவட்டத்தின் பிரதான நகரமாக, மாங்கேணி; மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் பிரதான நகரமாகவும், கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் தலைநகரமாகவும் கரடியன் ஆறு அமைய வேண்டும் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இப்பிரதேசத்தில், மட்டக்களப்பு நகரமும் தொடர்ந்து இருக்கும். இந்நகரை விரிவுபடுத்துவதற்கான இடப்பரப்புக் குறைவாக இருப்பதால், கரடியன் ஆறு நகரமாக வளர்ச்சி பெறுவது சிறந்தது.

வெள்ளாவெளி பிரதேசத்துக்கு, பேராறு (மகாஓயா) நகரம் பிரதான நகரமாக அமைய வேண்டும். இது மத்திய நகரமாக வளர முடியும். 04 ஒகஸ்ட், 1993

இல் நடைபெற்ற கூட்டத்தில், வெள்ளாவெளிப் பிரதேசத்துக்கு, பெரிய புல்லுமலை நகரமாக அமைய வேண்டும் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டு இருந்தது. ஆயினும், இது, இம்மாவட்டத்தின் கிழக்கு எல்லையில் அமைவதாலும், கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் தலைநகரான கரடியன் ஆறுக்கு மிகச் சமீபமாக இருப்பதாலும், பேராறு நகரம் விரும்பத்தக்கதாக செயற்குழு தீர்மானித்தது.

அக்கரைப்பற்று மாவட்டத்தின் பிரதான நகரமாக, பாலமுனை அமைய வேண்டும் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. பொத்துவில் மாவட்டத்தின் பிரதான நகரமாக பொத்துவில் அமைய வேண்டும். அருகம்பே துறைமுகம் வளர்ச்சி பெறும்போது, அதன் அருகில் உள்ள பொத்துவில் நகரமும் வளர்ச்சி அடையும். அறுவாக்காடு மாவட்டத்துக்கு 'பொம்பரிப்பு'; புத்தளம் மாவட்டத்துக்கு 'புத்தளம்'; சிலாபம் மாவட்டத்துக்கு 'சிலாபம்' ஆகியவை, பிரதான நகரங்களாக அமைதல் வேண்டும்.

சிறப்பான ஆய்வுகள் பற்றிய தேவை:

தமிழ் ஈழத்தின் பிரதான தலைநகரான திருகோணமலையின் நகராக்கம் தொடர்பான விபரமான ஆய்வு, தனியான நகரத் திட்டமிடல் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

வட தமிழ் ஈழப் பிரதேசத்தின் தலைநகராக மாங்குளம் உருவாகும்போது, பின்வரும் விடயங்களைக் கருத்திற் கொண்டு தனியான நகரத் திட்டமிடல் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும். மாங்குளம் மாநகரத்துக்கு உரிய பிரதான நீர்விநியோக முறைக்கு உதவக் கூடிய வகையிற் கனகராயன் ஆற்றை மையமாக வைத்து, பொருத்தமான ஒரு நீர்த்தேக்கத் திட்டம் அமைக்கப்படல் வேண்டும். தேவை ஏற்படின் பொருத்தமான வகையிற் கனகராயன் ஆற்றைத் திசை திருப்புவதும், வவுணிக்குளம் ஆறு, அல்லது முத்தையன் கட்டு ஆறு என்பவற்றுடன் தொடர்வுபடுத்தி, இந் நீர்த்தேக்கம் அமைக்கப்படலாம். அதைக் கருத்திற் கொண்டே, மாங்குளம் நகருக்கான சரியான அமைவிடம் தீர்மானிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

தெரிவுக்குழுவினால் தெரிவான நகரங்கள்

மாவட்டம்

பிரதான நகரம்

நல்லூர்

யாழ்ப்பாணம்

வரணி

கொடிகாமம்

கரைச்சி

கிளிநொச்சி

பூநகரி

பூநகரி

முல்லைத்தீவு	தண்ணீர்நூற்று
மாங்குளம்	மாங்குளம்
மாந்தை	உயிலங்குளம்
மடு	மடு நோட்
வவுனியா - (வன்னி)	ஓமந்தை
குச்சுவெளி	திரியாய்
திருகோணமலை	திருகோணமலை
மூதூர்	கிளிவெட்டி
வாகரை	மாங்கேணி
வெல்லாவெளி	பேராறு (மகாஓயா)
மட்டக்களப்பு	கரடியன் ஆறு
அக்கரைப்பற்று	பாலமுனை
பொத்துவில்	பொத்துவில்
அறவாக்காடு	பொம்பரிப்பு
புத்தளம்	புத்தளம்
சிலாபம்	சிலாபம்

தெருக்கள், புகையிரதப் பாதைகள், விமான நிலையங்கள்

நோக்கம்: தமிழ் ஈழத்தின் உட்கட்டுமானத்தின் முக்கிய பகுதியாகிய போக்குவரத்துக்கு உரிய பாதைகளான பெருந்தெருக்கள், புகையிரதப்பாதைகள், விமானநிலையங்கள் போன்றவற்றை நிர்ணயித்தல்.

திட்டம்:

1. பெருந்தெருக்கள்:

அ) யாழ் நகரில் இருந்து பூநகரி, கிளிநொச்சி, மாங்குளம், திருகோணமலை, வாகரை, கரடியனாறு, கொக்கட்டிச்சோலை ஊடாக சம்பாந்துறை வரை ஒரு மிகச் சிறந்த பெருந்தெரு (Super Highway) அமைக்கப்பட வேண்டும் என விதந்துரைக்கப்பட்டது. இது யாழ்ப்பாணம், மாங்குளம், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய முக்கிய நகரங்களுக்கான பயணிகள், பொருட்கள் (Containers) ஆகியவற்றின் போக்குவரத்தை எளிதாக்கும்.

ஆ) மீன்பிடித் துறைமுகங்களுடனான தொடர்பு, பாதுகாப்பு ஆகியவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு, புத்தளத்தில் இருந்து பூநகரி வரையும் யாழ் குடாநாட்டைச் சுற்றியும் பருத்தித்துறை, வெற்றிலைக்கேணி, கண்டாவளை, முல்லைத்தீவு, புல்மோட்டை, குச்சுவெளி, திருகோணமலை, வாகரை, மட்டக்களப்பு, கல்முனை, பொத்துவில், குமண வம் வீதி (Super Highway) க்குச் சமாந்தரமாக வாழைச்சேனை மட்டும் அமைத்து அங்குள்ள

தற்போதைய பாதையை மட்டக்களப்பு வரையான பாதையுடன் இணைக்கலாம்.

இ) மற்றைய தேவைகட்குத் தற்போது பாவனையிலுள்ள வீதிகளைச் செப்பனிட, தரம் உயர்த்த வேண்டியவைகளைத் தரம் உயர்த்தினாற் போதுமென்று விதந்துரைக்கப்பட்டது.

ஈ) மாங்குளம், மன்னார் தொடர்பை ஏற்படுத்துவதற்கு மாங்குளம், வெள்ளாங்குளம் வீதி அமைக்கப்பட வேண்டும்.

2. புகையிரதப்பாதை:

அ) வட தமிழ் ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை தற்போதைய புகையிரதப்பாதை வடதமிழீழத்திற்கு மத்தியிற் செல்வதால் அதை அப்படியே பாவிக்க முடியும்.

ஆ) வவுனியாவில் இருந்து பறையனாலங்குளம் வரை ஒரு பாதை அமைத்து, மன்னாருடன் இணைப்பை உண்டாக்கலாம்.

இ) வட தமிழ் ஈழத்தில் இருந்து தென் தமிழ் ஈழத்திற்கான இணைப்பை, மாங்குளத்தில் இருந்து மிகப்பெரும் வீதி (Super Highway) க்குச் சமாந்தரமாக வாழைச்சேனை மட்டும் அமைத்து, அங்குள்ள தற்போதைய பாதையை மட்டக்களப்பு வரையான பாதையுடன் இணைக்கலாம்.

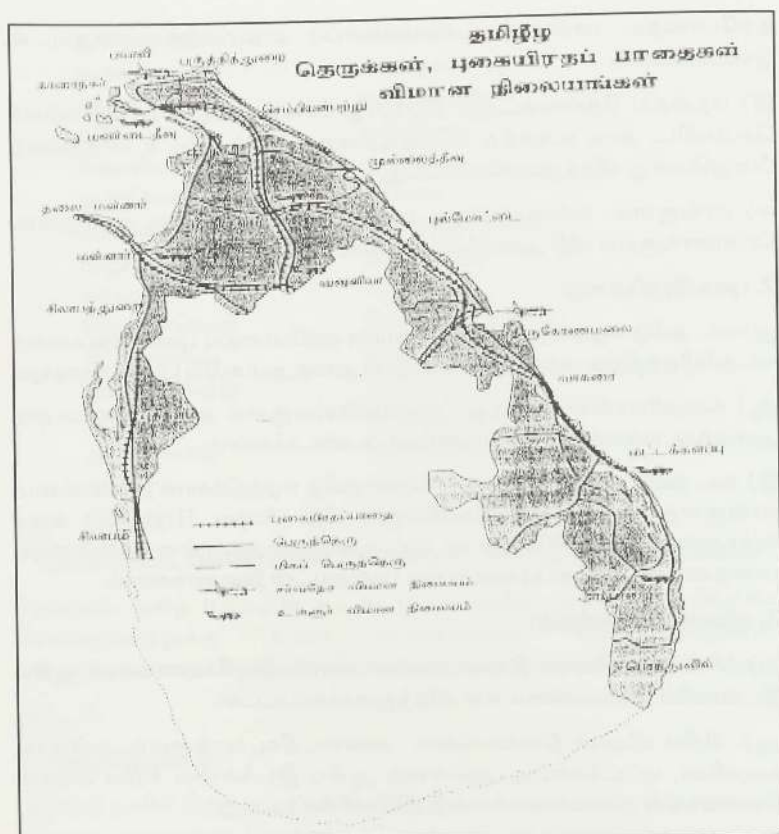
3. விமான நிலையங்கள்:

அ). சர்வதேச விமான நிலையங்கள்: பலாலி, திருகோணமலை ஆகிய இடங்களில் அமைக்கலாம் என விதந்துரைக்கப்பட்டன.

ஆ). சிறிய விமான நிலையங்கள்: மண்டைதீவு, மாங்குளம், மன்னார், வவுனியா, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை ஆகிய இடங்களில் சிறிய விமான நிலையங்கள் அமைக்கலாம் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

கடற்போக்குவரத்தும் துறைமுகங்களும்

கடற்போக்குவரத்து மூன்று தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அவையாவன: பொதுசனப் போக்குவரத்து, பொருட்கள் கொண்டுசெல்லல் - ஏற்றுமதி-இறக்குமதி, மீன் பிடி சம்பந்தப்பட்டது. இவைகளில், பொதுசனப் போக்குவரத்திற்கும், பொருட்கள் கொண்டு செல்வதற்கும், நெடுஞ்சாலைகளும், புகையிரதமும் பாவிக்கப் படுகின்றபடியால், கடற்போக்குவரத்து இவையிரண்டோடு இணைந்து அல்லது புறம்பாகவும் செயற்படலாம். மீன் பிடித்தொழில், சம்பந்தப்பட்ட போக்குவரத்து கடலிலும், ஆழ்கடலிலும் (சமுத்திரத்திலும்) ஏரியிலும் செய்யப்படுகின்றது.

மீன் பிடித் துறைமுகங்கள்:

மீன்பிடி இப்பகுதியின் மிகவும் முக்கியமான தொழில் முறை என்றபடியால், மீன்பிடித்துறைமுகங்கள் மிகவும் தேவையாகின்றன. தற்பொழுது மிகவும் கூடிய அளவு மீன்பிடி, பின்வரும் இடங்களிலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. பண்ணை, ஊர்காவந்துறை, மயிலிட்டி, வல்வெட்டித்துறை, பருத்தித்துறை, வெற்றிலைக்கேணி, கொக்கிளாய், முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, வாழைச்சேனை, மட்டக்களப்பு, திருக்கோவில், வலைப்பாடு, பேசாலை (மன்னார்), கற்பிட்டி (முத்துக்குவியல்).

மேற்குறிப்பிட்ட இடங்களில் மீன்பிடித் தொழில் நடப்பதால், இவற்றுக்கு அருகாமையில் சில துறைமுகங்களை அமைப்பது நன்று. அங்கே, மீன்பிடி தொடர்பான தொழிற்சாலைகளையும் நிறுவலாம். உதாரணமாக, வள்ளம் செய்கை, வலை பின்னுதல் போன்ற தொழிற்சாலைகள், பனிக்கட்டி (ஐஸ்) தொழிற்சாலைகள், குளிர்சாதன அறைகளும் சில துறைமுகங்களில் அமைக்க வேண்டும்.

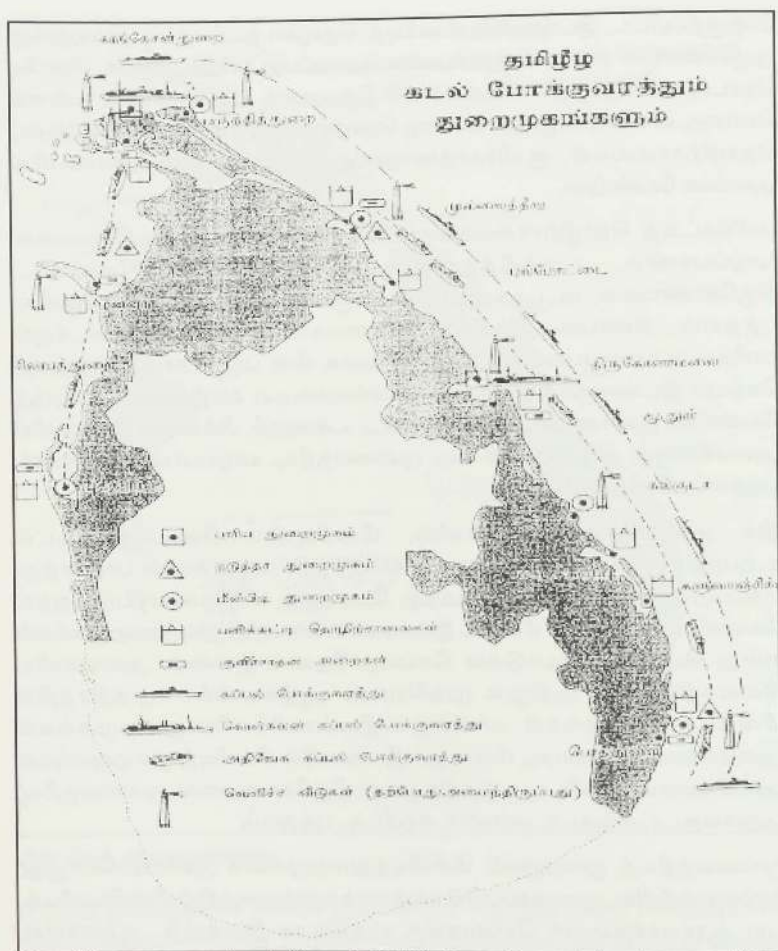
பனிக்கட்டித் தொழிற்சாலைகளைப் பின்வரும் இடங்களில் நிறுவலாம்: யாழ்ப்பாணம், பருத்தித்துறை, முல்லைத்தீவு, புல்மோட்டை, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, களுவாஞ்சிக்குடி, மன்னார், பொத்துவில், புத்தளம், சிலாபம். இத்தொழிற்சாலைகளில் இருந்து கிடைக்கும் பனிக்கட்டிகளைப்பாவித்து, தற்காலிகமாக மீன் பழுதாகாமல், ஏற்றுமதி செய்யும் இடங்களுக்குக் கொண்டு செல்லக்கூடிய வசதிகளை ஏற்படுத்த வேண்டும். குளிர்சாதன அறைகளும் கட்டடங்களும், பின்வரும் இடங்களில் அமைக்கலாம். திருகோணமலை, முல்லைத்தீவு, யாழ்ப்பாணம், மன்னார், புத்தளம், பொத்துவில்.

இக் குளிர்சாதன அறைகளில், மீன்பிடியில் கிடைக்கும் கடல் உற்பத்திகளைச் சேமித்துக் களஞ்சியப்படுத்தி, பழுதாகாமல் பாதுகாத்து, பதப்படுத்தி ஏற்றுமதி செய்வதற்கு வேண்டிய வசதிகள் ஏற்படுத்துதல் வேண்டும். முன்கூறிய மீன்பிடி இடங்கள் எல்லாவற்றிலும், துறைமுகங்கள் என்று பெரிதாக ஏற்பாடுகள் செய்யத் தேவை இல்லை. அவைகளில் சிலவற்றிலேயே, அதிலும் முக்கியமாக ஆழ்கடலில், சமுத்திரத்தில் மீன்பிடிக்கும் கலங்கள் பாவிக்கும் இடங்களிலேயே துறைமுகங்கள் அமைக்கலாம். இதன்படி, பின்வரும் இடங்களில் மீன்பிடித் துறைமுகங்கள் அமைக்கலாம். மயிலிட்டி, பருத்தித்துறை, திருகோணமலை, முல்லைத்தீவு, அறுகம்குடா, கல்குடா, மன்னார், கற்பிட்டி, புத்தளம்.

முல்லைத்தீவுத் துறைமுகம், மீன்பிடித்துறைமுகமாக அமையும்பொழுது, முல்லைத்தீவில் அமைக்கப்படும் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் மீன்பிடிப்பீடம், பல ஆராய்ச்சிகளைச் செய்வதற்கு உதவியாக இருக்கும். ஆகையால், இத்துறைமுகம் பல வசதிகளைக் கொண்டதாக அமைக்கப்படுதல் வேண்டும்.

பொருட்களுக்கான ஏற்றுமதி இறக்குமதித் துறைமுகங்கள்:

நாடு வளர்ச்சி அடையும் பொழுது பல மூலப் பொருட்களை இறக்குமதி செய்யவும், அதன்பின் தயாரிக்கப்பட்ட பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வதற்கும் துறைமுகங்கள் இன்றியமையாதவை. மூலப் பொருட்களை,

தொழிற்சாலைகளுக்குக் கொண்டு செல்லவும், அங்கிருந்து தயாரித்த பொருட்களை எடுத்துச் செல்லவும், புகையிரதம், தரைப்போக்குவரத்தைப் பாவித்தாலும், ஈற்றில் இவற்றை துறைமுகங்களுக்கு ஊடாகவே பிறநாடுகளுக்கு அனுப்ப முடியும். துறைமுகத்தில் பொருட்களைப் பெட்டிகளில் அடைத்து கப்பல்களில் ஏற்றுவது பழங்காலந்தொட்டு செய்யப்படும் முறை. ஆனால் இப்பொழுது நவீனமுறையில் தயாரிக்கும் பொருட்களை, தொழிற்சாலைகளிலேயே பெரிய கொள்கலன்களில் (Con-

tainers) அடைத்து, இக் கொள்கலன்கள் தரை மூலமாகவோ புகையிரதம் வழியாகவோ துறைமுகங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகின்றன. ஆகையால், துறைமுகங்களிலும் இவைகளைக் கப்பலில் ஏற்றுவதற்கு வேண்டிய வசதிகள் இருப்பது அவசியம். இதற்கு நவீனமுறையில் செய்யப்பட்ட பாரந்தாங்கிகள் (Cranes) பாவிக்கப்படுகின்றன. இதன்வழியாக, பொருட்கள் சிந்தப்படாமலும், பழுது அடையாமலும் மிகவும் சுலபமாகவும் கப்பலில் ஏற்றப்படுகின்றன.

காங்கேசன் துறை, திருகோணமலைத் துறைமுகங்கள்:

தற்போதே ஓரளவுக்குப் பெரிதாக இயங்கிவரும் காங்கேசன்துறை, திருகோணமலைத் துறைமுகங்களில், கொள்கலன்கள் ஏற்றி இறக்கக்கூடிய வசதிகளை அமைப்பது உகந்தது.

தற்பொழுது காங்கேசன்துறை துறைமுகத்தில், 2500 தொன் எடையுள்ள கப்பல்கள் வரக்கூடியதாக இரண்டு இறங்குதுறைகள் இருக்கின்றன. இக்கடலில் 18-22 அடிக்கு அமிழக்கூடிய (Draft) கப்பல்களைக் கொண்டு வரலாம். திருகோணமலை, இதைவிடப் பெரிய துறைமுகமாகவும், மிகவும் பாதுகாப்பான துறைமுகமாகவும் அமைந்து இருக்கின்றது. அது ஒரு இயற்கைத் துறைமுகம். காங்கேசன்துறை துறைமுகத்தில் அலைச்சுவர்கள் (Embankment) கட்டித்தான், அதனுடாக துறைமுகம் அமைக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இவ்வலைச் சுவர்கள், விரல்கள் போல் கடலில் நீண்டு இருப்பதால், அலைமோதாமல் கப்பல்கள் பத்திரமாகத் துறைமுகத்தில் நங்கூரம் இடக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

காங்கேசன்துறையில் கட்டப்பட்ட, 1.75 கி.மீ நீளமான அலைச்சுவர் இப்பொழுது பழுது அடைந்து 1.25 கீ.மீ அளவிற்குக் குறைத்து விட்டது. இவ்விடங்களில் நீர் 45 அடி ஆழமாக இருக்கின்றது. காங்கேசன்துறை துறைமுகத்தை மேலும் விரிவாக்கம் செய்வதற்கு, கூடிய பாதுகாப்புக் கொடுப்பதற்காக கூடிய அளவில், அலைச்சுவர்கள் கட்ட வேண்டும். மற்றும் கூடிய ஏற்றுமதி, இறக்குமதிக்கு இவ்விரு துறைமுகங்களையும் பாவிப்பதனால், பொருட்களைக் களஞ்சியப்படுத்துவதற்கு பலவிதமான கட்டடங்களும் தேவைப்படும். இவைகளை விடப்பலவிதமான உபவேலைகளுக்கும் வசதிகள் செய்யப்படுதல்வேண்டும்.

அவையாவன: கப்பல்களில் இருந்து பொருட்களை இறக்கும் துறைமுகங்கள் (Jetty Quays), கப்பல்கள் பழுது பார்ப்பதற்கு விசேடமான இடம் (Dry Dock), கப்பல்களின் இயந்திரங்கள், மின் கருவிகள், தொடர்புச்சாதனத் தொழிற்சாலைகள், துறைமுகத்தில் கப்பல்களைக்

கொண்டு வழிகாட்டும் பகுதி, கப்பல் குளிரூட்டும் சாதனங்கள் சம்பந்தமான தொழிற்சாலைகள், துறைமுகம், கப்பல் தொடர்புசாதனப் பகுதி, பொருட்கள், எளிபொருட்கள் களஞ்சியப்படுத்தும் சாலைகள், துறைமுகம், குழல் பாதுகாக்கும் பகுதி, குடிதண்ணீர் வசதிகள், துறைமுகம் ஆழமாக்கும் பகுதி, சுகாதார வசதிகள், கிருமி தடுப்புப்பகுதிகள், கப்பலில் ஏற்றி இறக்குவதற்கு வேண்டிய வள்ளங்கள், கரையோரப் பாதுகாப்பு, கப்பல் உடைக்கும் தொழில்கள்.

முல்லைத்தீவு துறைமுகம்:

கிளிநொச்சி பொறியியல் பீடத்தில், கப்பல் கட்டும் பாடங்களும், கப்பல் தொடர்பான பொறியியல் பாடங்களும் கற்பிப்பதற்கான ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டு இருப்பதால், இதற்கு முல்லைத்தீவு துறைமுகத்தை விருத்தி செய்து, அதற்கு ஏற்றவாறு வசதிகள் செய்ய வேண்டும். இத்துறைமுகத்தோடு கப்பல் மாலுமிகளுக்கான பாடசாலையையும் நிறுவி இயங்க வைத்தல் நன்று.

அறுகம் குடாத் துறைமுகம்:

தற்பொழுது திருகோணமலையில் கடற்படைத்தளம் உள்ளது. இத்துறைமுகம் மற்றையத் தேவைகளுக்கென விரிவு அடையச் செய்யும் பொழுது, மேலும் ஒரு புதிய கடற்படைத்தளம் அமைக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படலாம். இதற்கு, அறுகங்குடாத் துறைமுகத்தை உபயோகிக்கலாம். ஏற்கனவே இது மீன்பிடித் துறைமுகமாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதற்குத் தேவையான அலைச்சுவர்கள் போன்றவற்றைக் கட்டி, இக்குடாவை விசேடமான துறைமுகமாக விருத்தி செய்யலாம்.

மன்னார் துறைமுகம்:

மன்னார் துறைமுகத்தில் ஆழம் மிகக்குறைவு. ஆகையினால் பெருங்கப்பல்கள் செல்ல முடியாது. அடியில் கற்பாறைகள் இருக்கின்றன. இதனால்தான், முற்காலத்தில் மிகவும் பிரபல்யமாக இருந்த மாந்தைத் துறைமுகம் பாக் நீரிணையில் ஆழம் காணாத காரணத்தால் பெருங்கப்பல்களால் பாவிக்க முடியாது போய்விட்டது. எனவே, மன்னார் துறைமுகம் மீன்பிடித் துறைமுகமாகவும், மக்கள் போக்குவரத்திற்கும் ஏதுவாக விருத்தி செய்தல் வேண்டும். பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வதால், சிறுவள்ளங்களில் ஏற்றி, காங்கேசன்துறைக்கு கொண்டு செல்லவேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது.

வெளிச்ச வீடுகள்:

மேற்கூறிய துறைமுகங்களைப் பாவிப்பதற்கு ஏற்றதாக, இவைகளுக்கு அண்மையில் வெளிச்ச வீடுகள் தேவையாகின்றன. இயல்பாகவே நாம் அமைக்கின்ற எல்லாத் துறைமுகங்களுக்கு அருகாமையிலும் தற்பொழுது வெளிச்ச வீடுகள் இருக்கின்றன. இவைகளில் சில பாவிக்கப்படாமல் பழுது அடைந்து இருப்பின் மீண்டும் இயங்க வேண்டியதற்குத் தேவையான ஆக்க வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும்.

ஏரிப் போக்குவரத்து

தற்பொழுது கிளாலி வழியாக பொதுமக்கள் பயணம் செய்வது தெரிந்ததே. அதேபோல தென்பகுதியில் இருந்து வடபகுதிக்கும், வடபகுதியில் இருந்து தென்பகுதிக்கும் பொருள்கள், யாழ் ஏரி ஊடாகக் கொண்டு செல்லப்படுகின்றன. இப்போக்குவரத்தை மேலும் விரிவாக்கலாம். தென்பகுதியில் இருந்து ஏரி ஊடாக, கச்சாய், சாவகச்சேரி ஊடாகவும், பூநகரி-சங்குப்பிட்டி ஏரிவாய் வழியாக தீவுகளுக்கும், யாழ்ப்பாணத்திற்கும் போக்குவரத்தை அமைப்பது பயன் தருவதாக அமையும்.

கடற் பயணம்:

பொதுமக்கள் கடற் பயணம் செய்வதற்கு பல வழிகளில் ஒழுங்குகள் செய்யலாம். அவையாவன: கப்பல் பயணம், அதிவேகக் கப்பல் (Hovercraft) பயணம், ஏரியின் ஊடாகப் பயணம். இப்பயணத்திற்கு வள்ளங்கள், இயந்திரம் பூட்டிய வள்ளங்கள் அல்லது அதிவேகக்கப்பல்களைப் பாவிக்கலாம்.

கப்பல் பயணம்:

இவை ஆழ்கடலில்தான் பாவிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். அதைவிட துறைமுகத்தில் பயணிகளை இறக்குவதற்கு வேண்டிய இறங்குதுறை வசதிகளும் ஏற்படுத்த வேண்டும். ஆகையினால், திருகோணமலை, காங்கேசன்துறை துறைமுகத்தில் இருந்தும் கப்பல் பயணம் செய்யக் கூடியதாக ஒழுங்குகள் செய்யலாம். சிறு கப்பல்கள், காங்கேசன்துறை, முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, அறுகம்குடா இடையிலும் சேவை செய்யலாம். காங்கேசன்துறை, திருகோணமலையில் இருந்து வெளிநாடுகளுக்கும் பயணச்சேவைகளை ஒழுங்கு செய்யலாம். அதற்கு வேண்டிய சுங்க இலாகா (Customs) குடிவரவு, குடியகல்வு இலாகா (Immigration and Emigration) அலுவலகங்கள் இத் துறைமுகங்களில் செயல்பட வேண்டும்.

அதிவேகக் கப்பல்:

இவை செயற்கை இறப்பினால் செய்யப்பட்டவையாகவும், தரையிலும், தண்ணீரிலும் செல்லக் கூடிய தன்மை உள்ளவையாகவும் அமைந்து இருக்கின்றன. கடலில் ஆழம் இல்லாத பகுதிகளில் இவை மிகவும் பயன்படும். தற்பொழுது உலகில் பிரான்சுக்கும், இங்கிலாந்துக்கும் இடையிலும், சுமத்திராவுக்கும், மலேசியாவில் பினாங்கிற்கும் இடையிலும் நாளாந்தம் பாவிக்கப்படுகின்றன. இவைகள் டீசல் இயந்திரத்தினால் இயக்கப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட அதிவேகக்கப்பல்களை, தீவுப்பகுதிகளுக்கும் மன்னாருக்கும் இடையிலும், (ஆழம் இவ்விடங்களில் மிகவும் குறைவாகவும், தரைக் கற்பாறைகளாகவும் இருக்கின்றன.) கிழக்கில் கரையோரமாக பொத்துவில், அறுகம் குடா, கல்குடா, மட்டக்களப்பிற்கும், திருகோணமலை, மூதூர், முல்லைத்தீவு போன்ற இடங்களுக்கும் பாவிக்கலாம். முன் கூறியபடி யாழ் ஏரியின் ஊடாக பயணம் செய்வதற்கும் இவற்றைப் பாவிக்கலாம்.

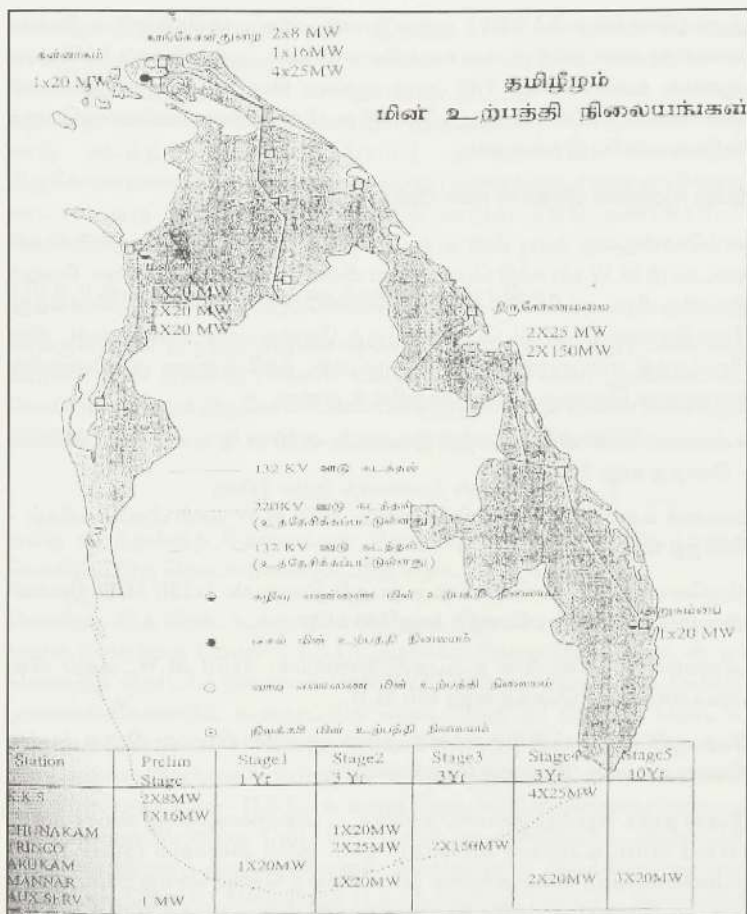
தமிழ் ஈழத்துக்கான மின்சாரம்:

மின்சாரம்: ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு, மின்சாரம் அடிப்படைத் தேவை ஆகும். தொழிற்சாலைகள், போக்குவரத்து, நீர் வழங்குதல், விமான நிலையம், துறைமுகம் என எல்லாப் பணிகளுக்கும் மின்சாரம் தேவை. மேலும், வளர்ச்சித் திட்டங்களை விரிவுபடுத்துகின்றபோது, மின்சாரப் பாவனையின் அளவும் உயரும். அதற்குத் தேவையான மின் உற்பத்தியின் அளவு (வலு), வழங்கப்படும் மின் அழுத்தத்தின் அளவு என்பவற்றை மனதிற் கொள்ள வேண்டும். இன்றைய நிலையில், மின்சார உற்பத்தியின் சர்வதேச விலை, ஒரு கிலோ வாட்டுக்கு ரூபா 200,000 ஆகும்.

குழுக்களின் அறிக்கையின்படி பின்வரும் பட்டியலில் உள்ளதற்கமைய மின்சாரம் தேவைப்படுகின்றது. கைத்தொழில் குழுவினரிடம் இருந்து பெறப்பட்ட அறிக்கையானது, தொழிற்சாலைகளுக்குத் தேவையான வலுவையும், அவற்றின் கட்டமைப்புக்கான காலநேரத்தையும் தரவேண்டிய போதிலும், வருடா வருடம் தேவையான மின்சக்தியின் அளவினையே தருகின்றது. கைத்தொழிற் குழுவினரும், மற்றைய குழுவினரும் அறிக்கைகளின் அடிப்படையில் இந்த அறிக்கை தயாரிக்கப்பட்டது.

மின் உற்பத்தியும், வழங்கலும் :

தொடக்கப்பணிகள்:

தற்போது இருக்கின்ற ஊடு கடத்தல் வழிகள் எல்லாம் சீராக்கப்பட்டு, எந்நேரமும் மின்சாரத்தை எடுத்துச் செல்லக்கூடியதாக வைத்து இருத்தல், ஒரு மெகாவாட் (1 MW) வலுவுள்ள ஒரு பிறப்பாக்கியைப் பெற்று இயக்குவதன் மூலம், ஏனைய திட்டங்களின் ஆரம்ப நடவடிக்கைகளுக்கு மின்வழங்கல்,

காங்கேசன்துறை சீமேந்துத் தொழிற்சாலையில் இருக்கும் 2x8 MW+ 1x16

ஆறு (மொத்தம் 32 MW) எனும் மூன்று பிறப்பாக்கிகளையும் இயங்க வைப்பதற்கான துரித நடவடிக்கையில் ஈடுபடல், அமைவு வலு 1400 MW ஆகவும், உயர் கேள்வி 742 ஆறு ஆகவும் கொண்டிருக்கும் இலங்கை மின்சார சபையுடன் கலந்து ஆலோசித்து, மின்சாரத்தை மலிவாகப்பெறும் வழிவகைகளில் இறங்குதல்.

தமிழ் ஈழத்தின் பிரதான மின் பிறப்பாக்கிகள்:

காங்கேசன்துறை வாயு மின் உற்பத்தி நிலையத்தில், தற்போது 16 மெகா வாட்ஸ் (8 M.W x2) சக்தி பெறக்கூடிய மின் பிறப்பாக்கிகள் உள்ளன. மேலும் இவ்விரு பிறப்பாக்கிகளில் இருந்தும் வெளியேறும் வாயுவை உபயோகித்து, மேலதிகமாக 16 M.W பெறுவதற்குத் தேவையான கொதிகலன், மின் பிறப்பாக்கி என்பவற்றில் சில பொருட்கள், தற்போதைய சூழ்நிலையின் காரணமாக கொழும்பு துறைமுகத்தில் உள்ளன.

சுன்னாகம் டீசல் மின் உற்பத்தி நிலையம்: 4x50 M.W டீசல் பிறப்பாக்கிகள் - மொத்த வலு 200 M.W;

மன்னார் டீசல் மின் உற்பத்தி நிலையம்: 3x50 M.W டீசல் பிறப்பாக்கிகள் - மொத்த வலு 150 M.W;

திருகோணமலை நிலக்கரி மின் உற்பத்தி நிலையம்: 2x150 M.W நிலக்கரி மின் பிறப்பாக்கிகள் - மொத்த வலு 300 M.W;

அறுகம்பை டீசல் மின் உற்பத்தி நிலையம்: 3x50 M.W, டீசல் மின் பிறப்பாக்கிகள் - மொத்த வலு 150 M.W.

மேற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவற்றை, தமிழ் ஈழத்தின் பிரதான மின் உற்பத்தி நிலையங்களாக பரிந்துரை செய்கின்றோம்.

இவை தவிர, சிறுசிறு அளவில் தனிப்பட்ட பாவனைகளுக்கு, காற்று அலை (Wind Mill), உயிரியல் வாயு (Bio gas), சூரிய மின்கலம் (Solar Panel) முதலியவற்றை, பொருத்தமான இடங்களைத் தெரிவு செய்து பயன்படுத்த முடியும். மேலும், சமுத்திர நீர் வெப்பமாற்றி மின் உற்பத்தி (OT E-3 Solar Panel), அலை மின் உற்பத்தி (Tidel Power) இவைகளில் இருந்து மின் உற்பத்தி செய்வதற்கு ஏற்ற இடங்களை அறிவதற்கு விரிவான ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியுள்ளது.

KW இரட்டை வழி ஊடு கடத்தல் (Double Circuit)

இவ்வகையானவை தற்போது வவுனியாவில் இருந்து சுன்னாகம் வரையும்

உள்ளது. இதனை, சுன்னாகத்தில் இருந்து காங்கேசன்துறை வரையும், மாங்குளத்தில் இருந்து புத்தளம் வரையும் (மன்னார் ஊடாக) விரிவாக்க வேண்டியுள்ளது. அத்துடன் மாங்குளத்தில் இருந்து சுன்னாகம் வரையும் தற்போது விரிவாக்க, மேலதிகமாக இன்னும் ஒரு 132 KW இரட்டை வழி ஊடு கடத்தல் (Double Circuit) அமைக்கப்பட வேண்டும். திருகோணமலையில் இருந்து அறுகம்பை வரைக்கும் (வாழைச்சேனை ஊடாக) ஒரு 132 KW இரட்டை வழி ஊடுகடத்தல் அமைக்கப்பட வேண்டும்.

220 K.V இரட்டை வழி ஊடு கடத்தல் (Double Circuit)

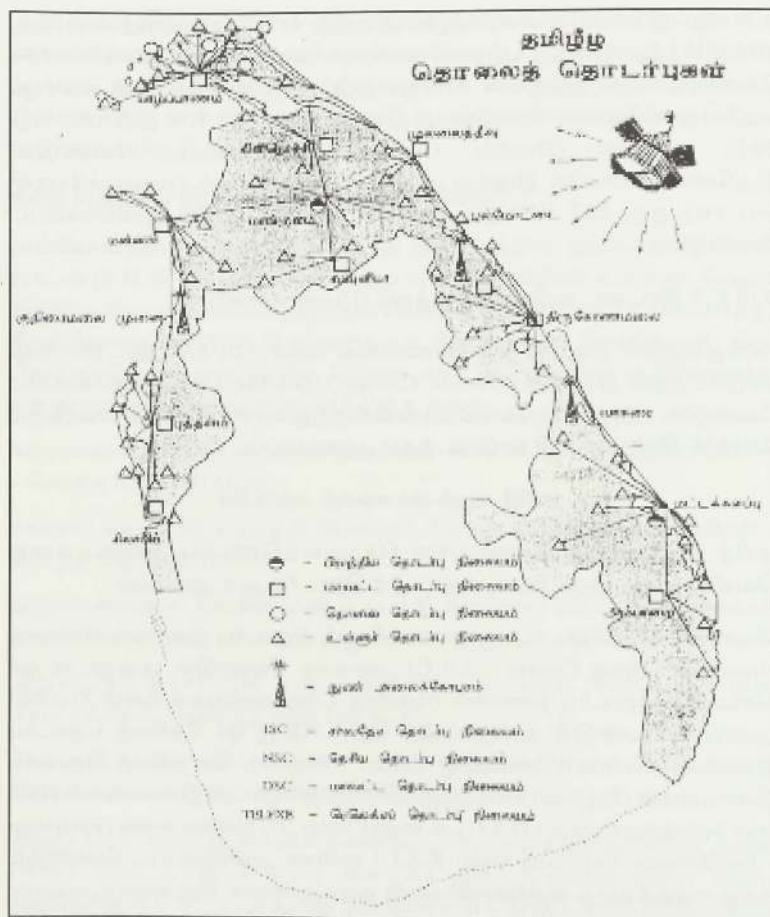
மாங்குளத்தில் இருந்து திருகோணமலை வரை 220 KW இரட்டை வழி ஊடுகடத்தல் இரண்டு (Double Circuit - Double Line) அமைக்கப்பட வேண்டும். மற்றும் திருகோணமலையிலிருந்து வாழைச்சேனை வரைக்கும் 220 KW இரட்டை வழி ஊடு கடத்தல் அமைக்கப்பட வேண்டும்.

தமிழ் ஈழத் தொலைத் தொடர்பு

தமிழ் ஈழத்துக்குத் தேவையான தொலைத்தொடர்பு அமைப்பானது வெளிநாட்டுத் தொடர்பு, உள்நாட்டுத் தொடர்பு ஆக அமையும்.

வெளிநாட்டுத் தொடர்புக்கு ஓர் சர்வதேசத் தொடர்பு நிலையம் (International Switching Center - I.S.C) அமைக்க வேண்டும். அத்துடன் ஓர் செய்மதித் தொடர்பு நிலையம் (Satellite Communication Earth Station) அமைக்க வேண்டும். உள்நாட்டுத் தொடர்புக்கு ஓர் தேசியத் தொடர்பு நிலையம் (National Switching Center - N.S.C), பிராந்தியத் தொடர்பு நிலையங்கள் (Regional Switching), மாவட்டத் தொடர்பு நிலையங்கள் (District Switching Center - D.S.C), உள்ளூர் தொடர்பு நிலையங்கள் (Exchange - Exc/Remote Switching Unit -R.S.U) என்பன அமைக்கப்பட வேண்டும். தமிழ் ஈழத்திற்குத் திருகோணமலை தலைநகரமாக இருக்கின்றபடியால், சர்வதேசத் தொடர்பு நிலையமும் (I.S.C) தேசியத் தொடர்பு நிலையமும் (N.S.C)அங்கு அமைய வேண்டும். அத்துடன் செய்மதி தொடர்பு மின் நிலையமும் (Satellite Earth Station) அங்கு அமைய வேண்டும்.

தமிழ் ஈழத்தில் தொலைத் தொடர்பு எப்படி அமையலாம் என்பது, இத்துடன் இணைக்கப்பட்டு இருக்கின்ற தேசிய வரைபடத்தில் காட்டப்பட்டு உள்ளது. இந்தத் தொலைத்தொடர்பு வலை அமைப்பு (Telecommunication Network) இலங்கைத் தொலைத் தொடர்புத் திணைக்களம், 1990 ஆம் ஆண்டுக்கு

முன் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு தொலைத் தொடர்புப் புகார் அமைப்பிற்கு வகுத்த திட்டத்தை அடிப்படையாக வைத்து தமிழ் ஈழத்திற்குத் தேவையான சில மாற்றங்களுடன் காட்டப்பட்டு இருக்கின்றன. இதன் படி வடமாகாணத்தில் மாங்குளத்தில் ஒரு R.S.C யும் அமைப்பதற்குக் காட்டப்பட்டு இருக்கின்றது.

மாவட்டத் தொடர்பு நிலையம், பிராந்தியத் தொடர்பு நிலையம், தேசியத் தொடர்பு நிலையங்களுடனான தொடர்பு (Junction Route) நுண் அலை

(Microwave) VHF, UHF வான் அலை மூலம் தொடர்புபடுத்தலாம். DSC ~ RSU இல் இருந்து உள்ளூர்த் தொடர்பு நிலையங்களுக்கு (RSC ~ RSU) தூரத்தைப் பொறுத்தும், நில அமைப்பைப் பொறுத்தும் கேபிள் மூலம் (PCM Junction Cable Pulse Code modulation) அல்லது நுண் அலை VHF, UHF மூலம் தொடர்புபடுத்தலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து மாங்குளத்திற்கு, கிளிநொச்சி ஊடாக தொடர்புபடுத்தலாம். மாங்குளத்தில் இருந்து திருகோணமலைக்கு, புல்மோட்டை ஊடாகத் தொடர்புபடுத்தலாம். திருகோணமலைக்கும் மட்டக்களப்புக்கும் இடையில், ஓர் நுண் அலைக் கோபுரம் (Microwave Tower) அமைத்து நேரடித் தொடர்புபடுத்தலாம். மாங்குளத்திற்கும் புத்தளத்திற்குமான தொடர்பு மன்னார் ஊடாக அமைக்கலாம். மன்னாருக்கும் புத்தளத்திற்கும் இடையில் ஓர் நுண் அலைக்கோபுரம் அமைத்தல் வேண்டும். மாங்குளத்திலும் முல்லைத்தீவிலும் நுண் அலைக்கோபுரங்கள் இல்லாதபடியால், அங்கும் இவை அமைத்தல் வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் தற்போது உள்ள யாழ் தொலைத்தொடர்பு நிலையம், பொருத்தமான இடத்தில் இல்லை. இதை கந்தர்மடத்தில் அமைப்பது பொருத்தமாக இருக்கும். இடம் இல்லாவிட்டால் நல்லூரில் அமைக்கலாம். பருத்தித்துறைத் தொடர்பு நிலையத்தை, காவெட்டி பருத்தித்துறை எல்லையில் அமைப்பது பொருத்தமாக இருக்கும். செய்மதி பூமி நிலையத்தை, திருகோணமலையில் இருந்து சிறு தொலைவில் அமைப்பது நன்று. மின் அதிர்வுகள் (Electrical Disturbances) இல்லாத இடத்தில் அமைப்பது நன்று. தமிழீழத்திற்கும், இந்தியாவிற்குமான தொடர்பு, மன்னாருக்கும் இராமேஸ்வரத்திற்கும் இடையில் நுண் அலை (Micro Wave Communication) மூலம் தொடர்புபடுத்தலாம். தற்பொழுது தொலைத்தொடர்பு நிலையங்களின் தேவையான பரிமாணம் (Required Capacity of the Exchanges) மதிப்பிட முடியாது. தொடர்பு நிலையங்கள் அமைக்கும் நேரத்தில், தேவைக்கு ஏற்றபடி பிற்காலத் தேவையையும் கருத்தில்கொண்டு நிலையங்களை அமைக்கலாம்

ரெலக்ஸ் தொடர்பு (Telex Communication):

ரெலெக்ஸ் தொடர்பு உள்நாட்டுத் தொடர்பு, வெளிநாட்டுத் தொடர்பு ஆக அமையும். இதற்காக ஒரு ரெலெக்ஸ் தொடர்பு நிலையம் திருகோணமலையில் அமைக்க வேண்டும். இந்த நிலையம், சர்வதேசத் தொடர்பு நிலையம் அமைந்த கட்டடத்தில் அமைக்கலாம் அல்லது அருகிலும் அமைக்கலாம். உள்நாட்டு ரெலெக்ஸ் தொடர்பு கேபிள் மூலமாகவும், தூர இடங்களுக்கு வான் அலை பாதை ஊடாகவும் (Radio

Channel) தொடர்பு கொள்ளலாம். வெளிநாட்டுத் தொடர்பு செய்மதி மூலம் தொடர்பு கொள்ளலாம். கடல் அடி கேபிள் (Sub Marine Cable) அமைக்கப்பட்டால் அதன் மூலமும் தொடர்பு கொள்ளலாம்.

Fax தொடர்பு (Facsimile) :- சாதாரணத் தொலைபேசி இணைப்பில் Fax தொடர்பு வசதிகளை ஏற்படுத்தலாம்.

தொலைக்காட்சி நிலையங்கள்: தொலைக்காட்சி பிரதான நிலையத்தைத் தம்பலகாமத்தில் நிறுவலாம். கிழக்கு மாகாணத்தில் அம்பாறையிலும், வடமாகாணத்தில் கொக்காவிலிலும் தொலைக்காட்சி அஞ்சல் நிலையங்களை அமைக்கலாம். இதன் அமைவு, பரிமாணங்கள், தெரிவு செய்யும் உபகரணங்கள் ஒலி ஒளிபரப்பும் வலுவில் தங்கி உள்ளன.

வானொலி நிலையங்கள் :-

வானொலி பிரதான நிலையத்தை தம்பலகாமத்தில் நிறுவலாம். கிழக்கு மாகாணத்தில் அம்பாறையிலும், வடமாகாணத்தில், கோப்பாயிலும் வானொலி அஞ்சல் நிலையங்கள் நிறுவத் தெரிவு செய்யலாம். FM இல் அல்லது AM இல் அலையைப் பரப்பும் வேளையில், அமைவிடங்கள் மாறுதல் அடையும். எதிர் வரும் காலத்தில் FM இல் மட்டும் அலையைப் பரப்பவேண்டி ஏற்படின், மேலதிக நிலையங்களை அமைக்க வேண்டும். அலைபரப்பின் வலுவைப் பொறுத்து நிலையங்களின் அமைவிடங்கள் வேறுபடலாம்.

நீர் வழங்கலும் வடிகாலும்

நீர்:

நன்னீர் கிடைத்தற்கு அரியது. பூமியில் நன்னீரின் அளவு பின்ருமாறு :-

உப்பு நீர்-97.4 % பனிக்கட்டிகள்-1.8 % நன்னீர்-0.8 %

ஆகவே, நாம் நீர்வளத்தைப் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டும்.

நிலக்கீழ் நீர் (General Water), நில மேல் நீர் (Surface Water)

பொதுவாக நிலக்கீழ் நீரில் இரசாயனச் சேர்க்கைகள் அதிகமாகக் காணப்படுவது இல்லை. இதனால் பாரிய நீர் சுத்திகரிப்பு தேவை இல்லை. நிலக்கீழ் நீரில் உப்புத்தன்மையும், கடினத்தன்மையும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. சாதாரணமாக குளோரின் இடப்பட்டு நோய்க்கிருமிகளை நீக்கி குடிநீராகப் பாவிக்கலாம். நிலமேல் நீர், இரசாயன

மாசுக்கள் படிந்ததாகவும், கனியுப்புக்கள் மற்றும் பக்றீறியாத் தாக்கங்களுக்கு உட்பட்டதாகவும் காணப்படுகின்றது. ஆகவே இதை குடிநீராகப் பாவிக்கும்போது, முழு அளவில் சுத்திகரிக்க வேண்டும். நிலத்துக்கு அடியில் உள்ள நீர் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. மழைவீழ்ச்சி இல்லாவிட்டால் மேலும் குறைந்துகொண்டே போகும். நாம் நிலக்கீழ் நீரைப் பாதுகாக்கும் வழிகளைப் பேணாவிட்டால், ஈற்றில் கடல் நீரே நம் கிணறுகளில் புகுந்து விடும். மேலும் விவசாயத் தேவைக்கு அதிகமான அளவு சேர்க்கை உரத்தையும், களைக் கொல்லிகளையும் பாவிப்பதனாலும் நைதரசனின் (Nitrogen) இரசாயனச் சேர்க்கை நிலக்கீழ் நீரை அசுத்தப்படுத்துகிறது. இது சிறு குழந்தைகளைப் பாதிக்கும்.

தமிழ் ஈழத்தின் நீர் வளமும், குடிநீர் வழங்கலும்

ஒரு இடத்தின் நீர் வளம் நிலக்கீழ் நீராக இருந்தால், பூமியின் தன்மையில் (Geological Condition) தங்கி இருக்கும். மணற்பாங்கான இடங்களில் மணலுக்கு இடையிலும், கற்பாறைகளில் கற்பாறைகளுக்கு இடையிலும், வெடிப்புகளுக்கும் இடையிலும் தேங்கி நிற்கும். இது ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட அளவாகவே இருக்கும். மேலும் நீர் அந்தந்த இடங்களில் காணப்படும் நீர் நிலைகளிலேயே தங்கி இருக்கும்.

தமிழ் ஈழத்தின் பிரதான இடங்களில் உள்ள நீர் வளம் பின்வருமாறு:

யாழ் குடா நாடு:

இன்றைய நீர்த் தேவைக்கு, குடாநாட்டு மக்கள் முழுமையாக நிலக்கீழ் நீரையே நம்பி இருக்கிறார்கள். மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவே நன்னீர் கிடைக்கின்றது. கடும் மழையினாலும், பருவ மழையாலும், நீரின் தன்மை மாறுதல் அடைகின்றது. ஆனால் நன்னீர்ச் சேமிப்பு சரியான முறையில் பராமரிக்கப்படாததால் குறைந்து உள்ளது. சில இடங்களில் எவ்விதமான கால நிலையிலும் நீர் உப்பாகவே காணப்படுகின்றது.

இரசாயன ஊடுருவலும், கழிவுப் பொருட்களின் வெளியேற்றமும் குடா நாட்டின் குடிநீரைப் பாவனைக்கு உகந்ததாக இல்லாமல் செய்கின்றன. விவசாயப் பொருட்களான உரவகைகள், கிருமிநாசினிகள் நீரில் ஊடுருவி உள்ளதாக ஐயப்பாடு இருக்கின்றது. அதிகமான இடங்களில் மிதமிஞ்சிய நைதரசன் மட்டம் 95 பி.பி.எம் ஆகக் கூடியுள்ளது. (50 பி.பி.எம் தான் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய அளவு)

சாதாரணமாக குடிநீர், 10'-12' விட்டம் உள்ள கிணறுகளில் இருந்து பெறப்படுகின்றது. காலத்துக்கு ஏற்றாற்போல், கிராமவாசிகள் அரை மைல்

தொடக்கம் ஒரு மைல் வரை சென்று குடிநீரைப் பெறுகின்றார்கள். உள்ளூராட்சி மன்றங்களினாலும், தேசிய நீர் வழங்கல் வடிகால் அமைப்புச் சபையினாலும், குடாநாட்டில் குழாய் மூலம் நீர் விநியோகம் இருப்பது ஐந்து இடங்களில் நடைபெறுகின்றது. எல்லா நீர் விநியோகத் திட்டங்களிலும் காலையிலும், மாலையிலும் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் நீர் வழங்கப்படுகின்றது. நாளாந்தம் சுமார் 3000 கன மீற்றர் நீர், எல்லாத் திட்டங்களிலும் இருந்து பெறப்படுகின்றது.

நீரின் அளவைக் கணக்கிடலாம். மேலதிக நீரைப் பெறுவதற்கு பின்பற்ற வேண்டிய வழிமுறைகள் இவ்வறிக்கையில் தரப்பட்டு உள்ளன. குடாநாட்டில் உள்ள நன்னீர் காலப்போக்கில் முடிவு அடைந்து உப்பு நீராக மாறக்கூடும் என்ற அச்சம் உள்ளது. ஆகவே இந்த அறிக்கையில் கொடுக்கப்பட்ட நீர்வளத்தைப் பாதுகாக்க வழங்கிய பரிந்துரைகளைப் பரிசீலித்துக் கையாளவேண்டும். அவையாவன :-

உப்பு நீர் ஏரிகளை நன்னீர் ஏரியாக மாற்றி அமைத்தல்:

யாழ் குடா நாட்டில் உள்ள வடமராட்சி, பரவைக்கடல் ஆகியவற்றை உப்புத் தன்மையில் இருந்து நன்னீராக ஆக்குவதற்குப் பலவிதமான பரிந்துரைகள் முன்வைக்கப்பட்டு உள்ளன. இந்த இரு பரவைக்கடல்களும் உள்ள குறுகிய வெளியேற்றுப் பகுதியைத் தடை செய்து, ஆனையிறவு பரவைக்கடலில் இருந்து நன்னீரைக்கொண்டு வந்து நிரப்ப வேண்டும். ஒருமுறை இது நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. ஆனையிறவுப் பரவைக்கடலில் இருந்து கடல் உப்புநீரைத் தடைசெய்ய எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை சரியாக அமையவில்லை. இதனால் நிலநீரின் தன்மை மாறும் என்று எவ்வித உத்தரவாமும் இல்லை. பரவைக்கடலில் உப்புநீருக்குக் கீழ் களிமண் படிந்து இருப்பதால், நன்னீர் உட்புகுவதைத் தடைசெய்யலாம். வறண்ட காலங்களில் உப்புநீர் ஆவியாகி உப்பு படிதலும் உண்டாகும். ஆகையால் இதற்கு சரியான ஆய்வு செய்ய வேண்டும்.

கடலுக்குள் விழும் நீருற்றுகளைத் தடுத்தல்:

குடா நாட்டின் வடபகுதியில் அநேக நன்னீர் ஊற்றுகள் கடலில் சங்கமம் ஆகின்றன. சுண்ணாம்புக் கற்பாறைகளில் உண்டான பாரிய வாய்க்கால் மூலம் மழை காலங்களில் கடலில் கலப்பதைக் காணக் கூடியதாய் இருக்கின்றது. வடகரையில் சுமார் இரண்டு மூன்று மைல் நீளத்திற்கு கடல் மட்டத்தில் ஊற்றுகள் இருந்திருக்கின்றன. இவற்றைத் தடைசெய்ய, பின்வரும் மூன்று மாற்று வழிகள் இருக்கின்றன.

நன்னீர் ஊற்றைத் திருப்புதல்:

இம்முறை கீரிமலையில் உள்ள குளிக்கும் கேணியின் மாதிரியாகக் கட்டப்பட்டு உள்ளது. இங்கு ஊற்று நீர் திருப்பப்பட்டு, ஒரு தாங்கியில் சேமித்துப் பாவிக்கப்படுகின்றது. இம்முறை கடற்கரையில் இருந்து சிறிது தொலைவு உள்ளே தள்ளி இருக்கின்ற சுண்ணாம்புக் கற்பாறையில் செய்யப்பட வேண்டும். இப்படி தாங்கியில் சேர்க்கப்படும் நீரை, நீர் விநியோகத்திற்குப் பாவிக்கலாம்.

நீர் வெளியேற முன் எடுத்தல்:

சுண்ணாம்புக் கற்களிடையே உள்ள வாய்க்காலைக் கண்டுபிடித்து, அதில் வரும் நீரை நிலத்தின் கீழ் உள்ள தாங்கியில் விழச்செய்து, பம்பிகள் மூலம் நிலமட்டத்திற்கு எடுத்து வழங்கலாம். ஆனால் பாரிய ஆய்வு நடத்தியே இந்த சுண்ணாம்புக்கல் வாய்க்காலைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும்.

தடைச்சுவர் கட்டுதல்:

நீர் ஊற்றுக்கள் உள்ள பிரதேசத்தில், கடல் மட்டத்தில் ஒரு தடைச்சுவரைக் கட்டி, நீர் கடலுக்குள் பாய்வதைத் தடுக்கலாம். இது கடற்கரை ஓரத்திற்குச் சமாந்தரமாக களிமண், கொங்கிறீர், கரிசிலாந்து (Asphalt) முதலியவற்றினால் கட்டலாம். இந்தச் சுவர் நீருற்றின் மட்டத்திற்குக் கீழே வேண்டும். இது ஒரு பாரிய அணைபோலவே இருக்கும். ஓரளவு நீளமானதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். ஏனென்றால் சுண்ணாம்புக் கற்களில் இருக்கும் வெடிப்புகள் மூலம் இலகுவாக நீர் சென்று சுவரின் இரு கரைகள் மூலம் கடலுக்குள் கலக்கலாம். தண்ணீர் இவ்வணைக்குள் தேங்கி நிற்கும்போது, குடா நாட்டின் நீர் வளம் அதிகரிக்கும். இந்த முறை, மிகவும் செலவு கூடியதாக இருக்கும்.

ஆழ் கிணற்றின் மூலம் நன்னீரை உட்செலுத்தல்:

மழைக்காலங்களில், கடலுக்குள் செல்லும் நீரைச் சேகரித்து, மிகவும் ஆழமான குழாய் கிணற்றின் மூலம் மண்ணுக்குள் செலுத்தி, நீர்வளத்தைக் கூட்டலாம். இதன் மூலம் படிப்படியாக (சுமார் மூன்று ஆண்டுகளில்) உப்பு நீரை நன்னீராக மாற்றலாம். நன்னீரை உட்செலுத்தும்போது உப்பு நீர் இடம் மாறும். இம்முறை இந்திய பொதுச் சுகாதார ஸ்தாபனத்தாலும், ஐக்கிய இராச்சியங்களிலும் செயற்படுத்தப்படுகின்றன.

நீர்ப்பாசனமும், நீர் முகாமையும் (தமிழ் ஈழ நீர்வள அபிவிருத்தி)

இவ்வறிக்கையைத் தயாரிக்கும் முக்கிய நோக்கம், தமிழ் ஈழத்தில் உள்ள நீர்வளங்கள் யாவற்றையும் அபிவிருத்தி செய்வதற்கு, உகந்த கருத்துப் பரிமாற்றத்தைப் பெறுவதன் மூலமும், ஊக்குவிப்பதன் மூலமும் ஒரு

பொதுவான கொள்கையைத் தயாரிப்பதற்குத் தேவையான ஆதாரங்களைப் பெறுவதே.

நீர், மக்களுக்கு இன்றியமையாத ஒரு தேவைப்பொருளாக அமைவதாலும், எங்கள் நாடு வறண்ட காலநிலையைக் கொண்டதாலும், இந்நாட்டிற் பெறக்கூடிய சகல நீர்வளங்களில் இருந்தும் உச்சப் பயன்பாட்டைப் பெறுவதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளை உருவாக்குதல் இன்றியமையாதது ஆகும். கடந்த காலங்களில் நீர்வளத்தின் பரிணாமங்களை அறிவதற்குத் தயாரிக்கப்பட்ட ஆவணங்கள் மூலமும், மேற்கொள்ளப்பட்ட திட்டங்களால் பெறப்பட்ட அனுபவங்கள் மூலமும், முக்கிய நீர் சம்பந்தமான தரவுகளும், நிலப்பயன்பாடு சம்பந்தமான தரவுகளும் அறியக்கூடிய வகையில் உள்ளன.

தற்போதைய நடைமுறையில் உள்ள பல்வேறு அமைப்புகள் மூலம், நீர்வளம் வெவ்வேறு தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட போதிலும், பாவனை முறைகளிலும், அளவுகளிலும் இவ் அமைப்புகளின் முகாமைத்துவங்களுள் தகுந்த தொடர்பு அற்று இருந்ததாலும், தேவைகள் யாவும் முழுமையாக நிறைவு செய்யப்படவில்லை. குறிப்பாக, சில நீர்ப்பாசனக் குடியேற்றத் திட்டங்களில், நீர்வளம் விவசாயத்திற்கு என்றே ஒதுக்கப்பட்டதால், விவசாயம் அற்ற காலங்களிலும் வறட்சியான காலங்களிலும் குடியேற்றவாசிகளின் குடிநீர் மற்றும் பிற தேவைகளுக்கு நீர் கிடைக்காது அல்லற்படுவதை இன்றும் அவதானிக்கலாம். தற்பொழுது நீர்வளத்தைப் பயன்படுத்தும் முக்கிய நிறுவனங்களாகப் பின்வருவன விளங்குன்றன.

நீர்வளச் சபை, நீர்ப்பாசனத் திணைக்களம், நீர் வழங்கல், வடிகால் சபை, மகாவலி அதிகார சபை, மின்சார சபை (நீர் மின்சாரம்).

ஒவ்வொரு நிறுவனமும், அவை அமைக்கப்பட்ட நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு மாத்திரமே செயற்படுகின்றன. சமீப காலத்தில் நீர்வளச் சபை உருவாக்கப்பட்ட போதிலும், இச்சபை பாரிய திட்டங்களான மகாவலி அபிவிருத்தி, பாரிய குடிநீர் தேக்கங்கள், நீர் மின்சாரத் தேக்கங்கள் போன்றவற்றிலேயே கூடிய கவனம் செலுத்தியதாகத் தோன்றுகின்றது. அத்தோடு, பல்வேறு நகரங்களிலும், கிராமங்களிலும் உள்ள பலதரப்பட்ட தேவைகளையும் ஒன்றிணைத்துச் செயற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அதனால் நீர்வளத் திட்டங்களை ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் நடைமுறைப்படுத்தும் பொழுது, ஒரு தேவையை மட்டும் மையமக வைத்துச் செயற்படுவதால், மறுதேவைகளுக்கு நீர் பற்றாக்குறை ஏற்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. வறண்ட பகுதிகளில், இவை கூடிய

தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. யாழ் குடாநாட்டைப் பொறுத்தமட்டில், நீர்வளம் தரைக்கீழ் நீராகவே உள்ளது. இதனால் எக்காலத்திலும் குடிநீர்த் தேவைக்கும், விவசாயத்திற்கும், பிற தேவைகளுக்கும் இந்நீரைப் பாவிப்பது ஒரு திட்டமற்ற முறையில் இயல்பாக மக்களாற் பின்பற்றப்படுகிறது.

ஆகவே சகல நீர்வள அபிவிருத்திக்குத் தேவையான கொள்கையைத் தயாரிப்பதற்கும், இக்கொள்கைகள் தேசியக் கொள்கைகளுடன் உடன்பாடாய் இருப்பதற்கும், நீர்வள அபிவிருத்தியை மேற்கொள்ளும் சகல நிறுவனங்களினதும் செயற்பாடுகளைத் தொடர்புபடுத்துவதற்கும் ஒரு பொது அமைப்பை நிறுவுவது உகந்தது எனக் கருதுகிறோம். வட தமிழ் ஈழத்தை அவதானிக்கும்பொழுது, எல்லா ஆற்றுப்படுகைகளிலும் கடல்புரு நீரின் விகிதாசாரம் 25 % த்திலும் குறைவானதாகவே காணப்படுகிறது. இதனால் அநேகமான ஆற்றுப் படுக்கைகளின் மேற்பரப்பு, ஏற்கனவே நீர்வள அபிவிருத்திக்கு மேற்கொள்ளப்பட்டதாகக் கருதப்பட வேண்டியுள்ளது. என்றாலும் அருவி ஆற்றுப்படுகையிலும், பறங்கி ஆற்றுப்படுகையிலும், குறிப்பிடத்தக்க நீர்வளம் காணப்படுவதால், புதிய திட்டங்களை மேற்கொள்ளலாம்.

இதர ஆற்றுப்படுகைகளில், கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் மழை வீழ்ச்சியும், ஆற்று நீரோட்டமும் தொடர்ச்சியாகக் கணிக்கப்படவில்லை. மேலும் கடந்த சில காலங்களாக மழை வீழ்ச்சியின் குறைவால், ஆற்றுப்படுகைகளில் அநேகமான நீர்த் தேக்கங்களில் நீர் நிரம்பாமலே, வாண் மூலம் நீர் வடிந்து ஓடாமையும், வறட்சிக்காலங்களில் நீர்ப்பற்றாக் குறை ஏற்படுவதையும் அவதானிக்க முடிந்தது. ஆகையால் இந்த ஆற்றுப் படுகைகளில் கணிசமான நீர் வளங்களை, நீர்த்தேக்கங்களை அமைப்பதற்கு உட்படுத்தப்பட்டதாகக் கருதலாம். எனவே, மேலும் இவ்வாற்றுப் படுகைகளில் நீர்த்தேக்கங்களை அமைப்பதற்கோ, அபிவிருத்தி செய்வதற்கோ இந்த ஆற்றுப்படுகைகளிற் பெறக்கூடிய நீர்வளங்களை மீள்பரிசீலித்துப் பின் புதிய திட்டங்களை வகுக்கலாம்.

நீர்ப்பாசனம்:

கடந்த காலங்களில், ஆற்றுப்படுகைகளில் நீர்வளம், நீர்ப்பாசனத்திற்கு என்றே முக்கியமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இங்கு, நீர்த்தேக்கங்கள் மூலமும், அணைக்கட்டைத் திசை திரும்புவதன் மூலமும், நீர்ப்பாசனம் செயற்படுத்தப் படுகின்றன. நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தினாற் பாரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் என்றும், கிராமிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் என்றும் வகைப்படுத்தப்பட்டு உள்ளன.

பாரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள், ஆற்றுப்படுகைகளிற் பிரதான ஆற்றில் அல்லது அதன் முக்கிய கிளைகளின் குறுக்கே அமையும். கிராமிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள், ஆற்றுப்படுகைகளில் ஏனைய கிளைகளின் குறுக்கே அமையும். கிராமிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் ஆற்றுப்படுகைகளில் ஏனைய கிளைகளிலோ, நீர் ஓட்டங்களிலோ குறுக்கே அமையும்.

ஓர் நீர்ப்பாசன நீர்த்தேக்கத்தின் அணைக்கட்டினது நீரேந்து பிரதேசத்தில் இருந்து பெறப்படும் மேற்பரப்பு நீரோட்டத்தின் (Surface Run Off) பிரமாணத்தைக் கொண்டே நீர்த்தேக்கத்தின் நீர்க் கொள்ளளவும், அதன்கீழ் அமையும் அபிவிருத்திப் பிரதேசத்தின் அளவும் கணிக்கப்படும். ஒவ்வொரு நீர்த்தேக்கமும் வெள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காகவும், இத்தேக்கத்திற்கு வரும் மேலதிக மேற்பரப்பு நீரை அகற்றுவதற்கும் உரிய, வாளி முறையைக் (Spill) கொண்டதாகவும் அமையும். எண்பது (80) ஹெக்டர் காணிக்கு மேல் நீர்ப்பாசன வசதி கொண்ட திட்டம், பாரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டம் என்றும், ஏனையவை கிராமிய நீர்ப்பாசனத் திட்டம் என்றும் தற்பொழுது வகுக்கப்பட்டு உள்ளது. வட தமிழ் ஈழத்தில் ஆண்டு முழுவதும் தொடர்ச்சியாக நீரோட்டம் உள்ள ஆறுகள் இல்லாததால், ஒரு சிறு எண்ணிக்கையான அணைக்கட்டு முறை நீர்ப்பாசனமே உள்ளது.

வட தமிழ் ஈழத்தில் உள்ள பாரிய நீர்த் தேக்கங்களும், அவற்றின் கொள்ளளவும், அவற்றின்கீழ் உள்ள நீர்ப்பாசனப் பரப்பளவும் அவை அமையும் ஆற்றுப்படுக்கைகளும் இணைப்பு 02 இல் காட்டப்பட்டுள்ளது.

பாரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள்:

தமிழ் ஈழத்தில் உள்ள நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் அனைத்தும் பல தசாப்தங்களுக்கு முன்பு நிர்மாணிக்கப்பட்டவை. திட்டமிடப்பட்ட கால எல்லையைக் கடந்தவை. உரிய காலங்களில் புனரமைக்கப்படவில்லை. முறைப்படி பாராமரிக்கப்படவும் இல்லை. எனவே, இத் திட்டங்களால் பெறக்கூடிய பயனை அடைய முடியாத நிலையில் உள்ளன. பின்வரும் காரணங்களால், இத்திட்டங்கள் தரங்குறைந்த நிலையை அடைந்தவண்ணம் உள்ளன.

தேவைக்கு ஏற்ற நிதி அரசால் ஒதுக்கப்படாததால், உரிய நேரத்தில் திருத்தங்கள், புனரமைத்தல், பாராமரித்தல் செயற்படவில்லை; திட்டமிட்ட பிரமானத்திற்கு அமைய நீர் விநியோக முறையைப் பின்பற்றவில்லை; விவசாயிகளுக்கும், நீர் முகாமைத்துவ உத்தியோகத்தவர்களுக்கும், நீர் முகாமைத்துவத்தில் நெருங்கிய தொடர்பு இன்மை, இத்திட்டங்கள் நிர்மாணிக்கப்படும்பொழுது ஏற்பட்ட நடைமுறைக் குறைபாடுகள்,

தரக்கட்டுப்பாட்டுத் தளர்த்தல்கள், இத் திட்டங்களை வகுப்பதிலும், அமைப்பதிலும், நடைமுறைப்படுத்துவதிலும், பராமரிப்பதிலும் பயன் பெறுவோரைப் பங்களிக்கப் பயன்படுத்தாமை.

ஒரு நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தை நிர்மாணிக்கும்பொழுது, உட்கட்டுமானத் தேவைகளான வீதி, பாடசாலை, குடிநீர் வசதி மற்றும் சமூக வசதிகள் முதலியவற்றையும் ஒன்றாக இணைத்துச் செயற்படுத்தல் வேண்டும். ஆனால் இந்நிலை, தமிழ் ஈழத்தில் திட்டமிட்டு நடைமுறைப்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. எனவே, இக்குடியேற்றங்களுக்கு மக்கள் சென்று குடியேறுவதற்கும், குடியேறுபவர்கள் திருப்திகரமாக வாழ்வதற்கும் ஊக்கம் அளிப்பதாக இல்லை. சில சந்தர்ப்பங்களில் இத்திட்டங்களும், உட்கட்டுமானத் தேவைகளும் நிதி ஒதுக்கீட்டுத் தடைகளால் தொடர்ச்சியான முறையில் நிர்மாணிக்கப்படாது, பூர்த்தி செய்வதற்குக் கால எல்லைகள் நீடிப்பதால், ஏற்கனவே நிர்மாணிக்கப்பட்ட பகுதிகள் தரங்குறைவதும், திட்டமிட்ட பலன்களைப் பெற முடியாமலும் அமையும்.

கிராமிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள்:

கிராமிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள், பாரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை விடக் கூடிய அளவில் பழுது அடைந்த நிலையிலும், செயற்பாடு குறைந்த நிலையிலும் காணப்படுகின்றன. இத் திட்டங்களைப் பராமரிப்பதற்கும், நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும், பாரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் போல், அரசினால் நிதி ஒதுக்கப்படுவது இல்லை. இவற்றின் பராமரிப்பும், நடைமுறையும் இத்திட்டங்களால் பயன் அடைவோரின் செயற்பாட்டுக்கு விடப்பட்டது. இதனால், இத்திட்டங்கள் சிறந்த முறையில் பராமரிக்கப்படுவது குறைவு. இத் திட்டங்களின் முகாமைத்துவம், சென்ற காலங்களில் அரசியல் மாற்றங்களில் ஏற்படும் கொள்கை மாற்றங்கள், நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்திலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திற்று. இத்திட்டங்களின் தரக்குறைவுக்கும், செயற்பாட்டுக் குறைவுக்கும் மூலகாரணங்கள், முற்கூறப்பட்ட பாரிய நீர்த்தேக்கங்களின் நிலைக்கு உரிய காரணங்கள் ஆகும். கிராமிய நீர்ப்பாசனக் குளங்களும் அவற்றின் கீழ் உள்ள நீர்ப்பாசனப் பரப்பளவும், அவை அமையும் ஆற்றுப்படுகைகளும் இணைப்பு 3 இல் தரப்பட்டு உள்ளன.

புதிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள்:

புதிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைத் தொடங்குவதற்கு முன்பு, வட தமிழ் ஈழ

ஆற்றுப்படுகைகளில் உள்ள நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களின் செயற்பாடுகளைக் கவனத்திற்கொண்டு, மேலும் இந்த ஆற்றுப்படுகைகளில் அபிவிருத்தி செய்யக் கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் உள்ளதா என்பதை அறியமுடியும்.

ஆற்றுப்படுகைகளில் மேலும் அபிவிருத்தி செய்யக்கூடிய அளவிற்கு நீர் வளம் கிடைக்கும் வாய்ப்புகள் இருப்பின், தற்பொழுதுள்ள நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை விருத்தி செய்வதற்கும், புதிய திட்டங்களை ஏற்படுத்துவதற்கும் ஆராயலாம்.

இதன் அடிப்படையில், வட தமிழ் ஈழ ஆற்றுப்படுகைகளில் கடல்புரு நீர்ப் பிரமாணத்தின் அளவை அவதானிக்கும் பொழுது, பறங்கி ஆற்றிலும், அருவி ஆற்றிலும் கணிசமான நீர்வளம் விரயமாகிறது. ஆகவே, இவ்விரு ஆற்றுப்படுகைகளும் பாரிய புதிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்கு ஏற்றவை.

பறங்கி ஆற்று நீர்த்தேக்கம்:

இதில், பாரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. எனவே, இவ்வாற்றுப்படுகைகளில் முழுமையான திட்டமிட்ட முறையில் விவசாயம், தொழில் (Industry) போன்றவற்றுக்கு அபிவிருத்தி மேற்கொள்ள முடியும். பாரிய மகாவலி அபிவிருத்தி முழுமைத் திட்டத்தின்படி (Master Plan) வட மத்திய மாகாண வாய்க்காலின் கீழ், இவ்வாற்றில் நீர்த்தேக்கம் அமைக்கத் திட்டம் வகுக்கப்பட்டு உள்ளது. இந் நீர்த்தேக்கத்தின் அமைவு, மாங்குளம், மூன்று முறிப்பு, இரணையிலுப்பைக்குளம் வீதியில், பன்னிரண்டாவது கட்டையில் உள்ளது. எனவே, புதிய நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தை இதே இடத்தில் அமைப்பது பற்றி ஆராயலாம். இந்நீர்த்தேக்கம் மகாவலி அபிவிருத்தியின் கீழ் 6,800 ஹெக்டேயருக்கு நீர்ப்பாசனம் அளிப்பதற்குத் திட்டம் இடப்பட்டுள்ளது.

ஆரம்ப நடவடிக்கையாக, மேற்குறிப்பிட்ட நீர்த்தேக்கம் அமையும் இடத்தில், ஒரு நீர்த்தேக்கத்தைக் கொண்டு அமைப்பதன் மூலம், இவ்வாற்றுப்படுகையில் நீர்வளத்தைக் கொண்டு குறைந்தது 4,000 ஹெக்டேயருக்கு அபிவிருத்தி செய்யலாம். மகாவலி அபிவிருத்தியில் இத்திட்டம் அமைக்கப்பட உள்ள இடத்தில், இவ்வாற்றுப்படுகையின் நீரேந்து பரப்பு 165 சதுர மைல் ஆகவும், அணைக்கட்டின் நீளம் 20,000 அடியாகவும், அணைக்கட்டின் கூடிய உயரம் 95 அடியாகவும், கொள்ளளவு 279,000 ஏக்கர் அடியாகவும் கொண்ட நீர்த்தேக்கமாகவும் அமைய உள்ளது.

இந்த ஆற்றுப்படுகையில், வரலாற்றுப் பழமை மிக்க குடியிருப்புகளான

பனங்காமம், நட்டாங்கண்டல், ஆத்திமோட்டை போன்ற கிராமங்கள் உள்ளனது. இதற்கு அருகாமையில், பாலி ஆற்றுப்படுகையில் வவுனிக்குளம் நீர்ப்பாசனத் திட்டம் உள்ளதால், இத்திட்டப்படி அபிவிருத்தியில் ஏற்பட்ட தாக்கங்களை அனுபவ நீதியாகப் புதிய திட்டத்திற்கு வனத்தில் கொள்ளலாம். கடந்த காலத் திட்டங்கள் நெற்பயிர்ச் செய்கையைக் கொண்டதாக இருந்தன. புதிய திட்டத்தில், அத்தியாவசிய பல்வகைப் பயிர்ச்செய்கையை மேற்கொள்ளக் கூடிய சாத்தியக் கூறுகளை ஆராயலாம். கடந்த காலக் குடியேற்றங்கள், வருடத்தின் கணிசமான காலத்தில் வறட்சியாலும், நீர்வளப் பற்றாக்குறையாலும், பசுமையும், ஆரோக்கியமும் அற்ற சூழலில் வருமானக் குறைபாடுகளால் பாதிப்பு அடைந்ததை அவதானிக்க முடிகிறது. எனவே இப்புதிய திட்டத்தை, இக்குடியேற்றத் திட்டவாசிகள் பொருளாதார நிறைவுடன் அடிப்படை வசதிகள் யாவற்றையும் கொண்டு, பசுமை நிறைந்த சுற்றாடலில் ஆரோக்கியத்துடனும், புன்னகையுடனும் வாழ்வதற்குத் தகுந்ததாகத் திட்டமிடல் வேண்டும்.

அருவி ஆற்று நீர்த்தேக்கம்

இதன் தொடக்கம் சிறீலங்காவின் வட மத்திய மாகாணத்தில் ஆரம்பமாகிறது. இதன் நீரேந்து பிரதேசம் 3,246 ச.கி.மீ ஆகவும், கடல்புரு நீரின் பிரமாணம் 568 x104 கனமீற்றராகவும் உள்ளன. இதன் குறுக்கே அமைந்து உள்ள தேக்கம் அணைக்கட்டு மூலம் நீர் திசை திருப்பப்பட்டு கட்டுக்கரைக்குளம் ஊடாகவும், அகத்தி முறிப்புக் குளத்தின் ஊடாகவும், மன்னார் மாவட்டத்தில் 7,800 ஹெக்டேயர் நெற்பயிர்ச் செய்கைக்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இங்கும் மகாவலி அபிவிருத்தியின் கீழ் செட்டிக்குளத்துக்கு அருகில் அமைக்கப்பட உள்ள நீர்த்தேக்கம் மூலம், தற்போது நடைமுறையில் உள்ள நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களும் மேலும் 4,000 ஹெக்டேயருக்கும் நீர்ப்பாசன வசதி அளிக்கத் திட்டம் வகுக்கப்பட்டு உள்ளது. இவ்விடத்தில், 1950 ஆம் ஆண்டுகளில் ரஷ்ய நாட்டு உதவியுடன் ஒரு நீர்த்தேக்கம் அமைக்கத் திட்டமிட்டு, பின்னர் கைவிடப்பட்டது.

நீர்வள, பொறியியல் சம்பந்தமான தரவுகளைக் கொண்டு, இந்நீர்த்தேக்கத்தை, தற்போது உள்ள நடைமுறைத் திட்டங்களுடன் மேலதிகமான இடதுகரை அபிவிருத்திகளை முக்கியக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, இத் தேக்கத்தின் அமைவைத் தீர்மானித்தல் அவசியம். இடது கரை விவசாயத்துக்கு ஏற்ற பிரதேசமாகவும், அபிவிருத்தி குறைந்த

நிலையில் உள்ளது. இது சிலாபத்துறை, அரிப்பு போன்ற பிரதான வரலாற்றுக் கிராமங்களை அடக்கியதாகவும் உள்ளது. தற்பொழுது கட்டுக்கரைக்குளத்திற்கு (Giant Tank) நீர் பாய்ச்சும் தேக்கம் அணைக்கட்டின் வலதுகரை வாய்க்காற் பிரதேசத்திலும் குளத்தின் நீரேந்துப் பிரதேசம் உள்ள காடுகள், பறவைகளின் சரணாலயமாக (Fauna & Flora) அமைந்து உள்ளது. மாறிக்காலத்தில், சைபீரியா, வட இந்தியா போன்ற நாடுகளில் இருந்து பறவைகள் வந்து தங்கிச் செல்கின்றன.

பாரம்பரிய முத்துக்குளத்தில் நன்னீர் மீன் பிடித்தலும், வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற திருக்கேதீஸ்வர ஆலயமும், அல்லிராணியின் கோட்டையும் அமைந்து உள்ளதாகவும், இப்பிரதேசம் தமிழ் ஈழத்தை இந்தியத் துணைக்கண்டத்துடன் இணைக்கும் பகுதியாக அமைவதாலும், இந்த நீர்தேக்கத்தின் அபிவிருத்தி முதன்மையானது. மேற்கூறிய காரணங்களால் ஆற்றுப்படுகையில் வறண்ட அபிவிருத்தி அற்ற நிலையிலும் உள்ள கிராமங்களை, திட்டமிட்ட அபிவிருத்திக்கு உட்படுத்தியபின், மிகுதியாக நீர்வளம் இருப்பின், அயல் ஆற்றுப்படுகையான நாயாற்றுப்படுகைக்கு நீரைக் கொண்டு செல்வதற்கு ஆராயலாம்.

யாழ்ப்பாணக் கடல் நீர் ஏரிகள் திட்டம்:

கடந்த பல தசாப்தங்களாகக் கூடிய கருத்துப் பரிமாற்றங்களை ஏற்படுத்திய முக்கிய திட்டமாக இது அமைந்தது. சென்ற காலங்களில் இத் திட்டத்தின் நிர்மாணப் பிரச்சினையாலும், நடைபெற்ற வேலைகள் பூர்த்தியற்ற நிலையில் கைவிடப்பட்டதாலும் பயனற்று விட்டது. தொண்டைமான் ஆறு அரியாலை அணைகளும் (Barrage) மற்றும் மண் அணைகளும் நிர்மாணிக்கப்பட்ட நிலையில், இதர பகுதிகள் நிறைவு செய்யப்படாத நிலையிலும், உரிய பராமரிப்பு நடைமுறைப்படுத்தாமையாலும், இப்பாரிய திட்டம் பாழடையும் நிலையில் விடப்பட்டது. இதனை ஆணையிறவு நீர் ஏரியில் இருந்து, தொண்டைமான் ஆறு நீர் ஏரிக்குச் செல்லும் தொடுவாய்க்காலும், சுண்டிக்குளத்தில் அமையும் கடல் நீர் புகு, நீர்த்தடுப்பு அணையும், அதில் உள்ள வால்வும் ஆரம்ப நிர்மாணத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டுக் கைவிடப்பட்ட நிலையில் உள்ளதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இத்திட்டத்தில், ஏற்கனவே நிர்மாணிக்கப்பட்ட உறுப்புகள் பராமரிப்பு அற்ற நிலையால், பாரிய திருத்தங்களுக்கு உட்பட வேண்டியுள்ளன. ஒரு கடல் ஏரி நன்னீர் திட்டத்தின் பராமரிப்பு, நடைமுறை, அத்திட்டத்தின் பலாபலனை அடைய முதன்மைக் காரணியாக உள்ளது. அதில் ஏற்படும் குறைபாட்டினால், ஒரு முறையாவது கடல் நீர் உட்புக நேர்ந்தால், ஏரியின்

ஆரம்ப உலர் நிலைக்கு இத்திட்டம் பின்னடைவு கண்டுவிடும். இத்திட்டத்தை மீளாய்வு செய்து, கடந்த கால அனுபவங்களால் பெறப்பட்ட தகவல்களைக் கொண்டு, நீர்ப்பாசன இலாகாவினால் 1976 ஆம் ஆண்டு இத்திட்ட அபிவிருத்திக்கு வெளியிடப்பட்ட சாத்தியப்படும் அறிக்கையையும் கருத்திற் கொண்டு, பின்வருவனவற்றை ஆராய்தல் வேண்டும்.

ஆணையிறவு கடல் நீர் ஏரி: இக் கடல் ஏரிக்கு, சுண்டிக்குளத்துக்குக் கடல் ஓரமாக அமைக்கப்பட்டு உள்ள அணையும், அத்துடன் கூடிய வால்வும் வெற்றி அளிக்கின்றது. பழுது அடைந்தமைக்கு உரிய காரணங்களை இனங்கண்டு, நவீன தொழில் நுட்ப உத்திகளைக் கையாண்டு திட்டமிடுதல்.

சுண்டிக்குளம் - தொண்டமான் ஆறு தொடுவாய்க்கால்: இவ்வாய்க்கால், ஆழ்ந்த மணற்பகுதியின், ஊடாகச் செல்வதால் இடையூறுகளைத் தவிர்ப்பதற்கு ஏற்ற தொழில்நுட்ப உத்திகளைக் கையாளுதல்.

தொண்டமான் ஆறு கடல் நீர் ஏரி: இக்கடல் ஏரியில் கட்டப்பட்டு உள்ள அணையில் (Barrage) காணப்படும் பழுது அடையும் கருவிகளை (Gates and Regulators) நீக்கி, உவர் நீர்த் தாக்கம் அற்ற புதிய கருவிகளை அமைத்தலும், அணைக்கட்டின் அத்திவாரத்தின் கீழ் கடல்நீர் ஊடுருவுவதைத் தவிர்த்தலும் வேண்டும்.

உப்பு ஆறு கடல் நீர் ஏரி: அரியாலையில் அமைக்கப்பட்டு உள்ள அணையின் உறுப்புகளில் (Gates and lifting arrangements) பழுது அடைந்த கருவிகளை மாற்றுதல், இவ்வேரியில் உள்ள மண் அணைக்கட்டுகளை, அப்பகுதியில் உள்ள மண்ணுக்கு ஏற்ப பொறியியல் ஆய்வுகளால் திட்டமிடுதல். இக்கடல் நீர் ஏரிகளால், கடல் தொழிலில் முன்பு ஈடுபட்டோர், இத்திட்டத்தினால் தங்கள் இறால் மீன் பிடிக்கும் தொழில் பாதிக்கப்படுவதால், இத்திட்டத்தின் நோக்கங்களுக்கு முரணாகச் செயற்படுவதும் உண்டு. ஆகையால், இதனால் பாதிக்கப்படுவோரின் குறைகளை ஆராய்ந்து, அவர்களும் பயன் பெறக்கூடிய வகையில், நன்னீர் மீன்வளர்ப்பு, இறால் வளர்ப்பு என்பவற்றில் இவர்களை ஈடுபடச் செய்து, திட்டத்தின் பங்காளிகளாக ஆக்க வேண்டும்.

மேலும் நீர்ப்பாசனத் திணைக்களம் தயாரித்த அறிக்கையின்படி, ஆணையிறவு கடல் நீர் ஏரிக்குத் தென்புறத்தில் காணப்படும் ஆற்றுப்படுகையில் கிடைக்கப்பெறும் நீர்வளம், இத்திட்டத்தின்

பயன்பாட்டுக்குச் சேர்க்கப்பட்டு உள்ளது. எனவே கனகராயன் ஆறு, நெத்தலி ஆறு, பிரமந்தன் ஆறு, தேராவில் ஆறு போன்ற ஆற்றுப்படுகைகளின் புதிய நீர்வள அபிவிருத்திக்குத் திட்டமிடும்பொழுது, இந்நன்னீர் திட்டத்தின் தேவையைக் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

யாழ் குடா நாட்டு மேற்பரப்பு நீர்ப்பாசனம்

யாழ் குடா நாட்டில், பரந்த அளவில் நூற்றுக்கணக்கான சிறிய குளங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் பெரும்பாலானவை, இயற்கையான தாழ்நிலத்தில் அமைந்தவை. இவற்றுள் சிலவற்றில் இருந்து, ஏற்று நீர்ப்பாசன முறையில், உப உணவுப் பயிர்ச்செய்கை மேற்கொள்ளப்படுகிறது. இக்குளங்களில் நீர்வளம், வடகீழ்ப் பருவ மழை, சூறாவளிப் பருவ மழை மூலம் கிடைப்பதால், இப்பருவ காலங்களைத் தொடரும் சிறு காலப் பகுதிக்கே இந் நீர்வளம் பயன்படுத்தப்படும். ஏனைய காலத்தில், இவற்றுள் அநேகமான குளங்களில் நீர் அற்றுவிடும். இக்குளங்களில் காலத்துக்குக் காலம் சேரும் வண்டல்களை, ஏரி நீர் நிலத்தின் கீழ் உள்ள கடற்பாறைகள் ஊடாக ஊடுருவாது தடுப்பதற்கு ஏற்ற, குறைந்த அளவு மண் படையின் மேல் உள்ள வண்டல்களை நீக்குவதன் மூலம், குளத்தின் நீர் அளவைப் பராமரிக்கலாம். மேலும் இக் குளங்களில் உட்புகும், வெளியேறும் வாய்க்கால்களையும் நன்கு பராமரித்து, குளத்தின் கொள்ளளவையும் வெள்ளப் பெருக்கையும் கட்டுப்படுத்தலாம்.

யாழ் குடா நாட்டில் உள்ள ஒரே நீரோடையான வழுக்கை ஆற்றின் குறுக்கே இடப்பட்ட அணைகளின் மூலம் பெறப்படும் நீர், பாசனத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நிரந்தர அணைகளின் பராமரிப்புக் குறைபாடுகளாலும், தற்காலிக அணைகளில் உடைப்பு ஏற்படுவதாலும், ஆற்றின் கரைகள் சேதம் அடைகின்றன; மணல் திடல்கள் உண்டாகின்றன; ஆற்றின் வழி மாறுவதும், அயல் விவசாய நிலங்கள், நீர் அரிப்பினால் பாதிக்கப்படுவதும் அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளன. எனவே, தெல்லிப்பளையில் உற்பத்தியாகி, அராலிக்கடலைச் சென்று அடையும் வழுக்கை ஆறை, வழிமுறைப்படுத்த வேண்டிய அணைக்கட்டுகளை அமைத்து, இயற்கையாக அமைந்து உள்ள நீரோடையை நவீன முறைகளால், வளமான வாய்க்காலாய் மாற்றி அமைத்தால், சிறந்த பயன்பாட்டை அடையலாம்.

உவர் நீர் தடுப்புத் திட்டம்

தமிழ் ஈழத்தின் கடல் நீர் ஏரிக் கரைகள், கடற்கரையின் சில பகுதிகளில், கடல்நீர் பயன்படுத்தக்கூடிய நிலப்பரப்புக்குள், காலத்திற்குக் காலம் உட்புகும் சாத்தியக்கூறுகள் உண்டு. இதைத் தடுப்பதற்கு, ஏற்கனவே மண் அணைகள் அமைக்கப்பட்டு உள்ளன. இந்த அணைக்கட்டுகளில், மழைநீர் வெள்ளம் கடலுக்குள் செல்வதற்கும் கடல் நீர் உட்புகாவண்ணம் தடுப்பதற்கும் ஏற்ற அமைப்பு முறைகள் (Plank regulators) உள்ளன. வட தமிழ் ஈழத்தில் முக்கியமாகத் தீவுப் பகுதிகளிலும், மன்னார் பகுதியில், பெரும்பான்மையாக இவ்வணைகள் அமைக்கப்பட்டு உள்ளன. இருப்பினும், கடந்த சில காலமாகத் தகுந்த பராமரிப்பு இன்மையாலும், அணைகளின் அமைப்பு முறைகளில் (Plank Regulators) மரத்தினாலும், இரும்பினாலும் ஆன பகுதிகள் சேதம் அடைவதாலும், களவாடப்படுவதாலும், இவற்றுள் பெரும்பாலானவை செயற்பாட்டை இழந்து விட்டன. இவ்வணைகள் அமைக்கப்பட்ட பகுதிகளில், பெரும்பான்மையாக, நெற்பயிர்ச் செய்கை நிலங்களாகவும், ஏனையவை கால்நடை மேய்ச்சல் நிலங்களாகவும் பயன்படுத்தப்படுவதால், இத்திட்டங்கள் சிறந்த முறையில் இயங்க வேண்டிய தேவை உள்ளது. எனவே பின்வரும் பரிந்துரைகளை, இத்திட்ட வளர்ச்சிக்கு உட்படுத்தலாம்.

தற்பொழுது உள்ள திட்டங்களை இனங்கண்டு, அவற்றின் அமைவு இடங்களையும், தரவுகளையும் ஆவணப்படுத்துதல்; இத்திட்டங்களில் உள்ள குறைபாடுகளையும், காரணங்களையும் சேகரித்தல்; இத்திட்டங்களால் பெறக்கூடிய பலன்களைக் கணித்தல்; திட்டங்களை மீளாய்வு செய்து, திருத்தங்களையும், புனரமைத்தலையும், நவீன தொழில்நுட்பங்களோடு செயற்படுத்தல்; அணைகளில் அமைப்புகளை (Gates and Regulators) அமைத்தல், மேலும் இப்பிரதேச மக்களுக்கு இத்திட்டங்களின் தேவையைப் பற்றி அறியச்செய்து, அவர்களையும் பங்களிகளாக ஆக்கி, ஒரு சிறந்த பராமரிப்பு முறையை உருவாக்குதல்; இத்திட்டங்களால் நீரைப் பெறும் நிலப்பரப்பில், உச்சப் பயன்பாட்டைப் பெறுவதற்கு உரிய நடவடிக்கைகளை எடுத்தல்; மேலும் தமிழ் ஈழத்தில் மேற்குக் கரையோரமாகவும், கிழக்குக் கரையோரமாகவும் சில பகுதிகளில் உவர்நீர் உட்புகும் வாய்ப்புகள் இருப்பதால், இப்பகுதிகளை இனங்கண்டு அவற்றுக்கு ஏற்ப புதிய திட்டங்களைத் தீட்டுதல்.

நிலக்கீழ் நீர்வளமும், பரிந்துரைகளும்:

தமிழ் ஈழத்தில் நிலக்கீழ் நீர்வளம், யாழ் குடா நாட்டிலும், யாழ் குடா நாடு தொடக்கம் புத்தளம் வண்ணாத்திவில்லு வரையில் உள்ள சுண்ணக்கல் வலயத்தில் பெருமளவு அபிவிருத்திக்கு ஏற்ற அளவிற்கு காணப்படுகின்றது.

இவ்வலயத்தில், யாழ் குடா நாட்டிலும், முழங்காவில், மன்னார், வண்ணாத்திவில்லு பகுதிகளிலும், தற்பொழுது குடிநீர்த் தேவைக்கும், நீர்பாசனத்திற்கும் இந்நீர்வளம் பெருமளவில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இவ்வளம், கிளிநொச்சி, முல்லைத் தீவிலும் உண்டு. இப்பகுதிகளில், நிலத்தின் கீழ் அமைந்து உள்ள சுண்ணக்கற் படிவங்களில், முழுமையாகக் கிடைக்கக் கூடிய நீர்வளத்தின் பிரமாணம் பற்றிய தகவல்கள் அறிய வேண்டியே உள்ளன. எனவே, இப்பகுதிகளில் உள்ள நீர்வளத்தின் பிரமாணத்தை மேலும் ஆராய்ந்து, கிடைக்கக்கூடிய நீர்வளத்தைக் கணித்து, அபிவிருத்தியைத் தீர்மானித்தல் வேண்டும். தமிழ் ஈழத்தின் ஏனைய பகுதிகளில், நிலக்கீழ் நீர்வளத்தை ஒப்பிடுகையில், இப்பகுதியில் குறைவானதாகவே காணப்படுகின்றது. எனவே, நவீன தொழில்நுட்ப உதவியோடு, நீர்வளத்தை ஆராய்தல் வேண்டும்.

தற்பொழுது நடைமுறையில் உள்ள நிலக்கீழ் நீர்வள அபிவிருத்தியில், குழாய்க்கிணறு மூலம் தோண்டப்பட்ட கிணறுகளில் இருந்து, பாசனத்துக்கும் மறுதேவைகளுக்குமான நீர் பெறப்படுகின்றது. சில இடங்களில், இக்கிணறுகளில் இருந்து நீர், கட்டுப்பாடற்ற முறையில் கூடுதலாக உறிஞ்சப்படுவதாலும், தரக்கணிப்பு இன்மையாலும், நிலக்கீழ் நீர், உவர்த்தன்மை அடையும் கேடு ஏற்பட்டு உள்ளது.

நீர்ப்பாசனத் திணைக்களமும், நீர்வள அபிவிருத்தி சபையும், யாழ் குடா நாட்டிலும், மன்னார் பகுதியிலும், சில தெரிவு செய்யப்பட்ட கிணறுகளில் நீர்ப்பரிசோதனை செய்து அவற்றின் தரத்தைக் கணித்து, மேலும் இப்பகுதிகளில் அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டுமாயின், நிலத்தின் கீழ் இருந்து பெறப்படும் நீரின் அளவையும் (Extraction) இந் நிலத்தின் கீழ் ஊற்று மூலம் கிடைக்கும் நன்னீரின் அளவையும் (Recharge) கவனத்திற் கொண்டே செயற்படுதல் வேண்டும். மேலும், யாழ் குடா நாட்டில் நெருக்கமான வதிவிடங்கள் உள்ளதால், இங்கே அமைந்து உள்ள மலசல கூடக் கழிவுநீர்க் குழிகள் நெருக்கமாக உள்ளன. இவற்றுக்கு அண்மையில் குடிநீர்க் கிணறுகள் அமைவதால், இக்குடிநீர், கிணற்று நீரிலும், நிலக்கீழ் நீரிலும், கழிவு நீரினால் மாசு ஏற்படும் அறிகுறிகள் தென்படுவதாகத் தகவல்கள் உள்ளன. ஆகவே, தமிழ் ஈழத்தில் உள்ள நிலக்கீழ் நீர்வளத்தைப் பாதுகாப்பதற்கும், அபிவிருத்தி செய்வதற்கும் ஒரு திட்டமிட்ட நடைமுறை தேவையாக உள்ளது.

பரிந்துரைகள்

தமிழ் ஈழத்தில் உள்ள நிலக்கீழ் நீர்வளத்தின் தரவுகளைச் சேகரித்து,

ஆவணப்படுத்துதல்; திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தும்போது நிலக்கீழ் நீர்வளத்திற்கு ஏற்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், உவர்நீர் மாற்றம் தென்பட்ட பகுதிகளையும் கண்டறிதல்; திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும், மேலும் அபிவிருத்தி செய்வதற்கும் ஏற்ற ஆய்வுகளையும், தரக்கணித்தலையும் மேற்கொள்ளுதல்; நவீன தொழில்நுட்ப முறையைப் பயன்படுத்தி, புதிய நிலக்கீழ் நீர்வளங்களைக் கண்டறிய நடவடிக்கை எடுத்தல்; கடல் ஓரங்களில் நிலக்கீழ் நீர் கடலிற் புகும் இடங்களைக் கண்டு, இந்நீரைப் பயன்படுத்த ஆய்வு மேற்கொள்ளுதல்; மலசலக் கழிவு நீர், தொழில் உற்பத்திக் கழிவுகள், விவசாய இரசாயனப் பாவிப்பு ஆகியவற்றால், நிலக்கீழ் நீர்வளம் மாசுபடுவதைத் தடுப்பதற்கு ஏற்ற ஆய்வுகளும், தடுப்பு நடவடிக்கைகளும் எடுத்தல், நிலக்கீழ் நீர்வளத்தை, குடிநீர், விவசாயம், தொழிற்துறை என்பவற்றிற்கும் பயன்படுத்துவதை, ஒன்றிணைத்த திட்டமிட்ட முறையில் செயற்படுத்த வழிவகுத்தல்.

தமிழ் ஈழ நிலப்பயன்பாடு:

நிலம் பயன்படுத்தப்படும் ஒழுங்கினை, நிலப்பயன்பாடு எனப்படும். இலங்கை நில அளவீட்டுத் திணைக்களம், இதனை ஏழு முக்கிய வகையினதாகப் பிரித்து உள்ளது. அவை பின்வருமாறு: நகர நிலம் (Urban Land), பயிர் செய்நிலம் (Agricultural Land), காட்டு நிலம் (Forest Land), புல் நிலம் (Rabge Land), ஈர நிலம் (Wet Land), நீர்ப்பகுதி (Water Land), தரிசு நிலம் (Barren Land).

தமிழ் ஈழ நிலப்பரப்பில் உள்ள, எட்டு மாவட்டங்களுக்கும் உரிய இந்த நிலப்பயன்பாட்டு விகிதம் இங்கு தரப்பட்டுள்ளது. இவற்றினை வைத்து, எங்கு, எத்தனை நிலப் பயன்பாட்டை மேம்படுத்தலாம் என்பதைத் தீர்மானிக்கலாம். மாவட்டவாரியாக, காலபோக பயிர்கள் செய்யப்படும் பரப்பளவும், ஹெக்டேயரில் கொடுக்கப்பட்டு உள்ளது. சிறு தானியம் பயிரிடப்படும் நிலமும் அட்டவணையில் தரப்பட்டு உள்ளது. இந்த அளவுகளை வைத்து நீர்ப்பாசனத்தைத் தீர்மானிக்கலாம்; நீர் முகாமைத்துவம் பற்றிய உட்கட்டுமானங்களை உருவாக்கலாம். நிலப்பயன்பாடு (குறிப்பாக விவசாயம்) நீர்ப்பாசனம், நீர்முகாமைத்துவம் ஆகியன ஒன்று சேர்ந்தே இந்த உட்கட்டுமானம் அமைய வேண்டும்.

நெல் முக்கியமான உணவுப் பயிர், குறிப்பிட்ட சில மாவட்டங்களில் அதிகப் பரப்பிலும், ஏனைய பயிர்கள் குறைந்த பரப்பிலும், நீர் கிடைப்பனவுக்கு ஏற்றவாறு செய்கை அமைய வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணம் மாவட்டம்

காலபோகப் பயிர் நெல், 9,652 ஹெக்டேயரில், பெருமளவுக்கு ஆறு மாதப் பயிரும், மேட்டு நிலப்பகுதிகளில் மூன்று மாதப் பயிரும் பயிரிடப்படுகிறது. ஒக்டோபர்-மார்ச் வரையே இதற்கு உரிய மாதங்கள். இதன் பின்னர் சிறு போகம் செய்ய முடியாது. ஆனால் நெல் வயல்களில், குரக்கன், பயறு, எள்ளு, உளுந்து பயிரிடலாம். 1988 இல் இவை முறையே 333, 203, 22, 04 ஹெக்டேயரில் பயிரிடப்பட்டன. ஆயினும் நெல் பயிரிடப்பட்ட வயல் முழுவதும், இவை பயிரிடப்படலாம். மந்தைகள் போன்றவற்றில் இருந்து பாதுகாப்புத் தேவை.

காலபோகத்தில் சின்ன வெங்காயம், புகையிலை, மரவள்ளிக்கிழங்கு ஆகியன 2262, 663, 448 ஹெக்டேயர்களில் பயிரிடப்பட்டன. ஏனைய மாதங்களிலும் வெங்காயப்பரப்பு குறைவது இல்லை. ஆயினும் இம் மாதங்களில் மரவள்ளிக் கிழங்கு, வற்றாளைக் கிழங்கு, இராசவள்ளிக் கிழங்கு போன்றவற்றின் செய்கை செறிவாக்கப்படலாம். உருளைக் கிழங்கு, விதைக் கிழங்கு அவசியம். முந்திரிக்கை, வாழைச் செய்கை அதிகரிக்கப்படலாம். நிலப்பற்றாக்குறை இல்லை. செம்மண் வலயம் சிறந்தது.

கிளிநொச்சி மாவட்டம்

காலபோகத்தில் பிரதான பயிர் நெல். வழமையாக 22,000 ஹெக்டேயருக்கு மேல் பயிராகிறது. அடுத்தபடியாக மிளகாய், நிலக்கடலை, மரவள்ளி போன்றன சிறு அளவில் பயிராகின்றன. தொடர்புபோகும் சிறுபோகத்தில் பயறு, மரவள்ளி, குரக்கன், நிலக்கடலை, கௌப்பி, உளுந்து பேன்றவை பயிரிடல் ஏற்புடையது. மழை பெய்வதால், 3 மாத சிறுபோக நெல்லும் பயிரிடலாம். வழமையாக 7700 ஹெக்டேயரில் சிறுபோக நெல் பயிரிடப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மன்னார் மாவட்டம்

மழைவீழ்ச்சியிலும் பார்க்க, நீர்ப்பாசன அடிப்படையில்தான் கூடிய பரப்பு, நெற்பரப்பின் கீழ் உள்ளது. இவை தவிர பயறு, மிளகாய் பயிரிடப்படுகிறது. சிறுபோகத்தில், 800 ஹெக்டேயரில் நெல் உண்டு. ஒரு சமயம் மிளகாய் சிறுபோகத்தில் பயிரிடப்பட்டபோதும், மரவள்ளி, பயறு, நிலக்கடலை முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. இவற்றுடன் எள்ளு, கௌப்பி, உளுந்து போன்றனவும் சிறு போகத்தில் பயிரிடலாம்.

வவுனியா மாவட்டம்

சராசரி 15,000 ஹெக்டேயரில், காலபோகத்தில் நெல் பயிரிடப்பட்டாலும், பெரும்பகுதி குறைந்த அளவு நீர்பாசன மூலமே ஆகும். அத்துடன் பயறு, எள்ளு, நிலக்கடலை போன்றனவும் உண்டு. இத்தானியங்கள் பயிரிடப்படும் நிலம், காலபோகத்தில் மேலும் பெருப்பிக்கலாம். சிறுபோகத்தில் 4,000 ஹெக்டேயரில் நெல் உண்டு. ஆயினும் எள்ளு, நிலக்கடலை, மிளகாய், பயறு, உளுந்து, குரக்கன் ஆகியன பயிரிடப்படும் பரப்பு மேலும் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். மரவள்ளியும் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும்.

மூல்லைத்தீவு மாவட்டம்

காலபோகத்தில் 13,000 ஹெக்டேயரில் நெல் பயிரிடப்பட்டாலும் 50 விழுக்காடு மானாவாரியில் தங்கி உள்ளது. நிலக்கடலைக்குக் கூடிய முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டாலும், ஏனைய உணவுப் பயிர்கள் முக்கியம் பெறவில்லை. குரக்கன், பயறு, எள்ளு மட்டும் அல்லாமல் மரவள்ளியும் ஊக்குவிக்கப்படலாம். சிறுபோகத்தில் மிகக்குறைந்த பரப்பில் நெல் உண்டு. நிலக்கடலையும், மிளகாயும் தனித்தனி 400 ஹெக்டேயர் பரப்பைக் கொண்டு உள்ளன. பயறு, கெளப்பி, மரவள்ளி போன்றன மிகக்குறைவு. இவற்றை அதிகரிக்க வேண்டும்.

மட்டக்களப்பு மாவட்டம்

தமிழ் மாவட்டங்களில் அம்பாறைக்கு அடுத்து மிக அதிகமான நெற்பரப்பைக் கொண்டது மட்டக்களப்பு மாவட்டம். 47,000 ஹெக்டேயர் நெற்பரப்பில் 60 விழுக்காடு மானாவாரி மூலம் செய்யப்படுகிறது. இப்பரப்பு மேலும் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். அடுத்தபடியாக மரவள்ளி, சோளம் தலா 1,500 ஹெக்டேயர்களில் பயிரிடப்படுகின்றன. ஏற்ற சந்தை உண்டானால், இவை இன்னும் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். பயறு, நிலக்கடலை, மிளகாய் அடுத்துக் காணப்படுகின்றன. நெற்பயிர் பரப்பு அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்.

சிறுபோகத்தில் பெரும் நீர்ப்பாசனத் திட்டம் மூலம், 10,000 ஹெக்டேயரில் நெல் பயிரிடப்படுகின்றது. மரவள்ளி, மிளகாய் தவிர ஏனையவை அக்கறைப்படுத்தப்படவில்லை. ஏனைய மாவட்டங்களில் முக்கியம் பெறும் சிறுதானிய உற்பத்தி, இரு பருவங்களிலும் அதிகரிக்கப்படலாம்.

அம்பாறை மாவட்டம்

ஏறக்குறைய 50,000 ஹெக்டேயர் பரப்பில் காலபோகத்தில் நெற்செய்கை உண்டு. பெரும் பங்கு 80 விழுக்காடு பெரிய நீர்ப்பாசன மூலம்,

அடுத்தபடியாக சோளமும் (5,000 ஹெக்டேயரில்), நிலக்கடலையும் (1,800 ஹெக்டேயரில்) முக்கியம் பெறுகிறது. கௌப்பியும், மிளகாயும் உண்டு. ஆயினும் பயறு, குரக்கன் இன்னும் அதிகரிக்கப்படலாம். மரவள்ளி, வற்றாளை போன்றனவும் அதிகரிக்க வாய்ப்பு உண்டு. சிறுபோகத்திலும் அதிக இடம் நெற்பரப்புக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது. 37,000 ஹெக்டேயர் இதில் ஈடுபடுத்தப்படுகிறது. பெரும் நீர்ப்பாசனத் திட்ட மூலம் அதிகம். ஆயினும் மட்டக்களப்பு போன்ற நிலை இங்கு இல்லை. பயறு, கௌப்பி, மரவள்ளி, மிளகாய் முக்கியம் பெறுகின்றன. இவை தொடர்ந்தும் விரிவாக்கப்பட வேண்டும். நெற்பயிர்ச் செய்கை அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்.

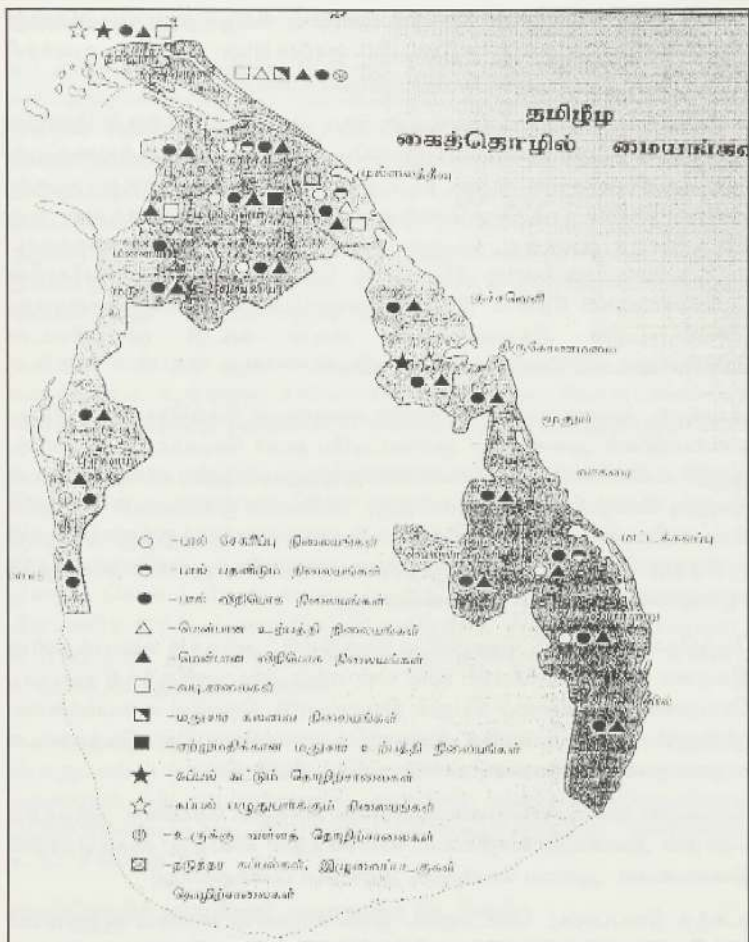
திருகோணமலை மாவட்டம்

காலபோகத்தில் 35,000 ஹெக்டேயர் நெல் பயிரிடப்படுகிறது. அதிக பங்கு நீர்ப்பாசனத் திட்டம் மூலமும், மானாவபரி மூலமும் செய்கை பண்ணப்படுகிறது. ஆயினும் சோளம், மரவள்ளி, வற்றாளை, மிளகாய் ஆகியன படிப்படியாக முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. உணவுப்பயிர்களில், மரவள்ளி கூடிய பங்கு பெற வாய்ப்பு உண்டு. குரக்கனும், பயறும் அடுத்த பங்கைக் கொண்டு இருக்க வேண்டும். நெற்பரப்பு அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்.

சிறு போகத்தில் 1,500 ஹெக்டேயருக்கான நிலத்தில் நெல் உண்டு. மரவள்ளி, மிளகாய், கௌப்பி தவிர ஏனைய உப உணவுப் பயிர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவில்லை. இந்நிலை மாற வேண்டும். கௌப்பி, பயறு, எள்ளு போன்றவற்றிற்கு நிலம் உண்டு. மரவள்ளி, வற்றாளை மேலும் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும். நெற்பயிர்ப்பரப்பு இன்னும் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்.

தமிழ் ஈழத்தின் கைத்தொழில் மையங்கள்:

மூல வளம், தொழில் வளம், பொருள் வளம் மூன்று விடயங்களும் ஒன்றை ஒன்று உள்ளகமாக ஒன்றிணைந்தவை. ஓர் நாட்டின் வளம் அமைகின்றது. எனவே, இவற்றை மனதில் இருத்தி, தமிழ் ஈழக் கைத்தொழில் திட்டங்களைத் திட்டமிடுதல் நலம். இவ்விடயங்களை மேற்கொள்ளுவதற்கு முன், சர்வதேச அரங்கில் 18 ஆம் நூற்றாண்டு காலகட்டத்தில் ஏற்பட்டு வந்த கைத்தொழில் புரட்சியின் தாக்கங்கள், எவ்வாறு பெரிய பிரித்தானியாவையும், அதைச் சூழ்ந்த ஐரோப்பிய தொழில் உற்பத்தி நாடுகளையும் மாற்றத்திற்கு உள்ளாக்கியது என்பதை நாம் சற்று சிந்திக்க வேண்டும். நெப்போலிய யுத்தம் முடிவுற்ற வேளை, ஐரோப்பிய

நாடுகள் எதிர்கொண்ட சமூகப் பொருளாதார விடயங்கள் அனைத்தும், அந்நாடுகளில் ஏற்பட்ட உற்பத்தி மாற்றங்களினால் எதிர்கொள்ளப்பட்டன. ஆரம்பத்தில் சிக்கல்கள் இருந்தாலும், ஈற்றில் இது நன்மையாகவே அமைந்தது. இன்றும், பெரிய பிரித்தானியாவும், மற்றும் ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளும், அன்றைய அமைப்பில் உருவான தொழில் அபிவிருத்தித் திட்டங்களில், காலத்துக்குக் காலம் வேண்டிய மாற்றங்களைச்

செயற்படுத்தி வருவதால், தொழில் வளங்கள் சிதைவுறாது நிலைபெற்று வருகின்றது. இவ்வாறு ஐரோப்பிய நாடுகளின் தொழில் வளர்ச்சி வரலாற்றில், துல்லியமாகப் போதிய தகவல் உண்டு.

எமது நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில், நாம் தொடங்கவிருக்கும் தொழில் முயற்சிகள் அனேகம் எமக்குப் புதியனவே! எமது ஒருமித்த ஒத்துழைப்பும், அயராத சேவையும் முதல் கட்டத்தில் இன்றியமையாதது ஆகும். தொடக்கத்தில் நாம் மேற்கொள்ளும் திட்டங்கள் அனைத்தும், ஒரு சிலவற்றைத் தவிர்த்து, பெரும்பான்மையானவை சிக்கல் மிக்கதாய் அமையலாம். அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு, தொழில் நுட்பவியலாளர்களின் ஆலோசனைகள் தேவை. இவற்றை மறைபொருளாக மேற்கொள்ளாது, செயல்பாட்டுச் சிந்தனையுடன் கூடிய கூட்டு முயற்சியுடன் மேற்கொண்டால், வெற்றிகரமாக அமையும்.

அவ்வாறு அமைக்கப்படும் தொழில் மையங்கள் மேற்கொள்ளும் திட்ட வரையறைகள் அனைத்தும், முன்கூட்டியே தயார் செய்யப்பட வேண்டும். அத்திட்டங்களில் பெரும்பான்மையானது முதற்கட்டத்தில் சுயதேவைகளை நிறைவு செய்தபின்னர், அதன்பிறகு, விரிவாக்க நிலைகளை கருத்தில் கொண்டு, சந்தைப்படுத்தும் வாய்ப்புகளைக் கண்டு அறிந்து, ஏற்றுமதி குறித்துத் திட்டமிடலாம். அதற்கான மூலப் பொருட்கள் சர்வதேசச் சந்தையில் தரமிக்கதாய் அமைய வேண்டும்.

மேற்கொள்ளப்படும் தொழில் உற்பத்திகள், அந்தந்த வலயங்களின் இயற்கை சாதக பாதகங்கள், மூல வள ஏற்புடமை, மனித சக்தி வாய்ப்பு, செயற்கை வலுக்களைப் பெறும் நிலைப்பாடு, தொழில் மையங்களால், முன்னும் பின்னும் மனித சமுதாய சஞ்சாரநிலைக்கு நிகழக்கூடிய சாதகபாதகக் காரணிகளைக் கண்டு அறிதல் வேண்டும்.

மேற்கூறிய மூலாதார நிலைப்பாடுகளைக் கருத்தில் கொண்டு, அந்தந்தத் தொழில் அமைவுறு வசதிகளை எண்ணத்தில் வைத்து, கைத்தொழில் நிலையங்கள் அமைய வேண்டும். அவைகள் பின்வருமாறு:

உகந்த நிலப்பரப்பு, வெட்பதட்ப நிலையுடனான ஏனைய சூழ்நிலைச் சாத்தியங்கள், மின் வலு, நீர் வசதி, மனிதவளம், போக்குவரத்து வசதி (அ). வீதிப்போக்குவரத்து (ஆ). துறைமுகவசதி (இ). விமானப் போக்குவரத்து வசதி.

உள்ளூர் விநியோகமும் ஏற்றுமதியும்:

உற்பத்தி வாய்ப்புகள் மேம்பாடு அடையும் நிலையில், கருத்தில் கொள்ள

வேண்டியவை:

உடனடிச் சந்தை வாய்ப்பு: உள்ளூர் நுகர்வு ஒரு புறமிருக்க, மேலதிக உற்பத்தி தரமிக்கதாய் அமைதல் வேண்டும். அவற்றை, மத்திய களஞ்சியம் ஒன்றில் சேமித்து, அங்கிருந்து விநியோக ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ளல் வேண்டும். உள்ளூர் நுகர்வு மற்றும் ஏற்றுமதி ஏற்பாடுகளும் இங்கிருந்தே இடம் பெற வேண்டும். எனவே, மத்திய களஞ்சியம், அதி உன்னத வசதி அடிப்படைத் தேவையை பூர்த்தி செய்யும் இடத்திலே அமைய வேண்டும். அதற்கு, துறைமுக, விமானப் போக்குவரத்து மையங்களே சாலச் சிறந்தது. இவ்வாறு, ஒவ்வொரு உற்பத்தி பொருட்களின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டும் திட்டங்களை வகுக்க வேண்டும்.

உள்ளூர் உற்பத்தி ஆக்கங்கள்: இவ்விடயத்தை நான்கு பகுப்புகளாய் வகுக்கலாம். உள்ளூர்க் கனியங்களையும், மூலப் பொருட்களையும் கொண்டு உள்ளூர்த் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் உற்பத்தி ஆக்கங்கள்.

உதாரணமாக: தும்புத் தொழிற்சாலையால், பால் சார்ந்த உணவுப் பொருட்கள். உதாரணமாக வெண்ணைக்கட்டி (Butter) பாலாடைக்கட்டி, வெண்ணெய் மற்றும் பால்மாவு (Cheese, Milk Powder) வெளிநாட்டில் இருந்து தருவிக்கப்படும் மூலகங்களைக் கொண்டு, உள்ளூர்த் தேவைகளை நிறைவு செய்யத் தேவையான உற்பத்திப் பொருட்கள். உதாரணமாக பிளாஸ்டிக் P.V.C அலகத்தீன், பொலித்தீன், தீப்பெட்டி, இரசாயனப் பொருட்கள், இறப்பர், அலுமினியப் பாத்திரங்கள் மற்றும் ஏனைய உலோகப்பாத்திரங்கள் என்பன.

உள்ளூர் மூலப்பொருட்களைக்கொண்டு ஏற்றுமதிக்கான உற்பத்திப் பொருட்கள், பக்குவப்படுத்தப்பட்ட உணவு வகைகள். உதாரணமாக :- மதுசாரமும், மதுபான வகைகளும், புகையிலை மற்றும் புகையிலையினால் ஆகும் ஏனைய பொருட்கள் (சிகரட்). கனியங்கள் ஏற்றுமதி - இல்மனைற், உப்பு, சீமெந்து.

கைத்தொழில் மையங்கள் அமைவுறும் இடங்கள்

இயற்கை வளமான காடுகளைப் பாதுகாக்க வேண்டும். காலப்போக்கில் விரிவாக்க நிலைக்கு உட்படுத்தக் கூடிய வாய்ப்புகளையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். இரசாயனப் பொருட்கள், குறிப்பாக கிருமிநாசினித் தொழில் மையங்கள், மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சனச் செறிவிடத்தே மட்டும் மையங்கொள்ள வேண்டும். தொழில் மையங்களால், காற்று மாசுபடக்கூடிய கைத்தொழில் நிலையங்கள், கடல் சார்ந்த இடங்களில் அமையப் பெறுவது

சாலச் சிறந்தது. தொழில் மையங்களில் கழிவுகள் வெளியேற்றக்கூடிய வசதிகளைக் கருத்தில் கொண்டு, விரைவில் தீப்பற்றக்கூடிய பொருட்கள், குறிப்பாக தீப்பெட்டி, வெடிமருந்து வகைகள், எண்ணை சுத்திகரிப்பு நிலையங்கள் தக்க பாதுகாப்பான இடங்களில் அமைவுற வேண்டும்.

தமிழ் ஈழக் கைத்தொழிலின் பிரதான பிரிவுகள்: மின் இயந்திரவியல், விவசாயம், மீன்பிடி, கப்பல் கட்டுதல், இரசாயனங்கள், உயிரியல் தொழில்நுட்பம், கைத்தொழில், திருமலை கைத்தொழில் பூங்கா.

மின் இயந்திரவியல்: ஒலி, ஒளி கேட்கும், பார்க்கும் சாதனங்கள், வீட்டுப் பாவனைக்கான பொருள்கள், அலுவலக உபகரணம், மருத்துவ நிலையங்களுக்கான கருவிகள், ஊர்திகளுக்கான உதிரி பாகங்கள், ஒளியூட்டும் மின் குமிழ்கள், மின் பிறப்பாக்கிகளும் அதன் உபகரணங்களும், சூரியக்கதிர் பிறப்பாக்கிகள், கணினிகள், அதன் உதிரிபாகங்கள், தொலைத்தொடர்பு சாதனங்கள்.

விவசாயக் கைத்தொழில்: உழவு இயந்திர உதிரிப்பாக இறக்குமதியும், பொருத்துதலும், நீர் இறைக்கும் இயந்திர உற்பத்தி, கிருமி நாசினி தெளிப்பான் உற்பத்தி, விவசாயக் கருவிகள்: மண்வெட்டி, பிக்கான், சவள், கொளு, கலப்பை உற்பத்தி.

மீன்பிடிக் கைத்தொழில்: வலை பின்னல் தொழிற்சாலை, பனிக்கட்டித் தொழிற்சாலை, மீன் பதனிடும் தொழிற்சாலை, குளிருட்டப்பட்ட களஞ்சியங்கள், மீன் பிடி கருவிகள் உற்பத்தித் தொழிற்சாலை, மீன் தூள் ஆலைகள், நைலோன் விடு கயிறு உற்பத்தி, மிதப்பு மற்றும் உபகரண உற்பத்தி.

கப்பல் கட்டும் கைத்தொழில்: பாரிய கப்பல் கட்டும் தளங்கள், பிளாஸ்டிக் வள்ளங்கள் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலைகள், கப்பல் திருத்தும் நிலையங்கள் (Dry Dock, Wet Dock), சிறியதும், இடைத்தரமான உருக்கினால் ஆன வள்ளங்கள் அமைக்கும் தொழிற்சாலை, இழுவைப்படகு அமைக்கும் தொழிற்சாலை.

இரசாயனக் கைத்தொழில்: உர உற்பத்தி, கண்ணாடி, தோல் பதனிடுதல், தோல் பொருள்கள் தயாரித்தல், தீப்பெட்டி உற்பத்தி, காகித ஆலைகள், பெற்றோலிய இரசாயன உற்பத்திகள், மருந்துகள் தயாரிப்பு, பிளாஸ்டிக், இறப்பர், சவர்க்காரம், சீமேந்து, உப்பு, உப்பு சார்ந்த கனிய உற்பத்தித் தொழிற்சாலைகள், தீந்தை வகைகள், பற்பசை, நேயோன், நைலோன், பொலியஸ்ரர் நூல் உற்பத்தி ஆலைகள்.

உயிரியல் தொழில் நுட்பம் (Bio Technology):பியர் உற்பத்தி (Beer), உயிரியல் சவர்க்காரம், நொதியப் பொருள்கள் (Bio-soap), பால்கட்டி, வெண்கட்டி, காளான், வினாகிரி மற்றும் சேலைன் உற்பத்தி (Saline) ஆலைகள்.

கைத்தொழில்கள்: செங்கல், ஓட்டுத் தொழிற்சாலை, மதுசார உற்பத்தி நிலையங்கள் (வடிசாலைகள்), புகையிலை பதனிடும் நிலையங்கள், சீனி உற்பத்தி, ஆடைகள் நெய்தல், பால் பதனிடும் நிலையங்கள், பிளாஸ்டிக் பொருள், இறப்பர் தொழிற்சாலைகள், குளிர்பானம், மென்பானம், பிஸ்கட் வகைகள்.

திருமலை கைத்தொழில் பூங்கா: நூல் நூற்றுதலும், நெய்தலும் (Spinning and Weaving Mills), ஆடைத்தொழிற்சாலைகள், துவிச்சக்கர வண்டி உற்பத்தி, மின்குமிழ், ரியூப் மின்குமிழ் உற்பத்தி, மீன் பிடி வலைகள், சமையல் பாத்திர உற்பத்தி, நிலவிரிப்பு (Carpets), மட்பாண்டத் தொழிற்சாலை, கண்ணாடி தொழிற்சாலை, பிளாஸ்டிக் தொழிற்சாலை, P.V.C. குழாய்கள் உற்பத்தி, நீர் இறைக்கும் இயந்திரங்கள், இறப்பர் தொழிற்சாலை, நேடியோ உற்பத்தி, கணணி பொருத்துதல் (Computer Assembling), தொலைக்காட்சிப் பெட்டி பொருத்துதல், சவர அலகு உற்பத்தி, அழகு சாதனப் பொருள் உற்பத்தி.

தமிழ் ஈழ கைத்தொழில் மையங்கள் சீமேந்துத் தொழிற்சாலை

தற்போது காங்கேசன்துறையிலும், புத்தளத்திலும் சீமேந்து தொழிற்சாலைகள் அமைந்து உள்ளன. புத்தளம் சீமேந்து தொழிற்சாலை இப்போதும் இயங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றது. காங்கேசன்துறை சீமேந்து ஆலையை உடனடியாகச் சீரமைத்தால், எங்கள் உடனடித் தேவையை நிறைவு செய்து கொள்ளலாம். அடுத்த கட்டமாக, முருங்கனில் சீமேந்து அரைக்கும் தொழிற்சாலையை அமைக்க வேண்டும். அதற்கு கிளிங்கர், காங்கேசன்துறை ஆலையில் இருந்து முருங்கன் ஆலைக்கு புகையிரத வழியாக அனுப்ப வேண்டும்.

இப்புகையிரத வண்டி, முருங்கனில் இருந்து காங்கேசன்துறைக்குத் திரும்பி வருகின்ற வேளை, காங்கேசன்துறை ஆலைக்குத் தேவையான களிமண்ணை எடுத்துக் கொண்டு வரலாம். இந்த மூன்று ஆலைகளும் முழு அளவில் இயங்கினால், தேவைக்கு மேலதிகமாக உற்பத்தியாகும் சீமேந்துகளை ஏற்றுமதி செய்ய வழிவகுக்கும். முருங்கனில்

நிர்மாணிக்கப்படும் கிளிங்கரை அரைத்து பொதி கட்டும் ஆலையானது, கிழக்கு மாகாணத்துக்குத் தேவைப்படும் சீமேந்துத் தேவைகளை நிறைவு செய்ய உதவும்.

உப்பும், உப்புச் சார்ந்த உற்பத்திப் பொருட்களும் (Salt Based Industries)

எமது தேவைக்கும் மேலதிகமான உப்பு தமிழ் ஈழத்தில் உற்பத்தி செய்யலாம். தமிழ் ஈழத்தில் உப்புச் செய்கை ஆனையிறவு, செம்மணி, கல்லுண்டாய், புத்தளம் ஆகிய இடங்களில் நடைபெறுகிறது. புதிய உப்பளங்களை, சாவகச்சேரி, வல்லை ஆகிய இடங்களில் அமைக்கலாம். உப்பை நேரடியாக ஏற்றுமதி செய்து, அதிகளவு அந்நியச் செலாவணியைப் பெற முடியாது. எனவே இரசாயனத் தொழிற்சாலை மூலம் உப்பை எரிசோடாவாகவும், குளோரினாகவும், ஐதரோக்குளோரிக் அமிலமாகவும் மாற்றி, எமது தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதுடன் மேலதிக உற்பத்திகளை ஏற்றுமதி செய்யலாம்.

உர உற்பத்தி

தமிழ் ஈழத்தில் உர உற்பத்தி சாத்தியம் இல்லை. ஆனால் உரக்கலவை ஆலை (Mixing Plant) ஒன்று, மையமான ஓரிடத்தில் (Central) அமைக்கப்பட வேண்டும். இதற்கு முருகண்டி அல்லது முழங்காவில் பொருத்தமான இடம். தமிழ் ஈழத்தின் தேவைகள் அனைத்தையும் ஒரே உற்பத்தி ஆலை மூலம் நிறைவு செய்யக்கூடியதாக இருக்கும்.

கடதாசி உற்பத்தி

தமிழ் ஈழத்திற்குத் தேவைப்படும் கடதாசி வகைகள் அனைத்தையும், தற்போது இயங்கிக் கொண்டு இருக்கின்ற வாழைச்சேனை கடதாசி ஆலை மூலம் நிறைவு செய்யலாம். காலக் கிரமத்தில், மற்றுமொரு கடதாசி ஆலை ஒன்றை தம்பலகாமத்தில் அமைத்தால், மேலதிக உள்ளூர்த் தேவைகளை நிறைவு செய்வதுடன் மிஞ்சியவற்றை ஏற்றுமதி செய்யலாம்.

புகையிலை பதனிடும் நிலையங்கள்

புகையிலையானது தீவுப்பகுதி, வலிகாமம், வடமராட்சி, கைதடிப்பகுதிகளில் கூடுதலாக விளைகிறது. புகையிலை பதனிடும் நிலையங்கள் சிறிய அளவிலும், பெரிய அளவிலும் இப்பகுதிகளிலேயே அமைந்து உள்ளன. சுருட்டு செய்வதற்கான புகையிலையும் இங்கு விளைகிறது. சிகரட் செய்வதற்கான புகையிலையையும் விளைவிக்கலாம்.

இது முன்பு பண்டத்தரிப்பு, அளவெட்டி, மாதகல், சுன்னாகம் ஆகிய இடங்களில் விளைந்தது. எமது பிரதேசத்தில் இருபது கோடி ரூபா வரை நாம்

செல்விடுகிறோம். சிகரட் தயாரிப்பதற்கான கடதாசி, வடிப்புப்பகுதி என்பவற்றையும் இங்கே உற்பத்தி செய்யலாம்.

புகையிலை பதனிடும் நிலையங்களை, ஊர்காற்றுறை, அனலைதீவு, புன்னாலைக் கட்டுவன், சுன்னாகம், பண்டத்தரிப்பு, அச்சவேலி ஆகிய இடங்களில் அமைக்கலாம். புகையிலைப் பொருள் உற்பத்தித் தொழிற்சாலைகளை, கோண்டாவில், சுன்னாகம், ஊர்காவற்றுறை, மானிப்பாய், யாழ்ப்பாணம் என்னும் இடங்களில் நிறுவப்படலாம்.

இறப்பர் தொழிற்சாலைகள்:

எமது பிரதேசத்தின் காலநிலைக்கு ஏற்ப, நன்கு விளையக்கூடிய இறப்பர் இனங்களை இனங்கண்டு வளர்க்கலாம். தேவையான இறப்பர் மூலப் பொருட்களை இறக்குமதி செய்து, இறப்பர் பொருள்களைத் தயாரிக்கலாம். நாம் பயன்படுத்தும் இறப்பர் பொருட்களான, வாகனங்களின் ரயர், ரியூப், வோசர்கள்; இறப்பர் பட்டிகள், யன்னல் கண்ணாடிகளைப் பொருத்துவதற்கான பட்டிகள், விளையாட்டுப் பொருட்கள், பலூன்கள், தரை விரிப்புகள், ஓயில் சீல்கள், குழாய்கள், மைநிரப்பிகள், அடைப்புகள், செருப்புகள், எல்லா வகையிலுமான கையுறைகள், பாதுகாப்புச் சப்பாத்துக்கள், நீந்துவதற்கான உபகரணங்கள், மின்குமிழ்கள், இறப்பரையும் வேறு பொருட்களையும் ஒட்டுவதற்கான கும்புகள், விபத்தின் அதிர்ச்சியைத் தணிப்பதற்காக வாகனங்களில் பொருத்தக்கூடிய அமைப்புகள், இறப்பர் மெத்தைகள், இறப்பர் பஞ்சுகள், வால்வுகள் என்பன.

பெற்றோலியத்தை இறக்குமதி செய்து, காங்கேசன்துறை, புங்குடுதீவு, மட்டக்களப்பு ஆகிய இடங்களில் செயற்கை இறப்பர் தொழிற்சாலைகள் அமைக்கலாம். வல்கனைஸ் இறப்பரும் தயாரிக்கலாம்.

பால்பதனிடும் நிலையங்கள்:

எமது பிரதேசத்தில் மேய்ச்சல் நிலங்களில், மாடுகள் கூடுதலாகக் காணப்படும் இடங்கள் பின்வருமாறு:- கிளிநொச்சி, புதுக்குடியிருப்பு, முல்லைத்தீவு, ஒட்டிசுட்டான், மாங்குளம், வவுனியா, நெடுங்கேணி, குஞ்சுக்குளம், முருங்கன், நானாட்டான், பழம்பாசி, மாமடு, மாமாங்கம், திருக்கோவில், தம்பலகாமம், கல்முனை, வாழைச்சேனை, ஏறாவூர் பொத்துவில், மட்டக்களப்பு, மூதூர் என்பனவாகும். கிளிநொச்சி, வவுனியா, தம்பலகாமம், மாங்குளம், புதுக்குடியிருப்பு ஆகிய இடங்களில் புதிதாகப் பெரிய மேய்ச்சல் நிலங்களை அமைத்து, பாரிய பாற்பண்ணைகளை அமைக்கலாம். மேற்குறிப்பிட்ட அத்தனையும் பால் பதனிடும்

தொழிற்சாலைகளை அமைப்பதற்கும் ஏற்ற இடங்கள் ஆகும். இங்கெல்லாம் பாலை விற்க முடியாமல், அதனை கறக்காமலே கூட விட்டுவிடுகின்றார்கள்.

பால் பொருள் தொழிற்சாலைகள்

கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, மாங்குளம், ஓமந்தை, மட்டக்களப்பு பகுதிகளில் பாரிய பால்பொருள் உற்பத்தி ஆலைகளை அமைக்கலாம். இங்கே ஏற்கனவே நடைபெறுகின்ற நெய் உற்பத்தியை விரிவுபடுத்தலாம். இதனுடன் கட்டிப்பால், வெண்ணெய், பால் ஆடைக்கட்டி, ஜோகட், லசி என்பனவும் தயாரிக்கப்படலாம். வன்னிப் பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பால் வெல்லம் உற்பத்தி, ஒரு முன்னோடி நடவடிக்கை ஆகும். மற்றைய இடங்களுக்கும் இதனை விரிவுபடுத்த வேண்டும். பால் ஆடைக் கட்டிகள், நீண்ட காலத்திற்குக் கெட்டுப்போகாது. நல்ல விலை கிடைக்கக்கூடிய உயர்தரமான பால் ஆடைக்கட்டிகளைத் தரமாகத் தயாரித்தால், அதனை ஏற்றுமதி செய்து பெருமளவு அயல்நாட்டுச் செலவாணியை ஈட்டலாம்.

பால் ஆடைக் கட்டி தயாரிக்கத் தேவையான நெனெட் என்னும் நொதியத்தை, இங்குள்ள இரசாயனவியல் நிபுணர்களே தயாரிக்கலாம். வெண்ணெய் ஜோகட், லசி தயாரிப்பதற்கான பற்றீரியாக்களை, வெளிநாடுகளில் இருந்து பெற்று, தமிழ் ஈழ உயிரியல் நிபுணர்கள் தம் ஆய்வுக் கூடங்களில் வளர்த்து, உற்பத்தியாளர்களுக்கு வழங்கலாம். யாழ் குடா நாட்டில் வாழும் மக்களுக்கு, ஆண்டு ஒன்றுக்கு அறுபது இலட்சம் பக்கட் பால் மாவு தேவைப்படுகிறது. இதனை நாமே தயாரித்துக் கொள்ளலாம்.

பாற்பொருள் உற்பத்தித் தொழிற்சாலைகள் அமைய வேண்டிய இடம் ஏரி, பூச்சிகள் அதிகம் இல்லாதவாறு, நகரங்களில் இருந்து சிறிது தொலைவில் தண்ணீர் வசதி, வடிகால் வசதி, போக்குவரத்து வசதி தாராளமாக உள்ள இடங்களில் அமைக்கப்படவேண்டும்.

சீனித் தொழிற்சாலைகள்

கருப்பஞ் சீனித் தொழிற் சாலைகள்: கிளிநொச்சி, அக்கராயன், முல்லைத்தீவு, துனுக்காய், மல்லாவி, மூதூர், மட்டக்களப்பு பகுதிகளில் கரும்பு பயிரிடலாம். அவுஸ்ரேலியாவில் இருந்து வெள்ளை நிறமான சீனி, பீற்றுற் விதைகளை இறக்குமதி செய்து, அதன் உற்பத்திகளை தொடங்கலாம். பல நாடுகளில் இந்த வெள்ளை நிற பீற்றுற்றுக்களில் இருந்து சீனி வெற்றிகரமாக தயாரிக்கப்படுகின்றது. கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு,

மட்டக்களப்பு, மூதூர் பகுதிகளில் கருப்பஞ் சீனித் தொழிற்சாலைகள் அமைக்கப்பட வேண்டும்.

பனஞ் சீனித் தொழிற்சாலைகள்: அச்சவேலி, சண்டிலிப்பாய் ஆகிய இடங்களில், பனஞ்சீனி சிறிய அளவில் தயாரிக்கப்படுகின்றது. அதை ஊக்குவிக்க வேண்டும். பனஞ்சீனித் தொழிற்சாலை ஒன்று, இப்பொழுது கிளிநொச்சியில் அமைக்கப்பட்டு வருகின்றது. இது மாதம் ஒன்றுக்கு ஒரு இலட்சத்து இருபதாயிரம் போத்தல் பதநீரைப் பயன்படுத்தி, ஆறு தொன் பனஞ் சீனியை உற்பத்தி செய்யக் கூடியது. இதனை பத்துத் தொன்னாக அதிகரிக்கலாம். வருடத்தில் ஆறு மாதங்களுக்கு இவ்வாறு உற்பத்தி செய்ய வேண்டும்.

சீனித்தேவை: எம் மக்களின் சீனித் தேவை, ஆண்டு ஒன்றுக்கு 13,140 மெற்றிக் தொன் ஆகும். ஐந்தாண்டுத் திட்ட அமுலின் பின், பனஞ்சீனி உற்பத்தி 3,600 மெற்றிக் தொன்; மிகுதி 9,540 மெற்றிக் தொன் சீனியைக் கரும்பில் இருந்து உற்பத்தி செய்யலாம்.

ஆடைத் தொழிற்சாலை: ஆடைத் தொழிற்சாலைகள் அமைப்பதற்கு முன்னோடியாக, அப்பகுதிகளில் பருத்தி விளைச்சலைப் பெருக்க வேண்டும். கிளிநொச்சி, ஓமந்தை, முல்லைத்தீவு, துனுக்காய், மூதூர், மட்டக்களப்பு பகுதிகளில் பருத்தி பயிரிடலாம். கிளிநொச்சி, ஓமந்தை, முல்லைத்தீவு, துனுக்காய், மல்லாவி, மூதூர், மட்டக்களப்பு, மன்னார், வவுனியா, யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை ஆகிய இடங்களில், பஞ்சில் இருந்து நூல் நூற்றவும், துணிகள் நெய்யவும், ஆடைகள் தைக்கவும் தொழிற்சாலைகள் அமைக்கலாம். எமது பகுதியிலே முன்னொரு காலத்தில் கைத்தறிகள் எங்கும் பரவி இருந்தது.

பட்டு உற்பத்தி: மேற்கூறிய இடங்களுடன் யாழ்ப்பாணத்திலும் முகக்கொட்டைச் செடிகளை வளர்த்து, பட்டுப்பூச்சி வளர்ப்பையும் தொடங்கலாம். பட்டு ஆடைகளை நெய்யலாம்.

றேயன் உற்பத்தி: கிளிநொச்சி, மாங்குளம், ஓமந்தை, முருங்கன், முல்லைத்தீவு, மட்டக்களப்பு பகுதிகளில், வனவளம் மிக்க பகுதிகளுக்கு அருகில் றேயன் தொழிற்சாலைகளை அமைக்கலாம். றேயன் உற்பத்திக்கு முக்கிய மூலப்பொருள் மரக் கூழ் ஆகும். இது விஸ்கோஸ் முறை எனப்படும். இம்முறையில், பல இரசாயனப் பொருட்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இங்கிருந்து பெறப்படும் றேயனைக் கொண்டு, துணி நெய்யக் கூடிய அளவும், ஆடை தயாரிக்கக்கூடிய அளவும், தொழிற்சாலைகளை இந்த

நகரங்களிலும், யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, வவுனியா, மன்னார், மாங்குளம் ஆகிய பகுதிகளிலும் அமைக்கலாம்.

கப்பல் கட்டுமானம்:

இரண்டு வகை:

வகை -01

(அ). மீன் பிடிப்பதற்குள் - பலதரப்பட்ட பரிமாணங்களில் (வெளி இணைப்பு இயந்திரங்களுடன்).

(ஆ). மீன் பிடிப்பதற்குள் - பலதரப்பட்ட பரிமாணங்களில் (உள் இணைப்பு இயந்திரங்களுடன்).

(இ). தட்டையான அடிப்புறம் கொண்ட படகுகள் (Barges)

வகை -02

கப்பல்கள் - பலதரப்பட்ட வகைகள் பலதரப்பட்ட பரிமாணங்களில். கப்பல் கட்டுமானத்திற்கும் பழுது பார்த்தலுக்குமான இடங்களைத் தெரிவு செய்தல்.

வகை - 01: தெரிவு செய்யப்பட்டு உள்ள இடங்கள்:- காரைநகர், பருத்தித்துறை, முல்லைத்தீவு, காரைநகர் பகுதியில் ஏற்கனவே கண்ணாடி இழைப்பதற்குள் கட்டும், பழுது பார்க்கும் தளம் அமைந்து உள்ளது. இக்கட்டுமானத்தை விரிவடையச் செய்வதன் மூலம், தமிழ் ஈழத்திற்குத் தேவையான கண்ணாடி இழைப் படகுகளை இங்கேயே (ஒரே இடமாக) நாம் தயாரித்துக்கொள்ளலாம். பருத்தித்துறையிலும், முல்லைத்தீவிலும் கண்ணாடி இழைப்பதற்குள் கட்டுமானம், பழுது பார்த்தல் தேவைகளுக்கான தளங்களை அமைக்கலாம்.

மேற்கூறிய இடங்களும், இவற்றை அண்டிய கடற்பகுதிகளும் மீன் வளம் நிறைந்து காணப்படுவதால், இவ்விடங்களில் மீன்பிடி படகுகள் கட்டுமான, பழுது பார்த்தல் தேவைகளுக்கு அவசியம் ஆகின்றது. அத்துடன் தெரிவு செய்யப்பட்டு உள்ள இடங்களுக்கு, தேவையான (கட்டுமான, பழுது பார்த்தல்) பொருட்களை கடல் மார்க்கமாகவும், தரை மார்க்கமாகவும் எடுத்துச்செல்வதும் இலகுவாக இருக்கும்.

வகை - 02 தெரிவு செய்யப்பட்டு உள்ள இடங்கள்: திருகோணமலை, காங்கேசன்துறை.

திருகோணமலை: இங்கு ஏற்கனவே கப்பல் பழுது பார்க்கும் தளம் அமைந்து உள்ளது. (Dry Dock) அவ்வாறே இதனைப் பயன்படுத்தலாம். இங்கு கரையை அண்டி ஆழ்கடல் அமைந்து உள்ளதால், கப்பல் பழுதுபார்க்கும் மிதவைத் தளத்தை (Floating Dock) அமைக்கலாம். அங்கு இத்தகைய மிதவைத் தளம் முன்னர் பாவிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இவை தற்பொழுது இல்லை. நாம் இம் முறையை அங்கு கையாளலாம்.

காங்கேசன்துறை: இவ்விடம் புதிய கப்பல்கள் கட்டுவதற்கும், கப்பல்கள் பழுதுபார்ப்பதற்குமான இடமாகத் தெரிவு செய்யப்படுகின்றது. இப்பகுதியில் அமைந்து உள்ள நிலம் பாறையாக இருப்பதால் (கடற் பிரதேசம்) கப்பல் கட்டும் தளம் அமைக்க கரைப்பகுதி உகந்ததாக இருக்கும். இப்பகுதி காங்கேசன்துறைக்கும், கீரிமலைக்கும் இடையில் அமையும். பாரிய கப்பல்கள் கட்டுவதற்கும், பழுது பார்ப்பதற்குமான தளங்களை அமைப்பதற்குத் தேவையான இடவசதி உள்ளது.

அத்துடன் தற்போது சீமேந்து தயாரிப்பிற்காக சுண்ணாம்புக்கல் எடுக்கப்பட்டுள்ள பிரதேசம் கப்பல் கட்டும் தளம் அமைக்கும்பொழுது பயன்படுத்தக் கூடியவாறு இருக்கும். இவ்விடத்தில் நிலமட்டம், கடல்மட்டத்தில் இருந்து கணிசமான உயரத்தில் உள்ளது.

பெற்றோலியமும் அதனைச் சார்ந்த உற்பத்தி வகைகளும்:

தமிழ் ஈழத்தின் ஆரம்பகட்டத்தில், நிலத்தில் இருந்து மசகு எண்ணெய் எடுத்து பெற்றோலியத்தைப் பெறுதல் சாத்தியம் அற்றது. எனவே, மசகு எண்ணெயை மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் இருந்து பெற்று, அதை இங்கே சுத்திகரிப்பு செய்து பெற்றோலியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். அதற்கான சுத்திகரிப்பு ஆலை ஒன்று முதலில் அமைக்கப்பட வேண்டும். தமிழ் ஈழத்தின் பொருளாதாரம் உயர்ந்தபிறகே, மசகு எண்ணெயை நிலத்தில் இருந்து எடுக்கும் வேலையைத் தொடங்கலாம். மசகு எண்ணெய் மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் இருந்து இறக்குமதி செய்யத் தேவையான அந்நியச் செலவாணியை, பண்டமாற்றாக அந்த நாடுகளுக்கு தமிழ் ஈழத்தில் இருந்து பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வதன் மூலம் அதனை ஈடு செய்யலாம்.

செங்கல், ஓட்டுத்தொழிற்சாலைகள்:

தமிழ் ஈழத்தில், கண்டாவளை, ஓட்டிசுட்டான் ஆகிய இரு இடங்களிலும் செங்கல் ஓட்டுத் தொழிற்சாலைகள் அமைந்து உள்ளன. இவை இரண்டுமே தற்பொழுது இயங்கவில்லை. தரமான களிமண் காணப்படும் இடங்களிலும், விறகு பெருமளவு பெறப்படும் இடங்களிலுமே செங்கல் ஓட்டுத்

தொழிற்சாலைகள் நிறுவப்பட வேண்டும். முருங்கன், விசுவமடு, இரணைமடுப்பகுதிகளில் நல்ல களிமண் காணப்படுகின்றது. நாவற்குழி பகுதியிலும் களிமண் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. மண்ணியல் நிபுணர்கள் இதனை ஆய்வு செய்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். முதலாவதாக, செங்கல் உற்பத்தி செய்யும் தொழிலை பார்ப்போம். செங்கற்கல் பல வகைகளில் ஆக்கப்படலாம். அவையாவன:- பொதுவான செங்கற்கல், உள்ளீடு அற்ற செங்கற்கள், வளைந்த செங்கற்கள் போன்றவையாகும். பல்வேறு நிறங்களில் செங்கற்களைத் தயாரிக்கலாம். சில உலோக ஓட்சைட்டுக்களை களிமண்ணுடன் கலப்பதன் மூலம் இதைச் செய்யலாம். மணல், மரத்தூள் என்பன தேவைக்கு ஏற்றவாறு கலக்கப்படலாம்.

வடிசாலைகள்

வடக்கு கிழக்கு பகுதிகளில், ஏறத்தாழ எழுபது இலட்சம் பனை மரங்கள் உள்ளன. இதில் தற்போது மூன்று இலட்சம் பனைகள் மாத்திரமே வடிசாலை உற்பத்தியில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. துரித காலத்தில் இதை நாம் ஐந்து மடங்காக உயர்த்தலாம். திக்கம், வரணி, சங்கானை, புதுக்குடியிருப்பு, கிளிநொச்சி என்னும் இடங்களில் ஏற்கனவே வடிசாலைகள் நிறுவப்பட்டு உள்ளன. இவை மொத்தமாக நாளொன்றுக்கு சராசரி இரண்டாயிரம் கலன்கள் என்ற அளவில், ஆறு மாதங்களுக்கு வடிப்புச் செய்கின்றன. இவை, சாராயத் தேவையை நிறைவு செய்கின்றன. திக்கம், புதுக்குடியிருப்பு வடிசாலைகளைப் பெரிதாக்க வேண்டும். இவ்வாறு மதுசார உற்பத்தியை ஐந்து மடங்காக ஆக்க முடியும். இம் மேலதிக உற்பத்தியை, நூறுவீதம் செறிவு உள்ள மதுசாரமாக ஏற்றுமதி செய்வதன் மூலம், பத்துக் கோடி ரூபாவரை அயல்நாட்டுச் செலாவணியை ஈட்டலாம். பருத்தித்துறை, தலைமன்னார் ஆகிய இடங்களில் ஒரு பாரிய வடிசாலை, ஏற்றுமதிக்காக நிறுவப்பட வேண்டும். பச்சிலைப்பள்ளி, நெடுந்தீவு, மட்டக்களப்பில் வடிசாலைகளும், பொத்துவிலில் தென்னஞ் சாராய வடிசாலை ஒன்றும் அமைக்க வேண்டும். கள்ளில் இருந்து வினாகிரி தயாரித்து, அதை வடிப்புச் செய்ய வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் தீவுப்பகுதியிலும், சங்கானை, பருத்தித்துறை, கரவெட்டி, கொடிகாமம், பச்சிலைப்பள்ளி, புதுக்குடியிருப்பு, மன்னார் ஆகிய இடங்களில் தலா ஒரு தொழிற்சாலையும், மட்டக்களப்பில் இரண்டு தொழிற்சாலைகளும் நிறுவ வேண்டும். இவ்வாறாக மாதம் ஒன்றுக்கு அறுபது மெட்ரிக் தொன் வரை உற்பத்தி செய்யலாம். இது, ஆண்டு ஒன்றுக்கு எழுநூற்றி இருபது

மெட்ரிக் தொன் ஆகும். கிலோ ஒன்றுக்கு 30 ரூபாய் என்ற வகையில், இதன் பெறுமதி ஏறத்தாழ இரண்டு கோடி ரூபாவாகும். ஐந்தாண்டு காலத்திட்டம் ஒன்றில், இதனை ஐந்து மடங்காக உயர்த்தலாம்.

விடுதலைப்புலிகள் இராணுவக் கட்டமைப்புகளை உலகம் வியக்கும் வண்ணம் கட்டி எழுப்பி, சிங்கள அரசையும், சிங்கள இராணுவத்தையும் கதிகலங்க வைத்து உள்ளார்கள். நிர்வாகக் கட்டமைப்புகளை சீராக அமைத்து, அவற்றின் செயற்பாடுகளை மிகத் திறம்படச் செய்து காட்டி, பல்வேறு மட்டத்தினரையும் வியப்பில் ஆழ்த்தி இருக்கின்றார்கள். மிக அத்தியவயமான பல்வேறு உட்கட்டுமான வேலைத்திட்டங்களைத் தொடக்கி, அவைகளைத் திட்டமிட்டபடி கட்டி எழுப்பி செயற்பட வைத்தமையானது, எவராலும் நம்ப முடியாத சாதனை. உதாரணமாக தமிழேந்தி அவர்கள், ஒரு தனி மனிதனாக நின்று, ஒரு முழுமையான பல்கலைக்கழகத்தை நான்கு ஆண்டுகளுக்குள் வேலைகள் நிறைவு அடையும் நிலைக்குக் கொண்டு சென்று இருக்கின்றார். இவ்வாறு செய்தவர்கள், தமிழ் ஈழத்திற்காக அவர்கள் தீட்டிய கட்டுமான வேலைகளை உறுதியாக நிறைவேற்றி, உலகத்தையே வியக்க வைத்து இருப்பார்கள். ஆனால் உலகம், அறியாமையாலும், சுயநலத்தினாலும் அவசரப்பட்டு விடுதலைப் புலிகளின் முதுகில் இறுக்கக் குத்திவிட்டார்கள். இதனை அவர்கள் உணரும் காலம் வெகுதொலைவில் இல்லை.

கஸ்ரோ உரை

உலக நாடுகளில் வாழும் ஈழத்தமிழர்களுக்கு, விடுதலைப்புலிகளின் சர்வதேசப் பொறுப்பாளர் மணிவண்ணன் (கஸ்ரோ), 2008 இன் இறுதிப் பகுதியில் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் கள நிலைமை பற்றியும், சர்வதேச நிலைமைகள் பற்றியும் சில முக்கியமான தகவல்களை வழங்கி இருக்கின்றார். அத்தகவல்கள், ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு, எதிர்காலத்தில் வர இருக்கும் ஆபத்தான நிலைமை பற்றி ஏற்கனவே விடுதலைப் புலிகளின் தலைமை நன்கு அறிந்து இருந்தமையை துல்லியமாகக் காட்டி நிற்கின்றது. அத்தோடு, தமிழ் மக்கள் எதிர்காலத்தில் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் என்ன என்பதையும் சொல்லி இருக்கின்றார். இறுதியாக, புதியபுதிய கதாநாயகர்களால் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் விலைபேசி விற்கப்படுவதற்கான ஆபத்துகளையும் தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்க வேண்டி வரும் எனவும் எச்சரித்து விட்டுச் சென்று இருக்கின்றார். எனவே பதிவு செய்யப்பட்ட அவர் பேச்சில் இருந்து சில முக்கியமான பகுதிகள் கீழே தரப்படுகின்றன.

“எல்லோருக்கும் வணக்கம்.

இன்றைய அரசியல் நிலைப்பாடு என்ன? என்பது சம்மந்தமாகவும், இலங்கை இனப் பிரச்சினையில் எங்களுடைய விடுதலைப் போராட்டத்தில் சர்வதேச சமூகத்தின் தலையீடு என்றும் இல்லாதவாறு அதிகரித்து இருக்கின்ற அந்தச் சூழ்நிலை சம்மந்தமாகவும், இந்தியாவின் நிலைப்பாடு என்ன? சீனாவின் நிலைப்பாடு என்ன? தற்போது போர்க் களத்தில், வன்னிக் களத்தில் உள்ள நிலைப்பாடு என்ன? என்பது சம்மந்தமாகவும், ஒரு சுருக்கமான விளக்கத்தைக் கொடுக்கலாம் என்று விரும்புகின்றேன்.

ஏனென்றால், அதை நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய தேவையும், போராட்டத்திற்கான விழிப்பு உணர்வு பற்றி நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய தன்மையும், அதற்கு உரிய சூழ்நிலையும் உருவாகி இருக்கின்ற காரணத்தால், இன்றைக்கு உள்ள சூழல், இந்தப் போராட்டத்தை, ஒரு சர்வதேச மயப்படுத்தப்பட்ட நிலையில், போராட்டத்தைப் பற்றிய சர்வதேச சமூகத்தினுடைய பார்வையும், அதன் பின்னால் உள்ள ஒரு சூட்சமான, சில மோசமான நகர்வுகள் பற்றியும் நாங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய, தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய தேவை உள்ளது.

சர்வதேச சமூகத்தினுடைய அணுகுமுறை, பார்வை எப்படி இருக்கின்றது? என்பது பற்றிப் பார்ப்போம்.

எல்லாள் படை நடவடிக்கையின்போது, அந்த கள நடவடிக்கையைப் பரிசீலிக்கின்ற நிகழ்வின்போது, தலைவர் அவர்கள், அவர்களைப் பார்த்து நகைச் சுவையாகச் சொல்லி இருந்தார், “இந்த வருசம் எங்களுக்குத்தான் நோபல் பரிசு கொடுக்க வேண்டும். ஏனென்றால், உலகத்தில் உள்ள எதிரும் புதிருமான அனைத்து வல்லரசுகளையும் ஒன்றாக்கின பெருமை எங்களுக்குத்தான் சேரும்” என்று சொல்லி இருந்தார்.

இன்றைக்கு ஸ்ரீ லங்கா அரசாங்கத்துக்கு, இந்தியாவும், பாக்கிஸ்தானென்றாலும் சரி, சீனாவும், யப்பானுமென்றாலும் சரி, ஈரானும், இஸ்ரேலுமென்றாலும் சரி, அமெரிக்காவும், ரஷ்யாவுமென்றாலும் சரி, போட்டா போட்டி போட்டுக் கொண்டு உதவி செய்கின்ற நகர்வை நாம் நேரடியாகப் பார்க்கின்றோம். அதாவது சர்வதேசச் சமூகத்தில், அல்லது உலக அரங்கில் எதிரும்,

புதிருமாக இருக்கின்ற, ஒன்றுக்கொன்று ஒத்துப் போகாத, முரண்பாடுள்ள நாடுகளே, ஒன்றாக வந்து ஸ்ரீலங்கா அரசாங்கத்திற்கு உதவி செய்கின்ற ஒரு சர்வதேச சூழ்நிலையைப் பார்க்கின்றோம்.

இதில், நாங்கள் ஒரு விசயத்தைப் பார்க்க வேணும். என்னவென்றால், இந்த சர்வதேச நாடுகள், உலக வல்லரசுகள், பிராந்திய வல்லரசுகளுடைய நோக்கம் என்ன? அவர்கள் ஏன் இந்த இலங்கைப் பிரச்சினையில் இவ்வளவு தூரம் கரிசனை கொண்டு இருக்கின்றார்கள்? என்ற விசயத்தை நாங்கள் பார்க்க வேணும். ஒன்று, முதலில் இலங்கைத் தீவின் அமைவிடம், இந்துப் பெருங்கடல் பரப்பில், ஒரு மையமான இடத்தில் இருக்கின்றது. ஆசியாவின் மையத்தில், இந்து சமுத்திரத்தின் மையத்தில், இந்து சமுத்திரத்தின் ஒரு பிராதனமான கப்பல் போக்குவரத்துப் பாதையின் மையத்தில் இருக்கிறது. இது இலங்கைத் தீவின் ஒரு கேந்திர முக்கியத்துவத்தைக் குறிக்கிறது.

இன்னொரு விசயம், இன்றைக்கு ஆசியா உலக அரங்கில் ஒரு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடத்தை எடுத்து உள்ளது. பொருண்மிய விடயமாக இருந்தாலும் சரி, படைத்துறை விடயமாக இருந்தாலும் சரி ஆசியாவின் முக்கியத்துவம் இன்றைக்கு உலகளவில் மிகவும் அதிகரித்துக் கொண்டு இருப்பதைப் பார்க்கின்றோம். இன்றைக்கு படைத்துறை விடயத்தை பார்த்தால், ஆப்கானிஸ்தான் போர் என்றாலும் சரி, ஈராக் போர் என்றாலும் சரி, அது ஆசியாவில்தான் நடந்தது. எதிர்காலத்தில் நடக்கப் போகின்றது என்று கருதப்படுகின்ற ஈரான் பிரச்சினையோ, சீனாவினுடனான முரண்பாடுகளோ, ஆசியாவில்தான் இருக்கின்றது.

இன்றைக்கு, அதாவது படைத்துறை ரீதியாக, இராணுவ ரீதியான பெருத்த அக்கறையும், கருசரணையும் கூட இருக்கிற இடம் எதுவென்று சொன்னால் ஆசியாதான். ஏனென்றால், உலகத்தின் எண்ணெய் வளம் குவிந்து போய் இருக்கிற இடம் ஆசியாவின் மேற்குப்பகுதி. எனவே, ஆசியாவை இன்றைக்குக் கட்டுப்படுத்துவது யார்? ஆசியாவிற்குள் செல்வாக்குச் செலுத்துவது யார்? என்று பிரச்சினை எழுந்து உள்ளது. இது இராணுவ ரீதியான ஒரு பிரச்சினை.

இன்னொரு பக்கம் பார்த்தால், பொருளாதார அடிப்படையிலும் ஆசியாதான் இன்றைக்கு முதன்னிலை வகிக்கிறது. யப்பான் பொருளாதாரத்தில் வளர்ந்து வந்தது. இன்றைக்கு யப்பானின் இடத்தை சீனா எடுத்து இருக்கின்றது. இன்றைக்கு பொருளாதார வல்லரசு என்று பார்த்தால், சீனாவும், இந்தியாவும்தான் முதல் இடம் வகிக்கின்றன. இந்தியா, மிக வேகமாக பொருளாதார வல்லரசாக வளர்ந்து கொண்டுவருகிறது. இன்றைக்கு

சீனாவையும் இந்தியாவையும் பார்த்தால், ஆசியாவின் பெரிய வல்லரசாக வளர்ந்து கொண்டு வருவது ஒருபக்கம், பொருளாதார வல்லரசாகவும், இராணுவ வல்லரசாகவும் வளர்ந்து கொண்டு வருகிறதை இன்னொரு பக்கமும் பார்க்கிறோம். உலகத்தில் அதிகூடிய சனத்தொகை கூடிய நாடுகளாகவும் அதைத்தான் பார்க்கிறோம். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட பின்னணியில், நாங்கள் இலங்கைத் தீவின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றிப் பார்ப்போம்.

இன்றைக்கு கிழக்கிற்கும், மேற்குக்குமான முக்கியமான கடல் வழிப் போக்குவரத்துப் பாதையில் இலங்கைத் தீவு இருக்கிறது. மத்திய கிழக்கு நாடுகளான மேற்கு ஆசியாவில் இருந்து இந்தியாவின் மேற்குப்பகுதிக்கும் சரி, சீனாவுக்கும் சரி, யப்பனுக்கும் சரி, அல்லது எங்கட கிழக்குப் பக்க நாடுகளுக்கும் சரி, எண்ணெய் அல்லது வேறு எந்த பொருட்களென்றாலும் சரி, இலங்கைத் தீவைத் தாண்டித்தான் போகவேண்டும். இலங்கைத் தீவின் முக்கியத்துவம் இன்றைக்கு வல்லரசுகளுக்கும், உலக வல்லரசுகளுக்கும், பிராந்திய வல்லரசுகளுக்கும் தெளிவாகத் தெரிந்த ஒரு விடயமாக இருக்கும். அதைவிட இன்னொரு முக்கியமான விடயம் என்னவென்று சொன்னால், இலங்கைத் தீவில் உள்ள இலங்கைத்தீவின் அரசியல் நிலைப்பாட்டைப் பார்த்தீங்களென்றால் தெரியும். இன்றைக்கு உள்ள உலக ஒழுங்கில், உள்ள பிரச்சினையில், முஸ்லிம் தீவிரவாதம் என்று, இந்தியாவுக்கும் சரி, சீனாவிற்கும் சரி, மேற்குலக நாடுகளுக்கும் சரி ஒரு பெரிய அச்சுறுத்தலாக இருக்கிறது. இலங்கைத்தீவில் நீங்கள் பார்த்தீங்களென்றால் தெரியும், முஸ்லிம்கள் இருந்தாலும், முஸ்லிம் தீவிரவாதம் என்பது இலங்கைத்தீவில் இல்லை.

இப்படியான ஒரு தீவு தங்களுடைய அரசியல் நோக்கத்திற்காக, இராணுவ நோக்கத்திற்காக, பொருளாதார நோக்கத்திற்காகப் பயன்படுத்துவதற்கு இன்றைக்கு மேற்குலக நாடுகள் என்றாலும் சரி, இந்தியாவும் சரி, சீனாவும் சரி இந்த இலங்கைத் தீவுக்குள்ள கால் பதிக்கின்ற முயற்சிகளை போட்டி போட்டுக் கொண்டு நடத்திக் கொண்டு இருக்கு. இப்படி எல்லோருடைய நலன்களும், இலங்கைத்தீவினுடன் பின்னிப் பிணைந்து உள்ளதைப் பார்க்கின்றோம். இவை இலங்கைத்தீவில் போட்டி போட்டுக்கொண்டு கால்பதிக்கின்றது என்கிறதை விட, ஏற்கனவே கால் பதித்திட்டினம்.

அது மேற்குலக நாடுகள் என்றாலும் சரி, இந்தியா, யப்பான், சீனா என்றாலும் சரி, இலங்கைத் தீவுக்குள்ள அவரவர்கள் வெவ்வேறு வகையான நலன்களுக்குள்ள கால் பதித்து விட்டினம். அப்ப இவர்களுக்கு உள்ள இன்றைய பிரச்சினை, மகிந்த ராஜபக்ச அரசாங்கத்த எப்படிச்

கையாளுகின்றது என்பதும், விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தை எப்படிக்கையாளுகின்றது என்பதும், இனப்பிரச்சினை விடயத்தை எப்படிக்கையாளுகின்றது என்பதும் தான். மேற்குலக நாடுகளின் நலங்களும், இந்தியா, சீனாவினுடைய நலங்களும் சில வகையில் ஒத்துப்போயும், பல வகையில் முரண்பட்டும் கொண்டு இருக்கு. இப்படி இருக்கும்பொழுது இந்த இனப்பிரச்சினையில் எப்படி தாங்கள் இதை கையாண்டு, இலங்கைத்தீவில் தங்களுடைய கடற்படை, விமானப்படையின் தளங்களையோ, அல்லது ஏனைய வசதிகளையோ மற்றய, முக்கியத்துவத்தை பயன்படுத்துகின்றது, அனுபவிக்கின்றது, செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது என்றதுக்கான ஒரு நேரகாலத்தை, அல்லது அதற்குரிய ஒரு உத்தியை எல்லோரும் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கின்ற ஒரு சூழ்நிலையாகத்தான் இருக்கின்றது.

இப்படியான வல்லரசுகளின், பிராந்திய உலக வல்லரசுகளுடைய சிக்கல்களுக்குள்ளதான் எங்கட பிரச்சினை சிக்குப்பட்டு இருக்கின்ற ஒரு சூழல் இருக்கின்றது. இந்த நிலையில் மேற்குலக நாடுகள், அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய யூனியன், சீனா, யப்பான் போன்றவை எப்படி எங்களுடைய பிரச்சினையைக் கையாளுகின்றது அல்லது கையாள் முற்படுகின்றது என்பது பற்றி நாங்கள் பார்ப்போம்.

அவர்களுக்கு இலங்கைத்தீவைப் பொறுத்த வகையில் மகிந்த ராஜபக்ச அரசாங்கத்தோட ஒரு நல்ல நட்புறவு இருக்குமென்று இல்லை. இலங்கையில் இரண்டு கட்சிகள் மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வருகின்றது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் (UNP) ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியும் (SLFP) மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வரும். அதில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, இயற்கையாகவே மேற்குலக நாடுகளின், மேற்குலகத்திற்கு சார்பான கொள்கையைக் கொண்ட கட்சி. ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி இயற்கையாகவே ஒரு இடதுசாரிக் கொள்கை கொண்ட கட்சி. இயற்கையாகவே ஒரு இடதுசாரி பொறுத்த தன்மையும் சீனா, பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகள் சார்ந்த ஒரு கட்சியாகத்தான் தன்னை அடையாளம் காட்டிக் கொள்கின்றது. ஆகவே, இரண்டு கட்சிகளுக்கும் இடையில் ஒன்று, மேற்குலகம் சார்ந்த ஒரு கொள்கையும், மற்றது ஒரு இடதுசாரி மூன்றாம் உலக நாடுகள் அல்லது ஒரு சீனா, பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகள் சார்ந்த கொள்கையுடைய கட்சியாகத்தான் இருக்கு.

எங்களில், மேற்குலக நாடுகளுக்கும், மிகப்பெரிய கோபம், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ரணிலைத் தோற்கடித்து, ராஜபக்சாவைப் பதவிக்கு கொண்டு வந்ததில் நாங்கள் முக்கிய பங்கு வகித்து இருக்கின்றோம் என்று மேற்குலக நாடுகள் எண்ணுகிறார்கள். அந்த விடயத்தில் எங்கள் மீது மிகவும் கோபமாக இருக்கிறார்கள் என்பதை, நாங்கள் கடந்த காலங்களில் உணரக்கூடியதாக

இருந்தது. ஏனென்று சொன்னா, மகிந்த ராஜபக்ச அரசாங்கம் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஒரு தேசியவாத, ஒரு தேசிய உணர்வுள்ள ஒரு கட்சியாகவும், ஒரு இடதுசாரி சிந்தனையுள்ள கட்சியாகவும் அதே நேரத்தில சீனா, பாகிஸ்தான், வடகொரியா போன்ற நாடுகளோட இயற்கையாக நற்புறவு கொள்ளக் கூடிய கட்சியாகத்தான் இதை நாங்கள் பார்க்கின்றோம்.

இன்றைக்கு ராஜபக்ச அரசாங்கத்தின் போக்கு சீனாவை நோக்கி, பாகிஸ்தானை நோக்கி, ஈரானை நோக்கி இருக்கின்றது, மேற்குலகத்திற்குப் பெரிய அச்சுறுத்தலாக இருக்கிறது. இதைத் தடுக்கிறத்திற்காக மகிந்தராஜபக்ச அரசாங்கத்தை ஏதோவொரு வகையில் வழிக்குக் கொண்டு வருவதற்காக, மேற்குலக நாடுகள், மனித உரிமை விடயத்தை, மனித உரிமை விவகாரத்தை கையில் எடுத்துள்ளது. மனித உரிமை சம்மந்தமான விடயத்தில் நாங்கள் கதைக்கிறத்திற்கு ஒன்றும் இல்லை. ஜெனிவா மனித உரிமை ஆணைக்குழு கூட்டத்திலேயோ, அல்லது உலக அரங்கிலேயோ தமிழ் மக்கள் பிரச்சினை சம்மந்தமான, கொலை, ஆட்கள் கடத்தல், அகதிகளாக போதல் தமிழ் மக்களின் இந்த மனித உரிமைகளுடன் சம்மந்தப்பட்ட எந்த விடயம் சம்மந்தமாகவும் நாங்கள் கதைக்கிறதை விட, இன்றைக்கு மேற்குலக நாடுகளின் அல்லது இதோடு சம்மந்தமான பல்வேறு அமைப்புக்கள் கதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஏனென்றால், அது தமிழ் மக்கள் மீதான அனுதாபத்திலேயோ அல்லது கருசரணையிலேயோ அல்ல. அவர்களுடைய நலன்கள், மகிந்த ராஜபக்ச அரசாங்கத்திற்கு மேலான ஒரு அழுத்தத்தைப் பிரயோகிக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனையின் அடிப்படையில்தான் மனித உரிமை விடயத்தை மேற்குலக நாடுகள் கையில் எடுத்து இருக்கின்றன. நாங்கள் மனித உரிமை சம்மந்தமான விடயங்களில் ஆகக்கூட தலையிடப்போவது, அலட்டிக்கொள்வது இல்லை. ஏனென்றால் அது அவைகள் பார்த்துக் கொள்ளுவினம். இன்னொரு விடயம் என்னென்று சொன்னால், பொருளாதார அடிப்படையிலும் ராஜபக்ச அரசாங்கத்திற்கு ஒரு கடுமையான அழுத்தத்தைக் கொடுக்கப் பார்க்கினம். அதாவது ஸ்ரீ லங்கா அரசாங்கத்திற்கு கிடைக்கக்கூடிய பொருளாதார உதவிகளைக் கட்டுப்படுத்தி, அதை ஒரு அரசியல் அழுத்தமாக தங்கட வழிக்கு கொண்டு வருவதற்கான ஒரு அரசியல் அழுத்தமாக மேற்குலக நாடுகள் அதை பிரயோகிக்கப் பார்க்கின்றது. ஆனால் அதே நேரம் முற்று முழுதாக மகிந்த ராஜபக்ச அரசாங்கத்தைக் கைவிடுவதற்கு அவைகள் தயாராக இல்லை. முற்று முழுதாக மேற்குலக நாடுகள் மகிந்த ராஜபக்ச அரசாங்கத்தை கைவிட்டால், ஸ்ரீ லங்கா அரசாங்கம் முழுமையாக சீனாவுடனும், பாகிஸ்தானுடன்,

ஈரானுடன் முழுமையாக போய்ச் சேர்ந்திடும் என்ற பயம் அவர்களுக்கு இருக்கு. அதனால், மட்டுப்படுத்தப்பட்ட இரானுவ ரீதியான உதவிகளை ஸ்ரீ லங்காவிற்கு வழங்கி, ஸ்ரீ லங்காவை அந்தப் பக்கம் போகாமப் பார்க்கிறதோட, தங்கட கைக்குள்ள, தாங்கள் செல்வாக்கு செலுத்தக்கூடிய நிலைக்கு கொண்டு வருகிறது.

அதோட அவர்களுக்கு இன்னொரு பிரச்சினை இருக்கு. என்னவென்றால், விடுதலைப்புலிகளைப் பலவீனப்படுத்த வேணும். அதற்கு, ஸ்ரீலங்கா அரசாங்கத்திற்கு இரானுவ உதவிகளைச் செய்ய வேணும். ஆனால் ஸ்ரீலங்கா, சீனா போன்ற நாடுகளுடன் சேராமலும் பார்க்க வேணும். அப்ப இப்படியான ஒரு இரட்டை அணுகுமுறையைத்தான் இன்டைக்கு மேற்குலக நாடுகள் கடைப்பிடிக்கிறது. அதில எல்லாம் மேற்குலக நாடுகளில் விடுதலைப் புலிகளும், ஸ்ரீலங்கா அரசாங்கமும் பேசித்தான் இந்த இனப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேணும் என்று ஆனித்தரமாக திருப்பித் திருப்பி வலியுறுத்திக் கொண்டு வருகின்றது.

விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், இந்தப் போராட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் மேற்குலக நாடுகளின் நிலப்பாடு என்னவாக இருக்கிறது என்று சொன்னால், அவர்கள் விடுதலைப்புலி இயக்கத் தலைமையும், விடுதலைப் புலிகள் இயக்கமும் கொள்கையில் மிகவும் உறுதியானவர்கள், அவர்கள் விலை போகாத தன்மை உடையவர்கள், அவர்கள் ஒரு கடுமையான அர்பணிப்பு உள்ளவர்கள், உலகத் தமிழ் மக்களினுடைய பேராதரவினைப் பெற்றவர்கள் என்ற நிலையில், விடுதலைப் புலிகளை தாங்கள் நினைத்தமாதிரி கையாளுவதற்கும், அல்லது எடுப்பார் கைப்பிள்ளைபோல் இன்டைக்கு கிழக்குத் தீமோர், கொசோவாவிலோ தாங்கள் நினைத்தது போல, தாங்கள் விருப்பத்திற்கேற்ப ஆட்டி வைக்கிறதைப் போன்ற ஆட்கள் நாங்கள் இல்லை என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். விடுதலைப்புலிகள் மேற்குலகிற்கு ஏற்ற மாதிரி ஒரு கைப்பொம்மையாக செயற்படக்கூடிய ஆட்கள் இல்லை என்பதும், விலைபோகாத தன்மையுடைய ஒரு உறுதியான கடும் போக்காளர்கள் என்பதும், மேற்குலகிற்கு நன்றாகத் தெரியும். மகிந்த ராஜபக்ச அரசாங்கம் ஒரு பக்கம். இன்னொரு பக்கம் விடுதலைப்புலிகள் உறுதியான தன்மையில் இருக்கும் பொழுது, இவைகளை, எப்படிக் கையாளுகின்றது என்பது சம்மந்தமாக மேற்குலக நாடுகள் என்ன மாதிரியான அணுகுமுறையைக் கையாளுகின்றது என்பதைப் பார்ப்போம்.

இயக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் நடைமுறை எப்படி இருக்கிறது என்று சொன்னால், உலகம் முழுக்க விடுதலைப்புலிகள் மீது தடைவிதிக்கப்பட்டு உள்ளது. ஒருபக்கம் பார்த்தீங்கள் என்றால் தெரியும், ஸ்ரீலங்கா அரசாங்கத்திடம் உலக நாடுகள் சொல்லுது, விடுதலைப்புலிகள் இயக்கமும், அரசாங்கமும் பேசித்தான் இனப்பிரச்சினை தீர்க்க வேண்டுமென்று. ஆனால் அடுத்த பக்கம் பார்த்தால், உலகம் முழுக்க விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தைத் தடை செய்துள்ளது. விடுதலைப்புலி இயக்கம் விஸ்தரிக்கிறதுக்கும், நிதி சேகரிக்கிறதிற்கும் முடக்கத்திற்குமான சகல வழிகளும் கையாளுகின்றனர். மற்றது விடுதலைப் புலிகளின் முக்கிய ஆதரவாளர், செயற்பாட்டாளர் ஆகியவர்களைக் கைது செய்து அடைக்கிறதற்குக் கூட அவர்கள் தயங்கிறது இல்லை. அதே நேரத்தில் விடுதலைப் புலிகளுக்கான முக்கியமான ஆயுத வழங்கல் பாதைகளை சீர்குலைக்கிறதிற்கான நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவதற்குக்கூட அவர்கள் தயங்கிறது இல்லை.

அப்படியான வேலைகளில் இப்ப மேற்குலக நாடுகள் தயங்காமல், கூச்சமில்லாமல் செய்து வருகிறது. ஒருபக்கம் விடுதலைப்புலி இயக்கத்தைப் பலவீனப்படுத்தி விடுதலைப்புலித் தலைமையை ஒதுக்கி ஓரங்கட்டி, தமிழீழம் என்ற கொள்கையிருந்து அவர்களை இறங்கப்பண்ணி அவர்களுக்கு ஒரு கடுமையான அழுத்தத்தைக் கொடுப்பதற்கான ஒரு அணுகு முறையைத்தான் மேற்குலக நாடுகள் கையாளுகிறதைத்தான் நாங்கள் பார்க்கிறம். இந்த நேரத்தில இந்த பிரச்சினைக்கு வன்னிப்பகுதியில ஸ்ரீலங்கா அரசாங்கம் திக்கித் திணறி கடுமையாக விடுதலைப்புலிகளும், ஸ்ரீலங்காப்படைகளும் மோதி, இரண்டு பக்கமும் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிற இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை, சரியான சந்தர்ப்பமாகப் பயன்படுத்தி இந்தப் பிரச்சினைக்குள்ள தாங்கள் உள்ள வருவதற்கான உகந்த நேரமாக, சரியான சந்தர்ப்பமாக மேற்குலக நாடுகள் இதை பயன்படுத்தலாம் என்று இருக்கு.

அதற்கு அவைகள் என்ன செய்ய விரும்புகினம் என்றால், அமெரிக்கா, கனடா, இங்கிலாந்து, அவுஸ்ரேலியா போன்ற மேற்குலக நாடுகளில் மெத்தப் படித்த தமிழர்களை, படித்த உயர் கல்வி பயின்றவர்களை, உயர் வேலைவாய்ப்பில் உள்ள தமிழர்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு முனைப்புடன் இருக்கினம். இதற்கான வேலைத் திட்டங்களை அவர்கள் தொடங்கி விட்டினம். இன்டைக்கு அமெரிக்காவிலும் சரி, இங்கிலாந்திலும் சரி இப்படிப்பட்ட தமிழர்களைக் கூப்பிட்டுக் கதைத்து அவர்களுக்கு நிதியுதவி வழங்கி, அவர்களுக்கு சில வகையான பயிற்சிகளையும் கொடுத்து, மற்றது அவர்களுக்கு ஊடக முக்கியத்துவம் கொடுத்து அவங்கள் வந்து “நீங்க

விடுதலைப் புலிகளின் நிலைப்பாடு என்று கதையாதைங்கோ. விடுதலைப்புலிகளை விலக்கி, தமிழர்களின் நிலை என்று கதையுங்கோ.

தமிழ் மக்களுக்கு பிரச்சினை இருக்கு. நீங்கள்தான் தமிழ் மக்களுடைய முக்கிய பிரதிநிதிகள், நீங்கள்தான் சர்வதேச சமூகத்தினுடன் தமிழர் பிரச்சினையைக் கையாளக்கூடிய ஆக்கள், வேறொருவரும் இல்லை” என்ற நிலப்பாட்டை அவர்களுக்குள் உரு ஏற்றி, அப்படியான சில தமிழாக்களை இன்டைக்கு உருவாக்குவதற்கான ஒரு மிதவாதத் தலைமை அதாவது, மேற்குலகம் எதிர்பார்க்கின்ற எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாகவும், மேற்குலகம் எடுக்கின்ற தீர்வைத் திணிப்பதற்கும், மேற்குலகம் எதிர்பார்க்கின்ற விடுதலைப்புலித் தலைமையையும், விடுதலைப்புலி இயக்கத்தையும் ஒதுக்கி, ஓரங்கட்டி இப்படியான ஒரு எடுப்பார் கைப்பிள்ளையை உருவாக்கி ஒரு மிதவாத தமிழர்களை, இன்றைக்கு மேற்குலக நாடுகள் தேடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கின்றோம்.

அப்படியானவர்களைக் கூப்பிட்டுக் கதைத்து, சில சந்திப்புகளை மேற்கொண்டு, அவர்கள் மூலம் சில கருத்தரங்குகள், சில மாநாடுகள் நடத்தி, அப்படியான சர்வதேச ரீதியான ஓட்டம் ஒன்று நடக்கிறதை இன்டைக்கு நாங்க பார்க்கின்றோம். மெத்தப் படித்த என்றால் என்ன?. அறிவு என்றால் என்ன? அறிவின் அளவுகோள் என்ன? இது வந்து எங்கட சமூகத்தில நீண்டகாலமாக உள்ள மயக்க நிலை. எங்கட சமூகத்தில வந்து கொஞ்சம் கல்வி படித்து, பல்கலைக்கழகத்துக்குப் போய் பட்டமெடுத்து வந்தால் ஒரு அறிவாளி என்ற நிலை.

எங்களைப் பொறுத்த அளவில போராட்டத்திற்கான பட்டறிவு, போராட்டத்திற்கான விடுதலை அரசியல் என்பது, விக்கிற அரசியல் என்பதற்குமிடையேயான சரியான வேறுபாட்டை நாங்கள் பார்ப்போம்.

விடுதலை அரசியல் என்றால் என்ன? விக்கிற அரசியல் என்றால் என்ன? என்பது சம்மந்தமாக தெளிவான ஒரு விழிப்புணர்வு எங்களுக்கு இருக்கு.

நான் ஏற்கனவே சொன்னது போல இன்டைக்கு என்ன நடக்கிறது என்று சொன்னா, மேற்குலக நாடுகள் எங்களுக்கு ஆதரவாளர்களையும், எங்கட போராட்டத்துக்கு ஆதரவாளர்களையும், விடுதலைப்புலி இயக்கத்துக்கு ஆதரவாளர்களையும் கூப்பிட்டுக் கதைத்து, அவர்களை உருவேற்றி நீங்கள் இப்படித்தான் பெரியாக்கள் என்று சொல்லி ஏத்தி, அவர்களுக்குப் பல்வேறு வகையான முக்கியத்துவத்தையும் கொடுத்து, அவர்கள் வந்து சர்வதேச அரங்கில உலாவந்து, விடுதலைப்புலி இயக்கத்தை ஓரங்கட்டுவதற்கான

ஒரு முயற்சியாக நடந்து கொண்டிருக்கிற தன்மையை, ஒரு சூழலை நாங்கள் இன்டைக்கு கண்கூடாகப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறோம்.

இப்படியான ஒரு சதி ஒன்று வந்து மேற்குலக நாடுகளால் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். நாங்கள் என்ன நோக்கத்திற்காகப் போராடுகின்றோம்? இந்தப் போராட்டம் ஒரு தர்மயுத்தம். இந்தப் போராட்டத்தை வெல்லுவதற்காக எவ்வளவு போராளிகளை அர்பணித்திருக்கிறோம், எவ்வளவு மக்களை அர்ப்பணித்திருக்கிறோம், என்பதை நாங்கள் பார்க்க வேண்டும். இப்படியான ஒரு மேற்குலக நாடுகளுக்குமோ, அல்லது யாருக்குமோ நாங்கள் வந்து எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாகவோ, அல்லது அதை விற்கிறதோ, விலைபேசுகிற, அல்லது விலைபோகிற ஆக்களாகவோ நாங்கள் இருக்கக் கூடாது. எங்கட வரலாறு அப்படி இருக்கக் கூடாது. ஆகவே நாங்கள் வந்து இந்த விடயத்தில் கூடுதல் விழிப்புணர்வுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதை நாங்கள் எதிர்பார்க்கின்றோம். இது சர்வதேச சமூகத்தினுடைய அல்லது மேற்குலகநாடுகளினது நிலப்பாடு சம்மந்தமான சுருக்கமான விடயத்தை பிறகு பார்ப்போம்.

அடுத்தது இந்தியாவைப்பற்றி. இந்தியா சம்மந்தமாகப் பார்ப்போம். இந்தியா என்பது எங்கள் எல்லோருக்கும், ஈழத்தமிழர் எல்லோருக்கும் ஒரு மயக்கம். தாய்நாடு மாதிரி, தந்தை நாடு மாதிரி பார்க்கிற ஒரு சின்ன பண்பாட்டு ரீதியாக, பாரம்பரியம் ரீதியாக பார்க்கிற தன்மை காலம் காலமாக எங்கட மக்களிடடை இருக்கு. ஆனால் இந்தியா எங்களை எப்படிப் பார்க்கிறது என்பது எங்களில அதிகம் பேருக்குத் தெரியாது. இந்தியா இராமாயண கால மனப்பாங்கிலேயே இருக்கிறது எனலாம். இராமாயண கால மனப்பாங்கு என்றால் என்ன? இராமாயண கால மனப்பாங்குடன்தான் இந்தியாவினுடைய கொள்கை வகுப்பாளர்களோ, இந்திய மத்திய அரசாங்கமோ, அல்லது இந்தியாவினுடைய வெளியுறவுக் கொள்கையோ எங்களை, எங்கட தமிழரை பார்க்கிறார்கள் என்பதை நாங்கள் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இராமாயண மனப்பாண்மை என்று சொன்னால் தேவரும், அசுரரும், ஆரியரும் திராவிடருக்குமிடையிலான சண்டையைத்தான் இராமாயணம் சொல்கிறது. அதாவது இலங்கைத் தீவில இருக்கிற அரக்கரை அழிக்கறதுக்காக அங்கிருந்து ஆரியத் தேவர்கள் புறப்பட்டுப் போனதைத்தான் இராமாயணம் சொல்லுது.

இராமாயணம் உண்மையோ, பொய்யோ? இராமாயணம் சொல்லுற செய்தி, ஆரிய திராவிடப் போர். அதில வந்து திராவிடரை அழிக்கிறத்திற்கான

போரைத்தான் இராமாயணம் சொல்கிறது. ஆகவே இந்தியா இன்டைக்குக் கூட அந்த இராமாயண மனப்பாங்கோடதான் ஈழத் தமிழரைப் பார்க்குதேயொழிய நாங்கள் எதிர்பார்க்கிற மாதிரியல்ல. ஆனால் அதே நேரம், தமிழ்நாட்டில் எங்களுக்கு ஆதரவான சக்திகள் இருக்கு. ஈழத்தமிழருக்கு ஆதரவான மக்கள் இருக்கிறார்கள். ஈழத்தமிழருக்கு ஆதரவாக போராட்டம் வெல்ல வேணும்; தனிநாடு ஆக வேணும் என்று நினைக்கின்ற தமிழ் தேசப் பற்றாளர்களும், மக்களும் ஏராளமாக இருக்கினம். அதே நேரத்தில இந்தியாவினுடைய பல்வேறு இடங்களில் முற்போக்குச் சக்திகள், இந்தியாவின் பல்வேறுபட்ட ஒடுக்கப்பட்ட சக்திகளும் கூட எங்கட போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக இன்டைக்கு இருக்கினம். ஆகவே இதில நாங்கள் சரியான முறையில் இனங்கண்டு, தமிழ்நாடு சரியான முறையில் கொந்தளிக்குமாக இருந்தால், தமிழ்நாடு சரியான முறையில் குரல் கொடுக்குமாக இருந்தால், அது சரியான முறையில் நடக்குமாக இருந்தால், இந்தியாவினுடைய கொள்கையில் மாற்றத்தைக் கொண்டு வரலாம்.

மாற்றத்தைக் கொண்டு வரலாம் என்றால், இந்தியா இலங்கைக்கு உதவி செய்யாமல் இருக்க வேண்டும். இப்ப நாங்கள் எதிர்பார்க்கிற ஒரேயொரு விடயம், ஸ்ரீ லங்காவிற்கு இந்தியா உதவி செய்யாமல் விட்டால் போதும். எங்களுக்கு உதவி செய்து ஒன்றும் கொட்டிக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஸ்ரீ லங்கா அரசாங்கத்திற்கு இராணுவ உதவிகளோ, பயிற்சிகளோ, அல்லது தளபாட உதவிகளோ, இந்தியா எந்த ஒரு உதவியும் செய்யாமல் விட்டால் போதும், என்ற நிலப்பாடுதான் எங்களிட்ட இருக்கு. இன்டைக்கு உள்ள நிலப்பாடு, தமிழ்நாட்டிலுள்ள எழுச்சி, தமிழ் தேசப் பற்றாளர்கள் தமிழர்களின் எழுச்சிதான், இந்தியாவை, எங்கட கொள்கைகளில், எங்கட இனப் பிரச்சினையில் ஒரு சரியான நிலைக்கு கொண்டு வருகிறதை வழிவகுக்குமே தவிர, அதைவிட நாங்கள் வெறெதுவும் பெரிசா வந்து எதிர்பார்க்கவில்லை.

நாங்க செய்ய வேண்டியது, தமிழ்நாட்டில் ஒரு எழுச்சியை ஏற்படுத்தி, தமிழ்நாட்டில் ஆதரவுத் தளத்தை வைத்துக் கொண்டு, இந்தியாவின் கொள்கையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தலாமே தவிர, இந்திய மத்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கையில் வேறு வழியால் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தலாம் என்பதைச் செய்ய முடியாது. இன்டைக்கு உள்ள சிக்கலுக்குள்ள இந்த மேற்குலக நாடுகளினுடைய மிதவாத தமிழர் தலைமையை உருவாக்கின்ற அந்த சிந்தனைக்கு இந்தியாவும் ஆதரவு கொடுக்கிறது என்பதைப் பார்க்கின்றோம். இந்தியாவும் அப்படியான சக்திகளுக்குத் தொடர்புகளை

ஏற்படுத்தி, அப்படியான ஒரு சக்தியை உருவாக்கி விடுதலைப்புலிகளின் தலைமையையும், விடுதலைப்புலி இயக்கத்தையும் ஓரங்கட்டுவதற்கான முழு முயற்சியில் ஈடுபட்டு இருக்கிறதை நாங்கள் தெளிவாகப் பார்க்கிறோம். அது சம்மந்தமான தெளிவான பார்வை எங்களுக்கு இருக்க வேணும்.

அடுத்தது சீனா. சீனாவின் நிலைப்பாடு என்ன?

ஒருகாலத்தில நெப்போலியன் சொன்னார், “சீனா ஒரு பூதம். அதை ஒருவரும் எழுப்பாதைங்கோ. அதை எழுப்பி விட்டால் உலகம் தாங்காது. பெரிய வல்லரசாக வரும்” என்று அந்தக் காலத்திலேயே நெப்போலியன் சொன்னார். இப்ப அந்தப் பூதத்தைத் தட்டி விட்டாச்சு. இப்ப அந்த பூதம், மெதுமெதுவாக வளர்ந்து வளர்ந்து இராணுவ, பொருண்மியத்தில் மிகப்பெரிய வல்லரசாக, இன்றையிலிருந்து 25 வருடத்தில தனியொரு வல்லரசாக இருக்கும். அந்த பெரிய சக்தி சீனாவிற்குத்தான் இருக்கு. 25 தொடக்கம் 50 வருடத்திற்குள்ள, சீனாதான், உலகத்தினுடைய முதன்மை வல்லரசுகளிடமிருந்து வளர்ச்சியடைவதற்காக அவர்கள் பல்வேறு வகையான முயற்சிகள் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த வகையில் பார்க்கும்பொழுது இன்று இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியத்திற்குள்ள, பல்வேறு வகையில் சீனா காலுன்றி நிக்கிறது. சீனா அமைதியாக, ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாமல் பொருண்மிய அடிப்படையில், பொருளாதார அடிப்படையில் பல்வேறு வகையான உதவிகளைச் செய்து, தன்னுடைய காலை அகல பதித்துக் கொண்டு போகிறது.

சீனா இலங்கையில் அம்பாந்தோட்டத் துறைமுகத்தை அபிவிருத்தி செய்வதைப் பார்க்கலாம். அம்பாந்தோட்டை, கொழும்பு பெரு வீதி (Highway) யை திருத்துகிற, என்ற அடிப்படையிலும் இந்த பல்வேறு வகையான ரீதியில் வந்து, ஸ்ரீ லங்காவில் சீனா காலுன்றி விட்டது. அண்மையில் நடந்த சம்பவம் ஒன்று. புத்த பிக்குவோட கைகோர்த்து, புத்த பிக்குவோட சேர்ந்து படமெடுக்கிற ஒரு தன்மையிலான ஒரு கலாச்சார ரீதியாக இன்டைக்கு சிங்கள மக்களுடன் சேர்ந்து போற தன்மையை சீனா அரசாங்கம் வெளிப்படுத்திக் கொண்டு போகிற தன்மை தெரிகிறது. சீனா மெது மெதுவாக காய் நகர்த்திக் கொண்டு போகும். ஆனால் சரியான முறையில் நகர்த்திக் கொண்டு போகும். ஏனென்றால், இன்றைக்கு சீனச் சார்பான ஒரு அரசாங்கத்திற்கு முழுமையாக வேலை வந்து ஸ்ரீ லங்காவை தன் கைவசப்படுத்துகிற முயற்சியில் வேகமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இது வரை காலமும் யப்பான்தான் ஸ்ரீ லங்காவிற்கு ஆகக் கூட உதவி செய்கிற

ஒரு நாடாக இருந்து வந்தது.

ஏனென்றால், சான்சிங்கோ என்ற அடிப்படையில் யப்பாணை இரண்டாகப் பிரிக்கிறதிற்கான முயற்சிகள் ஜெ.ஆர்.ஜெயவர்தனேதான் அதை மறித்தார் என்ற அடிப்படையில், இலங்கைத் தீவிற்கு காலம் காலமாக யப்பான் உதவி செய்து கொண்டு வந்தது. இன்டைக்கு உள்ள நிலையைப் பார்த்தால் யப்பாணை மிஞ்சின உதவி சீனா செய்கிறது என்றுதான் நாங்கள் பார்ப்போம். ஆனால் உண்மையில் என்ன பிரச்சினை என்று சொன்னால், இன்று இலங்கைத் தீவுக்குள்ளே மேற்குலக நாடுகள், இந்தியா, சீனா, போன்ற உலகப் பிராந்திய வல்லரசுகள் பல்வேறு வகையில் தலையிட்டு, இந்த இனப் பிரச்சினைச் சிக்கலுக்குள்ளே நிற்கிறதை நாங்கள் பார்க்கிறோம்.

ஒரு மிகப் பெரிய அர்ப்பணிப்புள்ள போராட்டம் இங்கு நடக்கிறது. இந்தப் போராட்டத்திட அர்ப்பணிப்புகள் வந்து, காலத்தால எழுத்தால எழுத ஏலாது. எழுத்திலோ, வார்த்தைகளிலோ வடிக்க முடியாத, அற்புதமான தியாகம் இங்கு நடந்தது. அந்த இறுக்கமான தியாகங்களால்தான் இன்டைக்கு நாங்க நின்று பிடிக்கிறோம். இப்படியான உயிர் விலையினைக் கொடுத்து, இரத்தம் சிந்தி, அற்புதமான போராளிகள் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருக்கையில், இந்தப் போராட்டத்தை வந்து யாரும் விலை பேசி விற்க முடியாது. அதனை நாங்கள் அனுமதிக்கவும் மாட்டோம். பிரபாகரன் என்ற எங்கட வரலாற்றுத் தலைவர் பிறந்ததிற்கு பிறகுதான், தமிழர்களுக்கு ஒரு முகவரியே கிடைத்தது. அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த தமிழனுக்கு வீரம் கொடுத்தது. இனிமேல் வந்து தமிழர் அடிமை இல்லை வெள்ளைக்காரனைக் கண்டால் கூனிக் குறிகிப் போற தமிழன் இனி இருக்கக்கூடாது. உலகம் முழுக்க இருக்கக் கூடிய தமிழர் வந்து, இந்தப் போராட்டத்தால முகவரி எடுத்ததோடு மாத்திரம் இருக்கக் கூடாது. வீரத்தோட, துணிவோட, தையிரத்தோட, எல்லாத்தோடையும் சக்தியையும் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதை எதிர்பார்க்கிறோம்.

வெளிநாடுகளிலும் அடிக்கடி அழுத்தங்கள், நெருக்கடிகள் என்று பிரச்சினைகள் வருகிறது. அது எல்லாம் பெரிய பிரச்சினைகள் இல்லை. அழுத்தங்கள் நெருக்கடிகளுக்குள்ள்தான் மனித சமூகம் ஒரு மிகப்பெரிய வெற்றியை ஈட்டுது. இந்தப் போராட்டத்தப் பார்த்திங்களென்றாத் தெரியும் எவ்வளவு நெருக்கடி வருகிறதோ அவ்வளவுக்கவளவு நாங்கள் இன்னொரு பக்கத்தால வீறு கொண்டு எழுகிறோம். அப்படியானதொரு தன்மையில் இன்டைக்கு அலுவலகங்களைப் பூட்டுவாங்கள், ஆட்களைப் பிடிப்பாங்கள் பிறகு

பின்னால்திரிவாங்கள், முன்னால்திரிவாங்கள் எல்லாம் செய்வாங்கள். ஆனால் இந்தப் போராட்டத்திற்குப் பலம் சேர்க்கின்ற தன்மையை தயவு செய்து நீங்கள் விட்டுக் கொடுக்காதங்கோ. அதற்குரிய வீரம், அதற்குரிய துணிவு உங்களிடம் இருக்கு. ஒரு மாபெரும் தியாகங்களும் அர்ப்பணிப்புக்களும் கொண்ட போராட்டத்திற்காக வேலை செய்கின்றோம் என்ற ஒரு நெஞ்சுறுதியும், பெருமையும் நிச்சயம் உங்களுக்கு இருக்கும். இது ஒரு வரலாற்றுக் கடமை. நாளைக்கு வரலாறு உங்களைச் சொல்லும்.

போராட்டம் வெற்றி பெற்ற பின், துணிந்து வேலை செய்த ஒவ்வொருவருக்கும் வரலாறு இருக்கும். கோழைகளுக்கு வரலாறு இல்லை. வீரர்களுக்கு மட்டும்தான் வரலாறு இருக்கு. இந்த போராட்டத்தை வெற்றி கொள்வதற்கான, ஒரு சிறு துரும்பைக் கூட நகர்த்திய எல்லாருக்கும் ஒரு வரலாறு இருக்கு. ஆகவே எங்களுக்கு மிகுந்த நம்பிக்கை இருக்கு. இங்கு களத்தில் எப்படி போராளிகள் நெருப்பு மழைக்குள்ள நிண்டு சண்டைபிடித்து பெரிய சாதனை படைக்கிறார்களோ, அதே மாதிரி நீங்களும் பல்வேறு அழுத்தங்களுக்குள்ளும், நெருக்கடிக்குள்ளும் துணிந்து நின்று அதை உடைத்து, கடுமையாக வேலை செய்து இந்தப் போராட்டத்தை நாங்கள் அடுத்த கட்டத்த, இறுதிக்கட்டத்த நோக்கி நகர்த்துவதற்கான முழு முயற்சி செய்வீங்க என்ற நம்பிக்கையோட, நாங்கள் எல்லோரும் இன்டைக்கு களத்தில நிக்கிற போராளிகளும் சரி, தளபதிகளும் சரி, தலைவரும் சரி எல்லாரும் நாங்கள் உங்களை நம்பி இருக்கிற சூழல் இருக்கு. அதை நீங்க மறக்காம, அதை நீங்க பாதுகாத்து, அதை வென்று தருவீங்க என்ற நம்பிக்கையோட இந்தக் கருத்தை முடிக்கிறேன்.⁽²⁴⁾

சர்வதேச செயலகப் பொறுப்பாளர் மணிவண்ணன் (கஸ்ரோ) அவர்களின், புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களுக்காக வழங்கப்பட்ட பேச்சில் இருந்து, சில முக்கியமான விடயங்களை மட்டும் சுருங்கிய வடிவில் மேலே தரப்பட்டு உள்ளது. இப்பேச்சு 2008 ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் பதிவு செய்யப்பட்டது. இப்பதிவில் உள்ள விடயங்கள், உரிய முறையில் புலம் பெயர் தமிழர்களைப் பரந்த அளவில் சென்று அடையவில்லை என்பது உண்மை. அதன் காரணமாகவும், விடுதலைப் புலிகள் தமது கள நிலைமையையும், தாம் சர்வதேச சதிவலைப் பின்னலில் தவிர்க்க முடியாதவாறு சிக்கிக் கொண்டனர் என்பதனையும் மிகத் தெளிவாகக் காட்டி நிற்கின்றது. அத்தோடு, விடுதலைப்புலிகள் மிகவிரைவில் ஒரு இக்கட்டான

போர்ச் சூழலுக்கு ஆளாகப் போகின்றார்கள் என்பதினை முன் கூட்டியே அறிந்து இருந்தனர் என்பதனையும் புடம் போட்டுக் காட்டி உள்ளார்.

அத்தோடு, தமிழ் மக்களின் அரசியல் பிரச்சினையை, இந்திய அரசு கையில் எடுத்து, அதற்கான ஒரு நியாயமான தீர்வை வழங்குவதற்கு, தமிழ்நாட்டில் உள்ள எட்டுக் கோடித் தமிழர்களும், தமிழக அரசியல் தலைவர்களும், பாரிய அழுத்தங்களை, மத்திய அரசுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய ஒரு கட்டாயத் தேவையும், கடமைப்பாடும், அவர்களுக்கு உண்டு என்றும் வலியுறுத்தி இருக்கின்றார். உண்மையில், மே 2009 இல், முள்ளிவாய்க்காலில் நடைபெற்ற பாரிய மனித அழிவின்போது, தமிழ்நாட்டு மக்களும், தமிழ்நாட்டு அரசியல் தலைவர்களும், கிளர்ந்து எழுந்து, தமிழ்நாட்டு மாநில அரசையோ, மத்திய அரசையோ சூழ்ந்து இருந்தால், மத்திய அரசு, தவிர்க்க முடியாதவாறு, மேற்படி பிரச்சினையில், தலையிட வேண்டிய ஒரு கட்டாயத் தேவை ஏற்பட்டு இருக்கும். அத்தோடு, ஈழத்தமிழர்களின் பிரச்சினை, உலகத்தின் பிரச்சினையாகி, ஐக்கிய நாடுகள் தலையிட வேண்டிய ஒரு தேவையும் ஏற்பட்டு இருக்கும். அவ்வாறு நிகழ்ந்து இருப்பின், அன்றே, தமிழர்களுடைய நீண்ட கால அழிவுக்கு, ஒரு முடிவு ஏற்பட்டு இருக்கும் என அறிவியல்பூர்வமாகச் சிந்திக்கும் ஒருவர், இவ்வாறு அணுகுவதில் தவறு இருக்க முடியாது.

அத்தோடு தமிழ் ஈழ விடுதலையும் அதன் போராட்டமும், எதிர்காலத்தில் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் கையில்தான் உள்ளது என்பதனையும் தெளிவாகச் சொல்லியும் இருக்கின்றார். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தை அல்லது தமிழ் ஈழ விடுதலையை, விடுதலைப் புலிகள் ஒருபோதும் கைவிடவோ, விலைபேசி யாரிடமும் விற்கவோ மாட்டார்கள் என்பதையும் உறுதிப்பட அழுத்தம் திருத்தமாகத் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்தி உள்ளார்.

இறுதியாக தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் அளப்பரிய பாரிய தியாயங்களைப் புரிந்து வளர்த்தெடுத்த தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தையும், தமிழ் ஈழ விடுதலையையும், சிதைப்பதற்கும், அல்லது அதனை விலை பேசி விற்பதற்கும் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் உள்ள படித்தவர்கள் என்று தம்மைத் தாமே சொல்லிக் கொள்கின்ற தமிழர்கள் பலரும், தமிழ் அமைப்புகள் சிலவும், சிங்கள அரசோடும், சிங்கள அரசுக்கு முண்டு கொடுக்கும் நாடுகளோடும் கைகோர்த்து, அரசியல் பேரம் பேசுகின்ற முயற்சியிலும் தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளார்கள் என்பதனையும் வெளிப்படையாகக் கூறியும் உள்ளார். மேற்படி விடயங்கள் வெறுமனே மணிவண்ணன் அவர்களால் பேசப்பட்ட பேச்சாக மட்டும் இருக்க முடியாது.

விடுதலைப் புலிகளின் தலைமையின் கருத்துக்களையே மணிவண்ணன் வெளிப்படுத்தி உள்ளார் என்று கொள்வதே சரியானதாகும்.

அவர் கூறிய மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்கள் அனைத்துமே மே, 2009 இல் நடந்தேறி இருக்கின்றது.

நாடு கடந்த தமிழ் ஈழ அரசு

இச் சந்தர்ப்பத்தில், இந்நூலாசிரியருக்கு யூன், 2009 இல் மலேசியாவில் உள்ள கோலாலம்பூர் நகரத்தில் இடம் பெற்ற “நாடு கடந்த தமிழ் ஈழ அரசு” சம்பந்தமான பூர்வாங்கக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்கின்ற ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தது. நாடு கடந்த தமிழ் ஈழ அரசுக்கும், அதில் முதன்மைப் பங்கு வகித்த கே.பத்மநாதனுக்கும், வி.உருத்திரகுமாரனுக்கும், மேலே மணிவண்ணனால் கூறப்பட்ட கருத்துக்களுக்கும், மே, 2009 இல் வன்னியில் இடம்பெற்ற அனர்த்தங்களுக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்புகள் இருப்பதனால், அவ்விடயங்களை முதல் முதலில் தமிழ் மக்களின் முன்பு பார்வைக்கு விட வேண்டிய ஒரு கட்டாயத் தேவை உள்ளது. கடந்த மூன்று வருடங்களாக இந்நூலாசிரியர் இவ்விடயம் பற்றி எதுவித பத்திரிகைகளிலோ, சஞ்சிகைகளிலோ, நூல்களிலோ, இணையத்தளங்களிலோ அல்லது நேர்காணல்களிலேயோ வெளியிடவில்லை. பொறுமை காக்க வேண்டிய ஒரு தேவையும், மேலும் உண்மை நிலைமைகளை அறிய வேண்டியும் இருந்ததால் இவ்விடயம் பற்றி எதுவித கருத்துகளையும் வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்க விரும்பவில்லை. ஆனால் தற்பொழுது இந்த ஆய்வு நூல் விடுதலைப் போராட்டம் பற்றியும், தமிழ் இன அழிப்புப் பற்றியும் ஆய்வு செய்து வெளியிடப்படுவதால், மேற்படி விடயம் பற்றிய உண்மை நிலைமையை பதிவு செய்ய வேண்டிய ஒரு கட்டாயத் தேவை உள்ளது.

வரலாற்று உண்மைகள் மறைக்கப்படக்கூடாது என்பதற்காகவும், ஈழத் தமிழர்கள் உண்மையை அறிந்து, சரியான வழியில் தமது ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து வழிநடத்திச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஓர் உரிய நோக்கில் இவ்விடயம் இங்கு பதிவாகின்றது. இவ்விடயத்தில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளும் அனைவரையும் நூலாசிரியருக்கு நன்கு தெரியும். எனவே அவர்கள் மேல், நூலாசிரியருக்கு எதுவித வெறுப்போ, காழ்ப்புணர்வோ நிச்சயமாக இல்லை என்பதனை சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கும், தமிழ் மக்களுக்கும், ஏனையவர்களுக்கும் தெரிவிக்க வேண்டியது அவரின் தலையாய கடமை ஆகும். தமிழ் ஈழம் உரிய

முறையில், உரியவர்களால் அர்ப்பணிப்புடன் வென்றெடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற ஒரு உரிய நோக்கில், பின்வரும் விடயங்களை உண்மையாகவும், நேர்மையாகவும் நூலாசிரியரின் பதிவில் இருந்து எடுத்து, சுருங்கிய வடிவில் முக்கியமான விடயங்களை மட்டும் சீழே தரப்படுகின்றன.

03 யூன், 2009 இல், இந்நூலாசிரியர் நோர்வேயில் உள்ள தமிழ் ஆலயம் பாடசாலையில் உள்ள அலுவலகத்தில் விடுதலைப் புலிகளின் சர்வதேச பொறுப்பாளர் மணிவண்ணனின் வெளிநாட்டுத் தொடர்பாளர் நெடியவனைச் சந்தித்தார். அப்பொழுது, மலேசியாவில் நடைபெறவிருக்கும் நாடு கடந்த அரசுக்கான பூர்வாங்கக் கூட்டம் பற்றிக் கலந்துரையாடப்பட்டது. ஏற்கனவே விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பைப் பிரதிநிதிப்படுத்தும் அமைப்புகள் எல்லா நாடுகளிலும் இருக்கும்பொழுது, ஏன் பத்மநாதன், உருத்திரகுமாரன் போன்றவர்கள் இவ்வாறான மேலும் ஒரு நிறுவனத்தைத் தொடங்கி தமிழ் மக்களைக் குழப்ப முயல்கின்றார்கள் என்று நெடியவன் மனம் வருந்தினார்.

அதற்குப் பதில் அளிக்கும் பொருட்டு, நூலாசிரியர் பின்வருமாறு கூறினார். 'இன்றைய சூழ்நிலையில், தமிழர்களின் அரசியல் கையறு நிலைபற்றி சர்வதேச நாடுகளுக்கு உரிய முறையில் எடுத்துக் கூறி, அழுத்தங்கள் கொடுக்க வேண்டியது அவசியம். அதனை நாடு கடந்த அரசு நேர்மையாகச் செய்யும் எனில், அதனைச் செய்ய விடுவது நல்லது' என்ற கருத்தை முன்வைத்தார். அதற்கு நெடியவன், 'அவ்வாறு எனின் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் தமிழ் ஈழ விடுதலைக்காகக் காலகாலமாக உழைத்து வரும் அங்கத்தவர்களையும் இணைத்து மேற்படி அமைப்பைத் தொடங்குவதுதான் நல்லது' எனக் கூறினார். 'நாமும் அதனுள் இணைந்து ஒற்றுமையாக செயற்பட்டால் மக்கள் குழப்பமடைய வாய்ப்பு இல்லை' என்றும் கூறினார். மேலும் அன்று இரவு, பத்மநாதனுடன் தொலைபேசியில் பேசி விட்டு முடிவு எடுப்போம் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

வன்னியில், 2002 களில் இடம் பெற்ற நோர்வே சமாதான முன்னெடுப்பின் போது, சிரான் (SIHRN) என்ற அமைப்பு தொடங்கப்பட்டதாக முன்னைய அத்தியாயங்களில் கலந்துரையாடப்பட்டது. அவ்வமைப்பின் அதிகாரியாக, இலங்கை சிவில் சேவை அதிகாரியாக பணிபுரிந்த இரேனியஸ் செல்வின் என்பவர் பொறுப்பாக இருந்தவர். பின்னர் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் முறிவு அடைந்ததின் பின், நோர்வே நாட்டுக்கு அகதியாகச் சென்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். அத்தோடு அவர் இந்நூலாசிரியருடன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்றாகப் படித்தவர், நீண்டகால நண்பர்கள். அன்று

நெடியவனுடன் பேச்சுக்களை முடித்தவுடன், நூலாசிரியர் அன்று இரவு செல்வினுடன் மேற்படி விடயமாகக் கலந்து உரையாடினார். அப்பொழுது செல்வின், 'அது நல்ல முயற்சி, அத்துடன் நெடியவன் சார்பில் ஒருவர் மலேசியா சென்று 08 யூன் நடைபெற இருக்கும் கூட்டத்தில் பங்கெடுப்பது மிகவும் நல்லது' எனவும் கருத்துத் தெரிவித்தார்.

மறுநாள் காலை நூலாசிரியர் நெடியவனைச் சந்தித்து மேலும் இவ்விடயம் பற்றிக் கலந்துரையாடப்பட்டது. அதன் பின்னர் பத்மநாதனுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி நெடியவனும் இவ்விடயம் பற்றிக் கலந்து உரையாடினார். நூலாசிரியர் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் இறுதி ஆண்டு மாணவனாக இருந்தபொழுது பத்மநாதன் முதலாம் ஆண்டு மாணவனாகப் படித்துக் கொண்டு இருந்தவர்.

அதனால் நூலாசிரியருக்கு அவரை நன்கு தெரியும். இந்நூலாசிரியர் தொலைபேசியில் பத்மநாதனுடன் இவ்விடயம் பற்றி கலந்துரையாடினார். சுருங்கக் கூறின், 'ஐம்பது வீதமான விடுதலைப் புலிகளின் பிரதிநிதிகள் புதிதாகத் தோற்றம் பெறும் நாடு கடந்த அரசில் அங்கம் வகிக்க இடம் அளிக்கப்படும் எனவும், மிகுதி ஐம்பது வீதத்தினர் பத்மநாதன், உருத்திரகுமாரன் ஆகியோரின் தரப்பில் இருந்து அங்கம் வகிக்க இடம் அளிக்கப்படும்' எனவும் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டது. எனவே, விடுதலைப் புலிகளின் சார்பாக நெடியவன் இந்நூலாசிரியரை மேற்படி கூட்டத்தில் பங்குபற்றுமாறு வேண்டிக் கொண்டார். பத்மநாதனும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். செல்வின் அவர்களும் இது ஒரு நல்ல முயற்சி எனவும் ஊக்கப்படுத்தினார்.

எனவே இந்நூலாசிரியர், 08 யூன், 2009 இல் கோலாலம்பூர் விமான நிலையம் சென்று அடைந்தார். அங்கு நூலாசிரியரின் நெருங்கிய நண்பனும், பத்மநாதனின் உதவியாளராக நீண்டகாலம் பணியாற்றிய சி.எஸ்.ஆனந்தம் என்பவர் நூலாசிரியரைச் சந்தித்து, அங்கிருந்து அவர் தங்கி இருந்த இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அவசரமாக காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டு, அங்கிருந்து உடனே இருவரும் புறப்பட்டு, மேற்படி கூட்டம் நடைபெற இருந்த ஒரு ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலைச் சென்று அடைந்தனர். காலை 8:- 50 மணிக்கு கூட்டம் நடைபெற இருந்த மண்டபத்திற்குள் காலடி எடுத்து வைத்தனர்.

அம்மண்டபத்தில் உருத்திரகுமார் உட்பட 18 பேர்கள் வரை அமர்ந்து இருந்தார்கள். அதில் நூலாசிரியருக்குத் தெரிந்த முகங்களாக உருத்திரகுமார், பேராசிரியர் சேரன்(கனடா), நாடகக் கலைஞர்

தாகீஸ் (இலண்டன்), அன்பழகன் (லண்டன்), சிவாசிலிங்கம் (எம்.பி) போன்றோர்களே இருந்தார்கள். அதில் கலந்து கொண்ட ஏனையோர்களில் சிலர் கனடாவில் இருந்தும், அமெரிக்காவில் இருந்தும் வந்திருந்தார்கள். சரியாக காலை ஒன்பது மணிக்குக் கூட்டம் தொடங்கியது. உருத்திரகுமார் எல்லோரையும் வரவேற்றுப் பேசினார். அத்தோடு, நாடு கடந்த அரசு பற்றிய தேவையையும் சுருக்கமாகக் கூறி முடித்து அமர்ந்தார். நாடு கடந்த அரசின் குறிக்கோள், அமைப்பு முறை, செயற்பாடுகள், கட்டமைப்பு என்பன பற்றிய கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் இடம் பெற்றன. சகல விடயங்களும் பலகையில் தொங்க விடப்பட்ட பெரிய பேப்பர் தாள்களில் சேரன் அவர்கள் வரிசைப்படுத்தி எழுதினார். நூலாசிரியரும், சேரனும், தாசீஸ்கம் இன்னும் ஒரு சிலரும் தான் கூடிய பங்களிப்பைச் செய்தார்கள். பலர் பார்வையாளர்களாகவே இருந்தார்கள். உருத்திரகுமார் பெரிதாக ஒன்றும் பங்களிக்கவில்லை. சகல விடயங்களும் கணினியில் உடனுக்குடன் பதிவு செய்யப்பட்டது. ஒரு மணி நேரம் மதிய போசனத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டதைத் தவிர, மற்றைய முழு நேரமும், மேற்படி விடயத்தில் கவனம் செலுத்தப்பட்டது. மதிய போசன நேரத்தின்போது நூலாசிரியர், பத்மநாதனை தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு, இரவு 8 மணிக்கு சந்திப்பு ஒன்றுக்கு ஒழுங்கு செய்தார்.

அன்று மாலை சகல விடயங்களும் பேசி, ஆரம்ப முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டது. அவற்றை உடனடியாகச் செயல்படுத்துவதற்கு ஒன்பது பேர் அடங்கிய ஒரு தற்காலிகக் குழுவை நியமிப்பது என முடிவு எடுக்கப்பட்டது. அக்குழுவை அன்றே தெரிவு செய்வதாக சகலரும் விருப்பம் தெரிவித்தனர். அதற்கு நூலாசிரியர், பத்மநாதனை இரவு சந்தித்து முக்கியமான சில விடயங்கள் பேச வேண்டி இருக்கின்றது. ஆகையால் நாளை காலை எல்லோரும் மீண்டும் சந்தித்து மேற்படி குழுவைத் தெரிவு செய்வதுதான் நல்லது எனத் தெரிவித்தார். அதனை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டனர். மறுநாள் காலை ஒன்பது மணி தொடக்கம் பன்னிரண்டு மணிவரை அதே மண்டபத்தில் சந்திப்பதாக முடிவு செய்து கூட்டம் நிறைவு பெற்றது. ஏற்கனவே திட்டமிட்டபடி இரவு எட்டு மணிக்கு பத்மநாதனை அவரின் இருப்பிடத்தில் ஆனந்தம் அவர்களுடன் நூலாசிரியர் சந்தித்தார். இரண்டு மணி நேரம் விரிவான கலந்துரையாடல் மிகவும் அந்தரங்கமாக நடைபெற்றது. அவ்வேளையில் ஆனந்தம் அவர்களை மட்டுமே அங்கு இருப்பதற்கு நூலாசிரியர் பத்மநாதனைக் கேட்டு இருந்தார். அதற்கான காரணம், ஆனந்தம் அவர்கள், நூலாசிரியரின் 40 ஆண்டுக்கால நெருங்கிய நண்பர். அத்தோடு, இக்கலந்து உரையாடலுக்கு ஒரு சாட்சி நிச்சயம் தேவை

என்பதினால்தான். அவசர கலந்துரையாடல் பற்றிய முக்கியமான விடயங்கள் மட்டும் மிகச் சுருக்கமாக இச் சந்தர்ப்பத்தில் பதிவு செய்யப்படுகிறது.

நூலாசிரியர்: இக் கலந்துரையாடல் மிகவும் நேர்மையாகவும், உண்மையாகவும் இடம் பெற வேண்டும். அவ்வாறு இல்லை எனில், தேனீர் அருந்திவிட்டு தங்களிடம் இருந்து விடைபெற்றுச் செல்ல நான் விரும்புகின்றேன்.

பத்மநாதன்: நிச்சயம் அவ்வாறான ஒரு கலந்துரையாடலுக்குத்தான் நான் உங்களை அழைத்து உள்ளேன்.

நூலாசிரியர்: -பல்கலைக்கழகக் காலங்களில் இருந்து இன்றுவரையுள்ள உங்கள் நிலைப்பாடு, செயல்பாடுகள் பற்றி அனேகமாக எனக்கு எல்லாம் தெரியும். அதனால் சில முக்கிய விடயங்கள் பற்றி முதலில் தெளிவுபடுத்திய பின், நாடு கடந்த அரசு விடயமாகப் பேசுவது நல்லது.

பத்மநாதன்: உங்களைப் பற்றியும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் அதனால்தான் நான் மனம் விட்டுப் பேச உங்களை அழைத்து இருக்கின்றேன்.

நூலாசிரியர்: நீங்கள் 1979, 1980 களில் இருந்து, விடுதலைப்புலிகள் சார்பாக சர்வதேச நிதிக்கும், ஆயுதக் கொள்வனவுக்கும் பொறுப்பாய் இருந்து உள்ளீர்கள். ஆனால் தலைவர் 2002 இல் உங்களை அப்பொறுப்பில் இருந்து நீக்கிவிட்டார். அதுபற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கின்றீர்கள்?

பத்மநாதன்: நீண்டகாலம் நான் இயக்கத்திற்காக இரவு பகலாக உழைத்தவன். அவர்கள் என்னை நீக்கியது என்னை வெகுவாகப் பாதித்தது. அதனால் சில சமயம் நான் தற்கொலை செய்யும் நிலைக்கே தள்ளப்பட்டு இருக்கின்றேன். ஆனால் ஆனந்தம் அவர்கள் என்னிடம் வந்ததால் எனக்குப் பெரும் ஆறுதல் கிடைத்தது. அதன் பிறகு நான் அமைதியாக இருக்கின்றேன்.

நூலாசிரியர்: 2002 களுக்குப் பின்னர் ஆயுதக் கொள்வனவுகளை கஸ்ரோவும், குசையும், நடேசன் அவர்களும் பொறுப்பு எடுத்துச் செய்து வருகின்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் அனுப்பும் ஆயுதக் கப்பல்கள் அனேகமானவை நடுக்கடலில் வைத்து சிங்களக் கடற்படையால் அழிக்கப்பட்டு உள்ளதாகவும், அதனைக் காட்டிக்கொடுப்பதில் தங்கள் பங்கு அதிகபட்சம் இருப்பதாக மேற்படி மூவரும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கு நேரடியாகச் சொல்லி இருக்கின்றார்கள். இதுபற்றி என்ன கூற

விரும்புகின்றீர்கள்?

பத்மநாதன்: எனக்கும் அவ்வாறான நிகழ்வுகளுக்கும் எதுவித தொடர்பும் இல்லை ஆனால் அவர்கள் என்னில் சந்தேகப்படுகின்றார்கள். அதற்கு நான் என்ன செய்வது?

நூலாசிரியர்: பெப்ரவரி 2009 இல் தலைவர் அவர்கள் கையெழுத்திட்டு, தங்களை பிரதம பேச்சுவார்த்தை நடத்துபவராக (Chief Negotiator) நியமித்து உள்ளார். இந்தத் தீர்மானத்திற்கு என்ன காரணம்?

பத்மநாதன்: 2008 களின் இறுதிப்பகுதியில் வன்னியில் இருந்து என்னை தலைவரின் மகன் சாள்ஸ் அன்ரனி தொடர்பு கொண்டு, மீண்டும் விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஆயுதம் கொள்வனவு செய்து தரும்படி கேட்டார். அதற்கு நான் இதுவரை என்னைப் பாவித்துவிட்டு இறுதியில் தூக்கி எறிந்து விட்டீர்கள். நான் ஆயுதம் கொள்வனவு செய்யத் தயார். ஆனால் எனக்கு ஒரு பொறுப்பான பதவியை தலைவர் மீண்டும் வழங்கினால்தான் நான் ஆயுதக் கொள்வனவு செய்து தர ஒத்துக் கொள்வேன் என்று சொன்னேன். அதன் பிரகாரமே தலைவர் மேற்படி பதவியை எனக்குத் தந்து உள்ளார். அதனால் நான் ஆயுதக் கொள்வனவு முயற்சியில் பெப்ரவரி 2008 இல் இருந்து இறங்கி உள்ளேன்.

நூலாசிரியர்: நீங்கள் அனுப்பும் ஆயுதங்களில் பெரும்பாலானவை வன்னிக்குப் போய்ச் சேருவது இல்லை என்றும், நீங்கள் ஆயுதங்களை அனுப்பிவிட்டு, அல்லது ஆயுதங்கள் ஏற்றாமல் வெறும் கப்பல்களை அனுப்பிவிட்டு, அது பற்றிய செய்திகளை இலங்கை, இந்திய கடற்படைக்குத் தெரிவித்து நடுக்கடலில் வைத்து அக் கப்பல்களை அழிப்பதாக, கஸ்ரோ அவர்கள் தங்கள் மேல் குற்றம் சாட்டுகின்றார்.

பத்மநாதன்: அவர்கள் சந்தேகப்படுவதற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்?

நூலாசிரியர்: உங்களுக்கும், இலங்கை அரசுக்கும், இந்தியாவினுடைய RAW க்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதாகவும், இது சம்மந்தமாக வன்னியில் உள்ள முக்கியமான விடுதலைப் புலிகளின் பொறுப்பாளர் ஒருவர் என்னிடம் கதைக்கும் போது கூறி இருக்கின்றார். இது பற்றி என்ன சொல்லுவீர்கள்?

பத்மநாதன்: (சற்று ஆத்திரம் அடைந்தவராக) மீண்டும் சொல்கின்றேன். அவர்கள் சந்தேகப்படுவதற்கு நான் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

நூலாசிரியர்: மே, 2009 இல் இடம் பெற்ற இறுதி அழிவில் நீங்களும் சம்பந்தப்பட்டு இருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. அதுபற்றி...

பத்மநாதன்: ஏப்ரல், 2009 இல் தலைவரின் வளர்ப்பு மகன் ஒருவனும், தலைவரின் மகன் சாள்ஸ் அன்ரனியும் என்னைத் தொடர்பு கொண்டு, களநிலைமை மோசமாக இருக்கின்றது. அப்பாவையும், முக்கிய அங்கத்தவர்களையும், வெளியில் எடுக்க உதவி செய்யுமாறு கேட்டார்கள். அதற்கு நான் கூறினேன், இரண்டு நாட்கள் நேரம் தரும்படி. இரண்டு நாட்களில் அதற்கான ஒழுங்குகளை நான் செய்து விட்டு இருக்கும் பொழுது, தலைவரின் மகன் என்னைத் தொடர்பு கொண்டார். அப்பொழுது நான் கூறினேன். டென்மார்க்கில் உள்ள தலைவரின் தமையனிடம் தலைவரையும், குடும்பத்தையும் வெளியில் எடுப்பதற்கு உத்தரவாதக் கடிதம் (Sponsor) ஒன்று அவசரமாகத் தரும்படி.

ஆனால் அதற்கு அவர்களிடம் இருந்து எதுவித பதிலும் இல்லை. அத்துடன் அம்முயற்சி கைவிடப்பட்டது. மாற்று வழியாக வன்னிக்கு ஒரு சிறிய விமானம் ஒன்றை அனுப்ப ஒழுங்கு செய்து உள்ளேன். அது அமைதியாக வந்து தரையிறங்கி தலைவரையும், அவர் குடும்பத்தோடு முக்கியமான சிலரையும் ஏற்றிக் கொண்டு வெளிநாடு ஒன்றில் விடும். அதற்கு 200 மில்லியன் டொலர் தேவை. அதனை அனுப்ப உடன் ஒழுங்கு செய்யுங்கள். மிகுதியை நான் பார்க்கின்றேன் என்று கூறி இருந்தேன். அதற்கு சாள்ஸ் அப்பாவுடனும், கஸ்ரோவுடனும் கதைத்து பணத்திற்கு ஒழுங்கு பண்ணுகின்றேன் என்று உறுதி அதியளித்தார். ஆனால் பல நாட்களாகியும் கஸ்ரோ பணம் அனுப்பவில்லை. அதனால் என்னால் அது பற்றி ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

நூலாசிரியர்: இவ்விடயம் எந்தளவுக்கு சாத்தியப்பட்டிருக்கும்? இக்கதையை யாரும் நம்புவார்களா?

பத்மநாதன்: அது என்ற பிரச்சினை. அது உங்களுக்கு விளங்காது?

நூலாசிரியர்: இறுதியாக என்ன நடந்தது?

பத்மநாதன்: 13-14 மே இல் பல தடைவைகள் தலைவரின் மகன் சாள்ஸ் என்னைத் தொடர்பு கொண்டு களநிலைமை மிக மோசம். எப்படியும் அப்பா ஆட்களை வெளியில் உடன் எடுத்தாக வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். அதற்கு நான் இறுதி முயற்சி ஒன்றை எடுத்து விட்டு உடன் தொடர்பு கொள்கிறேன் என்று கூறினேன். உடனே நான், கொழும்பில்

இருந்த கஜேந்திரன் பொன்னம்பலத்தைத் தொடர்பு கொண்டேன். நிலைமையை நன்கு விளக்கி பசில் ராஜபக்சாவுடன் தொடர்பு கொண்டு இது பற்றிய உதவியைக் கேட்கும்படி கூறினேன்.

(இவ்விடயம் நூலாசிரியருக்கு அதிர்ச்சியையும், கோபத்தையும் ஏற்படுத்தியது.)

நூலாசிரியர் இடைமறித்து, நீங்கள் எவ்வாறு, விடுதலைப் புலிகளின் பரம எதிரியுடன், அதாவும், விடுதலைப் புலிகளை முடித்தே ஆகவேண்டும் என்று விடாப்பிடியாக நிற்கும் எதிரியிடம் இவ்வாறான ஒரு உதவியைக் கேட்பீர்களா? அது எவ்வளவு மோசமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும்? அத்தோடு கள நிலைமைகளை மிகவும் தெளிவாக அல்லவா சிங்கள இன வெறியர்களுக்கு காட்டிக் கொடுத்துவிடும் என்று கூறினார்.

பத்மநாதன்: எனக்கு வேறு வழி இல்லை, எதிரியின் காலில் விழுவதைத் தவிர. நான் கூறியபடி கஜேந்திரன், பசில் அவர்களைத் தொடர்பு கொண்டு இவ்விடயம் பற்றிப் பேசினார். அதற்குப் பசில் கூறியதாவது, இரண்டொரு நாட்களில் குறைந்தபட்சம் நான்கு மணித்தியாலயங்கள் வான் தாக்குதல்களையும், இராணுவ, ஆட்டிலறி தாக்குதல்களையும் நிறுத்தும்படி அவர்களுக்குக் கட்டளையிடுகின்றேன். அதற்குள் அவர்களை வெளியேறச் சொல்லுங்கள் என்று கூறி இருக்கின்றார்.

நூலாசிரியர்: இதை எவ்வாறு பசில் ராஜபக்சவால் செய்ய முடியும்? கோத்தபாய ராஜபக்சாவும், இராணுவத் தளபதிகளும் இதனைச் செய்வார்கள் என்று எவரும் நம்புவார்களா?

பத்மநாதன்: பசில் வாக்குறுதி அளித்து இருக்கின்றார். அவரால் செய்ய முடியும் என நான் நம்பினேன்.

நூலாசிரியர்: நீங்கள் இந்தியாவுடன் தொடர்பு கொண்டீர்களா?

பத்மநாதன்: பல தடவை தொடர்பு கொண்டேன். ஆனால் சாதகமான பதில் கிடைக்கவில்லை.

நூலாசிரியர்: அப்ப உங்களுக்கு, இலங்கை அரசாங்கத்துடனும், குறிப்பாக பசில் ராஜபக்ச போன்றவர்களுடனும், இந்திய அரசுடனும் ஏற்கனவே தொடர்புகள் இருந்திருக்கின்றன என்று நான் நினைக்கலாமா?

பத்மநாதன்: (ஆத்திரத்துடன்) நீங்கள் என்னிடம் இருந்து ஏதோ பிடுங்கப்பாக்கிறீய் என்றார். தொடர்ந்தும் அவர் பேசும் போது, 16 மே வரை

பசில் ராஜபக்சாவுடன் தொடர்பு கொள்ள முயற்சித்த போதும், தொடர்பு கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது என்றும் கூறினார்.

நூலாசிரியர்: ஏன் கஜேந்திரன் கொழும்பில்தானே இருந்தவர். அவர் பசில் ராஜபக்சாவை நேரில் சென்று சந்தித்து இம் முக்கியமான பிரச்சினை பற்றிப் பேசியிருக்கலாமே? என்றபோது, அதற்கு பத்மநாதன் ஒரு பதிலும் கூறவில்லை.

பத்மநாதன்: 17 மே தான் பசில் ராஜபக்சாவைத் தொடர்பு கொள்ள முடிந்தது. அப்பொழுது அவர் கூறினார். 'மகிந்த ராஜபக்சே திடீரென அதாவது, வெளிநாட்டு அலுவல்களைப் பின் போட்டு விட்டு இலங்கை வர இருந்தார். அவருடைய பாதுகாப்பு என் பொறுப்பில் விடப்பட்டிருந்தது. அதனால்தான் உங்களைத் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை' என்று பத்மநாதன் கதையைக் கச்சிதமாக முடித்தார்.

நூலாசிரியர்: (மிகவும் வெறுமையும், விரக்தியும் அடைந்த நிலையில்) தலைவர் மே 17 இல் இறந்து விட்டதாக இலங்கை அரசாங்கம் அறிவித்தது. ஆனால் நீங்கள் அதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்து, தலைவர் உயிருடன் இருக்கின்றார் என்று செய்தியை வெளியிட்டீர்கள். பின்னர் சில நாட்கள் கழித்து, தலைவர் இறந்து விட்டதாகக் கூறி இருந்தீர்கள். இந்த முரண்பாடான செய்திகளுக்கு எதாவது காரணங்கள் உண்டா?

பத்மநாதன்: முதலில் அவர் உயிரோடு இருக்கிறார் என தொடர்பு கொண்டபோது கூறினார்கள். சில நாட்கள் கழித்து தலைவர் இறந்து விட்டதாகத் தெரிவித்தார்கள் அதனையே நான் சொன்னேன்.

நூலாசிரியர்: இரண்டு மாறுபட்ட செய்திகளுக்கும் யாரோ கூறிய தகவல்களை வைத்துத்தான் நீங்கள் கூறி இருக்கின்றீர்கள். ஒரு பொறுப்பு வாய்ந்த நிலையில் உள்ள நீங்கள், எப்படி இவ்வாறான மாறுபட்ட செய்திகளை மக்களுக்கு கூறுவீர்கள். எனவே இதில் உங்களுக்கு எதாவது உள் நோக்கம் இருக்கின்றதா?

பத்மநாதன்: அறிந்தவற்றைக் கூறி இருக்கின்றேன். இதற்கு மேல் என்னால் ஒன்றும் மேற்கொண்டு கூற முடியாது.

நூலாசிரியர்: நாடு கடந்த அரசின் குழுவில் ஐம்பது வீதமான உறுப்பினர்களை, விடுதலைப் புலிகள் சார்பானவர்களை இடம்பெறச் செய்வதற்கு ஒத்துக் கொண்டு இருக்கின்றீர்கள். அதில் மாற்றங்கள் எதுவும்

இல்லைத்தானே?

பத்மநாதன்: அதில் எதுவித மாற்றமும் இல்லை. நாளை கூட்டத்தில் சந்திப்போம்.

மறுநாள் காலை ஒன்பது மணிக்கு எல்லோரும் மீண்டும் அதே மண்டபத்தில் சந்தித்தோம். முதல் விடயங்களை மீளாய்வு செய்தோம். அவ்வேளையில் பத்மநாதன் அரைக்காட்சட்டையுடன், சிங்கள இராணுவத்துடன் சென்றபோது, அணிந்த அதே வெள்ளைத் தொப்பி, அதே கறுப்புக் கண்ணாடியுடன் மண்டபத்திற்கு வந்தார். எல்லோருக்கும் வணக்கம் சொன்னார்கள். நாடு கடந்த அரசுக்குரிய இடைக்காலக் குழு தெரிவு இடம் பெற்றது.

உருத்திரகுமாரனை குழுத்தலைவராக பத்மநாதன் தெரிவு செய்தார். அதன் பின்னர் இந்நூலாசிரியரை உபதலைவராக இருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். நூலாசிரியர் அதற்கு மறுத்துவிட்டார். காரணம், முதல் நாள் இரவு நூலாசிரியருக்கும், பத்மநாதனுக்கும் இடையில் இடம் பெற்ற கலந்துரையாடல். நூலாசிரியருக்கு பல செய்திகளையும், உண்மைகளையும் அதில் இடம்பெற்ற ஆபத்துகளையும், அழிவுகளையும் மிகவும் துல்லியமாக அவரால் பார்க்க முடிந்தது.

நாடு கடந்த அரசில் ஏதோ உள் சதி இருக்கின்றது. இது இலங்கை அரசினதும், இந்திய, அமெரிக்க அரசுகளினும் பின்ணணியில் இருந்து வெளிவந்த ஒரு பூதம் இது. தமிழர்களின் தனிநாட்டை ஆதரிப்பது போல் வெளியில் பாசாங்கு காட்டி, உள்ளால் கரு அறுக்கும் ஒரு நாசகாரியத் திட்டம் என்பதனை அன்று இரவு முழுவதும் திரும்ப திரும்ப யோசித்து நூலாசிரியர் தனக்குள்ளேயே முடிவு எடுத்துக் கொண்டார். ஆனந்தத்துடன் அன்று இரவு பல தடவை இது பற்றி விவாதித்துப் பேசினார். அவரும் மிகவும் வேதனை அடைந்தார். நூலாசிரியர் நினைப்பதில் உண்மை இருக்கிறது என்றும் மனம் விட்டுக் கூறினார். அத்தோடு நிச்சயம் பத்மநாதன் உங்களில் கோபமாக இருப்பார். நாளை பார்த்து நடந்து கொள்ளும் படியும் கண்டிப்பாக வேண்டுகோள் விடுத்து இருந்தார். பின்னர் சேரன் அவர்களை உபதலைவராக இருக்கும்படி பத்மநாதன் வேண்டிக் கொண்டார். அதற்கு சேரன், தான் எதுவித அங்கத்துவ பதவியையும் எடுக்கத் தயார் இல்லை என்று ஒரே பதிலில் கூறி விட்டார். தொடர்ந்து, உறுப்பினர்கள் தெரிவு இடம் பெற்றது.

நூலாசிரியர் நெடியவனுடன் ஏற்கணைவே தொடர்பு கொண்டு நிலைமைகளை தெளிவுபடுத்தினார். இருந்தும் முக்கியமான சில

பெயர்களை நெடியவனுடன் இணைந்து நூலாசிரியர் பட்டியல் போட்டு வைத்து இருந்தார். ஆனால் பத்மநாதன் தனது கையில் இருந்த பெயர் விபரங்களை வாசிக்க வாசிக்க, அங்குள்ள பெரும்பான்மையினர் ஏகமனதாக அதனை எற்றுக்கொண்டனர். எனவே நூலாசிரியருக்கு நிலைமை மிகத் தெளிவாக விளங்கியது. அத்தோடு, பத்மநாதன், இந்நூலாசிரியரை குறைந்தபட்சம், இடைக்காலக் குழுவில் ஒரு அங்கத்தவராகவேனும் இருக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். ஏனையோரும் வேண்டிக் கொண்டனர். எனவே, தவிர்க்க முடியாதவாறு, நூலாசிரியர், குழுவில் ஒரு அங்கத்தவராக இருக்க சம்மதம் தெரிவித்தார். ஆனால், இக்கூட்டம் முடிவு அடைந்து, சில நாள்களில், நூலாசிரியர் ஊருக்குத் திரும்பியவுடன், உருத்திரகுமாரனைத் தொடர்புகொண்டு, தனது அங்கத்துவத்தை நீக்கி விடும்படிக் கேட்டுக் கொண்டார். அதற்கு உருத்திரகுமாரன், முதலில் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால், நூலாசிரியர் தனது முடிவில் எதுவித மாற்றமும் இல்லையென உறுதியாகக் கூறியதன் விளைவாக, நூலாசிரியரின் பெயர் அக்குழுவில் இருந்து நீக்கப்பட்டது. இதற்கான உருத்திரகுமாரனின் பதில், நூலாசிரியரின் மின் அஞ்சலில் (e-mail) உள்ளது.

அங்கத்தவர்களைத் தெரிந்தவுடன் பத்மநாதன் மண்டபத்தில் இருந்து வெளியேறிவிட்டார். உடனே நிலைமைகளை அங்கிருந்து நெடியவனுக்கு தொலைபேசி மூலம் நூலாசிரியர் தெளிவுபடுத்தினார். அதற்கு அவர், 'நீங்கள் அங்கிருந்து வெளிக்கிடுங்கள்' என்று வேண்டிக்கொண்டார். ஆனந்தன் அவர்களுக்கு நிலைமை மிகத் தெளிவாக விளங்கியது. இரவோடு இரவாக, நூலாசிரியரை விமானத்தில் ஏற்றி இந்தியாவுக்கு அனுப்பி விட்டார்.

இவ்விடயம் பற்றி, மேலும் விசாரணை செய்வதற்காக கஜேந்திரன் பொன்னம்பலம் அவர்களை சந்திக்க பல காலம் நூலாசிரியர் காத்து இருந்தார். 23 செப்டம்பர், 2011 அன்று இரவு எட்டு மணி அளவில் கஜேந்திரன் பொன்னம்பலம் அவர்களை பாரிஸ் நகரில் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. அச்சந்திப்பில் மேலும் ஒரு முக்கியமானவர் கலந்து கொண்டார். அவர் பெயரை இங்கு குறிப்பிட முடியாது உள்ளது. சுமார் இரு மணி நேரம் மேலே கூறப்பட்ட விடயங்கள் பற்றி விபரமாகக் கலந்துரையாடப்பட்டது.

அப்போது கஜேந்திரன் பின்வருமாறு நிலைமையை விளங்க வைத்தார். பத்மநாதன் 14 மே, 2009 இல் தன்னைத் தொடர்பு கொண்டு, பசில் ராஜபக்சாவுடன் தொடர்பு கொண்டு உடன் பேச்சு வார்த்தையைத் தொடங்கும்படியும் கூறினார். நான் பசிலைத் தொடர்பு கொண்டு விடயத்தைக் கூறியபோது, பசில் எதுவித பேச்சுவார்த்தையும் இடம் பெறாது.

ஆனால் பாரிய தாக்குதல்களை நிறுத்தலாம். அதற்குள் தலைவரும், ஏனையவர்களும் வெளியேறுமாறு கூறினாராம். திரும்பவும் தான் பசில் ராஜபக்சாவைத் தொடர்பு கொண்டாராம்.

அப்பொழுது பசில் ராஜபக்சே என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது உங்களுடைய ஆட்களை வெள்ளைக் கொடியுடன் இராணுவத்திடம் சரண் அடையுமாறு கூறினாராம். பின்னர் தான், ஐ.சி.ஆர்.சி, நெட் குறஸ் அதிகாரிகளைத் தொடர்பு கொண்டு நிலைமையை அவர்களிடம் கூறியதாகவும் சொன்னார். அதன் பின்பு, தான் மீண்டும் 17 ஆம் திகதி பசில் ராஜபக்சேவை அழைத்துப் பேசியதாகவும், அதற்கு அவர் மகிந்த ராஜபக்சே திடீரென வெளிநாட்டில் இருந்து நாடு திரும்பியதால், அவரின் பாதுகாப்பு தன் பொறுப்பில் விடப்பட்டதால் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை என்று கூறினாராம். இதற்கு இடையில் பத்மநாதன் பல தடவைகள் தன்னைத் தொடர்பு கொண்டு கள நிலைமைகள் பற்றி அறிந்ததாகவும் கூறினார்.

மேலும் தான் கள நிலைமைகள் மிக மோசமடைந்து காணப்பட்டதால், 17 மே கொழும்பில் உள்ள வெளிநாட்டுத் தூதரகங்களுக்கு நிலைமைகளை எடுத்துச் சொன்னதாகவும், ஆனால் ஒன்றுமே நடக்கவில்லை என்றும் தெரிவித்தார். தமிழர் அரசியல் தலைவர் சம்பந்தனை தொடர்பு கொள்ள பலமுறை தான் முயற்சி செய்ததாகவும், ஆனால் சம்பந்தன் தொலைபேசியை துண்டித்து வைத்து இருந்தார் என்றும் தெரிவித்தார். இறுதியாக தன்னுடன் தொடர்பு கொண்டு, மேற்படி நிகழ்வுகளைத் தெளிவாக அறியாமல், தன்னைப்பற்றிக் குற்றம் சொன்னதாக நூலாசிரியரைச் சாடினார்.

அதற்கு நூலாசிரியர் பதில் அளிக்கும்போது, பின்வருமாறு விதைந்துரைத்தார்:

முதலாவதாக, நீங்கள் அரசியல் அனுபவமும், அறிவும் உள்ளவர்கள். எப்படி பத்மநாதனின் சொல்லைக்கேட்டு விடுதலைப்புலிகளைக் கொண்டு குவிக்கக் கங்கணம் கட்டி நிற்கும் எதிரியிடம் போய் அவர்களைக் காப்பாற்றுமாறு கேட்டீர்கள்? நீங்கள் ஏன் தமிழ் நாட்டு அரசியல்தலைவர்களுடனோ, தமிழ்நாட்டுச் செய்தியாளர்களுடனோ தொடர்பு கொண்டு கள நிலைமைகளை விளக்க முற்படவில்லை?

அதற்கு கஜேந்திரன் அவர்கள், பத்மநாதன் தான் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றும்படி தனக்குப் பணித்ததாகக் கூறினார். அதனையே நான் செய்தேன் என்றார். மேலும் ஏன் நீங்கள் நடந்த இவ் விடயத்தை இதுவரை

தமிழ் மக்களுக்கோ, அல்லது உலகத்திற்கோ கூறவில்லை என நூலாசிரியர், கஜேந்திரனைக் கேட்டார். 'அதனை நான் எதிர்காலத்தில் செய்ய இருக்கின்றேன்' என்றார். 'அதனை உரிய காலத்தில் சொல்லாததுதான் நீங்கள் விட்ட பாரிய தவறு என்றும் உரிய நேரத்தில் நீங்கள் மேற்படி நிலைமைகளை பகிரங்கப்படுத்தி இருந்தால் நூலாசிரியரில் நீங்கள் கோபம் கொள்ள வேண்டிய தேவை வந்திருக்காது என்று, நூலாசிரியர் பதில் அளித்தார்.

மேலும், 02 ஒக்டோபர், 2011 ஆம் ஆண்டு ஜேர்மனியில் முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் செல்வராஜா கஜேந்திரன் அவர்களை, பொதுக்கூட்டம் ஒன்றில் நூலாசிரியர் சந்தித்தார். அவ்வேளையில் நூலாசிரியர் சுருக்கமாக, மே, 2009 இல் கஜேந்திரன் பொன்னம்பலம், பத்மநாதனுடனும், பசில் ராஜபக்சவுடனும் தொடர்பு கொண்ட விடயத்தைப் பற்றிக் கலந்துரையாடினார். கஜேந்திரன் பொன்னம்பலம் அவர்கள் இவ்விடயத்தில் விட்ட தவறுகளை நூலாசிரியர் சுட்டிக்காட்டினார். அதற்கு செல்வராசா கஜேந்திரன் அவர்கள், மேலே குறிப்பிட்ட விடயம்பற்றி கஜேந்திரன் பொன்னம்பலம் இதுவரையும் உலகத்திற்கு சொல்லாமல் இருப்பது தவறுதான் என்று ஒத்துக் கொண்டார். செல்வராசா கஜேந்திரன், பொன்னம்பலம் அவர்களின் அரசியல் கட்சியில் முக்கிய அங்கத்தவராக இருப்பதனால்தான் நூலாசிரியர் மேற்படி விடயம் பற்றி கலந்துரையாட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

மேற்படி பத்மநாதனுடனும், கஜேந்திரனுடனும் நூலாசிரியர் கலந்துரையாடியது பற்றிய விடயம் சம்பந்தமாக சில முக்கிய விடயங்களைக் கவனிக்க முடிகிறது. முதலாவதாக, பத்மநாதனுக்கு நாடு கடந்த தமிழ் அரசு பற்றிய சிந்தனையோ, கோட்பாட்டு விளக்கமோ, அறிவோ நிச்சயம் இருந்திருக்க எதுவித நியாயமும் இல்லை என்பதனை அவர் பற்றி அறிந்தவர்களுக்கு நன்கு தெரிந்திருக்கும். ஈழத்தில் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளையும், ஈழவிடுதலை உணர்வாளர்களையும் அழித்து ஒழித்த ஒரு நிலையில்தான் நாடு கடந்த அரசு பற்றிய சிந்தனை திடீரென முன்வைக்கப்பட்டது. புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் உள்ள ஈழம் பற்றிய தீவிரப் போக்குடையவர்களின் உணர்வுகளையும், செயற்பாடுகளையும், மழுங்கடிப்பதற்கும், திசை திருப்புவதற்கும் இலங்கை அரசும், அதன் நேச சக்திகளும் தீட்டிய ஒரு சதி திட்டமாகத்தான் இதனைப் பார்க்க முடிகிறது.

அதற்காக விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளராகிய, விடுதலைப் புலிகளின் சார்பில் சமாதனப் பேச்சுவார்த்தையில் பங்கெடுத்த உருத்திரகுமாரனை,

பத்மநாதனுடாக அணுகி நாடு கடந்த அரசின் பொறுப்பை வழங்கி இருக்கின்றார்கள். உருத்திரகுமாரன், தெரிந்தோ, தெரியாமலோ பத்மநாதனின் வேண்டுகோளை ஏற்றிருக்கலாம். நாடு கடந்த அரசு கோலாம்பூரில் தொடங்கப்பட்டு, மிகக் குறுகிய காலத்தில் பத்மநாதன் மலேசியாவைவிட்டு நீங்கி, இலங்கை அரசுடன் இணைந்தமையானது மேற்படி சந்தேகத்தை மிகவும் தெளிவாக உறுதிப்படுத்தி உள்ளது.

மேலும் பத்மநாதன் இலங்கை அரசுடன் சேர்ந்ததின் பின்பும் உருத்திரகுமாரன் தொடர்ச்சியாக பத்மநாதனுடன் தொடர்பில் இருந்து உள்ளார் என்பதனை அவர் நிச்சயம் மறுக்கமாட்டார். ஆனால் நாடு கடந்த அரசு ஓரளவு புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் களைகட்டத் தொடங்கியவுடன், உருத்திரகுமாரன் பத்மநாதனுடனான தொடர்பைக் குறைத்து இருக்கலாம் அல்லது நிறுத்தி இருக்கலாம். அத்தோடு பத்மநாதன் மலேசியாவில் இலங்கை அரசுடன் இணைந்தபோது, ஆனந்தம் அவர்கள் தொலைபேசியில் நூலாசிரியருடன் தொடர்பு கொண்டார். அப்போது ஜெ.மகேஸ்வரனின் தொலைபேசி இலக்கத்தை உடன் தருமாறு கேட்டார். அதற்கு நூலாசிரியர் காரணம் கேட்டபோது, 'பத்மநாதன் சந்திப்பு ஒன்றில் இருந்தவர், ஆனால் அவரைக் காணவில்லை' என்று தெரிவித்தார்.

'அதற்கு ஏன் மகேஸ்வரனின் தொலைபேசி இலக்கம்?' என நூலாசிரியர் கேட்டார். 'அவரைக் கேட்டால் நிலைமை தெரியும்' என ஆனந்தம் பதில் அளித்தார். இச்செய்தி மிகவும் அதிர்ச்சியையும், சந்தேகத்தையும் நூலாசிரியருக்கு ஏற்படுத்தியது. 2002 இல் இருந்து பத்மநாதனை விடுதலைப்புலிகள் விலக்கி வைத்து இருந்தமைபற்றி ஏற்கனவே கூறப்பட்டது. 2002 க்கும் 2005 ற்கும் இடையில்தான் நோர்வே நாட்டின் சமாதான முயற்சிகள் மூலம், விடுதலைப் புலிகளுக்கும், இலங்கை அரசுக்கும் இடையில் பேச்சு வார்த்தைகள் இடம் பெற்றது. இதற்கு உருத்திரகுமாரனும், மகேஸ்வரனும், விடுதலைப் புலிகள் சார்பாக பேச்சுவார்த்தையில் கலந்து கொண்டு இருக்கின்றார்கள் என்பது பற்றியும் முன்னைய அத்தியாயங்களில் குறிப்பிடப்பட்டது.

பத்மநாதனுடன் தொடர்புள்ள மேற்படி இருவரையும் எப்படி விடுதலைப் புலித்தலைமை தமது சார்பாகப் பேச்சுவார்த்தைக்கு அனுப்பியது? மேலும், கருணா அவர்கள் மேற்படி உறுப்பினர்களுடன், விடுதலைப் புலிகள் சார்பில், இறுதியாக நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளில் கலந்து கொள்ளும் முன்பே, சிங்கள அரசுடன் இணைந்து விட்டதாக மிகவும் நம்பகமான ஆதாரங்கள் நூலாசிரியரிடம் இருக்கின்றன. அந்த ஆதாரத்தை ஒரு சிலரின் பாதுகாப்புக்

கருதி இவ்விடத்தில் தர முடியாமல் உள்ளது. பேச்சுவார்த்தைகளின் போது, விடுதலைப் புலிகள் சார்பில் கலந்து கொண்டவர்களான அன்ரன் பாலசிங்கம், உருத்திரகுமாரன், மகேஸ்வரன், கருணா ஆகியோர் தமது நிலைப்பாடுகளை, திட்டங்களை பேச்சுவார்த்தை நடைபெற்றதன் பின்னர் ஒவ்வொரு நாளும் நிச்சயம் இரகசியமாகக் கலந்துரையாடியிருப்பர். மறுநாள் என்ன விடயம் சம்பந்தமாகப் பேசுவது, எப்படியான திட்டங்களை கருத்துகளை பேச்சுவார்த்தை மேசையில் வைப்பது எனவும் நிச்சயம் கலந்துரையாடியிருப்பார்கள். இச் செய்திகள் உடனுக்குடன் பத்மநாதனுக்கு போயிருக்காதா? என்று ஒருவர் ஏன் சிந்திக்கக்கூடாது?

மேலும், விடுதலைப் புலித்தலைமைக்கு உருத்திரகுமாரனை நன்கு தெரியும். ஆனால் மகேஸ்வரனை அவ்வளவாகத் தெரியாது. இதுபற்றி நூலாசிரியர் 2008 இல் கஸ்ரோவிடம் கேட்டபொழுது, 'மகேஸ்வரனை பேச்சுவார்த்தைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று அவுஸ்திரேலியா பொறுப்பாளர் ஜெயகுமார் அவர்கள் பிரபாகரனிடம் கேட்டுக் கொண்டதாகவும், தலைவர் அதற்குச் சம்மதித்ததாகவும்' தெரிவித்தார். பிரபாகரன். புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் வாழுகின்ற நாடுகளில் உள்ள விடுதலைப் புலிப் பொறுப்பாளர்களில் ஒரு சிலரில் மட்டும்தான் அதிகளவு நம்பிக்கை வைத்து உள்ளார். அதில் முக்கியமானவர் ஜெயக்குமார் என்பது நூலாசிரியருக்கு நன்கு தெரியும். மகேஸ்வரன், ஜெயகுமாருக்கு நெருங்கிய நண்பன். அதனை மகேஸ்வரன் நன்றாகப் பாவித்து இருக்கின்றார் என்று கொள்வதில் தவறு இல்லை. எனவே சுருங்கக் கூறின், நம்பிக்கைத் துரோகங்கள் தலைவரைச் சுற்றி என்றும் இருந்தவண்ணமே இருந்தமையானது, ஈழத்தமிழர் போராட்டத்தை பல சந்தர்ப்பங்களில் சிதைந்தும், பின்தள்ளியும் இருக்கிறது.

இரண்டாவதாக, கஜேந்திரன் அவர்கள் தனக்கு பத்மநாதன் கட்டளை இட்டதாகவும், அதனை தான் நிறைவேற்ற வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார் என்று கூறுவது மிகவும் சின்னப்பிள்ளைத்தனமானது. மேலும், பத்மநாதனின் கட்டளையை நிறைவேற்றியமையானது மிகவும் முட்டாள்தனமான செயல் ஆகும். ஆனால் கஜேந்திரன், வேறுபல தன்னால் ஆன முயற்சிகளை செய்வதாகக் கூறி இருக்கின்றார். அவை வரவேற்கத்தக்கது. மேலும் கஜேந்திரன், தமிழ்க் கூட்டணித் தலைவரும், தமிழர்களின் முன்னணித் தலைவருமான சம்பந்தன் அவர்களை தொலைபேசியில் அழைத்ததாகவும் அவர் தொலைபேசியில் தொடர்பைத் துண்டித்ததாகவும் கூறி இருக்கின்றார். அவர் கூறியது உண்மையெனில், சம்பந்தன் அவர்களை தமிழ் மக்கள் ஒரு போதும் மன்னிக்கமாட்டார்கள்.

அத்தோடு முள்ளிவாய்க்காலில் உயிர் விட்ட ஒரு இலட்சம் மக்களின் உயிர்களும், அவர்களின் ஆவிகளும் சம்பந்தன் அவர்களை நிச்சயம் நிம்மதியாக இருக்கவிடப் போவது இல்லை. மேலும் மூன்று இலட்சம் தமிழ் மக்கள் பட்ட அவலங்களும், விட்ட கண்ணீரும் சம்பந்தனை சும்மா விட்டு வைக்காது.

மே, 2009 இல் முள்ளிவாய்க்காலில் இடம்பெற்ற பாரிய தமிழ் இன அழிப்பில் பல மர்மங்கள் அடங்கி உள்ளன. பல உள்சதிகளும், புறச்சதிகளும், சர்வதேசச் சதிகளும் தாராளமாக இடம் பெற்று உள்ளன. அதிலும் மிக மோசமான, வெட்கமான நிகழ்வு என்னவெனில், தமிழர்களின் அழிவுக்கு தமிழர்களையே சிங்கள அரசும், சிங்கள அரசின் நேசநாடுகளும் பாவித்து இருக்கின்றன. யாரும், எதிலிருந்தும் தப்பவே முடியாது. உண்மையை யாராலும் நீண்டகாலம் மறைக்கவும் முடியாது.

இந்த ஆய்வு நூல், பல அரசியல் வரலாற்று மாணவர்களை நிச்சயம் மேலும் கிளர்ச்சி அடையச் செய்யும். அவர்கள், இப்பாரிய நாசகாரிய சதி வேலைகளையும், சதிவேலைகளால் ஒரு இனமும், ஒரு தேசமும், சின்னாபின்னமாகப்பட்ட வரலாற்று உண்மைகளையும் ஆராய்ந்து கண்டறிந்து உண்மையைக் கூறாது விடமாட்டார்கள். அப்போது இந்நாசகாரியச் செயல்களில் ஈடுபட்டவர்களை, மக்கள் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துவார்கள். அப்போது அவர்கள் மக்களால் தண்டிக்கப்பட்டு, ஒரு இனத்தின் அவமானச் சின்னங்கள் என்று முத்திரை குத்தப்படுவார்கள். அதுவே, அவர்கள் தமது பரம்பரைக்குத் தேடிய சொத்துக்களாக என்றும் நிலை நிற்கும்.

புருட்டஸ், யூலியசீசரை வாளால் குத்தும் பொழுது, தனது உயிர் நண்பனான புருட்டசைப் பார்த்து சீசர், “நீயுமா என்னைக் குத்துகிறாய்?” என்று கேட்டார். அன்று யூலியசீசர் நினைத்து இருப்பார், ‘புருட்டாஸை விட ஒரு நம்பிக்கைத் துரோகி எதிர்காலத்தில் இருக்க முடியாது’ என்று. ஆனால் அன்று யூலியசீசருக்குத் தெரியவில்லை புருட்டாசை விட மிகவும் மோசமானவர்கள் எதிர்காலத்தில் வர இருக்கிறார்கள் என்று.

ஈழத் தமிழர்களையும், ஈழ விடுதலையையும், அதற்காகத் தமது இன்னுயிர்களை ஒட்டு மொத்தமாக அர்பணித்த அந்த பிஞ்சுப் போராளிகளினையும், தமது கொடிய, இரத்தம் படிந்த கரங்களால் அழிக்கக் காரணமாக இருந்தவர்களின் பெயர்கள், உலக வரலாறு உள்ள மட்டும் உரத்துப் பேசப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும்.

தமிழ் ஈழம் இலங்கை அரசின் பிடியில் இருந்து விடுபட்டு சுதந்திரமும்,

சுபீட்சமும், அமைதியும் நிறைந்த ஒரு தேசமாக மலர வேண்டும் என்ற உயர்ந்த இலட்சியத்தையே விடுதலைப் புலிகள் மனதார ஏற்றுச் செயல்பட்டனர் என்பதனை மேற்கூறப்பட்ட அவர்களின் சகல செயற்பாடுகளும் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டி நிற்கின்றன.

முதலில் சிங்கள அரசிடம் இருந்தும், சிங்கள முப்படைகளிடம் இருந்தும், தமிழர்களும், தமிழ்த் தேசமும் விடுதலை அடைந்து, சுதந்திர நாடு மலர வேண்டும் என்பதற்காக பல்வேறுபட்ட இடர்களுக்கும், எதிர்ப்புகளுக்கும் இடையில் தமது முப்படைகளையும், உலகம் வியக்கும் அளவிற்குக் கட்டி வளர்த்தார்கள். உலக நாடுகள் பல சிங்கள அரசுக்கு முண்டு கொடுக்காமல் விட்டிருந்தால், சிங்களப் படைகளை விடுதலைப் புலிகளின் முப்படைகளும் தமிழர் தாயகப் பூமியில் இருந்து எப்போதோ ஓட ஓட விரட்டி அடித்திருப்பார்கள் என்பது உறுதி.

இந்தியாவும், உலக வல்லரசுகளும், ஏனைய பல நாடுகளும் வழங்கிய இராணுவ உதவிகளாலும், இராணுவ தந்திரோபாயங்களினாலும்தான், இலங்கை அரசு படைகள் விடுதலைப் புலிகளை 2009 இன் ஆரம்ப காலப்பகுதியில் பாரிய தோல்வியைத் தழுவ வைக்க முடிந்தது என்பதனை சிங்கள அரசால் என்றும் மறுக்கவே முடியாது. 2009 க்கு முன்பு சிங்கள முப்படைகள் விடுதலைப் புலிகளின் முப்படைகளிடம் வாங்கிக் கட்டிய தாக்குதல்களும், பட்ட தோல்விகளுமே இதற்குச் சான்று பகரும். இலங்கை அரசும், இந்தியாவும், உலகின் பல நாடுகளும் கூறுவது போல், விடுதலைப் புலிகள் ஒரு பயங்கரவாத அமைப்பு என்று கூறுவது, அவர்களின் ஈழவிடுதலைபோராட்டம் பற்றியும், ஈழமக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றியும், தமிழ் ஈழம் ஒரு பிரிவினைவாதம் அல்ல, அது அவர்கள் இழந்த சுதந்திரத்தை மீட்பதற்கான ஒரு சுதந்திரப் போராட்டம் என விளங்காத தன்மையுமே முதற் காரணம் ஆகும்.

அத்தோடு இந்தியா, அமெரிக்கா, சீனா போன்ற நாடுகளின் புவிசார் அரசியல் விருப்பு, வெறுப்புகளும் வல்லாதிக்கப் போட்டியும், மேலும் முக்கியக் காரணங்கள் ஆகும். ஆனால் விடுதலைப் புலிகள் மேற்படி நாடுகளின் சுயநலமான அரசியலுக்கு அப்பால் சென்று, தொலைநோக்குடன் பல்வேறு பட்ட தமிழ் ஈழத்திற்கான நிர்வாகக் கட்டுமானங்களையும், உள் கட்டுமானங்களையும் தொலைநோக்குப் பார்வையுடன் வடிவமைத்து, சிறப்பாகச் செயல்படுத்திக் காட்டி இருக்கின்றார்கள். இதன் மூலம் விடுதலைப் புலிகள் தாம் பயங்கரவாதிகள் அல்ல, தமிழ் மக்கள் இழந்த உரிமைக்காகவும், சுதந்திரத்திற்காகவும் தம் உயிரையே அர்பணித்துப் போராடும் சுதந்திரப் போராளிகள் என்பதனை நிலை நிறுத்தி

இருக்கின்றார்கள். மலரப்போகும் தமிழ் ஈழம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று மிக ஆழமாக ஆய்வு செய்து, தொலைநோக்குடன் ஒரு நிழல் ஈழ தேசத்தை ஒழுங்குற அமைத்துக் காட்டி இருக்கின்றார்கள்.

எனவே, இலங்கை அரசும், இந்தியாவும், அமெரிக்காவும், இவைகளின் ஏனைய நட்புறவு நாடுகளும் விடுதலைப் புலிகள் ஒரு பயங்கரவாதிகள் என்று இதுவரை கூறிவந்த விசமத்தனமான பரப்புரைகளும், வஞ்சகமான கழுத்தறுப்பு வேலைகளும், அதி பிரசங்கித்தனமான பாசாங்கு வார்த்தைகளும், எதிர்காலத்ததில் நிச்சயம் செல்லாக்காசாகிப் போய்விடும். சிங்கள மக்களும், உலக மக்களும் மேற்படி நிலைமைகளை நன்கு விளங்கிக் கொள்வார்கள். ஒரு சட்ட ரீதியான அரசை நடத்தும் அரசியல் தலைவர்களுக்கோ, அல்லது நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கோ, நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாத அளவிற்கு அவர்கள் தாங்கள் வசம் இருந்த ஈழ தேசத்தை உரிய முறையில் கட்டி எழுப்பி இருக்கின்றார்கள். மேலும், மலரப் போகும் வடக்கு கிழக்கு தமிழ் ஈழம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்று விஞ்ஞான ரீதியாக, அறிவியல் ரீதியாக ஆய்வுகள் மேற்கொண்டு செயல் திட்டங்களை வடிவமைத்து உள்ளார்கள்.

400 கோடி ரூபாவில் ஒரு பல்கலைக் கழகத்தையே கட்டி முடித்தார்கள். தமிழ் ஈழம் மலர்ந்து இருந்தால் மேலே காட்டப்பட்ட அத்தனை உட்கட்டுமானங்களையும் கட்டி முடித்து தமிழ் ஈழத்தை உலக அரங்கின் உச்சத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தி இருப்பார்கள். இதுவே உளுத்துப்போன இலங்கை அரசுக்கும், தமொறிக் கொண்டிருக்கும் இந்தியாவிற்கும், பல்லு இழந்த கிழட்டுச் சிங்கம் போல் தோற்றம் அளிக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் பாரிய பிரச்சினையாக காணப்பட்டது. மேற்படி ஒரு புரட்சிகரமான சகல துறையிலும், செழிப்புற மலர இருந்த தமிழ் ஈழத்தைப் பார்க்க அவர்களுக்குப் பொறுக்கவில்லை என்பதனை உலகம் நிச்சயம் புரிந்து கொள்ளும் நாள் விரைவில் வரும்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தாம் கண்ட இலட்சிய தமிழ் ஈழம் யதார்த்தமானது, உண்மையானது, நீதியானது, தர்மமானது என்பதற்காக, நாற்பது ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட விடுதலைப் புலிப் போராளிகள் தம் உயிர்களை அந்த மண்ணில் தமிழ் ஈழத்துக்கான வித்தாக விதைத்து இருக்கின்றார்கள். இலங்கையும், உலக நாடுகளும் தமது கொடூரமான சுயநலப்போக்கை உதறித்தள்ளி, அந்த மண்ணின் விடுதலையை, சுதந்திரத்தை இன்றைய கால கட்டத்தில் வழங்க மறுக்குமேயானால், மேற்படி நாற்பது ஆயிரம் வித்துக்களைப் போலவே, தமிழ் இளம்

தலைமுறையினர் கிளர்ந்து எழுவர்.

இந்த அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட சகல முக்கியமான விடயங்களை, சிங்கள தேசமும், உலக மக்களும் இதுவரை அறிந்து இருக்க நியாயம் இல்லை. முதல் தடையையாகக் கூறப்பட்ட மேற்படி விடயங்கள் யாவும், முதன்முதலாக உலகத்தின் பார்வைக்கு விடப்படுகின்றன. எனவே உலகம் விளங்கிக் கொள்ளட்டும், தமிழர்களின் தலைவிதியை, உலகம் தீர்மானிப்பதா? அல்லது விடுதலைப்புலிகளும், தமிழ் மக்களும் தீர்மானிப்பதா? என்று!

அடிக்குறிப்புகள்:

Chapter 7

1. Gunaratna (1998), p.356, as cited by Manoharan, op.cit., p.284.
2. Gunasingam, M., Private Assessment of the Author, 2012.
3. Thinamurasu, 10-16 October 1999.
4. Ibid.
5. Ibid.
6. Ibid.
7. Ibid.
8. Ibid.
9. Thinamurasu, 8-14 August 1999.
10. Statement by LTTE Leader, Velupillai Prabhakaran.

11. Ibid.
12. Kellas, J.G., The Politics of Nationalism and Ethnicity, London: Macmillan, 1991, p.3.
13. Thinamurasu, 18-24 July 1983.
14. Puveenthiran and Maniarasan of the LTTE Sea Tigers.
15. Ibid.
16. Thinamurasu, 5-12 December 1998.
17. Eelamurasu, 13-19 December 1998.
18. Thainadu, 22 January 1998.
19. Ibid.
20. Virakesari, 15 July 1995.
21. Dinakaran, 30 April 1995.
22. Thinamurasu, 15-19 August 1998.
23. Thinamurasu, 25-31 December 1994.
24. Speech by Mannivannan, South Asian Studies Centre, DVD Collection No.9, Sydney, 2008.

முடிவுரை

இலங்கை, சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, பிரித்தானியாவின் ஏகாதிபத்திய ஆட்சியின் கீழ் ஆளப்பட்டது. அதற்கு முன்பாக, சுமார் 300 ஆண்டுகளுக்கும் மேல், முதலில் போர்த்துகீசரும், அவர்களைத் தொடர்ந்து டச்சுக்காரரும் இலங்கையை அடிமைப்படுத்தி ஆண்டனர். இவ்விரு ஆட்சியாளர்களும், தமிழரின் ஒட்டுமொத்தப் பொருளாதார வளங்களையும் சுரண்டி எடுத்து, தங்களது நாட்டைக் கட்டி எழுப்பினார்கள். அவர்கள், தமிழர்களுக்குக் கொடுத்த பரிசு வறுமையும், கிறிஸ்தவ மதமும் ஆகும். ஆனால், பிரித்தானியர்கள் தமிழர்களுக்கு விட்டுச் சென்றது நிரந்தர அழிவு ஆகும். அதற்கான பாதையை, பிரித்தானிய அரசு, சிங்களப் பெரும்பான்மையினருக்கு மிகவும் கச்சிதமாக அமைத்துக் கொடுத்துவிட்டு, 1948 இல் இலங்கையை விட்டு வெளியேறியது.

1947 இல், சோல்பரி அரசியல் யாப்பின் கீழ், முழு இலங்கைக்குமான ஆளும் அதிகாரத்தை, சிங்கள இனம் தவறான வழியில் பெற்றுக் கொண்டது. அன்றுதொட்டு இன்றுவரையும், சிங்கள பௌத்தப் பேரினவாத அரசு, தமிழர்களை வைத்தே அரசியல் வியாபாரம் செய்து, அதிகாரத்தைப் பெற்று, கொடுமையான ஆட்சி நடத்தி வருகின்றது. கடந்த அரை நூற்றாண்டுகளாக, சிங்கள அரசுகள் தமிழர்களுக்குக் கொடுத்த பரிசு, அடக்குமுறையும், படுகொலைகளும்.

1930 ல் இருந்து, 1948 வரை, அகில இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சி, தமிழர் தரப்பிற்கான ஒரேயொரு அரசியல் கட்சியாகவும், அதன் தலைவர் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அவர்கள், ஒரேயொரு தலைமையாகவும் இருந்தனர்.

இலங்கையில் அரசியல் சீர்திருத்தம் கோரி, தமிழர்கள் நடத்திய அறவழிப் போராட்டத்தில், ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் முக்கியப் பங்கு ஆற்றினார். இலங்கையின் 70 வீதமான சிங்கள இனத்தவருக்கு 50 வீத நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவமும், ஏனைய 30 வீதம் சிறுபான்மையினரான தமிழர், முஸ்லிம், பறங்கியர், மலே இனத்தவர்களுக்கு 50 வீதமான நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவமும் வேண்டும் எனக் கோரினார். இதனை, சிங்களவரும், பிரித்தானியாவும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்பது, சாதாரணமான ஒருவருக்கும் கூட நன்றாக விளங்கும். இதற்குப் பதிலாக, அன்றே ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அவர்கள், தமிழர் இழந்த அரசையும், சுதந்திரத்தையும் பிரித்தானிய அரசிடம் கேட்டு, சரியான முறையில் வாதாடி பேராடி இருந்தால், தமிழர் அதை மீள்பெற வாய்ப்பு கிடைத்து இருக்கும்.

1947 இல், இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தது. இந்தியாவில் இருந்து முஸ்லீம்கள் பாகிஸ்தானைப் பிரித்து, தமது நாடாக, தனி நாடாக ஆக்கினார்கள். இதே காலகட்டத்தில்தான், உலகெல்லாம் பரந்து விரிந்து அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த யூதர்கள், 'இஸ்ரேல்' என்னும் நாட்டை வென்றெடுத்தார்கள். ஆனால் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அவர்கள், ஒரு பொன்னான வாய்ப்பை இழந்து விட்டார். பாகிஸ்தானை வென்றெடுப்பதற்காக, முகமது அலி ஜின்னா, இரவு பகலாக இந்திய அரசியல் தலைவர்களுடனும், பிரித்தானிய அதிகார வர்க்கத்துடனும் அரசியல் களத்தில் இறங்கிப் போராடினார். இஸ்ரேலை வென்றெடுத்த டேவிட் பென்குரியன், யூதர்களின் விடியலுக்காகத் தன்னையே அர்ப்பணித்தார். ஆனால் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அவர்கள், தவறான அரசியல் கோட்பாட்டுடன், பகுதி நேர அரசியல் வணிகத்தில் ஈடுபட்டதன் விளைவே, அன்று தமிழருக்கான அரசியல் தலைவிதி தவறாக எழுதப்பட்டமைக்கு முக்கியக் காரணம் ஆகும்.

1949 க்குப் பின், தமிழர்களின் தலைமையை ஏற்று நடத்திய எஸ்.ஜே. செல்வநாயகம் அவர்களும், அவரது தமிழரசுக் கட்சியும், சமஷ்டி அரசியல் அமைப்பு மூலம், தமிழர்களின் அரசியல் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முடியும் என திடமாக நம்பினார். இந்தியாவின் சமஷ்டி ஆட்சி அமைப்பு முறையைப் பின்பற்றியே, செல்வநாயகம் அவர்கள் அக்கோரிக்கையை முன்வைத்தார். ஏற்கனவே இவ்வாய்வில் கலந்து உரையாடியது போன்று, சமஷ்டி அமைப்பு முறை, இந்தியாவுக்குப் பொருந்துவதுபோல், இலங்கைக்குப் பொருந்தாது என்பதை, செல்வநாயகம் அவர்களால் ஆழ்ந்து யோசிக்க முடியவில்லை.

1949 ல் இருந்து 1976 வரை, கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக செல்வநாயகம்

அவர்களும், அவரது அரசியல் சகாக்களும், அறவழியில், பல போராட்டங்களை இலங்கை அரசுக்கு எதிராக நடத்தினார்கள். அதி தீவிர சிங்கள பௌத்த தேசியவாதத்தையும், சிங்கள அரசியல் தலைவர்களின் இறுக்கமான அரசியல் கோட்பாட்டையும், தமிழ்த் தலைவர்களால் உரிய முறையில் ஆழமாக உள்நோக்கி அறியாத தன்மையே, கால் நூற்றாண்டுக் காலத்தை வீணாக விழுங்கியது. தமிழ் மக்களை, விரக்தியின் விளிம்புக்குக் கொண்டு சென்றது. எதுவித நியாயங்களையும், மனித உரிமைகளையும் மதிக்காத, சிங்கள பௌத்த தீவிரவாத அரசியல் தலைவர்களுக்கு, அறவழிப் போராட்டங்கள், கேலிக்கூத்தாகவே தெரிந்தன. இந்தியாவில் காந்தி நடத்திய அகிம்சைப் போராட்டம், ஒரு தொடர்கதையாகவே நடந்து, ஈற்றில் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றது. ஆனால், இலங்கையில் தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் நடத்திய அகிம்சைப் போராட்டங்களை ஒருவர் கணக்கிட்டு மதிப்பீடு செய்தால், கால் நூற்றாண்டுக் காலத்தில், அது ஒரு சில வாரங்களோ, அல்லது ஒரு சில மாதங்களோதான் என்கின்ற அளவிலேயே இடம் பெற்று இருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம், தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுள், ஒருவர்கூட முழு நேரமாக அரசியல் விவகாரங்களில் ஈடுபடவில்லை. செல்வநாயகம் தொடக்கம் அமிர்தலிங்கம் வரை, எல்லோருமே பகுதி நேரமாகவே அரசியல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர்.

இரண்டாவது உலகப்போர் இடம்பெறாமல் இருந்திருந்ததால், காந்தியின் அகிம்சை வழிப் போராட்டத்தை, பிரித்தானிய அரசு தனது ஆயுதபலத்தைக் கொண்டு அடக்கி ஒடுக்கி இருக்கும். அவ்வாறு அவர்கள் பல போராட்டங்களை அடக்கி இருக்கின்றார்கள். இரண்டாம் உலகப் போர், பிரித்தானியாவுக்கு ஏற்படுத்திய நெருக்கடிகளே, இந்தியா விடுதலை கிடைப்பதற்கு உதவியாக அமைந்தது. அதனால்தான், சுபாஷ் சந்திரபோஸ் அவர்கள், அகிம்சைப் போராட்டத்தில் நம்பிக்கை அற்றவராய், பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய அரசுக்கு எதிராக, ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கட்டி எழுப்பினார்.

இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவுகள் வேறுவிதமாக அமைந்து இருந்தால், சுபாஷ் சந்திரபோஸ் தலைமையில், இலட்சக்கணக்கான இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்கள் இணைந்து, பிரித்தானியரை ஓட ஓட விரட்டி இருப்பார்கள். காந்திக்குப் பதிலாக சுபாஷ் சந்திரபோஸ் அவர்களே, இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்திலும், இந்திய வரலாற்றிலும் முக்கிய இடம் பெற்று இருப்பார்.

இலங்கையில், அகிம்சை என்றும், அறவழிப் போராட்டங்களை நடத்தியும்,

பண்டா-செல்வா உடன்படிக்கை, டட்லி-செல்வா உடன்படிக்கை என ஒப்பந்தங்களை எழுதி கையெழுத்து இட்டும், இறுதியில் தோற்றுப்போன தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கு, மாற்றுவழி தேடவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. நிலைமைகளை காலம் கடந்து உணர்ந்தபிறகுதான், இறுதியாக 1976 இல் தமிழர்களின் அரசியல் தலைவிதியைத் தீர்மானிப்பதற்கு, தாம் இழந்த சுதந்திரத்தை மீட்டு எடுப்பதுதான் ஒரே ஒரு வழி என முடிவு எடுத்தனர். எதிர்கால அரசியல் வரலாற்று மாணவர்கள், காலம் கடந்த ஞானமாகவே இதனைப் பார்ப்பார்கள்.

இழந்த சுதந்திரத்தை மீட்டு எடுக்கும் பாரிய பணியில், 1976 ல் இருந்து, தலைவர் பிரபாகரன் தலைமையில், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் கீழ் ஆயிரமாயிரம் இளைஞர்களும், இளம்பெண்களும், ஒன்றிணைந்தார்கள். தாய், தந்தை, உடன்பிறப்புகள், சொந்தம், பந்தம் அனைவரையும் உதறித் தள்ளி விட்டு, மேதகு தமிழ் ஈழ தலைவர் பிரபாகரனுக்குப் பின்னால் அணிதிரண்டனர். தங்களின் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, சொகுசான வாழ்க்கை வசந்தங்களையெல்லாம் உதறித் தள்ளிவிட்டு, முழுநேரமாக, இரவு பகலாக, ஊண் உறக்கம் இன்றி, பட்டிதொட்டிகள், காடு, மலை, மேடு பள்ளம் எல்லாம் கடந்து நடந்தார்கள். தமிழ் ஈழம் ஒன்றே அவர்களின் குறிக்கோள். அது மட்டும்தான் அவர்களது கண்களுக்குத் தெரிந்தது. அதுவே அவர்களின் இலட்சியமாக உருவெடுத்துப் பெருக்கெடுத்தது. தமது தேச விடுதலைக்காக, தமது நாட்டின் விடிவுக்காக, தமது மக்களின் சுதந்திரமான வாழ்க்கைக்காக, தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கமும், அதன் தலைமையும், அதன் தளபதிகளும், போராளிகளும் தங்களை முழுமையாக அர்ப்பணித்தது போல், இதுவரையும் வேறு எந்த ஒரு தமிழ் அரசியல் தலைவரும் தங்களை அர்ப்பணிக்கவில்லை எனத் துணிந்து கூறலாம்.

தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகளின் இலட்சியமும், மன உறுதியும், வீரமும் தான் சிங்கள அரசையும், சிங்கள முப்படைகளையும் கதிகலங்க வைத்தது. தீவிர சிங்கள பெளத்த இனவாதியான ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனே, அதிகாரத்தின் உச்சியில் இருந்து சர்வாதிகார ஆட்சி நடத்தியபோது கூறிய கூற்று, பலருக்கு நினைவு இருக்கலாம். “நான் இந்தியாவிடம் உதவி கேட்டுப் போயிருக்காவிட்டால், பிரபாகரனிடம் போய்த் தொங்க வேண்டி இருக்கும்” என்று கூறினார்.

அவரது பேச்சு, இலங்கை அரசின் கையாலாகத்தன்மையை மட்டும் காட்டி நிற்கவில்லை. கூடவே, சிங்கள அரசின் முப்படைகளையும் மிகவும்

கேவலப்படுத்திய செயலாகவே பார்க்க முடிகிறது. ஆனால் ஜெயவர்த்தனே கூறியதுதான் உண்மை. காரணம், விடுதலைப் புலிகள், ஒரு தடுக்க முடியாத இயக்கமாகவும், இலங்கை அரசின் முப்படைகளையும் கதிகலங்க வைக்கும் அவர்களின் போர்ப் பொறிமுறைகளும், தாக்குதல்களும் இருந்தமையாலும், ஜெயவர்த்தனேக்கு அவ்வாறு சொல்வதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை.

இலங்கையில் மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும், ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியும், அரசு கட்டில் ஏறுவதற்காக, ஈழத் தமிழர் பிரச்சினையை ஆடுகளமாகப் பாவித்தார்கள். ஈழத் தமிழர் பற்றிய இனப் பிரச்சினையைப் பேசாமல், ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பிடிக்க முடியாது என்ற நாடாளுமன்ற ஜனநாயகம், உலகத்தில் இலங்கைமீல்தான் இருக்கின்றது. அதைத்தான், அங்கே நடைபெற்ற சகல தேர்தல்களும் காட்டி நிற்கின்றன. பதவிக்கு வரும் பேரினவாத அரசியல் தலைவர்கள், சிங்களப் பெரும்பான்மையினரின் ஆதரவைப் பெற்று தமது வாக்கு வங்கியை நிலைநிறுத்துவதற்காக, தமிழ் மக்களை, அவர்களின் உணர்வுகளை, அவர்களின் ஜனநாயக உரிமைகளையெல்லாம் எந்த எந்த வழியில் அழித்தொழிக்க முடியுமோ, அத்தனை வழிகளிலும் திட்டமிட்டு, கச்சிதமாக, தொடர்ச்சியாகச் செய்து வருகின்றார்கள்.

இவை பற்றிய முக்கிய விடயங்கள் எல்லாம் பல்வேறு ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் இந்த ஆய்வில் கலந்து உரையாடப்பட்டு உள்ளன. அவைகளை ஆழமாகவும், விஞ்ஞான, அறிவியல் அடிப்படையில் நோக்கும்போது, சிங்கள இனவாத அரசுகளும், சிங்கள அரசின் முப்படைகளும், ஈழத் தமிழரை ஒட்டுமொத்தமாக அந்த மண்ணில் இருந்து அழித்து ஒழிப்பதையே அவர்களின் அரசியல் திட்டமாக, கொள்கையாக, இலட்சியமாகக் கொண்டு உள்ளார்கள்; அதை விட்டால் அவர்களுக்கு வேறுவழி தெரியவில்லை என்பதையே பார்க்க முடிகிறது. எனவே, பதவி வெறியும், அதனை வென்றெடுப்பதற்கான போட்டியால் ஏற்படும் தமிழருக்கு எதிரான இனவெறியும், மேற்படி இரு இனவாதக் கட்சிகள் இருக்கும் வரை தொடர்ந்த வண்ணமே இருக்கப் போகின்றது என்ற முடிவுக்கு வருவதைத் தவிர வேறு வழிகள் இல்லை என்றே கொள்ள முடிகிறது.

மேலும், சிங்கள பெரும்பான்மை மக்கள், யதார்த்தத்தைப் புரிந்து, பாரிய கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தி, அதனுடாக ஒரு புரட்சிகரமான, தொலைநோக்குள்ள தலைமை ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் ஒரு நிலைமை தோன்றுமானால், சில வேளைகளில், தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமை மதிக்கப்பட்டு, அவர்களின் வாழ்வுக்கு வழி அமைத்துக்

கொடுக்கலாம். தவறினால், ஐந்தாவது ஈழ விடுதலைப் போராட்டமும், இரத்தக் களறியும் அந்த மண்ணில் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகவே இருக்கும். தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள், இலங்கை அரசின் உண்மையான நிலைப்பாட்டை மிகத் தெளிவாக விளங்கி இருந்தார்கள். எனவே, அதற்கான பதிலடியாகத்தான் விடுதலைப் புலிகள் ஆயுதப் போராட்டத்தைத் தொடங்கினார்கள். அதன் மூலம்தான் தமிழர்களையும், தமிழ்ப்பிரதேசத்தையும் பாதுகாத்து, தாம் இழந்த சுதந்திரத்தை மீள்பெற முடியும் எனத் திடமாக நம்பினார்கள்.

அதன் விளைவே, 1976 ல் இருந்து தொடங்கப்பட்ட, சிங்கள அரசுக்கும், சிங்கள முப்படைகளுக்கும் எதிரான போர்களாக வெடித்தது. எந்த உலக விடுதலை இயக்கமும் கண்டு இராத போராக, பல்வேறு கோணங்களில் வெடித்துச் சிதறி, சிங்கள முப்படைகளையும், இலங்கை அரசையும் கதிகலங்க வைத்தது. இறுதியில், இலங்கை அரசின் ஆற்றாமையினால் இந்திய அரசுடன் ஒப்பந்தம் செய்து, இந்திய இராணுவத்தை வரவழைத்து, புலிகளுடன் மோத வைத்தது.

ஜெயவர்த்தனே தனது சாணக்கியத்தாலும், வஞ்சகத்தாலும், நரித் தந்திரத்தாலும், அரசியல் ஞானம், அரசியல் அனுபவம் அற்ற இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியை நன்றாகப் பயன்படுத்தி, இறுதியில் அவரை ஏமாற்றினார். இருந்தும், இந்தியப் படைகளாலும், விடுதலைப் புலிகளை வெற்றி கொள்ள முடியவில்லை. அதன் பின்னர், பல உலக நாடுகளிடம் கையேந்திய இலங்கை அரசு, பல்வேறுபட்ட இராணுவ உதவிகளையும், இராணுவ ஆலோசனைகளையும் பெற்று, விடுதலைப் புலிகளை அழித்து ஒழிக்க பாரிய போர்களை முடுக்கி விட்டது. ஆனால் விடுதலைப் புலிகளும் சளைக்காமல் இலங்கையின் முப்படைகளின் கொடூரமான போர்களுக்கு முகம் கொடுத்தார்கள். சுமார் கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக நடைபெற்ற போரில், இலங்கை முப்படைகளும் பாரிய அழிவுகளையும், தோல்விகளையுமே சந்தித்தது.

இலங்கை அரசால் தொடுக்கப்பட்ட போரை, விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரான போராக மட்டும் பார்க்க முடியாது. ஒட்டு மொத்தத் தமிழ் இனத்துக்கும் எதிராகத் தொடுக்கப்பட்ட போராகவே கருத வேண்டும். வரலாற்றை உற்று நோக்கும்போது, இதில் அரசு பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளும், அதனுடாக ஒட்டு மொத்தத் தமிழ் இன அழிப்புமே இடம்பெற்று இருக்கின்றது என்பதை, இந்த ஆய்வின் மூலம் தெளிவாகக் கண்டு கொள்ள முடிகிறது.

விடுதலைப் புலிகள் தமது முப்படைகளையும், பாரிய அமைப்புகளாகக் கட்டி வளர்த்தார்கள். பல்லாயிரம் விடுதலைப் போராளிகளையும், மக்கள் படைகளையும் கொண்ட ஒரு மாபெரும் போராட்ட சக்தியாக உருவெடுத்தார்கள். தரைப்படை, கடற்படை, விமானப்படைகள், அவைகளுக்குள் பல துணைப்படைப்பிரிவுகள் என, விடுதலைப் புலிகளின் போராட்ட சக்தி, சிங்கள அரசையும், உலக அரசுகளையும் வியக்க வைத்தது. சிங்கள முப்படைகளுடனும் களமாடி வெற்றிகள் பலவற்றைக் குவித்து, தமிழ் ஈழத்தின் 70 வீதமான நிலப்பரப்பைத் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். அத்தோடு, பாரிய நிர்வாகக் கட்டமைப்புகளை ஏற்படுத்தி, தமிழ் ஈழத்தில் சிறப்பான நிர்வாக இயந்திரத்தைக் கச்சிதமாகச் செயல்படுத்தினர். பல்வேறுபட்ட உட்கட்டுமானத் திட்டங்களையும் தீட்டிச் செயல்படுத்தினர்.

இவைகள் எல்லாவற்றையும், நேரடியாகவும், செய்திகளினூடாகவும் பார்த்து அறிந்த இலங்கை அரசும், இலங்கை அரசுக்கு முண்டு கொடுத்த நாடுகளும், ஆச்சரியமும், அதிர்ச்சியும் அடைந்தன. விடுதலைப் புலிகளுக்குப் பயங்கரவாத அமைப்பு என்று முலாம் பூசி, அவர்களது செயல்பாடுகளை, சட்டத்தின் மூலம் தடுக்க முனைந்தார்கள். பொருளாதாரத் தடைகளை விதித்தார்கள். ஆனால், ஒட்டு மொத்தத் தமிழ் மக்கள் என்ற சக்தி, களத்திலும், புலத்திலும் விடுதலைப் புலிகளுக்குப் பின்னால் அணிதிரண்டு நின்றது. அவர்களின் தளராத, தொடர்ச்சியான ஆதரவு, விடுதலைப் புலிகளை மேலும் எழுச்சி பெறச் செய்தது. இந்நிலைமை, இலங்கை அரசையும், இந்தியாவையும், அமெரிக்காவையும், இங்கிலாந்து, இஸ்ரேல், சீனா போன்ற இலங்கை அரசின் நேச நாடுகளையும் கவலை கொள்ளச் செய்தது.

விடுதலைப் புலிகளின் வளர்ச்சியையும், விடுதலைப் போராட்டத்தின் வீச்சையும், அவர்களின் நிர்வாக கட்டமைப்புக்களின் சிறப்பையும், உட்கட்டுமான வேலைத்திட்டங்களின் எழுச்சியையும் அவர்களால் உள்வாங்க முடியவில்லை. எனவே, விடுதலைப் புலிகளின் போக்கில் விட்டால், இந்து சமுத்திரக் கடல்பரப்பில், தமிழ் ஈழம் தோற்றம் பெறுமாக இருந்தால், அதுவும் விடுதலைப் புலிகளைப் போன்ற ஒரு அதி தீவிர சக்தி வாய்ந்த, யாரிடமும் விலைபோகாத தலைமையின் கீழ் தோற்றம் பெற்றால், அது நிச்சயம் ஒரு அதி சக்தி வாய்ந்த ஒரு நாடாகப் பரிணமிக்கும்; அவ்வாறு, ஒரு பலம் வாய்ந்த நாடும், அரசும் தோற்றம் பெறும்போது தங்களுடைய பிராந்திய நலன்களும், பூகோள நலன்களும், பொருளாதார நலன்களும் நிச்சயம் கேள்விக் குறியாகும் என்று கருதினார்கள். இதன் விளைவே, 2002

இல் இடம் பெற்ற நோர்வே சமாதான முயற்சியும், அதனுடாக ஏற்படுத்தப்பட்ட சர்வதேச சதி முயற்சியும் ஆகும் என்றே கொள்ள முடிகின்றது.

ஆசை வார்த்தை காட்டி மோசம் செய்த அரக்கத்தனமான வேலையைத்தான் நோர்வே நாடு செய்து உள்ளது என்பதனை, என்றோ ஒருநாள் அந்த நாடு ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். மேலும், ஏற்கனவே கலந்து உரையாடப்பட்ட, உதவி வழங்கும் நாடுகளின் மகாநாட்டில், அமெரிக்க இராஜங்க அமைச்சர் பேசிய பேச்சுகள், அமெரிக்காவின் வஞ்சகமான நிலைப்பாட்டைத் தெளிவாகப் புடம் போட்டுக் காட்டி இருக்கின்றது. அதற்கு, நோர்வே நாட்டு சமாதானத் தூதுவர்களும் உடந்தையாகச் செயல்பட்டு உள்ளார்கள் என்பதும் தெளிவாகத் தெரிய வருகிறது.

அத்தோடு, மேற்படி மகாநாட்டில் கலந்து கொண்ட 31 நாடுகளின் பிரதிநிதிகள், அமெரிக்க இராஜங்க அமைச்சரின் பேச்சு பற்றி தங்கள் கருத்துகளைத் தெரிவிக்காமல் மௌனம் சாதித்து, ஆமாம் போட்டிருக்கின்றார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் சிகரம் வைத்தாற்போல், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளின் சார்பில் பிரதி நிதிகளாக பேச்சுவார்த்தையில் கலந்து கொண்ட சிலரை, ஏற்கனவே இலங்கை அரசும், இந்தியாவும், மேற்படி நாடுகளும் விலை கொடுத்து வாங்கி விட்டார்கள் என்பதனையும், இவ்வாய்வு தெளிவாக ஆதாரங்களுடன் காட்டி நிற்கின்றது.

ஒட்டுமொத்தத்தில், நோர்வேயின் சமாதான முன்னெடுப்பு, ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தையும், ஈழ விடுதலைப் புலிகளையும் திட்டமிட்டு அழிப்பதற்கான ஒரு சர்வதேசச் சதி என்ற முடிவுக்கே வரவேண்டி உள்ளது. அண்மையில், நோர்வே சமாதான முன்னெடுப்புக்களில் பங்கு எடுத்துக் கொண்ட நோர்வேயின் சிறப்புத் தூதுவர் எரிக் சொல்கெய்ம் என்பவர், 12 மே, அன்று ஒஸ்லோவில் நடைபெற்ற ஒரு வைபவத்தில் கலந்து கொண்டு பேசியதை 'தமிழ் நெற்' இணையம் (Tamil Net) தனது 17 மே, 2012 இணையத்தளத்தில் வெளியிட்டு இருந்தது. அங்கு பேசிய எரிக் சொல்கெய்ம், 'இலங்கையில் ஒரு சுதந்திர தமிழ் ஈழம் அமைவதை உலகம் ஒரு போதும் ஏற்றுக் கொள்ளாது; இலங்கை ஒரு பல்கலாச்சார, பல் இன நாடு; ஆதலால் சமஷ்டி முறையிலான ஒரு அரசியல் தீர்வே சாத்தியமானது' என்னும் கருத்துப்படக் கூறி இருக்கின்றார்.

அத்தோடு பல் இன, பல்கலாச்சாரம் உள்ள இந்தியாவில் உள்ள சமஷ்டி முறையோடு ஒத்த ஒரு அரசியல் தீர்வையே எரிக் சொல்கெய்ம் முன்வைக்கின்றார். இது எதனைக் காட்டுகின்றது எனில், அவருக்கு

இந்தியாவினுடைய சமஷ்டி அரசியல் முறைபற்றியோ, இலங்கையின் சிங்கள தேசியவாதத்தின் இறுக்கம் பற்றியோ, தமிழர்களின் உண்மையான வரலாறு பற்றியோ ஆழமான புரிதல் இல்லை என்பதனையே காட்டி நிற்கின்றது.

வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு, இலங்கையில் இரண்டு தேசிய இனங்கள் மட்டுமே இருந்திருக்கின்றன என்றும், அதில் சிங்கள தேசிய இனம் 70 வீதமான பெரும்பான்மைபலத்தை கொண்டு இருக்கின்றது என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு, அங்கு சமஷ்டி முறை சரிப்பட்டு வருமா என்று அவரால் ஆழமாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியவில்லை. இவ்வாறு கூறுவதன் மூலம், முஸ்லீம்களும், ஏனைய சிறுதொகையினரான இனக்குழுக்களும் இலங்கையில் இருக்கின்றனவே என்ற வாதத்தை எரிக் சொல்கெய்ம் முன் வைக்கலாம்.

ஆனால் அவர்களின் வரலாற்றுப் பின்னணி வேறு. அவர்களின் அரசியல் நிலைப்பாடு வேறு. அவ்வினங்களின் அபிலாசைகள் பற்றி தனிவேறாகப் பார்த்து, அரசியல் தீர்வு காண வேண்டிய விடயம் என்பதை எரிக் சொல்கெய்ம் புரிந்து கொண்டு இருந்தால், மேற்கூறப்பட்ட ஒரு நிலைப்பாட்டை எடுத்து இருக்க முடியாது. இவ்வாறான, சரியான புரிதல் இல்லாத ஒருவர்தான், இலங்கைத் தமிழருக்கும், இலங்கை அரசுக்கும் இடையில் இடம்பெற்ற சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையில் அச்சாணியாக நின்று செயல்பட்டு இருக்கின்றார்.

2002 இல் தொடங்கிய சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகள், 2004 ஆம் ஆண்டில் எதுவித தீர்வும் இன்றி முடிவு அடைந்தது. அத்தோடு, இலங்கை அரசியலிலும் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. எனவே, இக்காலகட்டத்தில் இலங்கை அரசு, மேலே கூறப்பட்ட நாடுகளில் இருந்து நவீனரக ஆயுதங்களையும், போர்க்கப்பல்கள், போர் விமானங்கள் போன்றவற்றையும் வாங்கிக் குவிக்க போதுமான அவகாசம் கிடைத்தது. அத்தோடு, பிற நாடுகளின் இராணுவ ஆலோசனைகளும், இராணுவப் பயிற்சிகளும் தாராளமாக கிடைத்தது. மாறாக விடுதலைப் புலிகளுக்கும், பத்மநாதனுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட விரிசலால், விடுதலைப்புலிகளுக்கு ஆயுதக் கொள்வனவும், வழங்கலும் தடைப்பட்டது. வருவிக்கப்பட்ட ஆயுதங்களும், நடுக்கடலில் வைத்து, இலங்கை வான் படையாலும், கடற்படையாலும் அழிக்கப்பட்டது.

மேலும் பேச்சுவார்த்தையின்போது, போராளிகளின் மேலான கட்டுப்பாடு,

நெகிழ்வுத் தன்மைகள் கொண்டதாகவும் காணப்பட்டது. விடுதலைப் புலிகளுக்குள் இருந்த இறுக்கமான கட்டுப்பாடு, தளர்ச்சி அடைந்த நிலையிலும் காணப்பட்டதை, இந்நூலாசியர், மேற்படி காலகட்டத்தில் மேற்கொண்ட ஆறு தடவைப் பயணங்கள் மூலமும், சந்திப்புகளின் மூலமும் அறிய முடிந்தது. அத்தோடு, கிழக்கு தமிழ் ஈழத்தில் கருணாவின் தடுமாற்றமும், இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு விலைபோன நிகழ்வுகளும், விடுதலைப் புலிகளை மிகவும் பலவீனப்படுத்தின. மேலும், இந்திய அரசின் குறுகிய நோக்கமும், தெளிவற்ற அரசியல் கொள்கையும், இலங்கை அரசுக்கு பாரிய வலுவை ஏற்படுத்தியது. பேச்சுவார்த்தைகள் முறிவு அடைந்த நிலையில், சிங்கள அரசு தனது போர்ப் பொறிமுறைகளை உலக நாடுகளின் உதவியோடும், யோசனைகளோடும் திட்டமிட்டுத் தயாரித்து, விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராக பாரிய போரை முடுக்கி விட்டது. இறுதியில், விடுதலைப் புலிகள் மே, 2009 இல் பாரிய அழிவுகளையும், பின்னடைவுகளையும், தோல்விகளையும் தழுவ வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குத் தள்ளப்பட்டார்கள்.

மேற்கூறப்பட்ட பின்னணியில் இருந்து நோக்கும்போது, விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராக 2009 இல் தொடுக்கப்பட்ட போர், இலங்கை அரசின் முப்படைகளால் மட்டும் தொடுக்கப்பட்ட போர் அல்ல. மேற்கூறப்பட்ட சுமார் 22 நாடுகளில், இலங்கை அரசுக்கும், அதன் முப்படைகளுக்கும் வெளிப்படையாக வழங்கிய இராணுவ உதவிகளாலும், மேலும், சுமார் 20 நாடுகளுக்கு மேல் மறைமுகமாக இலங்கை அரசுக்கு வழங்கிய இராணுவ உதவிகளாலும் ஒட்டு மொத்தமாகத் தொடுக்கப்பட்ட போராகவே கொள்ள முடிகிறது. இவ்வாறான ஒரு நிலைமையில், விடுதலைப் புலிகள், எவ்வாறான ஒரு இராணுவ பலத்தைக் கொண்டு இருந்தாலும், தோல்வியைத் தழுவவது தவிர்க்க முடியாது.

இவ்வாறு பல நாடுகள் ஒன்றாகக் கூட்டுச் சேர்ந்து சதிசெய்து, திட்டம் தீட்டி, ஒரு விடுதலைப் போராட்ட இயக்கத்தை அழித்தமையானது, உலக வரலாற்றில் இதுவே முதலும், கடைசியுமாக இடம் பெற்ற ஒரு நிகழ்வாக, பதிவாகப் போகின்றது. மேலும் தெளிவாகக் கூறப் போனால், இது வெறுமனே விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரான ஒரு போராட்டம் அல்ல. இன்றைய சர்வதேசிய பொருளாதாரமயப்படுத்தலின் தாக்கமும், தேவையும், வல்லாதிக்கப் போட்டிகளின் வக்கிர புத்திகளும், யுத்திகளும், மேற்படி போரில் முக்கியத்துவம் பெறுவதைத் தெளிவாகப் பார்க்கலாம்.

மணிவண்ணன் (கஸ்ரோ) தனது பேச்சில் கூறியது போல, கிழக்கு உலகிற்கும், மேற்கு உலகிற்கும் இடையில், அதாவது ஆசிய நாடுகளுக்கும்

மேலைத்தேச நாடுகளுக்கும் இடையில் அமையப்பெற்று உள்ள இந்துப் பெருங்கடல் பரப்பும், அதன் மையமான இலங்கையும், திருகோணமலை இயற்கைத்துறைமுகமும், முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. மேலைநாடுகளின் பொருளாதார நலன்களுக்கும், வல்லாதிக்க நாடுகளுக்கும், இந்தியாவின் பிராந்திய வல்லாதிக்கத்திற்கும் இலங்கை மிகவும் முக்கியமானது. எனவே, இலங்கையில் யார் செல்வாக்கு செலுத்துவது என்பதுதான் அவர்களுக்கு இடையே உள்ள போட்டி. இதற்குள் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டமும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கமும், தமிழ் மக்களும், தவிர்க்க முடியாதவாறு அகப்பட்டுக் கொண்டனர் என்பதே, இந்த அழிவுகளுக்குள்ளும், அனர்த்தங்களுக்குள்ளும் பொதிந்து கிடக்கும் உண்மை ஆகும்.

எனவே தமிழ் ஈழப் பிரச்சினை, தற்பொழுது இலங்கைப் பிரச்சினை மட்டும் அல்ல. அது ஒரு சர்வதேசப் பிரச்சினையாக வடிவம் பெற்று உள்ளது என்பதையே, கண்கூடாகப் பார்க்க முடிகின்றது.

மே 2009 முதல் இரு வாரங்களில், வன்னிப்பிரதேசத்தின் முள்ளிவாய்க்கால் பகுதியில், தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தையும், ஒரு இலட்சத்திற்கும் மேலான தமிழ் மக்களையும் கொன்று குவிப்பதில், இலங்கையின் முப்படைகளும், மேற்கூறப்பட்ட முக்கிய நாடுகளும் கூட்டாகச் சேர்ந்து இயங்கி உள்ளன. எத்தனை இலட்சம் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டாலும், விடுதலைப் புலிகள் அழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் இலங்கை அரசும், இந்தியாவும், அமெரிக்கா, இஸ்ரேல், பாகிஸ்தான், இங்கிலாந்து, சீனா, யப்பான் ஆகிய நாடுகளும் கங்கணங்கட்டி நின்றன. இதற்கு மிக முக்கியமான காரணமாகப் பார்க்கும்பொழுது, பின்வரும் உண்மையே தெரிய வருகிறது.

முதலாவதாக சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகளின்போது, விடுதலைப் புலிகளை எக்காரணம் கொண்டும் விலைக்கு வாங்க முடியாது என்பது மேற்படி நாடுகளுக்கு நன்றாகத் தெரிய வந்தது. இரண்டாவதாக, தலைவர் பிரபாகரன் ஒருபோதும் தமிழ் ஈழ இலட்சியத்தில் இருந்து மாறவே மாட்டார் என்பதையும், தெளிவாக அறிந்து கொண்டனர். மூன்றாவதாக, தமிழ் ஈழம் ஒன்று உருவாகினால், மேற்படி நாடுகள் நினைத்தபடி, தமது பொருளாதார, வல்லாதிக்க விளையாட்டுகளுக்கு விடுதலைப் புலிகள் தலைமை ஒரு போதும் இடம் தரமாட்டாது என்பதனையும் நன்றாக விளங்கிக் கொண்டனர்.

நான்காவதாக, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி விடுதலைப் புலிகளை அழிக்காவிட்டால், மேலும் இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடையாது எனவும்,

அவர்கள் நன்றாகக் கணக்குப் போட்டு உள்ளமையைப் பார்க்க முடிகின்றது. ஏனெனில், ஒரு இலட்சத்துக்கும் மேலான தமிழர்கள் கொண்டு குவிக்கப்பட்டதை, மேற்கூறிய எந்த ஒரு நாடும் தடுக்க முன்வராது, சிங்கள இராணுவத்துக்குத் தொடர்ந்தும் தமது உதவிகளை வழங்கிய வண்ணம் இருந்தமைக்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன.

மனித குலத்தின் பாதுகாப்பிற்கு உத்தரவாதம் அளிப்பதற்காகவே தோற்றம் பெற்ற ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பிரதம காரியதரிசியான பான்-கி-மூன் கூட இதில் தலையிடவில்லை. ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்கோ அதன் பாதுகாப்பு சபைக்கோ எந்தவிதமான நிறைவேற்று அதிகாரமும் இல்லை. அவர்களின் செயற்பாடுகள், நடவடிக்கைகள் எல்லாம், மறுப்புத் தடை (Veto) அதிகாரம் கொண்ட அமெரிக்கா, சீனா, ரஷ்யா, ஃபிரான்ஸ், பிரித்தானியா ஆகிய நாடுகளின் ஒப்புதலின் பெயரிலேயே செயற்பட முடியும். ஐக்கிய நாடுகள் சபையினர் எடுக்கும் தீர்மானங்களை மேற்படி மறுப்புத் தடை அதிகாரம் கொண்ட ஐந்து நாடுகளில் ஒரு நாடு அதற்கு எதிராக வாக்கு அளித்தாலும், அதனைச் செயற்படுத்த முடியாது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அமெரிக்க வல்லரசின் ஒரு கைப்பிள்ளையாகவே ஐக்கிய நாடுகள் செயற்படுகின்ற ஒரு துர்பாக்கிய நிலைமையினையும் பார்க்க முடிகின்றது.

எனவே, விடுதலைப் புலிகளை அழிக்கின்ற திட்டத்தில் அமெரிக்கா முன்னின்று செயற்படும்போது, அதனை ஐக்கிய நாடுகள் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டதான் இருக்க முடியும். இறுதியாக, பான்-கி-மூன் தனது இரண்டாவது பதவிக்காலத்திற்காக காய்களை நகர்த்திக்கொண்டு இருந்த வேளையில், வன்னி இறுதிப் போர் நடந்து உள்ளது என்பதனையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். மேற்படி பொருளாதர வளமும், இராணுவ வளமும் கொண்ட நாடுகளின் நேச சக்தி நாடுகளும் மௌனம் சாதித்தன.

அந்த நாடுகளும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையும், ஒரு இனம் கொடூரமாக அழிக்கப்பட்டுக் கொண்டு இருந்ததைப் பார்த்துப் பொறுத்துக் கொண்டு இருந்தது ஏன்? என ஒருவர் சிந்தித்தால், அதற்கு விடை காண்பது மிக எளிது. விடுதலைப் புலிகள் பற்றி இந்த நாடுகள் கொண்ட நிலைப்பாடு மட்டுமே காரணமாக இருக்க முடியும் என்பது தெட்டத் தெளிவாகத் தெரிய வருகிறது. இதைத்தவிர வேறு என்ன காரணத்தை, யாரால் கூற முடியும்? இதனையே இந்த ஆய்வினூடாகக் கிடைக்கப்பெற்ற பெறுபேறுகளில் இருந்து காண முடிகின்றது.

நியாயப்படுத்துவதற்கு இறுதிப் போருக்குப் பின் நிகழ்ந்த சில விடயங்களை ஆதாரமாகக் கொள்ளலாம். சிங்கள அரசும், சிங்கள இராணுவமும் தமிழ் இன

அழிப்பு நடவடிக்கைகளை சகல வழிகளிலும் தொடர்ந்து செய்து வருகிறது. இன்னமும் தமிழ் ஈழ விடுதலை வேட்கையும், தமிழ் ஈழவிடுதலைப் புலிகளும், தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இலைமறைகாயாக இருக்கின்றார்கள் என இலங்கை அரசு அடிக்கடி கூறிவருகிறது. மீண்டும் விடுதலைப் புலிகள் எழுச்சி பெறுவார்கள் என இலங்கை அரசும், மேற்குறிப்பிட்ட நாடுகளும் நம்புகின்றன. அதன் காரணமாகவே, இலங்கை அரசின் தொடர்ச்சியான தமிழ் இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள் பற்றி, இந்தியாவும் மேற்படி உலக நாடுகளும் மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள்.

போர் முடிந்து மூன்று ஆண்டுகள் கடந்தபின்னரும், இலங்கை அரசு தமிழர்களுக்கு எந்தவிதமான, உருப்படியான ஒரு அரசியல் தீர்வையும் முன் வைக்கவில்லை. ஆதரவு வழங்கிய இந்தியாவிற்கும், மேற்படி நாடுகளுக்கும் இலங்கை அரசு சவால் விட்டவண்ணம் இருக்கின்றது. அத்தோடு, மேற்படி நாடுகளில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்களின் விடுதலை வேட்கையைத் தடுத்து நிறுத்தி, அவர்களைச் செயல் இழக்க வைப்பதற்காகவே, ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டு உள்ள, நாடு கடந்த அரசு உள்ளிட்ட வேறு பல தமிழ் அமைப்புகளை அரவணைத்தும் வருகின்றது. அத்தோடு, இலங்கையில் உள்ள தமிழ் அரசியல் தலைவர்களையும் தமது வலைக்குள் விழுத்தி, அரசியல் இலாபம் தேட முயல்வதையும் பார்க்க முடிகின்றது.

ஆக மொத்தத்தில், தமிழ் ஈழம் தவிரந்த ஒரு அரைகுறைத் தீர்வை, தமிழ் மக்கள் மேல், மேற்படி தமிழ் அமைப்புகளின் ஊடாகத் திணித்து, தமது பொருளாதார, இராணுவ நலன்களுக்கு ஏற்ற வகையில் ஒரு அரசியல் அமைப்பை தமிழ் ஈழத்தில் தோற்றுவிப்பதுதான் மேற்கண்ட நாடுகளின் நோக்கம் ஆகும். ஆனால், இலங்கை அரசு, மேற்படி நாடுகளுக்கெல்லாம் கயிறு விட்டு விட்டு, சீனாவுடன் தன் உறவுகளை நன்றாகப் பலப்படுத்திக் கொண்டது. சீனாவும், மிகவும் அமைதியான முறையில் எதுவித ஆர்ப்பாட்டும் இல்லாமல் திட்டமிட்டுச் செயல்பட்டு வருகின்றது.

இலங்கை அரசுக்குத் தெரியும், எதிர்காலத்தில் சீனாதான் ஒரு தனிப்பெரும் வல்லரசாக வரும் என்பது. அமெரிக்கா, பிரித்தானியா போன்ற மேலாதிக்க நாடுகளின் வல்லரசுக்காலம், முடிவை நோக்கி விரைந்து ஓடிக்கொண்டு இருப்பதை அரசியலை உற்றுநோக்குபவர்களால் நன்றாகப் பார்க்க முடியும். இந்நாடுகளின் வல்லரசுக்கதை “பல்லு விழுந்த கிழட்டுச் சிங்கம்” என்ற கதையாகி வருகின்றது. எனவேதான், சீனாவின் வளர்ச்சி, சீனாவின் இலங்கைத் தலையீடு என்பவற்றை அமெரிக்காவால் பொறுத்துக் கொள்ள

முடியவில்லை.

தமிழ் ஈழப் பிரச்சினையின் விளைவாகவே, தமிழ்நாட்டு மாநில அரசுக்கான தேர்தலில், அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அறுதிப் பெரும்பான்மை பெற்று 2011 இல் ஆட்சி அமைத்தது. இந்திய மத்திய அரசியலில், காங்கிரஸ் கட்சியும், பாரதிய ஜனதா கட்சியும் செல்வாக்கை இழந்து வருகின்றன. 2014 ஆம் ஆண்டு நடைபெற இருக்கின்ற இந்திய நாடாளுமன்றத் தேர்தலில், மாற்றுக் கட்சிகளே அதாவது மாநிலக்கட்சிகளே அரசை அமைக்கும் நிலைமை ஏற்படக் கூடிய வாய்ப்புக்கள் அதிகம் இருக்கின்றன. அதில், அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் அதன் தலைவி ஜெயலலிதாவும் நிச்சயம் முன்னணியில் இருப்பார்கள் என்றும் எதிர்பார்க்கலாம்.

அதன் விளைவாக, உலகின் தனி வல்லரசான அமெரிக்காவின் இரண்டாவது உயர் பதவியில் இருக்கும் கிளாரி கிளிளர்ன், தனது அந்தஸ்துகளையெல்லாம் தூக்கி ஒரு புறம் வைத்து விட்டு, இந்தியா வந்து, ஒரு மாநில முதலமைச்சரான ஜெயலலிதாவைச் சந்தித்துப் பேசும் அளவிற்கு நிலைமை ஏற்பட்டு இருக்கின்றது. இப்பேச்சுக்களின்போது, ஈழத்தமிழர் விவகாரம் முக்கியமாக இடம் பெற்றதாக இந்தியச் செய்தித்தாள்கள் கூறி இருக்கின்றன.

அத்தோடு, மேலும் ஒரு முக்கியமான விடயத்தை இச் சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது ஆகும். அதாவது சீனா, இலங்கையில் ஆழமாகக் கால் பதித்து விட்டது என்பதை, இந்தியாவும், ஏனைய உலக நாடுகளும் நன்கு அறியும். இந்திகழ்வு, ஏனைய நாடுகளை விட இந்தியாவிற்குப் பாரிய அச்சுறுத்தலாகவும், சவாலாகவும் அமைந்து இருக்கின்றது. 2014 ஆம் ஆண்டு நடைபெற இருக்கின்ற இந்தியாவின் நாடாளுமன்றத் தேர்தலைத் தீர்மானிக்கின்ற சக்திகளாக, தமிழ் நாடு மாநில அரசும், ஈழத் தமிழர் பிரச்சினையும் முக்கிய பங்கு எடுத்துக்கொள்ளும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. எனவே, இலங்கை இனப்பிரச்சினையில் இந்தியா தனியாகவோ அல்லது அமெரிக்காவுடன் கூட்டுச் சேர்ந்தோ மேற்படி தேர்தல் காலத்திற்கு முன்பாகத் தலையிட்டு ஈழத்தமிழர் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தமும், தேவையும் ஏற்பட்டு இருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இவ்வாறு நடைபெறுமாயின், இலங்கையிலும், பிற நாடுகளிலும் வாழ்கின்ற ஈழத்தமிழர்களை, தமிழ் ஈழத்துக்கான ஒரு கணிப்பீட்டு வாக்குப்பதிவுக்கு (Referendum for Tamil Eelam) உட்படுத்த மேற்படி நாடுகள்

முனையலாம். அவ்விதமாயின், புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழுகின்ற ஈழத்தமிழர்கள், அந்த வாக்குப்பதிவில் பங்கு கொள்ளத் தடை ஏதும் இருக்காது. ஆனால், இலங்கையில் வாழ்கின்ற தமிழர்கள், இவ்வாறான வாக்குப்பதிவில் பங்கு ஏற்பதில், பாரிய தடைகளையும், அச்சுறுத்தல்களையும் எதிர்கொள்ள நேரிடும். பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் இன்னமும் அகதிகள் முகாம்களில் அடைபட்டுக் கிடக்கின்றார்கள். மேலும், இரண்டு லட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட ஈழத்தமிழர்கள், தமிழ்நாட்டில் வாழ்கின்றார்கள். இவ்வாறான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், இலங்கை, இந்திய அரசுகளின் நெருக்கடிகளும், வற்புறுத்தல்களும், இம்மக்களை, சுதந்திரமாக வாக்கு அளிக்க முடியாதவாறு தடைகளை ஏற்படுத்தும். மேலும், இலங்கை இராணுவத்தினர் மற்றும் சிங்களக் கூலிப்படையினரது துன்புறுத்தல்களுக்கும், மிரட்டல்களுக்கும் இம்மக்கள் நிச்சயம் உட்படுத்தப்படுவார்கள்.

ஆனால், 1977 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற நாடாளுமன்றத் தேர்தலில், தமிழ் ஈழ மக்களை ஒட்டுமொத்தமாக, சுதந்திரமாக, தமிழ் ஈழம் என்ற கோரிக்கைக்காக வாக்கு அளித்து, தங்கள் ஆணையை தமிழ் அரசியல் தலைவர்களுக்கு வழங்கி இருக்கின்றார்கள். எனவே, ஈழத்தமிழ் மக்கள் சிதறுண்டு, அங்கும் இங்குமாக அகதிகளாக வாழும் இந்த நேரத்தில், இவ்வாறான கணிப்பீட்டு வாக்குப்பதிவு தேவைதானா? என தமிழ் மக்களும், சம்பந்தப்பட்டவர்களும் தீவிரமாக யோசிக்க வேண்டும். இவ்வாறான ஒரு கணிப்பீட்டு வாக்குப்பதிவில் ஈடுபட முயற்சிக்கும் இந்தியா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள், ஏன், 1977 ஆம் ஆண்டு, அமைதியாகவும், சுதந்திரமாகவும் வாக்கு அளித்து, தமிழ் மக்கள் தமிழ் ஈழத்துக்கான ஆணையை வழங்கியதை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது?

எனவே, பல நாடுகளில் சிதறுண்டு கிடக்கின்ற தமிழ் மக்கள், தமிழ் ஈழத்துக்கான ஒரு கணிப்பீட்டு வாக்குப்பதிவில், சுதந்திரமாக வாக்கு அளிக்கக்கூடிய நிலைமை, தற்போது இல்லை என்பதே, எதார்த்தமான சூழ்நிலை ஆகும். எனவே, ஒட்டுமொத்தத் தமிழ் மக்களும், இதுபற்றி மிகவும், அவதானமாக செயற்பட வேண்டிய காலகட்டமாக, எதிர்காலம் அமைய வேண்டும்.

மேலும், இலங்கை அரசு அமைத்த, கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் மறுசீரமைப்புக் குழுவின் (LLRCC) Lessens Learn and Reconciliation Commission அறிக்கையை, இந்த ஆண்டின் முற்பகுதியில், ஐக்கியநாடுகளின் மன்றில் இலங்கைக்கு எதிராக, அமெரிக்கா சமர்ப்பித்தது. ஐக்கிய நாடுகளின் உறுப்பு நாடுகளும், 24 நாடுகள் அமெரிக்காவுக்குச் சார்பாகவும், 15 நாடுகள் எதிராகவும் வாக்கு அளித்து உள்ளன. 8 நாடுகள் வாக்குப்பதிவில் பங்கு

ஏற்கவில்லை. இதில் வியப்புக்கு உரியது என்னவென்றால், தமிழருக்குச் சார்பான பிரேரணைகளுக்கு எதிராக மேற்படி சபையில் முன்பு வாக்கு அளித்த இந்தியா, இம்முறை இலங்கை அரசுக்கு எதிராக, பிரேரணைக்குச் சார்பாக வாக்கு அளித்தமை ஆகும். காரணம் இந்தியாவுக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது, சீனாவின் இலங்கைத் தலையீடு தனது பிராந்திய நலன்களுக்கு கேடு விளைவிக்க கூடியதும், ஆபத்தானதும் என்று. உண்மையில், ஈழத்தமிழர் மேல் எதுவித கரிசனையும் மேற்படி நாடுகளுக்கு இல்லை.

கடந்த யூன் 2010 இல் இலங்கை ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்சே இந்தியாவுக்கு சென்று இந்தியப் பிரதமர் மன்மோகன் சிங்கைச் சந்தித்தார். மன்மோகன் சிங் இலங்கைக்கு வருகை தர வேண்டும் என்ற அழைப்பை மகிந்த ராஜபக்சே அச்சந்திப்பின்போது விடுத்தார். ஆனால் இலங்கைத் தமிழர் விவகாரம் சம்பந்தமாக, இலங்கை அரசு இந்தியாவுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றாதவரை மன்மோகன்சிங் இலங்கை செல்ல மாட்டார் என இந்திய அதிகாரி ஒருவர் தெரிவித்ததாக 03, யூன், 2012 இல் இணையத்தளம் ஒன்று செய்தி வெளியிட்டு இருந்தது. எனவே அமெரிக்கா, இந்தியா ஆகியவற்றின் நிலைப்பாட்டை மேற்படி நிகழ்வுகளின் ஊடாகத் தெளிவாகப் பார்க்க முடிகிறது.

இந்தியாவும், மேற்படி உலக நாடுகளும் தமிழ் ஈழத்தை மீட்டுக் கொடுப்பதில் நிச்சயம் முன்னிற்க மாட்டார்கள் என்பதே உண்மை ஆகும். தமிழ் மிதவாத அரசியல் தலைவர்களைத் தம்வயப்படுத்தி, இலங்கை அரசுடன் பேச்சுகள் நடத்தி, ஒரு அரைகுறைத் தீர்வையே தமிழர்கள் மீது திணிப்பதற்கு முனைவார்கள். அவ்வாறான முடிவே, அவர்களின் நலன்களுக்கு உகந்தது ஆகும். அதனையே இலங்கை அரசும் விரும்பும். ஆனால் தமிழர்களின் சுயநிர்ணய அடிப்படையில் அமையாத எந்த ஒரு அரைகுறை அரசியல் தீர்வும், இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையை நிரந்தரமாக தீர்த்து வைக்காது. மேலும், அவ்வாறான ஒரு அரைகுறைத் தீர்வு, இலங்கை இனைவாத அரசுக்கு தமிழர்கள் மீது தொடர்ந்தும் மேலாதிக்கம் செலுத்துவதற்கும், அவர்களை சிறுகச்சிறுக அழித்து ஒழிப்பதற்கும் சட்டப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தை வழங்குவதாகவே அமையும்.

எனவே, தமிழ் ஈழத்திலும், புலம் பெயர்ந்து வெளிநாடுகளில் வாழும் தமிழ் மக்கள் அனைவரும், வேற்றுமைகளை மறந்து, ஒற்றுமையாக ஒருங்கிணைந்து, தமிழ் ஈழ விடுதலையை வென்றெடுப்பதற்கு இரவு பகலாக உழைக்க வேண்டிய காலம் இது. மே, 2009, முள்ளிவாய்க்கால் அழிவுகள், உலக நாடுகளின் கண்களைத் திறந்து இருக்கின்றன. பல உலக நாடுகள் தமிழர்களுக்கு உரிமைகள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற

நிலைப்பாட்டை மேற்கொண்டு இருக்கின்றன. உதாரணமாக, 'சிங்கப்பூர் தேசபிதா' என அழைக்கப்படும் லீ குவான் யு (Lee Kuan Yew) அவர்கள், 1998 இல் தான் வழங்கிய ஒரு செவ்வியில் "The Country (Sri Lanka) never be put together again" 'இலங்கை ஒருபோதும் ஒரே நாடாக இருக்க முடியாது' என்று கூறி உள்ளார்.

மேலும் 29 மே, ஆகஸ்ட், 2010 இல், நியூசிலாந்து உயர் நீதிமன்றம் தனது தீர்ப்பு ஒன்றில், 'தமிழ் ஈழ விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு, சுதந்திரத்திற்காகப் போராடும் ஒரு அரசியல் நிறுவனம்' என்று தீர்ப்புக் கூறி உள்ளது. மேலும், ஹோலண்டில் உள்ள (The Hague) மாவட்ட நீதிமன்றம், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் ஒரு பயங்கரவாத அமைப்பு என்று கூறுவதை மறுத்துத் தீர்ப்பு வழங்கி இருக்கின்றது. இவ்வாறாக பல உதாரணங்களைக் கூறலாம்.

எனவே, ஈழத்தில் இருக்கும் ஒட்டு மொத்தத் தமிழ் மக்களும், விரக்தி அடையாது, சோர்வு அடையாது, தமிழ் ஈழத்தை வென்றெடுக்க, தம்மாலான சகல முயற்சிகளையும் செய்தே ஆக வேண்டும். அதுவே அவர்களின் வரலாற்றுக் கடமை. புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களில், குறிப்பாக இளம் தலைமுறையின் கைகளில்தான் தமிழ் ஈழத்தை வென்றெடுப்பதற்கான பாரிய பொறுப்பை, தலைவர் பிரபாகரன், தனது உரைகளின் ஊடாகச் சொல்லி இருக்கின்றார். உலக நாடுகள் பல, மனித உரிமை மீறல்கள், மறுவாழ்வுப் பணிகள் போன்ற விடயங்களையே முனைப்பாக முன்னெடுத்துச் செல்கின்றன. போரினால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களுக்கு அது ஒரு தற்கால ஆறுதலைக் கொடுக்கலாம். ஆனால், ஈழத் தமிழர்களுக்கு ஒரு நிரந்தரமான அமைதியும், சுதந்திரமும், வளமான வாழ்வும் கிடைக்க வேண்டும் எனில், அது அவர்கள் தமது சுயநிர்ண உரிமையிலான, தமது தாயக தேசத்தை மீட்டு எடுப்பதைத் தவிர வேறு மாற்று வழிகள் எதுவுமே இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் விளைவாக, மூன்று இலட்சத்திற்கும் மேலான தமிழ் மக்களின் இன்னுயிர்களை, சிங்கள இனவாதம் பறித்துக் கொண்டது. பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் கை, கால்கள், உடல் உறுப்புகளை இழந்து விட்டார்கள். 80 ஆயிரம் தமிழ்ப் பெண்கள் கணவனை இழந்து, விதவைகளாக ஆக்கப்பட்டு விட்டனர். பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ்ப் பெண்கள் சிங்கள இராணுவத்தாலும், சிங்களக் காதையர்களாலும், இந்திய இராணுவத்தாலும் கற்பழிக்கப்பட்டு அவர்கள் வாழ்க்கை சிதைக்கப்பட்டு இருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, 40 ஆயிரத்துக்கும்

மேலான போராளிகள் விடுதலைத் தீயில் போட்டுக் கொளுத்தப்பட்டு இருக்கின்றார்கள்.

தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசம், சிங்களவர்களால் அங்குலம் அங்குலமாகப் பறிக்கப்பட்ட நிலை மாறி, இப்பொழுது கிராமம் கிராமமாகப் பறிக்கப்பட்டு வருகின்றது. தமிழர்களின் மதம், மொழி, கலை, கலாச்சாரம், பொருளாதார அடித்தளங்கள் யாவும் அழித்து ஒழிக்கப்பட்டு சீரழிக்கப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றது. ஈழத் தமிழர்கள் தாம் இழந்த சுதந்திரத்தை மீள்ப் பெறுவதற்காகக் கொடுத்த ஒட்டு மொத்த விலை கணக்கிட முடியாதவை. 2009 இல் ஈழத்தமிழர்களும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகளும் தோற்கடிக்கப்பட்டார்களே தவிர, முற்றாக அழிக்கப்படவில்லை.

விடுதலைப் புலிகள், உலக நாடுகளில் தமது அமைப்புகளை கடந்த கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேலாகக் கட்டி வளர்த்து இருக்கின்றார்கள். அந்த அமைப்புகள் சிதைவுறாவண்ணம், தமது செயல்பாடுகளைத் தொடர்ந்து செய்து வருகின்றார்கள். புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஒட்டுமொத்தத் தமிழர்களும், அந்த அமைப்புகளோடு ஒன்றாக இணைந்து, ஒரே குரலாய் ஒலிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு ஈழத் தமிழரும், மூன்று இலட்சம் தமிழர்களின் படுகொலைகளையும், நாற்பது ஆயிரத்துக்கும் மேலான போராளிகளின் தன்னலம் அற்ற தியாகத்தையும், அதன் வலியையும், இழப்பையும் நெஞ்சில் நிறுத்தி, ஈழ விடுதலைக்காகத் தொடர்ந்து உழைக்க வேண்டியது அவர்கள் எல்லோருக்கும் வழங்கப்பட்ட தேசக் கடமை ஆகும்.

இவ்வாய்வின் முடிவாக, ஒரு சில முக்கிய நிகழ்வுகளைக் கூற வேண்டியுள்ளது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவர் செல்வநாயகம் அவர்கள், சிங்கள அரசியல் தலைவர்களுக்குக் கூறிய ஒரு கூற்றை இங்கு குறிப்பிடுவது மிகவும் பொருத்தமானதும், தேவையானதும் ஆகும். “நீங்கள் (சிங்களவர்) எங்களை (தமிழரை) தனிமையாக விடும் வரை, உங்களை நாங்கள் தனிமையாக விடமாட்டோம். (“We will not leave you alone until you leave us alone”) இதுவே இன்று ஒட்டுமொத்தத் தமிழர்களுக்கும் உரிய பாரிய பொறுப்பும், கடமையும் ஆகும்.

மேலும், பழ. நெடுமாறன் அவர்களை, இந்நூலாசிரியர் பல தடவைகள் சந்தித்துப் பேசியபொழுது, அவர் மிகவும் நம்பிக்கையோடு சொன்ன வார்த்தைகளை இங்கே குறிப்பிடுவது மிகவும் பொருத்தம் ஆகும். “தலைவர் பிரபாகரன் உயிரோடு இருக்கிறார். அவர் நலமாக இருக்கிறார். ஐந்தாம் கட்ட ஈழப்போராட்டம், நிச்சயமாக நடக்கும். அதை அவர் தலைமை தாங்கி நடத்துவார்” என்று கூறினார். அத்தோடு, அவர் அண்மையில் வெளியிட்ட,

ஆயிரம் பக்கங்களைக் கொண்ட நூலாகிய, பிரபாகரன்: தமிழர் எழுச்சியின் வடிவம் என்ற நூலின் முடிவுரையில், இதே கருத்தையே கூறி இருக்கிறார்.

2008 ஆம் ஆண்டு தை மாதம், இந்நூலாசிரியருக்கு, தலைவர் பிரபாகரனைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. பல்வேறு விடயங்கள் பேசப்பட்டன. அதில் முக்கியமாக, பிரித்தானியா இராணுவத்தை எதிர்த்துப் போராடிய, இறுதி வன்னிச் சிற்றரசன் பண்டார வன்னியன் பற்றிய கலந்துரையாடல் இடம்பெற்றது. அப்பொழுது பிரபாகரன் அவர்கள், பண்டார வன்னியன் பிரித்தானிய இராணுவத்தினருக்கு எதிராக பாரிய படையெடுப்புகளை நடத்தியதாகவும், இறுதியில் அவன் தோற்கடிக்கப்பட்டதாகவும், அவனின் திறமைகளைப் பாராட்டி, அவன் தோற்கடிக்கப்பட்ட இடத்தில் பிரித்தானியத் தளபதி (Bon Briberg) என்பவன், பண்டார வன்னியனுக்கு ஒரு நினைவுக் கல்லை வன்னியில் உள்ள கற்சிலை மடுவில், 31 அக்டோபர், 1803 இல் நாட்டியதாகவும் கூறினார்.

அந் நினைவுக்கல்லில் மேற்படி திகதியில் பண்டாரவன்னியன் தோற்கடிக்கப்பட்டான் என்ற வாசகங்கள் பொறிக்கப்பட்டு இருப்பதாகவும் கூறினார். பண்டார வன்னியன் பிரித்தானிய இராணுவத்தால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டதாகவோ அல்லது கொல்லப்பட்டதாகவோ எழுதப்படவில்லை என்றும், ஒரு புன்சிரிப்போடு பிரபாகரன் கூறினார். அத்துடன், அந்த கலந்துரையாடல் நிறைவு பெற்றது. அவர் கூறிய இக்கூற்றில், பல அர்த்தங்கள் பொதிந்து இருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

“வீழ்வது அவமானம் அல்ல; ஆனால், அந்த வீழ்ச்சியில் இருந்து எழும்பாமல் தவறுவதுதான் அவமானமானது.” (Falling is not disgraceful; but, failure to get up from the fall is disgraceful) என்று கூறி, இந்த ஆய்வு நிறைவு பெறுகின்றது.

நூல் பட்டியல்

1. Arudpragasam, A. The Traditional Homeland of the Tamils: The Missing Pages of Sri Lankan History - 1. Kotte: Kanal, 1996.
2. Balasingham, A. The Will to Freedom: An Inside View of Tamil Resistance. London: Fairmax, 2001.
3. Balasingham, A. War and Peace: Armed Struggle and Peace Efforts of Liberation Tigers. London: Fairmax, 2004.
4. Bastiampillai, B., Edirisinghe, R. and Kandasamy, N. Prevention of Terrorism Act (PTA): A Critical Analysis. Colombo: Centre for Human Rights and Development, 2009.
5. Basu, R. The United Nations: Structure and Functions of an International Organisation. New Delhi: Sterling Private, 2004
6. Chandra, P. International Relations: Foreign Policies of Major Powers and Regional Systems. New Delhi: Vikas, 1994.
7. Chandran, P. Eezha Thamilzharin Poraatta Varalaru (Parts I & II). Chennai: Kanmani Creative Waves, 2010.
8. Clapham, C.S. Third World Politics: An Introduction. London: Routledge, 1990
9. Gunasingam, M. Primary Sources for History of the Sri Lankan Tamils: A World-Wide Search. Sydney: MV, 2005.
10. Gunasingam, M. Sri Lankan Tamil Nationalism: A Study of Its Origins. Sydney: MV, 1999.

11. Gunasingam, M. Tamils in Sri Lanka: A Comprehensive History (C. 300 B.C. - C. 2000 A.D). Sydney: MV, 2008.
12. Hoole, R. The Broken Palmyra: The Tamil Crisis in Sri Lanka: An Inside Account. California: Sri Lanka Studies Institute, 1990.
13. Johari, J.C. International Relations and Politics (Theoretical Perspective in the Post-Cold War Era). New Delhi: Sterling, 2009.
14. Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE). Neruppattu Neechchalil Paththandukal. Vanni: Charles Antony Special Forces, 2001.
15. North-East Secretariat on Human Rights (NESOHR), Massacres of Tamils (1956-2008). Chennai: Manitham, 2009.
16. Manoharan, A.K. Sri Lanka: Ethnic Conflict and Peace Initiation: A Historical Perspective (1948-2007). Chennai: The Parkar, 2008.
17. Narayan Swamy, M. R. Tigers of Lanka: From Boys to Guerrillas. New Delhi: Konark, 1994.
18. Panchacharam, W. Genocide in Sri Lanka. New York: International Tamil Centre, 2011.
19. Pushparajah, S. Eela Porattathil Enathu Saatchiyam. Trichy: Adaiyaalam, 2003.
20. Rupasinghe, K. Ilankaiyil Samaathanam Pesuthal (Parts I & II), Trichy: Adaiyaalam, 1998.
21. Singh, D. The Indian Peace Keeping Force in Sri Lanka. New Delhi: Natraj, 2001.
22. Sivanayagam, S. Sri Lanka: Witness to History: A Journalist's Memoirs (1930-2004). London: Sivayogam, 2005.
23. Vittachi, T. Emergency '58: The Story of the Ceylon Race Riots. London: Andre Deutsch, 1958.

Dr. Murugar Gunasingam has authored four research books including the critically acclaimed 'Sri Lankan Tamil Nationalism: A Study of its Origins' and 'Tamils in Sri Lanka: A Comprehensive History (300 BC – 2000 AD)'. Gunasingam holds a Ph.D. in History from the University of Sydney, gained under the Australian Post-graduate Scholarship Award. He also received a Masters degree from the University of London.

Gunasingam currently works as a research fellow at the South Asian Studies Centre, Sydney. He has also served Charles Sturt University, the University of Western Sydney and the University of Jaffna throughout his career.